Giới thiệu

Giữa biển Đông thăm thẳm, trên đảo Kim Ngao mây giăng tiên khí, Giáo chủ Thông Thiên của Tiệt giáo đang ở trong Bích Du Cung, bế quan tại thời khắc sinh tử mấu chốt nhất.

Ngài đã đạt đến cảnh giới Thánh nhân tứ trọng thiên, và sau vô số năm tháng tích lũy, ngài chuẩn bị đột phá bước cuối cùng để tiến lên ngũ trọng thiên.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thiên ý từ Cửu Thiên giáng xuống, Đạo Tổ Hồng Quân triệu tập Lục Thánh tề tựu tại Tử Tiêu Cung để thương nghị đại sự.

Đây chính là khởi đầu của Phong Thần Lượng Kiếp – đại kiếp nạn không thể tránh khỏi sẽ quét qua tam giới.

Thông Thiên đang ở thời khắc đột phá quan trọng, không thể phân thân, liền triệu tập năm đại đệ tử nội môn, hy vọng có người thay mình đến Tử Tiêu Cung.

Trong số các đại đệ tử như Đa Bảo Đạo Nhân ôn hòa, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh Thánh Mẫu tài năng, lại xuất hiện một nhân vật đặc biệt – tiểu đệ tử thân truyền mà Thông Thiên sủng ái đến mức vô pháp vô thiên: Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao không phải là một tiên nhân bình thường.

Hắn là một linh hồn xuyên không từ thế giới hiện đại, mang theo ký ức về toàn bộ bi kịch của Phong Thần Diễn Nghĩa.

Hắn biết rõ kết cục thảm khốc đang chờ đợi sư phụ và Tiệt giáo: đại đệ tử Đa Bảo bị độ hóa sang Tây phương, các sư tỷ tài năng lần lượt bỏ mạng, vạn tiên triều bái cuối cùng tan thành mây khói, còn sư

phụ Thông Thiên bị tước đoạt Tứ kiếm Tru Tiên, buộc uống Vẫn Thánh Đan và bị giam cầm vĩnh viễn trong Tử Tiêu Cung.

Với Từ Loan Đao, Thông Thiên không chỉ là sư phụ, mà còn là người cha đã cứu mạng hắn.

Vì vậy, hắn quyết không để bi kịch tái diễn, dù phải đối đầu với cả Thiên Đạo.

Từ Loan Đao là một kẻ dị biệt trong Tiệt giáo.

Với mái tóc trắng như sương, đôi mắt lạnh lùng, hắn mang theo Tứ kiếm Tru Tiên và Trận đồ Tru Tiên – sát trận đệ nhất dưới Thiên Đạo.

Tính cách hắn kiệt ngạo bất tuân, hành sự tàn nhẫn, từng vì tranh đoạt tài nguyên mà tàn sát hơn một ngàn tông phái, bị người đời gọi là ma đầu thập ác bất xá.

Hắn cũng từng suýt nữa giết chết đồng môn Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Chính vì bản tính khó lường này, các sư huynh sư tỷ đều ái ngại, không muốn hắn đại diện Tiệt giáo đến Tử Tiêu Cung.

Nhưng Thông Thiên lại nhìn thấu bản chất của hắn, rằng chỉ có kẻ biết tiến biết lùi, không câu nệ lễ pháp như Từ Loan Đao mới có thể đối phó với các Thánh nhân khác.

Ngài tin tưởng giao phó Thanh Bình Kiếm, tín vật đại diện cho Giáo chủ, và trao toàn quyền cho hắn.

Tại Tử Tiêu Cung, Từ Loan Đao ngay lập tức thể hiện bản lĩnh của mình.

Hắn không hề e sợ trước uy áp của các Thánh nhân.

Bằng miệng lưỡi sắc bén, hắn vừa châm biếm sự keo kiệt của hai

vị Thánh nhân Tây phương, vừa khéo léo tâng bốc Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến các vị Thánh nhân vừa tức giận vừa phải ban cho hắn "lễ gặp mặt" là những pháp bảo và đan dược quý giá.

Hắn biến một cuộc gặp gỡ căng thẳng thành một màn tấu hài độc diễn, khiến các Thánh nhân phải dở khóc dở cười.

Khi Đạo Tổ Hồng Quân chính thức tuyên bố mở ra Phong Thần Lượng Kiếp và đưa ra Phong Thần Bảng, âm mưu lập tức nổi lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai Thánh nhân Tây phương, với lý do đệ tử Tiệt giáo phần lớn là yêu tộc "thấp sinh noãn hóa", đã hợp lực ép Từ Loan Đao phải là người đầu tiên ký tên, đẩy vạn tiên Tiệt giáo lên bảng Phong Thần.

Đứng trước sức ép của ba vị Thánh nhân, Từ Loan Đao bất ngờ nhận được một hệ thống lựa chọn thần cấp.

Hắn đã từ chối phần thưởng khổng lồ để ký vào Phong Thần Bảng, thay vào đó chọn con đường đối đầu trực diện: chửi thẳng mặt các Thánh nhân "Thánh nhân bất tử, Đại đạo bất chỉ", vạch trần sự giả nhân giả nghĩa của họ.

Hành động điên rồ này đã chọc giận tam thánh, nhưng cũng kích hoạt phần thưởng của hệ thống, trao cho hắn công pháp nghịch thiên "Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp".

Câu chuyện bắt đầu từ đây.

Từ Loan Đao, một kẻ phản diện được sủng ái nhất Tiệt giáo, mang theo kiến thức của người hiện đại, một hệ thống mạnh mẽ, và lòng trung thành tuyệt đối với sư phụ.

Hắn sẽ làm thế nào để thay đổi vận mệnh đã được định sẵn của Tiệt giáo?

Hắn sẽ làm thế nào để đối đầu với những âm mưu quỷ kế của các Thánh nhân khác?

Cuộc chiến của một người chống lại cả Thiên Đạo chính thức bắt đầu, hứa hẹn một Phong Thần đại kiếp hoàn toàn khác, đầy kịch tính, bá đạo và không thể lường trước.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 1

Biển Đông, sóng biếc vạn khoảnh.

Đảo Kim Ngao, trong cung Bích Du.

Thông Thiên Giáo Chủ đang bế quan sinh tử.

Cảnh giới của Người là Thánh nhân Tứ Trọng Thiên, sau chín năm tháng tích lũy, Người chuẩn bị tiến thêm một bước, đột phá lên Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên!

"Ầm ầm!" Bất chợt, trên chín tầng trời, một cột sáng màu vàng kim đột ngột giáng xuống, bao trùm cả cung Bích Du.

Trên một ngọn tiên sơn, Đa Bảo đạo nhân đang giảng đạo cho các đệ tử Tiệt Giáo.

Mọi người trông thấy cảnh này, mặt mày đều kinh hãi.

"Đại sư huynh, lẽ nào sư phụ đã đột phá thành công rồi?" Một trong Tùy thị thất tiên của Tiệt Giáo, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lên tiếng hỏi.

"Không!" Đa Bảo đạo nhân lắc đầu, "Là thần niệm Thiên Đạo!" Đột nhiên, thánh niệm của Thông Thiên Giáo Chủ vang vọng khắp đảo Kim Ngao.

"Năm đại đệ tử nội môn, đến cung Bích Du gặp ta!" Đa Bảo không dám chậm trễ, cưỡi kinh hồng bay về phía cung Bích Du.

Trường Nhĩ tiếp tục giảng đạo cho chúng đệ tử, nhưng rõ ràng là tâm không ở đây.

Thân là yêu tộc, khứu giác đối với nguy cơ của hắn quá nhạy bén.

Khi Trường Nhĩ bế quan tĩnh tu, hắn luôn cảm giác được có thứ gì

đó đang từ đảo Kim Ngao thất thoát ra ngoài.

Trực giác mách bảo hắn rằng, Tiệt Giáo không phải là nơi có thể ở lại lâu dài.

Bất chợt, tiếng xé gió truyền đến, một bóng người cao ráo từ trên trời hạ xuống.

Các đệ tử Tiệt Giáo vội vàng đứng dậy, chắp tay chào người nọ, mặt đầy vẻ kính sợ.

"Kính chào tiểu sư thúc!" Người nọ áo trắng hơn tuyết, tóc trắng như sương, đôi mắt hẹp dài chứa đầy vẻ bạc bẽo và lạnh lùng.

Sau lưng gã là một hộp kiếm cổ, trên đó khắc hình núi đá cỏ cây, nhật nguyệt tinh tú.

Trong hộp kiếm là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ lừng lẫy thiên hạ.

Đại trận sát phạt đệ nhất dưới Thiên Đạo!

Tru Tiên Kiếm Trận!

Vị thiếu niên này chính là đệ tử thân truyền nhỏ tuổi nhất của Thông Thiên Giáo Chủ, tên là Từ Loan Đao.

Thông Thiên đối với Từ Loan Đao sủng ái đến mức vô pháp vô thiên.

Ba nghìn năm trước, Từ Loan Đao vừa tiến giai Chuẩn Thánh đã suýt nữa giết chết Trường Nhĩ.

Vào thời khắc cuối cùng, nếu không phải Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được hồn đăng của Trường Nhĩ sắp tắt, kịp thời ra tay ngăn cản Từ Loan Đao, Trường Nhĩ đã sớm tan thành tro bụi.

Điều khiến Trường Nhĩ tức đến sôi máu là, Từ Loan Đao tàn sát đồng môn như vậy mà chỉ bị Thông Thiên phạt diện bích tư quá một

vạn năm.

“Bốp!” Từ Loan Đao lạnh nhạt nói, trước mặt chúng đệ tử, bàn tay to tóm chặt lấy đôi tai thỏ dài ngoẵng của Trường Nhĩ.

Cứ thế xách một trong Tùy thị thất tiên lên không trung.

Vãi nồi!

Trường Nhĩ uất ức muốn hộc máu!

“Trường Nhĩ, ba nghìn năm rồi, vẫn không chịu thắt cổ tự tử à?” “Cảnh giới của ta lại có tiến bộ rồi, xem lần sau, sư phụ có bảo vệ được ngươi không nhé!” Cười một cách âm u, Từ Loan Đao bay vút lên trời, chỉ để lại Trường Nhĩ mặt mày hoảng sợ.

Trường Nhĩ nghĩ nát óc cũng không hiểu, tại sao Từ Loan Đao cứ nhất quyết muốn giết mình...

Trong cung Bích Du, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi xếp bằng trên cao, sau lưng có một vầng thái dương rực rỡ.

Từng luồng khí tức Thánh nhân lan tỏa ra, đè ép không gian đến mức vỡ vụn.

Năm đại đệ tử nội môn!

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, và Từ Loan Đao đến muộn, tất cả đều đã có mặt.

“Thần niệm của Đạo Tổ giáng xuống, Lục Thánh tụ tập tại Tử Tiêu Cung, sắp có việc quan trọng cần thương nghị!” “Ta chỉ còn một bước nữa là đến Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên, đã đi được chín mươi chín bước, phân thân thiếu thuật, ai nguyện thay ta đến Tử Tiêu Cung một chuyến?” Trước đó, Từ Loan Đao nhìn thấy thần niệm Thiên Đạo đã có suy đoán trong lòng.

Bây giờ nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói, gã càng thêm chắc chắn.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu!

Cái gì phải đến, cuối cùng cũng đã đến!

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, Thông Thiên Giáo Chủ thê thảm đến mức nào?

Đệ tử đứng đầu được Người coi trọng nhất, Đa Bảo đạo nhân, cuối cùng lại theo Thái Thanh Lão Tử đi hóa Hồ vi Phật.

Nữ tiên đứng đầu Tiệt Giáo, Kim Linh Thánh Mẫu, bị phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân, kẻ được mệnh danh là 'phẩm hạnh đoan chính', đánh lén, chết dưới Định Hải Châu.

Quy Linh Thánh Mẫu thì bị Văn đạo nhân hút thành xác khô, Triệu Công Minh bị Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ám hại.

Trong Tam Tiêu, chị cả Vân Tiêu bị Lão Tử trấn áp dưới vách Kỳ Lân, chị hai Quỳnh Tiêu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Tam Bảo Ngọc Như Ý đập vỡ sọ.

Chị ba Bích Tiêu thảm nhất, trực tiếp hóa thành một vũng máu, ngay cả toàn thây cũng không còn.

Cuối Phong Thần, bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản bội, ba nghìn đệ tử tinh anh được mệnh danh là Ba Nghìn Hồng Trần Khách cũng bị Chuẩn Đề dùng một chiêu cuốn hết về phương Tây.

Tóm lại, Thông Thiên đã nếm trải mọi mặt bi ai nhất trên đời.

Khi Người chuẩn bị khai thiên lập địa, tái lập địa thủy phong hỏa, vẻ ngoài có bao nhiêu tàn nhẫn thì nội tâm có bấy nhiêu tuyệt vọng.

Đáng tiếc, Người không có cơ hội đó, bị Đạo Tổ Hồng Quân ngăn cản, sau đó bị ép nuốt Vẫn Thánh Đan, bị giam cầm trong Tử Tiêu Cung, ngày ngày bầu bạn với bóng tối, thê lương cô độc đến tận

xương tủy.

Nếu không có Thông Thiên, Từ Loan Đao xuyên việt đến Hồng Hoang đã chết từ lâu.

Thông Thiên là sư phụ, nhưng càng giống một người cha.

Từ Loan Đao quyết không cho phép bi kịch tái diễn...

Đến Tử Tiêu Cung, thương nghị việc lớn với Đạo Tổ Hồng Quân và năm vị Thánh nhân uy chấn vũ trụ?

Bất luận là Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, hay Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, đều biết rõ việc này vô cùng trọng đại.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ chỉ còn một bước nữa là có thể tiến giai Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên.

Nếu bỏ lỡ lúc này, không biết đến bao giờ mới có cơ hội lần nữa.

Thấy Quy Linh Thánh Mẫu định mở miệng, Đa Bảo đạo nhân vội bước lên trước một bước.

"Sư phụ, con là đại đệ tử Tiệt Giáo, lý ra nên đi!" Đại sư huynh đã tự mình tiến cử, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh ba vị Thánh Mẫu cũng không tiện nói thêm.

Tuy nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ lại không quyết định ngay lập tức!

Đa Bảo đạo nhân là một người tốt, tính tình ôn hòa thuần lương, đối nội có thể quản lý Tiệt Giáo trên dưới một cách ngăn nắp.

Nhưng đối ngoại, đặc biệt là với mấy vị Thánh nhân kia, khả năng cao sẽ chịu thiệt.

"Sư phụ, đại sư huynh, ba vị sư tỷ, để con đi cho!" Từ Loan Đao trầm giọng nói.

“Tuyệt đối không được!” Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh bốn người vội vàng ngăn cản.

Từ Loan Đao ngông cuồng bất tuân đến mức nào?

Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ vốn luôn do Đa Bảo đạo nhân giữ.

Sau khi thu Từ Loan Đao làm đệ tử thân truyền, Thông Thiên Giáo Chủ đã giao đại trận sát phạt đệ nhất dưới Thiên Đạo này cho gã.

Sau khi tiến giai Đại La Kim Tiên, Từ Loan Đao đi du lịch Hồng Hoang.

Để cướp đoạt tài nguyên, trong vòng mười năm, gã đã tiêu diệt lớn nhỏ một nghìn ba trăm chín mươi hai tông phái.

Gã hoàn toàn trở thành ma đầu thập ác bất xá trong miệng thiên hạ!

Vạn phần bất đắc dĩ, Thông Thiên Giáo Chủ đành phải gọi Từ Loan Đao trở về.

Sau khi tiến giai Chuẩn Thánh, Từ Loan Đao đã lừa Trường Nhĩ Định Quang Tiên ra ngoài đảo Kim Ngao.

Cụ thể xảy ra chuyện gì không ai biết.

Chỉ nghe nói khi Trường Nhĩ được Thông Thiên Giáo Chủ đưa về đảo Kim Ngao, ánh mắt đờ đẫn, thần thái trống rỗng.

Một đại thần thông giả Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên đường đường lại bị trọng thương tinh thần.

Cuối cùng Thông Thiên Giáo Chủ phải đến chỗ Thái Thanh Lão Tử xin một viên Cửu Chuyển Kim Đan mới vá lại được đạo tâm tan nát của Trường Nhĩ.

Không chỉ người ngoài, ngay cả đệ tử Tiệt Giáo, sau lưng cũng

đều cho rằng Từ Loan Đao chính là Ma Tổ La Hầu trong truyền thuyết chuyển thế.

Vừa chính vừa tà, hành sự chỉ dựa vào sở thích!

Ai biết được Từ Loan Đao đến Tử Tiêu Cung, có chửi nhau với mấy vị Thánh nhân, thậm chí là với Đạo Tổ Hồng Quân hay không.

Chửi hăng lên, Từ Loan Đao thậm chí còn có thể bày ra Tru Tiên Kiếm Trận!

Thánh uy là cái gì, gã căn bản không thèm để ý!

Thông Thiên Giáo Chủ trầm ngâm một lúc, phất tay áo bào, một thanh tiên kiếm xanh biếc bay ngược lại, bị Từ Loan Đao nắm trong tay.

"Tiểu Đao, cầm Thanh Bình Kiếm của ta đi, bất luận chuyện gì, toàn quyền đại diện cho ta!" "Không chỉ đại diện cho ta, mà còn đại diện cho cả Tiệt Giáo chúng ta!" Thông Thiên Giáo Chủ mỉm cười.

"Sư phụ, con đi đây!" Từ Loan Đao chắp tay rồi sải bước rời khỏi cung Bích Du.

Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc!

"Sư phụ, Người biết rõ tiểu sư đệ là một thùng thuốc nổ, chỉ cần châm lửa là nổ, tại sao lại..." Đa Bảo đạo nhân thực sự không hiểu.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt không biểu cảm nói: "Bốn người các con, có người như lão quy, thuần thiện ôn hòa, nhưng thiếu sự sắc bén, có người lại quá cương liệt, dễ dàng gãy đổ." "Chỉ có Tiểu Đao, biết tiến biết lui, hiểu rõ sự lý!" "Ta có dự cảm, một hồi hạo kiếp quét sạch vạn vật sắp giáng lâm, Thánh nhân cũng không thể đứng ngoài cuộc." "Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, Tiệt Giáo chúng ta, chính là chặn lấy một tia sinh cơ đã trốn thoát ấy." "Có lẽ, một tia sinh

cơ đó, chính là ở trên người Tiểu Đao!" Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh bốn người mắt tròn mắt dẹt.

Thông Thiên Giáo Chủ lại đánh giá Từ Loan Đao cao như vậy, thật khó tin!

"Truyền khẩu dụ của ta, phàm là đệ tử Tiệt Giáo, bất luận nội môn ngoại môn, mau chóng quay về đảo Kim Ngao." "Chọn tiên sơn rồi bế quan tu luyện, không có lệnh của ta, nghiêm cấm ra ngoài!" Trong lòng Đa Bảo và ba vị Thánh Mẫu như có một tảng đá đè nặng!

Hạo kiếp mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể đứng ngoài quan sát, rốt cuộc khủng khiếp đến mức nào? ...

Ngoài Tử Tiêu Cung, khi Từ Loan Đao vượt qua cương phong hỗn độn đến nơi, năm vị Thánh nhân đã sớm có mặt.

Chỉ là cửa cung chưa mở, đành phải đứng chờ.

Chuẩn Đề thấy Từ Loan Đao, chớp lấy cơ hội mắng ngay.

"Thông Thiên cũng quá đáng quá rồi, Lục Thánh thương nghị việc lớn, lại không đến, phái một thằng nhóc hôi sữa đến là có ý gì?" Tiếp Dẫn cũng phụ họa: "Thông Thiên cánh cứng rồi, dám không coi lão sư ra gì!" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói: "Ta còn tưởng là ai, chẳng phải là bộ đôi Tây phương nhị thích âm hiểm xảo trá, ti bỉ vô sỉ, hạ lưu bẩn thỉu, đầu chuột mắt dê đó sao?" "Vãn bối chỉ nghe danh hôi của hai vị Thánh nhân, hôm nay được gặp, thực là do kiếp trước đã tạo nghiệt chồng chất a!" Tây phương nhị thích tức không kiềm được, dù gì hai người cũng là Thánh nhân Thiên Đạo, sao có thể bị một vãn bối sỉ nhục như vậy.

Tiếp Dẫn thở phì phò, giơ tay định trấn áp Từ Loan Đao.

"Tiền bối định giết ta ngay trước cửa Tử Tiêu Cung sao?

Xem ra kẻ không coi sư tổ ra gì là người khác a!" Từ Loan Đao

nói giọng âm dương quái khí.

Sắc mặt Tiếp Dẫn sững lại, vậy mà lại cảm thấy Từ Loan Đao nói đúng.

Chuẩn Đề vẻ mặt từ bi nói: "Tây Phương Giáo ta xưa nay luôn từ bi, sao có thể sát sinh?" "Nhưng tiểu tử ngươi dám bất kính với Thánh nhân, ắt phải đánh gãy tay, chặt chân, lão sư cũng sẽ không nói nhiều." Dứt lời, Chuẩn Đề tiến lên một bước, định ra tay.

Từ Loan Đao lùi lại một bước, chắp tay với Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang im lặng.

"Sư điệt Từ Loan Đao, bái kiến đại sư bá và nhị sư bá!" Không đợi Lão Tử và Nguyên Thủy mở lời, Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Sư phụ bình thường vẫn luôn dạy bảo con, Tam Thanh là một thể." "Đại sư bá ngài là người đứng đầu Lục Thánh, đệ nhất thiên hạ dưới sư tổ Hồng Quân." "Còn nhị sư bá, môn hạ Thập Nhị Kim Tiên ai nấy đều uy danh lừng lẫy, đều là những vị tiên ôn nhu đôn hậu." "Sư điệt ngưỡng mộ hai vị sư bá đã lâu, hôm nay được gặp, quả là tam sinh hữu hạnh!" Ai cũng thích nghe lời hay, Thánh nhân cũng không ngoại lệ!

Lão Tử trước tiên lạnh lùng liếc Tây phương nhị thích một cái, dọa cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tê cả da đầu.

Chương 2

Sau đó tiến lên vỗ vai Từ Loan Đao, cười hiền từ.

"Nghe tam đệ thu nhận đệ tử thân truyền thứ năm, tiếc là vẫn chưa có thời gian gặp mặt." "Quả là rồng phượng giữa nhân gian a!" Lão Tử còn có thể giả nhân giả nghĩa khen vài câu, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì khác.

"Tiệt Giáo toàn là một đám thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giáp." "Từ Loan Đao ngươi, thân là Tiên Thiên Nhân Tộc, chú ý một chút, đừng học thói xấu của đám súc sinh đó." Thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giáp, gần như đã thành câu cửa miệng của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thánh nhân thì sao?

Sỉ nhục đệ tử Tiệt Giáo, không được, sỉ nhục Từ Loan Đao, càng không thể!

"Nhị sư bá ngài yên tâm, sư phụ và Đa Bảo đại sư huynh, quản lý đệ tử Tiệt Giáo rất ngăn nắp." "Chắc chắn sẽ không giống Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo các ngài, vì luyện chế pháp bảo cường lực, động một tí là đồ sát mấy chục triệu, thậm chí mấy trăm triệu sinh linh để hiến tế." "Phạm sát kiếp thì thôi, còn bất kính với Hạo Thiên, luận về tâm ngoan thủ lạt, tiểu đao ta so với mười hai vị sư huynh còn kém xa một cảnh giới." Hay thật, câu trước còn khen Thập Nhị Kim Tiên thành hoa, câu sau đã biến thành ác phỉ tâm ngoan thủ lạt.

Lời lẽ châm biếm quái gở như vậy, tức đến mức Nguyên Thủy Thiên Tôn râu ria dựng ngược, mắt trợn trừng.

"Tốt cho một tiểu tử, tam đệ bình thường ra vẻ thật thà, sao lại dạy ra một đứa đệ tử ăn nói xấc láo như vậy?" "Chắc chắn là học thói

xấu của đám súc sinh như Đa Bảo rồi, hôm nay, để trưởng bối ta đây giáo dục lại, cho ngươi biết thế nào là tôn ti!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ tay định tát, Từ Loan Đao lanh trí nép sau lưng Lão Tử.

Ra vẻ run rẩy, "Đại sư bá, nhị sư bá đáng sợ quá, muốn giết con!" "Đợi con về, nhất định phải kể chuyện này cho sư phụ." "Tam Thanh một thể, hai giáo chủ của giáo phái lừa đảo phương Tây bắt nạt con, nhị sư bá không ra tay giúp thì thôi." "Còn chuẩn bị giết chính sư điệt của mình, uổng công con ngày nào cũng mong nhớ lúc nào có thể gặp được nhị sư bá một lần." "Ai, thật làm nguội lạnh một trái tim nóng hổi của sư điệt con." Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến mũi sắp vẹo, Tây phương nhị thích cũng không nhịn được lửa giận ngùn ngụt.

Giáo chủ giáo phái lừa đảo?

Có ai dùng từ đó để hình dung Thánh nhân không?

"Được rồi, nhị đệ, đường đường là trưởng bối, lại đi so đo với một vãn bối như Tiểu Đao sao?" Lão Tử không vui nói.

"Nhưng đại ca, cái miệng của tiểu tử này quá độc, ta định giết nó lúc nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức muốn chết.

Từ Loan Đao cười cảm kích.

"Đại sư bá thật tốt, không hổ là người đứng đầu Lục Thánh, khí độ, lòng dạ, chậc chậc." "Sư điệt khổ tu mấy trăm triệu nguyên hội, cũng không theo kịp a." Khóe mắt Lão Tử không khỏi giật giật mấy cái, nịnh nọt cũng quá lộ liễu rồi!

"Đại sư bá." "Lại sao nữa?" "Sư phụ, lúc ngài thu nhận Huyền Đô sư huynh, còn tặng một kiện Tiên thiên thượng phẩm linh bảo." "Sư phụ con cũng sĩ diện thật, cho đám đệ tử thân truyền bọn con pháp bảo, chẳng có gì quý giá cả." Từ Loan Đao than thở.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tây phương nhị thích hận không thể nhét cái mồm của Từ Loan Đao vào kẽ đất, lôi cũng không ra được loại đó.

Một kẻ lưng đeo Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, tay cầm pháp bảo chứng đạo Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên, mà còn có mặt mũi nói ra lời như vậy.

Nhưng dù sao cũng là trưởng bối, lần đầu gặp mặt, cũng phải cho chút lợi lộc.

Bằng không đợi tiểu tử này về đảo Kim Ngao, không biết sẽ nói xấu mình thế nào trước mặt Thông Thiên.

Ngay lập tức, Lão Tử từ trong thức hải lấy ra một viên đan dược vàng óng.

Mỉm cười nói: "Tiểu Đao, đây là Cửu Chuyển Kim Đan, có thể hoạt tử nhân, nhục bạch cốt, trợ giúp tăng cảnh giới." "Một viên?

Đại sư bá, cũng keo kiệt quá rồi, ngài có mỗi Huyền Đô sư huynh một đệ tử." "Không giống sư phụ con, đệ tử nào trên đảo Kim Ngao cũng là sói con đói meo." "Người ngoài nói là vạn tiên triều bái, nhưng tài nguyên tu luyện khan hiếm lắm." "Con thường xuyên hâm mộ Huyền Đô sư huynh, có một vị sư phụ tài đại khí thô như ngài." "Được rồi, được rồi!" Lão Tử thực sự không chịu nổi sự lải nhải của Từ Loan Đao.

Bất đắc dĩ, lại lấy ra thêm một viên.

Cửu Chuyển Kim Đan, Lão Tử còn chưa tới trăm viên, có được hai viên, Từ Loan Đao đã mãn nguyện.

Nhận lấy hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, Từ Loan Đao cười toe toét, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nhị sư bá, quà gặp mặt của ngài đâu?" Vãi nồi!

Nguyên Thủy tức muốn hộc máu, bị vãn bối sỉ nhục thì thôi, cuối cùng còn phải tặng quà.

Thiên Đạo thật bất công a!

Bị đại ca Lão Tử nhìn chằm chằm, Nguyên Thủy không còn cách nào khác, lấy ra một thanh trường đao ném cho Từ Loan Đao.

"Nhị sư bá, so với đại sư bá keo kiệt hơn nhiều, thượng phẩm hậu thiên linh bảo, bố thí cho ăn mày à?" "Ai cũng nói luyện khí chi đạo của ngài là đệ nhất Hồng Hoang, tiên thiên cực phẩm linh bảo sư điệt con không dám mơ, nhưng tiên thiên thượng phẩm linh bảo, ít nhất cũng phải bảy tám mươi kiện chứ." "Bằng không người khác lại tưởng Xiển Giáo, sa sút đến mức không bằng cả Tây Phương Giáo." Bảy tám mươi kiện, sao không đi cướp luôn đi?

Nguyên Thủy tức đến đỏ mặt tía tai, "Yêu hay không yêu!" "Ai!" Từ Loan Đao than thở: "Sư phụ con cho Thập Nhị Kim Tiên mỗi người một kiện tiên thiên thượng phẩm linh bảo, nhị sư bá chỉ cho con một kiện thượng phẩm hậu thiên linh bảo." "Người xưa nói hay, lễ thượng vãng lai, không thể người ta tặng mình một con bò, mình lại tặng người ta một bãi phân bò chứ!" "Hô!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ép mình bình tĩnh, nhưng hàm răng nghiến ken két.

Ngay cả Lão Tử cũng nói giúp Từ Loan Đao.

"Nhị đệ, Tiểu Đao là đệ tử thân truyền của tam đệ, một kiện thượng phẩm hậu thiên linh bảo, đúng là không ra gì!" Đậu má!

Nguyên Thủy thật muốn đập đầu chết quách cho xong!

Lại lấy ra một kiện thượng phẩm linh bảo, Nguyên Thủy ném cho Từ Loan Đao.

"Thượng phẩm tiên thiên linh bảo, Thái Cực Phù Ấn, là pháp khí hộ thân, một khi sở hữu, vạn pháp bất xâm, hài lòng chưa?" Nhìn phù

ấn âm dương ôm nhau, Từ Loan Đao cười rạng rỡ.

“Nhị sư bá, trong lòng chắc đang rỉ máu nhỉ?

Nam tử hán đại trượng phu, đừng khóc, sư điệt con sẽ không cười nhạo đâu.” Nguyên Thủy Thiên Tôn phun ra hai luồng lửa vô hình từ lỗ mũi.

Uất ức!

Uất ức quá mà!

Nguyên Thủy chưa bao giờ căm hận một người đến thế!

Đặc biệt muốn ăn thịt Từ Loan Đao, lột da Từ Loan Đao!

Thằng khốn nạn chết tiệt này! ...

Cất kỹ Thái Cực Phù Ấn, Từ Loan Đao lại nhìn về phía Tây phương nhị thích.

“Sư tổ cả đời thu nhận sáu đệ tử, sư phụ con và đại sư bá, nhị sư bá, có cả Nữ Oa sư cô đều là đệ tử thân truyền.” “Còn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị tiền bối thực sự thê thảm, chỉ là ký danh đệ tử, xem ra sư tổ từ trong thâm tâm không coi trọng hai vị a!” Từ Loan Đao cười hắc hắc, khiến Tây phương nhị thích trợn mắt giận dữ, nhưng cũng chỉ có thể nén giận.

Thứ nhất, đây là Tử Tiêu Cung, thứ hai, Từ Loan Đao lưng đeo pháp khí chứng đạo Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, đại diện cho cả Tiệt Giáo.

Hơn nữa, đường đường là Thánh nhân Thiên Đạo, không thể lấy lớn hiếp nhỏ, truyền ra ngoài chẳng phải để thiên hạ chê cười sao.

“Luận về bối phận, Tiểu Đao cũng nên gọi hai vị một tiếng sư thúc!” Lời nói của Từ Loan Đao, khiến Tây phương nhị thích bất chợt rùng mình.

Quả nhiên, Từ Loan Đao 'ngại ngùng' nói: "Tiếp Dẫn sư thúc, Chuẩn Đề sư thúc, quà gặp mặt của hai vị đâu?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn uất ức muốn hộc máu, thằng nhóc độc mồm này, vừa mới lạnh lùng châm chọc sỉ nhục.

Bây giờ một tiếng sư thúc, hai tiếng sư thúc, gọi cũng không có tâm chút nào?

Chuẩn Đề gần như nghiến răng nói từng chữ.

"Thông Thiên chưa bao giờ cho đệ tử Tây Phương Giáo ta quà gặp mặt, tại sao ta phải vô duyên vô cớ cho ngươi?" Tiếp Dẫn cũng phụ họa: "Đạo môn huyền tông là đạo môn huyền tông, và Tây Phương Giáo ta chẳng liên quan gì." "Ai, Chuẩn Đề sư thúc, Tiếp Dẫn sư thúc, hai vị thật làm sư điệt ta thất vọng quá." "Thiên hạ đều nói Tây Phương Giáo, nghèo đến mức nồi cũng không mở nổi, ban đầu ta không tin." "Dù sao cũng là một môn hai Thánh, thế lực khổng lồ, sao có thể đáng thương đến mức đó?" "Bây giờ xem ra, thiên hạ thành không lừa ta a, thôi được, sư thúc cũng gọi uổng rồi, lãng phí nước bọt." "Hai vị sư thúc, thanh đao mổ lợn mà nhị sư bá cho con, sư điệt xin tặng cho Tây Phương Giáo." "Không cần cảm ơn sư điệt, ai bảo con trời sinh có một trái tim xích tử chứ!" "Ai, ta quả thực quá lương thiện rồi, như vậy thật không tốt a!" Mặt Tây phương nhị thích xanh mét, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng bị đâm một nhát đau điếng.

Thượng phẩm hậu thiên linh bảo mình tặng, vừa quay tay đã bị Từ Loan Đao cực kỳ ghét bỏ ném cho Tây Phương Giáo.

Bảo là đao mổ lợn?

Nhà ngươi mổ lợn dùng thượng phẩm hậu thiên linh bảo à?

Lão Tử bất đắc dĩ lắc đầu, tam đệ nhà mình thu nhận một tiểu quỷ miệng lưỡi sắc bén như vậy.

Còn Nữ Oa, thấy Tây phương nhị thích tức đến sắp xù lông, không khỏi che miệng cười duyên, phong tình vạn chủng.

Từ Loan Đao cầm thanh thiên đao, chĩa mũi đao về phía Tây phương nhị thích.

"Hai vị sư thúc, đừng khách sáo, kiện thượng phẩm hậu thiên linh bảo này, đều là một chút tâm ý của sư điệt." "Không nhận à?

Lẽ nào khinh thường?" "Ồ, hóa ra hai vị sư thúc cũng cần thể diện à?

Sư điệt cứ tưởng quen thói không da không mặt rồi." Chuẩn Đề không nhịn được nữa, giận dữ quát: "Tiểu quỷ, đừng cầm miếng sắt vụn đó sỉ nhục ta và sư huynh nữa!" Từ Loan Đao 'giật mình một cái', mắt rưng rưng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nhị sư bá, thấy chưa, hai giáo chủ của giáo phái lừa đảo, căn bản không coi trọng pháp bảo ngài luyện chế ra a." Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng trừng mắt nhìn Từ Loan Đao, biết tiểu quỷ này đang gắp lửa bỏ tay người.

Nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, lạnh lùng nhìn về phía Tây phương nhị thích.

"Chuẩn Đề đạo hữu, pháp bảo ta luyện chế ra, trong miệng ngươi là sắt vụn sao?" "Vậy thì tốt, ngươi lấy pháp bảo ngươi luyện chế ra đây, để ta mở mang tầm mắt!" Tây phương nhị thích sắp khóc rồi, thằng khốn này, cũng quá âm hiểm rồi!

Xem ra hôm nay không xuất huyết là không được!

Ngay lập tức, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mỗi người từ trong thức hải lấy ra một kiện hậu thiên linh bảo, ném cho Từ Loan Đao.

Một cái mộc ngư màu đỏ thẫm, một cái bát vàng óng!

Chương 3

Từ Loan Đao vẻ mặt ghét bỏ cất hai kiện pháp bảo.

Nhỏ giọng lẩm bẩm: "Keo kiệt quá, Thánh nhân Thiên Đạo mà, hai người gộp lại, cũng không bằng nhị sư bá." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm thấy khí huyết dâng trào, có chút choáng váng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ban đầu trong lòng khá vui, nhưng ngẫm lại, hận không thể một chưởng đập Từ Loan Đao thành thịt nát.

Thằng nhóc độc mồm này đang gián tiếp mắng mình keo kiệt!

Từ Loan Đao cuối cùng nhìn về phía Oa Hoàng Nữ Oa.

Dáng người cao gầy, da băng xương ngọc, một đôi mắt trong như nước mùa thu trong veo sáng ngời.

Mọi từ ngữ đẹp đẽ trên đời, dường như sinh ra là để dành cho nàng.

"Sư cô, người thật sự quá đẹp rồi, hoàn toàn không giống với bộ đôi lừa đảo phương Tây, và ba gã đàn ông thô kệch như nhị sư bá." Vãi nồi!

Tây phương nhị thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay tại chỗ muốn đập chết Từ Loan Đao!

Gã đàn ông thô kệch?

Có ai dùng từ đó để hình dung Thánh nhân Thiên Đạo không?

Nữ Oa nghe lời này, cười đến mức đôi mắt dài híp lại thành vầng trăng khuyết.

Từ trong thức hải lấy ra một sợi dây thừng màu xanh biếc.

Giọng nói ôn nhu: "Tiểu Đao, đây là Phược Yêu Tác, cất kỹ đi, quà

gặp mặt của sư cô.” Phược Yêu Tác, thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

“Sư cô, không chỉ xinh đẹp, còn hào phóng nữa!” “Tây phương nhị thích và nhị sư bá, so với người, xách dép cũng không xứng!” Nữ Oa cười rạng rỡ, xoa đầu Từ Loan Đao, còn Tây phương nhị thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn, thánh thể của những vị Thánh nhân phẫn nộ đang run rẩy kịch liệt.

“Ầm ầm ầm!” Bất chợt, đại môn Tử Tiêu Cung tự động mở ra.

“Vào cả đi!” Giọng nói của Đạo Tổ Hồng Quân, tràn đầy vẻ tang thương.

Ngay lập tức, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đi trước, Tây phương nhị thích ở giữa, Nữ Oa thì đi cùng Từ Loan Đao ở cuối cùng.

...

Trong Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân ngồi xếp bằng trên cao, trên không từng đóa kim liên Thiên Đạo bay lả tả, tiên nhạc vang vọng vũ trụ, không gì sánh bằng.

Chỉ một cái liếc mắt, ngay cả Từ Loan Đao cũng có thể thấy được sự chênh lệch giữa Đạo Tổ và Lục Thánh.

Hồng Quân rõ ràng ngồi ở đó, nhưng lại như không tồn tại, hòa làm một với thiên địa, trên người không có bất kỳ dao động khí tức nào.

Nhưng khí tức của Lục Thánh, lại đè ép không gian xung quanh đến sụp đổ, trông có vẻ uy thế mười phần, nhưng rõ ràng không thể tùy tâm sở dục như Hồng Quân.

“Oa, không hổ là sư tổ, tiên nhạc thật êm tai a!” Từ Loan Đao ra vẻ chưa từng thấy đời, không chỉ Ngũ Thánh, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không khỏi co giật khóe miệng.

Từ Loan Đao nhặt một đóa kim liên, tự nói với mình: "Không biết thứ này ăn vào, có giúp đám tiểu thú trên đảo Kim Ngao hóa hình được không?" "Thôi bỏ đi, lỡ lúc ăn vào ị ra thì phiền phức!" Ngũ Thánh suýt hộc máu, may mắn thằng nhóc độc mồm này không phải đệ tử của mình.

Hồng Quân đang khoe khoang vội vàng thu lại dị tượng, nếu còn tiếp tục, không biết tiểu quỷ này còn nói ra lời lẽ hổ lang gì nữa.

Ngũ Thánh và Từ Loan Đao ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, Từ Loan Đao ngồi sát Nữ Oa.

"Đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo, Từ Loan Đao, bái kiến sư tổ!" Từ Loan Đao mỉm cười nói.

Hồng Quân nhìn xuống Từ Loan Đao, đánh giá vài lần.

"Tuy là Tiên Thiên Nhân Tộc, nhưng căn nguyên không tệ, nếu chăm chú lắng nghe đạo của Thông Thiên, tương lai sẽ không thể lường được." Từ Loan Đao híp đôi mắt dài lại.

"Sư tổ a, năm xưa ngài thu nhận sư phụ, có đại sư bá, nhị sư bá, Nữ Oa sư cô, bao gồm cả bộ đôi lừa đảo phương Tây làm đệ tử, ở Phân Bảo Nham còn ban cho bảo bối." "Đặc biệt là sư phụ, có được đại trận sát phạt đệ nhất dưới Thiên Đạo, Tru Tiên Kiếm Trận, người đã bao lần nói với con, người giống như một người cha." "Bất kể có thứ gì tốt, đều sẽ nghĩ đến việc giữ lại cho con cái đầu tiên." "Tấm lòng, sự từ bi đó, chậc chậc, cảm động đến mức đồ tôn con thường xuyên rưng rưng nước mắt, mỗi lần, dù thân ở trong mùa đông giá rét, một trái tim cũng nóng hổi." Ngũ Thánh không khỏi nhích mông, cách xa Từ Loan Đao một chút.

Mẹ nó, lời lẽ không biết xấu hổ như vậy, cũng chỉ có tiểu tử này nói ra được!

Hồng Quân vẻ mặt cạn lời.

Hết cách, chỉ có thể từ trong thức hải lấy ra một bình sứ trắng, ném cho Từ Loan Đao.

"Vật trong bình, là tâm đầu huyết của Ma Tổ La Hầu, ẩn chứa năng lượng bùng nổ, lúc hấp thu cần cẩn thận!" Lời này, khiến Ngũ Thánh đều kinh hãi!

Ma Tổ La Hầu, là nhân vật thế nào!

Tiên thiên Hỗn Độn Thần Ma đỉnh tiêm, trong Khai Thiên đại kiếp, từng cùng Bàn Cổ đại thần tranh phong.

Trong Đạo Ma chi tranh, nếu không có Dương Mi đại tiên vị cự bá, và Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân cũng phải quỳ.

Một giọt tâm đầu huyết, không kém mười đại tiên thiên linh căn bao nhiêu.

Huống chi là cả một bình!

Quá nghịch thiên rồi!

"Đa tạ sư tổ!" Cất kỹ bình sứ trắng, Từ Loan Đao dõng dạc nói: "Chúc sư tổ ngài sớm ngày tìm được một vị thần tiên quyến lữ, sinh cho đồ tôn con bảy tám mươi sư thúc!" Ngũ Thánh muốn cười lại không dám cười, từng người một nín đến đỏ mặt tía tai.

Còn Hồng Quân, vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc với cuộc sống.

Bảo ta sinh bảy tám mươi sư thúc?

Coi ta là heo nái đẻ con à?

"Thông Thiên đang bế quan sinh tử, ta không biết, nên mới giáng hạ thần niệm Thiên Đạo, là lão sư cân nhắc không chu toàn." "Nhưng Tiểu Đao thân là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, mang theo Thanh

Bình Kiếm, có tư cách đại diện cho Tiệt Giáo." "Tiếp theo, vào việc chính!" Hồng Quân thản nhiên nói: "Hồng Hoang hiện nay, nghiệp lực cuồn cuộn, nhân quả quấn lấy nhau, vạn vật vận chuyển, lâm vào vũng lầy, chỉ có sát kiếp, mới có thể gột rửa tất cả!" "Kiếp này, là Phong Thần Lượng Kiếp!" Tiếp theo, Hồng Quân giải thích cặn kẽ về nguyên do của lượng kiếp cho Ngũ Thánh và Từ Loan Đao.

Lão Tử và Nữ Oa, sau cơn chấn kinh ban đầu, tâm hải gợn sóng đã sớm bình phục.

Nhân Giáo chỉ có một Huyền Đô Đại Pháp Sư, chỉ cần Lão Tử bảo vệ, dù là Hồng Quân, cũng không tiện ép người quá đáng.

Còn Nữ Oa, một mình một cõi, không lập giáo, bên cạnh chỉ có vài thị nữ không đáng kể.

Chỉ còn lại Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo!

Ánh mắt Tiếp Dẫn âm trầm.

Chuẩn Đề thì dụi dụi khóe mắt khô khốc.

Khóc lóc thảm thiết nói: "Lão sư, người cũng biết, cuối Long Hán sơ kiếp, ngài cùng Ma Tổ La Hầu tranh phong, tên đó không chỉ tự bạo nhục thân, còn làm nổ tung tổ mạch phương Tây của chúng con." "Đại địa phương Tây linh khí cạn kiệt, khí vận nghèo nàn, đệ tử trong môn lèo tèo vài mống, lại không phải hạng tư chất tuyệt vời." Nói đến đây, Chuẩn Đề không khỏi nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao mặt không biểu cảm, nhưng Nguyên Thủy lại hiểu rõ ý của Chuẩn Đề.

Ngay lập tức ánh mắt sắc lạnh, hung hăng trừng Chuẩn Đề một cái.

Chuẩn Đề rụt cổ lại, nức nở nói: "Lão sư, ngài xem có thể nào

đừng để Tây Phương Giáo chúng con cuốn vào trận hạo kiếp này không?" "Tiệt Giáo của Thông Thiên đạo huynh, xưng là vạn tiên triều bái, không chỉ nội môn và ngoại môn có chín đại đệ tử kinh tài tuyệt diễm, ngay cả đệ tử tinh anh, cũng có hơn ba nghìn người." "Điền vào ba trăm sáu mươi lăm thần vị trên Phong Thần Bảng, thừa sức!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức bày tỏ thái độ.

"Lão sư, đệ tử của con không nhiều, đều là những người phúc duyên sâu dày, lương thiện thuần hòa." "Ngược lại là môn nhân của Thông Thiên sư đệ, toàn là một đám thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giáp." "Từng đứa một sinh tính hung tàn, không khác gì dã thú chưa được giáo hóa, nên lên Phong Thần Bảng, chịu thiên điều trói buộc, để khỏi họa loạn nhân gian." Thôi xong, lịch sử không thay đổi chút nào.

Bất luận hôm nay đến là Thông Thiên hay Từ Loan Đao, Phong Thần Bảng, Tiệt Giáo ký chắc rồi.

Việc ký Phong Thần Bảng có thứ tự trước sau, người ký đầu tiên, ba trăm sáu mươi lăm thần vị, đệ tử môn hạ chắc chắn sẽ chiếm hơn một nửa.

Những người ký sau, chỉ cần vận hành tốt, một đệ tử cũng không cần lên bảng.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, Lục Thánh từng ba lần nghị sự về Phong Thần Bảng tại Tử Tiêu Cung.

Lần đầu, Hồng Quân chỉ thông báo, Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến.

Lần thứ hai, Lục Thánh lần lượt ký tên.

Lần thứ ba, thương nghị về quyền sở hữu Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên.

Nhưng nhìn ánh mắt như hổ đói của Tây phương nhị thích và

Nguyên Thủy Thiên Tôn, họ chuẩn bị hôm nay ép Từ Loan Đao ký tên.

Phải biết, nếu đổi lại là Thông Thiên, lần nghị sự đầu tiên về Phong Thần Bảng chắc chắn sẽ tan rã trong không vui.

Nhưng trớ trêu thay Tiệt Giáo lại phái một vãn bối là Từ Loan Đao đến!

Cơn tức giận, oán hận trong lòng Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, không khỏi hóa thành niềm vui sướng tột độ.

Chương 4

Định mệnh sao?

Dọa không được Thông Thiên, nhưng dọa một tên Từ Loan Đao, dễ như trở bàn tay!

Tuyệt vời! ...

Thánh nhân tại sao không muốn để đệ tử môn hạ lên Phong Thần Bảng?

Rõ ràng, lên Phong Thần Bảng, liền trở thành một con chó của Hạo Thiên.

Hạo Thiên muốn ngươi chết, ngươi không thể sống.

Chỉ có thể dốc hết sức lực, vẫy đuôi cầu xin thương hại.

Ba trăm sáu mươi lăm thần vị trên Phong Thần Bảng, không phải hạng tôm tép nào cũng lên được.

Dù là Tiệt Giáo, ít nhất cũng phải là đệ tử tinh anh.

Xiển Giáo có Thập Nhị Kim Tiên, Tây Phương Giáo có mấy vị La Hán, Bồ Tát.

Nhưng so với Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, thực sự là một trời một vực.

Bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây phương nhị thích, đều không muốn để đệ tử của mình nghe lệnh một tên hạng hai như Hạo Thiên.

Tam Thánh trao đổi ánh mắt, rồi đồng loạt nhìn về phía Từ Loan Đao.

Nguyên Thủy nhẹ nhàng khuyên bảo nói: “Sư điệt, ngươi cũng

biết, đệ tử của sư phụ ngươi tuy nhiều, nhưng tốt xấu lẫn lộn, sao không nhân cơ hội này đưa một số kẻ thập ác bất xá lên Thiên Đình?" Chuẩn Đề cũng từ bi nói: "Sư điệt, thay sư phụ ngươi ký Phong Thần Bảng đi, đây là việc đại thiện tạo phúc cho chúng sinh đó." Tiếp Dẫn cũng hòa ái nói: "Tương lai của Hồng Hoang, thuộc về Thiên Đình, sư điệt, ký tên của ngươi xuống, Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu sẽ không quên phần ân tình này." Ký cái con khỉ!

Từ Loan Đao cực kỳ khinh bỉ tác phong hành sự của Tam Thánh.

Ai mà không biết trên Phong Thần Bảng có đại nhân quả?

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, Thông Thiên Giáo Chủ chính là người đầu tiên ký, kết quả Tiệt Giáo chết thảm.

Đơn giản là tan thành tro bụi, ngay cả một tia lửa nhỏ cũng không còn.

Nhưng nhìn bộ dạng cười mà như không cười, âm hiểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thích, có vẻ như Từ Loan Đao không ký, sẽ không ra khỏi được Tử Tiêu Cung.

Nếu không phải trên đầu có một Hồng Quân, bên cạnh có Lão Tử và Nữ Oa.

Tam Thánh đã sớm hận không thể bóp cổ Từ Loan Đao, ấn cả người gã vào Phong Thần Bảng, gỡ cũng không ra được loại đó.

Bất chợt, trong đầu vang lên một giọng nói máy móc lạnh băng.

"Ting, chúc mừng túc chủ đã ràng buộc hệ thống lựa chọn cấp Đại Đạo Thần." "Lựa chọn một: Thay sư phụ ký Phong Thần Bảng, thưởng Hồng Mông Tử Khí X1, bản nguyên Kiếm Đạo pháp tắc hoàn chỉnh." "Lựa chọn hai: Mắng chửi 'Thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ', từ chối ký tên, thưởng 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》, dòng sông dài của Thời Gian pháp tắc X10." Ngoan ngoãn, hệ thống cuối

cùng cũng đến.

Từ Loan Đao nhìn vào lựa chọn thứ nhất.

Thay sư phụ ký Phong Thần Bảng, thưởng một luồng Hồng Mông Tử Khí!

Dưới Thiên Đạo, chín là số cực, Hồng Mông Tử Khí, có thể mở ra cánh cửa Thánh nhân.

Hồng Hoang hiện nay, đã có tám vị Thánh nhân.

Đạo Tổ Hồng Quân, Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thượng Thanh Thông Thiên, Tây phương nhị thích, Oa Hoàng Nữ Oa.

Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi Địa Phủ, nghiêm túc mà nói, không thuộc Thánh nhân Thiên Đạo, vì nguyên thần của nàng không ký thác vào Thiên Đạo, mà ký thác vào Địa Đạo.

Nhưng dù sao, nàng vẫn chiếm một vị trí Thánh nhân!

Hồng Hoang rộng lớn, vạn vật sâm la, chỉ có một người, có thể trở thành Thánh nhân thứ chín cuối cùng.

Hồng Mông Tử Khí, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân hiện tại, cũng không lấy ra được.

Sự quý giá của nó, có thể thấy được.

Còn có bản nguyên Kiếm Đạo pháp tắc hoàn chỉnh!

Ngay cả Thông Thiên, cũng sẽ đỏ mắt thèm thuồng thứ này.

Nếu Từ Loan Đao có thể hoàn toàn luyện hóa, triệt để nắm giữ.

Dù cảnh giới hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh Nhất Trọng Thiên, cũng sẽ là vô địch dưới Thánh nhân!

Chỉ luận về lực sát phạt, Kiếm Đạo pháp tắc, xứng đáng đứng

đầu tam thiên pháp tắc!

Nhưng cam tâm tình nguyện ký Phong Thần Bảng, chung quy không phải là điều Từ Loan Đao muốn.

Lựa chọn thứ hai, mắng chửi 'Thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ', từ chối ký tên.

Thưởng 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》, và mười dòng sông dài của Thời Gian pháp tắc.

Một dòng sông dài của Thời Gian pháp tắc, chỉ có thể duy trì một ngày.

Nhưng ở trong dòng sông dài, một ngày bằng một vạn năm!

Quá khó có được, Từ Loan Đao động lòng.

"Hệ thống, 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》 là thứ gì?" Hệ thống không giải thích, nhưng một dòng tin tức lại truyền vào tâm trí Từ Loan Đao.

Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp!

Tam Thi, chia làm Thiện Thi, Ác Thi, Tự Ngã Thi!

Nếu Từ Loan Đao có thể chém đi Tam Thi, để Tam Thi tu luyện một môn công pháp.

Vậy thì Tam Thi, có thể tiếp tục chém Tam Thi.

"Vãi chưởng, cũng quá nghịch thiên rồi?" Hô hấp của Từ Loan Đao không khỏi hơi ngưng lại.

Tưởng tượng, tương lai Từ Loan Đao sau lưng có hàng ngàn hàng vạn Tam Thi.

Mỗi một Tam Thi, đều là Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên!

E rằng Thánh nhân Thiên Đạo cũng sẽ hít một hơi lạnh!

Điểm quan trọng nhất, Từ Loan Đao thậm chí có thể đóng gói Tam Thi một phen, rồi đưa lên Phong Thần Bảng.

Để Tam Thi, triệt để chiếm lĩnh Thiên Đình.

Hạo Thiên, Tây Vương Mẫu chó má gì đó, Từ Loan Đao hoàn toàn không để vào mắt.

Thiên Đình, sẽ trở thành sân nhà của gã!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy vô cùng kích thích!

"Hệ thống, ta chọn hai!" 【Túc chủ đã lựa chọn xong, xin hãy mau chóng hoàn thành nhiệm vụ!】 Trước mặt Đạo Tổ Hồng Quân, Từ Loan Đao đứng dậy, chỉ vào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thích, giận dữ mắng: "Các ngươi thân là Thánh nhân, lại đi uy hiếp một vãn bối như ta, ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa." "Thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ, Nguyên Thủy lão già, và hai con chó gãy xương sống phương Tây, không mau thắt cổ tự tử, còn chờ động phòng hoa chúc, con cháu đầy đàn à?" "Càn rỡ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi trận lôi đình.

Tây phương nhị thích càng sát khí đằng đằng.

Hay cho một tiểu tử, lúc trước xin quà gặp mặt, một tiếng sư bá, hai tiếng sư thúc.

Chớp mắt đã thành Nguyên Thủy lão già, chó gãy xương sống.

Tốc độ lật mặt có thể nhanh hơn nữa không?

Dù là Hồng Quân, Lão Tử, Nữ Oa, cũng không khỏi kinh ngạc.

Thằng nhóc này sao vậy?

Giống như pháo thăng thiên bị châm lửa vậy.

Chuẩn bị lên trời, sánh vai cùng mặt trời luôn à! ...

Chương 5

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thích đột ngột đứng dậy.

Suốt bao năm tháng, chưa ai dám sỉ nhục họ như vậy, đường đường là Thánh nhân Thiên Đạo, lại bị châm chọc là chó gãy xương sống?

Có lý nào!

Nhìn ánh mắt sát khí đằng đằng của Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Từ Loan Đao sợ đến 'mặt cắt không còn giọt máu'.

Nhìn về phía Nữ Oa, rưng rưng nước mắt nói: "Sư cô, cứu con, nhị sư bá và hai vị sư thúc muốn giết con!" "Con còn trẻ, còn cả đống thời gian chờ con phung phí, chết là hết." "Nhị sư bá, Chuẩn Đề sư thúc, Tiếp Dẫn sư thúc, trước khi giết sư điệt, có thể cho con gặp sư phụ lần cuối không?" "Để con cáo biệt với sư phụ, lúc đó muốn giết muốn xẻo, tiểu đao tuyệt không phản kháng!" Nữ Oa đau lòng không thôi, dù sao Từ Loan Đao cũng là Tiên Thiên Nhân Tộc, cũng là sinh linh do nàng tạo ra.

"Tiểu Đao, đừng sợ, có sư cô ở đây, ta muốn xem, ai dám động thủ giết ngươi!" Lạnh lùng liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thích một cái, Nữ Oa ôm Từ Loan Đao vào lòng, vỗ lưng an ủi.

Một luồng hương thơm thoang thoảng, thấm vào lòng người!

Không thể không nói, vòng tay của nữ Thánh nhân, quả nhiên là tuyệt vời!

Từ Loan Đao đang 'nức nở' không thôi, từ trong thức hải lấy ra

hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, chuẩn bị đưa cho Lão Tử.

"Đại sư bá, nhị sư bá và hai vị sư thúc muốn giết con, Cửu Chuyển Kim Đan, sư điệt vô phúc tiêu thụ." "Đại sư bá cầm về đi, cho Huyền Đô sư huynh dùng." Từ Loan Đao tiếp tục nhìn về phía Hồng Quân, bi thương nói: "Sư tổ, xin người làm chủ, sau khi con chết trong tay nhị sư bá và hai vị sư thúc, xin người cho con giữ lại toàn thây." "Đồ tôn con cũng muốn lá rụng về cội a, không muốn bị nhị sư bá và hai vị sư thúc đánh thành một đám sương máu." Phụ nữ lòng dạ mềm yếu, dễ bị lừa.

Nhưng Hồng Quân và Lão Tử trong lòng sáng như gương.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thích, tức đến ngũ tạng lục phủ đau quặn.

Dù là Thánh nhân Thiên Đạo, cũng chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy!

"Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ba người thân là Thánh nhân, tiền bối, uy hiếp một vãn bối, truyền ra ngoài không sợ thiên hạ cười chê à?" Hồng Quân không vui nói.

Lão Tử cũng nhíu mày nói: "Phong Thần Bảng là việc trọng đại, lượng kiếp còn xa mới giáng lâm, hà tất phải đối với một vãn bối ép người quá đáng như vậy?" "Tiểu Đao, hai viên Cửu Chuyển Kim Đan cứ giữ lấy, nhị sư bá và hai vị sư thúc chỉ đùa với con thôi." Từ Loan Đao không tin Lão Tử, ngẩng đầu nhìn Nữ Oa, đáng thương nói: "Sư cô, đại sư bá không lừa con chứ, con thật sự rất sợ." "Con không muốn đứng vào Tử Tiêu Cung, rồi nằm ngang bị người ta khiêng ra!" Nữ Oa dịu dàng an ủi: "Tiểu Đao, yên tâm, lát nữa sư cô hộ tống con về đảo Kim Ngao." Từ Loan Đao lúc này mới chui ra khỏi vòng tay của nữ Thánh nhân.

Trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nắm lấy tay áo của vị nhị sư

bá này, vẻ mặt áy náy nói: “Nhị sư bá, là lỗi của sư điệt, con không nên mắng người như vậy, hay là người đánh con hai cái tát đi?” Vãi nồi!

Nguyên Thủy cúi đầu nhìn, mặt xanh mét!

Thằng nhóc độc mồm đáng ghét này, lại chùi hết nước mũi nước mắt lên đạo bào của mình!

Đây là Tảo Hà Y, tiên thiên thượng phẩm phòng ngự linh bảo, không biết nó quý giá à?

Tức không kiềm được, Nguyên Thủy đột ngột giơ tay lên.

“Ấy ấy, nhị sư bá, sư điệt nói đùa thôi, người thật sự chuẩn bị đánh con hai cái tát à?” Nguyên Thủy thở dài một hơi, vẻ mặt tràn đầy sự chán chường.

“Phong Thần Lượng Kiếp, trong lòng các ngươi có số là được.” “Đợi đến lần nghị sự thứ hai về Phong Thần Bảng, sáu người, đều phải ký tên.” “Được rồi, lui đi!” Hồng Quân phất tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thích đi đầu, chạy như trốn khỏi Tử Tiêu Cung.

“Đại sư bá, thượng lộ bình an a, lần sau gặp lại, nhớ chuẩn bị thêm Cửu Chuyển Kim Đan cho sư điệt!” Lão Tử không nhịn được đảo mắt, coi Cửu Chuyển Kim Đan là phân ngựa trên đường à? ...

Nữ Oa quả nhiên hộ tống Từ Loan Đao về đến Đông Hải.

“Sư cô, người đẹp nhất thiên hạ thì thôi, ngay cả lòng dạ cũng tốt như vậy.” “Sau này con tìm nương tử, cũng phải tìm theo tiêu chuẩn của sư cô.” Nữ Oa mỉm cười dịu dàng, hỏi: “Nếu không tìm được thì sao?” Từ Loan Đao kiên định nói: “Không tìm được, con sẽ làm quý tộc độc thân cả đời.” “Yên tâm đi sư cô, con sẽ đợi, dù cho thương hải tang điền, thiên hoang địa lão.” Nụ cười của Nữ Oa cứng lại, câu cuối

cùng này, nghe có gì đó sai sai?

Nhìn Nữ Oa đi xa, Từ Loan Đao quay về đảo Kim Ngao, việc đầu tiên là vào cung Bích Du.

Kể lại sự kiện Phong Thần ở Tử Tiêu Cung cho Thông Thiên Giáo Chủ, thuận tiện trả lại Thanh Bình Kiếm.

Thông Thiên căn bản không quan tâm đến Phong Thần Lượng Kiếp, chỉ lo lắng cho Từ Loan Đao.

"Tiểu Đao, mấy người đó không làm khó con chứ?" Từ Loan Đao cười hắc hắc: "Sư phụ yên tâm, không ai có thể chiếm được tiện nghi từ tay đồ nhi, Thánh nhân cũng vậy." Thông Thiên lúc này mới yên tâm, "Nếu đã như vậy, thì lui xuống tu luyện cho tốt, đợi sư phụ tiến giai Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên, sẽ giảng đạo cho con, mở lớp riêng." "Đa tạ sư phụ!" Rời khỏi cung Bích Du, quay về đảo tự của mình, Từ Loan Đao chui vào động phủ.

Trong đầu, giọng nói của hệ thống vang lên đúng lúc. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》 và mười dòng sông dài của Thời Gian pháp tắc, đã được đưa vào thức hải.】 Từ Loan Đao ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lập tức nội thị.

Trong thức hải, có một ngọc giản cổ phát sáng, đó là Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp.

Còn có mười luồng tử khí lấp lánh ánh sáng chói mắt, trông giống như Hồng Mông Tử Khí.

Dòng sông dài của Thời Gian pháp tắc, bên ngoài một ngày, trong dòng sông một vạn năm.

Từ Loan Đao không vội chém Tam Thi ngay, mà lấy ra một dòng sông dài của Thời Gian pháp tắc.

Thời gian gia nhập Tiệt Giáo không quá dài, bình thường chỉ lo bế quan tu luyện, căn bản chưa từng nghiêm túc luyện hóa tiên thiên cấm chế trong Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

"Không cầu có thể phát huy mười thành uy lực như sư phụ, nhưng ít nhất cũng phải vận dụng được tùy tâm sở dục!" Trong Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, có bốn mươi tám đạo tiên thiên cấm chế.

Không phải mấy vạn năm là có thể hoàn toàn luyện hóa.

Từ Loan Đao ném tử khí trong lòng bàn tay ra.

Ầm một tiếng, tử khí đột nhiên phình to, hóa thành một dòng sông dài.

Sông dài cuồn cuộn, một giọt nước, cũng chứa đầy mảnh vỡ thời gian.

Từ Loan Đao bước một bước, bị dòng sông thời gian nhấn chìm.

Từ hộp kiếm cổ lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, kiên nhẫn luyện hóa. ...

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, nhắm mắt mở mắt, năm ngày đã trôi qua.

Trong năm ngày, Từ Loan Đao đã dùng hết năm dòng sông dài, tổng cộng năm vạn năm.

Bốn mươi tám đạo tiên thiên cấm chế, đã luyện hóa được mười tám đạo.

"Tiếp theo, nên tái tạo lại nhục thân rồi!" Lấy ra dòng sông dài thứ sáu, Từ Loan Đao từ trong thức hải lấy ra bình sứ trắng.

Thân là Tiên Thiên Nhân Tộc, căn nguyên không phải đỉnh tiêm, hy vọng huyết của Ma Tổ La Hầu sẽ không làm mình thất vọng.

Ngửa cổ uống một ngụm huyết đen, Từ Loan Đao chép miệng hai cái.

Không có vị gì, giống như uống nước lã, cứ tưởng sẽ có mùi máu tanh nồng.

"Ầm ầm!" Đột nhiên, tim Từ Loan Đao đập mạnh, huyết ma tổ vào cơ thể, bùng phát ra năng lượng khủng khiếp không gì sánh bằng.

Giống như mười mấy mặt trời, đồng thời nổ tung!

Lúc này, Từ Loan Đao như một chiếc thuyền lá, lênh đênh trên đại dương mênh mông sóng dữ.

Huyết ma tổ, tràn ngập mỗi một mạch máu, mỗi một khúc xương.

Xương cốt gãy nát, mạch máu vỡ tung!

Từ Loan Đao đang chịu đựng nỗi đau không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng đau đớn mà vui sướng.

Nhục thân của gã, đang phát sinh biến hóa kinh người từ trong ra ngoài.

Bị dòng sông thời gian nhấn chìm, khi mở mắt lần nữa, đã qua bảy nghìn năm.

Bảy nghìn năm sau, Từ Loan Đao đã không còn là Tiên Thiên Nhân Tộc.

Ma Tổ La Hầu không hổ là Hỗn Độn Thần Ma đỉnh tiêm, chỉ một ngụm tâm đầu huyết, đã nâng căn nguyên của Từ Loan Đao lên một tầm cao khiến người ngoài phải kinh ngạc.

"Không đủ!" Từ Loan Đao lẩm bẩm, huyết trong bình sứ trắng, chỉ mới dùng đi một phần mười.

Dòng sông dài của Thời Gian pháp tắc chỉ còn lại bốn dòng, bốn

vạn năm!

Cộng thêm ba nghìn năm còn dư của dòng trước, Từ Loan Đao có bốn vạn ba nghìn năm!

Phải đánh cược một phen, vì sau khi nâng cao căn nguyên, gã còn có việc phải làm.

Từ trong thức hải lấy ra hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, Từ Loan Đao không khỏi mỉm cười.

Trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, kế thừa luyện khí chi đạo của Bàn Cổ đại thần.

Chương 6

Thượng Thanh Thông Thiên, kế thừa trận pháp chi đạo, Thái Thanh Lão Tử, kế thừa luyện đan chi đạo.

Cửu Chuyển Kim Đan, có thể nói là thần đan diệu dược đệ nhất Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân Thiên Đạo nuốt vào, cũng có thể sinh ra hiệu quả.

Từ Loan Đao chuẩn bị một hơi nuốt hết số huyết ma tổ còn lại.

Khi đó không chỉ nhục thân, nguyên thần, hồn phách, cũng sẽ tan nát.

Nhưng hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, tốc độ tu bổ, gần như theo kịp tốc độ phá hoại của huyết ma tổ.

Từ Loan Đao không phải người lề mề, do dự, từ trong thức hải, lấy ra hết bốn dòng sông dài còn lại.

"Ầm ầm ầm!" Một dòng sông thời gian chồng lên một dòng.

Bốn vạn ba nghìn năm, trôi qua từng chút một.

Cầm bình sứ trắng, Từ Loan Đao như người sắp chết khát, ừng ực ừng ực, một hơi uống cạn sạch.

Ầm ầm ầm!

Như chư thiên vạn giới nổ tung, năng lượng bàng bạc, tung hoành không chút kiêng dè trong cơ thể mỏng manh như giấy của Từ Loan Đao, cuồn cuộn kích động.

Vội vàng nuốt hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, Từ Loan Đao điên cuồng luyện hóa cổ năng lượng đó.

Huyết ma tổ, đang hủy diệt nhục thân của gã.

Cửu Chuyển Kim Đan, đang tu phục nhục thân của gã.

Hủy diệt, tu phục!

Hủy diệt, tu phục!

Lặp đi lặp lại! ...

Một ngày nọ, trời xanh mây trắng.

Biển Đông, sóng biếc vạn khoảnh, ánh biển lấp lánh.

Bất chợt, ông một tiếng, trên chín tầng trời, từng đóa kim liên Thiên Đạo, như tuyết lớn tháng Chạp, bay lả tả.

Giữa thiên địa, tiên nhạc phiêu diêu vang vọng vũ trụ, là âm luật đẹp đẽ nhất thế gian.

Hư không sinh kim liên, khí bốc mây mộng trạch, các loại dị tượng đua nhau xuất hiện, khí thế hùng vĩ, bao trùm đảo Kim Ngao.

Bốn đại đệ tử nội môn, Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Cùng với đại đệ tử ngoại môn Triệu Công Minh từ động La Phù núi Nga Mi trở về, và Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu từ đảo Tam Tiên trở về.

Bao gồm cả Tùy thị thất tiên, ba nghìn đệ tử tinh anh, tất cả môn nhân Tiệt Giáo, vẻ mặt tràn đầy vui mừng cuồng nhiệt.

"Bao nhiêu năm rồi, ta đã không nhớ nổi, sư phụ cuối cùng cũng tiến giai Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên!" Đa Bảo đạo nhân rưng rưng nước mắt. ...

Thánh nhân Thiên Đạo tiến giai, dị tượng làm chấn động lòng người.

Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh, Huyền Đô Tử Phủ, đạo trường

của Lý Lão Tử.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đang luyện đan đột nhiên quay đầu.

Đôi mắt tang thương, dường như xuyên thấu mọi trở ngại, nhìn thấy sự biến đổi trời đất không gì sánh bằng trên không trung Đông Hải.

"Tam đệ, đột phá vào thời điểm này, không khỏi quá ngu xuẩn!" Núi Côn Lôn, ngoài Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp tay sau lưng, nhìn về phía đông nơi rồng bay phượng múa, bầu trời rực rỡ tường thụy, im lặng không nói.

Chỉ có trong đôi đồng tử, thỉnh thoảng lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Đại lục Tây phương, Tây Phương Giáo.

Linh Sơn Tu Di, thế giới Cực Lạc.

Bộ đôi lừa đảo phương Tây, tự nhiên cũng cảm nhận được sự dao động quét sạch cả Hồng Hoang sau khi Thông Thiên tiến giai.

Trong Lục Thánh, Thái Thanh Lão Tử là Lục Trọng Thiên.

Nữ Oa sáng tạo Nhân Tộc và luyện đá vá trời, được Thiên Đạo giáng xuống hai lần vô lượng công đức.

Không tính Đạo Tổ Hồng Quân, là người đầu tiên thành Thánh, cảnh giới là Ngũ Trọng Thiên.

Tiếp theo là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, Thánh nhân Tứ Trọng Thiên.

Tây phương nhị thích phát ra bốn mươi tám đại hoành nguyện thành Thánh đạo hạnh thấp nhất, Chuẩn Đề là Tam Trọng Thiên, Tiếp Dẫn là Nhị Trọng Thiên.

Thánh nhân Thiên Đạo, mỗi khi tăng một tiểu cảnh giới, chiến đấu

lực đều sẽ tăng vọt.

Nếu là trước kia, Thông Thiên tiến giai, Tây phương nhị thích chỉ biết ghen tị đố kỵ hận, nhưng sẽ không có quá nhiều suy nghĩ.

Nhưng, Phong Thần Lượng Kiếp sắp giáng lâm!

Đệ tử Xiển Giáo ai nấy phúc duyên sâu dày, nhưng không nhiều người.

Tây Phương Giáo người không ít, nhưng tôm tép cũng có, đủ tư cách lên bảng, chỉ có mấy vị La Hán, Bồ Tát.

Số mệnh đã định, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ hợp tác với Tây phương nhị thích, đối phó với Thông Thiên Tiệt Giáo.

Tiếp Dẫn trầm giọng nói: "Sư đệ, chúng ta cứ trơ mắt nhìn Thông Thiên đột phá, không làm gì sao?" Thông Thiên ở Thánh nhân Tứ Trọng Thiên, có Tru Tiên Kiếm Trận, đã đủ khó đối phó.

Lên Ngũ Trọng Thiên, trời mới biết sẽ khủng bố đến mức nào.

Chuẩn Đề âm hiểm cười, nói: "Thông Thiên tuy đã tiến giai thành công, nhưng cảnh giới chưa ổn định, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ rớt xuống." "Sư huynh, chúng ta đi núi Côn Lôn một chuyến!" Dị tượng kinh thiên động địa cuối cùng cũng trở lại bình tĩnh.

Thông Thiên giáo chủ đã thành công tiến giai Thánh nhân Ngũ trọng thiên.

Nhưng, ngài cần một khoảng thời gian dài để ổn định.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, không ai ngờ tới.

Ba thân ảnh đáng sợ vô song từ trên trời giáng xuống, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích.

Các ngài từ trên cao nhìn xuống đảo Kim Ngao, vòng sáng Thánh nhân sau lưng tựa như mặt trời chói lọi!

Khí thế thánh nhân bao trùm trời đất, đè ép đến mức thiên địa cũng phải kêu than! "Thông Thiên, nhị ca đến cùng Tây Phương Nhị Thích, không ra nghênh tiếp sao?" Thánh niệm của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang vọng khắp đảo Kim Ngao, không chỉ ba ngàn đệ tử tinh anh.

Ngay cả tám đại đệ tử nội ngoại môn và Tùy thị thất tiên cũng cảm thấy khí huyết trong người cuộn trào, đầu óc như muốn nứt ra! "Thông Thiên đạo hữu, chuyện Phong Thần, đệ tử thân truyền của ngươi là Từ Loan Đao chắc đã báo cho ngươi rồi." "Ta và sư huynh, cùng với Nguyên Thủy đạo hữu hôm nay đến đây, là muốn ngươi một lời hứa." Chuẩn Đề vẻ mặt từ bi nói: "Chỉ cần ngươi đồng ý là người đầu tiên ký tên lên Phong Thần Bảng, ba người chúng ta sẽ lập tức rời đi." Nhân quả to lớn trên Phong Thần Bảng có thể nói là một trăm phần.

Người đầu tiên ký tên, ít nhất sẽ chiếm bảy thành.

Mục đích của Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thích rất đơn giản.

Vào thời khắc quan trọng khi Thông Thiên đang ổn định cảnh giới, ép buộc ngài là người đầu tiên ký tên.

Nếu Thông Thiên không muốn ký, ba vị Thánh nhân sẽ ra tay với đám đệ tử như Đa Bảo.

Một khi Thông Thiên cưỡng ép xuất quan, chiến một trận với ba vị Thánh nhân, cảnh giới của ngài chắc chắn sẽ tụt dốc.

Bất kể kết quả nào, đều là điều mà Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thích muốn thấy.

Trong Bích Du Cung, ánh mắt Thông Thiên âm trầm như nước.

Vòng sáng Thánh nhân sau lưng đã to hơn một vòng so với lúc ở Tứ trọng thiên, nhưng không ổn định.

Chương 7

Mắt trơ trơ nhìn đệ tử tan thành tro bụi?

Thông Thiên không làm được.

Nhưng nếu đồng ý là người đầu tiên ký tên, Tiệt Giáo chắc chắn sẽ có một lượng lớn đệ tử lên bảng.

Cuối cùng trở thành một con chó cho Hạo Thiên và Dao Trì Vương Mẫu, cả đời mang vòng cổ mà sống lay lắt. "Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ba người các ngươi khinh người quá đáng!" Thông Thiên nghiến răng nghiến lợi nói. .....

Ngoài đảo Kim Ngao, ba vị Thánh nhân thấy Thông Thiên không nói một lời, trao đổi ánh mắt với nhau rồi chuẩn bị động thủ.

Trước Bích Du Cung, đệ tử Tiệt Giáo tập trung lại một chỗ, mây đen giăng kín.

Đa Bảo đạo nhân với tư cách là đại sư huynh, cứng rắn bước lên phía trước.

Lão chắp tay với ba vị Thánh nhân, nói: "Nhị sư bá, hai vị tiền bối phương Tây, Phong Thần lượng kiếp là chuyện trọng đại, liệu có thể đợi sư phụ xuất quan rồi hãy bàn lại không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu cảm nói: "Đa Bảo, ngươi là đại sư huynh Tiệt Giáo, là đệ tử cốt cán của Đạo môn Huyền tông, yên tâm, nhị sư bá sẽ không động thủ với ngươi đâu." Tiếp Dẫn hòa ái nói: "Lên Phong Thần Bảng, vì Thiên đình hiệu lực, chính là mưu phúc cho chúng sinh.

Ba vị Thánh nhân chúng ta, sẽ tuyển chọn ba trăm sáu mươi lăm vị đệ tử tinh anh của Tiệt Giáo, vứt bỏ nhục thân, thu lấy chân linh.

Một khi Phong Thần lượng kiếp giáng lâm, chân linh lên bảng, trở

thành chính thần của trời đất, ăn lương bổng của nhà nước, hưởng thụ hương hỏa nhân gian, há chẳng phải tuyệt vời sao?" Tuyệt vời cái đậu má nhà ngươi?!

Nếu thật sự tuyệt vời, sao ba người các ngươi không cho đệ tử của mình lên bảng?!

Chuẩn Đề không nói nhảm nữa, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, một trong mười đại cực phẩm tiên thiên linh bảo của Hồng Hoang.

Lão bước một bước, giơ tay lên!

Ánh sáng bảy màu chói lòa, tựa như một dải lụa rực rỡ!

Đệ tử Tiệt Giáo bị sức mạnh khóa chặt không gian này đè ép đến mức thân thể đau đớn, thần hồn run rẩy!

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên giáo chủ không thể nhịn được nữa! "Ây u, chẳng phải là bộ đôi lừa đảo phương Tây sao?" "Còn có nhị sư bá, biết sư điệt đột phá, đặc biệt chạy đến chúc mừng à?" Một giọng nói lười biếng vang lên, khiến động tác của Chuẩn Đề phải dừng lại.

Ba vị Thánh nhân, cùng các đệ tử Tiệt Giáo đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy trên một ngọn tiên sơn, một thân ảnh thon dài trong bộ y phục trắng hơn tuyết bay lên trời.

Từ Loan Đao!

Giữa không trung, hắn chắp tay sau lưng, đối đầu với ba vị Thánh nhân! "Tiểu sư đệ, ngươi đang làm gì vậy, mau trở về!" Đa Bảo đạo nhân quát lên, dù sao Từ Loan Đao cũng là đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ.

Nếu thật sự bị ba vị Thánh nhân giết gà dọa khỉ, bất luận đối với Thông Thiên hay Tiệt Giáo, đều là một đả kích nặng nề. "Đại sư

huynh, bình tĩnh!" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nhìn Chuẩn Đề, "Sư thúc, Thất Bảo Diệu Thụ, chẳng lẽ là lễ ra mắt mà ngài chuẩn bị cho sư điệt sao?" Ra mắt em gái ngươi!

Chuẩn Đề vội vàng thu pháp bảo chứng đạo của mình vào biển ý thức.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bất giác nhớ lại đoạn ký ức không mấy vui vẻ mà Từ Loan Đao đã gây ra trước Tử Tiêu Cung.

Lão liền trầm giọng nói: "Tiểu súc sinh, lần này không có lão sư và đại ca, cũng không có Nữ Oa bảo vệ ngươi đâu.

Ngoan ngoãn cút đi, nếu không đừng trách nhị sư bá không nể tình Đạo môn Huyền tông!" "Ây da da, nhị sư bá, ngài dọa chết sư điệt rồi!" Từ Loan Đao vỗ ngực, ra vẻ sợ hãi. "Lão nhân gia ngài cũng biết chúng ta cùng thuộc Đạo môn Huyền tông à?

Vậy mà lại cấu kết với hai tên giáo chủ của giáo phái lừa đảo.

Không chỉ muốn giết sư điệt của mình, còn ỷ lớn hiếp nhỏ.

Nhị sư bá, hổ dữ còn không ăn thịt con, ngươi còn không bằng súc sinh a!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc này mặt mày kinh ngạc.

Vị giáo chủ Xiển Giáo này, trong bảy khiếu lại bốc ra một luồng khói đen!

Đệ tử Tiệt Giáo trợn mắt há mồm, Thông Thiên giáo chủ trong Bích Du Cung thì phá lên cười sảng khoái.

Nguyên Thủy, vậy mà lại bị Từ Loan Đao chọc tức đến thất khiếu bốc khói! "Ồ, nhị sư bá, biểu diễn tạp kỹ đấy à?" Từ Loan Đao cười hắc hắc.

Giết!

Phải giết nó!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mất hết lý trí!

Trong lòng chỉ còn một ý nghĩ, lột da rút gân Từ Loan Đao! .....

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp nổi điên, trong đầu Từ Loan Đao đột nhiên vang lên tiếng hệ thống. 【Đinh, phát hiện ba vị Thánh nhân đang mưu hại Tiệt Giáo, túc chủ đã chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn, cung cấp các lựa chọn sau.】 【Lựa chọn một: Cầu xin Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thích tha mạng, thưởng hung sát chí bảo Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.】 【Lựa chọn hai: Đại diện Tiệt Giáo bình an vượt qua một kiếp, thưởng Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Châu.】 Từ Loan Đao không khỏi sáng mắt lên.

Cầu xin ba vị Thánh nhân, giữ lại cái mạng nhỏ, nhận được Thí Thần Thương.

Trong đại kiếp khai thiên, Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên thai nghén ra Bàn Cổ.

Do không thể chịu được áp lực khai thiên mà vỡ nát, thân sen cắm rễ vào hỗn độn, hấp thụ vô tận sát khí của hỗn độn thần ma.

Hóa thành hung sát chí bảo của Thiên Đạo là Thí Thần Thương, ngay cả Thánh nhân Thiên Đạo nhìn thấy cũng phải tê cả da đầu.

Sáng Thế Thanh Liên có năm hạt sen, hạt đã thành thục hóa thành Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, vì quá mạnh mẽ nên không được Thiên Đạo dung thứ.

Một phân thành ba, trở thành Bàn Long Biển Quải của Thái Thanh Lão Tử, Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, và Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên giáo chủ.

Cũng là "hồng liên bạch ngẫu thanh hà diệp, tam giáo bản nhất gia".

Bốn hạt còn lại chưa thành thục, hóa thành Công Đức Kim Liên, Diệt Thế Hắc Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, và Tịnh Thế Bạch Liên.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, một khi ngồi trên đó, tà ma tránh lui, vạn pháp bất xâm, là tiên thiên cực phẩm phòng ngự linh bảo.

Hắc viêm do đài sen này sinh ra, chỉ cần dính phải, sẽ không ngừng cháy cho đến khi thiêu mục tiêu thành tro bụi.

Thí Thần Thương và Diệt Thế Hắc Liên từng là pháp bảo của Ma tổ La Hầu.

Trong trận chiến Đạo Ma, chúng đã tỏa sáng rực rỡ.

Từ Loan Đao động lòng, nhưng cầu xin ba vị Thánh nhân sao?

Cầu cái búa!

Lựa chọn thứ hai, dựa vào trí thông minh của bản thân, giúp Tiệt Giáo vượt qua một kiếp.

Phần thưởng là Hỗn Độn Châu!

Từ xưa đến nay, trong vũ trụ này, cũng chỉ sinh ra bốn món Hỗn Độn chí bảo.

Khai Thiên Thần Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Sáng Thế Thanh Liên, Hỗn Độn Châu.

Ba món đầu tiên đều đã vỡ nát, chỉ có Hỗn Độn Châu thần bí nhất là còn nguyên vẹn.

Thằng ngốc cũng biết chọn cái nào. "Hệ thống, ta chọn hai!"
【Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành lựa chọn, xin hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Chú thích: Chỉ cần một đệ tử Tiệt Giáo chết, nhiệm vụ cũng sẽ thất bại.】 ..... "Tiểu vương bát đản, hôm nay, dù sư phụ ngươi có ra mặt, cũng không bảo vệ được ngươi đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, ánh sáng phát ra từ pháp bảo này giống như một mặt trời nhỏ.

Trên đảo Kim Ngao, từng tòa trận pháp tỏa sáng ngút trời, chống lại uy nghiêm của Thánh nhân Nguyên Thủy.

Chương 8

Dù vậy, các đệ tử Tiệt Giáo vẫn cảm thấy lạnh sống lưng.

Máu trong người sôi trào, xương cốt kêu răng rắc, cực kỳ khó chịu. "Người trong thiên hạ, mau đến xem đây!" "Thánh nhân Thiên Đạo, giáo chủ Xiển Giáo." "Nhị sư bá của ta, ỷ lớn hiếp nhỏ." "Chuẩn bị giết chính sư điệt của mình, thiên lý ở đâu?" "Thiên Đạo, Người thật sự không công bằng a!" Đối mặt với Nguyên Thủy sát khí đằng đằng, Từ Loan Đao gào lên một tiếng.

Ba vị Thánh nhân cùng giáng lâm đảo Kim Ngao, bản thân nó đã là một sự kiện lớn.

Thu hút ánh mắt của rất nhiều đại thần thông giả trong Hồng Hoang.

Rất nhiều cặp mắt đang đổ dồn về đây.

Nhưng, ba vị Thánh nhân có quan tâm không?

Hoàn toàn không!

Người muốn làm nên đại sự, ngay cả người thân cũng có thể giết!

Dưới chân mỗi vị Thánh nhân, chẳng phải đều là xương trắng chất đống, máu chảy thành sông sao?

Thế nhưng, câu cuối cùng của Từ Loan Đao lại có tác dụng.

Trên chín tầng trời, mây trắng cuồn cuộn dần ngưng tụ lại.

Cuối cùng hình thành một con mắt che trời!

Thiên Đạo Chi Nhãn, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích!

Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh!

Oa Hoàng Cung!

Lão Tử và Nữ Oa đang chuẩn bị ra mặt ngăn cản ba vị Thánh nhân, lại thu bước chân đã bước ra.

Lão Tử thì dễ hiểu, dù sao Phong Thần lượng kiếp còn lâu mới giáng lâm, lão sẽ không trơ mắt nhìn Xiển Giáo và Tiệt Giáo tàn sát lẫn nhau.

Nhưng Nữ Oa thì thật kỳ lạ.

Ngay cả ngài cũng không hiểu nổi.

Ngài vốn không giúp Thông Thiên và Tiệt Giáo.

Nhưng khi thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chuẩn bị hạ thủ với Từ Loan Đao, ngài lại không thể ngồi yên. .....

Bị Thiên Đạo Chi Nhãn nhìn chằm chằm, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng nén lại lửa giận trong lòng, Tây Phương Nhị Thích thì thất vọng.

Xem ra chuyện này, chỉ có thể phái đệ tử dưới trướng giải quyết. "Tiểu súc sinh, ngươi dám không coi ba vị Thánh nhân chúng ta ra gì.

Thiên Đạo chí công, ta sẽ không tự mình hạ tràng giết ngươi, nhưng Thánh nhân không thể bị sỉ nhục." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rất dứt khoát, phất tay áo một cái, trên Đông Hải xuất hiện một cánh cổng không gian.

Một đầu khác của cổng không gian, nối liền với Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động.

Trước sau không đến vài hơi thở, cổng không gian tự động mở ra.

Quảng Thành Tử, đứng đầu Thập nhị kim tiên của Xiển Giáo, xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy.

Hắn nhìn Từ Loan Đao, nở một nụ cười thân thiện, nhưng đôi mắt

lại âm trầm đáng sợ.

Tây Phương Nhị Thích cũng động thủ, xây dựng cổng không gian.

Hai lão truyền tống Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát trong Ngũ đại Bồ Tát của Tây Phương Giáo đến. "Tiểu súc sinh, bày Tru Tiên Kiếm Trận của ngươi ra đi!

Quảng Thành Tử, Nhật Quang, Nguyệt Quang ba người bọn họ, sẽ đấu tay đôi với ngươi!

Thua, tự mình thi giải!

Ta thua, ta sẽ cúi đầu xin lỗi ngươi, thế nào?" Nguyên Thủy hung hăng nói. "Cúi đầu xin lỗi?!" Từ Loan Đao trợn trắng mắt, "Nhị sư bá, có thể thực tế một chút không?

Ngài thua, phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho ta!

Nhị sư bá bồi thường Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, còn về bộ đôi lừa đảo phương Tây.

Ta biết hai người nghèo, hai người một lá Thanh Sắc Bảo Liên Kỳ là được rồi.

Ai, ta thật sự quá lương thiện rồi, như vậy thật không tốt." Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thích, hận không thể xé nát bộ mặt giả tạo của Từ Loan Đao.

Lời đã nói đến đây, nhiều lời vô ích!

Từ Loan Đao hét dài một tiếng. "Kiếm!" Trong động phủ tiên sơn của hắn, hộp kiếm cổ khắc hình núi đá cỏ cây, nhật nguyệt tinh tú rung động dữ dội.

Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, bốn thanh sát kiếm phát ra tiếng kiếm minh như rồng ngâm.

Tranh tranh tranh tranh!

Bốn thanh kiếm bay vút lên trời, bốn đạo thần quang vĩnh hằng bất diệt, trấn áp đông nam tây bắc!

Tru Tiên Kiếm tràn ngập khí thế sắc bén vô song, ngay cả bầu trời trong xanh bao la, dường như cũng có thể bị một kiếm chém đôi!

Lục Tiên Kiếm tràn ngập tử khí, trên thân kiếm khắc đồ án táng tiên xương trắng chất đống, phàm ai thấy kiếm, đều không khỏi lạnh gáy!

Vùng trời đất nơi Hãm Tiên Kiếm tọa lạc, đâu đâu cũng là huyết quang sền sệt, thanh kiếm này như đã uống cạn máu của vạn linh chúng sinh!

Tuyệt Tiên Kiếm toàn thân quấn quanh lôi điện, một thanh kiếm công phạt thuần túy đến cực hạn, đã từng chôn vùi cả một thời đại!

Từ Loan Đao đứng trong Tru Tiên Kiếm Trận, gió lốc che mờ trời đất, thổi bay tà áo, mái tóc trắng như sương.

Nhìn về phía Quảng Thành Tử, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát.

Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Ba người các ngươi, cùng lên đi!" Ba người sát khí đằng đằng, ba vị Thánh nhân càng cười lạnh liên tục.

Trong mắt ba vị Thánh nhân, Từ Loan Đao chết chắc rồi!

Tru Tiên Kiếm Trận rất mạnh, dù sao cũng là đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo.

Một khi trận thành, phi Tứ Thánh bất khả phá!

Nhưng Từ Loan Đao gia nhập Tiệt Giáo mới bao lâu?

Trong Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, có bốn mươi tám tầng tiên thiên cấm chế.

Ba vị Thánh nhân tin chắc rằng, Từ Loan Đao đừng nói là phát huy

được mười thành uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, thậm chí còn không thể vận dụng tùy tâm sở dục.

Giống như tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, công phòng nhất thể, có sức mạnh hủy diệt vạn vật.

Nhưng cuối cùng Đông Hoàng Thái Nhất chẳng phải đã chết rồi sao?

Trong Hỗn Độn Chung cũng có bốn mươi tám tầng tiên thiên cấm chế, càng về sau, càng khó luyện hóa.

Đông Hoàng đến chết, cũng không thể thực sự khống chế Hỗn Độn Chung.

Thông Thiên giáo chủ với thân phận là Thánh nhân Thiên Đạo, dốc hết tâm huyết, dùng năm tháng dài đằng đẵng.

Mới gian nan luyện hóa hoàn thành tất cả tiên thiên cấm chế.

Ba vị Thánh nhân đoán rằng, Từ Loan Đao cùng lắm cũng chỉ luyện hóa được ba bốn tầng. .....

Chương 9

Trước Bích Du Cung, Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Cùng với Triệu Công Minh, Tam Tiêu, Tùy thị thất tiên, ba ngàn đệ tử tinh anh.

Ai nấy đều nắm chặt hai tay, vẻ mặt đầy lo lắng.

Từ Loan Đao một khi thua, là phải thi giải.

Tương đương với nhục thân, nguyên thần, hồn phách, toàn bộ tan thành tro bụi.

Ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có, hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ này.

Chuẩn Đề đưa Thất Bảo Diệu Thụ cho Nhật Quang Bồ Tát.

Tiếp Dẫn đưa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho Nguyệt Quang Bồ Tát.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, đường hoàng lấy ra tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên.

Quảng Thành Tử nhận lấy lá cờ cổ cao bằng người, vẻ mặt ngưng trọng.

Với tư cách là đại sư huynh Xiển Giáo, hắn đã luyện hóa được mười tầng tiên thiên cấm chế của Bàn Cổ Phiên.

Điểm mấu chốt nhất, Từ Loan Đao tuy đã nuốt một bình lớn tâm đầu huyết của Ma tổ La Hầu.

Nhưng, đó chỉ là thay đổi căn nguyên từ trong ra ngoài.

Sở dĩ hắn có thể từ Chuẩn Thánh Nhất trọng thiên, tiến giai đến

Nhị trọng thiên, là vì hai viên Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử.

Quảng Thành Tử, với tư cách là người đứng đầu Thập nhị kim tiên, cảnh giới là Chuẩn Thánh Ngũ trọng thiên.

Nhật Quang, Nguyệt Quang Bồ Tát, cũng là Chuẩn Thánh Nhất trọng thiên.

Xác suất thất bại của Từ Loan Đao, quá lớn rồi! ..... "Lề mà lề mề, rốt cuộc có vào không, làm người ta sốt ruột chết đi được!" "Y như đàn bà!" Từ Loan Đao khinh bỉ nói.

Quảng Thành Tử, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau.

Quảng Thành Tử cầm Bàn Cổ Phiên, là người đầu tiên xông vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhật Quang, Nguyệt Quang, theo sát phía sau.

Từ Loan Đao sẽ không khách khí, tâm niệm vừa động.

Bốn thân kiếm Tru Tiên rung động dữ dội, hỗn độn kiếm khí cuồn cuộn, hung hãn bành trướng.

Tựa như sóng lớn ngập trời, nhấn chìm Quảng Thành Tử, Nhật Quang, Nguyệt Quang. "Sao có thể?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn mắt há mồm.

Tây Phương Nhị Thích cũng đầy mặt kinh ngạc.

Uy lực này, ít nhất đã phát huy được ba thành!

Đừng nói là ba vị Thánh nhân, ngay cả Thông Thiên giáo chủ trong Bích Du Cung, cũng không khỏi sững sờ. "Tiểu Đao vậy mà đã luyện hóa được mười tám tầng tiên thiên cấm chế!" Phải biết rằng, đệ tử thân truyền đầu tiên của Thông Thiên là Đa Bảo, tu luyện vô số năm tháng, cũng chỉ luyện hóa được chín tầng.

Thật khó tin! .....

Nghiền ép!

Như bẻ cành khô!

Chỉ có thể hình dung như vậy!

Trong khoảnh khắc va chạm với hỗn độn kiếm khí, Thất Bảo Diệu Thụ và Công Đức Kim Liên trực tiếp bị đánh bay.

Chỉ có Quảng Thành Tử, tay cầm Bàn Cổ Phiên, vẫn bình an vô sự, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ.

Giết Từ Loan Đao?

Chuyện viển vông!

Từ Loan Đao lao tới, vung tay, một bạt tai tát vào mặt Nhật Quang Bồ Tát.

Bốp một tiếng!

Đầu của Nhật Quang Bồ Tát, nổ tung như một quả dưa hấu, máu tươi bắn tung tóe. "Mẹ nó, một trong Ngũ đại Bồ Tát của Tây Phương Giáo, cũng quá không chịu đòn!" Nguyệt Quang Bồ Tát lạnh gáy, quay đầu bỏ chạy.

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Từ Loan Đao chính là chúa tể!

Lóe người một cái, hắn đã ở trước mặt Nguyệt Quang.

Rút Tru Tiên Kiếm ra, Từ Loan Đao giơ tay liền chém Nguyệt Quang thành hai nửa.

Tranh tranh!

Không còn Nhật Quang và Nguyệt Quang Bồ Tát, Từ Loan Đao chuyên tâm đối phó Quảng Thành Tử.

Kiếm khí mênh mông, áp chế Bàn Cổ Phiên!

Từ Loan Đao bay vút lên trời, rồi lại hạ xuống thật mạnh!

Một cước đạp lên đỉnh đầu Quảng Thành Tử!

Vị đứng đầu Thập nhị kim tiên của Xiển Giáo, tại chỗ liền quỳ hai gối xuống đất!

Hướng về đảo Kim Ngao, quỳ lạy Thông Thiên giáo chủ, quỳ lạy các đệ tử Tiệt Giáo! "A!!!" Quảng Thành Tử gầm lên, dốc hết toàn lực, nhưng căn bản không đứng dậy nổi.

Từ Loan Đao, giống như một tảng đá! "Gào cái búa gì, quỳ yên cho ông đây!" Giữa trời đất, một mảnh tĩnh lặng!

Trận chiến này, đến nhanh như cuồng phong bão táp, bắt đầu nhanh, kết thúc cũng nhanh.

Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát, tuy bị Từ Loan Đao hủy diệt nhục thân, nhưng nguyên thần đã được Tây Phương Nhị Thích thu đi.

Về phần Quảng Thành Tử, vì có Bàn Cổ Phiên, nên bình an vô sự.

Nhưng chịu sự sỉ nhục này, đạo tâm của hắn đã xuất hiện vết nứt.

Đứng bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn nhìn chằm chằm Từ Loan Đao, đôi mắt đỏ như máu.

Từ Loan Đao thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Nhìn về phía Nguyên Thủy, cười hắc hắc: "Nhị sư bá, Người là Thánh nhân Thiên Đạo đó, sẽ không nuốt lời chứ?

Sư điệt ta vốn không muốn Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nhưng mà Quảng Thành Tử sư huynh không có bản lĩnh.

Ta đành miễn cưỡng nhận lấy vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến run cả thánh thể, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Đó là cực phẩm tiên thiên phòng ngự linh bảo, một khi ngũ kỳ hợp nhất, bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Trận, trong Hồng Hoang hiếm có pháp bảo nào phá được phòng ngự.

Chỉ kém hơn tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ được mệnh danh là phòng ngự tối thượng một bậc.

Không đưa cũng không được, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn kia.

Lấy ra một lá cờ màu vàng cam từ biển ý thức, Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng ném về phía Từ Loan Đao.

Chương 10

Nhận lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Từ Loan Đao mặt mày hớn hở. "Nhị sư bá, hoan nghênh ngài thường đến đảo Kim Ngao làm khách!

Những chuyện tốt như thế này, ngài cứ làm thêm vài lần, sư điệt ta đang thiếu pháp bảo lắm đó!" Nguyên Thủy uất ức muốn hộc máu, kế hoạch ba vị Thánh nhân nhắm vào Thông Thiên giáo chủ lần này, thất bại thảm hại.

Đúng là mất cả chì lẫn chài!

Mất mặt, lại còn mất thêm một món cực phẩm tiên thiên linh bảo!

Dẫn theo Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp xé rách không gian, biến mất khỏi Đông Hải.

Từ Loan Đao nhìn về phía Tây Phương Nhị Thích, giọng điệu quái gở nói: "Hai vị sư thúc, đi thôi, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ta không cần nữa đâu.

Đệ tử Tây Phương Giáo nghèo đến áo không đủ che thân, sư điệt mà còn thừa nước đục thả câu, há chẳng phải bị người trong thiên hạ chê cười sao?

Nghèo thì nghèo, nhưng cũng có tác dụng, ít nhất có thể làm tài liệu phản diện điển hình.

Để chúng sinh đều xem xem, gia nhập Tây Phương Giáo thì có kết cục gì?

Đừng nói ăn thịt, ngay cả một mẩu xương khô cũng không có." Vãi nồi!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt mày xanh mét, có ai tổn hại người

khác như vậy không?

Gọi là áo không đủ che thân?

Tây Phương Giáo ta nghèo thì nghèo thật, nhưng mẹ nó có phải người nguyên thủy đâu!

Thôi được, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ không giấu được rồi!

Tiếp Dẫn lấy ra một lá cờ màu xanh biếc từ biển ý thức, ném đi.

Từ Loan Đao một tay bắt lấy, khoe ra hàm răng trắng bóng.

Tây Phương Nhị Thích trong lòng đang rỉ máu. "Hai vị sư thúc, lần này không tiễn xa, có rảnh thì thường xuyên đến chơi nhé!" Trong nụ cười khinh bỉ của Từ Loan Đao, Tây Phương Nhị Thích đầu cũng không ngoảnh lại chui vào cổng không gian.

Trước Bích Du Cung, các đệ tử Tiệt Giáo bùng nổ những tiếng hò reo ngút trời. "Tiểu sư thúc uy vũ bá khí!" Đa Bảo đạo nhân không nhịn được lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cơn sóng gió ba vị Thánh nhân này, thật quá kinh hiểm.

Từ Loan Đao chỉ dựa vào cái lưỡi không xương ba tấc, đã khiến ba vị Thánh nhân phải muối mặt bỏ đi. .....

Trong Bích Du Cung, chỉ có Thông Thiên giáo chủ và Từ Loan Đao. "Tiểu Đao, may mà có con!" Thông Thiên cười từ tận đáy lòng, giống như một người cha hiền từ. "Sư phụ, đừng nói những lời này, mạng của con cũng là do người cho.

Vì Tiệt Giáo vào sinh ra tử, là vinh hạnh của Tiểu Đao." Một giọt ân huệ, phải báo đáp bằng cả dòng suối.

Lấy máu trả máu, lấy răng trả răng.

Đó chính là Từ Loan Đao! "Tiểu Đao, nói đi, con muốn gì.

Chỉ cần là thứ sư phụ có, chắc chắn sẽ cho con." Thông Thiên thật

sự rất vui, trong Tam Thanh, ngài là người nhỏ nhất, thường xuyên bị Nguyên Thủy Thiên Tôn dạy dỗ.

Trong lòng ấm ức, nhưng bề ngoài phải tươi cười.

Lần này, Từ Loan Đao đã hoàn toàn giúp ngài, giúp Tiệt Giáo, xả được một hơi tức.

Từ Loan Đao thần sắc khẽ động, ngượng ngùng nói: "Sư phụ, con muốn Lục Hồn Phiên." "Không vấn đề!" Thông Thiên lập tức truyền ra thánh niệm, triệu hoán Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Rất nhanh, Trường Nhĩ tiến vào Bích Du Cung.

Hắn căn bản không dám nhìn thẳng Từ Loan Đao.

Cuối cùng, Thông Thiên đành phải giao át chủ bài cuối cùng là Lục Hồn Phiên, vào tay Từ Loan Đao. .....

Từ Loan Đao và Trường Nhĩ cùng nhau bước ra khỏi Bích Du Cung.

Lấy lại được Lục Hồn Phiên, hắn cũng đã giải quyết được một mối bận tâm.

Không hề có dấu hiệu báo trước, Từ Loan Đao một tay túm lấy đôi tai thỏ dài của Trường Nhĩ.

Xách tên phản bội này lên. "Trường Nhĩ, cũng không biết thịt thỏ của ngươi có ngon không nhỉ!

Lúc đó có thể cắt xuống một miếng, cho ta nếm thử không?" Trường Nhĩ đáng thương, sợ đến run cả răng. "Một con thỏ phế vật!" Tùy tay ném Trường Nhĩ đi như ném rác, Từ Loan Đao bay lên trời, nhanh chóng trở về tiên sơn.

Trường Nhĩ, phải giữ lại, hắn sẽ là quân cờ quan trọng nhất trong kế hoạch lừa phỉnh Tây Phương Nhị Thích của Từ Loan Đao. .....

Trong đầu, vang lên tiếng hệ thống. 【Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng Hỗn Độn Châu!】 Từ Loan Đao lập tức nội thị, trong biển ý thức, một viên châu cổ xưa quấn quanh tử khí chói mắt, đang trôi nổi bồng bềnh.

Trong Hỗn Độn Châu, có một thế giới hỗn độn tàn phá, bên trong tràn ngập tiên thiên tử khí.

Dưới Hồng Mông tử khí là tiên thiên tử khí.

Sau tiên thiên tử khí là tiên thiên linh khí, rồi đến hậu thiên linh khí.

Đợi đến khi hậu thiên linh khí cũng biến mất, Hồng Hoang sẽ bước vào thời đại mạt pháp.

Thánh nhân Thiên Đạo tắm mình trong tiên thiên tử khí, cũng sẽ có tác dụng lớn.

Huống chi là Từ Loan Đao hiện tại, ở trong Hỗn Độn Châu, tiến giai như uống nước.

Bất luận là luyện đan hay luyện khí, thêm vào tiên thiên tử khí, sẽ nâng cao đáng kể phẩm cấp của đan dược và pháp bảo.

Bởi vì nhận được từ hệ thống, nên Từ Loan Đao có thể tùy ý sử dụng Hỗn Độn Châu, không cần luyện hóa tiên thiên cấm chế. "Trước tiên trảm thiện thi, sau đó đến Oa Hoàng Cung gặp sư cô!" Trong động phủ tiên sơn, Từ Loan Đao ngồi xếp bằng.

Hai tay như những con bướm lượn trong hoa, kết đủ loại ấn quyết cổ xưa.

Tam thi, phân thành thiện thi, ác thi, tự ngã thi.

Thiện ác hai thi thì dễ, nhưng trảm tự ngã thi, đặc biệt khó khăn.

Thế giới Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt đã qua ba

ngàn năm.

Lúc này, có thứ gì đó từ trong cơ thể Từ Loan Đao tách ra.

Một đống vật đen kịt, giống như một cái bóng ngưng tụ, đen như mực.

Trảm tam thi, cần pháp bảo để ký thác, ít nhất cũng phải là hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Hậu thiên linh bảo không thể chịu được sức nặng của tam thi, sẽ trở thành một đống đồng nát sắt vụn. 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》, sau khi Từ Loan Đao trảm tam thi, tu luyện môn công pháp này, có thể tiếp tục trảm tam thi.

Tuần hoàn lặp lại, sinh sôi không ngừng!

Nhưng, dù sao cũng là tam thi, không phải là tam thi do tam thi trảm ra.

Chương 11

Từ Loan Đao không chút do dự, từ trong hộp kiếm cổ lấy ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, là căn bản lập giáo của Tiệt Giáo, là pháp bảo của Thông Thiên giáo chủ.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là cực phẩm tiên thiên phòng ngự linh bảo, ký thác thiện thi, dư sức.

Dưới sự điều khiển của Từ Loan Đao, một đống bóng đen chui vào trong Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Trong động phủ, tiên quang chói lòa, dần dần hóa thành hình người.

Thiện thi của Từ Loan Đao!

Giống hệt hắn! "Kiến bản tôn!" Thiện thi chắp tay chào. "Không cần đa lễ, chúng ta vốn là một thể!" Từ Loan Đao truyền 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》 cho thiện thi. "Vào trong Hỗn Độn Châu tu luyện môn công pháp này, trảm đi tam thi của ngươi!" Từ Loan Đao từ biển ý thức lấy ra Hỗn Độn Châu, phất tay áo một cái, đưa thiện thi vào trong.

Tam thi, cùng bản tôn có quan hệ mật thiết.

Nếu không thể tu luyện, cảnh giới của chúng, đỉnh điểm là Chuẩn Thánh Cửu trọng thiên.

Về phần Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, sẽ trở thành pháp bảo của thiện thi, gia tăng sức chiến đấu của hắn. "Thế giới trong Hỗn Độn Châu, tiên thiên tử khí dồi dào đến mức vô lý, không thể lãng phí!" "Trên người ta không có nhiều tiên thiên linh bảo, phải nhanh chóng

kiếm một mớ mới được!" Từ Loan Đao muốn tam thi của mình đều ký thác vào pháp bảo là tiên thiên cực phẩm linh bảo.

Nhưng Hồng Hoang rộng lớn, lại có bao nhiêu món?

Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, cũng không tới mười món.

Vì vậy, Càn Khôn Đỉnh trong tay Nữ Oa, trở nên vô cùng quan trọng.

Càn Khôn Đỉnh, do đài sen của Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên hình thành.

Khi Nữ Oa tạo người, đã bỏ Cửu Thiên Tức Nhưỡng vào trong Càn Khôn Đỉnh, thêm vào nước Thiên Hà chí thuần chí linh của Thiên giới.

Sau đó dùng Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, một trong mười đại linh căn, nhúng vào bùn tức nhưỡng, vung một cái, Nhân tộc liền xuất hiện.

Sau đó, Thiên Đạo giáng xuống vô lượng công đức, Càn Khôn Đỉnh cũng hấp thu không ít.

Đặc tính đơn giản, bỏ một món cực phẩm hậu thiên linh bảo vào, luyện một chút, sẽ ra hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Nhưng tỷ lệ thất bại quá cao.

Có thể ném vào một trăm món hậu thiên linh bảo, trực tiếp luyện chín mươi chín món thành tro.

Nhưng có Hỗn Độn Châu, Từ Loan Đao không lo lắng chút nào.

Dù sao tiên thiên tử khí nhiều đến mức sắp hóa lỏng.

Cho Càn Khôn Đỉnh nuốt nhiều một chút, nâng cao tỷ lệ thành công. .....

Càn Khôn Đỉnh là tiên thiên dị bảo, quý giá như vậy, Nữ Oa sao có

thể dễ dàng cho Từ Loan Đao mượn?

Đi ra khỏi động phủ, Từ Loan Đao không khỏi ngẩn người.

Trong vườn hoa, tiên hoa nở rộ, muôn màu muôn vẻ.

Có không ít thực vật mới lạ.

Những thứ này, đều là do Từ Loan Đao tốn công sức từ các nơi trong Hồng Hoang di dời về.

Hắn chuẩn bị làm một ít phấn thơm, hương liệu, để loại bỏ khí u ám trong động phủ.

Nữ Oa là Thánh nhân Thiên Đạo, thần đan diệu dược, pháp bảo, công pháp?

Căn bản không thiếu. "Thử xem sao, vạn nhất được thì sao!" Nói là làm, Từ Loan Đao bắt đầu hái tiên hoa.

Không lâu sau, nước hoa, phấn thơm, hương liệu, toàn bộ đã chế tác xong.

Nước cốt hoa, trở thành nước hoa.

Nghiền nát cánh hoa, thành phấn thơm.

Những thực vật có mùi thơm thanh mát, bị Từ Loan Đao làm thành túi hương liệu.

Nhưng trong lòng hắn không chắc lắm, dù sao hắn cũng không phải phụ nữ.

Không biết những thứ này có thể chinh phục được Nữ Oa không. "Phải tìm một người phụ nữ thử hiệu quả!" Từ Loan Đao đang chuẩn bị lên đường, ba đạo kinh hồng từ trên trời giáng xuống.

Lại là Tam Tiêu trong bốn đại đệ tử ngoại môn. "Sư huynh, từ xa thấy huynh bận rộn, không biết ba tiểu muội có thể giúp gì được

không?" Lão đại Vân Tiêu mỉm cười, khiến trăm hoa cũng phải ảm đạm thất sắc.

Từ Loan Đao nhập môn muộn hơn Tam Tiêu, nhưng lại là đệ tử nội môn.

Theo quy củ, ba nàng phải gọi hắn là sư huynh.

Từ Loan Đao không khỏi sáng mắt lên, đúng là buồn ngủ lại có người đưa gối. "Ba vị sư muội, sư huynh ta vừa chế ra một ít đồ, giúp ta xem thử." Nói xong, Từ Loan Đao lấy ra một bình sứ ngọc trắng.

Dùng ngón trỏ tay trái chấm một ít, sau đó thoa lên cổ tay. "Đến đây, ngửi xem mùi vị thế nào?" Khoảnh khắc ba nàng cúi người xuống!

Thần sắc Từ Loan Đao bỗng nhiên sững lại!

Vãi nồi!

Cảnh xuân trong vườn đúng là không thể che hết a!

Núi này còn cao hơn núi nọ a! "Sư huynh, thứ này, thơm quá đi!" Lão tam Bích Tiêu kinh ngạc nói.

Từ Loan Đao giải thích: "Nước hoa, do sư huynh phát minh ra.

Ba vị sư muội nếu thật sự thích, sư huynh có thể cho mấy bình.

Ngoài nước hoa, còn có phấn thơm, hương liệu.

Nhưng ba vị sư muội ai nấy đều da băng xương ngọc, phấn thơm dạng thoa, chỉ che đi làn da trắng không tì vết.

Hương liệu có thể mang theo người, mùi thơm lâu dài, nhưng hơi nhạt.

Nước hoa là thích hợp nhất, nhưng tốt nhất nên xịt sau hai tai và cổ tay, như vậy hương khí sẽ khuếch tán tối đa, và lâu dài nữa." "Sư

huynh, mùi vị của nước hoa đều giống nhau sao?" Lão nhị Quỳnh Tiêu tò mò hỏi.

Từ Loan Đao lắc đầu, nói: "Nước hoa sư huynh chế tác, có hai loại mùi hương.

Một loại là hương hoa đơn, một loại là hương hoa hỗn hợp." Bích Tiêu vui vẻ nói: "Sư huynh, xem ta và hai vị tỷ tỷ thích hợp loại nào?" Từ Loan Đao không nhịn được mà đánh giá Tam Tiêu.

Vân Tiêu một thân bạch y, không nhiễm bụi trần, thoát tục độc lập, giống như một đóa sen tuyết thanh lạnh, lặng lẽ nở rộ.

Quỳnh Tiêu mặc thanh y, tính tình dịu dàng như nước, cho người ta cảm giác, tựa như đang ở trong tháng ba xuân xanh, đâu đâu cũng thấy cỏ mọc oanh bay.

Bích Tiêu một thân váy đỏ rực, cổ linh tinh quái, hoạt bát năng động, giống như cô em gái nhà bên.

Từ Loan Đao chọn ra ba bình nước hoa.

Chương 12

Hai bình hương đơn, mùi hoa nhài thanh u, đưa cho Vân Tiêu, mùi hoa quế thanh tân tao nhã, đưa cho Quỳnh Tiêu.

Một bình hương hỗn hợp, mùi thơm phức tạp nồng nàn, đưa cho Bích Tiêu.

Từ Loan Đao trước khi xuyên việt, đã xem một bộ phim trên Trái Đất, tên là 《Ngửi hương biết đàn bà》.

Nghe nói phụ nữ thích mùi hương nồng, công phu rất lợi hại.

Phụ nữ thích mùi hương tao nhã, thì lại coi trọng tình cảm hơn.

Cầm nước hoa, Bích Tiêu lấy hết can đảm nói: "Sư huynh, sư muội vừa rồi không nhìn rõ, huynh có thể lấy ta làm mẫu không?" "Được, đưa tay ra!" Từ Loan Đao tay phải nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại không xương của Bích Tiêu.

Ngón trỏ tay trái đã dính nước hoa, nhẹ nhàng xoa xoa trên cổ tay của tiểu cô nương.

Một lúc sau, Từ Loan Đao mỉm cười nói: "Dễ như vậy, nhìn rõ rồi chứ!" Má của Bích Tiêu, như cánh hoa đào tháng ba, hồng hào mềm mại.

Nàng khẽ nói: "Sư huynh, sư muội muốn thử sau hai tai!" Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng tham gia vào.

Quỳnh Tiêu chớp chớp đôi mắt to long lanh, nói: "Sư huynh, ngoài cổ tay và sau hai tai, còn có chỗ nào khác có thể thoa không?" Từ Loan Đao gật đầu: "Cổ chân cũng có thể!

A, thoa ở cổ chân, đi đường mang theo gió, hương khí theo gió bay đi, mê chết người không đền mạng a." Mắt Vân Tiêu tràn đầy xuân

thủy, nói: "Sư huynh, lấy ta làm mẫu đi!" .....

Nhìn Tam Tiêu vui vẻ rời đi.

Từ Loan Đao không nhịn được giơ tay phải, hung hăng tát vào tay trái.

Nửa khắc sau, lại đổi tay trái tát tay phải. "Ai, đôi tay chết tiệt này, không nghe lời gì cả!" Xem ra phụ nữ đối với những thứ thơm tho, thật sự không có sức đề kháng.

Dọn dẹp động phủ xong, Từ Loan Đao bay lên trời, mục đích, Đại Tố Thiên! .....

Nữ Oa ẩn cư trên núi Bất Chu.

Sau này vì lượng kiếp Vu Yêu, đã dời đến Đại Tố Thiên.

Vô số năm tháng, Oa Hoàng Cung nghênh đón vị khách đầu tiên.

Một thiếu niên tuấn tú phong độ, tiêu sái như ngọc thụ lâm phong.

Oa Hoàng Cung mái ngói ngọc bích, khí thế bàng bạc, rộng lớn, nhưng cũng lạnh lẽo.

Thị nữ Bích Vân đồng nhi đưa Từ Loan Đao đến một cung điện có màn sa trắng bay lượn.

Từ Loan Đao có chút kinh ngạc, một thị nữ của Nữ Oa, cảnh giới lại là Thái Ất Kim Tiên Cửu trọng thiên.

Không chỉ có một người!

Còn có Thải Phượng tiên tử, Kim Vũ tiên tử, Thải Thước tiên tử từ thời Long Hán sơ kiếp của Phượng tộc.

Ba vị không ngoại lệ, toàn là Chuẩn Thánh.

Thải Vân đồng nhi và Bích Vân đồng nhi, dường như đã được Nữ Oa chỉ thị.

Không chỉ bưng ra nhiều tiên quả linh quả, còn có một bình Quỳnh Tương Ngọc Dịch.

Từ Loan Đao cắn trái cây, cảm thấy nhạt nhẽo, đợi mãi, vị nữ thánh trong lòng mong nhớ cuối cùng cũng đến.

Nữ Oa bước nhẹ, tiến vào cung điện.

Dường như vừa mới tắm xong, mái tóc còn hơi ẩm, khoác một tấm sa y.

Một mùi hương thấm vào lòng người, khiến Từ Loan Đao có chút thất thần.

Vị nữ thánh này bản thân đã có mùi thơm cơ thể, xem ra mấy chục bình nước hoa tinh tuyển kia mang đến cũng vô ích.

Từ Loan Đao đứng dậy, chắp tay chào, nói: "Sư cô, mới mấy ngàn năm không gặp, người càng ngày càng xinh đẹp động lòng người rồi!" Nữ Oa đôi mắt thu thủy dài khẽ nheo lại, cười nói: "Cái miệng dẻo quẹo, không biết đã làm hại bao nhiêu cô nương rồi." Sau khi ngồi xuống, Nữ Oa tự mình rót cho Từ Loan Đao một ly rượu đầy. "Oa Hoàng Cung của sư cô, lần đầu tiên có người ngoài đến đấy!" "Ai!" Nói đến đây, Nữ Oa khẽ thở dài.

Uy chấn hoàn vũ nữ thánh thì sao?

Chẳng phải vẫn cô đơn lẻ bóng?

Hồng Hoang rộng lớn, mênh mông vô biên, nhưng chúng sinh vạn linh thấy Nữ Oa, chỉ biết phủ phục khấu đầu.

Tìm một người tri kỷ có thể tâm sự, khó như lên trời.

Có tư cách đứng ngang hàng với Nữ Oa, chỉ có mấy người đó.

Đạo tổ Hồng Quân quá già, Lão Tử cả ngày chỉ biết luyện đan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chìm đắm trong luyện khí chi đạo, không

thể tự thoát ra, còn Thông Thiên giáo chủ, là một thẳng nam cấp Hỗn Độn chí bảo.

Hai ba câu là có thể làm Nữ Oa tức chết, còn Tây Phương Nhị Thích, không lúc nào là không lang thang ở đại lục phương Đông.

Vớ được một kẻ không may có tư chất khá, mở miệng liền nói "có duyên với Tây Phương Giáo ta", đi lừa đảo mà không biết mệt.

Nữ thánh thì sao?

Cũng sẽ cảm thấy cô đơn trống rỗng lạnh lẽo! "Nào, cùng sư cô uống rượu, hôm nay hai chúng ta không say không về!" Nữ Oa nâng ly, hào khí ngút trời nói.

Từ Loan Đao đành phải liều mạng hầu nữ thánh!

Phải nói, Quỳnh Tương Ngọc Dịch mà Thánh nhân Thiên Đạo cất giữ rất mạnh.

Hai ly xuống bụng, Chuẩn Thánh Nhị trọng thiên Từ Loan Đao đã có chút choáng váng.

Nữ Oa cũng da dẻ ửng hồng, hơi thở như lan.

Nhân cơ hội này, Từ Loan Đao lấy ra nước hoa, bày la liệt các chai lọ trên bàn ngọc trắng. "Sư cô, đây là phát minh của sư điệt, gọi là nước hoa.

Sau khi chế tác thành công, sư điệt liền không ngừng vó ngựa đến Oa Hoàng Cung của người, để sư cô xem giúp ta." Nữ Oa tò mò hỏi: "Nước hoa?" Nàng cầm một bình, rút nút ra, nhẹ nhàng ngửi.

Nữ Oa không khỏi sáng mắt lên. "Sư cô, mỗi bình mùi vị đều khác nhau, ngửi nhiều vào!" Từ Loan Đao nhắc nhở.

Cuối cùng, nàng ngửi hết từng bình nước hoa mà Từ Loan Đao mang đến.

Nữ Oa chọn một bình hương hoa hồng.

Hoa hồng, mùi vị cực kỳ nồng nàn.

Xem ra vị sư cô này công phu rất mãnh liệt. ..... (Tác giả tâm sự, bỏ qua) ..... "Sư cô, thoa nước hoa lên cổ tay, sau hai tai, cổ chân, thời gian duy trì sẽ rất lâu.

Thoa ở những chỗ khác, hương khí không dễ khuếch tán." Từ Loan Đao nghiêm túc nói.

Nữ Oa nghe lời, ngón tay ngọc trắng chấm một ít nước hoa, xoa xoa trên cổ tay một hồi.

Sau đó duỗi cả cánh tay ngọc ra, "Tiểu Đao, ngửi xem, có thơm không?" Từ Loan Đao cúi người xuống, nhẹ nhàng ngửi một cái.

Giơ ngón cái lên, nói: "Thơm, hương thơm ngào ngạt, thấm vào lòng người!" Nữ thánh mỉm cười, trời đất thất sắc! "Nói đi, muốn sư cô làm gì?" Nữ Oa chống má, đôi mắt dài long lanh nhìn chằm chằm Từ Loan Đao không chớp.

Chương 13

"Khụ khụ!" Từ Loan Đao ngượng ngùng nói: "Sư cô có biết, sư điệt có nỗi khổ khó nói không?" Nữ Oa ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nói: "Sư cô là Thánh nhân đó, những gì trong lòng ngươi, ta đều biết hết.

Không chỉ muốn mượn Càn Khôn Đỉnh của sư cô, mà còn muốn cùng sư cô hưởng thú vui cá nước!" Vãi nồi!

Từ Loan Đao mặt mày xanh mét!

Thánh nhân Thiên Đạo!

Có thể tính toán vạn vật!

Đương nhiên, Nữ Oa không thể nào nhìn thấu Từ Loan Đao từ trong ra ngoài.

Trong suy nghĩ của Từ Loan Đao, có liên quan đến bản thân Nữ Oa, nên mới bị vị nữ thánh này nhìn thấy hết.

Người khác, dù là Thánh nhân, trong lòng dám có ý nghĩ báng bổ Nữ Oa, chắc chắn sẽ khiến nữ thánh nổi giận, khó tránh khỏi lại một trận gió tanh mưa máu.

Trụ Vương của triều đại Đại Thương, chẳng phải đã đề một bài thơ dâm ô sao.

Sau đó bị Nữ Oa làm cho thân bại danh liệt, kéo theo cả triều đại cũng tan thành tro bụi.

Nhưng, rõ ràng đã nhìn thấy những hình ảnh không thể nhìn nổi trong lòng Từ Loan Đao.

Nữ Oa vẫn ra vẻ bình thản.

Thậm chí còn có chút cười. "Muốn Càn Khôn Đỉnh, có thể, cùng sư cô uống cho đã!" Nữ Oa tiếp tục rót rượu cho Từ Loan Đao. .....

Từ Loan Đao uống suốt bảy ngày bảy đêm.

Uống đến cuối cùng, tứ chi mềm nhũn, đầu óc quay cuồng.

Nữ Oa, gối đầu lên tay, đã sớm say mèm.

Thánh nhân cũng sẽ say rượu?

Từ Loan Đao nhìn hàng mi cong vút đen nhánh, khẽ run rẩy.

Phù phù!

Phù phù!

Tim của Từ Loan Đao, đập như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Tức đến mức hung hăng đấm vào ngực hai cái. "Chết tiệt, trái tim nhỏ không có chí khí!" Giống như có một con mèo, đưa ra móng vuốt hồng hồng, nhẹ nhàng cào.

Quá khó chịu!

Ma xui quỷ khiến, Từ Loan Đao đứng dậy, đến bên cạnh Nữ Oa.

Sau đó, từ từ cúi người xuống... .....

Một canh giờ sau, Từ Loan Đao đi ra khỏi Đại Tố Thiên.

Lòng bàn tay trái cầm Càn Khôn Đỉnh, tay phải thì xoa xoa cái tai phải nóng rát.

Quá đau!

Suýt nữa bị Nữ Oa vặn đứt!

Nhưng, dù sao cũng đã được một thân hương thơm!

Không những không lỗ, mà còn lời to! .....

Trở về đảo Kim Ngao Đông Hải.

Từ Loan Đao lập tức từ trong tàng bảo khố, lấy ra đúng một trăm món cực phẩm hậu thiên linh bảo.

Đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, mười tám loại vũ khí đều có đủ.

Người khác muốn lấy nhiều pháp bảo như vậy, kể cả đại sư huynh Đa Bảo đạo nhân, cũng phải báo cáo với Thông Thiên giáo chủ.

Không có một lý do hợp lý, Thông Thiên đại khái sẽ không đồng ý.

Nhưng Từ Loan Đao thì khác, dù hắn có dọn sạch tàng bảo khố của Tiệt Giáo, Thông Thiên cũng tuyệt đối không hỏi.

Nhưng đệ tử Tiệt Giáo quá đông, Từ Loan Đao cũng không thể chỉ lo cho một mình mình.

Trang bị cho bản thân đến tận răng, sau đó để đệ tử Tiệt Giáo cầm gạch đi giết địch?

Chuyện tồi tệ như vậy, hắn sẽ không làm.

Về động phủ tiên sơn, Từ Loan Đao từ biển ý thức, lấy ra Hỗn Độn Châu.

Đặt món Hỗn Độn chí bảo này lên bồ đoàn, Từ Loan Đao một đầu chui vào thế giới hỗn độn.

Thế giới hỗn độn không lớn, một cái liếc mắt là có thể thấy hết.

Cả thế giới một mảnh hoang vu, đừng nói sinh linh, ngay cả cỏ cây cũng không có.

Nhưng, tiên thiên tử khí nồng đậm gần như hóa lỏng.

Từ Loan Đao hít một hơi, toàn thân nhẹ bẫng, tựa như sắp phi thăng.

Thiện thi một thân bạch y đi tới, chắp tay chào Từ Loan Đao, nói: "Bản tôn, 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》 ta đã tiểu thành, có thể trảm thiện thi của ta!" "Nhanh vậy!" Từ Loan Đao có chút kinh ngạc.

Một lúc sau, hắn đưa Thái Cực Phù Ấn nhận được từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho thiện thi.

Món pháp bảo này, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, ký thác thiện thi của thiện thi, đã đủ rồi. "Đi tìm một nơi, mở động phủ, sau khi trảm thiện thi, truyền 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》 cho thiện thi của ngươi, để nó tiếp tục trảm thiện thi." Mẹ nó, cuối cùng, suýt nữa thì chính Từ Loan Đao cũng bị rối não.

Xem ra sau này phải dùng số hiệu.

Thiện thi, thiện thi nhất hào, cứ thế tiếp tục, thiện thi nhị hào, tam hào, tứ hào.

Ác thi, ác thi nhất hào, cứ thế mà suy ra.

Tự ngã thi cũng vậy.

Nhìn thiện thi đi xa, Từ Loan Đao bay lên trời, cuối cùng đáp xuống một thung lũng.

Một cái đầm sâu thẳm, lại là tiên thiên tử khí đã hóa lỏng.

Quá kinh người, ước chừng đợi thêm mấy chục triệu năm nữa.

Cái đầm này sẽ thai nghén ra một luồng hồng mông tử khí thuần túy nhất.

Thuần khiết hơn một bậc so với loại mà Đạo tổ Hồng Quân ban cho Lục đại Thánh nhân.

Nhưng Từ Loan Đao không thể đợi lâu như vậy.

Ném một trăm món cực phẩm hậu thiên linh bảo, vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Sau đó đặt Càn Khôn Đỉnh vào trong đầm.

Lúc này Càn Khôn Đỉnh, giống như một miếng bọt biển, điên cuồng hấp thu tiên thiên tử khí.

Từng sợi tiên thiên tử khí thấm vào Càn Khôn Đỉnh, những hình phi cầm tẩu thú, núi đá cỏ cây trên đỉnh, như sống lại.

Chương 14

Tràn đầy linh khí, khiến Từ Loan Đao đặc biệt kinh hỉ.

Hắn đoán không sai, diệu dụng của tiên thiên tử khí, vượt xa tưởng tượng.

Trong Càn Khôn Đỉnh, hào quang chín màu chói lòa.

Một trăm món cực phẩm hậu thiên linh bảo, đang tiến hóa thành hạ phẩm tiên thiên linh bảo. .....

Rời khỏi thế giới hỗn độn, thu Hỗn Độn Châu vào biển ý thức.

Từ Loan Đao ngồi trên bồ đoàn, chìm vào suy tư.

Hiện tại, mọi việc hắn làm, đều phải cẩn thận, không thể để mấy vị Thánh nhân khác phát giác, để tiện bố trí.

May mà Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn chí bảo, có thể che đậy thiên cơ.

Đừng nói là Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo cũng không tra ra được.

Thứ hai, phải tìm tiên thiên cực phẩm linh bảo.

Dù sao Càn Khôn Đỉnh có nghịch thiên, cũng không thể nào hàng loạt thai nghén tiên thiên thượng phẩm linh bảo thành tiên thiên cực phẩm linh bảo.

Còn một điểm, phải sớm mưu hoạch cho Phong Thần lượng kiếp.

Trong Phong Thần đại chiến, có bảy vị thiên mệnh chi tử, cũng là bảy người cuối cùng nhục thân phong thần.

Phân biệt là Lý Tĩnh, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử, Vi Hộ.

Đặc biệt là Na Tra, linh khí nhất, được mệnh danh là 'lịch đại thánh nhân vi đệ nhất, sử quan di bút vạn niên tân.' Đáng tiếc, bảy người cuối cùng đều trở thành đệ tử Xiển Giáo.

Lý Tĩnh, Kim Tra, Mộc Tra, Lôi Chấn Tử, Vi Hộ, Từ Loan Đao căn bản không coi ra gì.

Nhưng Na Tra và Dương Tiễn, phải gia nhập Tiệt Giáo.

Từ Loan Đao đã hỏi Nữ Oa, Linh Châu Tử có ở trong tay ngài không.

Cuối lượng kiếp Vu Yêu, một trong Thập nhị tổ vu là Cộng Công tức giận đâm vào núi Bất Chu.

Trụ trời bị đâm gãy, dẫn đến nước Thiên Hà trên trời đổ xuống nhân gian, chúng sinh vạn linh chết thảm.

Cuối cùng, Nữ Oa luyện đá vá trời, cứu vớt vạn vật Hồng Hoang.

Có hai viên đá vá trời, một viên rơi xuống Hoa Quả Sơn sau này, thai nghén ra Tề Thiên Đại Thánh.

Một viên thì không rõ tung tích, Từ Loan Đao tưởng là ở trong tay Nữ Oa.

Nhưng Nữ Oa lại nói, một viên đá vá trời đã rơi vào trong núi Côn Luân.

Vô số năm tháng, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, tụ tập linh khí trời đất, sau đó bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đi.

Ngay sau đó ban cho Thái Ất Chân Nhân trong Thập nhị kim tiên. "Xem ra phải đến núi Côn Luân một chuyến!" Đeo hộp kiếm cổ lên, Từ Loan Đao đi ra khỏi động phủ, trực tiếp ngự phong bay đi. .....

Một ngày nọ, trời xanh như ngọc, Từ Loan Đao đi suốt ngày đêm cuối cùng cũng đến địa giới Côn Luân.

Núi Côn Luân trải dài từ đông sang tây hàng tỷ vạn dặm, có nhiều danh sơn đại xuyên, giống như một con thái cổ chân long, nằm vắt ngang trên mặt đất.

Từ Loan Đao chưa từng đến đây, không rõ phương hướng, bèn đâm đầu vào trong núi, đi thẳng về phía trước. "Kẻ nào, dám tự tiện xông vào núi Côn Luân của ta?" Một tiếng quát lớn, từ phía trước truyền đến.

Từ Loan Đao ngẩng đầu nhìn, thấy một mỹ nam tử chỉ kém mình một chút.

Mỹ nam tử mắt sáng mày kiếm, một thân y phục trắng hơn tuyết, thần sắc tràn đầy vẻ ngạo mạn bẩm sinh. "Bạch Hạc Đồng Tử!" Từ Loan Đao không khỏi sáng mắt lên, người này không đơn giản.

Bạch Hạc Đồng Tử là đệ tử của Nam Cực Tiên Ông, tiên đồng hầu cận của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rất được lão già Nguyên Thủy sủng ái, là lão đại trong ba đại đệ tử của Xiển Giáo.

Ngay cả Na Tra, Dương Tiễn gặp, cũng phải cung kính gọi một tiếng đại sư huynh. "Chào, chào, ta là đệ tử Tiệt Giáo, lần này đến đây, là để bái kiến Thái Ất Chân Nhân trong Thập nhị kim tiên.

Nhưng núi Côn Luân quá rộng lớn, nên ta muốn hỏi đường, núi Càn Nguyên đi lối nào?" Từ Loan Đao vẻ mặt từ bi nói. "Đệ tử Tiệt Giáo?" Bạch Hạc Đồng Tử khẽ nhíu mày, nói: "Lén lén lút lút, lòng dạ khó lường, tìm Thái Ất sư thúc của ta làm gì?" Từ Loan Đao cười như không cười nói: "Ta quang minh chính đại tiến vào núi Côn Luân, sao lại thành lén lén lút lút?

Ngươi lại làm sao biết ta lòng dạ khó lường?" "Hừ!" Bạch Hạc Đồng Tử từ trên cao nhìn xuống Từ Loan Đao. "Đệ tử Tiệt Giáo, toàn

là loài thấp sinh noãn sinh, hạng lông vũ vảy sừng!

Súc sinh, trước nay đều ăn lông ở lỗ, không biết sao?" Thằng nhãi này, cái lưỡi cũng lanh lợi, học được tinh túy của lão già Nguyên Thủy.

Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói: "Nguyên Thủy sư bá có ở đây không?" Bạch Hạc Đồng Tử ngang ngược nói: "Ở thì sao?

Không ở thì sao?

Sư tổ sẽ không gặp một con súc sinh đâu.

Mau cút khỏi núi Côn Luân của ta, để khỏi làm ô uế phúc địa tiên gia!

Cút chậm, cẩn thận ta cho ngươi....." Lời của Bạch Hạc Đồng Tử chưa nói xong.

Từ Loan Đao một bước tiến lên, nhanh như chớp, áp sát.

Vung tròn cánh tay, hung hăng tát một cái.

Bốp một tiếng, Bạch Hạc Đồng Tử như một cái bao rách, lộn nhào mấy vòng trên không, mới ổn định được thân hình.

Mở miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, trong máu có mười mấy chiếc răng gãy. "......ngươi dám tát ta?" Bạch Hạc Đồng Tử giận không thể át, nói: "Súc sinh, ngươi chết chắc rồi, ta sẽ lột da rút gân ngươi!" "Thằng nhãi, so kiêu ngạo với Từ Loan Đao ta, đúng là đốt pháo trong hầm cầu, tìm chết a!" Từ Loan Đao ánh mắt âm trầm như nước. "Từ.....Từ Loan Đao....." "Đệ tử thân truyền nhỏ nhất của Thông Thiên sư thúc, Từ Loan Đao?" Bạch Hạc Đồng Tử lạnh gáy.

Hung danh của Từ Loan Đao, cả Hồng Hoang không ai không biết.

Sau khi tiến giai Đại La Kim Tiên, Từ Loan Đao mang theo Tru Tiên Tứ Kiếm du lịch thiên hạ.

Vì tu luyện tài nguyên, chỉ trong mười năm, đã tiêu diệt lớn nhỏ một nghìn ba trăm chín mươi hai tông phái.

Mỗi một tông phái, đều bị Từ Loan Đao giết đến máu chảy thành sông, ngay cả cỏ cây cũng nhuốm màu đỏ tươi.

Nhìn dáng vẻ kinh hãi của Bạch Hạc Đồng Tử.

Từ Loan Đao cười nham hiểm: "Chính là gia gia ta đây!" "Ực!" Hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, Bạch Hạc Đồng Tử tươi cười, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, sư đệ mắt vụng về rồi!" "Mắt vụng về?" Từ Loan Đao mặt không biểu cảm nói: "Nếu hôm nay người đến không phải là ta, mà là đệ tử khác của Tiệt Giáo, e là sớm đã chết trong tay ngươi rồi phải không?" Lời vừa dứt, Từ Loan Đao lại lần nữa tiến lên.

Tay trái tóm lấy vạt áo của Bạch Hạc Đồng Tử, tay phải giơ cao.

Bốp bốp chát chát, liền một trận đòn.

Đánh bay nốt nửa miệng răng còn lại của hắn. "Từ Loan Đao, khinh người quá đáng!" Bạch Hạc Đồng Tử vừa phun máu, vừa gầm lên.

Từ Loan Đao âm hiểm nói: "Gia gia ta khinh ngươi đó, cắn ta đi!" "Sư phụ ta là Nam Cực Tiên Ông, ta là tiên đồng được Nguyên Thủy sư tổ sủng ái nhất!

Từ Loan Đao, ngươi không phải đang đánh vào mặt ta, mà là đang khiêu chiến giới hạn của Xiển Giáo ta!

Sư tổ tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Bạch Hạc Đồng Tử uy hiếp.

Chương 15

Từ Loan Đao bình sinh ghét nhất bị người khác uy hiếp.

Giọng điệu quái gở châm biếm: "Ồ, Xiển Giáo cũng có giới hạn à?

Gia gia ta chuẩn bị đánh ngươi một trận rồi tha, nhưng bây giờ, ta đổi ý rồi!" Nhìn ánh mắt sát khí đằng đằng của Từ Loan Đao, Bạch Hạc Đồng Tử cuối cùng cũng sợ hãi. "Sư huynh, chúng ta cùng thuộc Đạo môn Huyền tông, tha cho ta một mạng hạc.

Yên tâm, chuyện này sư đệ ta tuyệt đối sẽ không hé răng." Từ Loan Đao nén một hồi, hung hăng nhổ một bãi nước bọt vào mặt Bạch Hạc Đồng Tử. "Tha?

Muộn rồi!" Bốp một tiếng, cái tát cuối cùng của Từ Loan Đao, trực tiếp đánh nát đầu Bạch Hạc Đồng Tử.

Nhục thân bị hủy, nguyên thần của Bạch Hạc Đồng Tử hóa thành một luồng sáng, định độn tẩu.

Từ Loan Đao đưa tay ra, một tay tóm chặt. "Sư huynh, ta cầu xin ngươi, ta quỳ xuống cho ngươi, ta đưa hết pháp bảo của ta cho ngươi!

Cho sư đệ ta một con đường sống, chuyện này, trời biết đất biết, sư huynh biết ta biết!" Bạch Hạc Đồng Tử trong trạng thái nguyên thần, hối hận đến ruột gan thắt lại. "Chọc ai không chọc, lại đi chọc Từ gia gia!" Phong Thần lượng kiếp còn lâu mới đến, bây giờ nguyên thần của Bạch Hạc Đồng Tử vỡ nát, chân linh không thể lên Phong Thần Bảng.

Từ Loan Đao cũng có thể giữ lại nguyên thần của hắn, đợi lượng kiếp bắt đầu, điền vào một vị thần của Thiên đình.

Nhưng, Bạch Hạc Đồng Tử dám uy hiếp hắn!

Giữ lại làm chó cho Hạo Thiên?

Từ Loan Đao ngay cả cơ hội cũng không cho!

Bàn tay siết mạnh, Từ Loan Đao bóp nát nguyên thần của Bạch Hạc Đồng Tử.

Vô số mảnh sáng rơi xuống, vị đại sư huynh thế hệ thứ ba của Xiển Giáo này, tan thành tro bụi.

Sau khi nguyên thần tiêu diệt, trang bị của Bạch Hạc Đồng Tử rơi đầy đất.

Hậu thiên linh bảo, lại có đến mười chín món, bao gồm ba món hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Còn có một viên Cửu Chuyển Kim Đan, là thần đan diệu dược đệ nhất thiên hạ chỉ có Lão Tử mới luyện chế được. ".....Ngọc Hư Lưu Ly Đăng!" Từ Loan Đao nhìn một ngọn đèn cổ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thiên Địa Nhân tam đăng, phân thành Thiên đăng Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Địa đăng Bát Cảnh Cung Đăng, Nhân đăng Linh Cữu Đăng.

Phẩm giai của ba ngọn đèn, đều là tiên thiên thượng phẩm linh bảo.

Lão già Nguyên Thủy đối với tên tiên đồng này, thật tốt không có gì để nói. "Giết người cướp của, quả là con đường làm giàu nhanh nhất!" Từ Loan Đao không chút khách khí, thu hết tất cả bảo bối. .....

Núi Côn Luân, bên một con suối nhỏ.

Sau khi Bạch Hạc Đồng Tử chết, hiện ra bản thể.

Một con hạc trắng béo tốt.

Du lịch Hồng Hoang những năm đó, Từ Loan Đao cũng đã ăn không ít kỳ trân dị thú.

Nhưng tiên hạc cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì chưa từng thử.

Trước tiên vặt sạch lông hạc, moi ra ngũ tạng lục phủ, sau đó rửa sạch.

Từ Loan Đao lấy ra một con dao găm, xẻ thịt hạc thành nghìn mảnh.

Xử lý xong, Từ Loan Đao bay lên trời, hắn đã sớm tìm kiếm trong nguyên thần của Bạch Hạc Đồng Tử.

Biết được vị trí cụ thể của núi Càn Nguyên. .....

Một góc núi Côn Luân!

Núi Càn Nguyên, ngoài động Kim Quang.

Thái Ất Chân Nhân mặc đạo bào âm dương, nặng đến ba trăm cân, đang nằm trên ghế mây.

Vừa phơi nắng, vừa uống Quỳnh Tương Ngọc Dịch.

Một ngụm rượu mạnh xuống bụng, Thái Ất Chân Nhân không nhịn được chép miệng hai cái, xoa xoa cái bụng béo tròn, thoải mái nói: "Sướng!" Một đạo kinh hồng, đột nhiên từ trên trời giáng xuống! "Thằng rùa nào dám tự tiện xông vào đạo trường của ta?" Thái Ất Chân Nhân tốn nửa ngày công, mới từ trên ghế mây bò dậy.

Nhìn kỹ lại, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Một thiếu niên tuấn mỹ như ngọc!

Ánh sáng tuấn mỹ đó, như mặt trời, khiến Thái Ất Chân Nhân không thể nhìn thẳng! "Đệ nhất đẹp trai Tiệt Giáo, Từ Loan Đao, ra mắt Thái Ất sư huynh!" Nhìn Thái Ất Chân Nhân đầu to tai lớn trước mắt, Từ Loan Đao cố nén cơn cười như sóng thần.

Mẹ nó dù sao cũng là Đại La Kim Tiên Cửu trọng thiên, đệ tử cốt cán của Xiển Giáo, có thể có chút tiên phong đạo cốt được không?

Cơm nước của Xiển Giáo tốt đến mức này sao? "Ra là Từ sư đệ, đại giá quang lâm, sư huynh có lỗi không ra đón từ xa!" Thái Ất Chân Nhân vừa chắp tay chào, vừa trong lòng lẩm bẩm.

Ma đầu này tự dưng chạy đến đạo trường của mình làm gì?

"Ha ha ha, Thái Ất sư huynh, sư đệ mạo muội đến thăm, mong huynh lượng thứ!" Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Thái Ất Chân Nhân mang cho Từ Loan Đao một chiếc ghế mây.

Hai người nằm trên ghế, ngắm trời xanh mây trắng, uống rượu ngon, quả là một phong vị khác biệt.

"Không biết sư đệ tìm ta, có việc gì chăng?" Thái Ất Chân Nhân luôn cảm thấy kẻ đến không có ý tốt.

Từ Loan Đao cười hắc hắc, đáp một đằng hỏi một nẻo: "Thái Ất sư huynh, chỉ uống rượu thì nhạt nhẽo quá, để sư đệ nấu cho huynh một bữa thịnh soạn." Nói xong, Từ Loan Đao lấy thịt hạc từ trong biển thần thức ra, cùng với một cái đỉnh đồng cổ.

Cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa lớn bùng lên trên mặt đất trống.

Từ Loan Đao đặt đỉnh đồng lên lửa, sau đó đổ nước suối thanh khiết đã chuẩn bị sẵn vào.

Bỏ thịt hạc đã thái sẵn vào trong đỉnh, Từ Loan Đao lại lôi ra đủ loại thiên tài địa bảo ném vào.

Rất nhanh, mùi thịt thơm nồng đã bay ra.

Thái Ất Chân Nhân hít hít mũi, không kiềm được mà nuốt nước bọt ừng ực.

"Sư đệ, đệ làm thịt một con tiên hạc cấp bậc Đại La Kim Tiên hả?

Tinh hoa linh tính ẩn chứa trong thịt quá dồi dào!" Thái Ất Chân

Nhân không hổ là một kẻ sành ăn, liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Từ Loan Đao giơ ngón cái về phía Thái Ất, "Thái Ất sư huynh, cái mũi của huynh còn thính hơn cả chó!" Thái Ất không nhịn được mà trợn trắng mắt, có ai khen người ta như vậy không? ...

Rất nhanh, một đỉnh thịt hạc hầm thơm ngon nóng hổi đã xong.

Thái Ất lấy cho Từ Loan Đao một đôi đũa, hai người đứng xổm bên cạnh đỉnh cổ.

Vớt một miếng thịt thật to, Thái Ất Chân Nhân cũng chẳng sợ nóng, một miếng nuốt chửng.

Béo mà không ngấy, mềm mà không nát, tan ngay trong miệng, thơm tận chân răng.

Lại húp một ngụm canh thịt tươi ngon, quả thật không thể nào sướng hơn.

Chương 16

Một đỉnh thịt, gần như toàn bộ đều chui vào bụng Thái Ất Chân Nhân.

Cuối cùng gã còn hai tay nâng đỉnh cổ, húp cạn sạch cả nước canh.

"Hù!" Nằm vật ra ghế mây, Thái Ất mồ hôi đầm đìa, sảng khoái tột cùng, thở ra một hơi dài.

Xoa xoa cái bụng tròn vo, gã hồi vị vô cùng nói: "Tuyệt!" Từ Loan Đao cười toe toét nói: "Thái Ất sư huynh, sư đệ nói cho huynh một bí mật." "Ồ?!" Thái Ất Chân Nhân nổi hứng, "Nói nghe xem!" "Thịt này là của đại đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, Bạch Hạc Đồng Tử!" Từ Loan Đao nói một câu nhẹ như mây bay.

"Oa ha ha!" Thái Ất Chân Nhân phá lên cười ngặt nghẽo, vỗ vào vai Từ Loan Đao bôm bốp.

"Sư đệ, chuyện cười này nhạt quá, đổi chuyện khác đi!" Từ Loan Đao mặt không cảm xúc, không nói một lời!

Nụ cười trên khuôn mặt đầu heo của Thái Ất dần đông cứng lại.

"Sư đệ..., lẽ nào đệ không biết Bạch Hạc Đồng Tử..." Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Ta biết rõ sư phụ của Bạch Hạc là Nam Cực Tiên Ông, đồng thời cũng là tiên đồng mà Nhị sư bá yêu thương nhất." Biết cái rắm!

Biết mà còn giết!

Còn hầm nhừ cho ta ăn!

Ngươi có ý đồ gì?

Từ Loan Đao bình thản nói: "Thái Ất sư huynh, nếu để Nhị sư bá

biết chuyện này, ta có sư phụ bảo vệ, còn huynh thì sao?" Ở Xiển Giáo, dưới Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên Thập Nhị Kim Tiên, có ba vị đại lão.

Người thứ nhất là Phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Vị này là Thần Thai Ma bẩm sinh, một trong ba ngàn vị khách ở Tử Tiêu Cung, xét về vai vế, ngang hàng với Tam Thanh.

Người thứ hai là Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử là một lão cá mặn nổi tiếng, nhưng Thập Nhị Kim Tiên gặp mặt cũng phải tôn xưng một tiếng sư thúc.

Người thứ ba là Nam Cực Tiên Ông, người được Nguyên Thủy Thiên Tôn tin tưởng nhất, quan hệ hai người vừa là thầy vừa là bạn.

Thái Ất Chân Nhân tuy ham ăn biếng làm, nhưng chung quy cũng là Thập Nhị Kim Tiên.

Ăn thịt Bạch Hạc Đồng Tử, thân là sư phụ, Nguyên Thủy cũng không thể giết gã.

Nhưng Nam Cực Tiên Ông tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, vì để dập tắt lửa giận của vị đại lão này, cũng vì để cho đệ tử Xiển Giáo một lời giải thích.

Nguyên Thủy chắc chắn trăm phần trăm sẽ trọng phạt Thái Ất.

Thậm chí có khả năng phế bỏ vị trí Thập Nhị Kim Tiên của Thái Ất, dù sao trong số đệ tử đời thứ hai, còn có một Thân Công Báo đang nóng lòng chờ thay thế.

Nghĩ đến đây, Thái Ất Chân Nhân không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh.

Giống như vừa được vớt từ dưới nước lên.

"Hay, hay lắm, sư đệ, trâu bò!" Thái Ất đang lửa giận ngút trời giơ

ngón cái về phía Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao cười càng đậm, nói: "Thái Ất sư huynh quá khen rồi!" "Nhị sư bá một khi phát hiện Bạch Hạc Đồng Tử hồn phi phách tán, mọi việc ta làm dưới gầm trời này, ngài ấy đều biết rõ mồn một." "Nhưng, ta có cách che giấu thiên cơ, ta thề với mặt trời đỏ rực trên đầu, tuyệt đối sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài." Thái Ất lúc này mới phản ứng lại, thì ra tên khốn Từ Loan Đao này có âm mưu từ trước.

Nhìn Thái Ất thở hồng hộc, hổn hà hổn hển, tức đến đỏ mặt tía tai.

Từ Loan Đao khéo léo dẫn dắt nói: "Thái Ất sư huynh, nghe nói Nhị sư bá đã giao Linh Châu Tử cho huynh!" Sắc mặt Thái Ất chợt nghiêm, hóa ra đây mới là mục đích thực sự của Từ Loan Đao.

"Sư đệ, đừng nghĩ nữa, Linh Châu Tử đã đầu thai rồi!" Biểu cảm của Từ Loan Đao sững lại, cũng nhanh quá vậy!

"Trần Đường Quan, phu nhân của Lý Tĩnh, Ân Thập Nương!" Từ Loan Đao nói nhẹ như mây bay.

"Đậu má, sao đệ biết?!" Thái Ất Chân Nhân giật nảy mình, chuyện này, Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng đã che giấu thiên cơ.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không biết, sao Từ Loan Đao lại hay tin?

Từ Loan Đao trầm ngâm một lát rồi nói: "Thái Ất sư huynh, nói trước mất lòng." "Đợi Linh Châu Tử ra đời, nếu huynh dám đến Trần Đường Quan thu đồ, thì đừng trách sư đệ ta lòng dạ độc ác." "Còn nữa, giao hết Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân mà huynh cất giữ ra đây." Thái Ất Chân Nhân giật mình!

Mấy pháp bảo này, đều là chuyên môn tìm cho Linh Châu Tử.

Từ Loan Đao là giun trong bụng gã sao?

Thái Ất Chân Nhân uất ức đến hộc máu.

Không còn cách nào khác, chỉ đành lấy Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân ra đưa cho Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao nhận lấy bốn kiện pháp bảo, kéo lấy bàn tay mập mạp như chân giò heo của Thái Ất.

Hắn nói đầy thâm ý: "Thái Ất sư huynh, huynh đúng là người tốt!" "Không được rồi, sư đệ ta cảm động quá, nước mắt sắp chảy ra rồi!" Thấy Từ Loan Đao giả nhân giả nghĩa, dụi dụi khóe mắt khô khốc, Thái Ất tức đến nỗi cả người mỡ béo run lên bần bật.

"Thái Ất sư huynh, yên tâm, sư đệ sẽ bồi thường cho huynh!" Từ Loan Đao lấy một bình sứ trắng từ biển thần thức ra, đưa cho Thái Ất.

Thái Ất rút nút chai, nhìn kỹ, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"...Tiên Thiên Tử Khí, lại thuần túy đến vậy!" Thái Ất Chân Nhân tê cả da đầu, thứ này, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân hấp thu cũng sẽ có hiệu quả lớn.

Đầy một bình, dễ dàng có thể giúp gã tiến vào Chuẩn Thánh.

Ở Xiển Giáo, Vân Trung Tử là lão cá mặn, còn Thái Ất Chân Nhân là con cá béo.

Trong số Thập Nhị Kim Tiên, Thái Ất xếp hạng thứ năm, nhưng cảnh giới lại yếu nhất.

Tại thời điểm then chốt Phong Thần Lượng Kiếp sắp giáng xuống, gã vẫn chỉ là một Thái Ất Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên.

Mười một người còn lại, sớm đã tiến giai Chuẩn Thánh.

Thái Ất cũng có cảm giác nguy cơ, nhưng suốt ngày chỉ biết uống

rượu, phơi nắng, hóng gió.

Tu luyện là không thể nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm phất trần đuổi đánh cũng vô dụng.

Nhưng có Tiên Thiên Tử Khí thì khác rồi.

Một mặt, nuốt Tiên Thiên Tử Dịch, tiến giai dễ như uống nước.

Mặt khác, Na Tra một khi ra đời, Từ Loan Đao chắc chắn sẽ đến Trần Đường Quan thu đồ.

Lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ thúc giục Thái Ất Chân Nhân lên đường.

Để tránh nảy sinh mâu thuẫn với Từ Loan Đao, Thái Ất sẽ lấy lý do nhận được Tiên Thiên Tử Dịch, bế sinh tử quan, để thoái thác chuyện này.

Thấy tên đệ tử cá mặn này lại có được Tiên Thiên Tử Dịch, chuyên tâm dốc sức đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mừng còn không kịp, sao lại trách tội chứ?

Đến lúc đó, bất kể Nguyên Thủy sai ai đi Trần Đường Quan.

Sẽ xảy ra tranh chấp gì với Từ Loan Đao, đều không liên quan đến Thái Ất nữa. ...

Tại sao Từ Loan Đao lại đưa Tiên Thiên Tử Dịch cho Thái Ất Chân Nhân?

Thứ nhất, một khi Thái Ất dùng Tiên Thiên Tử Dịch, chỉ cần Từ Loan Đao khẽ động tâm niệm.

Tất cả mọi chuyện xảy ra giữa tên mập này và hắn đều sẽ bị che giấu, lão già Nguyên Thủy không thể tính ra được.

Thứ hai, ăn của người ta miệng ngắn, nhận của người ta tay mềm.

Nếu Thái Ất không nhận bình Tiên Thiên Tử Dịch này.

Gã rất có thể sẽ đem mọi việc Từ Loan Đao làm, bẩm báo cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhận rồi, Từ Loan Đao mới có thể thực sự yên tâm.

Từ Loan Đao tưởng rằng Thái Ất sẽ suy nghĩ cẩn thận rất lâu.

Nhưng tên mập này lại nhét ngay bình sứ trắng vào trong lồng ngực rộng thênh thang.

“Oa ha ha!” “Sư đệ, đệ làm người được đấy, còn mang theo quà gặp mặt quý giá như vậy, nói thật, trong lòng sư huynh áy náy lắm!” Nhìn bộ dạng hồng quang mãn diện của Thái Ất, Từ Loan Đao đáp lại bằng một nụ cười.

Chương 17

"Thái Ất sư huynh, chỉ cần huynh vui, sư đệ nguyện lên núi vàng, xuống biển bạc!" Lần hợp tác đầu tiên của lang và bèi, đã kết thúc trong vui vẻ! ...

Rời khỏi Kim Quang Động ở Càn Nguyên Sơn, Từ Loan Đao đi thẳng đến Ngọc Hư Cung.

Từ chỗ Thái Ất Chân Nhân biết được, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đưa Quảng Thành Tử đến Tử Phủ của Huyền Đô, đạo trường của Lão Tử.

Trận chiến ở đảo Kim Ngao, Từ Loan Đao đã để lại bóng ma tâm lý sâu sắc cho Quảng Thành Tử.

Đạo tâm của y đã có vết nứt, nếu không tu bổ, có nguy cơ nhập ma.

Nguyên Thủy nhờ Lão Tử, chuyên môn luyện chế cho Quảng Thành Tử một lò đan dược tu bổ đạo tâm.

Đúng là trời giúp ta!

Trong lịch sử Hồng Hoang gốc, giữa Phong Thần Lượng Kiếp.

Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm lệnh cho đệ tử không được xuống núi, tham gia vào cuộc tranh đấu giữa vương triều Đại Thương và vương triều Đại Chu.

Đệ tử cũng nghe lời, ở lại tiên sơn động phủ của mình bế quan tĩnh tu.

Nhưng, một mình Thân Công Báo, ba câu hai lời đã lừa phỉnh đệ tử Tiệt Giáo xuống núi.

Cuối cùng từng người một chết rất thảm!

Sau khi Hỏa Linh Thánh Mẫu chết, Quảng Thành Tử lấy lý do trả lại Kim Hà Quan, ba lần đến Bích Du Cung.

Cũng chính là ngòi nổ dẫn đến việc Xiển Giáo và Tiệt Giáo triệt để vạch mặt, bùng nổ ác chiến.

Thân Công Báo người này, bề ngoài trông có vẻ quê mùa.

Nhưng chỉ bằng một cái lưỡi ba tấc không xương, đã triệt để khuấy đảo Phong Thần Lượng Kiếp.

Nếu có thể được Từ Loan Đao sử dụng, để đối phó Xiển Giáo, sẽ dễ dàng hơn nhiều. ...

Từ Loan Đao nhanh chóng đến Ngọc Hư Cung.

Thân Công Báo không được Nguyên Thủy Thiên Tôn trọng dụng, không giống như Thập Nhị Kim Tiên, có tiên sơn đạo trường riêng.

Chỉ ở trong một khe núi không xa Ngọc Hư Cung, đào một cái hố chó.

Hoàn toàn không nằm trong phạm vi bao phủ của đại trận hộ giáo.

Từ Loan Đao từ trên trời giáng xuống, hướng về phía động huyệt đen ngòm dưới vách đá cất cao giọng nói.

"Đệ nhất đẹp trai phong độ, phóng khoáng của Tiệt Giáo, Từ Loan Đao, đặc biệt đến bái kiến Báo sư huynh!" Lát sau, từ trong động huyệt đầy mạng nhện, một người đàn ông trung niên bước ra.

Trông có vẻ nho nhã, nhưng bộ râu chữ bát cấp bậc đại tá kia lại đầy vẻ hài hước.

"Từ Loan Đao?!" Thân Công Báo từng nghe nói về Từ Loan Đao, nhưng chưa từng gặp mặt.

Chỉ biết vị mỹ nam tử anh minh thần võ này là tiểu đệ tử được Thông Thiên Giáo Chủ cưng chiều nhất.

"Không biết Từ sư đệ đại giá quang lâm, có chuyện gì quan trọng?" Ánh mắt Thân Công Báo đầy vẻ cảnh giác.

Từ Loan Đao đi thẳng vào vấn đề: "Báo sư huynh, huynh có cam tâm không?" "???" Thân Công Báo! ...

"Báo sư huynh, huynh cũng là một trong những đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo." "Nhưng lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn phong Thập Nhị Kim Tiên, tại sao không có huynh?" Từ Loan Đao nói chắc như đinh đóng cột, Thân Công Báo không nói được một lời.

Thân Công Báo đã nỗ lực đến mức nào?

Bế quan không biết bao nhiêu năm tháng, thậm chí không có thời gian, không có tâm tư để dọn dẹp đám mạng nhện kia.

Nhưng thì sao chứ?

Xiển Giáo lớn như vậy, có ai thực sự quan tâm đến hắn?

"Báo sư huynh, bản thể của huynh là một con báo đen." "Trong miệng lão già Nguyên Thủy, là loại súc sinh thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giáp." "Vậy thì, một Nguyên Thủy ghét cay ghét đắng yêu tộc như vậy, tại sao lại nhận huynh làm đồ đệ?" Thân thể Thân Công Báo đột nhiên run lên, hắn cũng từng có câu hỏi này, nhưng vẫn luôn không hiểu được.

Trong lòng hắn biết rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích hắn.

Trên dưới Xiển Giáo, không một ai thật lòng đối đãi với hắn, đến nỗi một số đệ tử đời thứ ba gặp mặt vị sư thúc này.

Cũng âm dương quái khí, lời nói đầy vẻ trào phúng.

Thân Công Báo vẫn luôn muốn chứng minh, mình xứng đáng với

thân phận đệ tử Xiển Giáo.

Nhưng thành kiến trong lòng người ta như một ngọn núi lớn, mặc cho Thân Công Báo nỗ lực thế nào, cũng không dời nổi.

"Báo sư huynh, huynh đã nghe nói về tướng phi hùng chưa?" Từ Loan Đao hỏi.

Thân Công Báo lắc đầu.

"Tướng phi hùng, còn gọi là Thiên Xu Thượng Tướng!" "Ở nhân gian, người có mệnh cách này là tể tướng phò tá đế vương, ở thiên đình, là thánh hiền hiệp trợ Thiên Đế cai quản tam giới." "Từ xưa đến nay, chỉ có hai người, mang mệnh cách này!" "Người thứ nhất, là Báo sư huynh, người thứ hai, là Khương Tử Nha!" Biểu cảm Thân Công Báo sững lại, nói: "Khương Tử Nha?!" Khương Tử Nha cũng là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, là sư huynh của Thân Công Báo.

Nhưng tư chất của gã kém đến tệ hại, đến nay vẫn chỉ là một tiểu tiểu Kim Tiên.

Đừng nói so với Đại La Kim Tiên Thân Công Báo, thậm chí còn không bằng đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo.

Nhưng, Nguyên Thủy lại đặc biệt quan tâm đến Khương Tử Nha.

Đệ tử Xiển Giáo cũng rất kính trọng gã.

"Báo sư huynh, Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, hai thánh vật Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, sư tổ cuối cùng sẽ giao vào tay lão già Nguyên Thủy." "Trên Phong Thần Bảng có nhân quả to lớn, chỉ có huynh và Khương Tử Nha mới có tư cách gánh vác." "Đối với người khác, phong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần của thiên đình, còn khó hơn cả thi giải." "Nhưng đối với huynh và Khương Tử Nha, lại là một việc tốt trời ban." "Báo sư huynh, có dám đánh cược một phen không?" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói.

Thân Công Báo nhíu mày: “Nói nghe xem!” “Nếu lão già Nguyên Thủy đem Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, ban cho Khương Tử Nha, huynh thua, gia nhập Tiệt Giáo của ta!” “Ngược lại, sư đệ ta thua, bồi thường hai bình Tiên Thiên Tử Dịch!” Từ Loan Đao lấy một bình sứ trắng từ biển thần thức ra, ném cho Thân Công Báo.

Thân Công Báo rút nút chai, cúi đầu nhìn.

Tiên Thiên Tử Dịch!

Năng lượng kinh khủng vô song, một giọt có thể sánh với một mặt trời!

Kinh khủng đến vậy!

“Sư đệ, ...” Thân Công Báo vô cùng khó hiểu.

Cả một bình!

Tiên Thiên Tử Khí đã được hóa lỏng!

Dù là Thánh Nhân, cũng sẽ động lòng!

Từ Loan Đao lại cho không hắn!

Thân Công Báo không biết, thứ này, Từ Loan Đao có cả một cái đầm xoáy, có thể rót đầy mấy trăm vạn bình.

“Báo sư huynh, cảnh giới hiện tại của huynh là Đại La Kim Tiên Nhất Trọng Thiên.” “Bình Tiên Thiên Tử Dịch này, đủ để giúp huynh tiến giai đến Cửu Trọng Thiên.” “Hãy xem trong Phong Thần Lượng Kiếp, lão già Nguyên Thủy sẽ chọn huynh, hay là Kim Tiên Khương Tử Nha.” Từ Loan Đao đi một cách dứt khoát, chỉ để lại Thân Công Báo đang chết lặng. ...

Tác dụng của Thân Công Báo đối với Từ Loan Đao, quá quan trọng.

Không ai có thể so sánh!

Lão già Nguyên Thủy nhất định sẽ đem Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, ban cho Khương Tử Nha.

Thân Công Báo, là kế hoạch Nguyên Thủy dùng để nhắm vào Tiệt Giáo.

Dù sao trong lịch sử Hồng Hoang gốc, giữa Phong Thần Lượng Kiếp, nếu không có Thân Công Báo đi lừa phỉnh, đệ tử Tiệt Giáo căn bản sẽ không xuống núi.

Bây giờ, Từ Loan Đao chặn đường cướp người.

Chương 18

Toàn bộ quỹ đạo lịch sử, sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. ...

Từ Loan Đao không rời khỏi Côn Luân Sơn.

Trước đó trong vụ náo loạn của tam thánh ở đảo Kim Ngao, sau khi Quảng Thành Tử chiến bại.

Trong mắt y sát khí đằng đằng, không hề che giấu.

Từ Loan Đao thù dai, nhất định phải cắn một miếng thịt của gã này.

Loại cắn cả da lẫn xương!

Không lâu sau, Từ Loan Đao đã đến Đào Nguyên Động ở Cửu Tiên Sơn.

Bạch Hạc Đồng Tử vừa chết, hồn đăng liền tắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất nhanh sẽ phát hiện.

Quảng Thành Tử cũng sẽ từ Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh trở về, Từ Loan Đao kiên nhẫn chờ đợi.

Lấy ra bình Tiên Thiên Tử Dịch thứ ba, ừng ực ừng ực uống mấy ngụm lớn.

Tiên Thiên Tử Dịch tràn ngập trong mỗi một mạch máu, mỗi một khúc xương.

Mọi việc Từ Loan Đao làm sau khi vào Côn Luân, đều đã bị che giấu.

Năng lượng bùng nổ, khiến Từ Loan Đao như một quả bóng da.

Nhắm đôi mắt hẹp dài lại, kiên nhẫn luyện hóa. ...

Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh, Huyền Đô Tử Phủ!

Quảng Thành Tử nuốt đan dược do Lão Tử luyện chế, vết nứt trên đạo tâm đã dần dần được tu bổ hoàn toàn.

Huyền Đô Đại Pháp Sư đã đi bế quan, Lão Tử và Nguyên Thủy đang thương nghị.

Quảng Thành Tử buồn chán không có gì làm, đành phải thưởng thức cửu đại kỳ quan của Huyền Đô Tử Phủ.

Trong Bát Cảnh Cung!

"Đại ca, đám đệ tử của Tam đệ, có bao nhiêu đứa suốt ngày lấy huyết nhục nhân tộc làm thức ăn, huynh rõ hơn ai hết." "Trên Phong Thần Bảng, ba trăm sáu mươi lăm thần vị, chỉ dựa vào Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, căn bản không lấp đầy được." "Thiên đạo đã định, nhân tộc đại hưng, Tam đệ Tiệt Giáo đi ngược lại trời, sẽ không có kết cục tốt đẹp." "Đại ca, Nhân Giáo và Xiển Giáo của ta, chia nhau chín thành chín khí vận của nhân tộc." "Yêu giáo của Tam đệ một khi hồn phi phách tán, khí vận nhân tộc sẽ bàng bạc đến mức khó có thể tưởng tượng." "Đến lúc đó..." Nguyên Thủy không nói hết những lời sau, nhưng Lão Tử trong lòng đã hiểu rõ. ...

Trong Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Lão Tử đang trầm tư.

Hắn hy vọng vị đại ca này có thể đứng về phía mình.

Bởi vì Thông Thiên sau khi tiến giai Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận, quả thực không ai có thể địch lại.

Chỉ dựa vào Nguyên Thủy và bộ đôi lừa đảo phương Tây, căn bản không thể thuận lợi đối phó Tiệt Giáo.

Bỗng nhiên, sắc mặt Nguyên Thủy đại biến!

“Nhị đệ, sao vậy?” Lão Tử hỏi.

Nguyên Thủy không nói một lời, bấm ngón tay, bắt đầu tính toán!

“Kẻ nào dám ở Côn Luân Sơn của ta làm càn!” “Giết Bạch Hạc Đồng Tử của ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận đùng đùng.

Lão Tử nhíu mày nói: “Nhị đệ, tính không ra?” Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi nói: “Có người đã che giấu thiên cơ, đại ca, không nói nữa, ta phải đưa Quảng Thành Tử về.” “Có cần ta giúp không?” Lão Tử lo lắng hỏi, bởi vì toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân mới có thủ đoạn che giấu thiên cơ.

Sẽ là ai đây?!

Tại thời điểm Phong Thần Lượng Kiếp sắp giáng xuống, Tiệt Giáo đang một mình lớn mạnh này, Tây Phương Nhị Thích không có lý do gì gây sự với Xiển Giáo.

Oa Hoàng Nữ Oa tính tình lãnh đạm, trước nay không thích tranh đấu, còn có một Bình Tâm, nhưng không thể lên dương gian.

Chỉ còn lại Thông Thiên Giáo Chủ!

“Không cần!” Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt âm trầm như nước, “Bất kể là ai, dám giết tiên đồng của ta, nhất định phải chịu thiên đao vạn quả, luyện hóa nguyên thần thành tro bụi!” Vội vàng cáo biệt Lão Tử, Nguyên Thủy đưa Quảng Thành Tử bay ra khỏi Đại Xích Thiên.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, giọng Lão Tử tang thương nói: “Tam đệ, thật sự là đệ sao!”. ...

Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động.

Từ Loan Đao đã luyện hóa xong Tiên Thiên Tử Dịch, chờ mãi mà tên chó Quảng Thành Tử vẫn chưa về.

Chán nản vô vị, Từ Loan Đao lấy ra một gốc tiên thảo.

Mùi thuốc thơm nồng của tiên thảo bay xa ba vạn dặm, nhanh chóng thu hút mấy con vượn tay dài.

Đám vượn tay dài sinh sống ở Côn Luân Sơn này, linh trí rất cao.

Nhưng từ khi Ngọc Hư Cung tọa lạc ở đây, Nguyên Thủy liền không cho phép đám súc sinh này hóa hình.

"Không ăn à?" Từ Loan Đao vừa lắc lắc tiên thảo, vừa cười tủm tỉm hỏi.

Bảy con vượn tay dài, gãi tai gãi má, nghe vậy vội vàng gật đầu.

Từ Loan Đao chỉ tay về phía Đào Nguyên Động không xa, nói: "Đi, đến cửa động đi ỉa đi đái." "Đứa nào ỉa nhiều, đái nhiều, gốc tiên thảo này thuộc về đứa đó." Vượn tay dài tuy có linh trí, nhưng cũng chỉ tương đương với trẻ con ba bốn tuổi.

Vì tiên thảo, chúng lao về phía Đào Nguyên Động.

Đang đang đang!

Bỗng nhiên, tiếng chuông hùng hồn xa xăm, vang vọng khắp ức vạn dặm Côn Luân Sơn!

Từ Loan Đao không khỏi sáng mắt lên, lão già Nguyên Thủy và Quảng Thành Tử cuối cùng đã về!

Bởi vì toàn bộ Xiển Giáo, chỉ có Quảng Thành Tử, thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên, mới có tư cách gõ kim chung!

Từng đạo cầu vồng, vắt ngang trời cao.

Phàm là đệ tử Xiển Giáo nghe thấy tiếng chuông, đều bay về phía Ngọc Hư Cung. ...

Một canh giờ sau, trong Ngọc Hư Cung ngói xanh diềm ngọc.

Đệ tử đời thứ hai, đời thứ ba của Xiển Giáo, tề tựu đông đủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi xếp bằng trên cao, không cam tâm, lần thứ hai tính toán.

Đáng tiếc, vẫn không thu được kết quả gì.

"Hồn đăng của Bạch Hạc Đồng Tử đã tắt, có người đã giết nó ngay trong Côn Luân Sơn!" "Các ngươi, không ai phát hiện sao?" Ánh mắt đáng sợ của Nguyên Thủy, quét qua các đệ tử đời thứ hai!

Bạch Hạc Đồng Tử bản thân là cảnh giới Đại La Kim Tiên, người giết nó, khẳng định là một đại thần thông giả.

Đạo hạnh của đệ tử đời thứ ba không đủ, không cảm giác được cũng thôi.

Nhưng một đám đệ tử đời thứ hai, sư điệt bị người ta đánh cho hồn phi phách tán ngay dưới mí mắt, lại không một ai phát hiện ra manh mối.

Một đám thùng cơm!

Nam Cực Tiên Ông tóc trắng râu bạc chân trần, giữa mày sát khí đằng đằng.

Về phần Thái Ất Chân Nhân, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ra vẻ thâm trầm.

Bề ngoài trông có vẻ bình tĩnh!

Thực ra trong lòng hoảng như chó!

Chương 19

Không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân, Nguyên Thủy nhạy bén phát hiện ra một điểm.

"Thái Ất, khí huyết của ngươi, tại sao lại hung dũng như vậy?" "Không biết sao?" Nguyên Thủy trầm giọng nói.

Thái Ất phịch một tiếng, thân thể ba trăm cân, tại chỗ liền mềm nhũn.

"Sư phụ, cái chết của Bạch Hạc sư điệt, không liên quan đến đồ nhi!" "Đệ tử bao nhiêu năm nay, vì sự phồn vinh thịnh vượng của Xiển Giáo, cần cù chăm chỉ!" "Con không có công lao cũng có khổ lao, không có khổ lao cũng có bì lao, sư phụ sao có thể nghi ngờ con?" "Trái tim của đồ nhi, bị người, sư phụ, làm cho tan nát rồi!" Thái Ất bò đến bên Nguyên Thủy, khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem.

Sau đó đem nước mắt nước mũi, quệt hết lên đạo bào của Nguyên Thủy.

Hành động này, khiến Nguyên Thủy không khỏi nhớ đến tên tiểu độc tử Từ Loan Đao kia.

Mặt lập tức xanh mét!

Một cước đá văng Thái Ất!

"Cái chết của Bạch Hạc, không liên quan đến ngươi, tại sao lại hoảng hốt?" Nguyên Thủy nhíu chặt mày nói.

Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân các loại mười một vị Kim Tiên, cùng tất cả đệ tử đời thứ ba, đều nhìn về phía Thái Ất.

Thái Ất bò dậy, khóc lóc thảm thiết nói: "Sư phụ, trước đó ở một

góc Côn Luân Sơn của chúng ta, bỗng nhiên có tử khí xông thẳng lên trời." "Tử khí, đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ tồn tại trong một sát na!" "Đệ tử chạy đến nơi phát ra tử khí, nhận được một cơ duyên to lớn!" Nói xong, Thái Ất Chân Nhân lấy một bình sứ trắng từ biển thần thức ra.

Trong bình, Tiên Thiên Tử Dịch sáng chói rực rỡ.

Chỉ một giọt ẩn chứa năng lượng, đã khiến các vị tiên gia có mặt phải chết lặng.

Quá kinh người!

Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn đầu chúng tiên gia Xiển Giáo, đến nơi Thái Ất Chân Nhân chỉ.

Trong khe núi, từng sợi Tiên Thiên Tử Khí, giống như con rắn uốn lượn khắp nơi.

Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân các loại mười một vị Kim Tiên, lao lên như ong vỡ tổ.

Phước duyên không dễ gì có được này, chỉ có Khương Tử Nha và Thân Công Báo, cùng các đệ tử đời thứ ba là không động thân.

Đệ tử đời thứ ba không có tư cách, Khương Tử Nha thiên tính thuần hậu.

Về phần Thân Công Báo, hắn có cả một bình. 'Trước ta, Từ Loan Đao lại đi gặp Thái Ất Chân Nhân?' 'Lẽ nào, ngoài ta ra, hắn còn lôi kéo Thái Ất?' 'Nhưng Thái Ất có gì đặc biệt, đáng để lôi kéo chứ?' Trong lòng Thân Công Báo đầy dấu hỏi.

Tiên Thiên Tử Khí trong khe núi, tự nhiên là do Từ Loan Đao bố trí.

Thái Ất Chân Nhân thở phào một hơi, giơ ngón cái với Từ Loan

Đao.

Vị đệ nhất đẹp trai phong độ của Tiệt Giáo này, đúng là đáng tin cậy.

"Sư phụ, bây giờ người tin con rồi chứ?" "Đồ nhi sở dĩ hoảng hốt, là vì sợ chuyện này một khi bị... khụ khụ... mấy vị sư huynh đệ biết." "Tiên Thiên Tử Dịch của con sẽ không giữ được!" Thái Ất Chân Nhân cúi đầu ngoan ngoãn nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc, dưới lòng đất Côn Luân Sơn lại phun ra Tiên Thiên Tử Khí, không hợp lẽ thường.

Tiên Thiên Tử Khí, chỉ có trong hỗn độn mới có thể thai nghén ra, đại địa Hồng Hoang không thể làm được.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin.

Nhưng, rốt cuộc là ai, đã giết Bạch Hạc Đồng Tử?!

Chuyện này, lẽ nào chỉ có thể để đó không giải quyết? ...

Quảng Thành Tử mặt mày hồng hào, bay về phía Đào Nguyên Động ở Cửu Tiên Sơn.

Tiên Thiên Tử Khí mà ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng động lòng, một mình y đã lấy được mười chín sợi.

"Hử?!" Cách những ngọn núi cao chót vót, Quảng Thành Tử lại nhìn thấy trước Đào Nguyên Động, có mấy bóng người lén lút.

Từ trên trời giáng xuống!

Quảng Thành Tử chết lặng!

Từ Loan Đao nằm trên một tảng đá xanh phơi nắng.

Bảy con vượn tay dài, đang ở trước động phủ đi ỉa đi đái, từng con một nín đến đỏ mặt tía tai.

Nhìn những đống ô uế kia.

Nhìn đám ruồi nhặng bay loạn xạ.

Phụt một tiếng!

Quảng Thành Tử phun ra một ngụm máu tươi!

"A... tức chết ta rồi!!!" Quảng Thành Tử gầm lên một tiếng giận dữ, dọa bảy con vượn tay dài trong nháy mắt lao vào rừng rậm.

"Ai u, sư huynh Quảng Thành Tử thân yêu của ta, cuối cùng cũng về, để sư đệ đợi lâu quá!" Nghe 'động tĩnh' Từ Loan Đao trở mình, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ.

"Đậu má, sư huynh, huynh cũng tùy tiện quá rồi đấy?

Lại đi đại tiểu tiện bừa bãi?" "Đây là động phủ của huynh mà!" "Sư huynh không câu nệ tiểu tiết, khiến sư đệ ta bội phục năm vóc sát đất!" "Trâu bò!" Từ Loan Đao giơ một ngón cái về phía Quảng Thành Tử.

Trâu bò cái mẹ ngươi!

Quảng Thành Tử như một kẻ điên lao tới, một tay túm lấy áo Từ Loan Đao.

Gã gào thét: "Đống ô uế này, không phải do tên khốn nhà ngươi làm ra sao?" "Sư huynh, oan uổng quá, một mình ta sao có thể ỉa nhiều đống như vậy!" Từ Loan Đao đáng thương nói.

"Ý ta không phải vậy!" Quảng Thành Tử nghiến chặt răng hàm, nói: "Mấy con vượn tay dài kia, không phải do ngươi sai khiến?" Từ Loan Đao mặt mày ngơ ngác, "Sư huynh, vừa rồi ta đang ngủ, huynh hẳn là đã thấy rồi mà!

Vượn tay dài?

Ta chưa từng thấy!" Quảng Thành Tử uất ức muốn chết.

Rõ ràng, mọi chuyện đều do Từ Loan Đao làm.

Nhưng không có bằng chứng!

Buông Từ Loan Đao ra, Quảng Thành Tử nén giận nói: "Ngươi đến đạo trường của ta làm gì?" "He he, sư huynh, là thế này, sư đệ ta đây, chuẩn bị trảm ác thi." "Nhưng thiếu một kiện pháp bảo đỉnh tiêm để ký thác ác thi." "Cho nên, muốn nhờ sư huynh đem trấn sơn chi bảo Phiên Thiên Ấn của huynh, tặng cho sư đệ." Nhìn bộ dạng tươi cười của Từ Loan Đao.

Quảng Thành Tử ánh mắt ngây dại nói: "Ngươi, bảo ta đem Phiên Thiên Ấn... tặng cho ngươi?!" "Đúng đúng đúng, thính giác của sư huynh thật là tốt!" Từ Loan Đao nói.

Tốt cái mẹ ngươi!

Mặt Quảng Thành Tử đều xanh mét!

Cuối thời Vu Yêu Lượng Kiếp, một trong Thập Nhị Tổ Vu là Cộng Công đã nổi giận húc đổ Bất Chu Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy nửa đoạn cột chống trời, dốc hết tâm huyết, mới luyện hóa ra được Phiên Thiên Ấn.

Ấn này là tiên thiên cực phẩm công phạt linh bảo, không chỉ ở Xiển Giáo, mà ở toàn bộ Hồng Hoang, cũng có uy danh lừng lẫy.

Cho không?!

Từ Loan Đao, với bộ mặt vô sỉ này, Tây Phương Nhị Thích thấy cũng phải cam bái hạ phong!

"Sao, sư huynh không cho à?" Từ Loan Đao sầm mặt xuống.

Chương 20

"Cho tổ tông nhà ngươi!" Quảng Thành Tử quát: "Thằng họ Từ, lập tức, ngay bây giờ, cút khỏi Côn Luân Sơn cho ta!" Từ Loan Đao bĩu môi.

Nung nấu hồi lâu, nhổ một bãi nước bọt thật mạnh lên đạo bào của Quảng Thành Tử.

"Đúng là không ra gì, Quảng Thành Tử, thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, lại nhỏ mọn như vậy!" "A!!!" Quảng Thành Tử gầm lên, đầu bù tóc rối, trông như điên dại.

Quá đáng lắm rồi!

"Sư huynh, bình tĩnh, nếu thực sự không vui, sư đệ ta tùy thân mang theo Tru Tiên Tứ Kiếm đây, có thể luyện tập cùng huynh!" Nhìn hộp kiếm cổ sau lưng Từ Loan Đao, Quảng Thành Tử lập tức xìu!

"Tiểu vương bát đản, có giỏi thì chờ đó, ta đi tìm sư phụ làm chủ!" Quảng Thành Tử ánh mắt âm u nói.

"Đi đi đi đi, đồ mít ướt, đồ mách lẻo!" Từ Loan Đao khinh bỉ nói.

Quảng Thành Tử không lãng phí lời lẽ nữa.

Rõ ràng, nói về miệng lưỡi sắc bén, cả Thập Nhị Kim Tiên gộp lại cũng không bằng Từ Loan Đao.

Hướng lên trời, bay về phía Ngọc Hư Cung.

Ngọc Hư Cung!

"Cái gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạc nhiên nói: "Tên tiểu độc tử Từ Loan Đao đó, đang ở Cửu Tiên Sơn?" Quảng Thành Tử phẫn hận nói: "Đúng là như vậy, sư phụ, con bị sỉ nhục, hắn mang theo Tru

Tiên Tứ Kiếm, đệ tử không thể làm gì, chỉ có thể mời người ra mặt.” Sao Từ Loan Đao lại xuất hiện ở Côn Luân Sơn vào thời điểm này?!

Cái chết của Bạch Hạc Đồng Tử, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến Tiệt Giáo.

“Hay lắm, Tam đệ, ngày thường ra vẻ thật thà.” “Sau lưng lại xúi giục tên tiểu vương bát đản Từ Loan Đao đó, giết Bạch Hạc Đồng Tử!” “Tốt!” Nguyên Thủy ánh mắt âm trầm như nước, “Quảng Thành Tử, gõ kim chung!”. ...

Một khắc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn theo Nam Cực Tiên Ông và Thập Nhị Kim Tiên, cùng Thân Công Báo, Khương Tử Nha.

Một đoàn người tiến đến Đào Nguyên Động ở Cửu Tiên Sơn. ...

Chúng tiên gia từ trên trời giáng xuống, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả đều chết lặng.

Từ Loan Đao phong độ ngời ngời, lúc này thân thể đầy vết thương.

Đặc biệt là trên trán, máu tươi đầm đìa!

Từ Loan Đao dựa vào tảng đá xanh, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, yếu ớt nói: “Nhị sư bá, cuối cùng người cũng đến!” Không chỉ các đệ tử đời thứ hai, ngay cả Nguyên Thủy là Thánh Nhân, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Quảng Thành Tử, chuyện gì đây?” Nguyên Thủy liếc nhìn Quảng Thành Tử.

Không đợi Quảng Thành Tử mở miệng, Từ Loan Đao đã nhanh nhẩu nói: “Nhị sư bá, người phải làm chủ cho con!” “Trước đó ở đảo Kim Ngao, con dùng đôi chân dài mạnh mẽ của mình, đạp Quảng Thành Tử sư huynh quỳ xuống.” “Trong lòng con vẫn luôn áy náy, cho nên không quản ngại khó nhọc, trèo non lội suối, từ Đông Hải xa xôi

đến đây." "Con đến tạ lỗi với Quảng Thành Tử sư huynh, nhưng huynh ấy không chấp nhận, còn lấy Phiên Thiên Ấn đập vào đầu con." "Nhị sư bá, người xem, má nó chứ, xương sọ của con sắp bị đập nát rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nam Cực Tiên Ông, mười một vị Kim Tiên, Khương Tử Nha, Thân Công Báo, đồng loạt nhìn về phía Quảng Thành Tử.

"Nói bậy!" Quảng Thành Tử gầm lên: "Sư phụ, tên chó này đang vu khống con!" "Khụ khụ!" Từ Loan Đao giả vờ ho khan hai tiếng, phun ra hai ngụm máu.

Mắt rưng rưng nhìn Nguyên Thủy, nói: "Nhị sư bá, lẽ nào người không tin con sao?" "Người biết đấy, sư điệt con trước nay phẩm hạnh đoan chính, con thề với trời xanh trên đầu, nếu có nửa câu nói dối, chết không toàn thây!" Quảng Thành Tử không nhịn được nữa, lao tới.

Một tay túm lấy áo Từ Loan Đao, mặt mày dữ tợn.

"Thằng họ Từ, đừng có giả vờ nữa, nói ra sự thật, không thì ta giết ngươi!" Các vị tiên gia có mặt, trừ Khương Tử Nha, ai mà không phải là Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh.

Huống chi còn có Nguyên Thủy là Thánh Nhân.

Người sáng mắt nhìn vào là biết, vết thương của Từ Loan Đao là giả.

Chẳng phải chỉ rách chút da, chảy ít máu thôi sao?

Có cần phải ra vẻ yếu ớt, thảm thương như sắp thăng thiên không?

"Được được được!" Từ Loan Đao nức nở nói: "Xem ra Nhị sư bá chuẩn bị bao che cho Quảng Thành Tử sư huynh rồi!" Giây tiếp theo, Từ Loan Đao khóc trời gào đất!

“Sư phụ, mau đến đây, đồ nhi bị người ta hành hung rồi!” “Đại sư bá, người có nghe thấy tiếng gọi từ tận đáy lòng của sư điệt không?

Cầu xin người chủ trì công đạo cho con!” “Sư cô, con đau lòng quá, khổ quá, con muốn nằm trong vòng tay sóng cả của người, khóc một trận cho đã!” Từ Loan Đao vừa cất giọng, Nguyên Thủy lập tức biến sắc.

Quảng Thành Tử hận không thể ăn tươi nuốt sống Từ Loan Đao.

Thái Ất Chân Nhân có chút may mắn, may mà lúc trước đã đồng ý với Từ Loan Đao.

Nếu không người đang nổi trận lôi đình bây giờ, hẳn là mình.

Thân Công Báo thực sự cạn lời, người đời đều nói Tây Phương Nhị Thích không biết xấu hổ.

Nhưng so với Từ Loan Đao, còn kém cả một cảnh giới. ... ‘Tụng niệm chân danh của ta, sẽ được vĩnh sinh trong luân hồi!’ Miêu tả của chúng sinh về Thiên Đạo Thánh Nhân, rất hình tượng.

Không ai có thể tính kế Thánh Nhân!

Chỉ có Thánh Nhân mới có thể tính kế Thánh Nhân!

Một người, một khi trong lòng có ý niệm, liên quan đến Thánh Nhân.

Lập tức sẽ bị Thánh Nhân cảm ứng được.

Trên Côn Luân Sơn, bỗng nhiên hiện ra ba cánh cửa không gian!

Một Thông Thiên Giáo Chủ áo xanh.

Một Thái Thanh Lão Tử đạo bào âm dương.

Cùng một Oa Hoàng Nữ Oa áo trắng như tuyết.

Ba vị Thánh Nhân, từ trên trời giáng xuống!

“Nguyên Thủy, ngươi dám làm tổn thương đồ nhi của ta!” Thông Thiên Giáo Chủ bước lên, không nói nhiều lời, một chưởng ấn vào ngực Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy chỉ lùi lại hai bước, nhưng ức vạn vạn dặm Côn Luân Sơn, lại đột nhiên rung chuyển hai lần.

“Tam đệ, bớt giận!” Lão Tử vội vàng đứng giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Mặt mũi của Nguyên Thủy, hoàn toàn bị vứt xuống cống.

Lại bị Tam đệ Thông Thiên, đẩy suýt ngã ngồi xuống đất.

Thật là một sự sỉ nhục lớn!

Nếu không phải nể mặt Lão Tử, Nguyên Thủy sớm đã lấy Bàn Cổ Phiên ra, cùng Thông Thiên ác chiến một trận!

Lão Tử không hổ là đại ca của Tam Thanh, ngay cả Thông Thiên đã tiến giai Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, cũng phải nể mặt vị đại ca này!

Nữ Oa thỏa mãn yêu cầu của Từ Loan Đao!

Vị nữ thánh nhân ôm Từ Loan Đao vào lòng, lấy ra chiếc khăn tay thêu uyên ương.

Động tác dịu dàng, lau đi vết máu trên trán hắn.

“Sư điệt, sư cô đã sáng tạo ra Tiên Thiên Nhân Tộc!” “Máu của ngươi, lại thuộc về vượn tay dài!” “Có kỳ lạ không?” Nữ Oa truyền âm cho Từ Loan Đao.

Nữ thánh truyền âm, Tam Thanh không nghe thấy.

Nhưng Từ Loan Đao không dám truyền âm lại.

Nằm trong lòng Nữ Oa, chỉ đành nắm lấy cơ hội hiếm có này, dụi

a dụi.

Phong Thần Lượng Kiếp chưa đến, Lão Tử không muốn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, bây giờ đã vạch mặt nhau.

Vị thủ lĩnh Lục Thánh, nhìn về phía Từ Loan Đao đang rên hừ hừ trong lòng Nữ Oa.

Chương 21

"Sư điệt, nguyên nhân hậu quả của chuyện này, có thể kể chi tiết cho Đại sư bá nghe không?" Từ Loan Đao mắt rưng rưng, nói: "Đại sư bá, sư điệt con đội sao đội trăng, không quản ngại ức vạn vạn dặm từ Đông Hải đến Côn Luân Sơn." "Để đích thân xin lỗi Quảng Thành Tử sư huynh." "Nhưng con vạn lần không ngờ, Quảng Thành Tử sư huynh lòng dạ hẹp hòi, thù dai, y như Nhị sư bá." "Không những không chấp nhận lời xin lỗi chân thành của con, còn dùng Phiên Thiên Ấn đập vào đầu con." "Trái tim của con, bị Quảng Thành Tử sư huynh làm cho tan nát." "Đại sư bá, người phân xử xem, rốt cuộc ai đúng ai sai!" Quảng Thành Tử uất ức đến mức nghiến nát cả hàm răng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lửa giận ngút trời.

Lòng dạ hẹp hòi?

Thù dai?

Có ai hình dung Thánh Nhân như vậy không?

Lão Tử hiền từ nói: "Tiểu Đao, Đại sư bá cảm thấy, chuyện này nhất định có hiểu lầm." "Hay là, để Nhị sư bá bồi thường một ít thần đan diệu dược, dù sao cũng cùng thuộc Đạo Môn Huyền Tông, không thể để Tây Phương Giáo xem trò cười, phải không." Từ Loan Đao trợn trắng mắt, nói: "Thiên linh cái của con sắp bị đánh nát rồi, một ít thần đan diệu dược, không hiếm lạ gì." "Trừ khi bồi thường Phiên Thiên Ấn, nếu không hôm nay con ăn vạ ở đây không đi nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn cố nén ý định một chưởng đập nát Từ Loan Đao thành thịt vụn.

Hắn trầm giọng nói: "Đại ca, ta cảm thấy, mọi chuyện đều là kế hoạch của Tam đệ nhằm vào Xiển Giáo của ta!" Thông Thiên Giáo

Chủ ánh mắt như dao, nói: "Nguyên Thủy, nói bậy, ta tính kế Xiển Giáo làm gì?" Nguyên Thủy cười lạnh nói: "Vậy tại sao Bạch Hạc Đồng Tử của ta lại vô duyên vô cớ hồn phi phách tán?" "Đệ tử của ngươi lại vừa khéo xuất hiện ở Côn Luân Sơn của ta vào thời điểm này!" "Điểm quan trọng nhất, cái chết của Bạch Hạc, có người đã che giấu thiên cơ, khiến ta cũng không tính ra được." "Không phải Thông Thiên ngươi, thì là ai?" Thông Thiên tức quá hóa cười, "Được được được, Nguyên Thủy, làm tổn thương đệ tử của ta thì thôi, bây giờ còn đổ oan cho ta!" "Nói cho ngươi biết, ta nhịn lâu lắm rồi, hôm nay, thù mới nợ cũ tính một lượt cho rõ ràng!" Dứt lời, Thông Thiên đưa tay ra, hộp kiếm cổ mà Từ Loan Đao đặt trên tảng đá xanh đột nhiên rung động mạnh.

Tranh tranh tranh tranh!

Tru Tiên Tứ Kiếm xông thẳng lên trời, trấn áp tứ phương, hỗn độn kiếm khí cuồn cuộn, hung hãn bành trướng như biển cả mênh mông!

Tất cả đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, đều sợ đến dựng tóc gáy!

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, tức đến mũi cũng sắp lệch!

Đây là Côn Luân Sơn, không phải đảo Kim Ngao!

Tam đệ hôm nay sao thế?

Mạnh mẽ đến khó tin!

Lại dám ở địa bàn của Xiển Giáo, bố trí Tru Tiên Kiếm Trận!

"Tam đệ, đừng hồ đồ!" Lão Tử khuyên can đầy thâm ý: "Nhị đệ, chuyện này chung quy là lỗi của Quảng Thành Tử..." Lão Tử không nói hết những lời sau, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng đã hiểu rõ.

Trước mắt chỉ có hai con đường.

Con đường thứ nhất, bồi thường cho Từ Loan Đao cái Phiên Thiên Ấn, tiễn vị ôn thần này đi.

Con đường thứ hai, cùng Thông Thiên ác chiến một trận, thắng thì mọi chuyện đều tốt.

Thua, thì không chỉ đơn giản là mất một kiện tiên thiên cực phẩm công phạt linh bảo.

Lần đầu tiên trong lịch sử!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cảm thấy uất ức!

Uất ức chết đi được!

Bạch Hạc Đồng Tử được cưng chiều nhất, rất có thể đã bị Từ Loan Đao làm thịt.

Quảng Thành Tử, thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên được coi trọng nhất, bị Từ Loan Đao trêu đùa như khỉ.

Tam đệ ở Côn Luân Sơn kiêu ngạo bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, mà mình chỉ có thể lên án mạnh mẽ bằng lời nói.

Uất ức!

Quá uất ức rồi!

"Quảng Thành Tử, đem Phiên Thiên Ấn, đưa cho thằng họ Từ!" Nguyên Thủy nói một cách yếu ớt.

Quảng Thành Tử hai mắt đỏ như máu, nhưng cũng thấy rõ, sư phụ căn bản không thể đối kháng với Thông Thiên Giáo Chủ.

Một tên đệ tử, mất mặt không sao.

Nhưng sư phụ không thể mất.

Nguyên Thủy mất mặt, tương đương với cả Xiển Giáo đều mất mặt.

“Từ Loan Đao, ta nhớ kỹ ngươi!!!” Từ trong biển thần thức lấy ra Phiên Thiên Ấn, Quảng Thành Tử hung hăng ném về phía Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao đang nằm trong lòng Nữ Oa thoi thóp, đột nhiên bật dậy, bắt lấy Phiên Thiên Ấn.

Mặt mày hồng hào nói: “Quảng Thành Tử sư huynh, huynh đúng là người tốt, sư đệ ta cảm động quá!” “Để sư đệ ôm một cái!” Ôm cái mẹ ngươi!

Trong mắt Quảng Thành Tử tràn đầy nước mắt!

Quay người đi về phía Đào Nguyên Động!

Bốn mươi lăm độ ngước nhìn bầu trời! ‘Quảng Thành Tử, phải kiên cường!’ ‘Đừng khóc, kẻ xấu sẽ cười!’ “A!!!” Một tiếng sấm vang giữa trời quang, dọa tất cả mọi người giật nảy mình.

Thì ra Quảng Thành Tử chỉ mải ngước nhìn trời.

Một chút không cẩn thận, đã giẫm phải một đống... ...

Ôm Phiên Thiên Ấn, Từ Loan Đao, theo Thông Thiên Giáo Chủ và Oa Hoàng Nữ Oa, vui vẻ rời đi.

Lão Tử vỗ vỗ vai Nguyên Thủy, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trở về Đại Xích Thiên.

Nam Cực Tiên Ông ánh mắt âm u nói: “Giáo chủ, kế hoạch tiếp theo của Xiển Giáo chúng ta là gì?” Nguyên Thủy thân tâm mệt mỏi nói: “Để ta nghỉ ngơi một thời gian rồi nói.” “Mở đại trận hộ giáo, đừng để một con ruồi bay vào Côn Luân Sơn của ta.” “Ở yên trong động phủ, bế quan tu luyện, đừng ra ngoài gây chuyện nữa.” Nhìn bóng lưng cô độc của Nguyên Thủy, Nam Cực Tiên Ông và mười một vị Kim Tiên nhìn nhau ngơ ngác. ...

Bên ngoài Côn Luân Sơn, Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt quỷ dị khó lường.

Nhìn Nữ Oa và Từ Loan Đao ở xa đang nói chuyện thì thầm.

Một khắc sau, Nữ Oa cưỡi gió, trở về Đại Tố Thiên.

Thông Thiên đến bên Từ Loan Đao, tò mò hỏi: "Tiểu Đao, con nhóc Nữ Oa nói gì với con thế?" Từ Loan Đao cười hắc hắc: "Sư cô nói, rượu mới ra lò, bảo con có thời gian thì đến thưởng thức." "Rượu?!" Thông Thiên khinh thường nói: "Tiên nhưỡng của Tiệt Giáo chúng ta nhiều như vậy, chỉ riêng rượu quý sư phụ cất giữ đã có mấy vạn vò." "So với những thứ nhạt nhẽo trong Oa Hoàng Cung mạnh hơn nhiều, hà tất phải bỏ gần tìm xa?" Từ Loan Đao ra vẻ chán đời.

"Sư phụ, người thấy Nữ Oa sư cô có đẹp không?" Thông Thiên nghiêm túc nói: "Không đẹp bằng Tru Tiên Tứ Kiếm!" Ai!

Sư phụ này!

Thẳng tưng, thẳng băng!

Thẳng không có một chút cong nào! ...

Đại lục phương Tây, Tu Di Linh Sơn!

Trong thế giới Cực Lạc, dưới cây bồ đề!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang thưởng thức trà thơm.

Sóng gió ở Côn Luân Sơn, tự nhiên không qua được mắt Tây Phương Nhị Thích.

Tiếp Dẫn lo lắng nói: "Sư đệ, tên Thông Thiên kia, cảnh giới Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, đã vững chắc rồi." "Một khi bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ dựa vào hai người chúng ta, không có sức chống đỡ." "Sắp đến lúc Nhị Nghị Phong Thần rồi, hay là chúng ta đổi mục

tiêu, ép Nguyên Thủy Thiên Tôn ký tên đầu tiên vào Phong Thần Bảng?" Chuẩn Đề lắc đầu, nói: "Sư huynh, Tiệt Giáo một mình lớn mạnh, Thông Thiên quá kiêu ngạo, căn bản không coi Tây Phương Giáo chúng ta ra gì." "Nhân tộc đại hưng, thiên đạo đã định, đừng thấy Thông Thiên bây giờ nhảy nhót lung tung, nhưng một khi Lão Tử đứng về phía Nguyên Thủy, Tiệt Giáo sẽ không đủ sức." "Lão Tử chắc chắn sẽ đứng về phía Nguyên Thủy, chúng ta chỉ cần thuận theo thiên mệnh là được." "Tọa sơn quan hổ đấu, xem Đạo Môn Huyền Tông nội đấu, đợi Phong Thần Lượng Kiếp kết thúc, Tam Giáo nguyên khí đại thương, chính là cơ hội để Tây Phương Giáo quật khởi." Tiếp Dẫn mặt mày hồng hào nói: "Sư đệ, nói về tầm nhìn chiến lược lâu dài, ta không bằng đệ!" Chuẩn Đề ha ha cười: "Sư huynh quá khen!". ...

Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm hai hình nhân bằng cỏ.

Hình nhân lớn trên người viết tên Thông Thiên.

Hình nhân nhỏ tự nhiên là Từ Loan Đao.

Nguyên Thủy cầm một cây kim bạc, điên cuồng đâm vào hình nhân.

"Thông Thiên, ta nguyền rủa đệ tử Tiệt Giáo chết sạch!" "Từ Loan Đao, ta nguyền rủa tên tiểu vương bát đản nhà ngươi, tu luyện tẩu hỏa nhập ma, thất khiếu chảy máu!" Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một giọng nói.

Chương 22

"Sư phụ, đệ tử Xích Tinh Tử cầu kiến!" Nguyên Thủy vội vàng giấu hình nhân đi, "Vào đi!" Xích Tinh Tử xếp hạng thứ hai trong Thập Nhị Kim Tiên, cùng với Hoàng Long Chân Nhân xếp thứ ba, bước vào Ngọc Hư Cung.

"Hai người không tĩnh tu cho tốt, đến chỗ sư phụ làm gì?" Xích Tinh Tử hận hận nói: "Sư phụ, tên chó Từ Loan Đao kia, ở Côn Luân Sơn của chúng ta vô pháp vô thiên, người không chuẩn bị kế hoạch gì sao?" Không đợi Nguyên Thủy trả lời, Hoàng Long Chân Nhân âm hiểm nói: "Sư phụ, con và Nhị sư huynh có một kế!" Nguyên Thủy sáng mắt lên!

"Nói nghe xem!" Xích Tinh Tử trầm giọng nói: "Lấy gậy ông đập lưng ông!" "Sư phụ, chúng ta trước tiên làm thế này, sau đó làm thế này, cuối cùng làm thế này!". ...

Từ Loan Đao không theo Thông Thiên Giáo Chủ về đảo Kim Ngao, mà trở lại nhân gian.

Trần Đường Quan!

Những công trình kiến trúc cổ kính san sát nhau, trên đường phố đá xanh người người qua lại, không khí phồn hoa vô cùng náo nhiệt.

Từ Loan Đao đứng trên mây trắng, nhìn về phía Lý phủ.

Lý Tĩnh đang luyện quyền trên sân võ.

Ân phu nhân bị cấm túc, ngồi trong đình viện, ngẩn ngơ nhìn ra thế giới rộng lớn bên ngoài.

Tại sao chồng lại cấm túc phu nhân?

Lý Tĩnh ở vương triều Đại Thương, cũng là một vị tướng quân uy

vũ mà ai ai cũng biết.

Các quan võ trong triều gặp mặt, ai mà không cung kính tôn xưng một tiếng Lý đại nhân.

Nhưng mọi chuyện, vì Ân phu nhân mang thai, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hai năm trước, Ân phu nhân mang thai đứa con thứ ba, lúc đầu Lý Tĩnh rất vui.

Nhưng, mắt thấy đã mười tháng, đứa bé vẫn mãi không chịu ra đời.

Lời đồn đáng sợ!

Cũng không biết ai là người khơi mào, chỉ trong vài ngày.

Lời đồn Ân phu nhân mang thai một con yêu quái, đã bùng nổ ở thành Triều Ca.

Để dập tắt lời đồn, cấp trên không còn cách nào khác, chỉ có thể điều Lý Tĩnh đến Trần Đường Quan.

Từ trung tâm quyền lực, trong nháy mắt bị giáng xuống một nơi hẻo lánh như Trần Đường Quan.

Đối với một Lý Tĩnh một lòng quan lộ, không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Cho nên, gã trút hết oán khí, nộ khí, lên người Ân phu nhân.

Đối với Ân phu nhân đang mang thai không ngó ngàng, không quan tâm, không hỏi han.

Nghiêm cấm Ân phu nhân bước ra khỏi đình viện, đối xử như với phạm nhân.

"Đúng là tra nam!" Nhổ một bãi nước bọt về phía Lý Tĩnh.

Từ Loan Đao nhìn về phía Ân phu nhân sắc mặt trắng bệch như giấy.

Người phụ nữ này đã bị trầm cảm nặng, cứ thế này, e rằng không đợi Na Tra ra đời, rất có thể sẽ treo cổ tự tử.

Phải an ủi một phen!

An ủi trái tim bị tổn thương của phụ nữ, là sở trường của Từ Loan Đao!

Ngay lập tức, hắn từ trên trời giáng xuống!

Ân phu nhân đang mơ màng bị kinh động, sau đó hoàn hồn.

A a a!

Cái gì thế này?

Sáng quá!

Lúc này Từ Loan Đao, áo trắng như tuyết, tóc trắng như sương.

Trên người tỏa ra tiên quang vô cùng rực rỡ, quá chói mắt.

Làn da của hắn, như ngọc bích trắng thượng hạng, không một tì vết.

Khí chất của hắn, không linh vô song, khiến người ta không nhịn được muốn đến gần.

Ân phu nhân ngây ngốc nhìn Từ Loan Đao, đôi môi anh đào khẽ mở: "...

Ngài là thần tiên sao?" Từ Loan Đao hiền từ nói: "Ân phu nhân tinh mắt!" Đây là một thời đại thần tiên đầy rẫy, nhưng Ân phu nhân lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy.

"Không biết tiên nhân giáng lâm, có việc gì quan trọng?" Ân phu nhân cẩn thận hỏi.

Từ Loan Đao chỉ tay về phía Ân phu nhân, mỉm cười nói: "Ta vì vật này!" Ân phu nhân cúi đầu, nhìn thấy bộ ngực sóng cả của mình, không khỏi đỏ mặt.

"Xin lỗi, chỉ cao quá!" Từ Loan Đao nghiêm túc nói: "Ta vì đứa bé trong bụng!" Sắc mặt Ân phu nhân sững lại, hai tay không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng hơi nhô lên.

Trong mắt tràn đầy tình mẫu tử dịu dàng.

Người đời đều nói, nàng mang thai một con yêu quái.

Dù sao đứa bé bình thường, sao có thể mang thai hơn hai mươi tháng mà không sinh.

Ngay cả Lý Tĩnh là chồng, cũng từng ba lần năm lượt ép hỏi Ân phu nhân.

Hỏi nàng có phải đã giao hợp với yêu quái không.

Người ngoài không hiểu, không tin tưởng cũng thôi.

Những lời nói giết người tru tâm của Lý Tĩnh, khiến Ân phu nhân tâm lực kiệt quệ.

Đêm đêm trằn trọc không ngủ được, mấy lần đều định nhảy sông tự tử.

Nhưng, đứa bé trong bụng vô tội.

Thế gian có bao nhiêu điều tốt đẹp, xuân xanh tuyết trắng, cỏ mọc oanh bay, đứa bé còn chưa được nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, Ân phu nhân mới khổ sở gắng gượng.

"Ân phu nhân, đứa bé trong bụng, là Linh Châu chuyển thế, là con của trời!" "Còn một năm nữa, sẽ ra đời, lúc đó, ta sẽ đến đây, thu làm đồ đệ." "Nó sẽ lớn lên khỏe mạnh, trở thành một người đàn ông đội trời đạp đất." "Ta đặt tên cho nó, Na Tra!" Ân phu nhân lẩm bẩm: "Na

Tra!!!" Bỗng nhiên, đôi mắt hẹp dài của Từ Loan Đao nheo lại.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, ngay sau đó, cửa lớn đình viện bị người ta một cước đá văng, vô cùng bạo lực.

Lý Tĩnh đến!

Liếc mắt nhìn thấy Từ Loan Đao!

Giây tiếp theo, nổi giận đùng đùng!

Chỉ vào mặt Ân phu nhân gào thét: "Tiện nhân, đó là con yêu quái kia sao?

Ngươi, đã cẩu hợp với nó bao nhiêu năm rồi?" Thấy Từ Loan Đao lưng đeo hộp kiếm cổ, không dễ chọc, Lý Tĩnh lại lao về phía Ân phu nhân, chuẩn bị ra tay.

Hắn không chỉ là tra nam, còn là cao thủ bạo lực gia đình!

Từ Loan Đao bước một bước, chắn trước mặt Ân phu nhân đang kinh hãi.

Giơ tay một bạt tai, trực tiếp đánh cho nửa bên mặt của Lý Tĩnh máu thịt be bét.

"Lý Tĩnh, nghe cho kỹ đây, ta là đệ tử thân truyền của Tam Thanh chi Thông Thiên Giáo Chủ, ở Bích Du Cung đảo Kim Ngao Đông Hải, Từ Loan Đao!" "Đứa bé trong bụng phu nhân, là con của trời, có duyên với ta!" "Từ giờ phút này trở đi, đứa bé chính là đồ nhi của Từ Loan Đao ta, là đệ tử đời thứ ba có tiền đồ nhất của Tiệt Giáo!" "Nếu ngươi còn dám động tay với Ân phu nhân, ta sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán!" Dứt lời, toàn thân Từ Loan Đao đều phát sáng, như một vầng mặt trời nhỏ.

"A a a, ánh sáng chói quá!" Lý Tĩnh lúc này mới tin, không để ý đến khuôn mặt máu tươi đầm đìa.

Phục xuống đất khấu đầu nói: “Lý mỗ không biết tiên nhân đại giá quang lâm, có thất lễ, mong ngài thứ tội!” Trong lịch sử Hồng Hoang gốc, Lý Tĩnh là tán tu ở Tây Côn Luân, đệ tử của Độ Ách Chân Nhân.

Chương 23

Sau này bái nhập Xiển Giáo, trở thành đệ tử của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhưng, Lý Tĩnh ở thời điểm này, là một phàm phu tục tử thuần túy.

"Cút!" Từ Loan Đao mặt không cảm xúc nói.

Lý Tĩnh không dám hó hé một tiếng, hoảng hốt như chó nhà có tang chạy ra khỏi đình viện.

Từ trong biển thần thức lấy ra một bộ y phục châu quang bảo khí, Từ Loan Đao phất tay áo.

Y phục như dòng nước khoác lên người Ân phu nhân.

"Ân phu nhân, y phục này gọi là Tố Thủy Y, tiên thiên trung phẩm linh bảo." "Có thể tự động ngăn chặn vết bẩn, bảo vệ cho đứa bé trong bụng được bình an vô sự." "Không dễ gì thì đừng cởi ra, nhớ kỹ!" Từ Loan Đao dặn dò.

Ân phu nhân khẽ gật đầu, "Tiên nhân, thiếp thân nhớ rồi!" Cuối cùng nhìn lướt qua cái bụng hơi nhô của Ân phu nhân, Từ Loan Đao cưỡi mây đạp gió, bay đi.

Không che giấu thân hình, mà quang minh chính đại!

Trần Đường Quan đang ồn ào, trong nháy mắt rơi vào tĩnh lặng!

Đợi Từ Loan Đao đi xa hồi lâu, bá tánh mới hoàn hồn!

"Tiên nhân cao cao tại thượng, đã đến Lý phủ?!" "Lẽ nào là để chém giết yêu quái trong bụng Ân phu nhân?" "Ân phu nhân, chẳng phải chỉ là một con chó cái cẩu hợp với yêu quái thôi sao, đúng là..."

Một đạo tiên quang, từ trên trời giáng xuống.

Người kia còn chưa nói xong, đã trực tiếp hóa thành một vũng máu.

Giọng nói đầy uy nghiêm của Từ Loan Đao vang vọng khắp trời đất.

“Con trai thứ ba của Lý phủ, là con của trời, tôn quý vô song!” “Ai còn bất kính, trời xanh sẽ nổi giận giáng sấm sét!” Bá tánh kinh hoảng thất thố, lũ lượt quỳ xuống lạy về phía Lý phủ.

Lý Tĩnh mặt mày mừng rỡ.

Ân phu nhân, trong đôi mắt trong veo như nước mùa thu tràn đầy nước mắt.

Từ Loan Đao như một tia nắng, chiếu vào nội tâm u ám.

Từ đây, đêm dài đã qua!

Thế giới của Ân phu nhân, trời quang mây tạnh!

Đông Hải, đảo Kim Ngao.

Sau khi Từ Loan Đao trở về tiên sơn động phủ, hắn lập tức lấy Hỗn Độn Châu ra từ trong biển ý thức.

Đặt Hỗn Độn Châu lên bồ đoàn, Từ Loan Đao liền chui đầu vào trong.

Trong thế giới Hỗn Độn, Thiện thi của Từ Loan Đao, và Thiện thi do Thiện thi chém ra, đã chờ đợi từ lâu. "Xin ra mắt bản tôn!" Hai Thiện thi cung kính chắp tay.

Từ Loan Đao nhìn chằm chằm vào Thiện thi số hai, quan sát tỉ mỉ.

Cảnh giới giống hệt bản tôn, Chuẩn Thánh nhị trọng thiên. "Thiện thi số hai, sau khi lĩnh ngộ 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》, hãy

mau chóng chém ra Thiện thi của ngươi, ký thác vào pháp bảo." Từ Loan Đao lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cướp được của Tây Phương Nhị Thích ra, giao cho Thiện thi số hai. "Xin tuân theo pháp lệnh của bản tôn!" Tiễn Thiện thi số hai vào động phủ, Từ Loan Đao quay sang nhìn Thiện thi số một. "Luyện chế một tấm mặt nạ da người, thay hình đổi dạng rồi gia nhập Tiệt Giáo." "Nhớ kỹ, nhất định phải tạo dựng quan hệ tốt với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong Tùy thị thất tiên." Từ Loan Đao dặn dò.

Thiện thi số một gật đầu, mở ra một động phủ mới, bắt đầu luyện chế mặt nạ da người.

Dược liệu trong thế giới Hỗn Độn đều nhuốm đầy tiên thiên tử khí.

Mặt nạ da người luyện chế ra, dù là Thánh nhân Thiên Đạo cũng không thể nhìn thấu bản chất.

Từ Loan Đao chuẩn bị bày bố cục nhắm vào Tây Phương Giáo.

Trước tiên để Tam thi gia nhập Tiệt Giáo, kết thành bạn bè thân thiết với Trường Nhĩ.

Tiếp đó ép Trường Nhĩ phản bội sư môn, đưa Tam thi đến Tu Di Linh Sơn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chắc chắn sẽ vui mừng nhảy cẫng lên.

Nhưng có đập vỡ đầu lâu bọn họ cũng không ngờ được, trong tương lai không xa, Tam thi của Từ Loan Đao sẽ hoàn toàn chiếm quyền kiểm soát.

Trong một trăm vị Phật, Bồ Tát, sẽ có chín mươi chín vị là Tam thi của Từ Loan Đao.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích!

Từ Loan Đao tiến vào khe núi, bên cạnh đầm nước xoáy.

Càn Khôn Đỉnh vốn có màu xanh, lúc này đã bốc lên tử khí mịt mù.

Phẩm cấp của nó lại đang tiến hóa theo hướng Tiên Thiên Chí Bảo! "Không xong rồi, ta đã xem thường diệu dụng của tiên thiên tử khí!" Từ Loan Đao kinh ngạc nói, sau đó nhìn vào trong đỉnh.

Một trăm kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo bỏ vào, đã có hơn ba mươi kiện tiến giai thành công thành hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tốc độ này quả thực kinh người! "Phải tranh thủ thời gian, tìm thêm pháp bảo mới được!" Từ Loan Đao không động đến hơn ba mươi kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, để chúng tiếp tục tiến hóa thành trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Rời khỏi khe núi, Từ Loan Đao thong thả dạo bước trong thế giới Hỗn Độn.

Nơi này tuy không có hoa cỏ chim muông, kỳ trân dị thú, nhưng dược liệu có thể dùng để luyện khí lại quá nhiều.

Toàn là hàng đỉnh cấp, nếu đặt ở Hồng Hoang, tất sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Từ Loan Đao lấy ra một tảng đá từ trong một ngọn núi lớn.

Nó đỏ rực như máu, ngay cả Chuẩn Thánh nhị trọng thiên như Từ Loan Đao cũng cảm thấy lòng bàn tay nóng rực không thôi. "Tiếc là kỹ nghệ luyện khí của mình quá cùi bắp!" Về đạo luyện khí ở Hồng Hoang, Xiển Giáo chính là ông trùm không ai sánh bằng. 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Tứ Thập Bát Trọng Kim Chương》 chính là bảo vật trấn giáo của Xiển Giáo.

Nó không phải công pháp tu luyện, mà là tổng cương đạo luyện khí của Bàn Cổ Đại Thần do Nguyên Thủy Thiên Tôn kế thừa.

Nếu Từ Loan Đao có được nó, truyền thụ cho Tam thi.

Để Tam thi giúp mình luyện khí trong thế giới Hỗn Độn.

Thứ nhất, có thể tránh được Thiên Đạo dòm ngó, thứ hai, cũng không cần suốt ngày sầu não vì pháp bảo.

Nhưng 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Tứ Thập Bát Trọng Kim Chương》 chỉ có đệ tử cốt cán của Xiển Giáo mới được kế thừa.

Bản hoàn chỉnh chỉ có trong tay Nguyên Thủy.

Dưới Thiên Đạo, chín là số cực hạn! 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Tứ Thập Bát Trọng Kim Chương》 tương ứng với bốn mươi tám tầng tiên thiên cấm chế trong Tiên Thiên Chí Bảo.

Lý thuyết mà nói, chỉ cần có đủ dược liệu nghịch thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí có thể luyện ra Tiên Thiên Chí Bảo.

Hồng Hoang tuy đất rộng của nhiều, nhưng chung quy vẫn nằm dưới sự bao phủ của Thiên Đạo.

Không có một phần ức vạn khả năng xuất hiện loại dược liệu đó.

Cho dù là dược liệu trong thế giới Hỗn Độn, Từ Loan Đao phán đoán cũng chỉ có thể luyện ra cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng thế là đủ rồi! "Xem ra, phải đến Côn Luân Sơn một chuyến!" Từ Loan Đao trầm tư.

Chương 24

Thân Công Báo không thể nào được Nguyên Thủy truyền cho《Mậu Tuất Kim Chương》, nhưng Thái Ất Chân Nhân chắc chắn có.

Từ Loan Đao vốn là người nói làm liền làm, lập tức rời khỏi thế giới Hỗn Độn.

Thu Hỗn Độn Châu vào biển ý thức, Từ Loan Đao hấp tấp xông ra khỏi động phủ.

Ngay lập tức đâm sầm vào Vân Tiêu, chị cả trong Tam Tiêu... "Khụ khụ!" Từ Loan Đao giả vờ ho khan hai tiếng, vội vàng chỉnh lại y phục.

Gò má trắng ngần không tì vết của Vân Tiêu lúc này như người uống say, ửng lên một lớp hồng đào, trông quyến rũ vô cùng. "Sư muội, vội vàng như vậy, có chuyện gì sao?" Từ Loan Đao cười tươi như hoa nói.

Vân Tiêu đưa tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve gò má nóng hổi.

Nàng khẽ nói như muỗi kêu: "Sư huynh, Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân của Xiển Giáo đến gặp." Xích Tinh Tử!

Hoàng Long Chân Nhân!

Từ Loan Đao nhạy bén ngửi thấy mùi âm mưu!

Suy nghĩ một lúc, Từ Loan Đao nói: "Sư muội, cứ để họ vào đi." Nhìn bóng lưng yêu kiều thon dài của Vân Tiêu xa dần.

Từ Loan Đao bất giác cúi đầu nhìn hai tay mình.

Hắn lẩm bẩm: "Cảm giác thế nào nhỉ?

Woa, tuyệt vời!" Một khắc sau, Xích Tinh Tử và Hoàng Long

Chân Nhân từ trên trời giáng xuống.

Từ Loan Đao đứng trước động phủ vội vàng tiến lên, mặt mày hớn hở nói: "Không biết hai vị sư huynh từ xa tới, có lỗi vì không ra đón từ xa, xin lượng thứ, lượng thứ!" "Oa ha ha, Từ sư đệ khách sáo quá." Xích Tinh Tử cười ha hả nói: "Ta và Hoàng Long sư đệ mạo muội đến thăm, không làm phiền Từ sư đệ chứ?" "Không phiền chút nào, mời hai vị sư huynh vào động phủ của ta dùng trà!" Nhìn hai kẻ vênh váo đi vào động phủ, Từ Loan Đao cười nham hiểm.

Mười mấy món Tiên Thiên Linh Bảo di động à!

Trong động phủ, Từ Loan Đao tự mình pha một ấm trà cho Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân. "Nào, hai vị sư huynh, thử xem!" "Đây là lá cây Bồ Đề mà sư phụ ta lấy được từ Tây Phương Giáo đấy, bên trong ẩn chứa đạo vận, quý giá vô cùng!" Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân không khỏi sáng mắt lên.

Hai người nâng tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. "Thế nào?" Từ Loan Đao hỏi.

Hai người giơ ngón tay cái lên, "Trà ngon, thấm vào ruột gan, thơm tận chân răng!" Từ Loan Đao ngồi xuống một cách bệ vệ, "Không biết hai vị sư huynh từ xa tới, có chuyện gì quan trọng cần bàn với sư đệ không?" Xích Tinh Tử và Hoàng Long nhìn nhau. "Từ sư đệ, là thế này, sư huynh ta đây chuẩn bị trảm Ác thi, nhưng thiếu một kiện pháp bảo để ký thác." Xích Tinh Tử mỉm cười nói: "Cho nên, ta muốn mượn Tru Tiên Kiếm của Từ sư đệ, còn Hoàng Long sư huynh thì mượn Lục Tiên Kiếm!" Hử?

Cái cớ này nghe sao quen tai thế nhỉ?

Từ Loan Đao cười như không cười nói: "Nếu ta không cho mượn thì sao?" Xích Tinh Tử nhìn về phía Hoàng Long!

Giây tiếp theo, cảnh tượng trước mắt khiến Từ Loan Đao trợn mắt há mồm! *Bốp* một tiếng, Hoàng Long tung một cú đấm trời giáng, hất văng Xích Tinh Tử từ trên ghế đá xuống đất.

Xích Tinh Tử đứng dậy, tung một cước vào bụng Hoàng Long. *Oẹ* một tiếng, Hoàng Long đau đớn tột cùng, nôn ra cả nước chua. "Hai vị sư huynh, đừng tốn công vô ích, khổ nhục kế đối với ta vô dụng thôi!" Từ Loan Đao thản nhiên nói. "Khổ nhục kế?!" Xích Tinh Tử cười gằn, mặc kệ Từ Loan Đao, lao vào vật lộn với Hoàng Long.

Mẹ nó, đánh thật à!

Chưa đầy nửa khắc, đầu Xích Tinh Tử sưng vù lên hai vòng, mặt mũi bầm dập.

Hoàng Long Chân Nhân cũng đầy thương tích, xương thiên linh cái bị nứt vỡ. "Ta hiểu rồi!" Từ Loan Đao vỗ đùi một cái. "Hai vị sư huynh, ta đoán một lát nữa, Nhị sư bá sẽ đến phải không!" Hoàng Long Chân Nhân đắc ý nói: "Xem ra tiểu tử ngươi cũng thông minh đấy, không tệ, chiêu này của ta gọi là gậy ông đập lưng ông!" Kế hoạch của Xiển Giáo!

Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân đến thăm Từ Loan Đao.

Đề nghị mượn Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm.

Từ Loan Đao chắc chắn sẽ không đồng ý, sau đó Xích Tinh Tử và Hoàng Long bắt đầu đánh nhau.

Đợi thời cơ chín muồi, hai người sẽ thông báo cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đang trốn bên ngoài đảo Kim Ngao.

Nguyên Thủy bá khí giáng lâm!

Xích Tinh Tử và Hoàng Long sẽ chạy ra khóc lóc tố khổ!

Về nguyên nhân?

Hai người có lòng tốt đến thay Quảng Thành Tử bồi lễ xin lỗi Từ Loan Đao.

Nhưng Từ Loan Đao tính tình tàn bạo, không chấp nhận lời xin lỗi thì thôi, còn đánh họ một trận tơi bời.

Nguyên Thủy thấy ái đồ mình đầy thương tích, tức giận không kìm được, triệu hoán Bàn Cổ Phiên, chuẩn bị ác chiến một trận với Thông Thiên.

Sau đó, ông già hòa giải Lão Tử lại xuất hiện làm người giảng hòa!

Cuối cùng, Thông Thiên sẽ bị ép phải bồi thường cho Xiển Giáo!

Về việc bồi thường?

Chắc chắn không thể thiếu Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Phiên Thiên Ấn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự quá độc ác!

Dùng chính diệu kế của Từ Loan Đao.

Để đối phó lại Từ Loan Đao...

Xích Tinh Tử lấy ra một lá bùa từ biển ý thức.

Chỉ cần bóp nát lá bùa, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ nhận được tin tức, xông vào đảo Kim Ngao. "Từ sư đệ, ngươi quá ngông cuồng rồi, lại dám đắc tội với Xiển Giáo ta!" Xích Tinh Tử cười lạnh nói: "Lần này, không khiến Tiệt Giáo các ngươi bồi thường đến khuynh gia bại sản, ta theo họ ngươi!" Từ Loan Đao khoanh tay, vẻ mặt cười tủm tỉm. "Chờ chết đi!" Xích Tinh Tử hung hăng nói, giây tiếp theo, liền chuẩn bị bóp nát lá bùa.

Thế nhưng, Từ Loan Đao bước một bước, nhanh như điện, chớp mắt đã tóm lấy hổ khẩu của Xích Tinh Tử, khiến hắn không thể dùng

sức. "Sao lại thế này!!!" Xích Tinh Tử lúc này mới kinh hãi nhận ra, Nê Hoàn Cung của mình lại bị phong ấn.

Nguyên thần tồn tại trong Nê Hoàn Cung!

Cung này bị phong, Nguyên thần chìm vào giấc ngủ, tự nhiên không thể sử dụng thần thông thuật pháp. "Hai vị sư huynh, trà lúc nãy các vị uống, đã bị ta cho thêm chút hàng nóng đấy!" "Chút thương tích này, muốn Tiệt Giáo ta bồi thường đến khuynh gia bại sản?

Còn lâu mới đủ!" "Nào, để sư đệ ta giúp một tay!" Từ Loan Đao hung hăng siết chặt! "A a a!" Xích Tinh Tử phát ra tiếng la hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Hổ khẩu tay phải trực tiếp bị Từ Loan Đao bóp gãy.

Hoàng Long Chân Nhân thấy không ổn, quay người bỏ chạy.

Từ Loan Đao lóe lên một cái, chặn trước mặt hắn.

Nhấc chân lên, một cước chuẩn, chính xác, tàn nhẫn, đá thẳng vào hạ bộ của Hoàng Long.

Chương 25

Rắc một tiếng!

Hoàng Long cả người cứng đờ!

Hồi lâu sau, hai gối khuỵu xuống đất, rồi ngã ngửa ra, cả người từ từ co lại thành một cục! "A a a a a a!" 1.

Từng tiếng kêu la thảm thiết như nhà có tang vang lên, khiến hai tai Từ Loan Đao ù đi. "Mẹ nó la cái búa à!" Từ Loan Đao tát một cái, đánh cho Hoàng Long rụng sạch răng.

Xích Tinh Tử vẻ mặt tràn đầy kinh hoàng. "Từ sư đệ, nghe ta nói, kế hoạch này là do sư phụ nghĩ ra!" "Oan có đầu nợ có chủ, ngươi đi tìm sư phụ ta tính sổ, ta và Hoàng Long sư đệ vô tội mà!" Xích Tinh Tử cầu xin tha thứ. "Hừ!" Từ Loan Đao hừ lạnh một tiếng, lấy ra túi Càn Khôn, nhét Xích Tinh Tử và Hoàng Long vào.

Sau đó ném vào trong Hỗn Độn Châu, có thể tránh bị Nguyên Thủy suy tính ra.

Làm xong mọi việc, Từ Loan Đao đi ra khỏi động phủ, ngự gió bay về phía Bích Du Cung.

Lão già Nguyên Thủy xem ra vẫn chưa cam tâm à!

Thánh nhân thì sao?

Luận về âm mưu quỷ kế, giữa Nguyên Thủy và Từ Loan Đao còn cách nhau cả một cảnh giới đấy!

Trong Bích Du Cung. "Tiểu Đao, không phải Xích Tinh Tử và Hoàng Long đến thăm con sao?

Người đâu?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

Lúc này, Từ Loan Đao liền đem ý đồ hiểm ác của hai người nói cho Thông Thiên biết. "Phóng túng, Nguyên Thủy thật sự coi Thông Thiên ta không có tính khí, ba lần bốn lượt tính kế Tiệt Giáo!" Thông Thiên sát khí đằng đằng nói: "Tiểu Đao, Xích Tinh Tử và Hoàng Long đâu?" Từ Loan Đao cười hắc hắc: "Bị con chế phục rồi!" "A?" Thông Thiên kinh ngạc nói.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử là Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, Xích Tinh Tử là tam trọng thiên.

Hoàng Long, Tứ Vô Đạo Nhân, cũng có cảnh giới nhị trọng thiên, lại bị Từ Loan Đao sắp xếp đâu ra đó. "Hai người họ không phản kháng sao?" Thông Thiên kỳ quái hỏi.

Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Lúc đầu còn kiêu ngạo, đánh một trận xong, thái độ tốt hơn nhiều!" "Sư phụ, theo con biết, có bao nhiêu đệ tử trong Tiệt Giáo ta biết Xích Tinh Tử và Hoàng Long lên đảo?" Thông Thiên đáp: "Vi sư đã ra lệnh cho các đệ tử tranh thủ thời gian bế quan tu luyện." "Cho nên, chỉ có Đa Bảo sư huynh, và Vân Tiêu được ta thông báo là đã thấy Xích Tinh Tử và Hoàng Long." Từ Loan Đao ánh mắt lấp lánh nói: "Sư phụ, con sẽ cho lão già Nguyên Thủy một bài học khắc cốt ghi tâm." "Nhưng cần người giúp đỡ, chúng ta trước tiên làm thế này, sau đó thế này, cuối cùng thế này!" Trên một hòn đảo nhỏ vô danh ở Đông Hải, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đi lại lại, vẻ mặt sốt ruột.

Mẹ nó chuyện gì thế?

Đã đi lâu như vậy rồi, Xích Tinh Tử và Hoàng Long chết rồi à?

Thêm một canh giờ nữa, Nguyên Thủy ngồi không yên, bước một bước, chớp mắt đã đến không trung trên đảo Kim Ngao. "Tam đệ, nhị ca đến rồi, mời ra đảo gặp mặt!" Giọng nói của Nguyên Thủy Thánh nhân vang vọng khắp đảo Kim Ngao.

Đệ tử Tiệt Giáo bị kinh động, tất cả đều đi ra từ tiên sơn động phủ của mình.

Thông Thiên trong bộ y phục màu xanh, đứng trước Bích Du Cung, ngẩng đầu nhìn Nguyên Thủy. "Nhị ca, Tiệt Giáo ta không hoan nghênh ngươi, mời rời đi!" Nguyên Thủy nghiến răng, uất ức nói: "Tam đệ, đệ tử của ta Xích Tinh Tử và Hoàng Long không tuân sư mệnh, tự ý trốn khỏi Côn Luân Sơn." "Ta suy tính thiên cơ, biết được chúng đến đảo Kim Ngao." "Nhị ca sợ hai tên hỗn xược đó sẽ tìm Từ sư điệt gây phiền phức, cho nên..." Thông Thiên vẻ mặt ngơ ngác.

Quay đầu nhìn Đa Bảo Đạo Nhân, "Đa Bảo, lời nhị sư bá nói có thật không?" Đa Bảo vô tội nói: "Sư phụ, con căn bản không thấy Xích Tinh Tử và Hoàng Long!" Thông Thiên lại hỏi Vân Tiêu: "Vân nhi, con thì sao?" Vân Tiêu khẽ lắc đầu, "Sư phụ, đã nhiều năm rồi, đảo Kim Ngao ta chưa từng có khách đến." "Các đồ nhi của ta, ai thấy Xích Tinh Tử và Hoàng Long?" Ánh mắt Thông Thiên lướt qua từng đệ tử Tiệt Giáo.

Tất cả mọi người đều lắc đầu như trống bỏi. "Nhị ca, thật nực cười!" Thông Thiên mặt không biểu cảm nói: "Đệ tử nhà mình không nghe lời, đi du sơn ngoạn thủy, lại chạy đến Tiệt Giáo ta đòi người!" Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức đến muốn hộc máu.

Rõ ràng chính mắt mình nhìn Xích Tinh Tử và Hoàng Long lên đảo.

Kết quả đám súc sinh Tiệt Giáo lại tập thể giả ngu.

Cố nén lửa giận, Nguyên Thủy nói: "Tam đệ, có thể để Từ sư điệt ra gặp ta một lần không?" Một bóng người thon dài bay lên trời, đến bên cạnh Nguyên Thủy. "Ồ, không phải Nhị sư bá sao?

Mấy ngày không gặp, trông người lại già đi nhiều rồi!" Nhìn nụ cười hình quạt với ba phần khinh thường, ba phần trêu chọc, ba phần

kiêu ngạo, một phần khinh bỉ của Từ Loan Đao.

Đôi nắm đấm của Nguyên Thủy Thiên Tôn siết chặt đến mức các khớp ngón tay kêu răng rắc. "Sư điệt, có thấy Xích Tinh Tử và Hoàng Long không?" Ánh mắt Nguyên Thủy âm trầm như nước.

Từ Loan Đao 'kinh ngạc' nói: "Nhị sư bá, Xích Tinh Tử và Hoàng Long sư huynh chết rồi sao?" "Trời ơi, thật khiến người ta đau lòng!" "Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, ôi, trời già của tôi ơi, sao có thể đối xử với Nhị sư bá đáng kính đáng yêu của tôi như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt xanh mét!

Mẹ nó cái gì thế này! "Tam đệ, giao Xích Tinh Tử và Hoàng Long ra đây!" "Nhị ca bảo đảm, trước khi Phong Thần Lượng Kiếp giáng thế, đệ tử Xiển Giáo tuyệt đối không đặt chân đến Đông Hải một bước!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói.

Thông Thiên Giáo Chủ cười như không cười nói: "Nhị ca, nếu ngươi cứ vô cớ đổ phân lên đầu Tiệt Giáo ta như vậy, tam đệ sẽ cho ngươi kiến thức uy lực mười thành của Tru Tiên Kiếm Trận!" "Ta..." Thánh huyết trong người Nguyên Thủy gần như sôi trào!

Thật sự không khống chế nổi, muốn triệu hoán Bàn Cổ Phiên, giết sạch đám súc sinh trước mắt!

Không chừa một ai! "Mời đại ca làm chủ!" Cuối cùng, Nguyên Thủy nhịn xuống, gọi Lão Tử.

Trên Đông Hải, một cánh cổng không gian đột nhiên xuất hiện.

Lão Tử trong bộ đạo bào âm dương bước ra từ cánh cổng. "Lại sao nữa?" "Hai người các ngươi có thể yên tĩnh một lát không!" "Để ta tĩnh tâm, luyện một lò đan cho tốt!" Lão Tử vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc với cuộc sống.

Thông Thiên nhún vai, nói: "Đại ca, không liên quan đến ta, là

Nguyên Thủy không mời mà đến." "Khăng khăng một mực, nói Xích Tinh Tử và Hoàng Long đang ở trên đảo Kim Ngao của ta." Lão Tử nhìn về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao có thể nói ra sự thật! "Đại ca, hãy tin ta, ta suy tính thiên cơ, Xích Tinh Tử và Hoàng Long thật sự ở đây!" Lão Tử nói: "Đừng nói nữa, để ta suy tính một phen!" Nguyên Thủy cả người lập tức trở nên khác hẳn, tràn đầy tự tin và kiêu ngạo.

Hắn ném cho Thông Thiên một ánh mắt khiêu khích 'chờ chết đi'.

Thông Thiên trong lòng cũng thấy bất an, trước đó đã chuẩn bị che đậy thiên cơ.

Nhưng Từ Loan Đao lại nói không cần, ngài cứ làm sư phụ, lựa chọn tin tưởng đệ tử.

Nhưng Lão Tử là người đứng đầu Lục Thánh, là người mạnh nhất Hồng Hoang dưới Đạo Tổ Hồng Quân.

Đặc biệt tinh thông thuật suy tính thiên cơ!

Lẽ nào sắp bị lật tẩy rồi sao?

Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân bị Từ Loan Đao nhét vào túi Càn Khôn.

Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo túi Càn Khôn tự nhiên không thể che đậy thiên cơ.

Nhưng Từ Loan Đao lại ném túi Càn Khôn vào Hỗn Độn Châu, đừng nói là Lão Tử, dù là Đạo Tổ Hồng Quân cũng không thể suy tính ra.

Dưới sự chú ý của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, và tất cả đệ tử Tiệt Giáo.

Lão Tử nhắm đôi mắt tang thương lại, tay phải bấm một ấn quyết

cổ xưa.

Một khắc sau, Lão Tử mở mắt ra, nhìn về phía Nguyên Thủy.

Vẻ mặt tràn đầy sự không vui không hề che giấu, "Nhị đệ, Xích Tinh Tử và Hoàng Long không hề ở trên đảo Kim Ngao." "Không có ai che đậy thiên cơ, nhưng ta cũng không suy tính được chúng ở đâu." "Sau này, ngươi và Xiển Giáo hãy an phận cho ta một chút, trước khi Phong Thần Lượng Kiếp giáng thế, đừng làm phiền ta nữa!" Thiên cơ rõ ràng, nhưng Lão Tử lại không suy tính ra được.

Hạ ý thức liền cho rằng mọi chuyện đều do Nguyên Thủy giở trò, đơn thuần chỉ để nhằm vào Tiệt Giáo mà thôi. "Đại sư bá, người tốt quá, đã trả lại sự trong sạch cho sư phụ con và Tiệt Giáo!" "Đại sư bá uy vũ hùng tráng, sư điệt con bội phục sát đất, không được, quá cảm động rồi, để con khóc một lúc đã!" Từ Loan Đao dụi dụi khóe mắt khô khốc, vẻ mặt giả dối.

Chương 26

Khiến Lão Tử không nhịn được khóe miệng co giật. "Được rồi, đều giải tán đi!" Lão Tử quay đầu trở về Đại Xích Thiên. "Đại ca, đại ca, đừng đi mà, hãy tin ta!" "Nếu lời ta nói có nửa điểm giả dối, hãy để Côn Luân Sơn của ta chìm xuống biển!" Nguyên Thủy nhìn Lão Tử dứt khoát rời đi, một trái tim chớp mắt chìm xuống đáy vực.

Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay sau lưng, mặt không biểu cảm nói: "Nhị ca, sao rồi, có cần tam đệ ta dùng Tru Tiên Kiếm Trận hoan nghênh không?" Từ Loan Đao than ngắn thở dài nói: "Nhị sư bá, Xích Tinh Tử và Hoàng Long sư huynh, có lẽ đã không còn rồi!" "Đừng buồn, phải kiên cường lên, sư điệt lát nữa sẽ gửi hai vòng hoa đến!" "Nhị sư bá, cứ khóc đi, thật sự không được, bờ vai của sư điệt cũng có thể cho người dựa vào!" "Ta..." Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ tay về phía Từ Loan Đao, thân thể Thánh nhân run rẩy. "Mẹ ơi, sư phụ, Nhị sư bá không xong rồi, mau cứu giá!" Từ Loan Đao la lối om sòm. *Phụt* một tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể chịu đựng được nữa, một ngụm máu tươi liền phun ra. "Vãi nồi, máu của Thánh nhân, là vật đại bổ đấy!" Từ Loan Đao vội vàng lấy ra một bình sứ trắng, thu toàn bộ máu tươi vào, không chừa một giọt. "Nhị sư bá, tiếp tục ói đi, chút máu này đủ làm gì?" "A a a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu bù tóc rối, hai mắt đỏ rực như máu. *Keng keng keng keng!* Trong hộp kiếm cổ sau lưng Từ Loan Đao, Tru Tiên Tứ Kiếm rung động dữ dội.

Thông Thiên Giáo Chủ đang điều khiển, một khi Nguyên Thủy ra tay với Từ Loan Đao, Tru Tiên Kiếm Trận sẽ lập tức được bố trí. "Thông Thiên, và tên tiểu vương bát đản họ Từ kia, Ngô Nguyên Thủy, Xiển Giáo, cùng Tiệt Giáo các ngươi không chết không thôi!" Bỏ lại một câu tàn nhẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn bước một bước,

biến mất trên Đông Hải.

Trận phản kế này làm quá đẹp.

Tiệt Giáo trên sân nhà đảo Kim Ngao, đã âm Nguyên Thủy Thiên Tôn một vố đau.

Thông Thiên lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác sảng khoái tột đỉnh, quá mẹ nó sướng.

Từ Loan Đao để Thông Thiên che đậy thiên cơ xong, liền trở về tiên sơn động phủ.

Hắn yên tâm lấy túi Càn Khôn ra khỏi Hỗn Độn Châu.

Thả Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân ra ngoài.

Từ Loan Đao vừa uống trà thơm, vừa thản nhiên nói: "Hai vị sư huynh, còn muốn sống không?" Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân đầy thương tích, co ro ở một góc động phủ, không nói một lời.

Đáng thương, yếu ớt lại bất lực! "Chỉ cần giao 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Tứ Thập Bát Trọng Kim Chương》 cho ta." "Ngoài ra bồi thường thêm một ít Tiên Thiên Linh Bảo, sư đệ ta đây xin thề với trời xanh, mặt trời đỏ, nhất định sẽ để hai vị sư huynh an toàn trở về Côn Luân Sơn." Xích Tinh Tử và Hoàng Long dùng sự im lặng để trả lời. "Hừ hừ, tưởng giả chết là có thể thoát một kiếp sao?" Từ Loan Đao từ biển ý thức lấy ra Phược Yêu Tác có được từ Nữ Oa, trói chặt hai người lại.

Sau đó, hắn đi ra khỏi động phủ, một khắc sau, vác về một cái chum lớn.

Trong chum chứa đầy nước suối trong, Xích Tinh Tử và Hoàng Long nhìn nhau, không hiểu chuyện gì. "Hai vị sư huynh, xem bộ dạng đầu bù tóc rối, mặt đầy máu me của các ngươi kìa, thật mất mặt Đạo môn Huyền tông chúng ta." "Hôm nay, sư đệ ta đây sẽ tự mình phục

vụ các ngươi." Không nói nhiều, Từ Loan Đao trực tiếp kéo Hoàng Long Chân Nhân lại.

Nắm lấy gáy hắn, mạnh mẽ ấn đầu vào chum nước.

Dù bị phong ấn Nê Hoàn Cung, nhưng dù sao cũng là Chuẩn Thánh, không thể bị dìm chết.

Nhưng cảm giác sặc nước là có thật. "Ực ực ực ực!" Hoàng Long Chân Nhân uống mấy ngụm nước lớn, sau đó bị sặc.

Cơ thể kịch liệt giãy giụa, tiếc là bị Từ Loan Đao khống chế.

Sau một nén nhang, Từ Loan Đao ném Hoàng Long xuống đất.

Kim Tiên cao cao tại thượng của Xiển Giáo tội nghiệp, ho sặc sụa.

Nước mũi hòa với nước mắt, trét đầy cả khuôn mặt.

Sau Hoàng Long Chân Nhân, liền đến lượt Xích Tinh Tử.

Trong một khoảng thời gian dài tiếp theo, Từ Loan Đao không làm gì khác, lúc nào cũng hành hạ hai người.

Nhưng hắn đã xem thường Xích Tinh Tử và Hoàng Long.

Bất luận dìm thế nào, cũng không cạy được miệng hai người.

Một ngày nọ, Từ Loan Đao dọn cái chum ra ngoài.

Cuối cùng cũng có thể thở một hơi, lúc này đầu của Xích Tinh Tử và Hoàng Long đã sưng vù lên bảy tám vòng, to đến mức không thể tả.

Đến nỗi thân thể trông gầy guộc lạ thường, cổ như sắp bị đầu đè gãy. "Nhị sư huynh, chúng ta phải cố gắng, không thể để tên chó họ Từ đó được như ý!" Hoàng Long nghiến răng nói.

Xích Tinh Tử trầm giọng nói: "Sư đệ, yên tâm, luận về kiên

cường, ta là người đứng đầu Xiển Giáo chúng ta!" Hai người cổ vũ lẫn nhau: "Kiên cường, kiên cường, kiên cường!" Không lâu sau, Từ Loan Đao trở về.

Vẫn là cái chum quen thuộc đó.

Nhưng trong chum không còn nước suối trong, mà thay vào đó là thứ gì đó ô uế.

Từ Loan Đao nhìn Xích Tinh Tử và Hoàng Long, cười tươi như hoa nói: "Hai vị sư huynh, có bất ngờ lớn không?" "Trên đảo Kim Ngao chim bay thú chạy không ít, chất thải trong chum này là sản lượng của cả một ngày đấy." "Chắc là đủ để hai vị sư huynh ăn no uống đủ rồi." Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân mặt xanh mét!

Mẹ nó cũng quá độc ác rồi! "Hai vị sư huynh, ai trước?" Từ Loan Đao mỉm cười nói.

Xích Tinh Tử và Hoàng Long nhìn nhau! "Nhị sư huynh, không phải huynh là người kiên cường nhất Xiển Giáo chúng ta sao?

Huynh trước đi!" Hoàng Long Chân Nhân nói.

Xích Tinh Tử sắc mặt biến đổi, nhẹ nhàng nói: "Hoàng Long à, ta là sư huynh của ngươi, sư phụ không phải thường dạy chúng ta phải biết chia sẻ và khiêm nhường sao?" "Sư đệ, ngươi trước đi, sư huynh không tranh với ngươi đâu!" Từ Loan Đao cười nham hiểm: "Hai vị sư huynh, cứ yên tâm, hôm nay ăn hết rồi, ngày mai lại có." Tay trái nắm Xích Tinh Tử, tay phải nắm Hoàng Long.

Từ Loan Đao ra vẻ muốn ném cả hai vào chum. "Sư đệ, sư đệ, từ từ, không phải ngươi muốn 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Tứ Thập Bát Trọng Kim Chương》 sao?

Ta đưa cho, ta đưa!" Hoàng Long Chân Nhân cuối cùng cũng lùi bước.

Hắn không sợ Từ Loan Đao lăng trì vạn đao.

Nhưng đường đường là Chuẩn Thánh, lại đi ăn chất thải của chim bay thú chạy, tin này truyền ra ngoài, còn mặt mũi nào lăn lộn trong giới thần tiên nữa? "Ngươi thì sao?" Từ Loan Đao nhìn Xích Tinh Tử. "Từ sư đệ, hứa với ta, chuyện này trời biết đất biết, ta biết Hoàng Long biết và ngươi biết!" "OK!" Từ Loan Đao thả hai người xuống.

Hoàng Long Chân Nhân từ biển ý thức lấy ra một ngọc giản, bên trong ghi chép 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Tam Thập Lục Trọng Kim Chương》.

Không phải bản hoàn chỉnh, nhưng Từ Loan Đao đã rất hài lòng.

Về phần Xích Tinh Tử, hắn lấy ra đúng mười kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Từ Loan Đao thu hết, thản nhiên nói: "Xích Tinh Tử sư huynh, ta nghe nói bảo vật trấn sơn của Vân Tiêu Động trên núi Thái Hoa, gọi là Âm Dương Kính." "Dương kính là sinh, âm kính là tử, quỷ quyệt khó lường, có thể cho sư đệ ta đây mở mang tầm mắt không?" Xích Tinh Tử siết chặt nắm đấm!

Âm Dương Kính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Cho không Từ Loan Đao sao?

Một vạn lần không muốn!

Từ Loan Đao cầm một cây gậy, khuấy đảo đống phân trong chum. "Xích Tinh Tử sư huynh, thứ này sẽ có vị gì nhỉ?

Sư đệ tò mò quá!" Xích Tinh Tử sắp khóc rồi!

Bất đắc dĩ, chỉ có thể giao ra Âm Dương Kính!

Chương 27

Nhét Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân vào túi Càn Khôn, rồi ném vào Hỗn Độn Châu.

Từ Loan Đao ngự gió, bay thẳng ra khỏi Đông Hải, mới thả hai người đi.

Trở về đảo Kim Ngao, Từ Loan Đao mở đại trận hộ sơn của tiên sơn động phủ lên.

Đặt Hỗn Độn Châu lên bồ đoàn, hắn liền chui đầu vào thế giới Hỗn Độn.

Thiện thi số một vì được Từ Loan Đao đi cửa sau, đã thành công gia nhập Tiệt Giáo.

Lúc này, Thiện thi số hai và Thiện thi số ba vừa mới chém ra, đã chờ đợi từ lâu.

Từ Loan Đao ném Âm Dương Kính cho Thiện thi số ba, dặn dò: "Mau chóng chém ra Thiện thi của ngươi!" "Xin tuân theo pháp lệnh của bản tôn!" Thiện thi số ba tiến vào động phủ.

Giao 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Tam Thập Lục Trọng Kim Chương》 cho Thiện thi số hai.

Từ Loan Đao nói: "Mau chóng thuần thục, sau đó thu thập dược liệu trong thế giới Hỗn Độn, an tâm ở đây luyện khí!" Lấy được Mậu Tuất Kim Chương, Thiện thi số hai rời đi.

Từ Loan Đao tiến vào khe núi, ném mười kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Xích Tinh Tử vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Sắp xếp xong mọi việc, Từ Loan Đao rời khỏi thế giới Hỗn Độn, thu lại Hỗn Độn Châu.

Hiện tại có một bình máu của Nguyên Thủy Thánh nhân, phối hợp với tiên thiên tử khí, chắc là có thể một hơi tiến giai đến Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên.

Chuẩn Thánh nhất đến tam trọng thiên, có thể trảm Thiện thi.

Tứ đến lục trọng thiên, có thể trảm Ác thi, thất đến cửu trọng thiên, có thể trảm Tự ngã thi.

Đột nhiên, tâm thần Từ Loan Đao khẽ động.

Bấm ngón tay tính toán, sắc mặt vui mừng.

Na Tra xuất thế rồi!

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang dùng kim bạc, điên cuồng đâm vào người rơm của Thông Thiên Giáo Chủ và Từ Loan Đao.

Đột nhiên, Nguyên Thủy dừng lại, cảm ứng được điều gì đó. "Quảng Thành Tử, gõ kim chung!" Giọng nói của Nguyên Thủy Thánh nhân truyền vào tai Quảng Thành Tử ở Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động. *Đang đang đang!* Tiếng chuông du dương hùng hồn vang vọng khắp ức vạn dặm Côn Luân Sơn.

Một khắc sau, Quảng Thành Tử, Cụ Lưu Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn tề tụ tại Ngọc Hư Cung.

Nhìn một vòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói: "Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân chết đâu rồi?" Quảng Thành Tử bất lực nói: "Thái Ất sư đệ có được một bình tiên thiên tử dịch, đang bế sinh tử quan, nghiêm cấm bất kỳ ai làm phiền." "Cái tên hỗn xược này!" Nguyên Thủy đau đầu.

Sau khi có được Linh Châu Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức ban cho Thái Ất Chân Nhân.

Linh Châu có linh, sau nhiều năm tháng bầu bạn, đã nảy sinh sự ỷ lại đối với Thái Ất.

Số mệnh đã định, Na Tra sẽ trở thành đệ tử của Thái Ất.

Bây giờ Na Tra đã xuất thế, nhưng Thái Ất lại mất hút. "Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, ba người tiến lên!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân cúi đầu chào Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Vị Thiên Mệnh Chi Tử có phúc duyên sâu dày nhất, cũng là cuối cùng, đã giáng sinh." "Ba người các ngươi hãy đến Trần Đường Quan ở nhân gian, tìm Lý Tĩnh, chủ của Lý phủ." "Văn Thù, thu trưởng tử Kim Tra của Lý Tĩnh làm đồ đệ.

Phổ Hiền, thu nhị tử Mộc Tra làm đồ đệ." "Từ Hàng, thu tam tử Na Tra làm đồ đệ.

Về phần Lý Tĩnh, để lại cho Độ Ách Chân Nhân đi!" Sau lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân, ngài đã phong Tây Vương Mẫu, người hóa hình từ luồng âm khí tiên thiên đầu tiên, làm thủ lĩnh nữ tiên Hồng Hoang, đạo trường ở phía tây Côn Luân Sơn.

Vì Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đã động đến lợi ích của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Kết quả là chết rất thảm.

Nhưng ngọn lửa của Tây Côn Luân lại được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, hiện tại là nơi tụ tập của tán tu Hồng Hoang.

Độ Ách Chân Nhân chính là một trong những ông trùm hiện nay của Tây Côn Luân.

Thế lực này không thể xem thường.

Xiển Giáo đã ăn thịt, tự nhiên phải để lại chút canh cho người khác. "Xin tuân sư mệnh!" Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng lĩnh mệnh, rời khỏi Ngọc Hư Cung, ngự gió bay về nhân gian.

Dặn dò mấy người còn lại tuyệt đối không được rời khỏi Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy đuổi tất cả mọi người đi.

Tiếp tục lấy người rơm ra, phát tiết cơn giận ngút trời. "Hử?!" Đột nhiên, Nguyên Thủy ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Hai thứ kỳ hình dị dạng xông vào. "Phóng túng, súc sinh phương nào, dám xông vào đạo trường của Thánh nhân?" Nguyên Thủy tức giận quát. "Sư phụ, là con đây, Hoàng Long, và cả nhị sư huynh nữa!" "Xích Tinh Tử?

Hoàng Long?" Nguyên Thủy kinh ngạc nói: "Các ngươi làm sao thế?" Đầu của Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân quá lớn, sưng vù đến mức không thể nhận ra dung mạo ban đầu. "Sư phụ, con đau lòng quá, khổ sở quá, thê thảm quá, người phải làm chủ cho con và nhị sư huynh!" Tiếp đó, Hoàng Long Chân Nhân thêm mắm thêm muối.

Kể hết mọi việc làm của Từ Loan Đao. "Tên tiểu vương bát đản họ Từ, mẹ nó khinh người quá đáng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn an ủi Xích Tinh Tử và Hoàng Long, "Hai con, trở về tiên sơn động phủ bế quan tĩnh tu!" "Đợi Phong Thần Lượng Kiếp giáng thế, Đại sư bá nhất định sẽ đứng về phía Xiển Giáo chúng ta!" "Đến lúc đó, bắt được Từ Loan Đao, sẽ ném tên tiểu độc tử đó vào vạc dầu!" "Ăn thịt nó, lột da nó, bẻ xương nó!" Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân gật đầu lia lịa. "Sư phụ, con muốn cho nó ăn phân!" Xích Tinh Tử hung hăng nói. "Ít nhất cũng phải ăn bảy tám bữa!" Hoàng Long Chân Nhân bổ sung.

Nhân gian, Trần Đường Quan!

Hôm nay Lý phủ có đại sự!

Tất nhiên không phải là Ân phu nhân sắp lâm bồn!

Mà là một vị thần tiên tiên phong đạo cốt, chuẩn bị thu Lý Tĩnh làm đồ đệ.

Trong sảnh yến tiệc, trên bàn Bát Tiên bày đầy sơn hào hải vị tinh xảo.

Lý Tĩnh mặt mày hớn hở, đang rót rượu cho một người đàn ông trung niên mặc đạo bào màu vàng.

Người đó chính là tán tu Tây Côn Luân, Độ Ách.

Độ Ách khinh bỉ liếc nhìn mười mấy mâm sơn hào hải vị, cũng không uống loại rượu ngon mà Lý Tĩnh đã cất giữ mười năm. "Lý Tĩnh, tam khấu cửu bái, hành lễ bái sư, vi sư sẽ truyền cho ngươi công pháp tu luyện!" Độ Ách Chân Nhân căn bản sẽ không đưa Lý Tĩnh về Tây Côn Luân.

Bởi vì Lý Tĩnh là danh tướng của vương triều Đại Thương, bản thân có một phần khí vận Nhân tộc không tầm thường.

Nếu thật sự rời xa nhân gian, phần khí vận đó tự nhiên sẽ tan thành mây khói.

Ngay cả Thánh nhân cũng tranh giành đến vỡ đầu vì khí vận Nhân tộc, Độ Ách Chân Nhân sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Lý Tĩnh vội vàng đặt bình rượu xuống, hai gối mềm nhũn, *phịch* một tiếng quỳ xuống. *Cộp cộp cộp* bắt đầu dập đầu, thái độ thành khẩn vô cùng.

Lúc này, trong sân của Ân phu nhân, vang lên từng tiếng la hét thảm thiết đến tột cùng.

Phu nhân lâm bồn, thân là trượng phu, Lý Tĩnh lại cùng Độ Ách

Chân Nhân nâng chén cạn ly, uống đến không còn biết trời đất là gì.

Kim Tra và Mộc Tra mặt đầy lo lắng.

Chương 28

Ngoài sân, Kim Tra và Mộc Tra lòng như lửa đốt. "Đại ca, chúng ta đi tìm cha đi!" Mộc Tra đề nghị.

Lý Tĩnh không thể làm giảm bớt đau đớn cho Ân phu nhân.

Nhưng chỉ cần người chồng ở bên, chắc chắn trong lòng Ân phu nhân sẽ an ủi hơn nhiều.

Kim Tra trầm giọng nói: "Nhị đệ, đệ đi đi, ta ở đây trông chừng mẫu thân!" "Được!" Mộc Tra hấp tấp xông vào sảnh yến tiệc.

Độ Ách Chân Nhân đang truyền thụ pháp tu luyện cho Lý Tĩnh.

Mộc Tra đột nhiên xông vào, khiến vị thần tiên này không vui nhíu mày. "Mộc Tra, vào đây làm gì?

Mau ra ngoài!" Lý Tĩnh quát. "Cha, mẫu thân đau lắm, cha đến xem đi!" Mộc Tra giọng nức nở. "Sinh một đứa con, có thể có nguy hiểm gì chứ?" "Lúc con và đại ca ra đời, mẹ con cũng vậy, yên tâm đi, không chết được đâu." Lý Tĩnh vẻ mặt không quan tâm. "Đúng rồi, sư phụ, xem căn cốt của con trai con thế nào?

Con có một trưởng tử, tên là Kim Tra!" "Hay là sư phụ thu nhận luôn cả nó đi!" Lý Tĩnh đề nghị.

Độ Ách Chân Nhân cũng muốn thu nhận lắm chứ!

Nhưng Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra là ba miếng thịt béo của Xiển Giáo, có Nguyên Thủy, vị Thánh nhân Thiên Đạo đó ở đây, Độ Ách không dám phóng túng. "Lý Tĩnh, con trai của ngươi với ta vô duyên!" Lý Tĩnh có chút thất vọng, liếc nhìn Mộc Tra đang đứng ở cửa, tức giận quát: "Phế vật, còn không cút?

Muốn ta ném ngươi ra ngoài sao?" Mộc Tra siết chặt nắm đấm,

thất vọng tột cùng về người cha này.

Rời khỏi sảnh yến tiệc, đang quay về sân của Ân phu nhân.

Tình cờ ngẩng đầu lên, lại thấy một người cưỡi mây đạp gió, giáng lâm xuống ngoài Lý phủ. "Lẽ nào là Từ tiên nhân mà mẫu thân vẫn luôn tâm tâm niệm niệm?!" Mộc Tra sắc mặt vui mừng, co giò chạy ra ngoài.

Lúc Độ Ách Chân Nhân đến, phô trương rất lớn, làm kinh động cả Trần Đường Quan.

Vì vậy, bá tánh đã vây quanh Lý phủ ba lớp trong ba lớp ngoài, đều muốn chiêm ngưỡng phong thái của tiên nhân.

Từ Loan Đao từ trên trời giáng xuống!

Hoàn toàn thổi bùng cảm xúc của mọi người!

Lý phủ không tầm thường nha!

Trong một ngày, có hai vị thần tiên đến đây!

Từ Loan Đao không vội vào Lý phủ.

Nhìn đám bá tánh đang háo hức, hắn mặt không biểu cảm nói: "Ta là đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo, sư phụ là một trong Tam Thanh, Thông Thiên Giáo Chủ!" "Tam tử Na Tra của Ân phu nhân là ái đồ của ta, sẽ trải qua thời thơ ấu ở Trần Đường Quan." "Đồ nhi này của ta, thiên tính kiệt ngạo bất tuân, nếu có làm sai, xin mọi người bao dung thể lượng." "Đồng thời, ta là sư phụ cũng sẽ trừng phạt nặng." "Nhưng, không được phép sỉ nhục Na Tra, nghe rõ chưa?" Na Tra là anh hùng nhân gian, tính tình nóng nảy, ghét ác như thù, coi thường quyền uy.

Con người vừa chính vừa tà, định sẵn sẽ trở thành một tấm gương của Nhân tộc, lưu danh sử sách.

Cho nên, Từ Loan Đao sẽ không đưa cậu bé về đảo Kim Ngao.

Bá tánh đồng loạt phủ phục khấu đầu, thành kính nói: "Xin tuân theo pháp lệnh của tiên nhân!" "Tuyệt!" Từ Loan Đao quay đầu lại trước cửa lớn Lý phủ, đang chuẩn bị gõ cửa, thì cửa đã mở. "Xin hỏi, ngài có phải là Từ Loan Đao, Từ tiên nhân không?" Mộc Tra cẩn thận hỏi, đồng thời cảm thấy vô cùng chấn động.

Vị thần tiên trước mắt này, quả thực đẹp trai đến mức kinh thiên động địa.

Từ Loan Đao khẽ gật đầu, "Ngươi là Mộc Tra phải không, mẹ ngươi sinh chưa?" Mộc Tra lập tức bật khóc nức nở, quỳ thẳng xuống trước mặt Từ Loan Đao. "Từ tiên nhân, cầu ngài cứu mẹ con, con sợ lắm!" Mộc Tra ba câu hai lời, liền đem tình hình hiện tại của Lý phủ nói cho Từ Loan Đao biết.

Từ Loan Đao đỡ Mộc Tra dậy, từ biển ý thức lấy ra một viên đan dược. "Viên đan dược này, vào miệng là tan, đưa cho mẹ ngươi uống." Mộc Tra nhận đan dược, lau khô nước mắt, hỏi: "Từ tiên nhân, ngài đi đâu vậy?" Từ Loan Đao ánh mắt âm trầm nói: "Phá giấc mộng đẹp của lão già họ Độ đó!" Trong sảnh yến tiệc, Độ Ách Chân Nhân đang truyền thụ công pháp, đột nhiên ngẩng đầu.

Lý Tĩnh cũng thuận theo ánh mắt của Độ Ách nhìn qua.

Một thiếu niên tuấn tú mặc y phục trắng hơn tuyết, không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa. "Không phải là Từ tiên nhân sao?

Sư phụ đang truyền công thụ pháp cho ta, thứ lỗi không thể tiếp đãi, xin cứ tự nhiên!" Lý Tĩnh ngạo mạn nói.

Hắn tự cho rằng đã bái Độ Ách Chân Nhân làm sư phụ, đã có chỗ dựa.

Có thể không coi Từ Loan Đao ra gì rồi.

Trong mắt Lý Tĩnh, Độ Ách Chân Nhân rõ ràng lớn tuổi hơn Từ Loan Đao rất nhiều, trầm ổn hơn rất nhiều.

Từ Loan Đao giống như một tiểu binh ở nhân gian, còn Độ Ách Chân Nhân lại là một vị tướng quân bá khí thống lĩnh một phương.

Lý Tĩnh không biết đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo có ý nghĩa gì.

Nhưng Độ Ách Chân Nhân lại là người tận mắt chứng kiến sóng gió ở Côn Luân Sơn.

Nhìn đôi mắt hẹp dài tràn đầy vẻ lạnh lùng và âm u của Từ Loan Đao.

Độ Ách không khống chế được, nuốt nước bọt ừng ực.

Na Tra giáng thế, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo chưa đến, đại ma đầu của Tiệt Giáo lại nhanh chân đến trước một bước?

Từ Loan Đao chỉ tay về phía Độ Ách Chân Nhân, mặt không biểu cảm nói: "Ta chỉ cho ngươi một cơ hội, bây giờ, lập tức, ngay lập tức cút khỏi Trần Đường Quan!" Lý Tĩnh có thể trở thành một danh tướng, tuyệt đối là một kẻ tinh ranh.

Hắn nhạy bén nhận ra sự sợ hãi trong ánh mắt của Độ Ách Chân Nhân khi đối mặt với Từ Loan Đao.

Sự sợ hãi không thể nào che giấu được!

Hóa ra, thiếu niên tuấn tú lịch lãm này lại đáng sợ đến vậy! "Sao?

Không chịu cút à?" Thấy Độ Ách Chân Nhân không nói một lời, đôi đồng tử đen của Từ Loan Đao lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Độ Ách ép mình bình tĩnh lại.

Dù sao, lúc hắn thành danh, Từ Loan Đao còn chưa bái nhập Tiệt Giáo.

Là một trong những ông trùm của Tây Côn Luân, Độ Ách cũng từng nhiều lần đến thăm Nguyên Thủy Thiên Tôn, xưng huynh gọi đệ với Thập Nhị Kim Tiên.

Hắn thực sự kiêng dè Từ Loan Đao!

Nhưng Từ Loan Đao không cho hắn chút mặt mũi nào, cũng khiến Độ Ách vô cùng tức giận! "Từ đạo hữu, dù sao đi nữa, ta và ngươi cũng là đồng bối!" "Cho nên, hãy chú ý ngữ khí của ngươi!" Độ Ách Chân Nhân trầm giọng nói.

Từ Loan Đao lười nói nhảm, bước một bước, áp sát tới.

Độ Ách, Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên, căn bản không phản ứng kịp. *Bốp* một tiếng!

Từ Loan Đao một bạt tai, trực tiếp đánh bay Độ Ách ra ngoài!

Không chỉ bay ra khỏi sảnh yến tiệc, mà còn đâm phá tường rào, cuối cùng đâm xuyên qua cổng lớn của Lý phủ, lăn ra đường!

Đám bá tánh đen nghịt trợn mắt há mồm!

Chương 29

Không phải là vị thần tiên đến Lý phủ trước nhất sao?

Bị người ta đánh thành ra thế này?

Dấu tay hằn rõ trên mặt, khóe miệng rỉ máu!

Đầu bù tóc rối, bộ đạo bào dính đầy bụi bẩn.

Còn đâu phong thái tiên phong đạo cốt nữa!

Độ Ách Chân Nhân bò dậy, ôm lấy gò má nóng rát.

Hắn không dám nói nhiều, thậm chí không dám lộ ra một tia sát khí nào.

Bởi vì một khi bị Từ Loan Đao phát hiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Khả năng cao là sẽ bị người ta khiêng ngang về Tây Côn Luân.

Hung hăng liếc nhìn đám bá tánh đang xem kịch vui, Độ Ách bay lên trời, hoảng hốt như một con chó nhà có tang bỏ chạy.

Trong sảnh yến tiệc, Lý Tĩnh run lẩy bẩy.

Từ Loan Đao mặt không biểu cảm nói: "Ta hỏi ngươi, hôm nay là ngày gì?" "A?" Lý Tĩnh vẻ mặt ngơ ngác. *Bốp* một tiếng, Từ Loan Đao một bạt tai đánh bay Lý Tĩnh.

Một bạt tai này, Từ Loan Đao đã khống chế lực đạo, nếu không sẽ trực tiếp đánh Lý Tĩnh thành một đám sương máu.

Lý Tĩnh đập mạnh vào tường, miệng mũi phun máu, cảm giác ngũ tạng lục phủ đều vỡ nát.

Nửa bên mặt càng rách da tróc thịt, máu tươi đầm đìa. "Hôm nay là

ngày gì?

Nghĩ cho kỹ rồi trả lời!" Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Từ Loan Đao, Lý Tĩnh kinh hãi nói: "Hôm nay là ngày phu nhân lâm bồn!" "Nếu là ngày phu nhân lâm bồn, ngươi bây giờ nên ở đâu?" Lý Tĩnh giãy giụa đứng dậy, cố nén đau đớn, từng bước một, đi về phía sân của Ân phu nhân.

Từ Loan Đao đi theo sau, như một tử thần!

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Lại thấy ba đạo tiên quang rơi xuống sân của Ân phu nhân.

Người của Xiển Giáo cuối cùng cũng đến!

Tốt nhất không phải là Thái Ất Chân Nhân, nếu không Từ Loan Đao hôm nay sẽ lột da tên mập đó.

Nhấc chân lên, Từ Loan Đao trực tiếp đá gãy chân phải của Lý Tĩnh. "Áu!" Lý Tĩnh đột ngột ngã sấp xuống đất, miệng đập vào nền gạch đá cứng.

Hai chiếc răng cửa lập tức gãy lìa.

Đau quá!

Hành hạ người ta quá!

Từ Loan Đao lạnh lùng nói: "Trong vòng một khắc, nếu không bò vào được sân của Ân phu nhân, ta sẽ khiến ngươi từ thiên linh cái trở xuống đều bị nát xương!" Nói xong, Từ Loan Đao đạp lên cơ thể Lý Tĩnh đang nằm trên đất, nhanh chóng đi xa.

Lý Tĩnh sợ đến toàn thân mềm nhũn, như một con chó chết!

Thậm chí ngay cả Kim Tra và Mộc Tra đang khổ sở canh giữ bên ngoài phòng cũng không hề hay biết.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân đột nhiên xuất hiện trong phòng của Ân phu nhân.

Bà đỡ và hai nha hoàn đang phụ trách đỡ đẻ bị dọa một phen hết hồn.

Bà đỡ vội vàng dùng chăn che Ân phu nhân lại.

Tức giận quát: "Ai đó?

Không biết trong phòng có sản phụ sao?

Mau ra ngoài!" Từ Hàng Đạo Nhân nhíu mày, phất tay áo một cái, bà đỡ không một tiếng động, tan thành một vũng máu. "A!!!" Hai nha hoàn kinh hãi hét lên, nhưng Phổ Hiền Chân Nhân đã nhanh hơn một bước bố trí trận pháp, âm thanh không truyền ra ngoài được.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cong ngón tay búng nhẹ, một tia linh khí bắn ra.

Lượn một vòng, chém bay đầu hai nha hoàn.

Ba người đến bên giường, Ân phu nhân sớm đã ngất đi.

Nhưng sau khi nuốt viên đan dược của Mộc Tra mang đến, tình hình dần ổn định. "Xem tình hình này, Linh Châu Tử muốn thật sự giáng thế, phải mất một hai canh giờ nữa!" Phổ Hiền Chân Nhân nói. "Phiền phức quá, trực tiếp mổ bụng người phụ nữ này ra đi!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đề nghị.

Từ Hàng Đạo Nhân khẽ gật đầu, nói: "Thiện!" Trong phòng, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân ba người nhìn nhau.

Ân phu nhân dù sao cũng sinh ra ba Thiên Mệnh Chi Tử, Na Tra là Linh Châu chuyển thế.

Nếu người phụ nữ này chết trong quá trình mổ bụng, người ra tay

chắc chắn sẽ phải gánh chịu một phần nhân quả cực lớn.

Văn Thù và Phổ Hiền thu nhận Kim Tra và Mộc Tra.

Na Tra không thuộc quyền quản lý của họ. "Thôi, để ta!" Từ Hàng Đạo Nhân tiến lên, đưa tay về phía Ân phu nhân.

Đột nhiên, một luồng tiên quang chói lòa phun ra, Từ Hàng Đạo Nhân đau đớn, vội vàng lùi lại.

Tay phải của hắn rách da tróc thịt, thậm chí có thể thấy rõ cả xương. "...Phòng ngự hình Tiên Thiên Linh Bảo?!" Ba người nhìn vào bộ y phục màu xanh nước biển trên người Ân phu nhân.

Đó chính là Tố Thủy Y của Từ Loan Đao!

Đường đường là đại thần thông giả Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, lại bị một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm bị thương.

Xấu hổ hóa giận, Từ Hàng Đạo Nhân năm ngón tay như câu, định hủy đi Tố Thủy Y.

Bất chợt, Văn Thù và Phổ Hiền cảm ứng được điều gì đó, quay đầu nhìn lại.

Một luồng kiếm khí cực nhỏ cực dài, như một con rắn phóng tới!

Quấn quanh tay phải của Từ Hàng Đạo Nhân một vòng! *Phụt* một tiếng, tay phải rơi xuống đất!

Máu tươi như đê vỡ tuôn ra từ phía!

Vết thương này đối với bất kỳ Chuẩn Thánh nào cũng chẳng khác gì gãi ngứa.

Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng sát khí đằng đằng, tất cả đều nhìn về phía cửa.

Trận pháp do Phổ Hiền Chân Nhân bố trí, không biết từ lúc nào đã

tan biến, mà họ lại không hề hay biết.

Trình độ trận pháp của người này quả thực kinh khủng!

Trong tiếng kẽo kẹt, cửa phòng bị đẩy ra.

Từ Loan Đao bước vào.

Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng ba người, đồng tử trong mắt co rút lại thành kích thước đầu kim!

Chương 30

Tên ma đầu Tiệt Giáo này sao lại ở đây?!

Từ Loan Đao chắp tay sau lưng, vẻ mặt thản nhiên.

Hắn liếc nhìn bà đỡ đã hóa thành vũng máu, và hai nha hoàn bị chém đầu.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Ân phu nhân.

Bên giường, Từ Loan Đao cúi người xuống, quan sát tỉ mỉ.

Tốt, đan dược đã có tác dụng.

Ân phu nhân sẽ có một giấc mơ đẹp ngọt ngào, và sinh hạ Na Tra trong giấc mơ đó.

Từ Hàng Đạo Nhân nghiến chặt răng, ba người sống sờ sờ đứng đây.

Từ Loan Đao lại lười để ý, chuyên tâm chờ đợi Linh Châu giáng thế. "Họ Từ kia, Linh Châu là vật của Xiển Giáo ta, đừng hòng nhúng chàm!" Từ Hàng Đạo Nhân lạnh giọng nói, lúc này nếu còn không biết Từ Loan Đao đến đây vì sao thì đúng là quá ngu ngốc.

Từ Loan Đao đặt ngón trỏ tay phải lên môi. "Suỵt, im lặng chút!" "Bà đỡ đó và hai nha hoàn kia có ơn với đồ nhi của ta, ba người các ngươi giết họ, món nợ này, lát nữa sẽ tính!" "Bây giờ, cút ra góc tường đứng cho ta!" Văn Thù và Phổ Hiền không nói một lời.

Dù sao Từ Loan Đao cũng mang theo gốc rễ lập giáo của Tiệt Giáo, Tru Tiên Tứ Kiếm.

Hợp sức ba người bọn họ cũng vạn lần không phải là đối thủ.

Hơn nữa, nhiệm vụ thu Linh Châu Tử làm đồ đệ là của Từ Hàng

Đạo Nhân.

Họ cũng không ngu đến mức đưa mặt ra cho Từ Loan Đao tát đến kêu răng rắc.

Thấy Văn Thù và Phổ Hiền im lặng không nói, Từ Hàng cũng chỉ có thể nuốt giận vào bụng.

Chờ mãi chờ mãi, một canh giờ sau, ánh mắt Từ Loan Đao sáng lên.

Một quả cầu thịt quấn quanh ma khí cuồn cuộn, lại bay ra từ trong bụng Ân phu nhân.

Quả cầu thịt phồng lên trong gió, đột nhiên, *bùm* một tiếng, nổ tung.

Máu tươi đỏ rực bắn tung tóe khắp nơi, nhuộm đỏ cả sàn nhà, đồ đạc, khăn trải bàn, tường vách.

Nhưng y phục của Từ Loan Đao và Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng vẫn không dính một hạt bụi.

Một đứa bé đứng trên bàn, đôi mắt to tràn đầy linh khí!

Có quầng thâm mắt cực kỳ nghiêm trọng, nhe răng nhếch miệng.

Một hàm răng sắc nhọn lạ thường, như sinh ra để chuyên xé xác con mồi.

Linh Châu Tử!

Thấy tình hình này, Từ Hàng Đạo Nhân vội vàng tiến lên. "Linh Châu Tử, ngươi là một góc đá rơi ra khi Nữ Oa luyện đá vá trời." "Ở Côn Luân Sơn của ta, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, thu thập linh khí trời đất, ngươi chắc còn nhớ chứ?" "Bây giờ, lập tức tam khấu cửu bái ta, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ, truyền công pháp, ban cho trường sinh bất tử,..." "A!!!" Từ Hàng chưa

nói xong, một thanh sát kiếm đã xuyên qua cơ thể hắn!

Từ Hàng không thể tin nổi, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên thân kiếm khắc đồ án Thí Tiên đẫm máu! "Dám tranh đệ tử với ta à?" Từ Loan Đao cầm Lục Tiên Kiếm, đột ngột hất lên!

Nhục thân của Từ Hàng Đạo Nhân lập tức bị chém thành hai nửa!

Từ Loan Đao đến trước mặt Na Tra, mỉm cười.

Có lẽ không thích bị Từ Loan Đao nhìn xuống, Na Tra, vốn chỉ bằng một đứa bé, cơ thể đột nhiên phồng lên.

Chỉ trong vài hơi thở, đã cao đến một mét.

Miễn cưỡng có thể nhìn thẳng vào Từ Loan Đao. "Ta nhớ!" Giọng Na Tra non nớt. "Làm đệ tử của ngươi, có lợi ích gì?" Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Làm đệ tử của ta, nơi ta có thể đi, ngươi cũng có thể đi!" "Người ta có thể giết, ngươi cũng có thể giết!" Na Tra nhảy xuống bàn, trước mặt Nguyên thần của Văn Thù, Phổ Hiền và Từ Hàng. *Cộp cộp cộp!* Lại bắt đầu tam khấu cửu bái!

Linh Châu Tử và Thái Ất Chân Nhân đã bầu bạn suốt năm tháng dài đằng đẵng.

Đối với Thái Ất đã nảy sinh cảm giác ỷ lại sâu sắc.

Chỉ cần Thái Ất không đến, Từ Loan Đao có tự tin giành được Na Tra.

Linh Châu có linh, khi còn trong bụng Ân phu nhân, mọi chuyện xảy ra trong những năm qua, Na Tra đều biết rõ.

Na Tra tuy tính cách kiệt ngạo bất tuân, nhưng ân oán phân minh.

Từ Loan Đao đối xử với Ân phu nhân thật sự tốt, còn Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng ba người lại tâm địa độc ác.

Không nói một lời liền giết chết bà đỡ và hai nha hoàn, còn định

mổ sống Na Tra ra khỏi bụng Ân phu nhân.

Cao cao tại thượng, coi mạng người như cỏ rác, loại trường sinh bất tử như vậy, khiến Na Tra cảm thấy ghê tởm. "Đồ nhi ngoan, đứng dậy đi!" Từ Loan Đao đỡ Na Tra dậy, đưa hai tay ra, nhéo nhéo khuôn mặt bụ bẫm của cậu bé.

Na Tra bề ngoài trông như một đứa trẻ bảy tám tuổi bình thường, bụ bẫm đáng yêu như búp bê sứ.

Nhưng quầng thâm mắt quá đậm, cùng một hàm răng sắc nhọn, khiến người ta nhìn mà sợ.

Nguyên thần của Từ Hàng trốn sau lưng Văn Thù và Phổ Hiền, vô cùng không cam tâm.

Viên đá vá trời rơi xuống, được thai nghén trong Côn Luân, tổ của vạn núi, quá lâu rồi.

Sẽ trở thành anh hùng của Nhân tộc, coi thường quyền uy.

Sẽ chiếm giữ một phần khí vận cực kỳ lớn của Nhân tộc.

Nguyên thần của Từ Hàng không hiểu, rốt cuộc thua ở đâu? "Từ Loan Đao, Linh Châu Tử là vật của Côn Luân ta, là vật của sư tôn ta Ngọc Thanh Nguyên Thủy, ngươi thật sự muốn làm như vậy sao?" Nguyên thần của Từ Hàng trầm giọng nói, dùng Nguyên Thủy Thiên Tôn để uy hiếp Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao đang định nói gì đó, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng hệ thống. 【Đinh, phát hiện Túc chủ gặp Thiên Mệnh Chi Tử, cung cấp các lựa chọn sau.】 【Lựa chọn một: Thu Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra làm đệ tử, thưởng một trái tim Bàn Cổ hoàn chỉnh.】 【Lựa chọn hai: Từ chối thu ba Thiên Mệnh Chi Tử làm đồ đệ, thưởng Đồ Vu Kiếm, trọng bảo trấn tộc của Yêu tộc, Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo X10.】 "Hệ thống, ta chọn một!" Từ Loan Đao gần

như không chút do dự.

Đồ Vu Kiếm sở hữu lực sát phạt vô song, có khả năng khắc chế trời sinh đối với Vu tộc.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu trừ Hậu Thổ hóa thân thành Luân Hồi, mười một vị còn lại đều đã tan thành tro bụi.

Đại Vu còn sót lại đều ẩn náu ở Âm gian, căn bản không dám ra Dương gian làm càn.

Cho nên Đồ Vu Kiếm đối với Từ Loan Đao, khá là vô dụng.

Mười kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo quả thực hấp dẫn, nhưng Từ Loan Đao có Hỗn Độn Châu.

Thế giới Hỗn Độn là một mảnh đất màu mỡ, đủ để Càn Khôn Đỉnh tự chủ tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Đến lúc đó, Càn Khôn Đỉnh có thể dễ dàng thai nghén ra hàng loạt Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thứ khiến Từ Loan Đao động lòng chính là trái tim Bàn Cổ!

Vị đại lão khai thiên tích địa đó là Hỗn Độn Thần Ma đỉnh cấp.

Thập Nhị Tổ Vu từng xưng bá Hồng Hoang một thời, chẳng phải là do mười hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ thai nghén trong Vu Hồn Đàm mà sinh ra sao?

Tâm đầu huyết do trái tim liên tục sản sinh ra, đủ để tôi luyện căn nguyên của Từ Loan Đao đến cấp bậc nghịch thiên.

Chương 31

【Chúc mừng Túc chủ lựa chọn thành công, xin hãy mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Chú thích: Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra ba Thiên Mệnh Chi Tử, thiếu một người thì nhiệm vụ thất bại.】 Từ Loan Đao nhìn về phía Nguyên thần của Từ Hàng, thản nhiên nói: "Không phục, vậy thì đấu với ta một trận?

Xem miệng của ngươi lợi hại, hay Tru Tiên Tứ Kiếm của ta sắc bén hơn!" Nguyên thần của Từ Hàng bị nghẹn đến mức không nói được lời nào.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Phổ Hiền Chân Nhân căn bản sẽ không vì Từ Hàng mà đắc tội với Từ Loan Đao.

Thu đồ Na Tra thất bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ trừng phạt Từ Hàng, không liên quan gì đến họ.

Ở cửa phòng, Kim Tra và Mộc Tra nhìn Na Tra, mặt đầy kinh ngạc!

Tam đệ sao?

Mới vừa sinh ra đã cao thế này rồi?

Đôi quầng thâm mắt đen kịt như gấu trúc đó là sao vậy? "Kim Tra!" Văn Thù khẽ gọi một tiếng. "Mộc Tra!" Phổ Hiền cũng mỉm cười với Mộc Tra. "Ta là Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn, có ý muốn thu hai con làm đồ đệ!" "Còn không mau quỳ xuống hành lễ bái sư?" Kim Tra và Mộc Tra còn nhỏ, nhưng quan niệm đạo đức, ân oán đã được hình thành.

Suốt một năm qua, mẫu thân Ân phu nhân của họ, trong lòng chỉ

có một người là Từ Loan Đao, Từ tiên nhân.

Từ Loan Đao đến Trần Đường Quan, là đi vào từ cửa lớn của Lý phủ.

Ba vị tiên nhân Xiển Giáo trước mắt này, lại trực tiếp xông vào phòng của Ân phu nhân đang lâm bồn.

Giết chết bà đỡ và hai nha hoàn thân cận của Ân phu nhân.

Trên mặt không có một tia cảm giác tội lỗi nào, như thể giết chết ba con kiến không đáng kể.

Đối với thần tiên không hề có lòng kính trọng sinh mệnh như vậy, dựa vào đâu mà bắt họ bái sư?

Na Tra hai tay chống nạnh, giọng non nớt nói: "Đại ca, nhị ca, thay vì bái ba tên ngu ngốc này, không bằng bái sư phụ của ta!" "Chúng ta là ba anh em một nhà, cùng một mẹ, sư phụ cũng phải là một sư phụ!" Vãi nồi!

Mặt của Văn Thù và Phổ Hiền đều xanh mét!

Kim Tra và Mộc Tra nhìn nhau!

Đột nhiên quỳ xuống đất, hành lễ bái sư với Từ Loan Đao! "Đệ tử Kim Tra, bái kiến sư phụ!" "Đệ tử Mộc Tra, bái kiến sư phụ!" “OK!” Từ Loan Đao cười hì hì, đỡ Kim Trá và Mộc Tra dậy.

Đúng là không tốn chút công sức nào, nhiệm vụ của hệ thống đã hoàn thành một cách nhẹ nhàng.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, lúc này sắc mặt ba người còn đen hơn cả đít nồi.

Từ Loan Đao, tên ma đầu này, vừa ăn thịt vừa húp canh, đến một cọng lông cũng không định chừa lại cho Xiển Giáo.

Ở trạng thái nguyên thần, Từ Hàng tức không chịu nổi, định buông

vài lời cay độc.

Nhưng Văn Thù và Phổ Hiền lại ra hiệu bằng mắt, ý bảo mau chóng rời đi.

Dù sao nhiệm vụ Nguyên Thủy giao cho đã thất bại, Trần Đường Quan không phải là nơi có thể ở lại lâu.

"Ba vị sư huynh định chạy trốn à?" Từ Loan Đao cười như không cười nói.

Văn Thù nhíu mày: "Từ sư đệ, ba Thiên Mệnh Chi Tử đều bị ngươi cướp đi cả rồi, ngươi còn muốn thế nào?" Phổ Hiền cũng không vui nói: "Khuyên sư đệ một câu, làm người nên chừa một con đường, sau này còn dễ gặp lại!" Từ Loan Đao thản nhiên đáp: "Nếu là người, ta tự nhiên sẽ chừa một con đường!" "Nhưng đáng tiếc, các ngươi còn không bằng súc sinh!" "..." Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, ba người sắc mặt biến đổi dữ dội.

"Bà đỡ và hai nha hoàn không thể chết oan uổng như vậy được!" Từ Loan Đao trầm giọng nói.

Văn Thù nghiến chặt răng hàm: "Ba con sâu cái kiến không đáng kể, chết thì chết thôi!" "Từ Loan Đao, đừng quên, chúng ta thân là thần tiên!" "Ông đây cũng không phải con thiêu thân tự tìm đường chết!" Từ Loan Đao ánh mắt lạnh đi, lao tới, một quyền đấm thẳng vào khuôn mặt xấu xí đáng ghét của Văn Thù.

"Á!" Giữa tiếng hét thảm, sống mũi của Văn Thù vỡ nát, cả hàm răng rụng sạch.

"Trong mắt ta, ba người các ngươi mới là sâu kiến và thiêu thân!" "Mỗi người giao ra một giọt máu tâm đầu, nếu không ông đây sẽ thiêu sống các ngươi bằng Thái Dương Chân Hỏa!" *Bành* một tiếng, Từ Loan Đao đặt mạnh hộp kiếm cổ xuống đất, uy hiếp ba người.

Ấm ức!

Mẹ nó quá ấm ức rồi!

Nhưng tục ngữ có câu, còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt!

Vì nhục thân của Từ Hàng đã bị Từ Loan Đao chém thành hai nửa, nên Văn Thù phải ép ra hai giọt máu tâm đầu, Phổ Hiền Chân Nhân một giọt.

Đây chính là máu tâm đầu của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, những đại thần thông giả cấp bậc Chuẩn Thánh!

Từ Loan Đao sẽ dung hợp ba giọt máu tâm đầu này vào trong tam hồn thất phách của bà đỡ và hai nha hoàn.

Sau khi chuyển thế đầu thai, họ sẽ có được một phần phúc duyên không nhỏ, ít nhất cũng là tiểu thư nhà giàu.

Hành động của Từ Loan Đao khiến Kim Trá và Mộc Tra vô cùng cảm động.

Còn Na Tra thì vô tâm vô phế, thỉnh thoảng lại ngó đầu ra ngoài, nhìn ngắm thế giới mới mẻ rộng lớn.

Ra ngoài chơi đùa thỏa thích...

Thần tiên vốn luôn cao cao tại thượng, huống chi là những đệ tử Thánh nhân như Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng.

Ba người biết rõ máu tâm đầu của mình sẽ dung hợp với những "con sâu cái kiến" trong miệng họ.

Quá sỉ nhục!

Đơn giản còn khó chịu hơn bị dao đâm!

Thu lại ba giọt máu tâm đầu, Từ Loan Đao chỉ tay vào bộ Tố Thủy Y trên người Ân phu nhân.

“Quần áo của ta bị ngươi làm hỏng, không phải nên bồi thường gấp mười sao?” Từ Loan Đao mặt không cảm xúc nói.

“Gấp mười?!” Nguyên thần của Từ Hàng giận sôi lên.

Tố Thủy Y rõ ràng là bị thương lúc hắn không kịp phòng bị.

Căn bản là vẫn còn nguyên vẹn, hỏng chỗ nào?

Còn đòi bồi thường gấp mười?

Đây là tống tiền trắng trợn!

“Tên họ Từ kia, ngươi khinh người quá đáng!!!” Từ Hàng không thể kiềm chế cơn giận, Văn Thù và Phổ Hiền cũng siết chặt nắm đấm.

“Ta khinh người quá đáng?

Ba người các ngươi nếu không phục, cứ việc ra tay!” Từ Loan Đao ra vẻ mây trôi nước chảy.

Văn Thù cố nén lửa giận trong lòng, lựa lời khuyên nhủ: “Từ sư đệ, chúng ta là thần tiên, không phải súc sinh, làm việc gì cũng phải nói đạo lý chứ?” “Đạo lý?” “Hừ!” Từ Loan Đao hừ lạnh một tiếng, vỗ nhẹ vào hộp kiếm cổ chứa Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

“...Đạo lý của ta đây, phục không?!” “...” Phục!

Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng ba người, miễn cưỡng gom đủ mười kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau đó bay lên trời, mặt mày xám xịt cút khỏi Trần Đường Quan.

...

Một tháng sau!

Bên bờ sông Cửu Loan, Từ Loan Đao ngồi xếp bằng, truyền thụ công pháp 《Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương》 cho ba vị đệ

tử.

Môn công pháp này là nền tảng lập giáo của Tiệt Giáo, chỉ có năm đại đệ tử nội môn mới có tư cách tu luyện.

Căn cơ của Na Tra quá đỉnh, chỉ nghe một lần đã có thể dung hội quán thông.

Chương 32

Kim Trá và Mộc Tra phải nghiền ngẫm hàng trăm hàng nghìn lần mới miễn cưỡng hiểu được.

Ân phu nhân cùng hai nha hoàn mang đến những món ăn ngon miệng.

Ba tiểu quỷ đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn như hổ đói.

Từ Loan Đao cũng ăn rất nhanh, dù sao cũng là do Ân phu nhân tự mình xuống bếp nấu.

Sau khi thong thả thưởng thức bữa ăn, Từ Loan Đao nhìn về phía Ân phu nhân.

“Ân phu nhân, ba tiểu quỷ cũng đã chính thức bước lên con đường tu luyện.” “Có ta ở đây, trường sinh bất tử là chuyện dễ dàng, nhưng phu nhân thân là phàm nhân, trăm năm sau sẽ hóa thành tro bụi.” “Phu nhân có muốn gia nhập Tiệt Giáo không?

Ta có thể giới thiệu cho phu nhân một vị sư phụ!” Từ Loan Đao cười nói. ...

Gia nhập Tiệt Giáo làm thần tiên?

Ân phu nhân sững sờ, lí nhí hỏi: “Từ tiên nhân...

Thiếp thân... có thể sao?” “Đương nhiên là có thể!” Ân phu nhân sinh hạ ba Thiên Mệnh Chi Tử, căn cơ tuy không tốt nhưng bản thân phúc duyên sâu dày, ngộ tính khá cao.

Tương lai vô hạn thì chắc chắn là nói bừa, nhưng muốn trường sinh bất tử thì rất đơn giản.

“Ân phu nhân, ta có một sư muội tên là Vân Tiêu, tính cách tốt,

ngoại hình cũng rất xinh đẹp, phu nhân bái nàng làm sư phụ nhé!" Từ Loan Đao lấy ra một con hạc giấy từ trong thần thức hải.

Sau khi rót linh lực vào, trong ánh mắt kinh ngạc của Ân phu nhân và Kim Trá, Mộc Tra, Na Tra, nó hóa thành một luồng sáng bay về phía Đông Hải.

Tốc độ quá nhanh, tựa như một tia chớp.

Ở lại với Từ Loan Đao và ba đứa trẻ một giờ, Ân phu nhân cùng hai nha hoàn trở về.

"Kim, Mộc, Na, Tam Trá!" Thấy Từ Loan Đao thay đổi vẻ mặt hiền từ thường ngày, trở nên nghiêm túc, Kim Trá, Mộc Tra, Na Tra vội vàng ngồi ngay ngắn.

Từ Loan Đao trầm giọng nói: "《Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương》 là công pháp chủ tu của sư tổ, một trong Tam Thanh, Thông Thiên Giáo Chủ." "Toàn bộ Tiệt Giáo, chỉ có năm đại đệ tử thân truyền nội môn mới được tu luyện." "Ngay cả Tứ đại đệ tử ngoại môn, cũng chính là các sư thúc, sư cô của các con, Triệu Công Minh và Tam Tiêu, cũng không có tư cách này." "Vì vậy, bất kể trong hoàn cảnh nào, đối mặt với bất kỳ ai, tuyệt đối không được phép tiết lộ 《Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương》 ra ngoài." "Kẻ vi phạm sẽ trở thành công địch của Tiệt Giáo, hiểu chưa?" Ba đứa trẻ đồng loạt gật đầu như gà mổ thóc.

"Sư phụ, con hiểu rồi!" Từ Loan Đao vui mừng nói: "Tốt!" "Bây giờ, vi sư truyền pháp bảo!" Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân, tự nhiên là của Na Tra.

Kim Trá là một cậu nhóc như con hổ con, dũng mãnh quả quyết, Từ Loan Đao ban cho một cây trường thương.

Mộc Tra tính tình trầm ổn, Từ Loan Đao ban cho một thanh cổ

kiếm lấp lánh ánh nước.

Sáu món pháp bảo đều là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đủ cho ba tiểu quỷ dùng.

"Được rồi, đi tu luyện đi!" "Kim Trá, Mộc Tra, có gì không hiểu có thể hỏi Na Tra, cũng có thể hỏi ta." "Na Tra, giúp đỡ hai vị huynh trưởng nhiều hơn." Từ Loan Đao nói.

Na Tra yêu thích bốn món pháp bảo không rời tay, nghe vậy liền non nớt đáp: "Con biết rồi sư phụ!" ...

Nhìn ba tiểu quỷ đang hăng hái tập luyện dưới ánh nắng xa xa, Từ Loan Đao cười vui vẻ.

"Hệ thống, còn sống không?" Rõ ràng đã nhận ba đứa trẻ làm đồ đệ, nhưng một tháng trôi qua, hệ thống vẫn im hơi lặng tiếng.

Từ Loan Đao gọi mấy lần đều không có phản hồi.

Hắn nghi ngờ tên chết tiệt này không định đưa trái tim Bàn Cổ cho mình.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, giọng nói của hệ thống vang lên. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng một trái tim Bàn Cổ hoàn chỉnh, thưởng thêm mười con sông dài của Thời Gian Pháp Tắc.】 Từ Loan Đao mặt mày hớn hở.

Hắn đoán rằng, có lẽ phải sau khi truyền công pháp và pháp bảo cho ba đứa trẻ, hệ thống mới phán định thu đồ thành công.

Hơi muộn một chút, nhưng chỉ cần có là tốt rồi.

Từ Loan Đao không định vội vàng làm việc khác, trước tiên tập trung vào ba đứa trẻ.

Ba tiểu quỷ không ưa gì Lý Tịnh, Kim Trá, Mộc Tra gặp thì còn gọi một tiếng cha.

Còn Na Tra, đến nhìn cũng lười.

Mỗi ngày tu luyện mệt mỏi, cũng không đi tìm Ân phu nhân, chỉ quấn lấy Từ Loan Đao, bắt sư phụ kể chuyện cho nghe.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, tuổi thơ của Na Tra không hề vui vẻ.

Vì mang thai ba năm mới sinh ra, nên vẫn luôn bị dân chúng Trần Đường Quan coi là yêu quái, chỉ trỏ bàn tán.

Tiên nhân nghịch nước làm sông biển đảo lộn, náo động long cung, Đông Hải Long Vương phái Tuần Hải Dạ Xoa đến dò xét.

Hai kẻ có EQ âm hai trăm năm mươi, một lời không hợp liền ra tay đánh nhau.

Một tên Dạ Xoa nhỏ nhoi sao có thể là đối thủ của Na Tra, trực tiếp bị đánh thành một đám sương máu.

Hành động này khiêu khích nghiêm trọng uy nghiêm của long tộc, Đông Hải Long Vương tam thái tử Ngao Bính tập kết long binh, đại chiến với Na Tra.

Đáng tiếc không chỉ bị Na Tra giết chết, còn bị lột da rút gân, một chữ thảm không thể tả hết.

Đông Hải Long Vương giận không thể át, lên thiên đình cáo trạng.

Hạo Thiên nể Na Tra còn nhỏ tuổi, bèn cho phép long tộc bắt giữ Lý Tịnh và Ân phu nhân, cha mẹ thay con chịu phạt.

Đáng tiếc lão Long Vương lại bị Na Tra chặn đánh ở ngoài Nam Thiên Môn.

Na Tra có thể không coi long tộc ra gì, vì sau lưng hắn có Thái Ất Chân Nhân.

Nhưng ra tay ngoài Nam Thiên Môn, không chỉ sỉ nhục long tộc,

khiến Tứ Hải Long Vương dâng mây làm mưa, nhấn chìm Trần Đường Quan, mà còn chọc giận Hạo Thiên.

Điểm mấu chốt nhất là ngay cả Thái Ất cũng không bảo vệ được!

Na Tra tự biết mình đã gây ra họa trời, để không liên lụy đến Lý Tịnh và Ân phu nhân, bèn lóc thịt trả mẹ, lóc xương trả cha.

Sau đó, hồn phách Na Tra được Thái Ất mang đi, được sư phụ chỉ điểm, báo mộng cho Ân phu nhân.

Ân phu nhân bèn xây cho Na Tra một miếu thờ trên núi Thúy Bình ngoài Trần Đường Quan.

Dựa vào hương hỏa để phục hồi nhục thân, lại bị Lý Tịnh một mồi lửa đốt thành tro tàn.

Bất đắc dĩ, Thái Ất đành phải dùng một cành sen báu tiên thiên giúp Na Tra hồi sinh. ...

Nhưng, sự thật có đúng như vậy không?

Tuổi thơ u ám khiến tính cách Na Tra trở nên bạo ngược.

Lý Tịnh đối với đứa con này không quan tâm, Ân phu nhân tuy yêu con sâu sắc, nhưng chung quy cũng là phụ nữ.

Không thể giáo dục Na Tra đúng cách, cho hắn biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm.

Những việc Na Tra làm, Thái Ất Chân Nhân chắc chắn biết rõ, nhưng tại sao không ngăn cản?

Giương mắt nhìn bi kịch xảy ra? ...

Từ Loan Đao suy đoán, Na Tra không chỉ là một quân cờ của Xiển Giáo.

Thái Ất Chân Nhân không ngăn cản là để tạo ra một bi kịch chấn

động nhân gian.

Trong mắt lê dân bách tính, đừng nói là Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, những thần tiên có thể dễ dàng đốt trời nấu biển.

Gặp phải một con rồng nhỏ không đáng kể của long tộc cũng sẽ cúi đầu bái lạy.

Nhưng Na Tra đại náo long cung, coi thường quyền uy, gieo vào lòng người một tinh thần phản kháng mạnh mẽ, cổ vũ nhân tộc rất lớn.

Chương 33

Lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ!

Càng có sức mạnh chấn động xuyên thấu lòng người!

Đến đây, Na Tra trở thành thiếu niên anh hùng được mọi người kính trọng, cuối cùng chiếm được một phần khí vận khổng lồ của nhân tộc.

Sau Long Hán Sơ Kiếp, long tộc đã sớm suy yếu.

Đến mức bị không ít đại thần thông giả giết chết, cho vào đỉnh nấu chín.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng không thể không biết Na Tra là đệ tử thân truyền của Thái Ất Chân Nhân.

Vì vậy, bi kịch xảy ra, rất có thể là kế hoạch của Xiển Giáo và long tộc nhằm vào Na Tra. ...

Lượng kiếp này, số mệnh đã định, Na Tra cũng không trốn được.

Nhưng, Từ Loan Đao sẽ không để bi kịch tái diễn.

Ngày thứ hai!

Bầu trời trong xanh như ngọc!

Bên bờ sông Cửu Long Loan, Từ Loan Đao và Ân phu nhân đang vui vẻ trò chuyện.

Kim Trá, Mộc Tra, Na Tra thì đang tu luyện ở không xa.

Tiếng xé gió từ xa đến gần, một thân hình cao ráo từ trên trời hạ xuống, chính là Vân Tiêu.

“Sư huynh, nhận được truyền âm hạc giấy của huynh, em liền tới

ngay!" Vân Tiêu trông rất phấn khích, vì Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm cấm đệ tử Tiệt Giáo ra ngoài.

Nếu không phải vì Từ Loan Đao, cô căn bản không thể đến nhân gian.

Ân phu nhân nhìn Vân Tiêu băng cơ ngọc cốt, quốc sắc thiên hương, không khỏi tự thấy xấu hổ.

"Tam Trá, lại đây!" Từ Loan Đao gọi.

Kim Trá, Mộc Tra, Na Tra vội vàng chạy tới.

"Vị tỷ tỷ này tên là Vân Tiêu, là sư muội của sư phụ, cũng là sư cô của các con!" Từ Loan Đao giới thiệu.

Ba đứa trẻ đồng thanh nói: "Con chào sư cô!" Vân Tiêu xoa đầu Kim Trá và Mộc Tra, rồi nhìn sang Na Tra.

"Oa, đứa bé đáng yêu quá!" Vân Tiêu trực tiếp bế Na Tra như búp bê sứ lên, hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác.

Na Tra lộ vẻ mặt ghét bỏ.

Sau khi cho ba đứa trẻ đi, Từ Loan Đao giới thiệu Ân phu nhân cho Vân Tiêu.

"Sư muội, ta có dự cảm, Lục đại Thánh nhân sẽ lần thứ hai bàn về Phong Thần Bảng!" "Lần này sư tổ nhất định sẽ bắt Lục Thánh ký tên, nên ta phải nhanh chóng quay về đảo Kim Ngao!" "Ân phu nhân và Tam Trá tạm thời giao cho muội, chỗ sư phụ, ta sẽ đi nói." Từ Loan Đao trầm giọng nói.

"Được!" Vân Tiêu khẽ gật đầu. ...

Ly biệt luôn mang nỗi buồn.

Kim Trá và Mộc Tra không nỡ.

Na Tra ôm chặt đùi Từ Loan Đao, nước mắt lưng tròng.

"Sách có câu, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn!" Dừng một chút, Từ Loan Đao tiếp tục nói: "Nhưng sách cũng có câu, đời người nơi nào mà không gặp lại!" "Ba đứa các con, phải nghe lời mẹ và sư cô Vân Tiêu." "Chăm chỉ tu luyện, không được lười biếng." Giao Na Tra cho Vân Tiêu, Từ Loan Đao ngự gió bay đi, trong chớp mắt đã biến mất.

Ba đứa trẻ và hai người phụ nữ đứng ngoài phủ Lý.

Trong phủ, Lý Tịnh thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ nó chứ, tên ma đầu đó cuối cùng cũng đi rồi. ...

Sau khi trở về đảo Kim Ngao, Từ Loan Đao không đi gặp Thông Thiên Giáo Chủ mà vào tiên sơn động phủ.

Mở hộ sơn đại trận, lấy Hỗn Độn Châu từ thần thức hải ra, đặt lên bồ đoàn.

Từ Loan Đao liền chui vào trong.

Trong thế giới hỗn độn.

Thiện thi số hai đang đắm chìm trong đạo luyện khí, không thể tự thoát ra.

Thiện thi số ba đang thu thập dược liệu rèn đúc, còn Thiện thi số bốn vừa được chém ra.

Đang bế quan, chuẩn bị chém ra Thiện thi số năm.

"Sắp phải bố cục Tây Phương Giáo, số lượng Thiện thi còn xa mới đủ!" May mà lần này hệ thống thưởng thêm mười con sông dài của Thời Gian Pháp Tắc.

Từ Loan Đao lấy ra một con, ném ra ngoài. *Ầm ầm ầm!* Con sông thời gian do vô tận mảnh vỡ thời gian tạo thành, nhấn chìm thế

giới hỗn độn.

Bên ngoài một ngày, bên trong một vạn năm!

Bên suối Tiên Thiên Tử Dịch trong sơn cốc, Càn Khôn Đỉnh đã vượt qua phạm trù cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng vẫn còn một khoảng cách không nhỏ so với Tiên Thiên Chí Bảo, Từ Loan Đao không vội.

Trong đỉnh, hào quang chín màu rực rỡ chói lọi, một trăm kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo đã được thai nghén thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong đó có hai mươi ba mươi kiện là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Từ Loan Đao ném mười kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tống tiền được từ Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng vào trong.

Sau này, sẽ không cần phải lo lắng về pháp bảo nữa.

Thiện thi số hai hoàn toàn có thể tự cung tự cấp. ...

Sau khi mở một động phủ, Từ Loan Đao lấy ra trái tim Bàn Cổ. *Thình thịch thình thịch!* Trái tim tự đập, âm thanh mạnh mẽ hữu lực, tựa như tiếng trống sấm của thần ma, chấn thiên động địa.

Từ Loan Đao Chuẩn Thánh nhị trọng thiên, tay phải cầm trái tim mà cảm thấy nặng trĩu, như đang cầm một ngôi sao vô cùng to lớn.

Trái tim rực rỡ chói mắt, như một vầng thái dương!

Năng lượng ẩn chứa bên trong vừa có sức sáng tạo, vừa có sức hủy diệt!

Từ Loan Đao lấy ra một con dao găm từ thần thức hải, phẩm giai là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hung hăng đâm vào trái tim Bàn Cổ! *Keng* một tiếng, lưỡi dao rung lên dữ dội, tay Từ Loan Đao tê dại.

Mà trái tim, vẫn không hề hấn gì!

"Lão thiên, cũng quá cứng rồi!" Không còn cách nào, Từ Loan Đao rút Tru Tiên Kiếm từ hộp kiếm cổ ra, như cưa gỗ, hung hăng cưa đi cưa lại.

Tốn hết chín trâu hai hổ, Từ Loan Đao mệt đến thở hổn hển.

Hai trăm năm!

Trọn vẹn hai trăm năm!

Chương 34

Trái tim Bàn Cổ cuối cùng cũng bị cưa ra một vết cắt nhỏ.

Từ Loan Đao vội vàng lấy ra một cái bình sứ trắng, hứng đầy ba bình.

Chắc cũng phải được một nghìn giọt!

Sau đó, vết thương trên trái tim tự động lành lại.

"Đủ rồi!" Từ Loan Đao vô cùng mãn nguyện, đặc biệt đi đến một sơn cốc, đặt trái tim Bàn Cổ vào trong suối Tiên Thiên Tử Dịch.

Mất đi nhiều máu như vậy, tiếng đập của trái tim rõ ràng không còn kịch liệt như trước.

Nhưng, trái tim được ngâm trong Tiên Thiên Tử Dịch, có thể hồi phục.

Chờ Từ Loan Đao lần sau lấy máu. ...

Trở lại động phủ, Từ Loan Đao thử nuốt một giọt! *Ầm* một tiếng, sức mạnh cuồn cuộn bàng bạc, thiêu đốt khiến Từ Loan Đao đứng ngồi không yên.

Nhục thân của hắn sắp bị căng vỡ.

Trước đây, Đạo Tổ Hồng Quân ban cho Từ Loan Đao một bình máu tâm đầu của Ma Tổ La Hầu.

Sau khi Từ Loan Đao luyện hóa hoàn toàn, đã nâng căn cơ Tiên Thiên Nhân Tộc lên thành hạ tam phẩm Hỗn Độn Thần Ma.

Hỗn Độn Thần Ma cũng có mạnh yếu, căn cơ được chia sơ lược thành hạ tam phẩm, trung tam phẩm, thượng tam phẩm.

Chi tiết hơn là từ nhất phẩm đến cửu phẩm, căn cơ của Ma Tổ La

Hầu là bát phẩm.

Thuộc hàng đỉnh cao trong thượng tam phẩm.

Bàn Cổ thì khác, Từ Loan Đao suy đoán, rất có thể là cửu phẩm duy nhất. ...

Cố gắng giữ bình tĩnh, Từ Loan Đao chuyên tâm luyện hóa máu tâm đầu Bàn Cổ.

Một vạn năm thoáng chốc trôi qua.

Từ Loan Đao đã luyện hóa xong toàn bộ một bình máu.

Căn cơ, vẫn là hạ tam phẩm, nhưng đã từ nhất phẩm tăng lên tam phẩm.

Sức mạnh nhục thân lúc này, không biết đã mạnh hơn Thập Nhị Tổ Vu bao nhiêu lần.

Ngay cả Tiên Thiên Thượng Phẩm công phạt linh bảo toàn lực bộc phát, Từ Loan Đao chỉ cần dùng nhục thân cũng có thể cứng rắn chống đỡ.

"Không đủ!" Từ Loan Đao lại ném ra một con sông thời gian, lấy ra bình máu tâm đầu Bàn Cổ thứ hai. ...

Ba vạn năm, ba con sông thời gian.

Một ngày, Từ Loan Đao bước ra khỏi động phủ.

Từ trong ra ngoài đều xảy ra biến hóa, da thịt trong như ngọc, khí huyết từ thiên linh cái phun ra, lên tận trời xanh, xuống tới hoàng tuyền.

Cơ thể Từ Loan Đao nóng rực, sức mạnh tràn trề không có chỗ phát tiết.

Trong sơn cốc, hắn lấy ra một thanh thiên đao sáng loáng từ Càn

Khôn Đỉnh.

Một quyền đấm xuống! *Loảng xoảng* một tiếng, thanh thiên đao cấp bậc trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trực tiếp bị Từ Loan Đao đấm gãy!

"Hù!" Ném đi thanh đao gãy, Từ Loan Đao liếc nhìn hạ thân.

"Bây giờ chắc chỉ có hai vị nữ Thánh nhân Nữ Oa và Bình Tâm mới chịu nổi công kích cuồng phong bão táp của ta!" ...

Căn cơ của Từ Loan Đao hiện tại là lục phẩm trong trung tam phẩm.

Cách thượng tam phẩm chỉ một bước chân.

Về phần cảnh giới, vẫn là Chuẩn Thánh nhị trọng thiên, đơn thuần chỉ làm cho căn cơ trở nên nghịch thiên hơn thôi.

Sông dài của Thời Gian Pháp Tắc đã dùng hết ba con, còn lại bảy con.

Từ Loan Đao chuẩn bị luyện hóa ba mươi tầng cấm chế tiên thiên còn lại của Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Thiên đạo đệ nhất sát trận, tổng cộng có bốn mươi tám tầng cấm chế tiên thiên.

Càng về sau càng gian nan!

Ném ra con sông thời gian thứ tư, Từ Loan Đao quay về động phủ, lấy Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ từ trong hộp kiếm cổ ra. ...

Lại một ba vạn năm nữa!

Từ Loan Đao đã luyện hóa bốn mươi tám tầng cấm chế tiên thiên đến tầng hai mươi lăm!

Càng về sau, mỗi một tầng phải tốn hai ba vạn năm thời gian!

Quá đáng sợ!

Cũng không biết Thông Thiên Giáo Chủ đã khổ công bao nhiêu vạn năm!

Thiên Đạo Thánh Nhân còn phải mất gần một triệu năm, Chuẩn Thánh cấp bậc như Từ Loan Đao, ước chừng phải mất mấy trăm triệu năm. ...

Bước ra khỏi động phủ, Từ Loan Đao nhìn về phía xa.

Thế giới hỗn độn trở nên náo nhiệt.

Khắp nơi đều là Thiện thi áo trắng như tuyết, đang giúp Thiện thi số hai thu thập dược liệu luyện khí.

Tâm niệm vừa động, Từ Loan Đao liền biết rõ mọi chuyện.

Một năm trước, Thiện thi số chín mươi tám vừa chém ra Thiện thi số chín mươi chín.

Có thể bố cục Tây Phương Giáo rồi! ...

Từ Loan Đao truyền ra thần niệm, trừ Thiện thi số hai đang rèn đúc pháp bảo.

Tất cả Thiện thi đều tập hợp trước mặt.

Đồng thanh nói: "Ra mắt bản tôn!" Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Hiện tại, Thiện thi số ba, bốn, năm, ở lại giúp Thiện thi số hai quản lý thế giới hỗn độn." "Thiện thi số chín mươi chín, tiếp tục chém ra Thiện thi số một trăm." "Thiện thi số sáu đến chín mươi tám, bắt đầu hành động, luyện chế mặt nạ da người, sau đó liên hệ với Thiện thi số một, gia nhập Tiệt Giáo." Thiện thi số một đã sớm tiến vào Tiệt Giáo, Từ Loan Đao không để hắn áp chế cảnh giới.

Chuẩn Thánh nhị trọng thiên đại thần thông giả, cho dù ở đảo Kim

Ngao cũng có thể đi nghênh ngang.

Có Thiện thi số một lo lót, Thiện thi số sáu đến Thiện thi số chín mươi tám sẽ dễ dàng trở thành đệ tử Thánh nhân.

Nhưng Thiện thi số sáu đến chín mươi tám, bắt buộc phải khống chế cảnh giới ở mức Thái Ất Kim Tiên đến Đại La Kim Tiên.

Nếu không một lúc xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy, sẽ gây ra đại địa chấn ở Hồng Hoang.

Về phần làm sao áp chế cảnh giới?

Mặt nạ da người mà các Thiện thi luyện hóa, dược liệu đều sản xuất từ thế giới hỗn độn.

Chương 35

Một mặt là không thuộc về Hồng Hoang, mặt khác, những dược liệu này đều được thai nghén từ Tiên Thiên Tử Khí.

Cho dù là Thánh nhân cũng không thể phát hiện ra.

Hỗn Độn Chí Bảo! ...

"Tuân lệnh bản tôn!" Nhìn các Thiện thi lần lượt quay về động phủ, Từ Loan Đao cũng bước ra khỏi thế giới hỗn độn.

Một giờ sau.

Từ Loan Đao tiến vào Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi xếp bằng trên cao, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên mở mắt, nhìn về phía Từ Loan Đao, mỉm cười nói: "Tiểu Đao, chuyện lớn như vậy cũng không báo cho sư phụ một tiếng!" Chuyện lớn trong miệng Thông Thiên chính là việc Từ Loan Đao thu Kim Trá, Mộc Tra, Na Tra làm đồ đệ.

Vốn là ba miếng thịt của Xiển Giáo, giờ lại rơi vào miệng Tiệt Giáo.

Có thể tưởng tượng, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ mắng Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng xối xả.

Nhưng ván đã đóng thuyền, Nguyên Thủy dù không cam lòng cũng chỉ có thể nuốt cục tức này.

"Sư phụ, hôm nay con đến để báo cho Người một chuyện." "Ngoài ra, đồ nhi chuẩn bị bố cục Tây Phương Giáo!" Từ Loan Đao trầm giọng nói.

“Ồ?!” Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trở nên ngưng trọng, nói: “Nói ta nghe xem!” ...

Hai thầy trò trò chuyện, suốt ba ngày ba đêm.

Cuối cùng, Từ Loan Đao đã thuyết phục được Thông Thiên Giáo Chủ. ...

Một ngày, một cột sáng vàng từ trên chín tầng trời hạ xuống. *Ầm* một tiếng, bao trùm cả đảo Kim Ngao.

“Lục Thánh, đến Tử Tiêu Cung!” Giọng nói của Đạo Tổ Hồng Quân, triệu tập Lục Thánh, lần thứ hai bàn về Phong Thần Bảng.

Đệ tử Tiệt Giáo, bất kể đang làm gì, lúc này đều bước ra khỏi tiên sơn động phủ, nhìn về phía Bích Du Cung.

Mọi người thấy một vệt cầu vồng bay ngang trời, đó là Từ Loan Đao.

Thông Thiên áo xanh bước ra, cùng Từ Loan Đao nói gì đó không rõ.

Mọi người thấy Từ Loan Đao đưa hộp kiếm cổ chứa Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh bốn đại đệ tử nội môn.

Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ba đại đệ tử ngoại môn.

Tất cả đệ tử Thánh nhân trong lòng đều hiểu rõ.

Thông Thiên lần này đi, chắc chắn phải ký tên vào Phong Thần Bảng.

Rất có thể sẽ là người đầu tiên ký.

Ai cũng không muốn lên thiên đình làm chó.

Một số kẻ tâm tư sâu xa đang cân nhắc, có nên sớm rời khỏi Tiệt

Giáo hay không. ...

Một ngày.

Một góc đảo Kim Ngao.

Trên tiên sơn, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang cùng một nam tử nho nhã uống trà.

Nam tử này cũng kỳ lạ, rõ ràng là cảnh giới Chuẩn Thánh nhị trọng thiên.

Lại thường xuyên lẽo đẽo sau mông Trường Nhĩ Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên.

Người này chính là Thiện thi số một, hóa danh Tạ Quan Hi.

"Trường Nhĩ đạo hữu, hành động tối nay, có tự tin không?" Thiện thi số một hỏi.

Trường Nhĩ không nói một lời, vẻ mặt do dự.

Lai lịch của 'Tạ Quan Hi', Trường Nhĩ biết rõ.

Năm đó, sau khi Từ Loan Đao tiến giai Đại La Kim Tiên, đã mang theo Thiên đạo đệ nhất sát trận du lịch Hồng Hoang.

Vì tài nguyên tu luyện, chỉ trong vòng mười năm đã tiêu diệt một nghìn ba trăm chín mươi hai tông phái lớn nhỏ. 'Tạ Quan Hi' là chưởng môn của một trong số đó.

Được trời thương, nhặt lại được một mạng!

Mục tiêu cuối cùng của đời này là giết Từ Loan Đao, báo thù cho già trẻ trong tông phái.

Điểm quan trọng nhất, qua năm tháng dài đằng đẵng, 'Tạ Quan Hi' đã âm thầm liên lạc với những người sống sót của một nghìn ba trăm chín mươi hai tông phái.

Mấy chục người sống sót, thành lập một liên minh báo thù.

Người cầm đầu liên minh chính là 'Tạ Quan Hi'. 'Tạ Quan Hi' cùng Trường Nhĩ, sau nhiều lần lo lót, đã đưa tất cả những người sống sót vào Tiệt Giáo.

Chỉ chờ thời cơ đến, liền xông lên, vây đánh Từ Loan Đao đến chết.

Hiện tại, Định Hải Thần Châm của Tiệt Giáo là Thông Thiên Giáo Chủ đã đến Tử Tiêu Cung.

Chuyện Phong Thần Bảng vô cùng quan trọng, Lục Thánh vì lợi ích của mình chắc chắn sẽ cãi nhau.

Vì vậy, trong thời gian ngắn, Thông Thiên căn bản không thể trở về.

Hơn nữa, dù Từ Loan Đao có lo lắng cho sư phụ, Thông Thiên vì không muốn bị các Thánh nhân khác uy hiếp.

Tóm lại, Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đã bị mang đi.

Bây giờ là lúc Từ Loan Đao có chiến lực yếu nhất.

Vì vậy, 'Tạ Quan Hi' chuẩn bị đêm nay, lúc trăng mờ gió lớn, giết chết Từ Loan Đao. ...

Trường Nhĩ hận không thể băm vằm Từ Loan Đao thành ngàn mảnh.

Nhưng vì là người cẩn thận, dù sao cũng là thỏ thành tinh.

Thứ nhất, có thể giết được Từ Loan Đao hay không.

Thứ hai, giả sử có thể giết được, nhưng Từ Loan Đao là đồ nhi được Thông Thiên Giáo Chủ sủng ái nhất.

Sau chuyện này, Trường Nhĩ và 'Tạ Quan Hi' cùng mấy chục

người sống sót sẽ trở thành công địch của Tiệt Giáo.

Phải đi đâu?

Mới có thể giữ được một mạng? ...

“Trường Nhĩ đạo hữu, ta biết ngươi đang lo lắng điều gì.” Thấy Trường Nhĩ do dự mãi, 'Tạ Quan Hi' kiên nhẫn khuyên nhủ.

Chương 36

“Ta cũng hiểu rõ, bất kể có giết được tên ma đầu Từ Loan Đao hay không, chúng ta, cùng với mấy chục người sống sót đó, đều sẽ trở thành công địch của Tiệt Giáo.” “Nơi đi của chúng ta, ta đã sớm sắp xếp xong.” 'Tạ Quan Hi' nở một nụ cười.

“Ồ?

Quan Hi đạo hữu, mau nói!” Trường Nhĩ vội vàng nói.

“Đầu tiên, chúng ta không thể đến Nhân Giáo và Xiển Giáo!” “Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo, cùng thuộc Đạo môn huyền tông, hơn nữa, Nhân Giáo của Lão Tử chỉ có một mạch, chỉ có một Huyền Đô Đại Pháp Sư.” “Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, coi trọng chất lượng hơn số lượng, từ trong xương tủy, lão già đó đã xem thường yêu tộc.” 'Tạ Quan Hi' phân tích rất có lý.

“Suỵt, Quan Hi đạo hữu, cẩn thận lời nói!” Trường Nhĩ có chút sợ hãi, dù sao cũng đang bàn luận về Thánh nhân. 'Tạ Quan Hi' đảo mắt, vẻ mặt khinh thường: “Cuối cùng, nơi chúng ta có thể đến, chỉ có một, đó là Tây Phương Giáo!” “Tây Phương Giáo?!” Trường Nhĩ sững sờ.

“Đầu tiên, Tây Phương Giáo có hai Thánh nhân, thứ hai, đệ tử Tây Phương Giáo tuy không ít, nhưng toàn là đám ô hợp.” “Cơ bản chỉ cần có cái đầu trên cổ, có thể tự lo liệu sinh hoạt, căn cơ tạm được, Tây Phương Giáo đều thu nhận hết.” “Ta là Chuẩn Thánh nhị trọng thiên, Trường Nhĩ đạo hữu là Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên, còn mấy chục người sống sót, từ Thái Ất Kim Tiên đến Đại La Kim Tiên không đều.” “Đây là cơ hội thế nào?” “Một cơ hội khiến tổ tiên của hai lão già phương Tây cũng phải đội mồ sống dậy!” Trường Nhĩ vội vàng bịt miệng 'Tạ Quan Hi', sợ đến phát khóc.

Vị Quan Hi đạo hữu này cái gì cũng tốt, chỉ có cái miệng không biết giữ mồm giữ miệng, dám hình dung Thánh nhân như vậy.

Thánh nhân và tổ tiên có gì giống nhau?

Sau một hồi phân tích tinh tế của Thiện thi số một, Trường Nhĩ cuối cùng cũng đưa ra lựa chọn.

Vây đánh tên ma đầu họ Từ đến chết!

Lấy lại tôn nghiêm thuộc về thỏ tinh! ...

Đêm trăng mờ gió lớn, thời tiết thích hợp để giết người phóng hỏa!

Từng bóng người quỷ mị từ khắp nơi trong đảo Kim Ngao tụ tập lại.

Một giờ sau, Trường Nhĩ nhìn những người sống sót trước mặt, ai nấy đều như lang như hổ, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Trời ạ, chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có năm sáu mươi người, số còn lại cũng đều là Thái Ất Kim Tiên.

Trước mặt Trường Nhĩ, những người sống sót chào hỏi lẫn nhau.

"Cửu ca!" "Bát đệ!" "Nhị thập nhất ca!" "Tam thập lục đệ!" "Tứ thập tứ ca!" "Ngũ thập thất đệ!" "Thất thập tam ca!" "Bát thập ngũ đệ!" Trường Nhĩ vẻ mặt ngơ ngác. 'Tạ Quan Hi' giải thích: "Tất cả những người sống sót, vì mục tiêu chung, giết kẻ thù chung, đã kết bái làm huynh đệ dị tính!" "Không cầu có nạn cùng chịu, chỉ cầu có phúc cùng hưởng!" "Được rồi, bớt nói nhảm, chúng ta hành động thôi!" Dưới sự dẫn dắt của 'Tạ Quan Hi' và Trường Nhĩ, mấy chục người xông về phía Tuấn Lang Sơn!

Cũng chính là tiên sơn của Từ Loan Đao! ...

Một khắc sau!

Từ Loan Đao đang nhắm mắt dưỡng thần trong động phủ, bỗng nhiên mở mắt.

Bên ngoài, vang lên giọng của Trường Nhĩ.

"Từ sư huynh, có ở đây không?" Từ Loan Đao yếu ớt đáp: "Không có, mời về cho!" "Từ sư huynh, ta là Trường Nhĩ, có chuyện đặc biệt quan trọng muốn thương lượng với huynh!" "Từ sư huynh, gặp ta một lần đi, đừng lạnh lùng vô tình như vậy!" Từ Loan Đao bị làm phiền không chịu nổi, tay áo rộng phất một cái, cửa đá động phủ tự động mở ra.

Trường Nhĩ và 'Tạ Quan Hi' mừng rỡ, vội vàng bước vào.

Nhìn 'Tạ Quan Hi' cực kỳ 'xa lạ', Từ Loan Đao nhíu mày: "Trường Nhĩ, người này là ai?" Trường Nhĩ mỉm cười nói: "Tạ Quan Hi tạ đạo hữu, gia nhập Tiệt Giáo của chúng ta chưa được bao lâu." "Ồ!" Từ Loan Đao khẽ gật đầu: "Tìm ta có việc gì?" Trường Nhĩ ra hiệu cho 'Tạ Quan Hi'. 'Tạ Quan Hi' ngượng ngùng sờ mũi, nói: "Từ đạo hữu, Trường Nhĩ đạo hữu nói, quan hệ của ngài và Bích Tiêu trong Tam Tiêu rất thân thiết." Từ Loan Đao mặt không cảm xúc: "Thân thiết cỡ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, rồi sao?" "Khụ khụ!" 'Tạ Quan Hi' giả vờ ho hai tiếng: "Có thể phiền Từ đạo hữu làm mai giúp tại hạ, để ta và Bích Tiêu tiên tử kết thành đạo lữ song tu được không." "Ồ?!" Từ Loan Đao không nhịn được liếc nhìn hạ thân của 'Tạ Quan Hi': "Mảnh đất của tiểu nha đầu Bích Tiêu màu mỡ lắm, ngươi được không đó?" 'Tạ Quan Hi' cười hắc hắc: "Từ đạo hữu yên tâm, ta là một con trâu cày, ít nhất trong vòng một triệu năm sẽ không bị mệt chết." "Tuyệt vời!" Từ Loan Đao ha hả cười lớn, chưa đầy một giây sau, tiếng cười đột ngột dừng lại, dọa Trường Nhĩ giật nảy mình, tưởng đã bị lộ.

Chỉ thấy Từ Loan Đao chụm ngón cái và ngón trỏ lại với 'Tạ Quan

Hi': “Không biết chuyện nhân sự, Tạ đạo hữu sắp xếp thế nào.” Mẹ nó chứ, làm mai mối, chuẩn bị đòi quà cảm ơn rồi?

Chuyện nhân sự! 'Tạ Quan Hi' không khỏi nhìn về phía Trường Nhĩ.

Trường Nhĩ tức muốn hộc máu hai trăm năm mươi cân.

Nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn, bất đắc dĩ, Trường Nhĩ lấy ra một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo từ thần thức hải.

Từ Loan Đao cười như không cười: “Quan Hi đạo hữu, chẳng lẽ ngươi cho rằng, tiểu sư muội Bích Tiêu chim sa cá lặn, bế nguyệt tu hoa của ta, chỉ đáng giá bấy nhiêu sao?” 'Tạ Quan Hi' cười gượng, khẽ ho hai tiếng: “Trường Nhĩ đạo hữu, làm khó ngươi rồi!” Mặt Trường Nhĩ xanh mét!

Tên chết tiệt này, nhất quyết phải giết Từ Loan Đao cho bằng được?

Giờ lại quay sang hố mình!

Bỗng nhiên, Trường Nhĩ thần sắc sững lại, nhận được truyền âm của 'Tạ Quan Hi'. 'Trường Nhĩ đạo hữu, sự đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể liều một phen!' 'Ngươi cũng biết, tên ma đầu Từ Loan Đao là đồ nhi được Thông Thiên Giáo Chủ sủng ái nhất, được coi là một kho báu di động!' 'Giết hắn, tất cả thần đan diệu dược, công pháp pháp bảo, đều thuộc về ngươi, ta và những người sống sót không lấy một cây kim sợi chỉ!' Cuối cùng, lòng tham đã át đi lý trí, Trường Nhĩ dứt khoát lấy ra một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một cây cổ chiến mâu, toàn thân rực rỡ chói mắt, như được rèn từ máu của thần ma.

“Oa!” Từ Loan Đao cười hớn hở, thu lấy cổ chiến mâu. 'Tạ Quan

Hi' mặt mày hớn hở: “Vậy làm phiền Từ đạo hữu, để chúc mừng ta ôm được mỹ nhân về, chúng ta uống một ly!” 'Tạ Quan Hi' lấy ra một bình rượu, ba chén rượu.

Rót đầy rượu, 'Tạ Quan Hi' và Trường Nhĩ nâng ly, nhìn về phía Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao không chút do dự, cầm ly lên, cụng với hai người, rồi uống cạn. ...

Rượu mạnh vào bụng, một lát sau, sắc mặt Từ Loan Đao đại biến.

Hắn đột ngột cúi người, miệng há ra, *oẹ* một tiếng, nôn ra từng ngụm máu tươi lớn, như lũ vỡ đê.

“...Các ngươi dám hạ độc trong rượu!” Từ Loan Đao đứng dậy, lùi lại từng bước.

Ngón tay run rẩy, chỉ vào 'Tạ Quan Hi' và Trường Nhĩ. 'Tạ Quan Hi' ánh mắt âm trầm như nước: “Từ Loan Đao, ngươi có nhận ra ta không?” Từ Loan Đao loạng choạng ngồi phịch xuống bồ đoàn, lau đi máu tươi khóe miệng: “Xin lỗi, ngươi xấu quá!” “Chết tiệt!” 'Tạ Quan Hi' nghiến răng nghiến lợi: “Thân phận thật của ta, là chưởng môn Tạc Thiên Bang!” “Thật đáng thương cho già trẻ Tạc Thiên Bang của ta, tất cả đều chết trong tay tên ma đầu nhà ngươi, quá tàn bạo!” “Hôm nay, Trường Nhĩ đạo hữu sẽ thay trời hành đạo, khuông phò đại nghĩa!” 'Tạ Quan Hi' lấy ra một thanh thiên đao sáng loáng, đưa cho Trường Nhĩ.

“Trường Nhĩ đạo hữu, không phải ngươi luôn muốn giết hắn sao?

Cơ hội đến rồi!” Trường Nhĩ siết chặt thiên đao, nhìn về phía Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao đang nôn ra máu, nhưng đôi mắt lạnh lùng bạc bẽo đó lại đang nhìn chằm chằm vào Trường Nhĩ.

Trường Nhĩ tự cổ vũ mình.

"Cố lên, Trường Nhĩ, ngươi làm được!" Hít một hơi thật sâu, Trường Nhĩ bước từng bước, tiến về phía Từ Loan Đao.

"Phì!" Từ Loan Đao phun một ngụm máu vào mặt Trường Nhĩ.

Trường Nhĩ lau đi máu tươi, tức giận đến mức đột ngột giơ thiên đao lên.

Rồi lại đối diện với đồng tử đầy sát khí của Từ Loan Đao.

"Không, ta không làm được!" Trường Nhĩ ném thiên đao đi, cả người run rẩy không ngừng. 'Tạ Quan Hi' vô cùng thất vọng: "Trường Nhĩ đạo hữu, ra ngoài, gọi đám huynh đệ của ta vào!" "Hôm nay, ta muốn băm vằm tên ma đầu này!" Trường Nhĩ gần như bò lê bò càng chạy ra khỏi động phủ, đối với Từ Loan Đao, hắn có một nỗi sợ hãi xâm nhập tận sâu trong linh hồn. ...

Đợi Trường Nhĩ đi khỏi, Từ Loan Đao đang hấp hối, một cái lộn người liền đứng dậy.

Từ Loan Đao liếm khóe miệng, xi-rô máu tự làm cũng khá ngọt.

Nhìn về phía Thiện thi số một, Từ Loan Đao dặn dò: "Ta đã nhờ sư phụ thay đổi thiên cơ, quá khứ của ngươi sẽ vô cùng chân thực." "Đủ để lừa được bộ đôi lừa đảo phương Tây." "Vào Tây Phương Giáo rồi, hành sự kiêu ngạo một chút." "Cố gắng làm một con chó săn, tệ nhất cũng phải là Bồ Tát, thâu tóm toàn bộ quyền lực vào tay." "Để sau này, tiện cho ta đoạt quyền của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề." Thiện thi số một khẽ gật đầu: "Tuân lệnh bản tôn!" ...

Dưới ánh trăng sao thưa thớt, Trường Nhĩ dẫn theo mấy chục Thiện thi cải trang của Từ Loan Đao.

Xông về phía động phủ của Từ Loan Đao. *Ầm* một tiếng, dị biến đột ngột xảy ra!

Cửa đá động phủ bất ngờ nổ tung, 'Tạ Quan Hi' loạng choạng chạy ra ngoài.

Chương 37

Vừa chạy vừa hét lớn: “Tên ma đầu đã áp chế được độc dược rồi, nhiệm vụ thất bại, chia nhau ra chạy, tập hợp ở địa điểm cũ!” “Chạy?” “Ta đã đồng ý chưa?” Từ Loan Đao áo trắng dính máu bước ra, mặt không cảm xúc, nhìn về phía Trường Nhĩ.

“Trường Nhĩ, ngươi dám phản bội sư phụ, phản bội Tiệt Giáo!” “Hôm nay, ta phải nếm thử thịt của ngươi!” Từ Loan Đao nhe hàm răng trắng ởn.

“A a a!” Trường Nhĩ sợ đến tè ra quần, quay người bay lên trời, trong chớp mắt đã chạy khỏi đảo Kim Ngao.

“Trường Nhĩ đạo hữu, đi trước đi, ta và huynh đệ đoạn hậu!” 'Tạ Quan Hi' hét lớn một tiếng!

Lập tức các Thiện thi và Từ Loan Đao lao vào đánh nhau!

Linh khí cuồn cuộn, ánh sáng pháp bảo ngũ sắc lục quang chiếu thẳng lên trời cao.

Dù là đêm đen, cũng sáng như ban ngày!

Tuy Từ Loan Đao và các Thiện thi chỉ làm màu, sấm to mưa nhỏ.

Nhưng đã kinh động đến các đệ tử Tiệt Giáo đang bế quan.

“Có thể chạy rồi!” Từ Loan Đao ra lệnh một tiếng, Thiện thi số một, dẫn theo Thiện thi số sáu đến chín mươi tám, ngự gió, xông vào màn đêm vô tận. ...

“Tiểu sư đệ!” Đa Bảo đạo nhân là người đầu tiên xông lên Tuấn Lang Sơn, thấy Từ Loan Đao đang nôn ra máu, hơi thở yếu ớt.

Vội vàng chạy tới, ôm Từ Loan Đao vào lòng.

“Không không không, tiểu Đao, đừng chết!” “Yên tâm, trời muốn ngươi chết, sư huynh cũng sẽ cướp ngươi về!” Đa Bảo đạo nhân khóc nức nở.

Từ Loan Đao không nhịn được đảo mắt lia lịa: “Sư huynh, Trường Nhĩ phản giáo, mau gọi người, bắt tên khốn đó về!” *Vèo vèo vèo*, mấy vệt cầu vồng liên tiếp hạ xuống.

Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đều đã đến.

“Mấy vị sư muội, chăm sóc tiểu sư đệ!” “Công Minh sư đệ, theo ta đi truy kích tên chó Trường Nhĩ!” Đa Bảo đạo nhân dẫn theo Triệu Công Minh, cùng một đám đệ tử Tiệt Giáo đông nghịt, nhanh chóng lao ra khỏi đảo Kim Ngao.

Bích Tiêu có quan hệ tốt nhất với Từ Loan Đao, ôm vị sư huynh phong lưu phóng khoáng vào lòng, khóc như mưa.

Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Quỳnh Tiêu bốn người, trong mắt đầy lo lắng.

“Tiểu sư đệ, cảm thấy thế nào?” Kim Linh hỏi, tay nắm chặt lại.

Từ Loan Đao yếu ớt nói: “Ba vị sư tỷ, còn có Quỳnh Tiêu sư muội, ta chịu được.” “Hơi buồn ngủ, Bích Tiêu sư muội, đừng động, để sư huynh ngủ một giấc ngon.” Vòng tay đầy đặn của tiểu cô nương Bích Tiêu, ấm áp và mềm mại hơn nhiều so với gã đàn ông thô kệch Đa Bảo. ...

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu ở bên cạnh Từ Loan Đao suốt một đêm.

Vết thương của Từ Loan Đao rất nặng, cơ thể luôn run rẩy vì lạnh.

Không còn cách nào, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đành phải thay phiên nhau ôm Từ Loan Đao vào lòng.

Dùng thân nhiệt của mình để giúp Từ Loan Đao. ...

Ngày hôm sau, Từ Loan Đao tỉnh dậy, tinh thần phấn chấn.

Lúc này, bốn đại đệ tử nội môn, ba đại đệ tử ngoại môn, đều tụ tập ở Tuấn Lang Sơn.

Đa Bảo đạo nhân nhìn Từ Loan Đao sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn.

Hơi áy náy nói: "Xin lỗi, sư đệ, Trường Nhĩ và Tạ Quan Hi, cùng đám tiểu tử mới nhập giáo gần đây, chạy quá nhanh!" "Ta đuổi ra khỏi Đông Hải, đến một bóng người cũng không thấy." Từ Loan Đao an ủi: "Đại sư huynh, không sao đâu, chuyện này tuyệt đối đừng làm lớn, đợi sư phụ về rồi quyết định!" Đa Bảo đạo nhân gật đầu: "Được, nghe lời sư đệ!" ...

Trong hỗn độn, một tòa điện vũ cổ xưa hùng vĩ trôi nổi!

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân nằm trên cao, Lục đại Thánh nhân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

"Sáu người các ngươi, đã thảo luận lâu như vậy, rốt cuộc ai là người đầu tiên ký tên vào Phong Thần Bảng?" Hồng Quân nhíu mày hỏi.

Lão Tử và Nữ Oa thì không sao, suốt quá trình ít khi phát biểu.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Tây Phương Nhị Thích bốn người, cãi nhau nước bọt bay tứ tung, suýt chút nữa đã đánh nhau.

"Lão sư, tình hình Tây Phương Giáo của chúng con, Người cũng biết, gia sản không thể so sánh với Tiệt Giáo của Thông Thiên đạo hữu!" "Người đầu tiên ký tên, tuyệt đối không thể là con và sư huynh được!" Chuẩn Đề khóc lóc nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không cảm xúc: “Lão sư, đệ tử Xiển Giáo của con, ai nấy đều phúc duyên sâu dày, tâm hệ thương sinh, chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý!” “Không giống như Tiệt Giáo của tam đệ, cái gọi là Vạn Tiên Triều, động một chút là muốn coi lê dân bách tính làm thức ăn!” “Bọn chúng nên lên Phong Thần Bảng để chuộc tội!” *Bành* một tiếng, Thông Thiên Giáo Chủ mạnh tay ném hộp kiếm cổ xuống đất.

“Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đừng lãng phí nước bọt nữa, không được thì đấu một trận!” “Ba người các ngươi cùng lên, chỉ cần phá được Tru Tiên Kiếm Trận của ta, ta lập tức ký tên!” Ba Thánh sắc mặt biến đổi, bọn họ đâu có ngốc!

Thiên đạo đệ nhất sát trận, phi Tứ Thánh không thể phá!

Huống chi Thông Thiên đã là Thánh nhân ngũ trọng thiên, Tru Tiên Kiếm Trận hiện tại, mức độ kinh khủng đã tăng lên rất nhiều so với trước đây.

Thấy ba Thánh căn bản không thể uy hiếp được Thông Thiên.

Lão Tử ánh mắt lóe lên, cuối cùng cũng mở miệng.

“Tam đệ, nể mặt đại ca một lần!” Sức nặng của người đứng đầu Lục Thánh, không phải Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể so sánh được.

Thông Thiên rõ ràng cảm thấy áp lực.

Sắc mặt tái mét, nghiến chặt răng hàm.

Đương nhiên, tất cả đều là giả vờ.

Đạo Tổ Hồng Quân tay áo rộng phất một cái, Phong Thần Bảng vàng óng bay đến trước mặt Thông Thiên. 'Tiểu Đao, sư phụ đã giao phó toàn bộ tương lai của Tiệt Giáo cho con đó!' 'Đừng để sư phụ thất vọng!' Kế hoạch của Từ Loan Đao nhằm vào thiên đình, Thông Thiên

Giáo Chủ biết rõ.

Vì vậy, những hành động trước đó chỉ là diễn kịch mà thôi.

Dù sao nếu ký tên một cách sảng khoái, sẽ khiến Ngũ Thánh và Hồng Quân cảnh giác.

Giả vờ tức giận, Thông Thiên cầm lấy Phong Thần Bảng, đầu ngón tay phải lóe lên linh quang.

Ký tên đầu tiên! ...

Đợi Phong Thần Lượng Kiếp giáng xuống.

Từ Loan Đao sẽ đưa đệ tử Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng trước.

Sau đó, sắp xếp nhục thân của Tam Thi lên bảng, khi đó, cái tên Hạo Thiên, Dao Trì Vương Mẫu chó má kia, hắn căn bản không thèm để ý.

Thông Thiên Giáo Chủ ký tên đầu tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ký thứ hai.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thứ ba, thứ tư.

Lão Tử thứ năm, Nữ Oa thứ sáu.

Đạo Tổ Hồng Quân thu Phong Thần Bảng vào lòng, nhìn sáu cái tên Thánh nhân trên đó, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Cuối cùng cũng giải quyết xong một chuyện lớn!

"Được rồi, tạm thời về đi, trước khi Phong Thần Lượng Kiếp giáng xuống, lại đến Tử Tiêu Cung, thương nghị về việc Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên thuộc về ai!" Hồng Quân nói nhẹ nhàng.

Lục Thánh lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Mặt Thông Thiên đen như đít nồi, đi đầu xuống Hồng Hoang.

Nữ Oa cũng trở về Đại Tố Thiên, Tây Phương Nhị Thích và

Nguyên Thủy Thiên Tôn ba người nhìn nhau, sự sung sướng và đắc ý hiện rõ trên mặt.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể tả hết sự sảng khoái.

Chương 38

Mấy ngày nay, tên tiểu tử khốn kiếp Từ Loan Đao đã quậy Xiển Giáo long trời lở đất.

Ngay cả ba Thiên Mệnh Chi Tử mà Nguyên Thủy chắc chắn phải có được, ba miếng thịt béo ngậy, cũng rơi vào miệng Từ Loan Đao.

Cuối cùng cũng gỡ lại được một bàn!

Nhưng, Nguyên Thủy vẫn không cam lòng!

Chuẩn bị thực thi một kế hoạch mới nhằm vào Thông Thiên, vào Từ Loan Đao, vào Tiệt Giáo!

"Đại ca, lần này đa tạ huynh!" Nguyên Thủy chắp tay với Lão Tử.

Tây Phương Nhị Thích cũng vội vàng nịnh nọt: "Thánh nhân ngũ trọng thiên thì sao?

Có Thiên đạo đệ nhất sát trận thì sao?" "Thông Thiên cuối cùng không phải vẫn ngoan ngoãn cúi đầu trước Lão Tử đạo hữu sao!" Lão Tử mặt không cảm xúc: "Được rồi, đều giải tán đi!" ...

Đông Hải, đảo Kim Ngao!

Chín đại đệ tử nội ngoại môn, cùng Tùy Thị Lục Tiên, toàn bộ tụ tập tại Bích Du Cung!

"Cái gì?

Trường Nhĩ tập hợp một đám đệ tử mới nhập môn, ám sát tiểu Đao?

Phản giáo?" Nghe Đa Bảo đạo nhân báo cáo, Thông Thiên Giáo Chủ giận không thể át.

Khí thế Thánh nhân bàng bạc gần như không thể khống chế, khiến

cho biển cả mênh mông ngoài đảo sóng cuộn trào, sóng lớn hung dữ.

Từ Loan Đao không khỏi giơ ngón cái với vị sư phụ của mình, diễn xuất đã đạt đến tinh túy.

"Tiểu Đao, con không sao chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, lập tức hỏi thăm.

Từ Loan Đao cười hắc hắc: "Sư phụ, con không sao, chỉ là một đám sâu mọt, muốn giết con?

Nằm mơ đi!" "Vậy thì tốt!" Thông Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Đa Bảo đạo nhân tiến lên một bước, hung hăng nói: "Sư phụ, Trường Nhĩ là Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên, Tạ Quan Hi kia lại là Chuẩn Thánh nhị trọng thiên!" "Vì vậy, đệ tử kiến nghị, để con và Kim Linh sư muội ra đảo, truy kích Trường Nhĩ và Tạ Quan Hi, cùng mấy chục đệ tử phản bội kia!" Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Sư phụ, tục ngữ có câu, oan có đầu nợ có chủ, Trường Nhĩ và Tạ Quan Hi, cùng mấy chục tên khốn đó muốn giết con!" "Chuyện này, nên do con đi xử lý, đồ nhi chắc chắn sẽ mang đầu của chúng về!" Thấy Từ Loan Đao nói có lý, Đa Bảo đạo nhân cũng không tiện nói nhiều.

"Được, tiểu Đao, con mang theo Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đi, nhớ cẩn thận!" Thông Thiên tháo hộp kiếm cổ sau lưng xuống, ném qua.

"Sư phụ, yên tâm đi!" Nhận lấy hộp kiếm cổ, Từ Loan Đao sải bước rời khỏi Bích Du Cung.

Trực tiếp ngự gió, mục tiêu rõ ràng, đại lục phương Tây.

Cơ hội khó có được này, Từ Loan Đao chắc chắn phải chém Tây Phương Nhị Thích một nhát thật đau. ...

Đất phương Tây, núi Tu Di Linh Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa từ trên trời hạ xuống, Dược Sư Phật và mấy vị Bồ Tát liền xông tới.

"Hai vị Thánh nhân, trời có mắt rồi, Tây Phương Giáo của chúng ta sắp hưng thịnh rồi sao?" Dược Sư Phật kích động đến rơi lệ.

Tây Phương Nhị Thích vẻ mặt ngơ ngác.

Dược Sư Phật có phải uống nhiều quá không, ban ngày ban mặt nói năng hồ đồ?

"Nhị Thánh..." Nhật Quang Bồ Tát mặt mày hớn hở, lắp ba lắp bắp, nói không ra lời.

"Thôi, Nhị Thánh cứ xem đi!" Dược Sư Phật, Nhật Quang Bồ Tát, Nguyệt Quang Bồ Tát, Đại Tự Tại Bồ Tát, Đại Thế Chí Bồ Tát, tự động nhường ra một con đường.

Trong đại điện ngói xanh mái ngọc, có một đám người đông nghịt.

Kẻ dẫn đầu, chính là Trường Nhĩ và Tạ Quan Hi!

Một Chuẩn Thánh nhị trọng thiên!

Chín Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên!

Năm sáu mươi Đại La Kim Tiên!

Số còn lại cũng đều là Thái Ất Kim Tiên!

"Trường Nhĩ, hỗn xược, Tiệt Giáo muốn khai chiến với Tây Phương Giáo của ta sao?" Chuẩn Đề quát lớn, Tiếp Dẫn cũng triệu hồi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Tây Phương Giáo.

"Nhị Thánh, hiểu lầm rồi!" Dược Sư Phật vội vàng giải thích: "Trường Nhĩ đạo hữu và Tạ Quan Hi đạo hữu, đã phản giáo, gia nhập Tây Phương Giáo của chúng ta!" "Hả?!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẻ mặt ngây dại.

Giây tiếp theo, hai vị Thánh nhân hoan hô nhảy nhót, phấn khích như hai con khỉ, nhảy lên nhảy xuống. ...

Dược Sư Phật và mấy vị Bồ Tát đi tiếp đãi mấy chục Thiện thi của Từ Loan Đao.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đưa Trường Nhĩ và Tạ Quan Hi đến thế giới Cực Lạc.

Sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, tiên thiên linh khí tràn ngập Hồng Hoang, thai nghén ra vô số tiên thiên thần thai linh vật.

Nhưng mấy lần lượng kiếp, khiến núi sông thay đổi, sông biển bốc hơi, gây ra tổn hại khó lường cho thế giới Hồng Hoang.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, tiên thiên linh khí hoàn toàn biến mất.

Không chỉ tiên thiên thần thai linh vật khó sinh ra, chất lượng của tiên phật thần ma cũng chắc chắn sẽ giảm đi một bậc.

Đến Tây Du Lượng Kiếp, đừng nói Chuẩn Thánh, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng trở thành sự tồn tại hiếm có.

Sau Tây Du, ngay cả hậu thiên linh khí cũng dần cạn kiệt, thành tiên còn khó hơn lên trời.

Cho đến nay, thế giới Cực Lạc là đạo trường Thánh nhân duy nhất còn tồn tại tiên thiên linh khí. ...

Chuẩn Đề tự mình pha cho Trường Nhĩ và Tạ Quan Hi một ấm trà thơm ngát.

Lá trà hái từ cây Bồ Đề, tiên phật thần ma bình thường khó có cơ hội được uống một ly.

Trường Nhĩ có chút sợ hãi: "Nhị Thánh, các ngài cũng biết, Từ Loan Đao là đồ nhi được Thông Thiên Giáo Chủ sủng ái nhất." "Tây Phương Giáo thật sự có thể bảo vệ ta an toàn vô sự sao?" Chuẩn Đề

hiền từ nói: "Trường Nhĩ đạo hữu, cứ yên tâm, Tây Phương Giáo của chúng ta có đến hai Thánh nhân!" "Hơn nữa, tên tiểu tử họ Từ đó không phải chưa chết sao?" Tạ Quan Hi an ủi: "Trường Nhĩ đạo hữu, đừng sợ, Phong Thần Lượng Kiếp sắp giáng xuống!" "Đó mới là đại sự, chắc chắn Thông Thiên hiện tại đã lo đến sứt đầu mẻ trán, sẽ không tốn thêm tinh lực vào chúng ta đâu." Tiếp Dẫn gật đầu phụ họa: "Quan Hi đạo hữu nhìn thấu triệt!" ...

Bỗng nhiên, Nhật Quang Bồ Tát vội vã chạy vào.

"Nhị Thánh, xảy ra chuyện lớn rồi, tên ma đầu Từ Loan Đao đó đang ở Tu Di Linh Sơn của chúng ta!" *Bành* một tiếng, Trường Nhĩ sợ đến mức ngã từ ghế đá xuống đất, trà đổ hết lên người.

Chuẩn Đề ánh mắt lóe lên, nói: "Quan Hi đạo hữu, Trường Nhĩ đạo hữu, hai vị tạm thời lui xuống!" "Để ta và sư huynh đối phó với tên chó đó!" Nhật Quang Bồ Tát, dẫn Tạ Quan Hi và Trường Nhĩ đi trốn. ...

Nửa khắc sau, Từ Loan Đao áo trắng như tuyết, được Nguyệt Quang Bồ Tát dẫn vào thế giới Cực Lạc.

Dưới cây Bồ Đề, Tây Phương Nhị Thích hòa nhã nói: "Đây không phải Từ sư điệt sao?

Cơn gió nào thổi ngươi đến Tây Phương Giáo của ta vậy!" Từ Loan Đao như đi vào vườn sau nhà mình, hái một chiếc lá cây Bồ Đề xanh biếc, cho vào miệng, từ từ nhai.

"Phì, có một mùi tanh, giống hệt mùi trên người Chuẩn Đề sư thúc!" Mẹ nó chứ!

Mặt Chuẩn Đề lập tức xanh mét!

Hắn là do Tiên Thiên Canh Kim Bồ Đề hóa hình.

Cây Bồ Đề này, có quan hệ mật thiết với hắn.

Đây là sỉ nhục trắng trợn!

"Hai vị sư thúc, tên thỏ tinh Trường Nhĩ và Tạ Quan Hi của giáo ta, tập hợp một đám gà đất chó sành muốn giết ta." "Nhưng sư điệt ta là ai?

Dưới Thánh nhân, thiên hạ đệ nhất, ba quyền hai cước đã đánh cho bọn chúng tè ra quần." Chuẩn Đề kinh ngạc: "Có chuyện như vậy sao?" Từ Loan Đao cười như không cười: "Sư phụ từ Tử Tiêu Cung về, biết chuyện này, giận sôi lên." "Đặc biệt phái ta đi truy kích đám phản đồ này." "Ta thì, lần theo mùi tanh của con thỏ tinh đó, đến được Tu Di Linh Sơn." "Hai vị sư thúc, không cho ta một lời giải thích hợp lý sao?" Tiếp Dẫn nghiêm nghị nói: "Từ sư điệt, ngươi coi Tây Phương Giáo của ta là gì?" "Phản đồ, ai cũng phải tru diệt!" "Tây Phương Giáo của ta tuy nghèo, nhưng cũng có mấy phần ngạo cốt!" "Làm sao có thể thu nhận những con sâu bọ đó?" Chuẩn Đề nghiêm túc nói: "Từ sư điệt, ta và sư huynh xin thề trước trời xanh!" "Nếu Tây Phương Giáo của ta tiếp nhận đám phản đồ đó, ta và sư huynh sẽ không được chết tử tế!" "Sau khi chết, thi thể chảy mủ, thịt thối bị thú hoang ăn sạch!" Bỗng nhiên, bên ngoài thế giới Cực Lạc truyền đến tiếng ồn ào.

Chương 39

Chỉ thấy mấy chục Thiện thi của Từ Loan Đao, bất chấp sự ngăn cản của Đại Tự Tại Bồ Tát và Đại Thế Chí Bồ Tát, xông vào.

"Chuẩn Đề Thánh nhân, huynh đệ chúng tôi xin được mặt cảm tạ ân tình thu nhận của ngài." "Tiếp Dẫn Thánh nhân, nhân cách của ngài quá vĩ đại, còn chói lọi hơn cả mặt trời, làm mù mắt tôi rồi!" "Hai vị Thánh nhân, ngài từ bi hơn nhiều so với tên chó Thông Thiên đó, có thể gia nhập Tây Phương Giáo là vinh hạnh của huynh đệ chúng tôi!" Luôn giỏi lừa đảo, mặt dày vô sỉ như Tây Phương Nhị Thích.

Lúc này cũng không nhịn được mà đỏ mặt, quá xấu hổ rồi.

Thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống!

Mấy chục Thiện thi, 'chậm chạp nhận ra' Từ Loan Đao, lập tức tan tác như chim vỡ tổ, chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

"Khụ khụ!" Chuẩn Đề giả vờ ho hai tiếng: "Từ sư điệt, nghe sư thúc ta ngụy biện...

à không, giải thích!" Từ Loan Đao mỉa mai: "Giải thích đi, sư điệt xin rửa tai lắng nghe!" "Đại Tự Tại, Đại Thế Chí, hai người các ngươi mau tới đây!" Chuẩn Đề hét lớn một tiếng, mặt của Đại Tự Tại Bồ Tát và Đại Thế Chí Bồ Tát đều xanh mét.

Mẹ nó chứ, để cho Từ Loan Đao một lời giải thích, Chuẩn Đề chuẩn bị xử lý người nhà mình rồi.

"Lũ phản đồ Tiệt Giáo, có phải hai người các ngươi tự ý tiếp nhận không?" Đại Tự Tại và Đại Thế Chí có thể nói không sao?

Chỉ có thể gật đầu!

Chuẩn Đề đau lòng nói: "Hai người các ngươi có biết không?

Lũ chó đó suýt chút nữa đã giết chết Từ sư điệt!" "Có thể... ta hiểu rồi..." Chuẩn Đề 'bừng tỉnh đại ngộ' nói: "Là cố ý!" "Cố ý thu nhận đám phản đồ, trước tiên trấn an bọn chúng, sau đó báo cho Tiệt Giáo!" Đại Tự Tại và Đại Thế Chí vội vàng gật đầu: "Đúng đúng đúng, Thánh nhân, đây chính là ý định ban đầu của chúng tôi!" Chuẩn Đề mặt mày hớn hở nói: "Từ sư điệt, nếu đã hiểu rồi, đám phản đồ này giao cho ngươi xử trí!" "Không cần cảm ơn Tây Phương Giáo ta, ta và Tiếp Dẫn sư huynh với Thông Thiên đạo hữu là bạn bè chí cốt, đây đều là chuyện nên làm." Không hổ là bộ đôi lừa đảo phương Tây, dứt khoát gọn lẹ liền bán đứng mấy chục Thiện thi của Từ Loan Đao.

Nhưng, không đợi Từ Loan Đao mở lời, Chuẩn Đề tiếp tục nói: "Từ sư điệt, có câu nói rất hay, oán oán tương báo đến bao giờ mới dứt?" Ngay trước mặt Từ Loan Đao, Chuẩn Đề bắt đầu suy diễn thiên cơ.

Chuyện về đám Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Tạ Quan Hi trước đó, đều là những kẻ sống sót từ một ngàn ba trăm chín mươi hai tông phái bị Từ Loan Đao tiêu diệt.

Nhưng Chuẩn Đề lòng đa nghi, Từ Loan Đao không nói, sau này y cũng sẽ tự tìm hiểu.

Rốt cuộc đám Trường Nhĩ, Tạ Quan Hi có thật sự phản giáo hay không, hay đây là kế của Thông Thiên nhằm vào Tây Phương Giáo.

Khóe miệng Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười âm hiểm khó thấy.

Hắn sớm đã nhờ Thông Thiên Giáo Chủ sắp xếp ổn thỏa lai lịch của mấy chục Thiện thi kia.

Quả nhiên, nửa khắc sau, Chuẩn Đề mở mắt ra!

Những gì suy diễn được, giống hệt như lời Trường Nhĩ đã nói!

"Từ sư điệt, có lẽ ngươi không biết đâu nhỉ?" "Mấy chục người

kia, sở dĩ muốn giết ngươi, chỉ vì năm đó ngươi đã tiêu diệt tông phái của bọn họ!" "Người thân bạn bè, tất cả đều chết trong tay ngươi!" "Ôi!" Chuẩn Đề giả vờ thở dài một hơi, "Từ sư điệt, buông đao đồ tể, lập địa thành Phật!" "Ta nhìn thấy trong mắt ngươi có sự mờ mịt sâu sắc, hay là ngươi bái ta và Tiếp Dẫn sư huynh làm sư phụ đi!" "Hai người chúng ta nhất định sẽ đem hết sở học cả đời truyền thụ cho ngươi, giúp ngươi thoát khỏi bể khổ, minh tâm kiến tính!" Hay cho tên này!

Không hổ là Chuẩn Đề, lừa phỉnh hết bộ này đến bộ khác, suýt chút nữa đã lừa được cả Từ Loan Đao...

Trầm tư một hồi, Từ Loan Đao khẽ nói: "Ta cảm thấy Chuẩn Đề sư thúc nói rất đúng!" "Sau khi trở về, ta sẽ nói với sư phụ, Trường Nhĩ, Tạ Quan Hi, và mấy chục người kia, đều bị ta giết cả rồi!" Không đợi Tây Phương Nhị Thích lộ ra nụ cười.

Từ Loan Đao liền bắt đầu xoa xoa ngón cái và ngón trỏ: "Phí nhân sự này, không biết hai vị sư thúc..." Tây Phương Nhị Thích suýt chút nữa hộc máu!

Lãng phí bao nhiêu nước bọt, tưởng rằng đã làm Từ Loan Đao cảm động rồi!

Xem ra, không cho chút lợi lộc, tiểu vương bát đản này thề không bỏ qua!

Một Chuẩn Thánh nhị trọng thiên!

Năm, sáu mươi Đại La Kim Tiên!

Ba mươi Thái Ất Kim Tiên!

Lợi ích chia chác này, bất kể đối với ai, đều có sức hấp dẫn trí mạng.

Chuẩn Đề cũng rất dứt khoát, trực tiếp từ trong biển thức lấy ra

một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Từ Loan Đao thờ ơ liếc nhìn một cái, quay đầu bỏ đi.

"Phản đồ Tiệt Giáo, ta đã tìm được rồi, ở Tu Di Linh Sơn." "Đợi sau khi trở về, ta sẽ nói với sư phụ." "Có Tiếp Dẫn sư thúc và Chuẩn Đề sư thúc, lại dám bao che cho lũ chó đó." "Sư điệt ta người nhỏ lời nhẹ, không nói lại hai vị sư thúc." "Vậy thì để sư phụ ta mang Tru Tiên Kiếm Trận đến." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hận đến nghiến răng.

Trước đó Từ Loan Đao quậy cho Xiển Giáo gà bay chó sủa.

Hai người họ chỉ đứng xem, làm một đám quần chúng ăn dưa đủ tư cách.

Xem kịch hả hê.

Cuối cùng cũng đến lượt Tây Phương Giáo.

"Từ sư điệt, khoan đã!" Chuẩn Đề níu lại.

Từ Loan Đao quay đầu nói: "Hai vị sư thúc, có rắm mau thả!" Chuẩn Đề nghiến răng nói: "Không biết Từ sư điệt, muốn cái gì?" Từ Loan Đao sờ sờ cằm.

"Tây Phương Giáo nghèo kiết xác như vậy, làm gì có đồ tốt?" "Cũng chỉ có cây Bồ Đề kia là bảo bối!" .....

Một canh giờ sau, Từ Loan Đao vác cây Bồ Đề, một trong Thập đại Tiên thiên linh căn, nghênh ngang bay ra khỏi Tu Di Linh Sơn.

Quay đầu lại, Từ Loan Đao vẫy vẫy tay với Tây Phương Nhị Thích.

"Hai vị sư thúc, không cần tiễn, sư điệt nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió trở về Đông Hải!" "Ta sẽ trồng cây Bồ Đề bên ngoài động phủ của ta, tận tâm chăm sóc." "Chỉ cần nhìn thấy cây này, sư điệt sẽ nhớ đến gương mặt hiền từ hòa ái của hai vị sư thúc." "Ủa, Tiếp Dẫn

sư thúc, người khóc à?" Tiếp Dẫn nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

"Không sao, có lẽ là cát bay vào mắt thôi!" Tây Phương Nhị Thích, quả thực hận không thể một đao đâm chết Từ Loan Đao!

"Tiểu sư thúc về rồi!" Không biết tên nhóc nào hú lên một tiếng, tức thì làm bùng nổ cả đảo Kim Ngao.

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, và Tùy thị thất tiên.

Đám đệ tử Tiệt Giáo đông nghịt, toàn bộ đều kéo lên Tuấn Lang sơn.

"Trời đất ơi, đó là cây Bồ Đề sao?" "Một trong Thập đại linh căn Tiên thiên của Hồng Hoang, không phải là bảo vật trấn giáo của Tây Phương Giáo sao?

Bị tiểu sư thúc mang về rồi?" "Lá Bồ Đề ẩn chứa đạo vận, bao nhiêu thần tiên còn không có cơ hội được một phiến, tiểu sư thúc lại có cả một cây!" Từ Loan Đao đem cây Bồ Đề trồng trước động phủ.

Hào khí ngút trời nói: "Các vị sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội, chỉ cần có nhu cầu, lá Bồ Đề, cứ tùy ý hái." "Tiểu sư thúc uy vũ bá khí!" Một đám đệ tử hoan hô nhảy nhót.

Trước Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ một thân áo xanh, chắp tay sau lưng, khóe miệng mỉm cười.

Nếu để Tây Phương Nhị Thích biết được chân tướng, e rằng sẽ bị Từ Loan Đao tức đến hộc máu...

Ở cùng Thông Thiên Giáo Chủ một lúc, Từ Loan Đao trở về Tuấn Lang sơn.

Hái mấy trăm phiến lá Bồ Đề đã chín, sau đó quay về động phủ.

Từ trong biển thức lấy ra Hỗn Độn Châu, sau khi bố trí cấm chế, Từ Loan Đao liền lao vào thế giới Hỗn Độn.

Thiện Thi số chín mươi chín, sớm đã chém ra Thiện Thi số một trăm.

Thiện Thi số một trăm tiếp tục chém ra Thiện Thi số một trăm linh một.

Thiện Thi số chín mươi chín, sau khi nắm vững 《Mậu Tuất Ngọc Thanh Kim Chương》, liền giúp Thiện Thi số hai rèn đúc pháp bảo.

Thiện Thi số ba, bốn, năm, đã thu thập gần hết dược liệu trong thế giới Hỗn Độn.

Xây dựng một Tàng Bảo Khố, toàn bộ đều đặt vào trong đó.

Dưới khe núi của Từ Loan Đao, trong đầm suối Tiên Thiên Tử Dịch, trái tim Bàn Cổ giống như một ngôi sao rực lửa, đã khôi phục lại sức sống.

Khí tức của Càn Khôn Đỉnh ngày càng huyền ảo cổ xưa, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể tiến giai thành Tiên thiên chí bảo.

Trong đỉnh, Tiên thiên linh bảo lại có hơn một trăm kiện!

Phần lớn đều là Tiên thiên trung phẩm linh bảo.

Có hơn ba mươi kiện là Tiên thiên thượng phẩm linh bảo.

Từ Loan Đao cầm lấy một cây trường thương vàng óng, một luồng thông tin truyền vào tâm hải.

Chương 40

Lại là một kiện Tiên thiên cực phẩm linh bảo, có một đặc tính vô cùng bá đạo.

Chỉ cần ném ra, trăm phần trăm trúng mục tiêu!

Quá nghịch thiên!

Đây là thành quả lớn nhất của Thiện Thi số hai, dùng dược liệu trong thế giới Hỗn Độn luyện chế thành.

Từ Loan Đao đặt tên cho cây trường thương này là Vĩnh Hằng Chi Thương.

Chuẩn bị dùng làm pháp bảo bản mệnh của mình. .....

Trường hà Thời gian pháp tắc, có bốn con sông, tương đương bốn vạn năm.

Từ Loan Đao ném ra một con sông, nhấn chìm thế giới Hỗn Độn.

Dùng năm trăm năm, chế ra một đỉnh Tiến Hóa Dịch.

Trong Tiến Hóa Dịch có Tiên Thiên Tử Dịch, có tâm đầu huyết của Bàn Cổ, có một bình Thánh nhân chi huyết của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có cả dịch cốt của hơn bảy trăm phiến lá Bồ Đề sau khi nghiền nát.

Từ Loan Đao chuẩn bị một lần nữa tăng cường căn nguyên, đồng thời tiến giai Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên.

Sau đó chém ra Ác Thi!

Trong động phủ, Từ Loan Đao cởi bỏ y phục, bước vào trong cổ đỉnh bằng đồng xanh.

Tiến Hóa Dịch chứa đầy năng lượng kinh khủng, trong nháy mắt đã nhấn chìm hắn.

Xuyên qua lỗ chân lông trên da, thẩm thấu vào tứ chi bách hài.

Thân thể Từ Loan Đao, gần như muốn nổ tung.

Cảm giác này thật quá đã! .....

Mây trắng chó xanh, thế giới Hồng Hoang không tính năm tháng.

Bên ngoài chỉ qua ba ngày, nhưng trong thế giới Hỗn Độn, đã trôi qua ba vạn năm.

Từ Loan Đao xuất quan rồi!

Làn da hắn trong suốt như ngọc, khí huyết trong cơ thể còn mênh mông hơn cả biển cả.

Căn nguyên, cuối cùng đã tăng lên đến đệ thất phẩm trong Thượng tam phẩm của Hỗn Độn Thần Ma.

Lực lượng nhục thân của hắn, chỉ cần giơ tay cũng có thể cứng đối cứng với Tiên thiên cực phẩm công phạt linh bảo.

Phía sau đầu Từ Loan Đao, mơ hồ có một vầng sáng mông lung.

Chính là hình thái ban đầu của Thánh Nhân Chi Luân!

Hoạt động gân cốt, Từ Loan Đao ném ra con sông Thời gian pháp tắc cuối cùng.

Hắn ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn quyết cổ xưa, bắt đầu chém Ác Thi trong Tam Thi. .....

Côn Luân sơn, Ngọc Hư Cung.

Quảng Thành Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi xếp bằng trên cao, thần sắc tràn đầy kính sợ.

“Không biết sư phụ tìm con, có việc gì căn dặn?” Nguyên Thủy

mở mắt, trầm giọng nói: "Quảng Thành Tử, ngươi đến Long cung Đông Hải một chuyến!" "Sau đó, đến Thiên đình gặp Hạo Thiên!" "Trước tiên thế này, sau đó thế kia, cuối cùng thế nọ!" Quảng Thành Tử chăm chú lắng nghe.

Nghe xong, không nhịn được hỏi: "Sư phụ, người chuẩn bị tính kế Na Tra?" Nguyên Thủy mặt không cảm xúc nói: "Na Tra là một mảnh vụn rơi ra khi Nữ Oa luyện đá vá trời, phúc duyên sâu dày." "Vốn nên thuộc về Xiển Giáo ta, lại bị thằng khốn Từ Loan Đao nửa đường nẫng tay trên." "Thứ chúng ta không có được, sao có thể để Tiệt Giáo dùng thoải mái như vậy?" "Chẳng bằng hủy đi cho xong!" Quảng Thành Tử khẽ gật đầu: "Sư phụ, con hiểu rồi!" "Đi đi, làm việc lanh lợi một chút!" Nguyên Thủy phất tay áo, Quảng Thành Tử chắp tay rồi rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Trong Hỗn Độn Châu.

Một vạn năm sau, Từ Loan Đao bước ra khỏi động phủ.

Bên cạnh hắn là một Ác Thi mặc hắc y, dung mạo giống hệt Từ Loan Đao.

Đều là mỹ thiếu niên phong thái như ngọc, tiêu sái phóng khoáng, chỉ là khí chất âm trầm hơn rất nhiều.

Pháp bảo mà Từ Loan Đao dùng để ký thác Ác Thi số một, chính là Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử.

Phẩm giai của Phiên Thiên Ấn là Cực phẩm Tiên thiên công phạt linh bảo.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, chính vì có Phiên Thiên Ấn trong tay, Quảng Thành Tử mới trở thành 'Thánh Mẫu Sát Thủ' hung danh lừng lẫy.

Tâm niệm vừa động, mấy chục Thiện Thi áo trắng như tuyết từ

trong động phủ bước ra, đứng trước mặt Từ Loan Đao.

Bốn vạn năm thời gian, Thiện Thi lúc này, đã chém ra đến số một trăm sáu mươi lăm.

Thiện Thi số một trăm sáu mươi lăm, đang chém ra Thiện Thi số một trăm sáu mươi sáu.

"Ác Thi số một, đi khai phá động phủ, tu luyện 《Đại Tự Tại Tam Thi Chi Pháp》, mau chóng chém ra Ác Thi của ngươi!" "Về phần pháp bảo ký thác, tự đến Càn Khôn Đỉnh mà chọn!" Ác Thi số một chắp tay, nói: "Cẩn tuân pháp lệnh của bản tôn!" Sau khi tiễn Ác Thi số một rời đi, Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Thiện Thi số chín mươi chín, đến Thiện Thi số một trăm sáu mươi tư, tự đi lấy dược liệu, luyện chế mặt nạ da người." "Sau đó chia từng tốp gia nhập Tiệt Giáo, nhớ áp chế cảnh giới, đừng quá gây chú ý." Mấy chục Thiện Thi bay về phía Tàng Bảo Khố lấy dược liệu.

Hiện tại, Từ Loan Đao bắt đầu bố cục Phong Thần Bảng.

Dưới khe núi, trong đầm suối Tiên Thiên Tử Dịch, trái tim Bàn Cổ đập thình thịch.

Về phần Càn Khôn Đỉnh, bên trong hào quang rực rỡ chói mắt, Tiên thiên linh bảo có đến hơn ba trăm kiện.

"Vãi nồi, ông đây đúng là giàu vãi!" Từ Loan Đao mặt mày hớn hở.

Tu luyện công pháp, có bản hoàn chỉnh 《Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương》 của Thông Thiên Giáo Chủ.

Pháp bảo, có đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Tiên thiên thượng phẩm linh bảo trong Càn Khôn Đỉnh, hắn còn lười nhìn tới.

Căn nguyên, là Hỗn Độn Thần Ma thượng tam phẩm, chỉ còn một bước nữa là có thể sánh ngang với Ma Tổ La Hầu năm xưa.

Chỉ còn hai bước nữa là có thể đuổi kịp Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa.

Đời người, sướng không thể tả.

Bỗng nhiên, trong đầu vang lên giọng nói lạnh băng của hệ thống. 【Đinh, phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tính kế Thiên mệnh chi tử Na Tra, cung cấp cho túc chủ các lựa chọn sau.】 【Lựa chọn một: Ở lại đảo Kim Ngao, bế quan tĩnh tu, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, để Na Tra tự sinh tự diệt.

Phần thưởng: Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bản nguyên Sát Lục pháp tắc.】 【Lựa chọn hai: Đứng ra, phá tan âm mưu của Nguyên Thủy, ngăn cản bi kịch cuộc đời Na Tra lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ.

Phần thưởng: Hỗn Độn Chung.】 Lão già Nguyên Thủy lại giở trò gì rồi!

Kiếp nạn định mệnh của Na Tra, đến rồi!

Làm rùa rụt cổ, phần thưởng là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đây là một trong ngũ đại trận pháp dưới Thiên Đạo.

Trận này có ba trăm sáu mươi lăm lá cờ Đại Chu Thiên Tinh Thần, tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần trên trời.

Có một vạn bốn ngàn tám trăm lá cờ Tiểu Chu Thiên Tinh Thần, tương ứng với một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh thần.

Lấy cờ Đại Chu Thiên Tinh Thần làm gốc, cờ Tiểu Chu Thiên Tinh Thần làm cành, sức mạnh của hàng ức tiểu tinh thần làm lá.

Thái Dương tinh và Thái Âm tinh làm trận nhãn, trận này một khi

phát động, sâu thẳm kinh khủng, sát khí chấn động vạn cổ.

Còn có bản nguyên Sát Lục pháp tắc!

Chương 41

Một trong mười pháp tắc hàng đầu trong ba ngàn Đại Đạo pháp tắc!

Nếu có thể hoàn toàn dung hợp với bản thân, về lý thuyết Từ Loan Đao thậm chí có thể dĩ lực chứng đạo!

Chứng thành không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là Đại Đạo Thánh Nhân!

Nhưng, Từ Loan Đao có thể làm rùa rụt cổ sao?

Không phù hợp với tính cách ngang tàng của hắn!

Lựa chọn thứ hai, đứng ra, phần thưởng là Hỗn Độn Chung!

Hỗn Độn chí bảo Khai Thiên Thần Phủ, vì không thể chịu đựng áp lực khai thiên mà tan rã.

Lưỡi búa hóa thành Bàn Cổ Phiên công phạt cực hạn, thân búa hóa thành Thái Cực Đồ phòng ngự cực hạn.

Đầu búa, hóa thành Hỗn Độn Chung công thủ nhất thể.

Trong Vu Yêu lượng kiếp, Đông Hoàng Thái Nhất chính là dựa vào Hỗn Độn Chung, lấy sức một mình, đối đầu với mấy vị Tổ Vu.

Nhưng, đáng tiếc là, Đông Hoàng Thái Nhất đến chết, cũng chưa luyện hóa hết bốn mươi tám tầng Tiên thiên cấm chế trong Hỗn Độn Chung.

Điều khiến Từ Loan Đao lo lắng nhất về Tiệt Giáo, chính là không có pháp bảo trấn áp khí vận!

Không chỉ Trường Nhĩ nhận ra, Từ Loan Đao cũng có thể cảm nhận được.

Có một luồng khí lưu hư vô phiêu dạt, đang từ đảo Kim Ngao chảy ra ngoài.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, nếu Tiệt Giáo có được một vật trấn áp khí vận.

Cũng không đến mức tan thành tro bụi, ngay cả một đốm lửa nhỏ cũng không truyền lại được.

"Hệ thống, ta chọn hai!" Hỗn Độn Chung, đối với Từ Loan Đao có sức hấp dẫn cực lớn. 【Chúc mừng túc chủ đã lựa chọn xong, xin hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Một khi Na Tra lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ, thì nhiệm vụ thất bại.】 .....

Nhân gian, Trần Đường Quan!

Vân Tiêu chăm sóc Tam Tra, một ngày nọ bỗng có cảm ứng, cảnh giới của nàng sắp đột phá.

Từ Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên, tiến giai đến Chuẩn Thánh.

Vân Tiêu không muốn bỏ lỡ cơ hội này, chuẩn bị thử một lần.

Sau khi dặn dò Tam Tra tu luyện cho tốt, Vân Tiêu tạm thời khai phá một động phủ trên Thúy Bình sơn, sau đó tiến vào bế quan.

Nàng không biết rằng, tất cả mọi chuyện, thực ra đều do Thiên Đạo Thánh Nhân ngấm ngầm giở trò...

Mất đi sự quản thúc của Vân Tiêu, Na Tra hoàn toàn thả bay bản thân.

Một buổi sáng nọ, Na Tra vừa mới học được thuật ngự phong, đạp lên Phong Hỏa Luân, men theo Cửu Loan Hà, bay qua trăm vạn dặm núi sông, đến được Đông Hải.

Nhìn biển cả mênh mông sóng biếc vạn dặm, Na Tra liền lao đầu

xuống.

Lòng ham chơi trỗi dậy, vung vẩy Hỗn Thiên Lăng, bất tri bất giác, sóng cả dâng trào, sóng lớn cuồn cuộn...

Long cung Đông Hải!

Một mảnh yên tĩnh.

Đâu đó trong thiên đường phúc địa.

"Tuần Hải Dạ Xoa đâu?" Giọng nói già nua của lão Long Vương truyền ra.

Địa vị của Tuần Hải Dạ Xoa trong Long tộc rất thấp, chỉ là một công cụ chạy vặt bị sai khiến.

Đừng nói là Long Vương, dù chỉ là một con rồng nhỏ bình thường, Tuần Hải Dạ Xoa cũng chưa từng được tận mắt nhìn thấy.

Trong mắt Dạ Xoa, mỗi một con rồng đều cao cao tại thượng.

Trong mắt Long tộc, bọn họ cũng giống như con giun dưới đất, không đáng nhắc tới.

Mà hôm nay, lại được Long Vương Ngao Quảng triệu kiến, niềm vui mừng hiện rõ trên mặt...

Đây là Long cung sao?

Tuần Hải Dạ Xoa đi theo sau Quy Thừa tướng, nhìn những cung điện lầu gác vàng son lộng lẫy, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Trước đây, đừng nói là vào Long cung, ngay cả tư cách nhìn từ xa cũng không có.

"Tuần Hải Dạ Xoa, ra mắt Long Vương!" Ngao Quảng ngồi trên bảo tọa, tóc trắng râu trắng, đầu mọc sừng rồng.

Trông có vẻ hiền từ, nhưng một luồng uy nghiêm vô song lại đè ép

Tuần Hải Dạ Xoa khiến thân thể đau đớn kịch liệt, thần hồn run rẩy.

Đây, chính là chân long!

"Dạ Xoa, bản vương giao cho ngươi một nhiệm vụ, sau khi hoàn thành, có thể vào Long cung, làm Tùy thị Long vệ của ta!" Ngao Quảng nói nhẹ như mây bay, nhưng Tuần Hải Dạ Xoa lại mừng như điên.

Tùy thị Long vệ?

Đó là chức vị chỉ có chân long mới có thể đảm nhiệm.

Vệ sĩ thân cận bảo vệ an toàn cho Ngao Quảng, không nói đến bổng lộc, chỉ riêng thân phận này, cũng đủ để đi ngang dọc khắp Tứ Hải.

"Xin Long Vương chỉ thị!" Tuần Hải Dạ Xoa cố nén sự kích động trong lòng.

Ngao Quảng trầm giọng nói: "Nhân gian có một ma đồng, tên là Na Tra, đang ở Đông Hải ta gây sóng gió, ngươi đến đầu Cửu Loan Hà, giết chết nó!" "Long Vương xin yên tâm, tiểu nhân đi lấy đầu lâu của tên nhóc đó về!" Tuần Hải Dạ Xoa hùng hổ hiên ngang bước ra khỏi Long cung. .....

Đợi Dạ Xoa đi xa, Quảng Thành Tử hiện thân.

Người đứng đầu Long tộc Tứ Hải, Ngao Quảng, vội vàng chắp tay hành lễ, thần sắc tràn đầy sợ hãi.

"Quảng Thành Tử thượng tiên, hy vọng ngài không nuốt lời!" Ngao Quảng cẩn thận nhắc nhở.

"Yên tâm!" Quảng Thành Tử thản nhiên nói: "Sau khi thành công, ta sẽ thu con trai cả của ngươi làm đệ tử ký danh, gia nhập Xiển Giáo ta!" "Được rồi, ta phải đến Thiên đình một chuyến, mọi việc cứ theo

kế hoạch mà làm!" Ngao Quảng cúi đầu thuận theo: "Cung tiễn thượng tiên!" .....

Đông Hải lớn đến đâu?

Hàng ức vạn vạn vạn vạn dặm, nơi Na Tra nghịch nước, tuy cũng là Đông Hải, nhưng chỉ ở đầu Cửu Loan Hà.

Lại không phải là Đại La Kim Tiên, động tĩnh có lớn đến đâu, sao có thể khuấy động đến Long cung?

Cảm giác mới lạ khi lần đầu thấy biển lớn, nhanh chóng qua đi.

Chơi chán, Na Tra lên bờ, nằm trên bãi cát, tắm nắng, lim dim buồn ngủ.

"Ngoan đồng, còn không mau bó tay chịu trói!" Một giọng nói khàn khàn khó nghe, làm Na Tra tỉnh giấc.

Hắn ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt quầng thâm.

Sau đó ngẩng đầu nhìn Tuần Hải Dạ Xoa.

"...Yêu quái à?" Na Tra tự lẩm bẩm.

Tuần Hải Dạ Xoa tưởng rằng, dung mạo uy phong lẫm liệt của mình đã trấn trụ được Na Tra.

Ai ngờ giây tiếp theo, cậu bé bụ bẫm đáng yêu cười ha hả, nắm đấm nhỏ điên cuồng đấm xuống đất.

"Con kiến hôi, dám chế giễu ta, chịu chết đi!" Tuần Hải Dạ Xoa tức giận đến hóa điên, xông thẳng về phía Na Tra.

Na Tra bị giật mình, cầm Hỏa Tiêm Thương lên, một đâm, trực tiếp đâm xuyên ruột Tuần Hải Dạ Xoa.

Chương 42

Đáng thương cho Dạ Xoa đến chết cũng không dám tin!

Một ma đồng nhân gian, lại có pháp lực, còn có Tiên thiên thượng phẩm linh bảo!

Rút Hỏa Tiêm Thương ra, nhìn Tuần Hải Dạ Xoa đã tắt thở!

Na Tra lẩm bẩm: "Không biết thịt của con quái vật xấu xí này có ngon không nhỉ?" Trước đó Từ Loan Đao đã nướng thịt cho Tam Tra, nên Na Tra rất thành thạo.

Dứt khoát nhóm lửa, Na Tra phanh thây Tuần Hải Dạ Xoa thành tám mảnh.

Dùng nước biển rửa sạch, cắm thịt Dạ Xoa lên Hỏa Tiêm Thương, bắt đầu nướng...

Long cung Đông Hải!

Ngao Quảng từ từ mở mắt, nhìn về phía Tam thái tử, nói: "Ngao Bính, có thể hành động rồi!" Ngao Bính lĩnh mệnh, rời Long cung, triệu tập một đám tôm binh cua tướng, thẳng tiến đến đầu Cửu Loan Hà.

Trên bãi cát, thịt Tuần Hải Dạ Xoa bị Na Tra nướng đến xèo xèo mỡ.

Thấy gần chín rồi, Na Tra liền cắn một miếng.

Thơm!

Một khắc sau, ăn sạch sành sanh, Na Tra chuẩn bị trở về.

Bỗng nhiên, mây đen che đỉnh, tôm binh cua tướng đen nghịt từ biển cả mênh mông xông ra.

Người dẫn đầu, một thân giáp bạc sáng loáng, tay cầm trường thương, mắt sáng mày kiếm, vô cùng tuấn tú.

Chính là Tam thái tử của Long vương Đông Hải, Ngao Bính!

Ngao Bính đứng trên cao, nhìn xuống Na Tra, thấy thi thể tàn tạ của Tuần Hải Dạ Xoa.

"Ngoan đồng, có biết ta là ai không?" Ngao Bính trầm giọng nói.

Na Tra khinh thường bĩu môi: "Ông đây cần quái gì biết ngươi là ai?" "Hỗn xược!" Ngao Bính sát khí đằng đằng nói: "Không chỉ giết chết Tuần Hải Dạ Xoa của Long cung Đông Hải ta, mà còn ăn tươi nuốt sống!" "Long tộc ta niệm tình ngươi còn nhỏ, chỉ cần ngươi quỳ xuống dập đầu tạ tội với bản thái tử, chuyện này coi như bỏ qua!" "Phì!" Na Tra hung hăng nhổ một bãi nước bọt, "Dập đầu với một con yêu quái mọc sừng à?

Nằm mơ đi!" "Trái lại, nếu ngươi chọc giận ông đây, thì ngoan ngoãn cho ta cưỡi vài canh giờ, rồi dẫn ta đi tham quan sâu trong Đông Hải, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi một mạng!" Ánh mắt Ngao Bính âm trầm như nước.

"Tôm binh cua tướng, bắt lấy nó, bản thái tử muốn dựng đỉnh, nấu chín tên nhóc này!" Tôm binh cua tướng lĩnh mệnh, gào thét, như một dòng lũ sắt thép, nhấn chìm Na Tra...

Na Tra bản thân căn nguyên nghịch thiên, tu luyện 《Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương》.

Lại được Vân Tiêu, một Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên, tận tâm chỉ dạy.

Cảnh giới Hồng Hoang chia làm Nhân tiên, Địa tiên, Thiên tiên, Huyền tiên, Kim tiên, Thái Ất Kim tiên, Đại La Kim tiên, Chuẩn thánh, Thánh nhân, chín đại cảnh giới.

Mỗi đại cảnh giới lại được chia nhỏ thành cửu trọng thiên.

Na Tra vừa ra đời đã là Thiên tiên, đến bây giờ, đã là Huyền tiên tam trọng thiên.

Huống hồ còn có bốn đại Tiên thiên thượng phẩm linh bảo là Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân.

Giết tôm binh cua tướng, dễ như trở bàn tay, giống như chém dưa thái rau.

Một nén hương sau, đám lâu la mà Ngao Bính mang theo đã chết gần hết.

Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, ngự phong, đối đầu với Ngao Bính.

Ngang tàng nói: "Lũ phế vật này, cũng đòi giết ông đây à?" "...Rốt cuộc có cho ta cười không?" Cười cái mả mẹ ngươi!

Ngao Bính giận không thể át, trực tiếp hiện ra bản thể, một con tiểu bạch long dài mười mấy vạn trượng!

Thân rồng to lớn như núi, uốn lượn như một dãy núi quanh co.

Khí tức rồng cuồn cuộn, kinh động chim bay thú chạy trong rừng núi hai bên bờ Cửu Loan Hà hoảng loạn tháo chạy.

"Không cho ta cười chứ gì?

Được thôi, hôm nay ông đây sẽ nếm thử thịt rồng!" Na Tra không hề sợ hãi, đại chiến với Ngao Bính.

Trên Đông Hải, trong nháy mắt sấm chớp vang rền, sóng lớn cuộn trào...

Cảnh giới của Ngao Bính là Huyền tiên cửu trọng thiên.

Nhưng căn bản không phải là đối thủ của Na Tra, người sở hữu

bốn kiện Tiên thiên thượng phẩm linh bảo.

Một canh giờ sau!

Na Tra một thương đâm xuyên đầu rồng của Ngao Bính.

Thi thể rồng khổng lồ rơi xuống biển cả mênh mông, gây ra những con sóng lớn cuồn cuộn.

Hoàn thành nhiệm vụ, nguyên thần của Ngao Bính hóa thành một luồng sáng độn đi.

Na Tra lao đầu xuống biển, gắng gượng kéo thi thể rồng lên bờ...

Lột da rút gân thi thể rồng.

Na Tra chuẩn bị dùng da rồng làm cho Ân phu nhân một bộ y phục hoa lệ.

Về phần gân rồng, làm cho sư phụ Từ Loan Đao một sợi dây lưng.

Thịt rồng còn lại, sẽ tự tay nướng, cho Vân Tiêu sư cô và hai vị huynh trưởng thưởng thức.

Đang lúc Na Tra bận rộn, một đạo sĩ tiên phong đạo cốt, từ xa đến gần.

Na Tra lập tức trở nên hung thần ác sát, chĩa Hỏa Tiêm Thương về phía vị khách không mời.

Đạo sĩ thở dài một hơi: "Tiểu đồng, có biết ngươi đã gây ra đại họa ngút trời, sẽ liên lụy đến người nhà không!" "Cút!" Ánh mắt Na Tra âm u khát máu.

Đạo sĩ khổ tâm khuyên can: "Tiểu đồng, con rồng này là con trai thứ ba của Long vương Đông Hải Ngao Quảng." "Giết nó, Ngao Quảng nhất định sẽ đến Thiên đình tố cáo với Hạo Thiên Thượng Đế." "Đợi thiên binh thiên tướng hạ phàm Trần Đường Quan, sẽ có

vô số bá tánh bị liên lụy gặp họa.” “Ngươi không sợ chết, nhưng người nhà ngươi thì sao?” Na Tra nhe hàm răng trắng ởn: “Lão đạo sĩ mũi trâu, còn không cút, ông đây một thương đâm cho ngươi một lỗ thủng xuyên người!” Đạo sĩ cười khổ, quay người đi xa...

Xử lý xong thi thể rồng, Na Tra ngồi trên bãi cát, chìm vào suy tư.

Hắn biết về Thiên đình, cũng biết Đạo gia Huyền tông có Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo, đại lục phương Tây xa xôi có một Tây Phương Giáo.

Những điều Na Tra biết, đều do vị sư cô Vân Tiêu nói cho hắn.

“Mẹ nó, mặc kệ, dù là Ngao Quảng đến, ông đây cũng sẽ lên Thiên đình, giết phăng hắn!” Đứng dậy, Na Tra bay vút lên trời.

Nơi tận cùng trời đất, đạo sĩ bí ẩn cười đầy ẩn ý.

Bỗng nhiên, thân thể đạo sĩ cứng đờ!

Đồng tử co rút kịch liệt đến kích thước đầu kim!

Hắn từ từ quay đầu!

Nhìn thấy Từ Loan Đao đang cười tủm tỉm!

Từ Loan Đao đối mặt với đạo sĩ bí ẩn.

“Quảng Thành Tử sư huynh, dạo này bận rộn nhỉ?” Từ Loan Đao cười như không cười nói: “Bận tính kế đồ nhi của ta!” Linh quang lóe lên, đạo sĩ khôi phục nguyên hình, dung mạo giống hệt Quảng Thành Tử, nhưng lại là một Thiện Thi.

“Từ sư đệ, Na Tra vốn không cần phải chết, chỉ vì nó đã trở thành đồ nhi của ngươi!” “Mệnh trung chú định, không ai có thể ngăn cản!” “Ồ?” Từ Loan Đao nhẹ như mây bay nói: “Nếu ta không tin vào số mệnh thì sao?” Thiện Thi của Quảng Thành Tử ánh mắt lóe lên: “Vậy ngươi tin vào cái gì?” Từ trong biển thức lấy ra Vĩnh Hằng Chi

Thương, Từ Loan Đao mỉm cười nói: “Ta tin vào cái này!” Vù một tiếng, Vĩnh Hằng Chi Thương bị Từ Loan Đao ném ra.

Giống như một luồng ánh sáng mặt trời vĩnh hằng bất diệt, dễ dàng đâm xuyên vào mi tâm của Thiện Thi Quảng Thành Tử.

Bùm một tiếng, đầu của Thiện Thi nổ tung, máu thịt óc não văng tung tóe khắp đất.

Thu hồi Vĩnh Hằng Chi Thương, Từ Loan Đao đứng trước thi thể không đầu.

“Dám tính kế đồ nhi của ta, chém Thiện Thi của ngươi, chỉ là thu chút lãi trước!” “Tiếp theo, ta sẽ tóm gọn cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo!” Từ Loan Đao một chân đạp xuống, hung hăng dẫm nát thi thể không đầu thành một bãi thịt vụn. .....

Chương 43

Một góc của đại lục Hồng Hoang, Quảng Thành Tử vừa gặp Hạo Thiên xong, đang bay về phía Côn Luân sơn.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn đại biến, đang giữa không trung, một ngụm máu đã phun ra.

Thiện Thi bị hủy, Quảng Thành Tử bị trọng thương, người trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Giống như một con chim gãy cánh, nặng nề rơi xuống giữa núi non trùng điệp. .....

Theo kế hoạch, sau khi nguyên thần của Ngao Bính độn về, Ngao Quảng ngay lập tức lên Thiên đình.

Lúc này, ngoài Nam Thiên Môn, Ngao Quảng cúi đầu thuận theo, bẩm báo với Thiên tướng: "Long vương Đông Hải Ngao Quảng, có việc muốn khải tấu Hạo Thiên Thượng Đế, phiền ngài thông báo một tiếng." Thiên tướng lạnh lùng liếc nhìn Ngao Quảng, mặt không cảm xúc nói: "Đợi đó!" Ngao Quảng trong lòng tràn đầy uất ức và cay đắng!

Năm xưa, thời đại Long Hán sơ kiếp, Long tộc dưới sự lãnh đạo của Long Vương và Chúc Long, uy phong biết bao?

Nhưng tam tộc tranh bá, dẫn đến núi sông biến dạng, sông biển bốc hơi, gây ra tổn hại khó lường cho thế giới Hồng Hoang.

Để bảo tồn nòi giống, Long tộc buộc phải vĩnh viễn bị giam cầm trong Tứ Hải, trấn áp yêu ma thái cổ dưới biển sâu.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng, con cháu không có chí tiến thủ, đời sau còn kém hơn đời trước.

Đến nỗi trở thành con mồi bị các đại thần thông giả Hồng Hoang tùy ý săn bắt.

Xiển Giáo, là giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy thu đồ, chú trọng quý tinh bất quý đa!

Nếu con trai cả của Ngao Quảng có thể trở thành đệ tử của Quảng Thành Tử, dù chỉ là một đệ tử ký danh, cũng có thể cải thiện đáng kể tình cảnh khó xử của Long tộc.

Hơn nữa, nếu con trai cả đó có thể lên Phong Thần Bảng, trở thành chính thần của Thiên đình!

Ngao Quảng nằm mơ cũng sẽ cười ra tiếng!

Thiên đình, nơi quyền lực giao thoa, phong vân hội tụ!

Tứ Hải Long Vương, chẳng khác nào đám lâu la bị đày ra biên cương!

Phong Thần Bảng, đối với đệ tử Đạo môn Huyền tông và đệ tử Tây Phương Giáo, ai nấy đều tránh như tránh tà.

Nhưng lại là con đường tắt mà Long tộc hằng mơ ước để tiến vào trung tâm quyền lực. .....

Tuy hiện tại Thiên đình không có người tài, chỉ có một số Thiên binh Thiên tướng không ra gì.

Nhưng, với tư cách là Thiên Đế Hạo Thiên, những nghi thức cần thiết phải có.

Trước tiên để thị nữ hầu hạ tắm rửa thay y phục, sau đó thưởng thức tiên hào làm từ long tủy, phượng huyết, kỳ lân chưởng.

Mới chậm rãi đến Lăng Tiêu Bảo Điện, triệu kiến Ngao Quảng.

“Thiên Đế, ngài phải làm chủ cho thần a!” Ngao Quảng vừa vào

Lăng Tiêu Bảo Điện, khóc lóc thảm thiết quỳ xuống trước mặt Hạo Thiên.

Hạo Thiên uể oải nói: "Nói đi, xảy ra chuyện gì?" "Thiên Đế, ở Trần Đường Quan nhân gian, có một ma đồng!" "Ma đồng khuấy đảo biển cả, làm Long cung Đông Hải không được yên ổn." "Thần phái Tuần Hải Dạ Xoa đi, khuyên can ma đồng đừng quá hung hãn." "Ai ngờ ma đồng ngang tàng, không chỉ giết Tuần Hải Dạ Xoa, mà còn ăn tươi nuốt sống." "Con trai thứ ba của thần Ngao Bính thấy không vừa mắt, quát mắng hai câu, lại bị ma đồng lột da rút gân." Ngao Quảng khóc ròng ròng nói.

"Lại có chuyện như vậy?" Hạo Thiên kinh ngạc nói: "Để ta suy diễn một phen!" Giả vờ kết ấn quyết cổ xưa, nửa khắc sau, Hạo Thiên mở mắt.

"Ma đồng tuy khát máu thành tính, nhưng dù sao cũng còn nhỏ, Ngao Quảng, ngươi hãy dẫn Long tộc, bắt Lý Tịnh và Ân phu nhân!" "Ta có lòng hiếu sinh, để cha mẹ chịu phạt thay con đi!" Ngao Quảng tam khấu cửu bái, hô lớn: "Thiên Đế uy vũ!" .....

Sau khi Ngao Quảng lui ra, bước khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đến trước Nam Thiên Môn.

Hắn không lập tức xuống hạ giới, mà ngó đông ngó tây, như đang đợi ai đó.

Thiên binh Thiên tướng vừa định đuổi Ngao Quảng đi, lại thấy một vầng mặt trời rực lửa bay vút lên trời.

"Kẻ nào?

Dám làm càn trước Nam Thiên Môn!" Thiên tướng giận dữ quát, giọng nói đầy uy nghiêm và sự kiêu ngạo cao cao tại thượng.

Linh quang nổ tung, lại là một cậu bé bụ bẫm đáng yêu, chính là

Na Tra.

Chân đạp Phong Hỏa Luân, nhìn về phía Ngao Quảng.

“Lão già, ngươi là Long vương Đông Hải?” Ngao Quảng tức đến râu vểnh mắt trừng: “Ma đồng, ngươi làm gì?

Đây là Thiên đình!” “Sư phụ nói với ta, nơi nào sư phụ đến được, ta đều có thể đến, người nào sư phụ giết được, ta đều có thể giết!” “Sư phụ ta, vào Thiên đình như đi dạo trong sân nhà, chân long bị người săn giết, không có một ngàn cũng có tám trăm!” “Lão già, thấy ngươi tóc bạc da mồi, ông đây cũng không nỡ đâm cho ngươi một lỗ thủng xuyên người!” “Mau cút về Long cung Đông Hải đi, nếu dám tố cáo với Hạo Thiên, đừng trách ông đây vô tình!” Ngao Quảng âm hiểm cười: “Ma đồng, muộn rồi!” “Hạo Thiên Thượng Đế lòng dạ từ bi, niệm tình ngươi còn nhỏ, đặc biệt cho phép ta bắt cha mẹ ngươi!” “Cha mẹ chịu phạt thay con!” “Yên tâm, ta sẽ giữ lại một hơi thở cho Lý Tịnh và Ân phu nhân!” Ngao Quảng đang cố ý chọc giận Na Tra.

Nhưng kỳ lạ là, Na Tra lại không hề tức giận.

“Ngao Quảng này, có thể thương lượng với ông đây một chút không?” Ngao Quảng ngơ ngác: “Thương lượng?” Na Tra nhe răng cười: “Ngươi bắt Lý Tịnh đi, giết cũng không sao, nhưng đừng động đến mẹ ta!” Ngao Quảng vẻ mặt ngơ ngác.

“Lý Tịnh là cha ngươi mà?

Tại sao lại hận ông ta như vậy?” Na Tra bĩu môi nói: “Cho ngươi một câu trả lời dứt khoát, rốt cuộc được hay không?” Ngao Quảng lắc đầu: “Không được!” Đôi mắt to với quầng thâm của Na Tra, trong nháy mắt trở nên khát máu bạo ngược.

“Nếu đã như vậy, ông đây sẽ giết ngươi!” “Thịt con trai ngươi quá non, ông đây sẽ nếm thử thịt của ngươi!” .....

Na Tra sở hữu bốn đại Tiên thiên thượng phẩm linh bảo là Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân, Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng.

Đã đại chiến với lão Long Vương cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Linh quang phun trào, pháp bảo rực rỡ, Thiên binh Thiên tướng canh giữ Nam Thiên Môn cũng không can ngăn.

Ngược lại còn xem rất hả hê, làm một đám quần chúng ăn dưa.

Na Tra cảnh giới Huyền tiên tam trọng thiên, có pháp bảo mạnh, sao có thể là đối thủ của lão Long Vương cảnh giới Thái Ất Kim Tiên?

Dù sao cũng chênh lệch đến hai đại cảnh giới.

Có một điểm mấu chốt nhất, thời gian Na Tra có được Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân, Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, chỉ có vài năm ngắn ngủi.

Trong Tiên thiên thượng phẩm linh bảo, có hai mươi tám tầng Tiên thiên cấm chế.

Na Tra căn bản không kịp luyện hóa, không phát huy được toàn bộ uy lực.

Nhưng, Ngao Quảng lại cố ý ra vẻ yếu thế, bị Na Tra đánh cho chạy toán loạn.

"Ma đồng, ngươi sỉ nhục Long tộc ta như vậy, cứ đợi đấy!" "Không chỉ cha mẹ ngươi xong đời, mà mấy triệu bá tánh Trần Đường Quan, cũng phải chôn cùng con ta Ngao Bính!" Giữa tiếng gầm giận dữ, Ngao Quảng hiện ra bản thể, một con chân long dài hàng trăm vạn dặm.

Lão già phá tan biển mây cuồn cuộn, hạ xuống Hồng Hoang, lao đầu vào biển cả mênh mông. .....

Thấy Ngao Quảng co giò chạy mất, Na Tra biết mình đã gây họa lớn, liền quay về Trần Đường Quan.

Nhưng, đám Thiên binh Thiên tướng vừa mới đứng xem kịch, lúc này lại vây quanh.

"Ngoan đồng, quá hỗn xược, dám đánh người trước Nam Thiên Môn, có coi uy nghiêm của Thiên đình ra gì không?" Thiên tướng ra vẻ ta đây nói.

"Uy nghiêm của Thiên đình?

Đó là cái gì?

Ăn được không?" Na Tra nhếch miệng cười, hàm răng trắng nhọn hoắt.

"Thật vô lý, Thiên binh đâu, bắt tên nhóc này lại!" Hàng trăm Thiên binh xông lên, lại bị Na Tra đánh ngã xuống đất trong vài hiệp.

"Phì, một đám gà mờ!" Na Tra nhổ một bãi nước bọt vào đám Thiên binh Thiên tướng mặt mũi bầm dập, rồi điều khiển Phong Hỏa Luân, rời khỏi Thiên đình. .....

"Thiên Đế, đại sự không hay rồi!" "Ma đồng nhân gian chặn Long vương Đông Hải ở ngoài Nam Thiên Môn đánh cho một trận, còn đánh bị thương Thiên binh Thiên tướng!" Hạo Thiên đang uống trà ngắm hoa giận không thể át!

"Hỗn xược!" "Phái sứ giả đến Ngọc Hư Cung Côn Luân sơn, mời Nguyên Thủy Thiên Tôn hiệp trợ Thiên đình, bắt ma đồng!" "Chém đầu thị chúng, tăng uy phong cho Thiên đình ta!" .....

Chương 44

Sau khi Thiện Thi của Quảng Thành Tử bị Từ Loan Đao giết chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy đại đệ tử mãi không về.

Suy diễn thiên cơ, biết được chân tướng, vội phái Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân đi.

Đem Quảng Thành Tử bị tâm thần trọng thương, rơi vào hôn mê về.

An trí tại động Đào Nguyên núi Cửu Tiên, để Thái Ất chân nhân trông chừng không rời nửa bước. .....

Ngọc chỉ của Hạo Thiên Thượng Đế Thiên đình.

Nguyên Thủy ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném sang một bên, bảo Xích Tinh Tử gõ kim chung.

Đang đang đang!

Tiếng chuông du dương hùng hồn, vang vọng khắp ức vạn dặm Côn Luân sơn.

Trừ Quảng Thành Tử và Thái Ất chân nhân, mười vị Kim Tiên còn lại đều tụ tập tại Ngọc Hư Cung.

Xích Tinh Tử, Hoàng Long chân nhân, Cụ Lưu Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Phổ Hiền chân nhân, Từ Hàng đạo nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn.

“Ma đồng Na Tra coi thường quyền uy Thiên đình, hiện Hạo Thiên hạ chỉ, lệnh cho Xiển Giáo ta hiệp trợ Thiên binh Thiên tướng bắt giữ kẻ này!” “Mười người các ngươi, mang ngọc chỉ đến Trần Đường

Quan nhân gian!" "Để ma đồng tan thành tro bụi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sở dĩ đi một vòng lớn như vậy, chính là vì 'mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu'!

Trước hết, Thiên đình thành lập, là kết quả của sự thương nghị chung giữa Đạo Tổ Hồng Quân và Lục Đại Thánh Nhân.

Thứ hai, Hạo Thiên và Dao Trì Vương Mẫu là thị đồng của Tử Tiêu Cung, trên danh nghĩa là kẻ thống trị Hồng Hoang.

Giết Na Tra!

Từ Loan Đao sẽ làm gì?

Một mình hắn, căn bản không đánh lại mười vị Kim Tiên!

Sau đó!

Thông Thiên Giáo Chủ sẽ làm gì?

Tiệt Giáo một khi nhúng tay vào chuyện này, đó chính là kháng chỉ bất tuân!

Không tôn trọng Hạo Thiên, chính là không tôn trọng Đạo Tổ!

Thông Thiên không dám! .....

Không có sự chỉ thị của Thông Thiên, đệ tử Tiệt Giáo sẽ không thể ra khỏi đảo Kim Ngao.

Từ Loan Đao là người thông minh, chắc chắn sẽ chọn làm rùa rụt cổ.

Như vậy, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, nếu biết thời thế.

Cam tâm làm quân cờ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Xiển Giáo có thể tha cho một mạng.

Nếu thật sự đầu sắt miệng cứng, Nguyên Thủy sẽ khiến Tam Tra ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có. .....

Giả sử Từ Loan Đao ngồi không yên thì sao?

Vậy thì càng tuyệt!

Khi đó Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí có thể tự mình ra tay!

Dù sao cũng nên sớm trừ khử tên con rùa khốn kiếp đó! .....

Xích Tinh Tử nhận ngọc chỉ.

Mười vị Kim Tiên đồng loạt chắp tay, trầm giọng nói: "Cẩn tuân thánh lệnh của sư phụ!" Mười đạo cầu vồng ngự phong, bay về phía nhân gian. .....

Trần Đường Quan, phủ họ Lý!

Trong sảnh chính, Ân phu nhân lòng như lửa đốt, còn Lý Tịnh thì ung dung ngồi trên ghế thái sư, nhấm nháp trà thơm.

Tiếng bước chân vội vã, từ xa đến gần, Kim Tra và Mộc Tra xông vào.

Ân phu nhân vội vàng chạy ra đón: "Thế nào?

Tìm được Tra nhi chưa?" Kim Tra, Mộc Tra lắc đầu.

Nhìn Ân phu nhân đôi mắt đẹp ngấn lệ.

Lý Tịnh nhẹ như mây bay nói: "Bình tĩnh, Na Tra lại không phải đứa trẻ trói gà không chặt, có thể bị thú dữ ăn thịt sao?" Ân phu nhân hung hăng lườm Lý Tịnh một cái, lười để ý.

Ầm một tiếng, một đoàn lửa từ trên trời giáng xuống.

Đợi lửa tan, lộ ra hình dáng của Na Tra.

"Tra nhi, con đi đâu vậy?" Ân phu nhân chạy vội ra sảnh chính, một tay ôm Na Tra vào lòng.

Na Tra cười khổ: "Nương, Tra nhi gây họa rồi!" "Cái gì?" Lý Tịnh đột ngột đứng dậy, "Ngươi, ngươi gây họa?" Na Tra lạnh lùng liếc

nhìn Lý Tịnh, rồi bĩu môi, nhìn Ân phu nhân.

"Nương, con đã giết một Tuần Hải Dạ Xoa, sau đó giết một con rồng!" "Hình như là Tam thái tử của Long cung Đông Hải, sau đó cha nó liền lên Thiên đình tố cáo!" "Con đuổi theo đến tận Nam Thiên Môn, chuẩn bị xin lỗi lão già đó!" "Nhưng ông ta không chấp nhận thì thôi, còn uy hiếp con, đòi dìm nước Trần Đường Quan!" Lý Tịnh tại chỗ nổi trận lôi đình, giận dữ quát: "Chịu chết đi, chịu chết đi, xem ngươi làm chuyện tốt gì này!" "Đó là thần tiên, thần tiên vô sở bất năng, cao cao tại thượng!" Na Tra khinh thường bĩu môi: "Thần tiên cái búa, còn không lợi hại bằng ông đây!" Lý Tịnh thật muốn một tát tát chết Na Tra.

Nhưng không dám!

Thằng con này và vị sư phụ kia của nó, đều là những kẻ vô pháp vô thiên.

Chọc giận nó, nó thậm chí còn dám dùng Hỏa Tiêm Thương đâm cả cha mình.

"Người đâu, chuẩn bị ngựa!" Lý Tịnh gầm lên.

Ân phu nhân nhíu mày: "Ông định đi đâu?" Lý Tịnh gào thét: "Không mau chạy thoát thân, còn ở lại Lý phủ chờ chết à?" "Chạy?" Ân phu nhân lạnh lùng nói: "Ta và ba đứa con đi được, còn mấy triệu bá tánh Trần Đường Quan thì sao?

Ông cũng không quan tâm?" Lý Tịnh nghiến răng nói: "Đó là thần tiên, ta một phàm phu tục tử, làm sao quản được?" "Lão gia, ngựa đã chuẩn bị xong rồi!" Lý Tịnh không nói nhiều nữa, co giò chạy ra khỏi phủ, cưỡi lên con ngựa cao to.

Dùng roi, điên cuồng quất vào mông ngựa, lốp bốp.

Trong nháy mắt đã chạy mất hút.

Ân phu nhân dẫn Tam Tra đến dưới chân Thúy Bình sơn.

Thúy Bình sơn vốn non xanh nước biếc, nhưng Thúy Bình sơn bây giờ, lại bị sương mù dày đặc bao phủ.

Đừng nói là Ân phu nhân một người phàm, dù là Na Tra Huyền tiên tam trọng thiên, vào trong núi, cũng sẽ lạc đường.

Đi mãi đi mãi lại ra ngoài, căn bản không thể gặp được Vân Tiêu.

Bất đắc dĩ, bốn mẹ con đành phải quay về.

Đông đông đông!

Bỗng nhiên, trời đất vang lên tiếng trống như sấm, chấn động lòng người.

Gió lớn gào thét, trên đường chân trời, mây đen cuồn cuộn kéo đến, trong nháy mắt che khuất trời đất!

Tứ Hải Long Vương!

Mấy chục vạn tôm binh cua tướng mặc giáp vàng, cờ xí tung bay!

Chương 45

Bá tánh Trần Đường Quan, bao giờ thấy được cảnh tượng thiên uy hùng vĩ như vậy.

Mấy triệu người, tại chỗ liền quỳ xuống dập đầu, thần sắc tràn đầy thành kính và sự kích động không thể kìm nén.

Nhưng, họ không biết rằng, Long tộc sắp dìm nước Trần Đường Quan.

Tất cả mọi người, đều phải chết! .....

Tứ Hải Long Vương đứng trên cao, nhìn xuống bá tánh Trần Đường Quan.

Trong mắt bốn con rồng đầy vẻ lạnh lùng vô tình đối với những con kiến, và sự kiêu ngạo bẩm sinh.

"Na Tra, ngươi giết Tuần Hải Dạ Xoa, lột da rút gân con trai thứ ba của ta!" "Hạo Thiên Thượng Đế niệm tình ngươi còn nhỏ, đặc biệt cho phép ta bắt Lý Tịnh và Ân phu nhân, cha mẹ chịu phạt thay con!" "Nhưng ngươi lại dám chặn ta ở ngoài Nam Thiên Môn, động thủ với ta, hành động này là coi thường thiên uy, sỉ nhục Long tộc!" "Giờ khắc này, Long tộc ta sẽ dìm nước Trần Đường Quan!" "Để thiên hạ hiểu rằng, thiên uy không thể nghịch, để làm gương cho kẻ khác!" Long vương Đông Hải Ngao Quảng, lẩm nhẩm một tràng.

Ngay sau đó, sấm chớp vang rền!

Mây đen hung dữ như biển cả mênh mông bị lật úp!

Mưa như trút nước, trút xuống!

Cửu Loan Hà vừa mới yên tĩnh, lúc này giống như một con hung thú giận không thể át.

Nước sông cuồn cuộn, hung hãn đổ về phía Trần Đường Quan, nhấn chìm từng mảng lớn lãnh thổ.

"Lão già, một người làm một người chịu!" Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, ngự phong, giận dữ nhìn Tứ Hải Long Vương.

"Tra nhi, quay lại!" Ân phu nhân hét lên, nếu không bị Kim Tra và Mộc Tra giữ lại, sớm đã mềm nhũn ra đất.

Bốn vị Long Vương nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

Ngao Quảng nhẹ như mây bay nói: "Ma đồng, Thượng đế có lòng hiếu sinh, một mạng người, có thể đổi lấy mấy triệu bá tánh Trần Đường Quan!" Na Tra nhìn những bá tánh hoảng loạn, trong khoảnh khắc, đã đưa ra quyết định!

Hắn, muốn tự sát trước mặt Long tộc!

Hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Lý Tịnh và Ân phu nhân!

Đột nhiên, trời đất vạn vật lặng im!

Na Tra đột ngột ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt hiền từ của Từ Loan Đao!

"Sư phụ!!!" Một tiếng sư phụ, phát ra từ tận đáy lòng, Na Tra cười tươi không lo không nghĩ.

"Đồ nhi ngoan, xuống dưới bảo vệ mẹ con và hai vị huynh trưởng!" "Lũ sâu bọ hai sừng này cứ giao cho sư phụ!" Từ Loan Đao xoa xoa khuôn mặt bụ bẫm của Na Tra.

"Sư phụ, người đánh được không?

Có cần đồ nhi giúp không?" Na Tra có chút lo lắng, dù sao tôm binh cua tướng quá đông.

"Chỉ là lũ sâu bọ nhỏ bé thôi!" Từ Loan Đao bá khí nói.

Na Tra mới yên tâm, từ trên trời giáng xuống.

Tam Tra bảo vệ Ân phu nhân, tiến vào Lý phủ. .....

"Ngao Quảng, lão già, những gì ngươi làm mấy ngày nay, thật sự khiến ta nổi giận!" Từ Loan Đao mặt không cảm xúc nói.

Mấy chục vạn tôm binh cua tướng chưa từng thấy Từ Loan Đao thì tò mò, nhưng Tứ Hải Long Vương thì sợ đến run lẩy bẩy.

Nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn mà lên!

"Từ thượng tiên, đệ tử của ngài không chỉ giết Tuần Hải Dạ Xoa, mà còn lột da rút gân con trai tôi!" Từ Loan Đao ánh mắt bạc bẽo nói: "Na Tra với tư cách là tam đại đệ tử nội môn của Tiệt Giáo, đừng nói là một Tuần Hải Dạ Xoa không đáng nhắc tới, hay đứa con trai bất tài của ngươi." "Dù có bị ngàn đao vạn quả, thì đã sao?" Tứ Hải Long Vương, ngay cả một tiếng rắm cũng không dám thả.

Môn sinh của Thánh nhân, ngay cả Hạo Thiên còn không tôn trọng, sao có thể để ý đến một Long Vương nhỏ bé?

"Ngao Quảng, vừa rồi ngươi nói, Thượng đế có lòng hiếu sinh?" "Ta, Từ Loan Đao, cũng có lòng hiếu sinh!" "Tứ Hải Long Vương, tự mình binh giải đi, ta cho các ngươi cơ hội luân hồi chuyển thế!" Binh giải!

Tự sát không đau đớn?

Long vương Tây Hải Ngao Nhuận hung hăng nói: "Từ Loan Đao, giết Na Tra, là ngọc chỉ của Hạo Thiên Thượng Đế!" "Ngươi muốn kháng chỉ bất tuân sao?" Từ Loan Đao ánh mắt sắc bén như điện, cong ngón tay búng ra, một đạo linh khí kiếm ti trong nháy mắt hạ xuống bên cạnh Ngao Nhuận.

Kiếm ti tung hoành ngang dọc!

Trực tiếp cắt Long vương Tây Hải thành mấy ức mảnh!

Mỗi một mảnh máu thịt, mỏng như cánh ve!

Máu tươi ấm áp sền sệt, bắn lên người ba Long Vương còn lại!

Ngao Quảng hung hăng nuốt nước bọt, trán đầy mồ hôi hột!

Giơ tay liền miểu sát Long vương Tây Hải!

Tại Trần Đường Quan, mấy triệu bá tánh đang quỳ lạy trên những con đường đá xanh, tất cả đều chết lặng!

Đó là chân long đó!

Lại chết một cách im hơi lặng tiếng như vậy!

Ngao Quảng sợ đến dựng cả tóc gáy, lúc này, hắn đúng là cưỡi hổ khó xuống!

Rút quân?

Giao ước với Xiển Giáo thì sao?

Không rút?

E rằng giây tiếp theo sẽ chết!

Long vương Nam Hải và Long vương Bắc Hải, tại chỗ liền quỳ xuống trước mặt Từ Loan Đao, điên cuồng dập đầu.

"Từ thượng tiên, ngài đại nhân có đại lượng, tha cho tôi một mạng, từ nay về sau, Long tộc Nam Hải tôi xin nghe theo ngài!" Răng của Long vương Bắc Hải cũng đang run lên: "Tôi cũng vậy!" "Hừ!" Từ Loan Đao hừ lạnh một tiếng, "Nếu hôm nay ta không hiện thân, ba đồ nhi của ta chẳng phải sẽ chết trong tay các ngươi sao?" "Còn mấy triệu bá tánh bên dưới?

Họ cũng đã quỳ xuống dập đầu với các ngươi rồi, nhưng các ngươi không phải vẫn cố ý muốn dìm nước Trần Đường Quan sao?"

“Nghe theo ta?

Xin lỗi, ta không có thói quen nô dịch sâu bọ!” Từ trong biển thức lấy ra Vĩnh Hằng Chi Thương, Từ Loan Đao hung hăng ném ra.

Một luồng ánh sáng mặt trời rực rỡ chói mắt, nhanh như gió thoảng điện giật, liền đâm xuyên qua nê hoàn cung của Long vương Nam Hải và Long vương Bắc Hải.

Cuộc tàn sát vẫn tiếp tục!

Vĩnh Hằng Chi Thương giống như tử thần vung lưỡi hái!

Mấy chục vạn tôm binh cua tướng, ngã xuống từng mảng từng mảng, thi thể dày đặc, như châu chấu rơi từ trên trời xuống.

Máu tươi đổ như mưa, nhuộm đỏ núi đá cỏ cây!

Cửu Loan Hà hung dữ cuồn cuộn, một màu đỏ rực!

Chỉ còn lại một mình Long vương Đông Hải Ngao Quảng!

Toàn thân mồ hôi lạnh, giống như vừa được vớt từ dưới nước lên!

Nhìn gần, thậm chí cơ mặt cũng đang co giật! .....

Từ Loan Đao từng bước một đi đến trước mặt Ngao Quảng!

Nhẹ nhàng vỗ vai Ngao Quảng, lão già mắt trợn trắng, thân thể mềm nhũn như bùn.

Một Thái Ất Kim Tiên đường đường, lại bị dọa ngất!

Chương 46

Từ Loan Đao nhíu mày, một tát liền tát cho nửa bên mặt của Ngao Quảng máu thịt be bét!

"Oa!" một tiếng hét thảm, Ngao Quảng lại tỉnh.

"Lão già, ta tò mò, rốt cuộc Xiển Giáo đã hứa hẹn gì với ngươi?" Từ Loan Đao nói.

Ngao Quảng không dám giấu giếm nữa, lắp bắp nói: "Quảng Thành Tử thượng tiên, chỉ cần tôi phối hợp với Xiển Giáo, sau khi thành công, sẽ thu con trai cả của tôi làm đệ tử ký danh!" "Sau đó thì sao?" Từ Loan Đao hỏi tiếp.

Ngao Quảng lắc đầu: "Hết rồi!" "Ôi!" Từ Loan Đao thở dài một hơi, tưởng lão già này được lợi lộc gì ghê gớm lắm.

Mới thà đắc tội với hắn, cũng phải tính kế Na Tra.

Hóa ra cả buổi, chỉ vì một cái danh đệ tử ký danh.

"Ngao Quảng, ta hỏi ngươi, đảo Kim Ngao ở đâu?" Ngao Quảng không chắc chắn nói: "Đông...

Đông Hải?" "Biết tổ đình Tiệt Giáo ta ở Đông Hải, còn dám ra tay với đồ nhi của ta?" Ánh mắt Từ Loan Đao âm trầm như nước.

Ngao Quảng lau mồ hôi lạnh trên trán, cười khổ: "Từ thượng tiên, tôi không có cách nào cả!" "Quảng Thành Tử dù sao cũng là người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, tôi không ngoan ngoãn nghe lời, sẽ bị tiêu diệt cả Long tộc Đông Hải!" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói: "Ngao Quảng, bây giờ ta cho ngươi một cơ hội!" "Một cơ hội đủ để Long Vương sống lại từ cõi chết!" .....

Từ Loan Đao từ trên trời giáng xuống.

Trong Lý phủ, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra vội vàng chạy tới.

Nhóc Na Tra, trực tiếp nhảy vào lòng Từ Loan Đao.

"Sư phụ, xin lỗi, đồ nhi sau này sẽ không lỗ mãng như vậy nữa!" Từ Loan Đao sờ đầu Na Tra nói: "Lấy máu trả máu, lấy răng trả răng!" "Tên Tam thái tử của Long tộc Đông Hải Ngao Bính, và tên Tuần Hải Dạ Xoa kia, giết thì giết, có gì sai?" Ân phu nhân sợ hãi, mắt lệ lưng tròng nói: "Từ thượng tiên, cảm ơn ngài!" Từ Loan Đao mỉm cười nói: "Ân phu nhân quá lời rồi, làm sư phụ, sao có thể trơ mắt nhìn đồ nhi bị người ta bắt nạt, làm rùa rụt cổ được!" An ủi xong bốn mẹ con, Từ Loan Đao đến Thúy Bình sơn.

Phất tay áo bào, sương mù bao phủ ngọn núi trong nháy mắt tan biến.

"Sư muội, xuất quan đi!" Một khắc sau, Vân Tiêu tinh thần hoảng hốt từ trong động phủ bước ra, đến trước mặt Từ Loan Đao.

"Sư huynh, xin lỗi, mấy ngày nay ta bế quan, không chăm sóc tốt cho Tam Tra!" Đôi mắt Vân Tiêu trống rỗng, rõ ràng là thần du thiên ngoại, tam hồn thất phách còn chưa hoàn toàn về vị.

"Sư muội, tỉnh lại!" Từ Loan Đao khẽ búng vào trán trắng như ngọc của Vân Tiêu.

Thân thể yêu kiều của Vân Tiêu run lên, hồn phách nhập thể!

"...Sư huynh... rốt cuộc là chuyện gì?" Nhìn núi đá cỏ cây xung quanh Trần Đường Quan nhuốm màu đỏ tươi.

Cùng với Cửu Loan Hà máu chảy cuồn cuộn, Vân Tiêu chết lặng.

Từ Loan Đao vài ba câu, liền kể rõ âm mưu của Xiển Giáo.

"Ta đang ở nhân gian, bỗng nhiên cảm ứng sắp đột phá đến Chuẩn Thánh, hóa ra là kế của Nhị sư bá!" Vân Tiêu nắm chặt tay, nghiến

chặt răng bạc.

Từ Loan Đao vừa dẫn Vân Tiêu về Lý phủ.

Trên cửu thiên, bỗng nhiên có biển mây cuồn cuộn.

Mười vạn thiên binh thiên tướng che khuất trời đất, Xiển Giáo trừ Quảng Thành Tử và Thái Ất chân nhân, mười vị Kim Tiên còn lại đều đến.

Xích Tinh Tử tay cầm ngọc chỉ vàng óng, đứng trên cao, nhìn xuống Trần Đường Quan.

Thấy Từ Loan Đao, cũng không bất ngờ, thần thái uy nghiêm nói: "Ma đồng Na Tra, không tôn thiên uy!" "Hạo Thiên Thượng Đế hạ ngọc chỉ, lệnh cho Xiển Giáo ta bắt giữ nghịch tử, những người không liên quan, mau chóng lui đi!" Cụ Lưu Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Ngọc Đỉnh chân nhân, Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn còn đỡ.

Nhưng Xích Tinh Tử, Hoàng Long chân nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền chân nhân, Từ Hàng đạo nhân.

Từng người một như lang như hổ, hận không thể ăn tươi nuốt sống Từ Loan Đao.

"Sư huynh, làm sao bây giờ?

Có cần cầu cứu sư phụ không?" Vân Tiêu lòng như lửa đốt nói.

Từ Loan Đao nhẹ như mây bay nói: "Sư muội, bảo vệ tốt Ân phu nhân và Tam Tra là được, sư huynh tự có diệu kế!" Mấy triệu bá tánh Trần Đường Quan, trước thì dập đầu Tứ Hải Long Vương, bây giờ lại đến lượt mười vị Kim Tiên và thiên binh thiên tướng.

Mẹ nó, đầu sắp dập nát rồi!

Thấy Từ Loan Đao một bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi, kiêu

ngạo.

Xích Tinh Tử trầm giọng quát: "Từ sư đệ, ngươi thật sự muốn bảo vệ ma đồng?" Từ Loan Đao mặt không cảm xúc nói: "Không phải nói thừa sao?" Chết tiệt!

Hoàng Long chân nhân sát khí đằng đằng nói: "Từ sư đệ, lẽ nào ngươi cũng không coi thiên uy ra gì?" "Đệ tử mà Thông Thiên sư thúc dạy ra?

Quả là đại nghịch bất đạo!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn giả vờ khuyên can: "Từ sư đệ, hành động đại nghịch, thiên đạo khó dung, đạo lý này ngươi không hiểu sao?" "Nói xong chưa?" Từ Loan Đao ngang tàng nói: "Nói xong rồi thì đánh một trận cho thống khoái, xem miệng lưỡi các ngươi lợi hại, hay nắm đấm của ta cứng hơn!" Từ Hàng đạo nhân cười lạnh nói: "Từ sư đệ, ngay cả đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo cũng không mang theo, có phải là quá cuồng vọng không!" "Hừ!" Từ Loan Đao khinh thường nói: "Giết mấy con gà con, không cần phải bày Tru Tiên Kiếm Trận!" "Hỗn xược!" Xích Tinh Tử giận dữ gầm lên: "Thiên binh thiên tướng, giết hắn!" "Hống!" Mười vạn thiên binh thiên tướng lao xuống, như một trận mưa sao băng hùng vĩ.

Từ Loan Đao ngay cả Vĩnh Hằng Chi Thương cũng không dùng, bay vút lên, một quyền đấm ra.

Quyền mang kinh khủng, dường như muốn đánh xuyên cả bầu trời.

Nơi quyền phong đi qua, từng tốp từng tốp thiên binh thiên tướng, như lúa bị gió thổi mà ngã xuống.

Từng đoàn huyết vụ nổ tung, bầu trời đỏ rực, yêu diễm thê mỹ.

Mấy quyền đánh xuống, mười vạn thiên binh thiên tướng chết gần

hết!

Từ Loan Đao một thân bạch y không nhuốm bụi trần, ung dung tự tại! .....

Tất cả, lọt vào mắt mấy triệu bá tánh Trần Đường Quan, khiến những người phàm này chết lặng.

Từng người một thần sắc tràn đầy kinh hãi và khiếp sợ.

Cùng với sự không thể tin nổi!

Hóa ra, thần tiên cũng sẽ chết!

Hóa ra, thế gian thật sự có người, dám không coi Hạo Thiên Thượng Đế tối cao ra gì!

Giống như giết gà mà tàn sát thiên binh thiên tướng!

Đem lại cú sốc tâm lý cực lớn cho bá tánh! .....

Nhìn mười vị Kim Tiên đang đứng xem, Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Ta đang vội, ...cùng lên cả đi!" "Giết!" Tiếng thét dài chấn động cửu thiên hoàng tuyền!

Dẫn đầu là Xích Tinh Tử, mười cao thủ cốt cán hàng đầu của Xiển Giáo, vây quanh Từ Loan Đao.

Từ Hàng đạo nhân, người hận Từ Loan Đao đến chết, rút cành dương liễu tiên thiên trong bình ngọc dương chi, vung xuống.

Từ Loan Đao phản tay một tát!

Keng một tiếng!

Cành dương liễu tiên thiên, lại bị Từ Loan Đao tát bay!

Từ Hàng đạo nhân căn bản không thể kiểm soát được!

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh!

Cành dương liễu tiên thiên, lấy từ một trong Thập đại tiên thiên

linh căn của Hồng Hoang là Không Tâm Dương Liễu Thụ.

Sau được Nguyên Thủy Thiên Tôn rèn đúc lại, là Tiên thiên cực phẩm linh bảo.

Trước mặt Từ Loan Đao, lại yếu ớt đến vậy!

Nhìn dáng vẻ chết lặng của mười vị Kim Tiên.

Từ Loan Đao mặt không cảm xúc nói: "Giữa các ngươi và ta, chênh lệch mấy tầng cảnh giới đấy!" Thật đáng ăn đòn!

Mười vị Kim Tiên cùng xông lên, linh khí ba động cuồn cuộn, pháp bảo bay lượn khắp nơi, trời đất biến sắc.

Chương 47

Bốp bốp bốp!

Từ Loan Đao dùng sức mạnh nhục thân, một mình chiến mười vị Kim Tiên.

Lòng bàn tay của hắn, mấy lần tát cho bọn Xích Tinh Tử quay cuồng, đầu óc ong ong, ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được. .....

Chưa đầy một nén nhang!

Mười vị Kim Tiên mặt mũi bầm dập, công kích hợp tung liên hoành, ngay cả một góc áo của Từ Loan Đao cũng không chạm tới.

Trong đó, Từ Hàng đạo nhân thảm nhất, một hàm răng rụng sạch sẽ.

Con mắt trái cũng bị Từ Loan Đao tát nổ.

Bỗng nhiên, vù một tiếng!

Hàng ức vạn tia sáng rực rỡ tràn ngập trời đất.

Hồng Hoang phảng phất như mọc lên mặt trời thứ hai.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đến rồi! .....

Nguyên Thủy bước đi trên không, sau lưng là vầng hào quang của Thánh nhân, tỏa ra luồng sáng đáng sợ không gì sánh bằng, còn chói lọi hơn cả Thái Dương Tinh.

Tại Trần Đường Quan, mấy triệu bá tánh bị khí thế của Thánh nhân đè ép đến mức phải phủ phục dưới đất.

Ngay tại chỗ đã có hàng loạt người ngất xỉu, bị Nguyên Thủy cưỡng ép xóa đi ký ức của mấy ngày qua.

Bất kể việc Từ Loan Đao nghiền nát Tứ Hải Long Tộc với mấy chục vạn tôm binh cua tướng, hay việc chém giết mười vạn thiên binh thiên tướng như thái rau, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều chẳng thèm để vào mắt.

Nhưng, Từ Loan Đao lại đấm cho mười vị Kim Tiên của Xiển Giáo thành đầu heo.

Một khi bị mấy triệu bá tánh truyền ra ngoài, thể diện của Xiển Giáo còn đâu?

Với tư cách là sư phụ, uy phong của Nguyên Thủy cũng sẽ quét sạch sành sanh!

Sở dĩ không thẳng tay giết sạch bá tánh Trần Đường Quan là vì sẽ bị dính vào một phần nhân quả cực lớn.

Dù sao thì hiện tại Nhân tộc đang thịnh vượng phồn vinh, đã trở thành con cưng của Thiên Đạo...

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lẽo, quét qua Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn và mười vị Kim Tiên khác.

Lão trầm giọng nói: "Lũ phế vật, làm mất hết cả mặt mũi của ta rồi!" Mười vị Kim Tiên cúi đầu ủ rũ.

Bọn họ đã dốc hết toàn lực, nhưng căn bản là không thể đánh lại Từ Loan Đao! "Ồ, chẳng phải là Nhị sư bá sao?

Sư điệt lại kinh động đến người rồi, thật là có lỗi quá!" Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân và những người khác sợ hãi Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Từ Loan Đao thì không sợ.

Thậm chí còn có thể cà khịa vài câu!

Sắc mặt Nguyên Thủy đen hơn cả đít nồi!

Lão khẽ vươn tay, hút Ngọc Chỉ vào lòng bàn tay! "Từ sư điệt, có

biết mình đã gây ra họa lớn tày trời không?" Nguyên Thủy liệt kê từng tội một. "Thứ nhất, Ngọc Chỉ ở đây nhưng ngươi lại không tuân, đây là đại nghịch!" "Thứ hai, vì một ma đồng mà không chỉ giết Tứ Hải Long Vương cùng mấy chục vạn tôm binh cua tướng." "Còn giết mười vạn thiên binh thiên tướng, đây là đại ác!" "Thứ ba, cùng Quảng Thành Tử đều thuộc Đạo môn Huyền Tông, lại ngấm ngầm ra tay, diệt thiện thi của hắn, đây là đại gian!" "Kẻ đại nghịch, đại ác, đại gian như vậy, chẳng khác gì ma, chết không hết tội!" Từ Loan Đao vỗ ngực, ra vẻ kinh hãi. "Nhị sư bá, sư điệt sợ quá đi mất, người có thể cứu con không?" "Con còn cả đống thanh xuân đang chờ để phung phí đó!" "Tống tiền ngài...

à không, Nhị sư bá ngài ban cho con Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, con còn chưa luyện hóa nữa!" "Còn có Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử sư huynh, con vẫn chưa chơi đã nữa!" "Còn có vụ hớt tay trên Nhị sư bá... không không không, con dùng chân tình đổi chân tình, thu được ba đứa đồ nhi, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra!" "Với tư cách là sư phụ, con còn chưa truyền đạo thụ nghiệp giải nghi hoặc cho đồ nhi nữa, con thật sự không muốn chết đâu!" Vãi nồi!

Thằng nhóc con chết bầm này, đúng là không biết ấm nào không sôi lại cứ nhè ấm đó mà nhắc!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến xanh cả mặt!

Trước khi đến Trần Đường Quan, kế hoạch của Nguyên Thủy là thế này!

Thứ cho rằng Từ Loan Đao gây ra họa lớn tày trời, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không bảo vệ nổi.

Nhưng có thể!

Nếu Từ Loan Đao biết điều, Nguyên Thủy không ngại thu hắn vào môn hạ, làm thanh kiếm sắc bén nhất của Xiển Giáo!

Từ tận đáy lòng, Nguyên Thủy đặc biệt tán thưởng Từ Loan Đao!

Mười hai Kim Tiên gộp lại cũng không bằng thằng nhóc miệng lưỡi lanh lợi này!

Nhưng Từ Loan Đao lại cứ khăng khăng chống đối Nguyên Thủy!

Nguyên Thủy đổi ý rồi, lão muốn giết chết thằng nhóc con chết tiệt này!

Đánh cho hồn bay phách tán, ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không cho! ..... "Từ sư điệt, Nhị sư bá cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn..." Từ Loan Đao trực tiếp ngắt lời Nguyên Thủy, "Nhị sư bá, người đúng là già rồi đó, y như mẹ ta, lải nhải lôi thôi!" "Ta..." Nguyên Thủy tức đến ngũ quan cũng vặn vẹo!

Lão hạ quyết tâm, giơ tay lên, một chưởng đánh về phía Từ Loan Đao!

Một chưởng này, Nguyên Thủy không hề nương tay!

Thiên địa thất sắc, không gian nơi Từ Loan Đao đang đứng trực tiếp sụp đổ!

Hỗn độn khí cuồn cuộn, như sông trời đổ xuống nhân gian, đè ép đến mức mặt đất cũng phải rên rỉ! "Sư huynh!!" "Sư phụ!!" Vân Tiêu, Ân phu nhân, và ba đứa Tra hét lên đến xé lòng.

Nhưng, đợi đến khi năng lượng bàng bạc tan đi, Từ Loan Đao vẫn bình an vô sự!

Vân Tiêu: "....." Ân phu nhân: "....." Tam Tra: "⊙▽⊙!" Mười hai Kim Tiên lộ vẻ mặt như gặp ma!

Dưới Thánh nhân, cho dù là Chuẩn Thánh cửu trọng thiên cấp bậc Tiên thiên thần thai, cũng chỉ là con sâu cái kiến không đáng kể.

Từ Loan Đao sao có thể đỡ trọn một đòn toàn lực của Nguyên

Thủy Thiên Tôn mà không hề hấn gì?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nguyên Thủy.

Từ Loan Đao bĩu môi, "Nhị sư bá, chưa ăn cơm à?

Dùng sức lên đi chứ!" "Thằng nhóc chết tiệt!!!" Nguyên Thủy giận không thể át, lại tung ra một chưởng nữa!

Bỗng nhiên!

Một bóng áo xanh chắn trước mặt Từ Loan Đao!

Tay áo rộng vung lên, năng lượng cuồn cuộn dữ dội, trong nháy mắt tan biến hết! "Nhị ca...

đến đây là đủ rồi!!!" Đồng tử của Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên hàn quang lạnh lẽo! .....

Thông Thiên Giáo Chủ đã đến, che chắn cho Từ Loan Đao phía sau.

Lão nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt sát khí đằng đằng.

Chương 48

"Tam đệ, Ngọc Chỉ trong tay, lẽ nào ngươi cũng muốn chống lại Thượng Thương sao?" Nguyên Thủy giơ Ngọc Chỉ trong tay lên, trầm giọng nói: "Không coi Thượng Thương ra gì, tức là không coi Lão sư ra gì!" "Nhị ca!" Thông Thiên lạnh lùng nói: "Đường đường là Thánh nhân, là tiền bối, lại dùng thủ đoạn hèn hạ để tính kế tiểu Đao, còn cả đồ tôn của ta nữa!" "Sự vô sỉ này, có thể nói là không thua kém gì Tây Phương Nhị Thích!" Nguyên Thủy giận quá hóa thẹn, "Hỗn xược!" Hai vị đại Thánh nhân, nói không hợp là liền ra tay.

Tranh tranh tranh tranh!

Giữa thiên địa, bốn đạo kiếm quang vĩnh hằng bất diệt vọt lên từ mặt đất, kiếm khí sắc bén, dễ dàng đâm thẳng lên Cửu Thiên!

Thông Thiên Giáo Chủ bày ra Tru Tiên Kiếm Trận! "Lật!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngửa mặt lên trời hét dài, núi Côn Luân ức vạn dặm chấn động dữ dội.

Trong Ngọc Hư Cung, Bàn Cổ Phiên dùng để trấn áp khí vận Xiển Giáo xé rách không gian, trong nháy mắt giáng xuống Trần Đường Quan.

Ôm lá cờ lớn, Nguyên Thủy không nói hai lời, điên cuồng vẫy động.

Trong tiếng răng rắc, từng mảng không gian lớn sụp đổ, hỗn độn khí mênh mông cuồn cuộn!

Tranh! 2.

Tru Tiên Kiếm Trận tự thành một thế giới, hoàn mỹ không một tì vết!

Kiếm khí cuồn cuộn và năng lượng khủng bố do Bàn Cổ Phiên đánh ra, quấn lấy nhau, rồi triệt tiêu lẫn nhau!

Bất luận là Nguyên Thủy hay Thông Thiên, đều đang kiềm chế!

Bởi vì Trần Đường Quan còn có mấy triệu bá tánh!

Nếu thật sự đánh cho họ thành tro bụi, Thiên Đạo sẽ giáng xuống một phần nhân quả cực lớn lên đầu hai vị Thánh nhân!

Nhưng, núi sông bên ngoài Trần Đường Quan lại đang tan chảy dưới khí thế của Thánh nhân.

Tựa như tuyết trắng mùa đông gặp phải nắng gắt giữa hạ.

Từng con sông đều bốc hơi sạch sẽ, giữa thiên địa, hơi nước trắng xóa một vùng...

Bỗng nhiên, trên bầu trời trong xanh!

Đột nhiên xuất hiện hai con cá âm dương!

Gọi là cá, nhưng chúng lại quá khổng lồ, tựa như hai ngôi sao hùng vĩ!

Hai con cá âm dương bơi lội, ôm lấy nhau, dần dần hình thành một bức Thái Cực Đồ cổ xưa.

Toàn bộ dư chấn từ trận đại chiến của hai vị Thánh nhân đều bị nó hấp thu sạch sẽ. "Dừng tay!" Giọng nói tang thương vang vọng khắp trời đất, một cánh cửa không gian đột nhiên hiện ra.

Lão Tử tóc trắng râu bạc bước ra từ trong cửa, đứng chắn giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Có tiếng tiên nhạc lảnh lót, từng đóa sen trắng từ trên trời rơi xuống, lại thêm một cánh cửa không gian nữa.

Một thân hình thon dài, tuấn mỹ, thanh thoát chậm rãi ngưng tụ,

chính là Nữ Oa của Oa Hoàng Cung.

Bốn vị đại Thánh nhân, cùng tụ hội tại Trần Đường Quan! ..... "Hai người các ngươi, muốn đánh nát Hồng Hoang sao?" "Ai không phục?

Ta đây làm đại ca, sẽ tiếp đến cùng!" Lão Tử lộ vẻ mặt hận sắt không thành thép.

Nguyên Thủy vừa mở miệng, Từ Loan Đao đã lao vọt tới bên cạnh Lão Tử.

Hắn ôm chầm lấy vị đứng đầu Lục Thánh, khóc lóc thảm thiết nói: "Đại sư bá, người phải làm chủ cho sư điệt con!" "Nhị sư bá muốn giết con!" Lão Tử lộ vẻ mặt cạn lời, kỹ năng ăn vạ của thằng nhóc con này đúng là đã đạt đến đỉnh cao. "Tiểu Đao, đừng sợ, nếu thật sự là lỗi của Nhị sư bá ngươi, Đại sư bá sẽ vì ngươi mà chủ trì công đạo!" Từ Loan Đao giả vờ dụi dụi khóe mắt khô khốc, "Đại sư bá, người phải giữ lời đó nha!" "Nếu người không giữ lời, người sẽ độc thân cả đời đó!" Lão Tử suýt chút nữa đã hộc ra một ngụm máu già!

Mẹ nó, đây là lời lẽ gì vậy? .....

Sau khi quấn lấy Lão Tử, Từ Loan Đao mếu máo, đi đến bên cạnh Nữ Oa, vẻ mặt đầy uất ức. "Sư cô, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi, là sư điệt con không gặp được người rồi!" "Tại sao Nhị sư bá lại ghét con?

Con ngoan ngoãn nghe lời mà!" Nghe lời này, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn và mười vị Kim Tiên khác đồng loạt nghiến chặt răng hàm.

Ngoan ngoãn nghe lời?

Vãi nồi, lừa ai thế?

Nữ Oa dịu dàng cười, an ủi: "Đừng sợ, sư cô đã đến rồi, sẽ không để bất kỳ ai làm hại ngươi nữa!" Từ Loan Đao nức nở nói: "Sư cô là tốt nhất, không chỉ người đẹp thiên hạ đệ nhất, mà còn lương thiện như vậy!" Ai cũng thích nghe lời hay ý đẹp, Nữ Thánh cũng không ngoại lệ.

Đôi mắt thu thủy dài của Nữ Oa cong lên, giống hệt hai vầng trăng khuyết.

Nguyên Thủy thở phì phò, "Nữ Oa, ngươi đến đây làm gì?

Ở Oa Hoàng Cung xem kịch không được sao?" Sắc mặt Nữ Oa chợt lạnh, nói: "Một góc đá Bổ Thiên hóa thành Linh Châu Tử, đầu thai thành Na Tra, cũng có liên quan mật thiết đến thiếp thân đó!" Mật thiết cái em gái ngươi à?

Chuyện gì cũng có thể lôi kéo quan hệ được sao? "Được rồi, đều bớt lời lại đi!" Lão Tử ho nhẹ hai tiếng, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, "Nhị đệ, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Từ Loan Đao bất giác nhíu chặt mày.

Thân là người đứng đầu Lục Thánh, ngọn nguồn của chuyện này, Lão Tử không thể không biết.

Tại sao lại phải biết rõ mà còn cố hỏi?

Xem ra là chuẩn bị thiên vị Xiển Giáo rồi!

Đột nhiên, sắc mặt Từ Loan Đao cứng đờ!

Bất ngờ thay!

Nữ Oa lại nắm lấy tay Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao quay đầu nhìn vị Nữ Thánh băng cơ ngọc cốt.

Nữ Oa nhìn thẳng về phía trước, hàng mi vừa dày vừa đen vừa cong nhẹ nhàng run rẩy. 'Không phải ngươi nói rượu mới đã ủ xong,

bảo ta đến Oa Hoàng Cung thưởng thức sao?

Để sư cô phải đợi lâu như vậy!' Lời truyền âm của Nữ Oa Thánh nhân, bất kể là Lão Tử, Nguyên Thủy hay Thông Thiên đều không thể nghe thấy.

Nhưng Từ Loan Đao không dám truyền âm lại, chỉ khẽ gãi vào lòng bàn tay Nữ Oa. 'Yên tâm, sư cô sẽ bảo vệ ngươi bình an vô sự, nhưng ngươi nợ ta một ân tình!' Từ Loan Đao không để lại dấu vết gật đầu, đáp lại Nữ Oa một ánh mắt 'OK'.

Phải công nhận, tay của Nữ Thánh, mềm mại ấm áp, như sờ vào lụa thượng hạng, trơn tuột không nắm được... .....

Nghe lời Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhìn xuống.

Tại Trần Đường Quan, trong Lý phủ, Vân Tiêu chắn trước mặt Ân phu nhân và Tam Tra, tức giận nhìn vị Nhị sư bá. "Đại ca, ma đồng trước hết giết tuần hải dạ xoa của Đông Hải Long Cung, sau đó lột da rút gân tam thái tử của Ngao Quảng." "Ngao Quảng lên Thiên Đình cáo trạng, lại bị ma đồng chặn ở ngoài Nam Thiên Môn, đánh cho một trận tơi bời." "Làm bị thương không ít thiên binh thiên tướng, hoàn toàn không coi Thiên uy ra gì." Dừng một chút, Nguyên Thủy tiếp tục nói: "Hạo Thiên tiểu tử hạ chỉ, bảo Xiển Giáo ta bắt ma đồng." "Ta đã phái Xích Tinh Tử, Hoàng Long, Cụ Lưu Tôn và mười vị Kim Tiên đi ngay lập tức." "Đáng tiếc chậm một bước, Từ sư điệt đã giết Tứ Hải Long Vương cùng mấy chục vạn tôm binh cua tướng thì không nói." "Hắn còn chôn vùi mười vạn thiên binh thiên tướng, thậm chí còn đánh cho thiện thi của Quảng Thành Tử hồn bay phách tán." "Hiện tại, Quảng Thành Tử vẫn còn trong trạng thái hôn mê, lành ít dữ nhiều, dù có tỉnh lại, cảnh giới cũng sẽ tụt dốc." "Ta vì Thượng Thương, vì đệ tử, trừ khử tên ma đầu đại nghịch, đại gian, đại ác như Từ sư điệt, có gì sai?" Lời lẽ của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang lên đanh thép, đầy

chính khí lẫm liệt.

Lão Tử nhìn sang Thông Thiên, trầm giọng nói: "Tam đệ, lời Nhị ca nói, đúng hay sai?" Sắc mặt Thông Thiên âm trầm, không nói một lời!

Thấy Thông Thiên giả câm, Lão Tử nghiêm mặt, lại nhìn sang Từ Loan Đao.

Lão nghiêm nghị nói: "Từ sư điệt, ngươi mất trí rồi hay sao?

Lại gây ra họa lớn như vậy!" Từ Loan Đao bĩu môi, "Đại sư bá, sư điệt oan uổng mà!" Lão Tử nhíu mày nói: "Oan uổng?

Chương 49

Sự thật rành rành trước mắt, ngươi còn dám ngụy biện!" "Đại sư bá, sư điệt không có ngụy biện đâu!" "Ngao Quảng tiền bối, ngài mau ra đây, nói rõ chân tướng cho thiên hạ biết đi!" Từ Loan Đao gào lên một tiếng, phía chân trời, lão Long Vương vội vã bay tới.

Ngao Quảng, chính là con bài tẩy của Từ Loan Đao!

Cũng là Từ Loan Đao, bảo lão già đó đến Kim Ngao Đảo gặp Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngao Quảng đã kể lại kế hoạch của Từ Loan Đao cho Thông Thiên, không thiếu một chữ.

Đây cũng là lý do tại sao lúc Nguyên Thủy tung ra chưởng đầu tiên, Thông Thiên không kịp thời xuất hiện.

Từ Loan Đao có Hỗn Độn Châu, hoàn toàn có thể đỡ được một đòn toàn lực của Nguyên Thủy.

Như vậy mới tiện cho việc ăn vạ sau này... .....

Thấy Đông Hải Long Vương vẫn còn nhảy nhót tưng bừng, Nguyên Thủy thần sắc sững sờ.

Mẹ nó, toang rồi!

Ngao Quảng tiến lên, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, lần lượt cúi chào bốn vị Thánh nhân Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa. "Thái Thanh Thánh nhân, lúc trước, Quảng Thành Tử, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, đã đến Đông Hải Long Cung của ta." "Nói là, Từ Loan Đao Từ thượng tiên, đã cướp đi ba vị Thiên Mệnh Chi Tử vốn thuộc về Xiển Giáo." "Lão không cam lòng, chuẩn bị bày kế một phen, bảo ta phối hợp." "Thánh nhân, ngài

cũng biết, Long tộc chúng ta đã suy yếu, căn bản không dám từ chối." "Thế là, ta sai tuần hải dạ xoa cố ý gây sự, chết trong tay Na Tra." "Sau đó lại phái tam thái tử Ngao Bính của ta ra khiêu khích Na Tra, bị Hỏa Tiêm Thương đâm xuyên đầu." "Nhưng nguyên thần của Ngao Bính đã bình an vô sự trở về Long Cung, chỉ để lại một cỗ long thi không hồn." Dừng một chút, sắp xếp lại lời lẽ, Ngao Quảng kể lể. "Quảng Thành Tử thượng tiên, nói sẽ dẫn Na Tra lên Thiên Đình gây sự." "Việc ta cần làm, là đến chỗ Hạo Thiên Thượng Đế cáo trạng." "Sau đó ở ngoài Nam Thiên Môn, nói vài lời khó nghe, ra vẻ yếu thế để Na Tra đánh ta một trận." "Như vậy mới có cớ để Tứ Hải Long Tộc dâng nước nhấn chìm Trần Đường Quan." Lão Tử thở dài một hơi, "Được rồi, đừng nói nữa!" Ngao Quảng vội vàng đến bên cạnh Thông Thiên, cúi đầu ngoan ngoãn, hoàn toàn không dám nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lời phía sau Ngao Quảng chưa nói hết, nhưng những người có mặt ở đây, trong lòng đều hiểu rõ mồn một... .....

Lồng ngực Nguyên Thủy phập phồng kịch liệt, lão thật sự không nhịn được muốn đem Ngao Quảng phanh thây xé xác.

Chỉ một chút thôi!

Chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi! "Ai!" "Nhị đệ, bảo ta phải nói ngươi thế nào đây!" "Tại sao không quản tốt đệ tử môn hạ?

Một tên Quảng Thành Tử, lại gây ra sát lục lớn như vậy!" "Ba vị Long Vương, mấy chục vạn tôm binh cua tướng, mười vạn thiên binh thiên tướng, làm sao ăn nói với Hạo Thiên tiểu tử kia?" "Quan trọng là, làm sao ăn nói với Lão sư?" Lão Tử ra vẻ đạo đức giả, khổ tâm khuyên nhủ một hồi.

Nghe mà Từ Loan Đao muốn ói. "Tam đệ, chân tướng sự việc, đại ca đã biết!" "Tất cả, đều là kế của Quảng Thành Tử, đại ca đã oan

uổng cho Từ sư điệt!" Lão Tử hiền từ nói: "Nhưng, dù sao đi nữa, đây cũng là mâu thuẫn nội bộ của Đạo môn Huyền Tông chúng ta." "Ta bảo Nhị ca xin lỗi Từ sư điệt một tiếng, ngươi thấy có được không?" Thông Thiên Giáo Chủ mặt không biểu cảm nói: "Đại ca, đừng nói tam đệ không nể mặt, người chịu uất ức là tiểu Đao, chuyện này, ta không làm chủ được." Lão Tử lúng túng nhìn sang Từ Loan Đao: "Tiểu Đao, đều là người một nhà, làm gì có thâm cừu đại oán nào chứ?" Từ Loan Đao mắt đẫm lệ nói: "Đại sư bá, người không biết đâu, vừa rồi Nhị sư bá hung thần ác sát đến mức nào đâu." "Một chưởng đánh về phía con, không chút lưu tình, lúc đó con đã nghĩ mình chết chắc rồi." "Khụ khụ!" Từ Loan Đao ho dữ dội, phun ra hai ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn ngã vào lòng Nữ Oa. "Sư cô, con không xong rồi, con không muốn chết đâu!" "Đại sư bá mặt thiện tâm đen, căn bản không làm chủ cho con!" "Sư cô, đưa con đến Tử Tiêu Cung đi, con muốn để sư tổ xem, Nhị sư bá tàn nhẫn độc ác đến mức nào!" Nữ Oa ôm lấy Từ Loan Đao, đôi mắt thu thủy sắc như dao, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Lấy lớn hiếp nhỏ thì thôi, lại còn oan uổng tiểu Đao như vậy, làm nó bị thương nặng thế này!" "Xin lỗi một tiếng là xong sao?

Thiếp thân thật xấu hổ khi phải cùng bọn ngươi một phe!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến mặt đỏ tía tai.

Hắn nghiến răng ken két.

Chuyện này mà thật sự náo đến Tử Tiêu Cung, người chịu thiệt chắc chắn là Xiển Giáo.

Lão Tử trầm giọng nói: "Nhị đệ, sư muội nói có lý, ít nhiều cũng phải bồi thường cho tiểu Đao một chút thực chất!" Nguyên Thủy uất ức muốn khóc một trận.

Cảm giác như tất cả mọi người đều đang chống lại mình vậy?

Từ trong thần thức chi hải lấy ra một thanh cổ kiếm, Nguyên Thủy ném cho Từ Loan Đao, sắc mặt tái mét. "Chà, Tiên thiên trung phẩm linh bảo, Nhị sư bá, người đang bố thí cho ăn mày đấy à?" Từ Loan Đao nói giọng âm dương quái khí.

Nguyên Thủy sát khí đằng đằng nói: "Muốn thì lấy, không muốn thì thôi!" Từ Loan Đao vội vàng rúc vào lòng Nữ Oa, nức nở nói: "Sư cô, người xem kìa, Nhị sư bá muốn giết con!" Thông Thiên Giáo Chủ bước một bước, trong nháy mắt đã đến trước mặt Nguyên Thủy.

Một chưởng ấn lên ngực Nguyên Thủy, đường đường là giáo chủ Xiển Giáo, do bất ngờ không kịp phòng bị, liên tục lùi lại.

Suýt chút nữa đã ngã ngồi bệt xuống đất. "Nguyên Thủy lão già, ngươi quá đáng lắm rồi!" "Oan uổng đồ nhi của ta thì thôi, còn đích thân hạ trường ra tay giết!" "Ta còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi lại dám lộ ra sát khí?" "Thật sự coi ta Thông Thiên không có lửa giận sao?" Giận không thể át, lửa giận ngút trời, tóc dựng ngược!

Lúc này không có bất kỳ từ ngữ nào có thể hình dung được tâm trạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Uất ức!

Mẹ nó chứ, uất ức chết đi được! "...Rốt cuộc ngươi muốn gì?" Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ.

Từ Loan Đao đang nằm trong lòng Nữ Oa với vẻ mặt yếu ớt như sắp chết.

Bỗng nhiên hắn hồi đầy máu, cười hắc hắc nói: "Nghe nói Nhị sư bá có một kiện chí bảo hộ thân, tên là Chư Thiên Khánh Vân!" "Câm miệng!" Nguyên Thủy trợn mắt.

Chư Thiên Khánh Vân, là do hạo nhiên chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Nó không thuộc Tiên thiên linh bảo, cũng không thuộc loại Hậu thiên, bên trong không có cấm chế tiên thiên, chỉ cần luyện hóa một chút là có thể sử dụng tùy tâm sở dục.

Từ rất lâu trước đây, nó là vật của Đạo Tổ Hồng Quân.

Sau này tại Phân Bảo Nham, đã truyền lại cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lực phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân, sánh ngang với Tiên thiên chí bảo.

Trừ Bàn Cổ Phiên và pháp khí chứng đạo Tam Bảo Ngọc Như Ý, Chư Thiên Khánh Vân là bảo bối quý giá nhất trên người Nguyên Thủy.

Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân!

Một công một thủ!

Nếu thật sự mất đi, chiến đấu lực của Nguyên Thủy sẽ giảm đi rất nhiều!

Lão còn định giữ lại để đối phó với Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên nữa! ..... "Đại sư bá, người xem, Nhị sư bá căn bản không thật tâm thật ý xin lỗi!" "Thôi bỏ đi, sư cô, đưa con đến Tử Tiêu Cung, con muốn đi kêu oan!" "Sư tổ không gặp con, con cũng phải để cho cả thiên hạ nghe thấy!" "Để cho chúng sinh vạn linh xem, Nhị sư bá rốt cuộc là loại người gì!" Từ Loan Đao kéo Nữ Oa, chuẩn bị lên đường đi đến Ba Mươi Ba tầng trời.

Lão Tử thấy vậy, liền quát lớn với Nguyên Thủy. "Nhị đệ, ngươi còn chưa thấy đủ mất mặt sao?

Lão sư mà thật sự trách tội, ngươi có bảo vệ được Quảng Thành Tử không?" "Hù!" Thở ra một hơi dài kìm nén trong lồng ngực!

Nguyên Thủy trở nên bình tĩnh!

Lão từ trong thần thức chi hải lấy ra Chư Thiên Khánh Vân, nhìn nó thật sâu.

Một đám mây mờ ảo, không tồn tại thực thể có thể chạm vào.

Tựa như một thế giới riêng biệt, bao phủ lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khánh vân này một khi được tế ra, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Phớt lờ bất kỳ sự công kích nào của khí vật pháp bảo, miễn dịch mọi tổn thương của thần thông thuật pháp.

Bên trong khánh vân tự thành một cõi, nhật nguyệt giao hòa chiếu rọi, chư thiên tinh đẩu phổ chiếu khắp nơi.

Hào quang ngũ sắc chói lòa, tiên nhạc phiêu diêu vang vọng khắp vũ trụ.

Thật là lợi hại!

Nguyên Thủy ném Chư Thiên Khánh Vân đi, Từ Loan Đao vội vàng đỡ lấy.

Một đám mây phiêu diêu, mờ ảo, không ngừng biến ảo trong lòng bàn tay Từ Loan Đao, tràn đầy huyền ảo. "Nhị sư bá, ngài thật là hào phóng!" "Đi đường bình an, sư điệt xin không tiễn xa!" Bề ngoài Nguyên Thủy trông có vẻ bình tĩnh, nhưng đôi tay giấu trong tay áo lại đang siết chặt vào nhau.

Chương 50

Lực mạnh đến nỗi những móng tay không dài cũng cắm sâu vào lòng bàn tay, từng giọt máu tươi rỉ ra.

Có thể chấn động cổ kim kim thiên đạo thánh nhân!

Bất kể gặp phải chuyện gì, một trái đạo tâm, giếng cổ không gợn sóng!

Nhưng, kể từ khi gặp Từ Loan Đao, Nguyên Thủy đã ba lần bốn lượt nổi điên.

Nếu nhập ma có thể đem thằng nhóc con chết bầm này thiên đao vạn quả, Nguyên Thủy vạn vạn lần đồng ý.

Dẫn theo Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn và mười vị Kim Tiên khác, Nguyên Thủy rời khỏi Trần Đường Quan.

Trên đường trở về, Xích Tinh Tử kinh ngạc nhận ra, hốc mắt của Nguyên Thủy hơi ẩm ướt. "Sư phụ, người khóc sao?" "Cút!" ..... "Tam đệ, chuyện ở đây đã xong, đại ca cũng về đây!" Lão Tử hiền hòa cười, quay người đi về phía cánh cửa không gian.

Từ Loan Đao ghé vào tai Nữ Oa, thì thầm nói: "Sư cô, sau này người phải cẩn thận với Đại sư bá một chút!" "Người không thấy sao, lão già Nguyên Thủy kia là một con hổ mặt cười đó!" Khóe miệng Lão Tử khẽ giật giật, thật sự không nhịn được, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Từ Loan Đao một cái. "Chà, Đại sư bá, người vẫn chưa đi sao?

Nghe lén à?" "Lão nhân gia người thật là giỏi quá nhỉ?

Đi nghe lén chuyện riêng của người khác!" Lão Tử tức đến thánh thể run rẩy!

Mẹ nó chứ, nói to như thế, coi người khác bị điếc à? "Hừ!" Hừ lạnh một tiếng thật mạnh, Lão Tử phất tay áo bỏ đi. .....

Nữ Oa đưa tay ngọc ra, nhẹ nhàng véo tai Từ Loan Đao.

Nàng thở ra hơi thở thơm như lan nói: "Xử lý xong chuyện trong tay, lập tức đến Oa Hoàng Cung, còn dám cho sư cô leo cây nữa, hừ hừ!" Nhìn cảnh đồ nhi nhà mình và Nữ Thánh 'đánh tình mắng yêu' như vậy.

Thông Thiên nổi trận lôi đình! "Nữ Oa, ngươi làm gì đó?

Dám làm hại tiểu Đao, ta với ngươi thề không đội trời chung!" Từ Loan Đao suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu già.

Nữ Oa hung hăng đảo mắt một vòng, trở về Đại Tố Thiên.

Thông Thiên hoảng hốt xông tới, lo lắng hỏi: "Tiểu Đao, có khó chịu chỗ nào không?" Từ Loan Đao cười hì hì nói: "Sư phụ, con thấy trong người hơi nóng, tim đập nhanh." "Nữ Oa tiểu nương bì, chắc chắn đã ngấm ngầm ra tay với con!" "Có thể là hạ độc, hoặc là nguyền rủa, sao có thể như vậy được!" "Sư phụ đi tìm con đàn bà lòng lang dạ sói đó tính sổ!" Mẹ nó chứ?

Từ Loan Đao ngăn Thông Thiên lại, cạn lời nói: "Được rồi, sư phụ, con ổn mà!" "Đi gặp ba đứa đồ tôn của người đi!" .....

Hai thầy trò, từ trên trời giáng xuống, đáp xuống trong Lý phủ.

Vân Tiêu nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, cười tươi như hoa nói: "Sư phụ!" Thông Thiên khẽ gật đầu, "Vân nhi, mấy ngày nay vất vả cho con rồi!" Từ Loan Đao kéo Vân Tiêu đến bên cạnh, nhìn về phía Tam Tra, ho nhẹ hai tiếng. "Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, mau bái kiến sư tổ!" Tam Tra tiến lên, phủ phục khấu đầu, dõng dạc nói: "Sư tổ hảo!" Ân phu nhân cũng thành kính khấu đầu một phen, dù sao cũng là Thánh nhân.

Bất tử bất diệt, vạn kiếp bất hoại cự bá!

Hiện tại, nàng là đệ tử thân truyền của Vân Tiêu.

Nhưng, Từ Loan Đao lại kịp thời ngăn cản. "Ân phu nhân, Tiệt Giáo chúng ta không có nhiều lễ nghi rườm rà như vậy." "Nữ đệ tử thi lễ vạn phúc là được rồi!" Ân phu nhân cẩn thận thi lễ vạn phúc.

Thông Thiên cười không khép được miệng, "Đều đứng dậy đi!" Ân phu nhân không đến, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, là ba đứa con cưng của thiên mệnh mà Xiển Giáo thế nào cũng phải có được, đã bố cục từ rất lâu rồi.

Bây giờ lại bị Tiệt Giáo hớt tay trên một cách trắng trợn.

Nửa đường hớt tay trên của Nguyên Thủy tên Nhị ca ngạo mạn kia, khiến Thông Thiên sảng khoái tột đỉnh, quá đã.

Sau khi ban cho Ân phu nhân một kiện Tiên thiên trung phẩm linh bảo.

Và cho Tam Tra ba kiện Tiên thiên thượng phẩm linh bảo.

Thông Thiên Giáo Chủ đằng vân giá vũ, mang theo Lão Long Vương Ngao Quảng trở về Kim Ngao Đảo.

Vân Tiêu tiếp tục ở lại Trần Đường Quan, thay Từ Loan Đao dạy dỗ Tam Tra.

Từ Loan Đao đến núi Thúy Bình, tiến vào động phủ mà Vân Tiêu đã mở ra trước đó.

Chuẩn bị nhận phần thưởng của hệ thống trước! "Hệ thống, có đó không?" 【Chúc mừng túc chủ, đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, thưởng Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Thưởng thêm mười con sông dài của Pháp tắc Thời gian.】 Từ Loan Đao lập tức nội thị.

Chỉ thấy trong thần thức chi hải, một chiếc chuông cổ đang trôi nổi bập bềnh.

Hỗn Độn Chung!

Một trong ba đại Tiên thiên chí bảo!

Do đầu búa của Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, công phòng nhất thể, có thể nói là hoàn mỹ!

Bên trong có bốn mươi tám tầng cấm chế tiên thiên!

Từ Loan Đao cũng không có kế hoạch trở về Kim Ngao Đảo, hai tay kết ấn quyết cổ xưa, bày ra từng tòa trận pháp.

Hoàn toàn bao phủ toàn bộ núi Thúy Bình, bất kỳ ai cũng không thể đặt chân vào.

Từ trong thần thức chi hải lấy ra Hỗn Độn Châu, Từ Loan Đao liền chui vào.

Thế giới Hỗn Độn, tiên thiên tử khí vẫn nồng đậm như vậy, hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ sự tiêu hao nào. "Thiện thi, Ác thi ở đâu?" Từ Loan Đao dõng dạc nói.

Từng bóng người, từ trong động phủ bước ra.

Thiện thi một thân áo trắng, Ác thi một thân áo đen.

Trước đây, Từ Loan Đao đã để Thiện thi số 99, đến Thiện thi số 164 gia nhập Tiệt Giáo theo từng đợt.

Đứng trước mặt hắn, là Thiện thi số 165, đến Thiện thi số 170.

Còn có Ác thi số 1, đến Ác thi số 6.

Thiện thi số 1 hóa thân thành 'Tạ Quan Hi', mang theo Thiện thi số 6 đến số 98 nằm vùng ở Tây Phương Giáo.

Thiện thi số 2, 3, 4, 5, đang khẩn trương luyện chế pháp bảo.

Không có sự gia trì của pháp tắc thời gian, việc trảm thi đã chậm đi rất nhiều. "Ác thi số 1 đến số 6, đến kho báu lấy dược liệu, tự mình luyện chế mặt nạ da người!" "Sau đó vào chủ quản Đông Hải Long Cung!" Từ Loan Đao nói.

Sáu cỗ Ác thi nói: "Cẩn tuân pháp lệnh của bản tôn!" Tứ hải vô lượng, có rất nhiều nơi chưa được khám phá.

Điểm quan trọng nhất, dưới đáy biển sâu, ẩn nấp rất nhiều ma thú thái cổ.

Vì sợ hãi uy nghiêm của các Thánh nhân, chúng không dám đặt chân lên đại lục.

Nhưng, sức mạnh cổ xưa, không thể xem thường.

Hiện tại Bắc Hải Long Vương, Nam Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương đã chết.

Từ Loan Đao chuẩn bị mượn tay Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, khống chế Long tộc.

Kế đến là nắm giữ toàn bộ Tứ hải vô lượng...

Chương 51

.....

Thiện thi ở Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo, đại diện cho lực lượng trên bộ.

Ác thi sắp nắm giữ đại dương, đại diện cho lực lượng trên biển.

Cuối Phong Thần Bảng, Từ Loan Đao sẽ đưa Tự ngã thi lên Thiên Đình, đại diện cho lực lượng trên không.

Hải Lục Không tam vị nhất thể!

Mới là giấc mơ cuối cùng của Từ Loan Đao!

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy kích thích rồi! .....

Phân phó Thiện thi số 165 đến 169 đi rèn đúc pháp bảo, số 170 tiếp tục trảm thi.

Từ Loan Đao lấy ra một con sông dài của pháp tắc thời gian, ném lên không trung.

Sức mạnh thời gian, nhấn chìm thế giới Hỗn Độn.

Một ngày bên ngoài, một vạn năm bên trong Hỗn Độn Châu.

Từ Loan Đao tiến vào một động phủ bỏ không, lấy ra Hỗn Độn Chung, cẩn thận quan sát.

Trên thân chuông cổ, khắc hoa cỏ núi đá, chim bay thú chạy, nhật nguyệt tinh đẩu, tràn ngập khí tức cổ xưa tang thương.

Hai tay ôm chuông cổ, Từ Loan Đao nhắm mắt lại, bắt đầu luyện hóa cấm chế tiên thiên.

Tru Tiên Tứ Kiếm thì thôi, dù sao cũng là gốc rễ lập giáo của Tiệt

Giáo.

Không phải vật sở hữu riêng của Từ Loan Đao.

Cuối cùng cũng có được Hỗn Độn Chung... .....

Chín vạn năm, tiêu hao chín con sông dài của pháp tắc thời gian.

Từ Loan Đao đã luyện hóa bốn mươi tám tầng cấm chế tiên thiên, đến tầng thứ hai mươi lăm.

Đủ để phát huy ra một nửa uy lực của Hỗn Độn Chung.

Con sông dài của pháp tắc thời gian cuối cùng, Từ Loan Đao tạm thời không dùng, giữ lại trước.

Cấm chế tiên thiên càng về sau càng khó luyện hóa, một vạn năm là quá ít.

Ra khỏi động phủ, giữa khe núi!

Trong đầm xoáy tiên thiên tử dịch, trái tim Bàn Cổ đập thình thịch, tràn đầy sức sống vô song.

Nhưng tâm đầu huyết của Bàn Cổ, đối với Từ Loan Đao đã không còn tác dụng.

Càn Khôn Đỉnh đã tiến hóa được sáu phần, còn bốn phần nữa, sẽ trở thành Tiên thiên chí bảo.

Trong đỉnh, ánh sáng rực rỡ từ các Tiên thiên linh bảo, suýt chút nữa đã làm mù mắt Từ Loan Đao.

Nhưng có Hỗn Độn Chung rồi, hắn sớm đã không coi những pháp bảo này ra gì... .....

Chín vạn năm thời gian, Thiện thi đã trảm đến số 313.

Ác thi đã trảm đến số 177.

Đây là khái niệm gì?

Gần năm trăm Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên!

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, tất cả Chuẩn Thánh của cả thế giới Hồng Hoang cộng lại, cũng không đủ số lẻ của Từ Loan Đao.

Dưới Thánh nhân, hắn là vô địch! .....

Theo kế hoạch, Ác thi đã đến Đông Hải Long Cung.

Thiện thi đã vào Tiệt Giáo.

Hoàn hảo! .....

Rời khỏi thế giới Hỗn Độn, Từ Loan Đao đặt Hỗn Độn Châu vào thần thức chi hải, gỡ bỏ trận pháp, rời khỏi núi Thúy Bình.

Tại Lý phủ, sau khi gặp Ân phu nhân và Tam Tra.

Từ Loan Đao kéo Vân Tiêu đến một nơi yên tĩnh.

Hắn cười hắc hắc, nói: "Sư muội, sư huynh cho muội xem một bảo bối lớn!" Trên khuôn mặt trắng nõn không tì vết của Vân Tiêu, trong nháy mắt hiện lên hai vệt hồng say.

Tiểu nương tử nói giọng lí nhí: "Sư huynh...

ở đây sao?

Có phải... quá cái gì đó không!" Từ Loan Đao từ trong lòng lấy ra một chiếc bình sứ trắng.

Bên trong chứa đầy tâm đầu huyết của Bàn Cổ! "Sư huynh, đây là máu của vật gì?" Vân Tiêu nhận lấy bình sứ trắng, rút nút chai ra, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh hãi.

Một giọt máu ẩn chứa năng lượng bàng bạc, tựa như một vầng thái dương, quá đáng sợ.

Đầy một bình, đủ để nâng cao căn nguyên hiện tại của Vân Tiêu

lên đến Hỗn Độn Thần Ma.

Đến lúc đó, từ Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên, đột phá lên Chuẩn Thánh cảnh, dễ như trở bàn tay. "Đừng quan tâm nữa, dùng là được rồi, không đủ thì lại nói với sư huynh!" Từ Loan Đao cười nói.

Vân Tiêu vốn nên ở Kim Ngao Đảo, nơi đó có huynh trưởng Triệu Công Minh, có Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu hai vị muội muội.

Nhưng bây giờ lại ở Trần Đường Quan, giúp Từ Loan Đao chăm sóc Tam Tra, không oán không hối, toàn tâm toàn ý cống hiến.

Từ Loan Đao sao có thể tiếc một bình tâm đầu huyết của Bàn Cổ chứ?

Dù sao căn nguyên của Từ Loan Đao, đã là Hỗn Độn Thần Ma thượng tam phẩm, tâm đầu huyết của Bàn Cổ không còn hiệu quả nữa.

Để trong Hỗn Độn Châu cũng lãng phí.

Nhưng, hiện tại Từ Loan Đao chỉ cho Vân Tiêu, những người khác thì đừng hòng! "Sư huynh, ta..." Vân Tiêu thật sự không biết nên nói gì cho phải, đôi mắt thu thủy ngấn lệ. "Được rồi, lại không phải con nít, khóc lóc thút thít, ra thể thống gì!" Từ Loan Đao đưa tay lau đi giọt lệ trên khóe mắt Vân Tiêu.

Ngửi thấy mùi hương cỏ cây dễ chịu trên người Từ Loan Đao, Vân Tiêu hô hấp hơi gấp gáp, hai má nóng bừng... .....

Suốt một đường sao bay trăng lặn, Từ Loan Đao trở về Kim Ngao Đảo.

Hắn đến gặp Thông Thiên Giáo Chủ trước, nói với sư phụ, sau này Tru Tiên Tứ Kiếm, giao cho Đa Bảo Đạo Nhân.

Chương 52

Thông Thiên ba la ba la hỏi một đống, giống như một bà mẹ già thời kỳ mãn kinh.

Từ Loan Đao bất lực, giải thích một hồi lâu, mới rời khỏi Bích Du Cung.

Núi Tuấn Lang!

Đông Hải Long Vương sau khi được Thông Thiên Giáo Chủ mang về, vẫn luôn ở đây.

Đang đợi Từ Loan Đao, thực hiện lời hứa giữa hai người... .....

Một dải cầu vồng, từ trên trời giáng xuống!

Ngao Quảng đột nhiên ngẩng đầu, vui mừng khôn xiết nghênh đón. "Từ thượng tiên, ngài cuối cùng cũng đã về!" Ngao Quảng cúi người khom gối nói. "Được rồi, đứng thẳng lên cho ta, không thì ta nói chuyện phải cúi đầu nhìn ngươi!" Từ Loan Đao nói giọng vân đạm phong khinh. "Thứ nhất, ta sẽ để Triệu Công Minh sư đệ, thu con trai trưởng của ngươi làm đệ tử thân truyền!" "Nghe cho kỹ, không phải đệ tử ký danh, là đệ tử thân truyền!" Ngao Quảng lập tức quỳ xuống, hoảng sợ nói: "Đa tạ Từ thượng tiên!!!" "Thứ hai, một nhóm người bí ẩn, hiện đã đến Đông Hải Long Cung!" "Những người đó, đều là đàn em của ta, sẽ giúp ngươi xưng bá Long tộc!" "Đợi ngươi ngồi vững vị trí trùm Long tộc, những người đó sẽ dẫn tôm binh cua tướng, săn bắt ma thú thái cổ dưới đáy biển sâu!" "Cuối cùng, có ta ở đây, Xiển Giáo sẽ không báo thù!" "Tóm lại, ngoan ngoãn đi theo ta, ta có một miếng thịt ăn, thì ngươi sẽ có một bát canh uống!" Ngao Quảng sắc mặt nghiêm trọng nói: "Ta nhân danh Vô Thượng Long

Vương thề, Long tộc sau này, đời đời kiếp kiếp, sẽ chỉ phụng sự một mình Từ thượng tiên!" "Nếu có vi phạm, Long tộc sẽ hồn bay phách tán!" Từ Loan Đao khẽ gật đầu, "Được rồi, mau về đi!" Sau khi tiễn Ngao Quảng đi xa, Từ Loan Đao đến một vườn hoa.

Nhanh chóng chế tác mấy chục bình nước hoa, phấn thơm, hương liệu.

Cơn sóng gió ở Trần Đường Quan, Nữ Oa vốn không thích tranh đấu, lại vì Từ Loan Đao mà giáng lâm nhân gian.

Còn vì hắn mà tức giận đối đầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Ân tình này, phải trả thế nào đây?

Từ Loan Đao cúi đầu liếc nhìn hạ thân. "Lão đệ, khổ cho ngươi rồi, cũng không biết đến lúc nào mới có thể để ngươi xuất như rồng!" Cưỡi gió, Từ Loan Đao thẳng tiến đến Đại Tố Thiên! .....

Đại Tố Thiên, Lật Quảng Chi Dã, Oa Hoàng Cung.

Thải Vân Đồng Nhi và Bích Vân Đồng Nhi, mang đến cho Từ Loan Đao tiên qua linh quả ngon miệng, còn có một bình tiên nhưỡng mà Nữ Oa trân quý.

Đợi mãi đợi mãi, ngồi đến tê cả chân, Nữ Oa mới khoan thai đến muộn.

Một thân áo sa mỏng màu trắng, băng cơ ngọc cốt, như nụ hoa non đọng sương.

Mỹ nhân đệ nhất dương gian, quả thực danh bất hư truyền.

Còn đệ nhất mỹ nhân âm gian, là Bình Tâm Nương Nương hóa thân từ luân hồi.

Nữ Oa vừa mới tắm xong, mùi hương cơ thể thấm vào lòng người, khuấy động tâm thần Từ Loan Đao.

Nữ Thánh ném một chiếc lược gỗ cho Từ Loan Đao, rồi ngồi xuống.

Ngay cả động tác ngồi xuống cũng tao nhã đến vậy. "Ngẩn ra đó làm gì?

Chải tóc cho sư cô đi!" "Hù!" Từ Loan Đao thở ra một hơi dài trọc khí.

Đến bên cạnh Nữ Oa, tay trái Từ Loan Đao nhẹ nhàng nắm lấy một lọn tóc xanh còn hơi ẩm.

Động tác nhẹ nhàng, bắt đầu chải... ..... "Sư điệt, tìm lâu như vậy, đã tìm được chưa?" Nữ Oa dịu dàng hỏi. "Tìm gì?" Từ Loan Đao sững sờ. "Nương tử chứ gì!" Từ Loan Đao mới nhớ ra.

Sau khi nghị bàn Phong Thần Bảng, Nữ Oa đã từng đích thân hộ tống Từ Loan Đao về Kim Ngao Đảo.

Trên Đông Hải, Từ Loan Đao đã nói với Nữ Oa, muốn tìm một người phụ nữ vừa xinh đẹp, vừa lương thiện như nàng để làm đạo lữ.

Loại có thể song tu! "Ngươi thấy ba đứa nhóc Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu thế nào?" "Người vừa đẹp, lại gần gũi, nước chảy đầu nguồn trăng soi trước!" Nữ Oa nói giọng vân đạm phong khinh.

Lời này nghe có gì đó kỳ kỳ? "Khụ khụ, sư cô, câu nói xưa có câu, thỏ không ăn cỏ gần hang!" Từ Loan Đao cười hắc hắc. "Nếu đã như vậy, tại sao lại lau nước mắt cho Vân Tiêu?" Giọng Nữ Oa u u.

Vãi nồi!

Từ Loan Đao lập tức biến sắc! "Sư cô, chải xong rồi!" Từ Loan Đao đặt lược gỗ xuống, sau đó bày những lọ lọ chai chai mang đến lên bàn đá ngọc trắng. "Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, sư phụ bảo con phải tranh thủ thời gian, bế quan tu luyện, sư điệt cáo từ!" Cảm

giác làm gì cũng bị người khác nhìn thấu, khiến Từ Loan Đao toàn thân lạnh toát. "Đợi đã!" Nữ Oa vội vàng đứng dậy, một tay nắm lấy cổ tay Từ Loan Đao. "Sư cô, nam nữ thụ thụ bất thân, xin hãy buông ra!" Từ Loan Đao một khi đã nổi tính bướng lên, thì chín con rồng cũng không kéo lại được. "Nam nữ thụ thụ bất thân?" "Vậy tại sao lại... hôn ta!" Nữ Oa cười tủm tỉm nói.

Một câu nói, lập tức khiến Từ Loan Đao hết cả tính bướng.

Lần đầu tiên đến Oa Hoàng Cung, để mượn Càn Khôn Đỉnh.

Sau đó cùng Nữ Oa uống rượu đến say mèm, ma xui quỷ khiến thế nào, liền hôn trộm vị sư cô này.

Suýt chút nữa bị Nữ Oa véo đứt tai. "Tiểu Đao, sư cô không nên dùng thánh nhân thần niệm quan sát ngươi!" "Xin lỗi, sẽ không có lần sau đâu!" Nữ Oa thái độ thành khẩn nói. "Ai!" Từ Loan Đao thở dài một hơi, có thể làm gì được đây?

Đánh thì không đánh lại, chỉ có thể bị ép chấp nhận thôi. "Đến, uống rượu với sư cô!" "Hôm nay, chúng ta không say không về!" Kéo Từ Loan Đao ngồi xuống, Nữ Oa cầm bầu rượu, rót đầy hai chén.

Sư cô và sư điệt cụng ly, rồi một hơi cạn sạch... .....

Mây trắng chó xanh, thế giới Hồng Hoang không ghi năm tháng, chớp mắt ba ngày ba đêm đã qua!

Không hổ là tiên nhưỡng mà Thánh nhân trân quý, Từ Loan Đao uống đến tê cả lưỡi.

Hai bên má Nữ Oa, ửng lên hai đóa đào non e ấp, chỉ nở rộ vào tháng ba dương xuân.

Nàng thở ra hơi thở thơm như lan nói: "Sư điệt, thiên hạ đều ngưỡng mộ Thánh nhân!" "Bất lão bất tử bất diệt, dù cho trải qua thiên kiếp, vẫn trường tồn thế gian!" "Nhưng ngươi có biết không,

nguyên thần của sư cô sớm đã ký thác trên Thiên Đạo!" "Cả đời đều bị..." Rắc một tiếng!

Một tiếng sấm rền, nổ tung trên Lật Quảng Chi Dã, chấn động đến điếc tai.

Nữ Oa cười khổ, "Thôi, không nói nữa!" Uống cạn chén rượu cuối cùng, thân thể Nữ Oa mềm nhũn ngã xuống.

Lời cuối cùng chưa nói hết, nhưng Từ Loan Đao đã hiểu rõ.

Thánh nhân thì sao chứ?

Chương 53

Thiên Đạo muốn ngươi chết, thì ngươi không thể không chết!

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, cũng không thể nói là tiêu dao tự tại theo đúng nghĩa.

Nhìn gò má ửng hồng của Nữ Oa, trái tim Từ Loan Đao đập thình thịch!

Mẹ nó, thật là không có tiền đồ mà!

Đứng dậy, Từ Loan Đao lảo đảo đi đến bên cạnh Nữ Oa!

Lúc này, không thể không tin một câu nói!

Một số thứ, đối với đàn ông mà nói, có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai!

Từ Loan Đao từ từ cúi người xuống!

Bỗng nhiên, Nữ Oa mở ra đôi mắt dài hẹp ngập tràn xuân thủy! .....

Một canh giờ sau, Từ Loan Đao rời khỏi Đại Tố Thiên!

Chà, cảm giác tuyệt vời!

Nhưng vào thời khắc cuối cùng, Nữ Oa lại hung hăng cắn hắn một cái.

Môi dưới bây giờ vẫn còn đau!

Rốt cuộc trong lòng vị sư cô này đang nghĩ gì?

Từ Loan Đao không hiểu nổi. "Từ thượng tiên, đợi đã!" Phía sau, truyền đến một giọng nói.

Từ Loan Đao quay đầu nhìn lại, thấy Bích Vân Đồng Nhi đang vội

vã chạy tới.

Nàng đưa một chiếc bình sứ trắng vào tay hắn. "Từ thượng tiên, nương nương bảo ta đưa cho ngài, là thánh dược chữa thương!" Bích Vân Đồng Nhi nói. "Thay ta cảm tạ nương nương!" Sau khi tiễn Bích Vân Đồng Nhi trở về, Từ Loan Đao mỉm cười hạ phàm. .....

Kim Ngao Đảo, núi Tuấn Lang, Từ Loan Đao tiến vào động phủ, sau đó khởi động hộ sơn đại trận.

Sông dài của pháp tắc thời gian, còn lại một con, cũng là một vạn năm.

Thứ này quá quý giá, Từ Loan Đao chuẩn bị giữ lại, để phòng khi cần kíp.

Lấy ra Hỗn Độn Chung, kiên nhẫn luyện hóa cấm chế tiên thiên.

Đại lục phương Tây, Tu Di Linh Sơn!

Trong thế giới Cực Lạc, Tây Phương Nhị Thích đứng song song, nhìn mây biển cuồn cuộn.

Vô lượng Phật quang phổ chiếu, dát lên biển mây một lớp viền vàng, đẹp lộng lẫy, khiến lòng người sảng khoái.

Hiện tại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đã cứng rắn hơn trước rất nhiều.

Tây Phương Giáo lúc này, xét về chiến lực đỉnh cao, đã sớm bỏ xa Xiển Giáo.

Chỉ kém Tiệt Giáo một bậc!

Cơn sóng gió ở Trần Đường Quan, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên cũng biết. "Sư đệ, mấy ngày nay, thiên cơ càng ngày càng hỗn loạn không rõ, ta có cảm giác, lượng kiếp khí dần dần nồng đậm, Phong Thần sắp đến!" Giữa mày Tiếp Dẫn có một tia lo lắng.

Những đệ tử đi đến đại lục phương Đông 'gặt lúa', đã mang về

cho Tây Phương Nhị Thích những thông tin mới nhất. 3.

Trong khoảng thời gian ngắn, liên tục có những đại thần thông giả vốn ẩn mình bấy lâu nay nay lại gia nhập Tiệt Giáo.

Cảnh giới đều là Đại La Kim Tiên.

Tiệt Giáo vốn đã được xưng là Vạn Tiên Triều, đủ khiến Tây Phương Nhị Thích đau đầu.

Hiện tại lại có Đại La Kim Tiên gia nhập không ngớt, càng trở nên khủng bố hơn.

Nhân, Xiển, Tây Phương, ba giáo hợp tung liên hoành, đã là chuyện cấp bách. "Sư huynh, ta có một kế!" Chuẩn Đề trầm giọng nói: "Một khi thành công, không chỉ có thể làm suy yếu thực lực của Tiệt Giáo rất nhiều, mà còn có thể bảo vệ Tây Phương Giáo không tổn thất một binh một tốt!" Tiếp Dẫn kinh ngạc nói: "Sư đệ, mau nói cho ta nghe!" Suy nghĩ một hồi, Chuẩn Đề sắp xếp lại lời lẽ, nói: "Lần thứ ba nghị bàn Phong Thần Bảng, Lão sư sẽ quyết định vấn đề thuộc về của Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên." "Lúc đó, Lục Thánh tụ hội tại Tử Tiêu Cung, Thông Thiên nhất định sẽ mang theo Tru Tiên Tứ Kiếm!" "Cái 'Định Hải Thần Châm' này không còn ở đó, Tiệt Giáo, liền có cơ hội để lợi dụng!" Tiếp Dẫn hít một hơi khí lạnh, "Sư đệ..., có phải là quá mạo hiểm rồi không?" Lời Chuẩn Đề chưa nói hết, nhưng Tiếp Dẫn đã hiểu rõ mồn một.

Đầu tiên, Tiệt Giáo ngoài Thông Thiên ra, chiến lực cấp cao nhất, là Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên Đa Bảo Đạo Nhân và Từ Loan Đao.

Kế đến là Chuẩn Thánh tam trọng thiên Kim Linh Thánh Mẫu và Ô Vân Tiên, còn Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu, là Chuẩn Thánh nhất trọng thiên.

Tính cả thảy, không quá sáu Chuẩn Thánh.

Xiển Giáo, trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ có Thái Ất Chân Nhân là cá mặn Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên, mười một người còn lại toàn bộ là Chuẩn Thánh.

Nam Cực Tiên Ông là Chuẩn Thánh thất trọng thiên, Phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân là đáng sợ nhất.

Không chỉ là Tiên thiên thần thai Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, mà còn là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung.

Về phía Tây Phương Giáo, Dược Sư Phật là Chuẩn Thánh thất trọng thiên, Thích Ca Mâu Ni Phật Tạ Quan Hi mới tấn thăng là Chuẩn Thánh nhị trọng thiên.

Địa Tạng Vương, người đứng đầu Ngũ Đại Bồ Tát, là Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, nhưng đang trấn thủ Luân Hồi Chi Môn, không thể dễ dàng trở về dương gian.

Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang, đều là Chuẩn Thánh.

Cuối cùng, Nhân Giáo của Thái Thanh Lão Tử, có Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng giống như Nhiên Đăng, là Chuẩn Thánh cửu trọng thiên.

Lần thứ ba nghị bàn Phong Thần Bảng!

Để mưu cầu Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, Thông Thiên Giáo Chủ rất có thể sẽ mang theo đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo!

Tử Tiêu Cung ở trong Hỗn Độn, không bị Thiên Đạo bao phủ.

Thánh nhân không thể nhìn thấu thiên cơ, càng không thể cảm ứng được Hồng Hoang.

Lúc đó, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, ba giáo liên thủ, tấn công Kim Ngao Đảo.

Nhân Giáo có Thái Cực Đồ phòng ngự tối thượng, Xiển Giáo có Bàn Cổ Phiên công phạt tối thượng, Tây Phương Giáo chỉ cần phái một số người là được.

Bốn giáo, sẽ sớm dấy lên một trận đại chiến thần tiên sóng gió hùng tráng!

Kế hoạch này, nếu là ở nơi khác, Tây Phương Nhị Thích ngay cả nghĩ cũng không dám.

Dù sao Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo, đều thuộc Đạo môn Huyền Tông.

Nhưng hiện tại, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đã hoàn toàn xé rách mặt mũi.

Cơn sóng gió ở Trần Đường Quan, Từ Loan Đao đã đè mười vị Kim Tiên xuống đất mà chà đạp.

Hắn còn tống tiền được cả chí bảo hộ thân của Nguyên Thủy, Chư Thiên Khánh Vân.

Thông Thiên căn bản không cho vị Nhị ca kia một chút mặt mũi nào.

Còn về Lão Tử, Tây Phương Nhị Thích không cầu lão tham gia vào vũng nước đục này, chỉ cần không can thiệp ngăn cản là được... ..... "Sư huynh, đánh cược một lần đi, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn Tiệt Giáo ngày càng cường thịnh, mà không làm gì sao?" Chuẩn Đề ánh mắt âm trầm nói: "Cũng không biết mấy ngày nay, những Đại La Kim Tiên gia nhập Tiệt Giáo hàng loạt, là từ đâu chui ra?" Với tư cách là giáo chủ Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn hiểu sâu sắc tầm quan trọng của việc này.

Chương 54

Đủ để thay đổi toàn bộ hướng đi của Phong Thần Lượng Kiếp.

Trầm tư một khắc đồng hồ, Tiếp Dẫn nói: "Sư đệ, ta nghe lời ngươi!" Chuẩn Đề thở phào một hơi, "Có một điểm, sư huynh, nhân quả của Phong Thần quá lớn!" "Cho nên, lần này ba giáo tấn công Kim Ngao Đảo, sẽ do Xiển Giáo chủ đạo!" Sau khi thương nghị thêm một số chi tiết, Tây Phương Nhị Thích lên đường, đến núi Côn Luân... .....

Đông Hải, Kim Ngao Đảo!

Trong động phủ núi Tuấn Lang, Từ Loan Đao đang luyện hóa cấm chế tiên thiên của Hỗn Độn Chung, bỗng nhiên mở mắt.

Trong đầu, vang lên giọng nói lạnh như băng của hệ thống... ..... 【Đinh, phát hiện Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn, đang bí mật mưu kế với Tiệt Giáo, cung cấp cho túc chủ các lựa chọn sau.】 【Lựa chọn một: Ở lại Kim Ngao Đảo, gối giáo chờ giặc, bị ép phản kích, thưởng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.】 【Lựa chọn hai: Chủ động xuất kích, đốt đạo trường của Thánh nhân thành tro bụi, thưởng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.】 【Chú thích: Đạo trường của Tây Phương Nhị Thích là thế giới Cực Lạc, đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Ngọc Hư Cung.】 Vãi nồi!

Ba lão già này lại giở trò gì nữa rồi! "Hệ thống, nói cho ta biết, kế hoạch cụ thể của ba lão già đó!" Một khắc sau, dù là Từ Loan Đao, cũng không thể không khâm phục tâm tư tàn nhẫn độc địa của ba vị Thánh.

Lại muốn nhân lúc nghị bàn Phong Thần Bảng lần thứ ba, ba giáo

hợp tung liên hoành, tấn công Kim Ngao Đảo.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì thôi, đó là đại trận hộ giới của Thiên Đình thượng cổ.

Nơi nào có ánh sao lấp lánh, không vật gì không giết!

Còn về Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chỉ có mười hai vị Tổ Vu mới có thể bày ra.

Nghịch chuyển bản nguyên, triệu hoán chân thân Bàn Cổ.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân, cũng có thể đấu một trận... .....

Ngoài mười hai Tổ Vu, ngay cả Đại Vu cũng không thể thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Cuối Vu Yêu Lượng Kiếp, Hậu Thổ đã lấy thân hóa luân hồi, trở thành Bình Tâm Nương Nương, không thể rời khỏi âm gian.

Mười một vị Tổ Vu, bị ép đến đường cùng, đành phải gọi Đại Vu Cửu Phượng, miễn cưỡng bày trận.

Nếu không như vậy, Thiên Đình thượng cổ đã sớm xưng bá Hồng Hoang.

Cửu Phượng là người đứng đầu Đại Vu, được sinh ra cùng với Tổ Vu Cường Lương, trong cơ thể có tinh huyết Bàn Cổ loãng.

Cho nên, mới đặc thù như vậy.

Dưới Thiên Đạo, có năm đại trận pháp!

So với Tru Tiên Kiếm Trận, Vạn Tiên Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là đặc thù nhất, từ xưa đến nay, chỉ có mười hai Tổ Vu, cộng thêm một Cửu Phượng, mới có thể

bày ra.

Mười ba người, thiếu hai là không được!

Cùng với sự suy vong của Vu Tộc, đại trận này cũng đã trở thành mây khói.

Trận pháp một đạo, rất phức tạp.

Giống như Tru Tiên Kiếm Trận, trong quá trình bày trận cực ngắn, Từ Loan Đao phải đánh ra mấy trăm triệu ấn quyết khác nhau.

Chỉ cần một ấn quyết sai, là công cốc.

Những người khác, dù là Thiên Đạo Thánh nhân, biết ấn quyết bày trận của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Cũng không thể triệu hoán chân thân Bàn Cổ!

Bởi vì chỉ có trong cơ thể mười hai Tổ Vu, mới lưu chuyển tinh huyết của Bàn Cổ!

Hiện tại, Từ Loan Đao có một trái tim Bàn Cổ hoàn chỉnh!

Hiệu quả của tâm đầu huyết, so với tinh huyết, mạnh hơn rất nhiều!

Nếu để Tam Thi luyện hóa dung hợp tâm đầu huyết của Bàn Cổ, khoảng mười Thiện thi.

Là có thể phát huy hoàn mỹ uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Mười Ác thi, mười Tự ngã thi cũng vậy.

Trong tương lai không xa, hàng trăm hàng ngàn tôn chân thân Bàn Cổ, đi lại trên đại địa Hồng Hoang!

Sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy vô cùng kích thích! ..... "Hệ thống, ta

chọn hai!" Từ Loan Đao không chút do dự. 【Túc chủ đã chọn xong, xin hãy mau chóng hoàn thành nhiệm vụ!】 Hiện tại, không chỉ Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn, mong chờ lần nghị bàn Phong Thần Bảng thứ ba.

Từ Loan Đao cũng vậy!

Suy nghĩ một hồi, Từ Loan Đao rời khỏi động phủ, cưỡi gió, bay về phía Bích Du Cung.

Chuyện này quá trọng đại, phải nói cho Thông Thiên Giáo Chủ biết... .....

Một khắc sau!

Trong Bích Du Cung, ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lẽo, sát khí đằng đằng. "Tây Phương Nhị Thích nóng lòng muốn tiêu diệt Tiệt Giáo của ta đến vậy sao?" "Còn có Nguyên Thủy, chuẩn bị rút củi dưới đáy nồi!" Thông Thiên không chửi rủa Nguyên Thủy là Nhị ca, kẻ ăn cây táo rào cây sung.

Cấu kết với bộ đôi lừa đảo phương Tây, ra tay với Tiệt Giáo cùng thuộc Đạo môn Huyền Tông.

Bởi vì lão biết rõ, sau cơn sóng gió ở Trần Đường Quan, Xiển Giáo và Tiệt Giáo đã sớm như nước với lửa. "Tiểu Đao, yên tâm, lần nghị bàn Phong Thần Bảng thứ ba này, sư phụ không đi nữa!" Thông Thiên đã quyết định. "Không, sư phụ, người phải đi!" Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Không chỉ phải đi, mà còn phải lấy được Đả Thần Tiên về cho Tiệt Giáo chúng ta!" Phong Thần Bảng đối với Từ Loan Đao, chẳng khác gì gân gà.

Nhưng Đả Thần Tiên, thế nào cũng phải có được. "Nhưng tiểu Đao, Đại sư bá có lẽ sẽ không tham gia, nhưng Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, chắc chắn sẽ liên thủ!" "Hay là, sư phụ đưa Tru Tiên

Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ cho con?" Thông Thiên lo lắng nói.

Từ Loan Đao lắc đầu, không có Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên làm sao tranh được Đả Thần Tiên?

Nếu là trước đây, Thông Thiên không đưa, Từ Loan Đao cũng sẽ mở miệng xin.

Nhưng, hiện tại, hắn có Hỗn Độn Chung công phòng nhất thể.

Tam Thi giai đoạn này không thể bại lộ.

Nhưng Hỗn Độn Chung trong tay, đủ để đối phó với mọi kẻ địch xâm phạm!

Sau khi bí mật mưu tính với Thông Thiên Giáo Chủ ba ngày ba đêm, Từ Loan Đao rời khỏi Bích Du Cung.

Cuối cùng, Từ Loan Đao đã thuyết phục được Thông Thiên, mọi việc cứ theo kế hoạch.

Trở về động phủ núi Tuấn Lang, Từ Loan Đao khởi động hộ sơn đại trận, từ thần thức chi hải lấy ra Hỗn Độn Châu.

Sau đó chui vào.

Giữa khe núi, hắn vớt trái tim Bàn Cổ ra khỏi đầm xoáy tiên thiên tử dịch.

Chương 55

Từ Loan Đao chuẩn bị thu thập tâm đầu huyết trước.

Nâng Hỗn Độn Chung lên, Từ Loan Đao hung hăng đập vào trái tim Bàn Cổ.

Âm thanh ầm ầm, tựa như Hỗn Độn Thần Ma ngửa mặt lên trời gào thét, muốn hét vỡ nhật nguyệt tinh thần. "Vãi nồi, mệt chết bản tiên!" Từ Loan Đao thở hổn hển như trâu, cuối cùng cũng đập rách được một vết trên trái tim Bàn Cổ.

Máu tươi đỏ rực, như từng viên mã não, tỏa ra ánh sáng chói lọi vô song, càng giống như từng vầng mặt trời nhỏ.

Từ Loan Đao lấy ra một chiếc đỉnh lớn, bắt đầu hứng máu.....

Núi Côn Luân, Tây Phương Nhị Thích rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Chuẩn Đề cúi chào Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiền từ nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, không cần tiễn, xin hãy mau chóng thông báo cho môn hạ đệ tử!" Tiếp Dẫn cười tủm tỉm nói: "Nếu Nguyên Thủy đạo hữu quyết tâm tiêu diệt Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo chúng ta tự sẽ hết lòng ủng hộ!" Nguyên Thủy mặt không biểu cảm nói: "Chỉ hy vọng hai vị không nuốt lời!" Sau khi tiễn Tây Phương Nhị Thích đi xa, Nguyên Thủy truyền ra thánh nhân thần niệm. "Quảng Thành Tử, gõ Kim Chung!" Quảng Thành Tử bị Từ Loan Đao hủy đi thiện thi, sau nhiều ngày hôn mê, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nhưng cảnh giới Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, đã trực tiếp rớt xuống tam trọng thiên.

Hắn rời khỏi Đào Nguyên Động ở núi Cửu Tiên, đi đến chỗ Kim

Chung.

Đang đang đang!

Tiếng chuông du dương hùng hồn, vang vọng khắp ức vạn dặm núi Côn Luân.

Từng dải cầu vồng xé ngang bầu trời, lao đến Ngọc Hư Cung.

Lần này, Nguyên Thủy muốn đánh chìm Kim Ngao Đảo xuống biển, khiến Tiệt Giáo hồn bay phách tán... .....

Từng ngày!

Từng tháng!

Từng năm!

Trong thế giới Hỗn Độn, Từ Loan Đao sắc mặt trắng bệch, mệt mỏi rã rời.

Nhìn chín chiếc đỉnh lớn chứa đầy tâm đầu huyết Bàn Cổ trước mặt, hắn nở nụ cười mãn nguyện.

Đúng là mẹ nó điên rồ!

Trái tim Bàn Cổ, hoàn toàn khô héo, tiếng tim đập trở nên yếu ớt không nghe thấy được.

Nhưng, có đầm xoáy tiên thiên tử dịch ở đó, Từ Loan Đao cũng không lo lắng. "Thiện thi, Ác thi ở đâu?" Từng bóng người, bước ra từ động phủ, đồng loạt nhìn về phía Từ Loan Đao. "Bắt đầu từ giờ phút này, bất kể là Thiện thi hay Ác thi, mỗi người lấy mười giọt máu tươi trong đỉnh, tranh thủ thời gian luyện hóa!" Từ Loan Đao dặn dò.

Thiện thi, Ác thi cúi chào, "Cẩn tuân pháp lệnh của bản tôn!". .....

Rời khỏi thế giới Hỗn Độn, cất kỹ Hỗn Độn Châu.

Từ Loan Đao tiếp tục tế luyện Hỗn Độn Chung, yên lặng chờ đợi lần nghị bàn Phong Thần Bảng thứ ba... .....

Một ngày nọ, trên Cửu Thiên, một cột sáng vàng óng đột nhiên giáng xuống, nhấn chìm Kim Ngao Đảo. "Lục Thánh, đến Tử Tiêu Cung!" Đó là thiên đạo thần niệm của Đạo Tổ Hồng Quân.

Một thân áo xanh, Thông Thiên Giáo Chủ bước ra khỏi Bích Du Cung.

Lão ngẩng đầu, nhìn Từ Loan Đao trên núi Tuấn Lang từ xa.

Từ Loan Đao ra hiệu cho sư phụ một ánh mắt 'OK'.

Thông Thiên khẽ gật đầu, giây tiếp theo, lao lên trời, bay về phía Hỗn Độn... .....

Núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn đang bế quan, đã bị Nguyên Thủy triệu hoán ra ngoài.

Lúc này, trước mặt mười hai Kim Tiên, Nhiên Đăng cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, đưa tay run rẩy.

Từ tay Nguyên Thủy, nhận lấy Bàn Cổ Phiên, một trong ba đại Tiên thiên chí bảo được mệnh danh là công phạt tối thượng. "Vi sư nhắc lại một lần nữa!" Nguyên Thủy trầm giọng nói: "Đem đệ tử Tiệt Giáo, không chừa một ai, toàn bộ giết sạch!" "Ngoài ra, giao thằng nhóc con chết bầm Từ Loan Đao cho ta." "Nội môn tứ đại đệ tử, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu." "Ngoại môn tứ đại đệ tử, Triệu Công Minh, Tam Tiêu, còn có Tùy Thị Thất Tiên." "Ngoài ra, từ ba ngàn đệ tử tinh anh, tinh chọn kỹ lưỡng, nhất định phải đủ ba trăm sáu mươi lăm chân linh." Nguyên Thủy, muốn đưa tất cả những đệ tử mà Thông Thiên thực sự quan tâm, toàn bộ lên Phong Thần Bảng, làm chó giữ cửa cho

Hạo Thiên. "Nghe rõ chưa?" Nguyên Thủy quát khẽ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, cùng Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân và mười một vị Kim Tiên khác.

Ai nấy đều mắt đỏ ngầu, hăm hở xoa tay.

Chỉ có Thái Ất Chân Nhân, run rẩy. "Sư phụ, đệ tử và Khương Tử Nha, Thân Công Báo hai vị sư đệ, cùng ở lại trông coi Ngọc Hư Cung!" Nguyên Thủy không vui nói: "Sợ chết đến vậy sao?" Thái Ất nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Sư phụ, không phải vấn đề sợ chết, đệ tử chủ yếu là tranh thủ thời gian tu luyện." "Bình tiên thiên tử dịch của con vẫn chưa dùng hết nữa!" Nguyên Thủy tức đến nỗi muốn một chưởng đập Thái Ất vào khe đất, loại không móc ra được ấy.

Mẹ nó, lúc cần tu luyện, thì suốt ngày uống rượu, dạo chim, phơi nắng.

Lúc cần ra trận xung kích, thì lại sốt sắng chuẩn bị bế quan.

Giữ lại để làm gì?!

Đảo Kim Ngao, bên trong động phủ Tuấn Lang Sơn.

Từ Loan Đao đưa Hỗn Độn Chung cho Ác Thi Số Một.

Hắn sẽ không ở lại Đông Hải, vì còn phải hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, đi đốt Cực Lạc Thế Giới và Ngọc Hư Cung thành tro bụi.

Hỗn Độn Chung có cấm chế tiên thiên, Từ Loan Đao đã luyện hóa được hai mươi lăm tầng, có thể phát huy một nửa uy lực.

Người khác chắc chắn không dùng được, nhưng Ác Thi vốn là một bộ phận của Từ Loan Đao.

“Trước tiên phòng ngự, nếu có cơ hội, có bao nhiêu người thì giết

cho ta bấy nhiêu!" Từ Loan Đao dặn dò.

Ác Thi khẽ gật đầu: "Tuân theo pháp lệnh của bản tôn!" Thất Bảo Diệu Thụ là pháp khí chứng đạo của Chuẩn Đề, y sẽ không giao cho đệ tử Tây Phương Giáo.

Còn về Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Từ Loan Đao không chắc chắn.

Kẻ cầm đầu bên Xiển Giáo chắc chắn là Nhiên Đăng Đạo Nhân, mang theo Bàn Cổ Phiên.

Nhưng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nhiên Đăng trước sau vẫn là người ngoài.

Cả Xiển Giáo, chỉ có Quảng Thành Tử mới có tư cách luyện hóa cấm chế tiên thiên bên trong Bàn Cổ Phiên.

Nhưng hắn cũng chỉ luyện hóa được mười tầng, thua xa hai mươi lăm tầng của Từ Loan Đao.

Chỉ cần đệ tử Tiệt Giáo không đi tìm chết, ngoan ngoãn ở lại đảo Kim Ngao, có Hỗn Độn Chung ở đây, dù Nhiên Đăng ở cảnh giới Chuẩn Thánh cửu trọng thiên cũng không thể công phá… … Ra khỏi động phủ, Từ Loan Đao ẩn đi thân hình, bay khỏi đảo Kim Ngao.

Hắn dự định đi đến đại lục Tây Phương trước, không phải núi Côn Luân.

Bởi vì Tây Phương Giáo, đã bị Thiện Thi của hắn chiếm đóng rồi. … Trên đường bay như gió giật điện xẹt, đột nhiên, thân thể Từ Loan Đao cứng đờ.

Chương 56

Hắn nhận được tin tức từ thần niệm của Thiện Thi Số Một.

Tây Phương Nhị Thích đã đến Tử Tiêu Cung, Dược Sư Phật cũng đã gặp mặt hóa thân 'Tạ Quan Hi' của Thiện Thi Số Một.

Dẫn theo Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang bốn vị Bồ Tát, thông qua cánh cổng không gian do Chuẩn Đề tạo ra, bọn họ đã đến núi Côn Luân để hội ngộ với đám người Xiển Giáo.

Điểm quan trọng nhất là, trong Tây Phương Nhị Thích chỉ có Chuẩn Đề mang theo Thất Bảo Diệu Thụ.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn không giao cho Dược Sư Phật mà để lại trong Bát Bảo Công Đức Trì.

Suy cho cùng, bộ đôi lừa đảo này không muốn dính dáng đến nhân quả Phong Thần.

Tuyệt vời! … Trong hỗn độn, ngoài Tử Tiêu Cung!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Oa Hoàng Nữ Oa đều đã đến.

Đợi một lúc lâu, Tây Phương Nhị Thích mới đủng đỉnh tới.

Chuẩn Đề liếc nhìn hộp kiếm cổ sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ, cười tủm tỉm nói: "Xem ra Thông Thiên đạo hữu, đối với Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên là thế nào cũng phải có được a!" Thông Thiên mặt không cảm xúc nói: "Liên quan quái gì tới ngươi!" Nụ cười của Chuẩn Đề cứng đờ trên mặt.

Tiếp Dẫn hừ lạnh một tiếng, nói: "Có ta và sư đệ ở đây, bất luận là Phong Thần Bảng hay Đả Thần Tiên, Tiệt Giáo đừng hòng chạm vào!" Thông Thiên lạnh nhạt nói: "Hai con chó cụt đuôi, Ngô không để

vào mắt!" Tây Phương Nhị Thích nổi giận đùng đùng.

Thông Thiên càng ngày càng quá quắt.

"Thông Thiên, ngươi cứ đợi đấy…" Tiếp Dẫn chưa kịp nói hết lời cay độc đã bị Lão Tử cắt ngang.

"Thôi được rồi, bớt nói vài câu đi, không thấy mệt sao!" "Ầm ầm ầm!" Hai cánh cửa cao ngang trời của Tử Tiêu Cung tự động mở ra, Thông Thiên đi vào trước tiên.

Sau đó là Nữ Oa và Lão Tử.

Chuẩn Đề không để lại dấu vết, ra hiệu bằng mắt với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy từ trong thức hải lấy ra một con chim gỗ, khẽ ném đi.

Con chim gỗ truyền âm hóa thành một luồng sáng, trong nháy mắt biến mất.

Lão Tử quay đầu nhìn một cái.

Thở dài một tiếng, nhưng cũng không ngăn cản.

Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy nhìn nhau, mỉm cười rồi tiến vào Tử Tiêu Cung. … Núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung!

Xiển Giáo có Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân cùng mười một vị Kim Tiên.

Tây Phương Giáo có Dược Sư Phật, Thích Ca Mâu Ni Phật Tạ Quan Hi, và bốn vị Bồ Tát.

Người không nhiều, chỉ có mười chín người!

Nhưng cảnh giới kém nhất cũng là Chuẩn Thánh nhất trọng thiên!

Hai giáo liên thủ, đại ca dẫn đầu là Nhiên Đăng Đạo Nhân, một linh thai thần tiên bẩm sinh!

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Dược Sư Phật ngồi dưới gốc cây cổ thụ, nhấm nháp trà thơm.

"Nhiên Đăng đạo hữu, sau khi tiêu diệt Tiệt Giáo lần này, thần đan diệu dược, công pháp pháp bảo…" "Toàn bộ thuộc về Xiển Giáo, Tây Phương Giáo chúng ta chỉ cần người." "Đợi thu thập đủ ba trăm sáu mươi lăm chân linh, những đệ tử còn lại của Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo chúng ta sẽ không khách khí." Dược Sư Phật nói với vẻ mặt từ bi.

"Được!" Nhiên Đăng khẽ gật đầu.

Đệ tử Tiệt Giáo, chín mươi chín phần trăm đều là những súc sinh thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giáp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn cực kỳ chán ghét.

Tống cho Tây Phương Giáo thì có sao! … Đột nhiên, có tiếng xé gió truyền đến.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức đứng dậy, nắm lấy con chim gỗ truyền âm đang lao tới vào lòng bàn tay.

Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn cùng mười một vị Kim Tiên.

Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang bốn vị Bồ Tát.

Tất cả đều nhìn về phía Nhiên Đăng.

Chỉ có Thích Ca Mâu Ni Phật Tạ Quan Hi là vẻ mặt vẫn dửng dưng như mây bay gió thoảng.

Hắn đang nhìn chằm chằm Thái Ất Chân Nhân, Khương Tử Nha,

Thân Công Báo đang ngồi xếp bằng trước Ngọc Hư Cung.

Thái Ất và Thân Công Báo cũng thỉnh thoảng liếc nhìn tên chó săn mới của Tây Phương Giáo, luôn có cảm giác quen quen… … Nhiên Đăng Đạo Nhân đang nhắm mắt lắng nghe lời truyền âm của Nguyên Thủy, chậm rãi mở đôi mắt tang thương.

"Thông Thiên Giáo Chủ, tùy thân mang theo đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo!" "Chư vị, chúng ta lập tức xuất phát, tiến đến đảo Kim Ngao!" Từng luồng tiên quang rực rỡ phóng lên trời, sau đó như những quả cầu ma thuật, ầm ầm rơi xuống Đông Hải. … Đảo Kim Ngao, Tuấn Lang Sơn.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đã bế quan một thời gian, nhưng mãi không thể đột phá đến Chuẩn Thánh.

Lòng phiền ý loạn, hai người định đến thỉnh giáo sư huynh Từ Loan Đao một phen.

Nhưng người tiếp hai nàng lại là Ác Thi của Từ Loan Đao.

Vị sư huynh ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, lời ngon tiếng ngọt nói như rót mật vào tai đã biến mất.

Chỉ còn lại Ác Thi mặt mày âm trầm như nước, đồng tử đỏ như máu trông vô cùng đáng sợ.

Hai ba câu đã khiến Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu tức tối bỏ đi.

Dưới cây Bồ Đề, hai nàng ngồi trên ghế đá, vẻ mặt buồn rầu.

"Nhị tỷ, sư huynh đưa đại tỷ đi đâu rồi?" Bích Tiêu hỏi.

Hai cô em gái chỉ biết đại tỷ Vân Tiêu, vì nguyên nhân của Từ Loan Đao mà đã rời khỏi Tiệt Giáo.

Cụ thể đi đâu?

Cụ thể đang làm gì?

Hoàn toàn không biết.

"Chắc chắn có chuyện quan trọng, sao đột nhiên lại hỏi vậy?" Quỳnh Tiêu khó hiểu.

Bích Tiêu khẽ nheo đôi mắt hạnh, nói: "Nhị tỷ, có phải đại tỷ đã lén lút thành thân với sư huynh, kết thành đạo lữ rồi không?" "Đại tỷ biết chúng ta cũng thích sư huynh, nên không dám gặp mặt!" "Có câu nói gì ấy nhỉ?" "Hình như là kim ốc tàng kiều!" Quỳnh Tiêu cốc mạnh vào đầu Bích Tiêu một cái, "Cái đầu nhỏ của muội suốt ngày nghĩ gì thế?" "Ta thích sư huynh từ lúc nào?" Bích Tiêu xoa xoa trán, cười ranh mãnh, "Nhị tỷ, đừng không thừa nhận nữa!" "Cũng không biết là ai, suốt ngày nhìn bức họa của sư huynh, mặt mày si mê." "Ngay cả mấy bình nước hoa sư huynh tặng cũng cất kỹ, không nỡ dùng." Má Quỳnh Tiêu lập tức ửng hồng.

Nàng đuổi theo đánh Bích Tiêu.

Trên Tuấn Lang Sơn, vang vọng tiếng cười trong trẻo như chim hoàng oanh rời tổ.

Trong động phủ, Ác Thi Số Một đang tranh thủ thời gian luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Lông mày hắn nhíu chặt lại, chỉ hận không thể xông ra ngoài đập nát hai thứ phiền phức kia thành thịt vụn. … Một luồng tiên quang!

Từ trên trời giáng xuống!

Một tiếng ầm vang, đánh vào đại trận hộ giáo của Tiệt Giáo!

Âm thanh như trời long đất lở vang vọng khắp ức vạn dặm!

Trên đảo Kim Ngao, các đệ tử đang bế quan tu luyện lần lượt bước ra khỏi động phủ!

"Tất cả đệ tử Tiệt Giáo, đến Bích Du Cung!" Thần niệm của Đa

Bảo Đạo Nhân truyền vào tai mỗi một đệ tử.

Chương 57

Vạn tiên cùng bay, cảnh tượng sóng cả hùng tráng.

Trên Tuấn Lang Sơn, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu chạy vào động phủ của Từ Loan Đao.

"Từ… sư huynh, đi cùng chúng ta đi!" Quỳnh Tiêu lo lắng nói.

Ác Thi lạnh lùng nói: "Cút!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu lòng như lửa đốt, giậm mạnh chân nhỏ một cái, giây tiếp theo, cưỡi gió bay đi. … Tiệt Giáo, nội môn tứ đại đệ tử: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Ngoại môn tam đại đệ tử: Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, cùng với Tùy Thị Thất Tiên.

Bao gồm cả ba nghìn đệ tử tinh anh, toàn bộ đã có mặt.

Đa Bảo Đạo Nhân ngẩng đầu, nhìn về phía đám địch nhân ngoài đảo.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, mười một vị Kim Tiên.

Dược Sư Phật, kẻ phản đồ Tạ Quan Hi, Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang bốn vị Bồ Tát.

Nhiên Đăng trong lòng ôm Bàn Cổ Phiên cao bằng người.

Vừa rồi, chính đòn tấn công của nó đã đánh trúng đại trận hộ giáo.

"Chư vị đạo hữu, có ý gì?

Vì sao vô cớ tấn công đảo Kim Ngao của ta?" Đa Bảo Đạo Nhân trầm giọng hỏi.

Trong tình huống Thông Thiên Giáo Chủ không có mặt, chuyện có

thể giải quyết bằng lời nói thì không cần dùng đến vũ lực.

"Đa Bảo, ngươi còn không hiểu sao?" Nhiên Đăng từ trên cao nhìn xuống đám người Tiệt Giáo.

Hắn thản nhiên nói: "Xiển Giáo ta và mấy vị đạo hữu Tây Phương Giáo, lần này đến đây, chỉ để tiêu diệt Tiệt Giáo." Nghe lời này, dù đã có chuẩn bị tâm lý, các đệ tử Tiệt Giáo không khỏi biến sắc.

Phong Thần lượng kiếp còn chưa giáng xuống, Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã không nhịn được rồi sao.

Trên Đông Hải, thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân chuẩn bị võ mồm một phen, thể hiện cảm giác ưu việt của một linh thai thần tiên bẩm sinh, Quảng Thành Tử đã sớm không nhịn được, gầm lên: "Từ Loan Đao ở đâu, cút ra đây chịu chết!" Tiếng nói vừa dứt, Quảng Thành Tử lấy ra pháp khí chứng đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tam Bảo Ngọc Như Ý, ném về phía đảo Kim Ngao.

"Vút" một tiếng, một dải lụa ba màu rực rỡ, chói lòa, đánh mạnh vào đại trận hộ giáo.

Năng lượng hủy diệt cuồn cuộn, càn quét lục hợp bát hoang, khiến biển cả mênh mông dậy sóng kinh thiên.

Thông Thiên Giáo Chủ kế thừa trận pháp chi đạo của Bàn Cổ.

Các loại trận pháp mạnh mẽ bao trùm đảo Kim Ngao có tới hàng ngàn vạn.

Tứ Linh Trận, Thái Cực Trận, Âm Dương Trận, Tam Tài Trận, nhiều không kể xiết.

Nhưng dù vậy, một đòn uy lực tuyệt luân của Quảng Thành Tử vẫn khiến không ít trận pháp tan biến.

Có thể thấy rõ, những trận văn dày đặc lần lượt lóe lên, rồi hóa

thành tro bụi.

Nhưng, những trận pháp còn lại đều được kích hoạt, quấn lấy nhau.

Hình thành một lớp màng sáng mỏng, bao bọc đảo Kim Ngao kín kẽ.

"Cùng lên!" Quảng Thành Tử trầm giọng nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Nam Cực Tiên Ông, tuy địa vị ở Xiển Giáo cao, nhưng không có thực quyền.

Bất luận đệ tử đời thứ hai hay thứ ba, chỉ nghe theo sự điều khiển của Quảng Thành Tử.

Nghe vậy, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn.

Kẻ thì đánh ra thần thông, kẻ thì ném ra pháp bảo, oanh kích đại trận hộ giáo.

Dược Sư Phật cũng ra hiệu cho Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang bốn vị Bồ Tát.

Từng luồng tiên quang đáng sợ, từng kiện tiên thiên linh bảo, điên cuồng va chạm vào đại trận hộ giáo.

Vô số trận văn nổ tung, linh quang khủng bố như núi lửa phun trào. … Trước Bích Du Cung, đệ tử Tiệt Giáo lòng như lửa đốt.

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Đa Bảo Đạo Nhân, nghiến chặt răng bạc.

"Sư huynh, lẽ nào cứ trơ mắt nhìn đám chó má này, hoành hành ngang ngược trên địa bàn Tiệt Giáo chúng ta sao?" Đa Bảo Đạo Nhân mặt mày nghiêm nghị nói: "Sư muội, muội không thấy Bàn Cổ Phiên

trong lòng Nhiên Đăng sao?" "Hắn có lẽ không phát huy được uy lực của Bàn Cổ Phiên, nhưng Quảng Thành Tử thì có thể!" "Tóm lại, trước tiên đừng động thủ, xem có thể kéo dài đến lúc sư phụ trở về không!" "Nếu đại trận hộ giáo bị phá vỡ…" Sát khí trong mắt Đa Bảo đằng đằng, "Vậy thì bày Vạn Tiên Trận, để cho đám vương bát đản này có đi không có về!" "Vạn Tiên Trận!!!" Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, cùng Tùy Thị Thất Tiên, bao gồm tất cả đệ tử Tiệt Giáo, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vạn Tiên Trận, một trong năm đại trận pháp dưới Thiên Đạo!

Muốn bố trí trận này, phải tập hợp đủ một vạn người!

Cảnh giới ít nhất phải là Thái Ất Kim Tiên!

Lực công kích vô song, dù Thiên Đạo Thánh Nhân vào trận cũng sẽ cực kỳ đau đầu! … Nhưng, Vạn Tiên Trận hiện tại Thông Thiên vẫn chưa diễn hóa hoàn tất.

Điểm quan trọng nhất là, để bố trí trận này một cách hoàn hảo, Thông Thiên phải làm chủ trận nhãn.

Do ngài chỉ huy điều độ, mới có thể phát huy mười thành uy lực của Vạn Tiên Trận.

Tình hình hiện tại, rắn mất đầu.

Đệ tử Tiệt Giáo tuy đã diễn luyện Vạn Tiên Trận vài lần, nhưng một khi gặp phải Bàn Cổ Phiên, khả năng cao sẽ hỏng bét. … "Đây là đệ tử do Thông Thiên dạy dỗ sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân chế giễu: "Người ta đã cưỡi lên cổ ị lên đầu rồi, vẫn nhịn được!" "Từng đứa một cứ như rùa rụt cổ!" Trước Bích Du Cung, Quy Linh Thánh Mẫu tính tình nóng nảy, hai tay nắm chặt lại, chỉ hận không thể xé nát bộ mặt giả tạo của Nhiên Đăng.

Để kích động đệ tử Tiệt Giáo chủ động ra khỏi đảo Kim Ngao, Nhiên Đăng tiếp tục chửi rủa: "Người trong thiên hạ đều nói, Tiệt Giáo vạn tiên triều bái!" "Bây giờ xem ra, là vạn quy triều bái a, ha ha… cái thứ gì!!!" Một thân hình đen như mực, đột nhiên xuất hiện trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng đang chửi hăng say, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Ác Thi Số Một, tát mạnh một cái.

Bốp!

Thân thể Nhiên Đăng bay ngang ra ngoài tại chỗ.

Người còn đang ở trên không, một ngụm máu tươi đã phun ra.

Trong đó còn lẫn mấy chiếc răng vỡ nát. … "Tiểu Đao!" Đa Bảo Đạo Nhân kinh ngạc, suýt nữa đã quên mất tiểu sư đệ vô pháp vô thiên này.

"Sư đệ!" Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, niềm vui sướng hiện rõ trên mặt.

"Sư huynh quá đỉnh!" Triệu Công Minh kích động mặt đỏ bừng.

Tất cả đệ tử Tiệt Giáo hoan hô nhảy nhót.

Dường như chỉ cần có Từ Loan Đao ở đây, dù Thiên Đạo Thánh Nhân giáng lâm cũng không sợ.

Chỉ có Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu biết sự thật.

Đây không phải Từ Loan Đao mà chỉ là một cỗ Ác Thi của hắn mà thôi.

Khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, Nhiên Đăng Đạo Nhân sờ lên mặt, thấy cả lòng bàn tay đầy máu tươi.

Nửa bên mặt thịt nát bấy, miệng cũng bị đánh nát.

Nhìn chằm chằm Ác Thi Số Một, lồng ngực Nhiên Đăng Đạo Nhân lửa giận ngùn ngụt.

Y là linh thai thần tiên bẩm sinh, một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung, luận vai vế ngang hàng với Lục Đại Thánh Nhân.

Vậy mà bây giờ lại bị một tên hậu bối, trước mặt bao nhiêu người, đánh cho miệng mũi phọt máu.

Chương 58

Truyền ra ngoài chẳng phải để thiên hạ cười chê sao!

Thế nhưng, Nhiên Đăng chưa kịp mở miệng, Quảng Thành Tử đã sớm mất đi lý trí.

"Từ Loan Đao, ta muốn mạng của ngươi!" Quảng Thành Tử cầm trong tay cực phẩm tiên thiên công phạt linh bảo, lao thẳng tới.

Tam Bảo Ngọc Như Ý, nhắm thẳng đầu Ác Thi Số Một mà đập xuống.

"Coong!" Tiếng kim loại vang vọng khắp trời đất.

Sóng âm gợn sóng có thể thấy bằng mắt thường, cuồn cuộn như thủy triều.

Nơi nó đi qua, không gian vỡ vụn từng tấc, đừng nói là Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân cùng mười vị Kim Tiên, hay Nhật Quang, Nguyệt Quang bốn vị Bồ Tát.

Ngay cả Chuẩn Thánh thất trọng thiên Nam Cực Tiên Ông và Dược Sư Phật, Chuẩn Thánh cửu trọng thiên Nhiên Đăng, cũng cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào, đầu đau như búa bổ.

Quảng Thành Tử ở trung tâm vòng xoáy sóng âm là thê thảm nhất.

Hắn bay lộn nhào như một cái bao rách, thân thể nứt ra từng đường, cả người biến thành một quả bầu máu.

Tam Bảo Ngọc Như Ý căn bản không giữ nổi, bay ngược ra ức vạn dặm, rơi xuống nơi sâu nhất của Đông Hải.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đỡ lấy Quảng Thành Tử, nhìn về phía Ác Thi Số Một.

Con ngươi trong mắt kịch liệt co rút lại chỉ còn bằng đầu kim.

Trong lòng Ác Thi Số Một, đang ôm một cái chuông nhỏ cổ xưa.

Hỗn Độn khí bao quanh chiếc chuông cổ, chí thần chí thánh.

"… Một trong tam đại tiên thiên chí bảo, Hỗn Độn Chung!!!" "Sao có thể?!" Nhiên Đăng vẻ mặt không thể tin nổi.

Nam Cực Tiên Ông, Dược Sư Phật, mười một vị Kim Tiên, bốn vị Bồ Tát, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

"A!" Thiện Thi Số Một Tạ Quan Hi, cũng ra vẻ thét lên một tiếng.

"Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất, không phải đã biến mất trong lượng kiếp Vu Yêu rồi sao?" "Lại có thể bị tên chó Từ Loan Đao này có được!" "Trời xanh không có mắt a!" Ác Thi Số Một trừng mắt nhìn Tạ Quan Hi. … Trước Bích Du Cung, đám người Tiệt Giáo chết lặng.

Vào cuối lượng kiếp Vu Yêu, Đông Hoàng Thái Nhất chính là dựa vào Hỗn Độn Chung, một mình chống lại bảy vị Tổ Vu.

Sau khi tự bạo, Hỗn Độn Chung biến mất không dấu vết.

Suốt bao nhiêu năm tháng, đừng nói những đại thần thông giả của Hồng Hoang, ngay cả Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thích, Oa Hoàng Nữ Oa, cũng đã ba lần bốn lượt tìm kiếm bảo vật này, nhưng không một ai tìm thấy.

Bây giờ, nó lại trở thành vật của Từ Loan Đao!

"Luận phúc duyên sâu dày, tiểu sư đệ đúng là thiên hạ đệ nhất nhân!" Giọng nói của Đa Bảo Đạo Nhân tràn đầy sự ngưỡng mộ. … "Không đúng!!!" Đột nhiên, Nhiên Đăng nhận ra.

Y kinh hãi nói: "Đây không phải Từ Loan Đao, mà là Ác Thi trong Tam Thi của hắn!" Ác Thi Số Một mặt không cảm xúc nói: "Ngay cả

ta ngươi còn không đánh lại, gặp được bản tôn của ta, chẳng phải phải dập đầu cầu xin tha mạng sao?" Ác Thi!

Chỉ là một cỗ Ác Thi!

Lại mạnh mẽ đến thế!

Bất luận là đệ tử Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, hay Tiệt Giáo, tất cả đều trợn mắt há mồm.

Quảng Thành Tử nuốt một viên Cửu Chuyển Kim Đan, thân thể tỏa ra ánh sáng đỏ rực, vết thương lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Nhiên Đăng mặt mày ngưng trọng, giao Bàn Cổ Phiên cho Quảng Thành Tử.

Hắn dặn dò: "Ngươi cầm chân tên vương bát đản này, ta sẽ toàn lực phá vỡ đại trận hộ giáo của đảo Kim Ngao trước!" Quảng Thành Tử không nói hai lời, ôm Bàn Cổ Phiên, hiên ngang không sợ hãi, lại một lần nữa giao đấu với Ác Thi Số Một.

Đệ tử Tiệt Giáo, sao có thể trơ mắt nhìn Ác Thi Số Một đổ máu chiến đấu mà đứng nhìn chứ?

Đa Bảo Đạo Nhân định dẫn đầu các đệ tử Tiệt Giáo phản công.

Nhưng, giọng nói lạnh như băng của Ác Thi Số Một lại từ trên trời cao truyền xuống.

"Ở yên đó, một mình ta là đủ rồi!" … Bàn Cổ Phiên trong tay, Quảng Thành Tử cũng không phải đối thủ của Ác Thi Số Một.

Hắn bị Hỗn Độn Chung đập thẳng xuống biển cả mênh mông.

Ác Thi Số Một không nghỉ ngơi, nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng da đầu tê dại, gầm lên: "Chư vị, giải quyết tên tiểu tử

này trước rồi phá trận!" Nam Cực Tiên Ông, Dược Sư Phật, mười một vị Kim Tiên, bốn vị Bồ Tát, cùng với một tên ăn hại Tạ Quan Hi.

Tất cả cùng xông lên, bao vây Ác Thi Số Một. … Năng lượng hủy diệt vô song, làm bốc hơi cả biển cả mênh mông.

Trời đất một màu trắng xóa, toàn là hơi nước.

Ác Thi Số Một, dựa vào Hỗn Độn Chung, đại chiến với đám người Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Liên tục có những kẻ xui xẻo, bị Hỗn Độn Chung đập cho gãy xương gãy gân.

Thân thể như một ngôi sao, rơi ầm xuống Đông Hải. … Khi các đệ tử Tiệt Giáo cho rằng Ác Thi Số Một sẽ giết sạch đám địch nhân này, giây tiếp theo, Ác Thi Số Một lại ôm Hỗn Độn Chung, hạ xuống trước Bích Du Cung.

Hỗn Độn Chung không hổ là một trong tam đại tiên thiên chí bảo.

Chỉ trong thời gian ngắn, nó gần như hút cạn Ác Thi Số Một thành người khô.

Mỗi lần thúc giục chuông cổ, đều cần lượng linh lực khổng lồ như biển cả, Ác Thi Số Một cuối cùng không phải là Từ Loan Đao.

"Ha ha, tiểu vương bát đản cuối cùng cũng không chịu nổi rồi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân đầu bù tóc rối, không còn chút tiên phong đạo cốt nào, điên cuồng cười lớn.

"Chư vị, dốc toàn lực, phá vỡ đại trận hộ giáo!" Nhiên Đăng gọi mọi người, từng luồng thần thông tiên quang, từng kiện tiên thiên linh bảo, oanh kích khiến đại trận hộ giáo lung lay sắp đổ.

Dưới sự chứng kiến của đám người Tiệt Giáo, Ác Thi Số Một ném Hỗn Độn Chung ra.

Ong một tiếng, chuông cổ lơ lửng trên không trung đảo Kim Ngao, rủ xuống ức vạn vạn sợi sương mù hỗn độn.

Luận về lực phòng ngự, nó còn bền chắc hơn đại trận hộ giáo gấp trăm lần.

Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt mày xanh mét!

Mẹ nó, chơi vậy ai chơi lại?

"Để ta!" Quảng Thành Tử tiến lên, mạnh mẽ vung Bàn Cổ Phiên!

Năng lượng cuồng bạo cực kỳ đáng sợ, như sông ngân hà đổ xuống trần gian, đánh cho sương mù hỗn độn cuồn cuộn.

Đáng tiếc, vẫn không thể phá vỡ được phòng ngự. … Đám người Xiển Giáo và Tây Phương Giáo quá không cam tâm!

Tam Thánh bàn bạc lâu như vậy, cuối cùng lại bị một cỗ Ác Thi của Từ Loan Đao dễ dàng ngăn cản!

Tuyệt đối không cho phép!

Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân cùng mười một vị Kim Tiên.

Dược Sư Phật, Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang.

Khí huyết trong cơ thể gần như bốc cháy, thề phải phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung. … Trước Bích Du Cung, đám người Tiệt Giáo vẻ mặt lo lắng.

Ác Thi Số Một lười giải thích, đám ruồi nhặng này, đừng nói là một nghìn năm, cho chúng một vạn năm cũng không vào được đảo Kim Ngao.

Chương 59

"Bích Tiêu!" Ác Thi Số Một lạnh lùng nói.

"A!" Bích Tiêu ngẩn ra, vội vàng đến bên cạnh Ác Thi.

"Đến Tuấn Lang Sơn, hái ít lá cây Bồ Đề, pha cho ta một tách trà!" Dù sao cũng là một trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, có thể giúp Ác Thi Số Một nhanh chóng hồi phục linh lực đã tiêu hao.

"Được!" Bích Tiêu cưỡi gió bay đi, đi nhanh, về cũng nhanh.

Chưa đến nửa khắc, đã đưa một tách trà nóng hổi đến tay Ác Thi Số Một.

Ác Thi Số Một rũ mắt xuống, khẽ nhấp một ngụm trà.

Ngoài màn sương hỗn độn, đám người Xiển Giáo và Tây Phương Giáo tức điên, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Quá quắt!

Đơn giản là quá quá quắt!

Tên vương bát đản này coi bọn họ là gì?

Giờ phút quan trọng này, lại có tâm trạng thảnh thơi uống trà! … Đại lục Tây Phương, Tu Di Linh Sơn!

Thiện Thi Số Sáu và Thiện Thi Số Bảy đã trở thành Thái Dương Bồ Tát và Thái Âm Bồ Tát mới của Tây Phương Giáo.

Hai người đuổi tất cả sa di đến đại lục Đông Phương để kiếm chác.

Sau đó đứng trước Đại Lôi Âm Tự, chờ đợi Từ Loan Đao. … Một thân hình áo trắng hơn tuyết từ trên trời giáng xuống.

Hai Thiện Thi tiến lên, đồng thanh nói: "Chào bản tôn!" Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Trường Nhĩ hiện ở đâu?" Thiện Thi Số Sáu cung kính đáp: "Trường Nhĩ đang ở Hoan Hỉ Miếu, đang giảng giải đạo song tu cho các nữ sa di!" Đạo song tu, còn được gọi là đạo thái âm bổ dương.

Đúng nghĩa là nằm cũng có thể lên cấp!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên của Tiệt Giáo, đã sớm biến thành Định Quang Hoan Hỉ Phật của Tây Phương Giáo.

Nhưng hôm nay, những ngày tháng tươi đẹp của hắn đã kết thúc!

Suy nghĩ một lúc, Từ Loan Đao nói: "Trước tiên đưa ta đến Bát Bảo Công Đức Trì!" … Một góc Cực Lạc Thế Giới, trong những khu rừng trúc tím bạt ngàn, có một ao nước suối.

Nước suối được gọi là Bát Định Thủy, có tám loại đặc tính tuyệt vời.

Gồm có trong sạch, mát lạnh, ngọt ngào, nhẹ nhàng, mềm mại, an hòa, trừ đói khát, và bồi bổ thiện căn.

Bát Định Thủy, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân uống vào cũng có hiệu quả không tồi.

Nó là loại nước chí thần chí thánh, chí thuần chí linh tiên thiên.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thích, bình thường cũng chỉ nỡ uống một ngụm nhỏ.

Lượng của thứ này là cố định, dùng đi một ít là mất đi một ít.

Trong Bát Bảo Công Đức Trì, một tòa liên đài lộng lẫy, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, như một vầng thái dương!

Tràn đầy khí tức tường hòa, thần thánh!

Bảo vật trấn áp khí vận của Tây Phương Giáo, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!

Từ Loan Đao nheo đôi mắt dài hẹp, không chút khách khí, một tay ôm lấy Công Đức Kim Liên vào lòng.

"Bảo bối tốt!" Dù đã có Hỗn Độn Chung, Từ Loan Đao cũng không khỏi tán thưởng một tiếng.

Hồng Hoang rộng lớn, vô biên, nhưng pháp bảo trấn áp khí vận chỉ có mấy món?

Hỗn Độn Chung chắc chắn Từ Loan Đao phải mang theo bên người, không thể lúc nào cũng ở Tiệt Giáo.

Những lúc hắn không có mặt, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên sẽ phụ trách trấn áp khí vận cho Tiệt Giáo.

Thu Công Đức Kim Liên vào Hỗn Độn Châu, Từ Loan Đao nhìn về phía Bát Định Thủy!

Khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười vi diệu!

Hiện tại, căn nguyên của Từ Loan Đao là đệ thất phẩm trong thượng tam phẩm của Hỗn Độn Thần Ma.

Tiến thêm một bước nữa, sẽ ngang hàng với Ma Tổ La Hầu.

Nhưng hiệu quả của tâm đầu huyết Bàn Cổ đã không còn đáng kể, Từ Loan Đao vốn tưởng không còn cơ hội.

Nhưng, cả một ao đầy Bát Định Thủy đã khiến hắn thắp lại hy vọng.

"Hù!" Thở ra một hơi dài, giây tiếp theo, Từ Loan Đao mạnh mẽ hít vào.

Như cá kình hút nước, mấy ngụm xuống, Bát Bảo Công Đức Trì liền cạn đáy.

Hiệu quả thấy rõ!

Bản thân Từ Loan Đao là tiên thiên nhân tộc, sau đó lần lượt luyện hóa một bình tâm đầu huyết của Ma Tổ La Hầu, rồi đến tâm đầu huyết của Bàn Cổ.

Giống như, cưỡng ép nhào nặn ba loại bùn khác nhau vào một.

Luôn không thể dung hợp hoàn hảo thành một thể.

Nhưng bây giờ, Bát Định Thủy đã giải quyết vấn đề nan giải bấy lâu nay của Từ Loan Đao.

Căn nguyên, cuối cùng cũng có thể sánh ngang với Ma Tổ chí cao vô thượng!

Làn da của hắn ngày càng tinh khiết, như loại ngọc bích trắng thượng hạng.

Khí huyết, còn cuồn cuộn mênh mông hơn cả biển cả, hùng vĩ đến mức khó tin.

Xương cốt của hắn, còn cứng rắn hơn cả cực phẩm tiên thiên linh bảo, chỉ luận về sức mạnh thân thể.

Mười hai Tổ Vu năm xưa gộp lại, cũng không bằng một phần vạn của Từ Loan Đao.

"Sảng khoái!" 4.

Từ Loan Đao sảng khoái vô cùng nói.

Nhìn vào chút Bát Định Thủy còn sót lại, Từ Loan Đao cười âm hiểm.

Cởi đôi giày đạp mây ra, nhấc chân bước vào Bát Bảo Công Đức Trì.

Sau khi dùng linh lực hâm nóng Bát Định Thủy, Từ Loan Đao

thoải mái nằm trên tảng đá xanh, bắt đầu ngâm chân.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thích cũng không nỡ uống Bát Định Thủy, lại bị Từ Loan Đao phung phí như vậy.

Nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy được, chắc chắn sẽ tức giận nhảy dựng lên, liều mạng với hắn. … Nửa canh giờ sau, Từ Loan Đao thân tâm nhẹ nhõm mặc lại giày.

Ngẩng đầu nhìn sâu vào rừng trúc tím, thấy không ít chim bay thú chạy.

Có con cáo mắt như mã não đỏ lấp lánh, có vượn tay dài gãi tai gãi má, có hạc tiên lông vũ trắng muốt.

Từ Loan Đao cười hắc hắc, từ trong thức hải lấy ra mấy cây tiên thảo.

"Ăn không?" Từ Loan Đao dụ dỗ.

Đám chim bay thú chạy có linh trí ngơ ngác gật đầu.

Từ Loan Đao chỉ tay về phía Bát Bảo Công Đức Trì, nói: "Đi tiểu vào trong đó, ai tiểu nhiều, tiên thảo là của người đó!" Lũ kỳ cầm dị thú còn đang do dự, nhưng bầy vượn tay dài không làm Từ Loan Đao thất vọng.

Có hơn ba mươi con, tung tăng chạy đến trước Bát Bảo Công Đức Trì, rồi bắt đầu xả lũ rào rào.

Chương 60

Từ Loan Đao giữ lời, ném tiên thảo trong tay cho bầy vượn tay dài.

Thấy vậy, những con thú còn lại nối đuôi nhau, cùng xông lên.

Chỉ chưa đầy nửa ngày, Bát Bảo Công Đức Trì lại đầy, sắp tràn ra ngoài.

Từ Loan Đao vung tay áo, che đi mùi hôi thối khiến người ta ngửi thấy muốn ói.

Cũng không biết Tây Phương Nhị Thích có phát hiện ra không?

Nếu không phát hiện ra, rồi ừng ực uống mấy ngụm lớn!

Cảnh tượng đó, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi!

Nhìn đám Thiện Thi đang đứng thành hàng, Từ Loan Đao mặt mày hớn hở nói: "Đưa ta đến chỗ tiên thiên linh mạch thu hoạch một chút!" … Cực Lạc Thế Giới, tiên thiên linh khí khá nồng đậm.

Được coi là nơi cuối cùng của đại Hồng Hoang còn tràn ngập tiên thiên linh khí.

Ngay cả Huyền Đô Tử Phủ của Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Kinh Kim Khuyết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hay Bích Du Cung trên đảo Kim Ngao của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng thua xa Cực Lạc Thế Giới của Tây Phương Nhị Thích.

Từ Loan Đao đứng trên không, nhìn xuống dưới.

Dưới núi sông, một dải tiên thiên linh mạch kéo dài hàng trăm vạn dặm, to lớn như một con rồng thật.

Trong Hỗn Độn Châu có thế giới hỗn độn, tiên thiên tử khí còn

quý giá hơn tiên thiên linh khí rất nhiều.

Nói không khách khí, tiên thiên linh khí đối với Từ Loan Đao giai đoạn hiện tại, chẳng khác nào gân gà.

Nhưng chân muỗi dù nhỏ cũng là thịt!

Có thể hố Tây Phương Nhị Thích một vố đau, trong lòng Từ Loan Đao vạn phần nguyện ý.

Từ Loan Đao hai lòng bàn tay hướng lên trời, mạnh mẽ nhấc lên.

"Lên cho ta!" Ầm ầm ầm!

Trong tiếng nổ trời long đất lở, tiên thiên linh mạch, bị Từ Loan Đao hút sống từ dưới lòng đất lên.

Thứ này rực rỡ chói mắt, như một con rồng pha lê, vắt ngang bầu trời.

Từ Loan Đao không khách khí, trực tiếp thu vào Hỗn Độn Châu. … Mất đi tiên thiên linh mạch, tiên thiên linh khí trong Cực Lạc Thế Giới không còn cách nào bổ sung.

Từ Loan Đao làm việc, luôn làm cho tới nơi tới chốn.

Hắn để các Thiện Thi, hút sạch không còn một giọt tiên thiên linh khí trôi nổi giữa trời đất.

Có thể thấy, hoa cỏ cây cối trong Cực Lạc Thế Giới, khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy, rồi tàn lụi, hóa thành tro bụi.

Nhìn đâu cũng là một cảnh hoang tàn đổ nát!

Ngay cả vô lượng phật quang rực rỡ chói mắt cũng trở nên ảm đạm!

Nào có chút khí thế đạo trường của thánh nhân!

Đuổi đi đám chim bay thú chạy đang kinh hoàng, Từ Loan Đao nín

hơi, mạnh mẽ phun ra một luồng lửa dữ.

Ngọn lửa hừng hực, thiêu đốt Cực Lạc Thế Giới, khắp nơi khói lửa ngút trời! … Đưa các Thiện Thi ra khỏi Cực Lạc Thế Giới, trước Đại Lôi Âm Tự!

Từ Loan Đao suy nghĩ một lúc, đầu ngón tay linh quang lóe lên.

Trên cây cột chống sơn son thiếp vàng có hình rồng phượng trước cổ tự, hắn viết một hàng chữ lớn.

"Từ gia gia đến đây dạo chơi!" Từ Loan Đao nhìn dòng chữ có cốt cách của Nhan Chân Khanh, nét bút cứng cáp như sắt, mỉm cười nhạt, "Tuyệt vời!" … Dưới sự ra hiệu của Từ Loan Đao, các Thiện Thi cưỡi gió, chạy đến đại lục Đông Phương kiếm chác.

Cuối cùng, chỉ còn lại Thiện Thi Số Sáu và Thiện Thi Số Bảy.

"Bây giờ, ta phải đi tìm Trường Nhĩ, đợi Tây Phương Nhị Thích trở về, các ngươi biết phải nói dối thế nào chứ?" Thiện Thi Số Sáu và Thiện Thi Số Bảy khẽ gật đầu, nói: "Cung tiễn bản tôn!" Từ Loan Đao không chần chừ nữa, hóa thành một luồng sáng, bay về phía Hoan Hỉ Miếu nơi Trường Nhĩ đang ở.

Tây Phương Nhị Thích khi đến núi Côn Luân, chuẩn bị mật mưu với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã làm rối loạn thiên cơ.

Ngược lại còn giúp Từ Loan Đao một việc lớn.

Không cần phải làm phiền Thông Thiên Giáo Chủ nữa.

Dù sao chuyện nhiễu loạn thiên cơ này, dù là Thánh Nhân, cũng sẽ bị Thiên Đạo phản phệ ở một mức độ nhất định. … Dãy núi Tu Di trải dài hàng ngàn vạn dặm, đỉnh chính Tu Di Linh Sơn nguy nga hùng vĩ.

Nơi cao nhất đâm thẳng vào tinh không ngoài vũ trụ, tựa như mặt

trời, mặt trăng và các vì sao đều xoay quanh ngọn núi này.

Hoan Hỉ Miếu, là đạo trường của Định Quang Hoan Hỉ Phật, cũng chính là Trường Nhĩ.

Cách Tu Di Linh Sơn hơn bảy trăm vạn dặm.

Lúc này, trong cổ miếu.

Trường Nhĩ đang giảng giải chi tiết về đạo song tu cho một trăm nữ sa di.

Trường Nhĩ cũng có tài, thứ song tu này, sớm nhất là do Phục Hy đề xuất.

Chú trọng âm dương bổ trợ, linh hồn và thể xác hợp nhất.

Nhưng xét đến cùng, Phục Hy chỉ đơn thuần, dừng lại ở bề mặt.

Nhưng tên chó Trường Nhĩ này, lúc còn là một trong Tùy Thị Thất Tiên, đã quảng bá trong Tiệt Giáo.

Chẳng phải là nhân cơ hội hãm hại đám sư muội quốc sắc thiên hương đó sao?

Sau đó bị Từ Loan Đao đánh cho một trận tơi bời, tè ra cả quần.

Bây giờ thì hay rồi, Trường Nhĩ đã thành chó săn của Tây Phương Giáo, cuối cùng cũng có thể được như ý nguyện. … Nói một tràng dài, Trường Nhĩ cuối cùng cũng giảng xong Hoan Hỉ Thiền Pháp.

Các nữ sa di nhìn Trường Nhĩ, đôi mắt trong veo đầy vẻ kính sợ, như bị mê hoặc.

“Người xưa có câu nói hay, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!” “Bây giờ, ai muốn song tu với ta một phen?” Trường Nhĩ nói với vẻ mặt từ bi.

Mới gia nhập Tây Phương Giáo bao lâu, nụ cười của Trường Nhĩ

đã học được tinh túy lừa phỉnh của Chuẩn Đề.

"Chó săn, ta!" "Chó săn, chọn ta!" Các nữ sa di tranh nhau, cảnh tượng nhất thời vô cùng hỗn loạn.

Trong lòng Trường Nhĩ đã sớm có con mồi.

Hắn đưa mắt nhìn một thiếu nữ dịu dàng thanh tú, mỉm cười nói: "Tiểu cô nương, ta sẽ ban cho ngươi tinh hoa, hãy dùng tâm cảm nhận!" Thiếu nữ đứng dậy, đến bên cạnh Trường Nhĩ, trên gương mặt tươi cười mang theo niềm vui sướng và kỳ vọng.

Còn lại các nữ sa di, thất vọng vô cùng.

"Mọi người đừng than thở, đều có cơ hội cả!" "Bây giờ, hãy xem kỹ các bước cụ thể của ta, phải ghi nhớ trong lòng!" Trường Nhĩ có phần không thể chờ đợi được nữa, một tay ôm thiếu nữ vào lòng.

Thế nhưng, không đợi có hành động tiếp theo, một thân hình áo trắng hơn tuyết, ầm ầm rơi xuống giữa cổ miếu. … Nhìn gương mặt tươi cười của Từ Loan Đao, Trường Nhĩ dụi mắt lia lịa.

Hắn cảm thấy mình bị ảo giác, đây là Tây Phương Giáo, chứ không phải đảo Kim Ngao.

Giây tiếp theo, hắn tập trung nhìn kỹ.

Không!

Không phải ảo giác!

Chương 61

"Từ Loan Đao!!!" Trường Nhĩ tại chỗ sợ đến mức mềm nhũn ra như đống bùn, ngã ngồi trên đất.

Một trăm nữ sa di, trợn mắt há mồm nhìn vị khách không mời mà đến đột ngột xuất hiện.

Thật là một thiếu niên tuấn tú, thanh tú, phong độ ngời ngời.

Một nữ sa di tuổi đào lý, đôi môi đỏ mọng, mắt liếc như tơ nói: "Vị thượng tiên, có muốn song tu với ta không?

Kỹ thuật trên giường của thiếp thân…" Từ Loan Đao mặt không cảm xúc, há miệng phun ra một luồng kiếm ti.

Kiếm ti như rắn, trong nháy mắt đã cắt nữ sa di thành mấy ức mảnh.

Mỗi mảnh thịt, mỏng như cánh ve!

Máu tươi chảy lênh láng trên đất!

"A!" Trong tiếng la hét kinh hoàng, các nữ sa di định bỏ chạy.

Đáng tiếc, Từ Loan Đao đã sớm quen với việc nhổ cỏ tận gốc. … Kiếm ti nhanh như điện, chưa đầy chốc lát đã giết sạch tất cả nữ sa di.

Thịt máu như những đống bùn nát, mùi máu tanh xông lên tận trời.

Trường Nhĩ run lẩy bẩy, đừng nói là chạy, thân thể mềm nhũn đến mức đứng còn không vững.

Từ Loan Đao chắp hai tay sau lưng, đứng trước mặt Trường Nhĩ.

"Hừ!" Hắn hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường, "Thỏ tinh, ngươi nghĩ trốn ở đây là có thể yên ổn sao?" Trường Nhĩ điên

cuồng nuốt nước bọt, "Từ Loan Đao, ta bây giờ là chó săn của Tây Phương Giáo, giết ta rồi, Tây Phương Nhị Thích sẽ không tha cho ngươi đâu!" Mẹ nó chứ!

Tên chó này, thật không biết tự lượng sức mình.

Sắp chết đến nơi, còn dám uy hiếp Từ Loan Đao.

"Trường Nhĩ, vốn dĩ ta định cho ngươi một cái chết nhanh gọn, dù sao chúng ta cũng từng là đồng môn!" Từ Loan Đao cười nhe răng nanh, "Nhưng bây giờ, ta đổi ý rồi!" Trong mắt Trường Nhĩ lóe lên một tia hung ác.

Hắn biết rõ phong cách hành sự của Từ Loan Đao, mềm không được, cứng không xong, cầu xin cũng vô dụng.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, trong cơ thể Trường Nhĩ, truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân thể hắn, nhanh chóng phình to, cùng lúc đó, một luồng năng lượng khủng khiếp vô song, lan tỏa ra tám hướng.

Tên này, lại định tự bạo!

"Muộn rồi!" Từ Loan Đao mặt không cảm xúc, bước lên một bước, ngón trỏ và ngón giữa tay phải hợp lại thành kiếm.

Hắn điểm mạnh vào mi tâm của Trường Nhĩ, lập tức phong ấn nê hoàn cung của hắn.

Giống như một quả bóng bay sắp nổ, đột nhiên bị xì hơi, lập tức xẹp xuống.

Nhìn hàm răng trắng ởn như của dã thú của Từ Loan Đao, Trường Nhĩ tuyệt vọng nói: "Không!!!" … Từ Loan Đao đã giết Trường Nhĩ ba ngày ba đêm!

Lăng trì tên phản đồ này!

Cuối cùng luyện hóa nguyên thần và tam hồn thất phách của hắn thành tro bụi!

Nỗi đau đớn kịch liệt khó tả, khiến Trường Nhĩ gào thét hai ngày hai đêm!

Một ngày một đêm tiếp theo, hắn không còn phát ra được bất kỳ âm thanh nào nữa, vì cổ họng đã gào đến khản đặc! … Rời khỏi Hoan Hỉ Miếu, Từ Loan Đao đến bên một con suối nhỏ.

Rửa sạch máu tươi dính trên hai tay.

Nhìn lại Tu Di Linh Sơn, Cực Lạc Thế Giới đang bốc cháy, nhuộm đỏ cả một vùng trời, một màu đỏ rực rỡ mà thê lương.

Chuyến đi đến đại lục Tây Phương, thu hoạch khá phong phú.

Không chỉ dựa vào Bát Định Thủy, nâng cao căn nguyên ngang hàng với Ma Tổ La Hầu, mà còn có được Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, thuận tay giải quyết luôn Trường Nhĩ.

Nhưng Tây Phương Giáo đúng là nghèo thật, thần đan diệu dược, công pháp pháp bảo, không có một thứ gì.

"Nhị sư bá, người đừng làm sư điệt ta thất vọng a!" Tiếng nói vừa dứt, Từ Loan Đao phóng lên trời, bay đến núi Côn Luân. … Núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung!

Các đệ tử đời thứ hai ở lại có Thái Ất Chân Nhân, Khương Tử Nha, Thân Công Báo, Tiêu Trân, Đặng Hoa.

Nhưng đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có một mình Thái Ất, bốn người còn lại đều là đệ tử ký danh.

Còn về đệ tử đời thứ ba, có Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ và những người khác.

Tất cả mọi người đều nghiêm túc ngồi xếp bằng trước Ngọc Hư Cung, canh giữ đạo trường của thánh nhân.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân lại nằm trên ghế mây, tắm nắng, thỉnh thoảng nhấp hai ngụm rượu nhỏ.

Xoa xoa cái bụng tròn vo, thoải mái nói: "Tuyệt vời!" Không ai dám có lời phàn nàn, đệ tử đời thứ ba bối phận không đủ.

Khương Tử Nha, Thân Công Báo, Tiêu Trân, Đặng Hoa bốn người, luận thân phận, còn kém Thái Ất một bậc.

Cũng giống như Tiệt Giáo, chỉ có năm đại đệ tử thân truyền nội môn mới có tư cách tu luyện 《Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương》của Thông Thiên Giáo Chủ.

Bốn đại đệ tử ký danh ngoại môn, Triệu Công Minh và Tam Tiêu, không có phúc phận đó. … Không hề có dấu hiệu nào, một người từ trên trời giáng xuống!

Lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đệ tử đời thứ hai, đời thứ ba, vội vàng đứng dậy chắp tay hành lễ.

Thái Ất Chân Nhân, sợ đến mức lộn nhào từ trên ghế mây xuống.

Lăn lê bò trườn, nhào đến trước mặt Nguyên Thủy.

"Sư phụ a, sao người về nhanh vậy?" Nguyên Thủy cúi đầu, nhìn Thái Ất đang quỳ thẳng tắp.

Mặt không cảm xúc nói: "Xem ý ngươi, hy vọng ta ở lại Tử Tiêu Cung mãi mãi sao?" Cái đầu heo béo ú của Thái Ất lắc như trống bỏi, "Nào có, đệ tử con chỉ mong được ngày ngày hầu hạ bên cạnh sư phụ thôi!" "Được rồi, bớt nói nhảm, tất cả theo ta vào trong!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đầu vào Ngọc Hư Cung, tất cả đệ tử Xiển Giáo theo sát phía sau. … Trong cung điện ngói xanh mái ngọc, Nguyên

Thủy Thiên Tôn ngồi xếp bằng trên cao, vung tay áo.

Một bình rượu, một chén rượu, bay đến trước mặt Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất "phịch" một tiếng, quỳ trên đất, nước mắt lưng tròng: "Sư phụ, người không thể vì con lười biếng một chút mà ban rượu độc cho con được!" Nguyên Thủy nhíu mày nói: "Đứng dậy cho ta, ai nói là rượu độc?" "A?

Không phải sao?" Thái Ất đứng dậy, lẩm bẩm: "Sao không nói sớm?

Sợ đến mức quần con ướt hết rồi!" Nguyên Thủy trầm giọng nói: "Các đệ tử, đồ tôn, tuy không đến đảo Kim Ngao, thay trời hành đạo, tru sát yêu nghiệt Tiệt Giáo.

Nhưng, các ngươi đã canh giữ tốt núi Côn Luân và Ngọc Hư Cung của chúng ta." "Người xưa có câu nói hay, không có công lao cũng có khổ lao, không có khổ lao cũng có bì lao." "Bình rượu này, ta ban cho các ngươi, hãy cứ thoải mái uống." Thái Ất Chân Nhân bĩu môi, "Có một bình, uống cái búa à?" Trán Nguyên Thủy nổi lên mấy vạch đen, "Thái Ất, ngươi nói gì?

Nói to lên!" Thái Ất cười hắc hắc, "Đa tạ sư phụ ban rượu!" … Ngay lập tức, Thái Ất rót đầy một chén trước.

Ngửa cổ, một hơi uống cạn.

Sau đó chép chép miệng, chê bai: "Sư phụ, rượu này không phải bị thiu chứ?

Sao có mùi khai khai!" Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm như nước, "Còn nói nhảm nữa, tin ta chọc tiết ngươi không?" Thái Ất rụt cổ lại, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sau đó rót rượu cho Khương Tử Nha, Thân Công Báo, Tiêu Trân,

Đặng Hoa bốn người.

Cuối cùng là Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Tiết Ác Hổ, Hàn Độc Long mấy đệ tử đời thứ ba.

Thấy mọi người đều đã uống rượu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười tủm tỉm nói: "Cảm giác thế nào?" Không ổn!

Chương 62

Thái Ất Chân Nhân là người đầu tiên phản ứng!

Nguyên Thủy vốn không hay cười nói, hôm nay sao lại cứ cười toe toét?

"Nê hoàn cung của ta, bị phong ấn rồi!!!" Thân Công Báo kinh hãi nói.

Một câu nói, như sấm sét nổ vang!

Khương Tử Nha, Tiêu Trân, Đặng Hoa, cùng các đệ tử đời thứ ba, vội vàng vận chuyển linh lực.

Lại phát hiện trong cơ thể trống rỗng, biến thành những con cừu non không có sức trói gà.

Thái Ất Chân Nhân cũng vậy, hắn nhìn chằm chằm 'Nguyên Thủy Thiên Tôn', gầm lên: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Dưới ánh mắt không thể tin nổi của tất cả đệ tử ở lại của Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc mình một cái, biến thành Từ Loan Đao!

"Thái Ất sư huynh béo ú của ta, không nhận ra ta nữa sao?" "Là ta, Từ Loan Đao ngọc thụ lâm phong đây mà!" Nhìn Từ Loan Đao đang cười toe toét, Thái Ất Chân Nhân mặt mày xanh mét.

Tên chó này không ở lại đảo Kim Ngao chống đỡ cuộc tấn công của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, chạy đến núi Côn Luân làm gì?

Tiêu Trân mặt mày tái mét nói: "Từ sư huynh, ngươi có biết mình đang làm gì không?

Lại dám giả mạo sư tôn của ta, đó là nhị sư bá đấy!" "Quá quắt, thật sự không sợ thánh nhân nổi giận, máu chảy thành sông sao?" Từ Loan Đao nhíu mày, giơ tay tát một cái, liền tát bay Tiêu Trân ra khỏi

Ngọc Hư Cung.

Máu tươi ấm nóng, bắn cả vào người và mặt Khương Tử Nha, Thân Công Báo, Đặng Hoa, và các đệ tử đời thứ ba.

Đặng Hoa đang định theo Tiêu Trân mắng chửi Từ Loan Đao, vội vàng ngậm miệng lại.

Từ trong thức hải lấy ra Phược Yêu Tác, Từ Loan Đao khẽ ném đi.

Trói tất cả mọi người lại một cách chắc chắn.

Chỉ chừa lại một mình Thái Ất Chân Nhân!

"Thái Ất sư huynh, chúng ta lâu rồi không gặp, sư đệ nhớ huynh lắm!" Từ Loan Đao cười như không cười nói.

Thái Ất trong lòng "lộp bộp" một tiếng, thầm nghĩ không ổn!

Trực giác của hắn quá chuẩn!

Từ Loan Đao mỉm cười nói: "Thái Ất sư huynh, không biết kho báu của nhị sư bá cất ở đâu?" "Người trong thiên hạ đều nói, đạo luyện khí của nhị sư bá, cử thế vô song, có thể dẫn sư đệ ta đi mở mang tầm mắt không?" Đùa à!

Thái Ất Chân Nhân sắp khóc rồi!

Sao không chọn người khác chứ?

Mở mang tầm mắt là giả, cướp bóc mới là thật!

Thái Ất mà dẫn tên giặc ngoài Từ Loan Đao này vào kho báu.

Đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về, chẳng phải sẽ bị lột da heo sao.

Dưới ánh mắt trợn tròn há hốc của Từ Loan Đao, Thái Ất Chân Nhân lại chạy đến trước một cây cột chống.

Bành bành bành!

Hắn đập đầu vào đó đến máu chảy đầm đìa!

"Ai, Thái Ất sư huynh, hà tất phải thế?" Từ Loan Đao giả vờ than một tiếng, nói: "Nếu đã đầu sắt như vậy, vậy để sư đệ ta giúp một tay!" Một cái lướt người, Từ Loan Đao đến bên cạnh Thái Ất.

Tay phải đặt lên sau gáy Thái Ất, dùng sức mạnh.

"Rắc" một tiếng, Thái Ất đáng thương cả cái đầu heo, cắm thẳng vào trong cột chống, loại rút cũng không ra được.

Thái Ất muốn khóc mà không có nước mắt, chỉ muốn đập cho ngất đi thôi, chiêu ai ghẹo ai rồi!

Không thèm để ý đến Thái Ất đang rên rỉ, Từ Loan Đao nhìn về phía Đặng Hoa.

Đặng Hoa kinh hãi nói: "Từ sư huynh, đừng nhìn ta, ta chỉ là một đệ tử ký danh, sao biết được kho báu của sư phụ ở đâu?" Khương Tử Nha và Thân Công Báo cũng là đệ tử ký danh.

Còn về đệ tử đời thứ ba, càng không thể.

"Xem ra không ai biết nhỉ!" "Tốt!" Từ Loan Đao hai ngón tay mạnh mẽ rút ra!

Bành một tiếng, đầu của Tiết Ác Hổ, trong nháy mắt vỡ tung như quả dưa hấu! … Máu tươi hòa với óc trắng, bắn tung tóe khắp đất!

Sắc mặt Khương Tử Nha, Thân Công Báo, Đặng Hoa đại biến, còn mấy đệ tử đời thứ ba, từng đứa một dựng tóc gáy.

Lấy ra một chiếc khăn tay, Từ Loan Đao động tác nhẹ nhàng chậm rãi, lau sạch vết máu giữa kẽ tay.

Đồng tử, quét qua mặt tất cả mọi người!

“Ta hỏi lại một lần nữa, thật sự không ai biết kho báu của nhị sư bá ở đâu sao?” “Một!” Từ Loan Đao mỉm cười đưa ra một ngón tay.

“Hai!” Đừng nói là đệ tử đời thứ ba, ngay cả đệ tử đời thứ hai Khương Tử Nha và Đặng Hoa, trán cũng không khỏi đổ mồ hôi hột.

Chỉ có Thân Công Báo, bề ngoài có vẻ kinh hãi, nhưng thực ra nội tâm bình tĩnh.

Dù sao Từ Loan Đao đã cho hắn một bình tiên thiên tử dịch, Thân Công Báo hiện vẫn chưa quyết định có nên phản bội Xiển Giáo, gia nhập Tiệt Giáo hay không.

Từ Loan Đao coi trọng hắn, sẽ không làm chuyện giết gà lấy trứng.

“Từ Loan Đao!!!” Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp Ngọc Hư Cung!

Từ Loan Đao quay đầu nhìn Đặng Hoa, lạnh nhạt nói: “Đặng sư đệ, không phải ngươi không biết sao?

Sao, lại biết rồi à?” Đặng Hoa nghiến răng nói: “Ngươi cái tên ma đầu này, Xiển Giáo và Tiệt Giáo, cùng chung một gốc, đều là đạo môn huyền tông!” “Ta và Tiêu Trân, cùng mấy vị sư đệ đời thứ ba, lần nào gặp ngươi, không cung kính gọi một tiếng Từ sư huynh, Từ sư thúc!” “Hành động tàn nhẫn khát máu như vậy, không sợ trời phạt sao?” “Ngang nhiên bắt nạt, ngược đãi, giết hại đệ tử Xiển Giáo chúng ta, không sợ sư tôn ta nổi trận lôi đình sao?” Từ Loan Đao đứng trước mặt Đặng Hoa, từ trên cao nhìn xuống tên chó này.

“Đạo môn huyền tông?

Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Từ Loan Đao giơ tay tát một cái, tát cho Đặng Hoa miệng mũi phọt máu.

“Nếu đã biết Xiển Giáo và Tiệt Giáo, cùng thuộc đạo môn huyền

tông.” “Vì sao lại liên thủ với đám lừa ngốc của Tây Phương Giáo, tấn công đảo Kim Ngao?” “Người Tiệt Giáo ta, gặp các ngươi, có lần nào không cung kính gọi một tiếng sư huynh, sư thúc không?” “Chỉ cho phép người Xiển Giáo giết người Tiệt Giáo ta sao?” “Thật vô lý!” “Trời phạt?

Từ gia gia ta không để vào mắt!” Bốp một tiếng, lại một cái tát nữa, Từ Loan Đao tát cho Đặng Hoa nửa bên mặt thịt nát bấy, cả miệng răng vỡ nát.

“… Ngươi biết không!!!” Mặc kệ khuôn mặt đầm đìa máu tươi, Đặng Hoa đưa ngón trỏ tay phải chỉ vào Từ Loan Đao, cả người run lẩy bẩy.

“Muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm!” “Với lại, ta ghét nhất là bị người khác chỉ tay vào mặt!” Từ Loan Đao cười âm hiểm, một tay nắm lấy ngón tay của Đặng Hoa.

Rồi dùng sức, bẻ mạnh lên trên.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết như ma khóc sói tru đột ngột im bặt!

Sau Tiết Ác Hổ, Từ Loan Đao đã đập nát đầu của Đặng Hoa!

Khương Tử Nha đứng bên cạnh Đặng Hoa, thậm chí còn bị óc bắn vào miệng!

Trợn trắng mắt, dứt khoát ngất đi!

Cái bộ dạng gấu béo này, mà là tướng của thiên xu sao?

Từ Loan Đao sẽ không động đến Khương Tử Nha, vì hắn và Thân Công Báo là phi hùng chi tướng.

Sinh ra chuyên để cho Phong Thần lượng kiếp!

Thánh Nhân giết hai người này, cũng không gánh nổi phần nhân quả to lớn đó! … Tiêu Trân bị Từ Loan Đao tát ngất đi, Đặng Hoa và

Tiết Ác Hổ, bị đập vỡ đầu, nhưng ít nhất nguyên thần vẫn còn.

"Được rồi, bây giờ tiếp tục!" "Thật sự không ai biết kho báu của nhị sư bá ở đâu sao?" Từ Loan Đao lần thứ ba quét mắt nhìn mấy người Xiển Giáo.

"Tưởng giả câm là có thể thoát một kiếp sao?" Từ Loan Đao lạnh lùng đếm số, "Một!" Thân Công Báo thì vẫn ung dung, nhưng mấy đệ tử đời thứ ba, mặt trắng bệch như giấy, đã sớm sợ toát mồ hôi lạnh.

Mặt không còn chút máu, ngay cả quần áo cũng bị ướt đẫm, như vừa vớt từ dưới nước lên.

Chương 63

"Hai!" "Ba!" "Đủ rồi, đừng giết nữa!" Giọng của Thái Ất Chân Nhân truyền vào tai Từ Loan Đao.

Quay đầu nhìn lại, cái đầu của tên mập lùn này, vẫn đang cắm trong cột chống.

"Thái Ất sư huynh, sớm biết như vậy, cần gì lúc đầu chứ?" "Vốn dĩ ta không muốn giết người, xem xem, làm dính cả người máu rồi!" Từ Loan Đao than thở.

Mấy đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, thở phào một hơi nặng nề, thân thể lập tức mềm nhũn ra.

"Khụ khụ!" Thái Ất giả vờ ho hai tiếng, đưa một tay về phía Từ Loan Đao.

"Kia, Từ sư đệ, giúp một tay!" Một tay rút đầu Thái Ất Chân Nhân ra, Từ Loan Đao khoác vai tên mập lùn.

Mặt mày hớn hở nói: "Yên tâm đi sư huynh, nói thế nào, huynh cũng là đệ tử thân truyền của nhị sư bá!" "Một ít thần đan diệu dược, công pháp pháp bảo, sao có thể so sánh được với huynh chứ?" Thái Ất lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Thực ra, Thái Ất trong lòng cũng có tính toán riêng.

Hắn vẫn luôn đợi!

Đợi Từ Loan Đao ra tay giết người!

Một khi Từ Loan Đao mềm lòng, đừng nói là thần đan diệu dược, công pháp pháp bảo.

Hôm nay ngay cả một cọng cỏ cũng đừng hòng mang ra khỏi núi

Côn Luân.

Chỉ cần Từ Loan Đao giết người, uy hiếp đến tính mạng của mấy người ở lại của Xiển Giáo, Thái Ất Chân Nhân sẽ chủ động mở miệng.

Bởi vì, sau này Nguyên Thủy nổi giận, Thái Ất cũng có lý do hoàn hảo để biện minh cho mình.

Cứ như vậy, sói và cáo vai kề vai, đi ra khỏi Ngọc Hư Cung. … Ngoài Ngọc Hư Cung, bàn tay heo béo mập của Thái Ất Chân Nhân, kết những ấn quyết cổ xưa huyền ảo.

Ong một tiếng, trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một tòa điện cổ bằng đồng thau khí thế hùng vĩ.

Từ Loan Đao và Thái Ất Chân Nhân cưỡi gió bay đến trước cửa điện cổ.

"Từ sư đệ, kho báu này, chỉ có sư phụ và mười hai kim tiên chúng ta mới có thể mở ra!" "Những đệ tử ký danh đời thứ hai khác, đệ tử đời thứ ba, cùng Vân Trung Tử sư thúc, Nam Cực Tiên Ông." "Thậm chí phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng không có tư cách đó." Thái Ất kiêu ngạo nói.

Từ Loan Đao vỗ vai Thái Ất Chân Nhân bôm bốp.

"Sư huynh, quá trâu bò, không làm nhục danh tiếng của mười hai kim tiên Xiển Giáo, sư đệ bội phục!" Không chút khách khí, Từ Loan Đao đẩy cửa lớn ra, dưới sự hộ tống của Thái Ất, tiến vào điện cổ.

Nếu ví điện cổ như vũ trụ.

Thì những pháp bảo lọt vào mắt Từ Loan Đao, chính là các vì sao trên trời.

Từ Loan Đao lướt qua một lượt, hậu thiên linh bảo, ít nhất cũng

phải có hơn hai trăm món.

Tiên thiên linh bảo, cũng có hơn ba mươi món, trong đó không thiếu tiên thiên thượng phẩm linh bảo.

Điều đáng tiếc là, không có tiên thiên cực phẩm linh bảo.

Nhưng, từ xưa đến nay, tiên thiên linh bảo có thể có bao nhiêu?

Long Hán sơ kiếp, nhân lúc tiên thiên tam tộc đang đổ máu chiến đấu trên chiến trường chính.

Đạo Tổ Hồng Quân đã lẻn vào long, phượng, kỳ lân tam tộc, cướp sạch kho báu của ba tộc.

Số tiên thiên linh bảo có được, cuối cùng được phân phát cho Lục Đại Thánh Nhân trên Phân Bảo Nham.

Thông Thiên Giáo Chủ được nhiều nhất, nhưng cả sáu thánh nhân cộng lại cũng chỉ có trăm món. … "Hửm?" Từ Loan Đao ở sâu trong điện cổ, thấy một quả hồ lô màu vàng lơ lửng.

Hắn cầm lấy hồ lô, rút nút ra, nhìn vào bên trong.

"Vãi chưởng!" Từng viên kim quang lấp lánh, lại là thiên hạ đệ nhất thần đan diệu dược, Cửu Chuyển Kim Đan.

Từ Loan Đao đếm thử, tổng cộng có hai mươi bảy viên.

Lão thiên gia, Lão Tử bao nhiêu năm tháng, gần như hái sạch thiên tài địa bảo của Hồng Hoang.

Luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan cũng không đến trăm viên, lão già Nguyên Thủy, một mình có hai mươi bảy viên.

Không thể không nói, Lão Tử đối với nhị đệ này, tốt hơn nhiều so với Thông Thiên Giáo Chủ. … Pháp bảo gần ba trăm món, một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan.

Cùng với những thần đan diệu dược khác, bao gồm cả một số công pháp.

Nhưng đáng tiếc, không có bản hoàn chỉnh 《Mậu Tuất Tứ Thập Bát Trọng Kim Chương》 mà Từ Loan Đao hằng mong nhớ. … Trước mặt Thái Ất Chân Nhân, Từ Loan Đao thu hết tất cả bảo bối vào Hỗn Độn Châu.

Một khắc sau, hai người bước ra khỏi kho báu, đến trước Ngọc Hư Cung.

Ong một tiếng, điện cổ bằng đồng thau lại ẩn vào hư không.

"Từ sư đệ, giờ thì hài lòng rồi chứ!" Thái Ất Chân Nhân cúi đầu ủ rũ nói.

Từ Loan Đao cười hắc hắc, lấy ra hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, nhét vào miệng heo của Thái Ất.

"Thái Ất sư huynh, vị thế nào?" Thái Ất Chân Nhân chớp chớp mắt, "Vào miệng là tan, không có cảm giác gì!" "Vậy à!" Từ Loan Đao cười tủm tỉm, tiếp tục từ trong thức hải lấy ra một cái bình sứ trắng.

Trực tiếp cắm miệng bình vào miệng Thái Ất.

Ực ực ực ực!

Mấy ngụm xuống, Thái Ất Chân Nhân mặt đỏ tai hồng!

Toàn thân tiên huyết, phảng phất như bốc cháy, cơ thể đau đớn kịch liệt, thần hồn như muốn tứ phân ngũ liệt!

"Từ sư đệ, ngươi cho ta uống cái gì?!" Thái Ất vẻ mặt tràn đầy sự không thể tin nổi, năng lượng cuồn cuộn hùng vĩ, tựa như máu của thánh nhân!

"Thái Ất sư huynh, huynh đã giúp sư đệ một việc lớn như vậy, ta

cũng không phải người keo kiệt!" "Tranh thủ thời gian luyện hóa hấp thu đi, chậm trễ một khắc, hiệu quả sẽ giảm đi một phần!" Thứ trong bình sứ trắng, chính là tâm đầu huyết của Bàn Cổ.

Thứ này Từ Loan Đao gần như lấy không hết, dùng không cạn.

Đừng nói một mình Thái Ất Chân Nhân, một vạn người, cũng có thể cho uống no chết.

Từ Loan Đao vì sao làm vậy?

Đương nhiên là tìm một con dê thế tội!

Thái Ất Chân Nhân không còn để ý đến những thứ khác, vội vàng lao về phía núi Càn Nguyên. … Từ Loan Đao lần thứ hai tiến vào Ngọc Hư Cung.

Tiêu Trân bị một cái tát đánh ngất, Khương Tử Nha kinh hãi đến hôn mê, đều đã tỉnh lại.

Bị Phược Yêu Tác trói chặt, không thể động đậy.

Đệ tử đời thứ hai còn có Thân Công Báo, còn về Đặng Hoa, do bị phong ấn nê hoàn cung.

Nguyên thần bị nhốt trong thi thể không đầu, không ra được.

Đệ tử đời thứ ba, Tiết Ác Hổ và Đặng Hoa tình huống giống nhau.

Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Hàn Độc Long mấy người, căn bản không dám đối mặt với Từ Loan Đao.

"Vút" một tiếng, Từ Loan Đao mạnh mẽ phun ra một luồng kiếm ti.

Dễ dàng cắt nát thân thể của Tiêu Trân, Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Hàn Độc Long thành mấy ức mảnh.

Trước mặt Khương Tử Nha và Thân Công Báo, Từ Loan Đao hút

hết nguyên thần của mấy người vào Lục Hồn Phiên.

Chương 64

Dưới gầm trời này, người biết về Lục Hồn Phiên, một là Thông Thiên Giáo Chủ, một là Từ Loan Đao.

Trường Nhĩ đã hồn phi phách tán rồi.

Khương Tử Nha chết lặng!

Hắn vốn tưởng, Từ Loan Đao cướp sạch kho báu, sẽ tha cho bọn họ một mạng!

Cuối cùng, vẫn không thoát khỏi cái chết!

Cũng quá độc ác rồi!

"Khương sư huynh, tiếp theo, đến lượt ngươi rồi!" Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười khát máu, nhìn chằm chằm Khương Tử Nha!

Áo một tiếng, Khương Tử Nha lại một lần nữa bị dọa ngất đi!

Nhìn Khương Tử Nha thêm một lần nữa, Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Báo sư huynh, bây giờ không có người ngoài nữa rồi." "Chuyện ta nói với huynh trước đó, huynh đã suy nghĩ thế nào rồi?" Thân Công Báo cúi đầu trầm ngâm một lát rồi đáp: "Có thể, sư phụ sẽ ban Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cho Khương Tử Nha." "Xem ra ý Báo sư huynh vẫn chưa tin rồi?" Từ Loan Đao bình thản nói.

"Tin hay không, chẳng mấy chốc sẽ rõ thôi!" Thân Công Báo nói: "Lục đại Thánh nhân đã ba lần bàn bạc về Phong Thần Bảng, xem ra cũng sắp có kết quả rồi, nếu quả thật như lời Từ sư đệ nói…" Dừng một chút, Thân Công Báo nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta liền gia nhập Tiệt Giáo!" Thân Công Báo đã gia nhập Xiển Giáo một thời gian dài.

Hắn ngày đêm khổ cực tu luyện, nhưng khi Nguyên Thủy Thiên

Tôn phong Thập Nhị Kim Tiên, hắn lại không có lấy một chỗ đứng.

Bản thân vốn là báo tử thành tinh, bị chúng tiên Xiển Giáo xa lánh, còn sư phụ Nguyên Thủy thì từ đầu đến cuối chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Thập Nhị Kim Tiên có sát kiếp trong người, không thể gánh vác trọng trách Phong Thần.

Nhiên Đăng Đạo Nhân tuy là Phó giáo chủ Xiển Giáo, nhưng về cơ bản không được Nguyên Thủy tin tưởng.

Vân Trung Tử nổi tiếng là lão cá mặn, quen thói nhàn vân dã hạc, còn Nam Cực Tiên Ông thì không muốn dính vào đại nhân quả Phong Thần.

Đệ tử đời thứ ba không đủ tư cách, trong số đệ tử đời thứ hai có Tiêu Trăn, Đặng Hoa, đều là những kẻ mà Nguyên Thủy chuẩn bị hy sinh làm pháo hôi bất cứ lúc nào.

Loại trừ đi, Xiển Giáo chỉ còn lại Khương Tử Nha và Thân Công Báo!

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn ban Phong Thần Bảng cho Khương Tử Nha, và ban Đả Thần Tiên cho hắn, Thân Công Báo trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Ít ra cũng cảm thấy được sư phụ coi trọng.

Nhưng, cuối cùng đó cũng chỉ là mơ tưởng hão huyền… .....

"Được, Báo sư huynh, chốt đơn nhé!" Từ Loan Đao cười tủm tỉm, nói: "Bây giờ, ta muốn đốt trụi Ngọc Hư Cung!" "Báo sư huynh ra tay, hay để ta?" Thân Công Báo kinh hãi nói: "Ngươi điên rồi sao?" Ngọc Hư Cung là đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thể hiện uy nghiêm tối cao của Xiển Giáo!

Bây giờ, Từ Loan Đao lại dám ăn nói ngông cuồng, muốn dùng một mồi lửa đốt trụi nơi này!

Nếu làm thật, chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù chung của Xiển Giáo!

Nguyên Thủy thậm chí sẽ đích thân ra tay, lột da Từ Loan Đao!

"Ta không điên, ta rất tỉnh táo!" Đồng tử của Từ Loan Đao lóe lên hàn quang, "Ngay từ khoảnh khắc lão già Nguyên Thủy liên thủ với Tây Phương Nhị Thích, lão nên biết sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay!" "Báo sư huynh, bây giờ không còn Đạo môn Huyền tông nữa!" "Xiển Giáo và Tiệt Giáo, thế như nước với lửa!" Thân Công Báo bất lực nói: "Từ sư đệ, ngươi ra tay ác quá, ta sợ!" Dưới ánh mắt của Từ Loan Đao, Thân Công Báo lật tay chém một chưởng đao vào gáy, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Thu lại Phược Yêu Tác, Từ Loan Đao tung hai cước, đá bay cả Khương Tử Nha và Thân Công Báo ra khỏi Ngọc Hư Cung.

Giây tiếp theo, Từ Loan Đao hít một hơi thật sâu, rồi đột ngột phun ra một luồng lửa dữ dội.

Từng con rắn lửa nhe nanh múa vuốt gào thét, bò lên những cây cột chịu lực to lớn.

Từ Loan Đao bước ra khỏi Ngọc Hư Cung, đến ngọn núi nguy nga nơi đặt Kim Chung.

Đầu ngón tay ngưng tụ linh quang, Từ Loan Đao khắc lên Kim Chung một hàng chữ nhỏ.

"Từ gia gia đến đây dạo chơi!" "Ha ha!" Ngửa mặt lên trời cười một tràng sảng khoái, Từ Loan Đao đột ngột nhấc Kim Chung lên, ném về phía ngọn núi chính nơi có Ngọc Hư Cung.

Cái chuông lớn vẽ một đường parabol tuyệt đẹp trên không trung.

“Loảng xoảng” một tiếng, nó rơi xuống trước Ngọc Hư Cung, thật trùng hợp, đập nát Khương Tử Nha đáng thương thành một bãi thịt vụn.

Lửa dữ ngút trời, khói đen cuồn cuộn!

Từ Loan Đao không nán lại nữa, ngự gió bay về phía Đông Hải!

.....

Hồng hoang triệt để loạn lạc!

Tử Tiêu Cung cũng không hề yên tĩnh!

Đạo Tổ Hồng Quân ngồi xếp bằng trên cao, trước người có hai vật đang trôi nổi!

Một vật là Phong Thần Bảng, một vật là cây roi gỗ, dài ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt đốt, mỗi đốt lại có bốn đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi bốn đạo phù ấn.

Đả Thần Tiên, xét về uy lực thì nhỏ đến đáng thương, nhưng hễ chân linh nào đã lên Phong Thần Bảng, không ai không sợ hãi vật này, vì nó là khắc tinh trời sinh.

“Lão sư, người cũng biết, chúng tiên Xiển Giáo của ta ai nấy đều phúc duyên sâu dày, đều là hạng người hiền lành đức độ.” “Hơn nữa, Khương Tử Nha và Thân Công Báo thân mang tướng Thiên Xu, đều là đệ tử của con.” “Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, nhất định phải do Xiển Giáo ta nắm giữ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tỏ vẻ thế nào cũng phải có được.

Tác dụng của Phong Thần Bảng rất rõ ràng.

Thiên đình có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm thần vị, thần vị cũng có cao thấp.

Cao nhất như Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, phụ trách hỗ

trợ tên Hạo Thiên hạng hai kia quản lý tam giới.

Thấp nhất như Thân Công Báo trong lịch sử Hồng hoang nguyên bản, bị phong làm Phân Thủy Tướng Quân.

Sau khi Võ Vương phạt Trụ thành công, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền ra tay như sấm sét, hàng phục Thân Công Báo, bắt hắn lấp mắt biển Bắc Hải.

Bắc Hải là nơi nào?

Là cái ổ cũ của tiên thiên thần thai Linh Côn Bằng, toàn là những thái cổ ma thú hung ác tàn bạo.

Tóm lại, Thân Công Báo xứng đáng là bi kịch số một Phong Thần.

Khi phong thần, Khương Tử Nha niệm tình cũ, phong Thân Công Báo làm Phân Thủy Tướng Quân.

Nghe thì có vẻ oai phong lẫm liệt, nhưng thay vì lấp mắt biển Bắc Hải, hắn lại đổi thành lấp mắt biển Đông Hải.

Nước Bắc Hải lạnh thấu xương!

Nước Đông Hải thì ấm áp hơn nhiều!

Dù sao thì, Thân Công Báo cũng chính thức lọt vào biên chế Thiên đình, không còn là cô hồn dã quỷ nữa… .....

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, giống như bốn công ty môi giới, muốn gửi người vào doanh nghiệp nhà nước là Thiên đình.

Phong Thần Bảng tương đương với danh sách tuyển dụng.

Nếu danh sách này rơi vào tay Xiển Giáo, với tư cách là ông chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể đem những chức vụ quyền lực nhất dành cho đệ tử nhà mình.

Còn những công việc vừa khổ vừa mệt, lương lậu ít ỏi đáng thương thì giao cho đệ tử Tiệt Giáo.

Về phần tác dụng của Đả Thần Tiên, thì đơn giản.

Đứa nào làm việc không nghiêm túc, không nghe lệnh ông chủ Hạo Thiên, thì cứ thế mà đánh cho chết… .....

Oa Hoàng Nữ Oa chưa lập giáo, không có đệ tử, có tranh Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên thì cũng có ích gì?

Môn hạ Lão Tử chỉ có một mình Huyền Đô, chắc chắn một trăm phần trăm sẽ không vào Thiên đình làm việc.

Còn Tây Phương Nhị Thích thì e ngại nhân quả to lớn trên Phong Thần Bảng.

Sau khi Phong Thần kết thúc, còn có Tây Du lượng kiếp, Đạo Tổ Hồng Quân sẽ không để quá nhiều đệ tử Tây Phương Giáo lên bảng.

Cuối cùng, chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ… .....

“Nhị ca, nếu không phải môn hạ Thập Nhị Kim Tiên của huynh không tôn trọng tiểu tử Hạo Thiên, thì cũng chẳng có cái chuyện Phong Thần lượng kiếp chết tiệt này!” “Bọn người hiền lành đức độ ư?

Nhị ca, nói vậy mà không thấy đỏ mặt à?” Thông Thiên khinh bỉ nói.

Chương 65

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận không thể kìm nén: "Dù sao, đệ tử Xiển Giáo của ta cũng tốt hơn đám súc sinh của Tiệt Giáo nhiều!" "Súc sinh?

Đệ tử của ngươi Hoàng Long là rồng, Thân Công Báo càng là báo đen thành tinh!" "Nhị ca, huynh ác thật đấy, ngay cả người nhà mình cũng mắng!" Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Thông Thiên, Nguyên Thủy không thể nhịn được nữa, đột ngột xông lên bóp cổ Thông Thiên.

Thông Thiên thuận tay đẩy một cái, trực tiếp đẩy Nguyên Thủy ngã chổng vó xuống đất.

"Sao nào, nhị ca, không phải huynh chuẩn bị động thủ sao?" "Đến đây, bất luận là đấu võ mồm hay đấu võ, tam đệ ta xin phụng bồi đến cùng!" Trong hộp kiếm cổ, Tru Tiên Tứ Kiếm kêu vang!

Lão Tử, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thích không khỏi nhìn về phía Thông Thiên.

Tên nhóc này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Một người thật thà như vậy, bây giờ lại theo học cái thói xấu của đệ tử Từ Loan Đao.

Miệng lưỡi như hoa sen, nói năng thao thao bất tuyệt!

Cái công phu châm chọc người khác, ít nhất cũng phải được ba phần công lực của Từ Loan Đao!

Mắng cũng không lại, đánh cũng không xong, Nguyên Thủy tức đến đỏ mặt tía tai!

"Được rồi, đừng gây sự nữa!" Đạo Tổ Hồng Quân mặt không biểu cảm, ánh mắt liên tục đảo qua lại giữa Nguyên Thủy và Thông

Thiên.

Phong Thần Bảng!

Đả Thần Tiên!

Rốt cuộc nên giao cho ai? .....

Trước kia Đạo Tổ Hồng Quân đã ban cả Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao thì cả hai người mang tướng Thiên Xu là Khương Tử Nha và Thân Công Báo đều là đệ tử Xiển Giáo.

Điểm quan trọng nhất là, Phong Thần lượng kiếp là do Thiên Đạo định sẵn để Nhân tộc đại hưng.

Đệ tử Tiệt Giáo, chín mươi chín phần trăm đều là hạng thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giáp.

Thế lực của Tiệt Giáo quá lớn, khiến Hồng Quân trong lòng sinh ra lo ngại.

Hung Thú đại kiếp, Long Hán sơ kiếp, Đạo Ma chi tranh, Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp.

Thiên Đạo hết lần này đến lần khác, thanh trừ những dấu ấn mà ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma và Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa để lại.

Tam Thanh, rõ ràng là do Bàn Cổ nguyên thần chia ba hóa thành.

Trong lịch sử Hồng hoang nguyên bản, Tiệt Giáo tan thành tro bụi, nhưng Xiển Giáo cũng chẳng khá hơn là bao.

Phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân đào tẩu sang Tây Phương Giáo, trở thành Nhiên Đăng Cổ Phật.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, Cụ Lưu Tôn thành Di Lặc Phật, Văn

Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thành Văn Thù Bồ Tát.

Phổ Hiền Chân Nhân thành Phổ Hiền Bồ Tát, Từ Hàng Đạo Nhân thành Quan Thế Âm Bồ Tát.

Tây Du lượng kiếp, sau khi Phật pháp đông truyền, Đạo môn Huyền tông triệt để suy tàn… Trong lòng trăm ngàn ý niệm xoay chuyển, Đạo Tổ Hồng Quân nhẹ nhàng phất tay áo.

Chỉ thấy Phong Thần Bảng như một chiếc lá rơi, bay đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy lộ ra một nụ cười tự tin, thu lấy Phong Thần Bảng.

"Lão sư, lẽ nào Tiệt Giáo của con thật sự không xứng sao?" Thông Thiên mặt không biểu cảm, đột ngột đứng dậy!

Hồng Quân lạnh lùng nói: "Thông Thiên, ngươi cũng biết, Phong Thần Bảng có nhân quả to lớn!" "Không phải người mang tướng Thiên Xu thì không thể gánh vác, coi như bù đắp, Đả Thần Tiên, vi sư sẽ ban cho ngươi!" Đả Thần Tiên bay đến trước mặt Thông Thiên, bề ngoài vị giáo chủ Tiệt Giáo sắc mặt tái mét, ánh mắt âm trầm, nhưng trong lòng lại vui như nở hoa.

Từ Loan Đao đã sớm dặn dò rồi.

Phong Thần Bảng đối với Tiệt Giáo vô dụng, Đả Thần Tiên mới là thứ quan trọng nhất. 5.

Bề ngoài, Thông Thiên tỏ ra nhất quyết phải có được Phong Thần Bảng, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đối đầu gay gắt.

Điều này khiến các vị Thánh nhân khác đều vô thức bỏ qua tầm quan trọng của Đả Thần Tiên.

Đúng là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương! .....

"Lão sư, người thật là thiên vị!" Thu lấy Đả Thần Tiên, để lại một

câu như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ tức giận bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, không hề quay đầu lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích nhìn nhau, mặt mày rạng rỡ.

Mẹ nó chứ, cuối cùng cũng gỡ gạc lại được chút vốn từ Tiệt Giáo rồi.

Bất kể là Xiển Giáo hay Tây Phương Giáo, những ngày qua bị tên tiểu vương bát đản Từ Loan Đao kia quậy cho trời long đất lở.

Nay thấy Thông Thiên Giáo Chủ chịu thiệt, trong lòng ba vị Thánh nhân sướng rơn. .....

"Được rồi, các ngươi lui cả đi!" "Trước khi Phong Thần lượng kiếp giáng lâm, giữa Lục Thánh không được xảy ra xung đột nữa!" Đạo Tổ Hồng Quân đã hạ lệnh tiễn khách, Lão Tử và Nữ Oa là nhóm thứ hai rời đi.

"Ầm ầm ầm!" Tử Tiêu Cung hùng vĩ dần dần ẩn vào trong hỗn độn.

"Nguyên Thủy đạo hữu, tính thời gian, Kim Ngao Đảo lúc này chắc đã chìm xuống biển rồi!" Chuẩn Đề từ bi thiện mục nói: "Thông Thiên nhất định sẽ phát điên, khẳng định sẽ đến Côn Luân Sơn trước!" "Có cần ta và sư huynh áp trận giúp không?" Nguyên Thủy cười đầy ẩn ý, "Thông Thiên có thể đánh bại ta, nhưng không thể khiến ta tan thành tro bụi." "Trận chiến của Thánh nhân, một khi đã đổ máu tử chiến, đại lục Hồng hoang sẽ sụp đổ, vạn vật sẽ tan thành bụi trần." "Lão sư sẽ không cho phép đâu, hai vị đạo hữu cứ yên tâm." Tiếp Dẫn nói: "Thật muốn xem Thông Thiên trở về Kim Ngao Đảo, tận mắt thấy đệ tử chết gần hết, máu tươi nhuộm đỏ Đông Hải, liệu có tức đến lòi cả mắt ra không!" .....

Đông Hải, Kim Ngao Đảo!

Trước Bích Du Cung, ác thi Nhất Hào ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Nội môn tam đại đệ tử, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu cũng như vậy.

Về phần Vô Đương Thánh Mẫu, đã sớm trở về tiên sơn động phủ bế quan tu luyện.

Ngoại môn tam đại đệ tử, Triệu Công Minh chán nản ngáp một cái, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu tay ngọc trắng chống cằm, gà gật buồn ngủ.

Các đệ tử Tiệt Giáo còn lại, tụm năm tụm ba thảo luận về tâm đắc tu luyện.

Lũ thiện thi của Từ Loan Đao đã gia nhập Tiệt Giáo thì từ đầu đến cuối không xuất hiện.

"Ầm ầm ầm!!!" Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, mười một vị Kim Tiên.

Dược Sư Phật, Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang.

Tổng cộng mười tám người, không biết mệt mỏi công kích màn sương mù dày đặc rủ xuống từ Hỗn Độn Chung.

Thích Già Ma Ni Phật Tạ Quan Hi, một thân áo trắng phiêu diêu, chắp tay sau lưng, cổ vũ mọi người.

"Nhiên Đăng đạo hữu, cố lên nào, thêm một vạn năm nữa là chúng ta vào được Kim Ngao Đảo rồi!" "Nam Cực Tiên Ông đạo hữu, mệt thì nghỉ một lát đi, đừng để bộ xương già này gãy ở đây a!" "Quảng Thành Tử đạo hữu, đừng dùng Bàn Cổ Phiên nữa, nghe nói thiện thi

của ngươi bị tên vương bát đản Từ Loan Đao giết rồi!" "Bây giờ cảnh giới tụt dốc, cẩn thận đừng để tiên thiên chí bảo hút thành quả nho khô!" "Từ Hàng đạo hữu, dùng sức chút đi được không?

Chưa ăn cơm à?" "Nhật Quang, Nguyệt Quang, hai ngươi còn dám lười biếng, cẩn thận bản Phật đá vào mông!" .....

Nghe những lời hổ lang của Tạ Quan Hi, đám người đang thở hổn hển như trâu mặt đều tái xanh.

Từ Hàng Đạo Nhân uất ức nói: "Dược Sư Phật, Tây Phương Giáo từ khi nào lại thu nhận một tên kỳ quặc như vậy?" Phổ Hiền Chân Nhân nói: "Ti tiện quá, ta không nhịn được muốn đập nát cái miệng đó!" Hoàng Long Chân Nhân nói: "Đứng nói không đau lưng, không góp sức, còn châm biếm chúng ta!" Dược Sư Phật cười gượng gạo, nói: "Các vị đạo hữu Xiển Giáo, Thích Già Ma Ni Phật là như vậy đó, không cần để ý là được!" "Càng để ý, hắn càng ra vẻ!" Bỗng nhiên!

Trên chín tầng trời, một vật thể như một ngôi sao ma lao xuống!

"Ầm" một tiếng, rơi xuống trước Bích Du Cung!

Tiếng động kinh khủng lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người!

Đệ tử Tiệt Giáo đồng loạt đứng dậy, nghiêm trận chờ đợi.

Đám người Xiển Giáo và Tây Phương Giáo thì mặt mày ngơ ngác, chân tay luống cuống.

Chương 66

"Trời quang một tiếng sét nổ, Từ gia gia chói lòa lên sàn!" Tay áo phất một cái, bụi mù tan đi, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng, mày kiếm mắt sao của Từ Loan Đao.

"Tiểu sư thúc về rồi!!!" Không biết ai gào lên một tiếng, trước Bích Du Cung, tiếng huyên náo trong nháy mắt vang trời!

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu là người lao lên đầu tiên, mỗi người ôm một cánh tay của Từ Loan Đao.

Quỳnh Tiêu mắt rưng rưng lệ nói: "Sư huynh, huynh đi đâu vậy?

Xiển Giáo và Tây Phương Giáo liên thủ tấn công Kim Ngao Đảo của chúng ta kìa!" "Nếu không có ác thi của sư huynh ra tay, đệ tử Tiệt Giáo chúng ta chắc chắn đã thương vong thảm trọng!" Bích Tiêu khẽ nức nở: "Sư huynh, huynh không sao chứ?

Ra ngoài cũng không báo cho sư muội một tiếng, làm muội lo lắng quá!" Cảm giác mềm mại, tê dại truyền đến từ cánh tay.

Từ Loan Đao mỉm cười, "Sư huynh đi làm một chuyện lớn, trước khi đi quên dặn dò, khiến hai vị sư muội lo lắng, tội lỗi quá a!" Chiến lực mạnh nhất Tiệt Giáo, Từ Loan Đao, đã trở về!

Chúng đệ tử reo hò nhảy cẫng, cảm thấy có thể phản công rồi!

Không cần phải làm rùa rụt cổ nữa! .....

Ngoài Kim Ngao Đảo, Quảng Thành Tử, người bị Từ Loan Đao làm hại sâu nhất, vừa nhìn thấy mặt tên vương bát đản kia, liền mất hết lý trí, vác Bàn Cổ Phiên lao vào.

"Về!!!" Nhiên Đăng Đạo Nhân một tay kéo Quảng Thành Tử lại!

Nam Cực Tiên Ông, Dược Sư Phật, Thích Già Ma Ni Phật Tạ Quan Hi, mười một vị Kim Tiên, bốn vị Bồ Tát, tất cả đều nhìn Nhiên Đăng.

Dược Sư Phật không kìm được nuốt nước bọt, nói: "Nhiên Đăng đạo hữu, bây giờ chúng ta làm sao?" Thích Già Ma Ni Phật run rẩy nói: "Hay là chúng ta rút lui chiến lược đi!" "Tên chó Từ Loan Đao đó, chỉ một ác thi dùng Hỗn Độn Chung đã mạnh đến mức không thể tả!" "Giờ bản tôn hắn về, chúng ta càng không phải là đối thủ!" Quảng Thành Tử nghiến răng nghiến lợi, nói: "Tạ Quan Hi phải không?

Dù sao cũng là một vị Phật, sao lại tham sống sợ chết như vậy?" "Muốn đi thì Tây Phương Giáo đi, Xiển Giáo ta thề phải giết chết Từ ma đầu!" Tạ Quan Hi giơ ngón tay cái với Quảng Thành Tử, "Không hổ là người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, quả nhiên trâu bò!" "Quảng Thành Tử đạo hữu, yên tâm đi, vòng hoa của ta sẽ được gửi đến Côn Luân Sơn đúng giờ!" Nói xong, Tạ Quan Hi bôi dầu vào mông, chớp mắt đã chạy mất tăm… .....

Thiện thi Nhất Hào của Từ Loan Đao!

Cái gọi là Thích Già Ma Ni Phật, chạy một cách dứt khoát!

Chỉ để lại đám người Xiển Giáo, Tây Phương Giáo ngơ ngác trong gió!

Nhiên Đăng Đạo Nhân trầm giọng nói: "Lời của Tạ Quan Hi đạo hữu, rất hợp ý ta!" "Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo, công thủ hợp nhất, ta tuy có Bàn Cổ Phiên, nhưng căn bản không phát huy được uy lực." "Tính thời gian, ba lần bàn bạc Phong Thần Bảng cũng sắp kết thúc rồi, chúng ta phải rút lui, không thì Thông Thiên Giáo Chủ về, muốn đi cũng không có cơ hội." Quảng Thành Tử tức muốn nổ phổi!

Xiển Giáo, Tây Phương Giáo liên minh hợp tung liên hoành chưa từng có, vốn dĩ có thể dễ dàng tiêu diệt Tiệt Giáo.

Nhưng tại sao tên vương bát đản Từ Loan Đao kia lại có Hỗn Độn Chung?

Có rồi thì thôi, mẹ nó chứ, lại có thể phát huy được ít nhất năm thành uy lực!

Quảng Thành Tử tu luyện bao năm tháng đằng đẵng, dốc hết tâm huyết, mới chỉ luyện hóa được mười trọng tiên thiên cấm chế của Bàn Cổ Phiên.

Dựa vào đâu mà Từ Loan Đao có thể luyện hóa hơn hai mươi trọng?

Trời không có mắt mà!

"Đừng do dự nữa, lập tức về Côn Luân Sơn!" Nhiên Đăng hạ tử lệnh. .....

Thấy đám người Xiển Giáo, Tây Phương Giáo sắp chuồn mất.

Từ Loan Đao bước một bước ra, mượn sức mạnh của Hỗn Độn Chung, trong nháy mắt chắn trước mặt cả đám.

Đồng tử quét qua Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, Dược Sư Phật, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân và mười một vị Kim Tiên khác.

Cùng với Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang bốn vị Bồ Tát, Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói: "Chư vị, khó khăn lắm mới đến Đông Hải một chuyến, ta còn chưa làm tròn bổn phận chủ nhà đâu!" "Dược Sư Phật, bốn vị Bồ Tát, đã thấy cây Bồ Đề trên Tuấn Lang Sơn của ta chưa?" "Lá Bồ Đề xanh biếc mơn mởn, đúng là lúc thích hợp để pha trà đấy!" Dược Sư Phật, bốn vị Bồ Tát khóe miệng không khỏi co giật.

Cây Bồ Đề từng là thánh vật của Tây Phương Giáo, cho dù là Phật, Bồ Tát, cũng không có tư cách tùy ý hái.

Chỉ khi nào Tây Phương Nhị Thích tâm trạng tốt, mới ban thưởng cho vài chục lá.

Dược Sư Phật thì còn đỡ, nhưng Đại Thế Chí, Đại Tự Tại, Nhật Quang, Nguyệt Quang mấy vị Bồ Tát này, từ khi gia nhập Tây Phương Giáo đến nay, số lần uống trà Bồ Đề đếm trên đầu ngón tay.

Rõ ràng là hắn cố tình chọc tức mà!

"Từ sư điệt, có Hỗn Độn Chung trong tay, ngươi là thiên hạ đệ nhất dưới Thánh nhân!" "Nhưng cũng đừng quá càn rỡ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân ánh mắt âm u nói: "Ta muốn đi, ngươi không cản được!" Từ Loan Đao cười mà như không cười, nói: "Nhiên Đăng tiền bối nói gì?

Vãn bối nghe không hiểu!" "Không vào Kim Ngao Đảo sao?" "Ta, Từ Loan Đao, đại diện cho toàn thể đệ tử Tiệt Giáo, hoan nghênh các vị sư huynh Xiển Giáo, và mấy vị đạo hữu Tây Phương Giáo." "Đừng sợ, ta thật lòng đó, nhìn nụ cười thân thiện của ta là biết rồi." Thân thiện cái búa!

Bây giờ đứa nào dám đặt chân lên Kim Ngao Đảo?

Chắc chắn trăm phần trăm sẽ bị Từ Loan Đao hại chết!

"Từ Loan Đao, ngươi không nghe câu chó ngoan không cản đường à?" Từ Hàng Đạo Nhân âm hiểm nói.

Nguyệt Quang Bồ Tát cũng cười lạnh liên tục, "Từ ma đầu, có giỏi thì đừng dùng Hỗn Độn Chung, ta giết ngươi như lấy đồ trong túi!" Nụ cười trên mặt Từ Loan Đao dần biến mất.

Thay vào đó là sự khát máu và hung tàn.

"Ta hảo tâm mời các ngươi uống trà!" "Không nể mặt thì thôi, còn sỉ nhục ta như vậy!" "Vậy thì ta sẽ uống máu của các ngươi!" "Ong" một tiếng, Hỗn Độn Chung đang lơ lửng trên không trung Kim Ngao

Đảo, lập tức bay tới, được Từ Loan Đao ôm vào lòng.

Không nói hai lời, hắn nhắm thẳng vào Nhiên Đăng Đạo Nhân, đập xuống!

"Ầm" một tiếng!

Phản ứng của Nhiên Đăng không thể nói là không nhanh, nhưng dù sao đây cũng là tiên thiên chí bảo.

Tựa như bị một hành tinh khổng lồ va phải, thân thể Nhiên Đăng như một viên đạn đại bác, trực tiếp bị bắn văng xuống Đông Hải.

Biển cả vốn yên tĩnh mờ mịt, trong nháy mắt dậy sóng kinh hoàng.

"Từ Loan Đao, đầu của ngươi thuộc về ta!" Quảng Thành Tử hét lớn một tiếng, toàn thân đột nhiên bị một ngọn lửa vô hình cuồng bạo bao phủ.

Để một kích miểu sát Từ Loan Đao, hắn lại đốt cả khí huyết toàn thân.

Bàn Cổ Phiên bị rung lắc dữ dội, mặt phướn kêu phần phật.

"Rắc" một tiếng!

Không gian ức vạn dặm, nứt ra từng vết nứt, dài không biết bao nhiêu dặm!

Từ những vết nứt chi chít, hỗn độn khí tuôn xuống, tựa như nước sông Ngân Hà đổ xuống nhân gian, đè ép cả thiên địa phải kêu than!

"Bành" một tiếng!

Hỗn Độn Chung không thèm để ý, quấn lấy Bàn Cổ Phiên!

Hình thành một vòng xoáy hỗn độn!

Trong vòng xoáy, tỏa ra từng luồng khí cơ kinh khủng không gì sánh bằng!

Trong thoáng chốc, tựa như Thánh nhân đang đổ máu tử chiến!

Hàng ngàn vạn trận pháp bao phủ Kim Ngao Đảo, loảng xoảng, liên tiếp vỡ nát.

Trận văn như thủy triều lấp lánh, rực rỡ chói mắt, bùng nổ ánh sáng cuối cùng… .....

Trước Bích Du Cung, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, cùng Tùy Thị Lục Tiên, toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo.

Nhìn vòng xoáy che trời lấp đất kia, ai nấy đều sợ hãi.

Ngay cả Vô Đương Thánh Mẫu đang bế quan tu luyện cũng bị kinh động, chạy ra khỏi động phủ, khuôn mặt trắng ngần không tì vết đầy vẻ kinh hãi.

Đệ tử Tiệt Giáo còn có đại trận hộ giáo bảo vệ.

Nhưng đám người Xiển Giáo, Tây Phương Giáo thì gặp đại họa.

“A!!!” Trong tiếng kêu la thảm thiết như ma khóc sói tru, Nam Cực Tiên Ông, Dược Sư Phật, mười vị Kim Tiên, bốn vị Bồ Tát, liều mạng bỏ chạy.

Nhưng so với khí cơ tỏa ra từ vòng xoáy hỗn độn, tốc độ của họ quá chậm.

Chương 67

Nhật Quang Bồ Tát và Nguyệt Quang Bồ Tát chạy cuối cùng, bị khí cơ quét trúng, nhục thân lặng lẽ tan biến, hóa thành bụi phân tử.

Giống như tuyết mùa đông gặp phải mặt trời chói chang mùa hạ.

Nhưng, chỉ có nhục thân mất đi!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người áo trắng phiêu diêu từ trong vòng xoáy hỗn độn lao ra.

Chính là Từ Loan Đao!

Hỗn Độn Chung rõ ràng đang quấn lấy Bàn Cổ Phiên!

Nhưng hắn lại bình an vô sự!

Một thân y phục, không dính một hạt bụi!

Sao có thể!

Từ Loan Đao đưa tay ra, trực tiếp hút nguyên thần của Nhật Quang và Nguyệt Quang vào lòng bàn tay.

Hai vị Bồ Tát sợ hãi tột cùng, đứng trong lòng bàn tay Từ Loan Đao, hệt như những người tí hon đi lạc.

Họ lại còn chắp tay với Từ Loan Đao: "Đa tạ Từ đạo hữu cứu mạng!" "Không cần cảm ơn!" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói: "Phong Thần Bảng có ba trăm sáu mươi lăm thần vị, ta sẽ giữ cho hai vị một chỗ, chắc hai vị cũng không để ý đâu!" "Không!!!" Không đợi hai người nói nhảm, Từ Loan Đao trực tiếp đánh nguyên thần của họ vào trong Lục Hồn Phiên.

Sở dĩ hắn không sợ khí cơ tỏa ra từ vòng xoáy hỗn độn, là vì hắn có Hỗn Độn Châu.

Tiên thiên chí bảo dù có trâu bò, so với Hỗn Độn chí bảo, vẫn cách nhau một trời một vực. .....

"Loảng xoảng" một tiếng!

Hỗn Độn Chung cuối cùng cũng không còn quấn lấy Bàn Cổ Phiên như keo sơn!

Cổ phiên cuốn lấy Quảng Thành Tử máu thịt be bét, xé rách không gian, chạy trốn không còn tăm hơi!

Từ Loan Đao phất tay áo, Hỗn Độn Chung lại lơ lửng trên không trung Kim Ngao Đảo.

Nhiên Đăng đã sớm độn thủy, Nam Cực Tiên Ông, Dược Sư Phật, mười vị Kim Tiên, hai vị Bồ Tát, cũng ôm đầu chạy trối chết, sớm đã không thấy bóng dáng.

Đám chiến năm cặn bã này công phu bôi dầu vào mông, đứa nào đứa nấy đều đạt đến đỉnh cao!

Từ Loan Đao lấy Vĩnh Hằng Chi Thương ra khỏi thần thức hải.

Mở Thiên Nhãn, nhìn về phía Từ Hàng Đạo Nhân cách đó ức vạn dặm.

"Đi!" Từ Loan Đao hung hăng ném Vĩnh Hằng Chi Thương ra!

Một đạo tiên quang thái dương không gì sánh bằng cắt ngang bầu trời!

Một đường lửa điện tóe loe! .....

Đại lục xa xa trong tầm mắt, Từ Hàng Đạo Nhân thở phào một hơi dài!

Bất chợt, hắn đột ngột quay đầu!

Chỉ thấy một cây trường thương hoàng kim đang lao tới!

Thương chưa đến, luồng kình khí xoáy trôn ốc sắc bén kia đã khiến mi tâm Từ Hàng đau nhói.

Cả cái đầu như muốn nứt làm bốn năm mảnh.

"Phụt" một tiếng, máu tươi phun ra, tí tách rơi xuống biển… .....

Đại lục phương Tây, Tu Di Linh Sơn!

Tây Phương Nhị Thích từ trên trời giáng xuống!

Nhìn xuống một cái, liền thấy Cực Lạc Thế Giới đang bùng cháy!

Hai người chết lặng đúng một khắc đồng hồ!

Chuẩn Đề mới lẩm bẩm: "Sư huynh, ta không nhìn lầm chứ?" Vẻ kinh ngạc trên mặt Tiếp Dẫn, trong nháy mắt hóa thành tiếng khóc gào.

"Không!!!" Hai người vừa lăn vừa bò xông vào Cực Lạc Thế Giới!

Khắp nơi đều là lửa dữ bừng bừng, sông núi đều bị đốt cháy, khói đen che trời lấp đất!

"Mẹ nó chứ đứa nào làm!!!" "Phụt" một tiếng, Tiếp Dẫn không thể chịu đựng được nữa, một ngụm máu già liền phun ra.

Chuẩn Đề tức đến lòi cả mắt, phất tay áo, những con rắn lửa hung tợn lập tức tắt ngấm.

Hắn không dừng lại mà chạy đến trước Bát Bảo Công Đức Trì!

"Oạch" một tiếng, Tiếp Dẫn tại chỗ liền mềm nhũn ngã xuống!

"Không… tên cẩu tặc trời đánh nào đã lấy mất Kim Liên của ta!!!" Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, là trấn giáo chi bảo của Tây Phương Giáo!

Mất đi tòa liên đài này trấn áp khí vận, Tây Phương Giáo đừng nói là hưng thịnh phồn vinh, thậm chí còn có nguy cơ diệt giáo!

"Bành bành bành!" Tiếp Dẫn tức giận, dùng nắm đấm điên cuồng đấm xuống đất!

Tiếp Dẫn ngồi bệt dưới đất, đường đường là Thiên Đạo Thánh nhân, khóe mắt vương lệ, hai mắt trống rỗng vô thần.

Trong lúc thất thần lạc phách, trông như đã già đi mấy ngàn vạn tuổi.

Tiên thiên linh mạch của Cực Lạc Thế Giới bị người ta đào sống!

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng mất rồi, nhưng tên trộm cũng còn chút lương tâm, không động đến một ao Bát Định Thủy!

"Ể!" Nhìn Bát Định Thủy, Chuẩn Đề cảm thấy có gì đó không đúng.

"Sư huynh, nhìn xem!" Nửa ngày không có hồi âm.

Tiếp Dẫn ngây ngây dại dại, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Mất rồi, mất rồi, mất hết rồi!" Chuẩn Đề nhíu mày, đến bên cạnh Tiếp Dẫn, tát một cái thật mạnh.

"Bốp" một tiếng, cơn đau dữ dội cuối cùng cũng khiến Tiếp Dẫn hoàn hồn.

"Được rồi, sư huynh, sự việc đã xảy ra rồi, ở đây than ngắn thở dài có ích gì?" "Mau nhìn Bát Định Thủy đi!" Chuẩn Đề không vui nói.

Tiếp Dẫn gắng gượng đứng dậy, đi đến bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Trong mắt Tây Phương Nhị Thích, Bát Định Thủy trong ao trong veo, không một chút tạp chất.

Nhưng càng nhìn càng thấy quỷ dị!

Tiếp Dẫn không chắc chắn nói: "Nhìn có vẻ… hình như nhiều hơn trước không ít!" Bát Định Thủy là tiên thiên chí thần chí thánh, chí thuần chí linh chi thủy!

Từ xưa đến nay, một ao nước này chỉ có càng ngày càng ít, không thể nào càng ngày càng nhiều.

Nghi ngờ, Chuẩn Đề dùng hai tay vốc một ngụm, cúi đầu uống một hơi cạn sạch.

"Sư đệ, uống ít thôi, chút gia tài cuối cùng của chúng ta đó!" Miệng thì nói vậy, nhưng tay Tiếp Dẫn cũng không khách sáo.

Chuẩn Đề vốc một ngụm, hắn liền vốc hai ngụm.

Hai người nhắm mắt lại, từ từ thưởng thức.

Giây tiếp theo, cả hai đồng thời mở mắt.

Tiếp Dẫn ngạc nhiên nói: "Sư đệ, mùi vị không đúng lắm a! … Có mùi khai khai!" Chuẩn Đề gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn cũng cảm thấy vậy… .....

Chương 68

Trước khi Từ Loan Đao đi, đã phải tốn sức chín trâu hai hổ, mới thanh lọc triệt để một ao nước tiểu.

Nhưng Tây Phương Nhị Thích đang trong cơn chấn động vì Cực Lạc Thế Giới bị đốt cháy, vị giác tạm thời thoái hóa.

"Sư huynh, lùi lại, để ta hồi tố quá khứ!" Chuẩn Đề từ thần thức hải lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ.

Nhẹ nhàng rung một cái, trên Thất Bảo Diệu Thụ, từng giọt sương long lanh rực rỡ rơi xuống đất.

Lăn tăn nhảy múa, hàng trăm giọt sương dần dần hợp lại thành một, hình thành một tấm thủy kính.

Trong thủy kính, không hề xuất hiện bóng dáng Từ Loan Đao và thiện thi, vì họ mang theo Hỗn Độn Châu bên mình.

Nhưng, Tây Phương Nhị Thích lại thấy từng con vượn tay dài, hồ ly trắng, hạc tiên.

Đủ loại chim bay thú chạy lộn xộn, đều là do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nuôi để tăng thêm sinh khí cho Cực Lạc Thế Giới.

Những con cầm thú này, dường như bị ai đó dẫn đường, điên cuồng tè vào Bát Bảo Công Đức Trì trống không.

Đặc biệt là con vượn tay dài, tè hăng nhất!

"Bành" một tiếng, thủy kính vỡ tan!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau!

Hai người đột ngột nằm rạp xuống đất, suýt nữa nôn cả ngũ tạng lục phủ ra ngoài!

“A!!!” Lần này ngay cả Chuẩn Đề cũng phát điên, ngửa mặt lên trời gầm giận, sóng âm gợn sóng tầng tầng lớp lớp, hung mãnh bành trướng, quét sạch lục hợp bát hoang.

Mất đi tiên thiên linh mạch, Cực Lạc Thế Giới vốn đã không ổn định, chính thức bắt đầu sụp đổ.

Ầm ầm ầm!

Trời long đất lở!

Một tiểu thế giới bị hủy diệt!

Sông núi hóa thành bụi phân tử, bầu trời từng mảng từng mảng sụp đổ, cảnh tượng như tận thế!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

Tận mắt chứng kiến Cực Lạc Thế Giới tan rã, cuối cùng tan thành tro bụi! .....

Lòng như tro tàn, Tây Phương Nhị Thích bắt đầu tỏa ra thần thức, tìm kiếm các vị Bồ Tát và La Hán ở lại.

“Tìm thấy rồi!!” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn xé trời, trong nháy mắt đáp xuống trước Đại Lôi Âm Tự!

Thái Dương Bồ Tát và Thái Âm Bồ Tát nằm chết trên đất!

Cả hai đều máu thịt be bét, gần như không thể nhận ra hình người!

“Khụ khụ!” Thiện thi Lục Hào của Từ Loan Đao, đột nhiên ho khan hai tiếng, phun ra hai ngụm máu tươi!

“Nhị… Nhị Thánh, cuối cùng người cũng về!” Thiện thi Thất Hào cũng từ từ tỉnh lại, khó khăn đứng dậy, lảo đảo đi về phía Tây Phương Nhị Thích.

Vừa đi vừa nức nở: “Nhị Thánh… xin lỗi, thật sự xin lỗi, ta và

Thái Dương sư huynh quá yếu, không phải đối thủ của hắn!" Tiếp Dẫn tiến lên, đỡ Thái Dương Bồ Tát.

Chuẩn Đề cũng ôm lấy Thái Âm Bồ Tát.

"Tất cả, rốt cuộc là ai làm?" Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi nói.

Thái Âm Bồ Tát không nói gì, chỉ đưa tay chỉ vào cây cột chịu lực trước Đại Lôi Âm Tự.

"Từ gia gia đến đây dạo chơi!!!" "Từ Loan Đao, Tây Phương Giáo ta và ngươi không đội trời chung!!!" Chuẩn Đề hét dài một tiếng, chấn động khiến ngọn Tu Di Linh Sơn nguy nga sừng sững nứt ra từng vết nứt.

Thiên thạch ngoài vũ trụ càng nổ tung thành từng mảng.

Tiếp Dẫn vì thiện thi Lục Hào và thiện thi Thất Hào của Từ Loan Đao, chữa trị thương thế.

Về phần Chuẩn Đề, đi một chuyến đến Hoan Hỉ Miếu, trở về sắc mặt tái mét.

"Định Quang Hoan Hỉ Phật chết rồi?" Tiếp Dẫn hỏi.

Chuẩn Đề nhẹ nhàng gật đầu, "Lạnh ngắt rồi, da cũng bị tên tiểu vương bát đản Từ Loan Đao lột sạch!" "Chết thì chết thôi, chăm sóc tốt cho Thái Dương và Thái Âm, bảo La Hán đi đến đại lục phương Đông vơ vét đi!" "Không thì lần này chúng ta tổn thất thảm trọng!" Tiếp Dẫn thở dài một hơi.

Nhưng hắn không biết, hai vị Bồ Tát mà hắn hao tổn tâm huyết chữa trị, và cái gọi là La Hán, đều là thiện thi của Từ Loan Đao.

.....

Bỗng nhiên, phía xa truyền đến tiếng xé gió!

Tây Phương Nhị Thích và Thái Dương, Thái Âm Bồ Tát ngẩng

đầu nhìn!

Chỉ thấy nơi tận cùng trời đất, Dược Sư Phật, Thích Già Ma Ni Phật Tạ Quan Hi, Đại Thế Chí Bồ Tát, Đại Tự Tại Bồ Tát, giống như bị chó đuổi, chạy như bay.

Trong nháy mắt đã đáp xuống trước Đại Lôi Âm Tự! .....

Một canh giờ sau!

Trong Đại Lôi Âm Tự, Tây Phương Nhị Thích ngồi xếp bằng trên cao, chìm vào suy tư.

Mấy vị Phật, Bồ Tát, cúi đầu ủ rũ, như cà tím bị sương đánh.

Từ Loan Đao!

Cướp đi trấn giáo chi bảo của Tây Phương Giáo, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Uống cạn Bát Định Thủy không còn một giọt, đào đi tiên thiên linh mạch.

Lột da rút gân Định Quang Hoan Hỉ Phật, băm một trăm nữ Sa Di thành mấy trăm triệu mảnh.

Cuối cùng!

Kế hoạch hợp tung liên hoành của Xiển Giáo, Tây Phương Giáo cũng thất bại!

Chuẩn Đề từ trên cao nhìn xuống Dược Sư Phật, "Nhật Quang và Nguyệt Quang đâu?" Không đợi Dược Sư Phật mở miệng, Thích Già Ma Ni Phật Tạ Quan Hi cười khổ nói: "Đại khái là toi rồi!" Đúng là mất cả chì lẫn chài!

Tiếp Dẫn tức đến vừa khóc vừa cười.

Không nhịn được oán trách, "Sư đệ, xem cái chủ ý tồi của ngươi kìa!" "Tây Phương Giáo chúng ta vốn đã không giàu có, giờ thì hay rồi, tổn thương gân cốt!" Chuẩn Đề nhíu mày nói: "Được rồi, ai mà ngờ tên tiểu vương bát đản Từ Loan Đao kia, trong tay lại có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung!" "Thông Thiên đúng là hay thật, lúc nào cũng ra vẻ thật thà đức độ, bây giờ cuối cùng cũng xé bỏ mặt nạ giả tạo rồi!" "Lại dám giấu Hỗn Độn Chung, một món đại sát khí, kỹ như vậy!" Từ Loan Đao có thể phát huy năm thành uy lực của Hỗn Độn Chung!

Chứng tỏ đã luyện hóa hơn hai mươi trọng tiên thiên cấm chế!

Tây Phương Nhị Thích vô thức cho rằng, Thông Thiên Giáo Chủ đã có được món tiên thiên chí bảo này từ rất lâu rồi!

Nhưng sự thật lại không phải vậy!

"Ta không nuốt trôi cục tức này!!!" Chuẩn Đề lửa giận ngùn ngụt nói: "Phải cùng Thông Thiên đấu một trận rồi, không giết được Từ Loan Đao, cũng phải lấy lại Công Đức Kim Liên!" Tiếp Dẫn sát khí đằng đằng nói: "Ta bây giờ đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, Từ Loan Đao tiểu ma đầu kia." "Đã dám hành hạ Tây Phương Giáo chúng ta như vậy, không có lý do gì lại bỏ qua Xiển Giáo." Chuẩn Đề nhìn Thích Già Ma Ni Phật, nói: "Quan Hi đạo hữu, triệu hồi toàn bộ La Hán đã đến đại lục phương Đông vơ vét về đây!" "Sau đó trông coi Tu Di Linh Sơn, chờ ta và sư huynh trở về!" Tạ Quan Hi gật đầu mạnh, "Nhị Thánh, yên tâm đi, có ta ở đây, Tây Phương Giáo chúng ta không xảy ra chuyện gì đâu!" Cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trên mặt đều lộ ra một nụ cười.

Nhưng Dược Sư Phật lại không vui nổi.

Lần này liên minh với Xiển Giáo, hắn là người dẫn đầu bên Tây Phương Giáo, tiếc là kế hoạch đã thất bại.

Tây Phương Nhị Thích ngầm có ý nâng đỡ Tạ Quan Hi.

Dược Sư Phật cảm thấy một mối nguy cơ mãnh liệt. .....

Mắt tiễn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bước vào không gian chi môn.

Thích Già Ma Ni Phật Tạ Quan Hi, thiện thi Nhất Hào của Từ Loan Đao, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Chương 69

Từ hôm nay, hắn sẽ vô hiệu hóa Tây Phương Nhị Thích! .....

Côn Luân Sơn!

Trước Ngọc Hư Cung, đứng đầy chúng tiên Xiển Giáo!

Có Nguyên Thủy Thiên Tôn, có Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn và mười vị Kim Tiên khác vừa mới từ Đông Hải trốn về.

Về phần đệ tử ở lại, chỉ còn lại Khương Tử Nha vừa mới tái tạo nhục thân, mặt không còn giọt máu, và một Thân Công Báo.

Bàn Cổ Phiên rủ xuống ức vạn luồng sương mù hỗn độn, bảo vệ Quảng Thành Tử máu tươi đầm đìa, hơi thở yếu ớt, gần như đã thành một quả bầu máu.

Trên chiếc Kim Chung dính máu, khắc dòng chữ "Từ gia gia đến đây dạo chơi"!

Khói đen cuồn cuộn, Ngọc Hư Cung, biểu tượng cho uy nghiêm tối cao của Xiển Giáo, đã thành một đống tro tàn!

Đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo là Tiêu Trăn, Đặng Hoa, đệ tử đời thứ ba trong đó có con của Thiên Mệnh là Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ, đã sớm bị Từ Loan Đao giết chết, nguyên thần bị đánh vào Lục Hồn Phiên… .....

"Ha ha!" Nhìn dòng chữ chói mắt mà Từ Loan Đao để lại trên Kim Chung, nhìn Ngọc Hư Cung chỉ còn lại tàn tích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười rồi!

Nhưng, đôi tay giấu trong tay áo lại đang siết chặt.

Đến nỗi móng tay vốn không sắc bén đã cắm sâu vào lòng bàn tay.

Từng giọt máu tươi, theo kẽ tay, nhỏ xuống đất.

"Từ Loan Đao!" "Tam đệ a tam đệ, ngươi quả thật dạy dỗ được một đồ đệ tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói từng chữ một, một đôi đồng tử, đỏ rực như máu! .....

"Ong" một tiếng, hai cánh cửa không gian đột ngột xuất hiện trên không trung Côn Luân Sơn.

Hiện ra thân ảnh Tây Phương Nhị Thích, cứ ngỡ mình đã đi nhầm chỗ.

Ngói xanh ngọc, Ngọc Hư Cung hùng vĩ đi đâu rồi?

Khi nhìn thấy đống tro tàn đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Họ cứ tưởng Từ Loan Đao, nhiều nhất là đánh cho đám đệ tử ở lại một trận.

Sau đó cướp đoạt vài món pháp bảo, dù sao thì, Xiển, Tiệt hai giáo cũng cùng thuộc Đạo môn Huyền tông.

Nhưng, những gì Từ Loan Đao đã làm, quả thực là đem tôn nghiêm của Nguyên Thủy Thiên Tôn ấn xuống đất mà chà đạp điên cuồng.

Đốt trụi Ngọc Hư Cung!

Cướp sạch Tàng Bảo Khố!

Dùng thủ đoạn máu tanh ngược sát đệ tử đời thứ hai, thứ ba của Xiển Giáo!

Ai không biết còn tưởng Từ Loan Đao và Nguyên Thủy Thiên Tôn

có mối thù giết cha không đội trời chung! .....

Ngọc Hư Cung không còn, có thể xây lại.

Nhưng tôn nghiêm của Xiển Giáo, một khi đã bị Từ Loan Đao giẫm đạp một lần, khó mà lấy lại được.

Trên phế tích, một tòa cung điện mới nguy nga sừng sững!

Nguyên Thủy đặt tên cho nó là 'Kim Khuyết Cung'!

Trong cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi xếp bằng trên cao, Tây Phương Nhị Thích với tư cách là khách, ngồi thấp hơn nửa thân vị.

Xích Tinh Tử đi chăm sóc Quảng Thành Tử trọng thương sắp chết.

Nam Cực Tiên Ông, Hoàng Long Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn và mười vị Kim Tiên khác.

Cùng với Khương Tử Nha và Thân Công Báo, tất cả đều có mặt.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, Nhiên Đăng Đạo Nhân bước vào Kim Khuyết Cung, ném Thái Ất Chân Nhân như một con lợn chết xuống trước mặt ba vị Thánh nhân.

"Sư… Sư phụ, người về rồi!" Thái Ất Chân Nhân lúc này, mặt đỏ tai hồng, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn sôi trào, vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa dung hợp giọt tâm đầu huyết của Bàn Cổ.

Một đôi đồng tử của Nguyên Thủy, tựa như hai lỗ đen vũ trụ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Thái Ất!

Thái Ất Chân Nhân trong lòng kinh hãi, trong ngoài, đều bị Nguyên Thủy nhìn thấu triệt! .....

Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, vì kế hoạch lần này, Tây Phương Nhị Thích đã che giấu thiên cơ.

Sẽ kéo dài một thời gian, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể tính toán được.

Chỉ có thể thông qua ký ức của Thái Ất Chân Nhân, hồi tố lại quá khứ đó.

Ba vị Thánh nhân đều muốn biết, tên mập Thái Ất này, rốt cuộc có phải là kẻ phản bội không!

Kết quả khiến Nguyên Thủy thất vọng!

Thái Ất cũng là bất đắc dĩ, vì muốn bảo vệ tính mạng của các đệ tử ở lại, mới mở Tàng Bảo Khố.

Thông tin không phải do Thái Ất Chân Nhân tiết lộ, hắn không phải kẻ phản bội!

Vậy thì tên ma đầu Từ Loan Đao kia, tại sao lại biết được kế hoạch của ba vị Thánh nhân?

Khương Tử Nha và Thân Công Báo là tướng phi hùng, thân mang mệnh cách tướng Thiên Xu, chuyên sinh ra vì Phong Thần lượng kiếp.

Đừng nói là Từ Loan Đao, ngay cả Thánh nhân cũng không dám giết!

Tiêu Trăn, Đặng Hoa hai đệ tử đời thứ hai, Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ mấy đệ tử đời thứ ba, đều chết trong tay Từ Loan Đao, nhưng tại sao hắn lại tha cho Thái Ất Chân Nhân?

Trong đó, rốt cuộc có uẩn khúc gì? .....

"Thái Ất, Từ Loan Đao đã cho ngươi uống cái gì?" Nguyên Thủy mặt không biểu cảm nói.

Thái Ất Chân Nhân nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Sư phụ, con cũng không nói được, chỉ biết đó là máu!" "Máu?!" Máu của vật gì, lại có hiệu quả khủng bố như vậy!

Trong mắt Nguyên Thủy, Thái Ất Chân Nhân lúc này, căn nguyên đáng sợ đến mức gần bằng Hỗn Độn Thần Ma!

"Được rồi, lui xuống đi!" Nguyên Thủy phất tay áo, Thái Ất Chân Nhân tay chân phối hợp, vừa lăn vừa bò chạy ra khỏi Ngọc Hư Cung.

"Hoàng Long, từ hôm nay trở đi, giám thị Thái Ất, không có lệnh của ta, không được rời nửa bước!" Nguyên Thủy trầm giọng nói.

Hoàng Long Chân Nhân chắp tay, nói: "Cẩn tuân pháp lệnh của sư phụ!" "Đi đi!" Mắt tiễn Hoàng Long đi xa, Nguyên Thủy nhìn về phía Tây Phương Nhị Thích.

"Không biết hai vị, có dự định gì?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đem cảnh ngộ thảm liệt của Tây Phương Giáo kể cho Nguyên Thủy.

Bây giờ ba người, là huynh đệ trên cùng một chiến hào.

Đúng nghĩa không cầu có phúc cùng hưởng, chỉ cầu có nạn cùng chịu!

Chuẩn Đề ngữ khí âm lãnh nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, bất luận thế nào, một trận chiến giữa chúng ta và Thông Thiên, là không thể tránh khỏi!" Tiếp Dẫn giải thích: "Thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, những gì Từ Loan Đao đã làm, chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp Hồng hoang." "Khi đó, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, sẽ trở thành trò cười cho chúng sinh vạn linh." "Tứ Thánh một trận chiến, bất luận kết quả thế nào, đều sẽ dẫn dắt hướng đi của dư luận." Nguyên Thủy nhẹ nhàng gật đầu, "Lời của hai vị đạo hữu, ta hiểu!" .....

Giống như vương triều nhân gian!

Khi một vương triều, nội bộ có dư luận không thể trấn áp được.

Người nắm quyền sẽ thông qua chiến tranh đối ngoại, để chuyển sự chú ý của lê dân bách tính, từ chuyện này, sang chuyện khác…

.....

Chương 70

"Đồ nhi của ta, các ngươi về tiên sơn động phủ, bế quan tĩnh tu!" "Trận chiến của Thánh nhân, các ngươi không giúp được gì đâu!" "An tâm chờ đợi kết cục là được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng dậy, tay phải nắm chặt Bàn Cổ Phiên cao bằng người.

"Hôm nay, sẽ để cho vạn vật, thấy được Bàn Cổ Phiên mười thành uy lực!" "Ong" một tiếng, ba cánh cửa không gian hiện ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích một bước bước ra, thân ảnh biến mất trong cửa. .....

Đông Hải, Kim Ngao Đảo!

Nội môn tứ đại đệ tử, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Ngoại môn tam đại đệ tử, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, cùng Tùy Thị Lục Tiên, yên lặng đứng chắp tay.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa trở về, thông qua lời kể của Đa Bảo Đạo Nhân, đã hiểu rõ sự tình. 'Tiểu Đao… từ đâu mà có được Hỗn Độn Chung?' Năm đó Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo, trực tiếp làm nổ tung cả Thiên giới, thương vong vô số.

Kể từ đó, đừng nói là Lục đại Thánh nhân, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, cũng đã từng thử tìm kiếm Hỗn Độn Chung.

Nhưng không có chút manh mối nào!

Ngay cả Hồng Quân hợp thân Thiên Đạo cũng không có cách nào, chỉ có thể nói rằng Hỗn Độn Chung đã thất lạc ở nơi sâu thẳm của Hỗn Độn.

Tại sao lại ở trong tay Từ Loan Đao?

Đứa đồ nhi này, quả thật hết lần này đến lần khác mang đến cho mình kinh hỉ!

Cùng lúc đó, Thông Thiên cũng cảm thấy vui mừng.

Bất kể Từ Loan Đao ở bên ngoài gây ra chuyện trời long đất lở gì, hắn vẫn luôn tôn kính vị sư phụ này. .....

Trong động phủ Tuấn Lang Sơn!

Ác thi Nhất Hào ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai tay nắm chặt Hỗn Độn Châu!

Trong thế giới Hỗn Độn, bên trong một ngọn núi lớn, Từ Loan Đao đang nhắm mắt.

Hắn đang tiêu hóa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, với gần bảy trăm triệu ấn quyết.

Vì đã luyện hóa dung hợp tâm đầu huyết của Bàn Cổ, nên các thiện thi của Từ Loan Đao, chỉ cần mười người, là có thể bố trí trận này.

Mười người bố trận, cần phải trong cùng một thời gian, với tốc độ nhanh nhất, kết xong bảy trăm triệu ấn quyết của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Một khi nhanh chậm khác nhau!

Hoặc là kết sai một ấn, thì công sức đổ sông đổ biển! .....

Trong cùng một thời gian, với cùng một tốc độ, kết ấn bảy trăm chín mươi tám triệu lần!

Sai một ly, đi một dặm!

Thập Nhị Tổ Vu là do mười hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ, sinh ra trong Vu Hồn Đàm.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng không thể tin nổi, họ sớm đã tâm ý tương thông, nếu đổi lại là người khác, dù là mười Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng khó mà thực hiện được bước này.

Nhưng các thiện thi của Từ Loan Đao, vốn là một phần của bản thể, cái bước mà đối với người khác khó như lên trời này, đối với hắn lại dễ như trở bàn tay.

Việc cần làm bây giờ, là ghi nhớ kỹ càng bảy trăm triệu ấn quyết.

Dù đã là Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, căn nguyên là Hỗn Độn Thần Ma thượng tam phẩm, ngang hàng với Ma Tổ La Hầu.

Nhưng đối với Từ Loan Đao, đây vẫn là một thử thách đầy chông gai! .....

"Quá chậm!" Từ Loan Đao mở mắt, mày kiếm nhíu lại.

Hắn đã đốt đạo trường của Tây Phương Nhị Thích là Cực Lạc Thế Giới, và đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Ngọc Hư Cung thành tro bụi.

Ba vị Thánh nhân chắc chắn sẽ không bỏ qua, trận chiến Tứ Thánh đã cận kề.

Tru Tiên Kiếm Trận là đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo, phi Tứ Thánh bất khả phá, nhưng không có nghĩa là Thông Thiên vô địch.

Một khi Thái Thanh Lão Tử chọn giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì Tiệt Giáo nguy rồi!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân, xét về chiến đấu lực, chỉ ngang với Thiên Đạo Thánh nhân nhất trọng thiên.

Một Bàn Cổ chân thân không giúp được gì nhiều!

Vậy thì hai cái thì sao?

Mười cái thì sao?

Hai mươi cái thì sao?

Thứ mà Từ Loan Đao thiếu nhất bây giờ, chính là thời gian!

Diễn hóa bảy trăm chín mươi tám triệu ấn quyết từ đầu đến cuối, ít nhất cũng phải mất một vạn năm!

May mà, trong tay hắn có một dòng sông Thời Gian Pháp Tắc!

Có thể phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng! .....

Lấy dòng sông Thời Gian Pháp Tắc ra khỏi thần thức hải, Từ Loan Đao bước ra khỏi động phủ, tung lên trên.

Ầm ầm ầm!

Sức mạnh thời gian không gì sánh bằng, bao phủ cả thế giới Hỗn Độn.

Một ngày bên ngoài, ở đây một vạn năm!

Ngồi xuống đất, Từ Loan Đao lại nhắm mắt, trong đầu, bão tố ấn quyết hung mãnh bành trướng. .....

Đông Hải, sóng biếc vạn khoảnh!

Kim Ngao Đảo, phần lớn đệ tử Tiệt Giáo đều đang bế quan tu luyện!

Kế hoạch hợp tung liên hoành của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, vốn dĩ như hồng thủy mãnh thú, nhưng chỉ vì một Từ Loan Đao, lại khiến kế hoạch của ba vị Thánh nhân trở thành trò cười lớn nhất thiên hạ.

Lúc này, nội môn tứ đại đệ tử, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Ngoại môn tam đại đệ tử, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích

Tiêu.

Bảy người đang ngồi dưới cây Bồ Đề trên Tuấn Lang Sơn, uống trà Bồ Đề, thần thái ung dung tự tại.

"Đại sư huynh, Hỗn Độn Chung không phải là do sư phụ ban cho tiểu sư đệ sao?" Quy Linh Thánh Mẫu tò mò hỏi.

Mấy người còn lại cũng đều nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo lắc đầu, nói: "Không thể nào!" "Chẳng lẽ mọi người không nhận ra sao?

Trên Kim Ngao Đảo của chúng ta, luôn có một thứ gì đó khó tả, lặng lẽ trôi ra ngoài." "Sư phụ gọi thứ đó là khí vận, không nhìn thấy, không sờ được, nhưng thực sự tồn tại." "Vạn vật, tiên phật thần ma, phàm phu tục tử, cho đến hoa cỏ núi đá, đều có khí vận." Đa Bảo Đạo Nhân từ từ nói, "Chúng ta lấy phàm phu tục tử làm ví dụ, người có khí vận tốt, chỉ cần chịu khó nỗ lực, tài vận hanh thông, bước bước thăng cao." "Người có khí vận kém, bất luận phấn đấu thế nào, bất luận có quý nhân phù trợ, vẫn dậm chân tại chỗ." "Tiên phật thần ma cũng vậy, có người ra ngoài du lịch một chuyến, đi lang thang cũng có thể nhặt được bảo vật hiếm có." "Có người khổ cực tìm kiếm, nhưng đành chịu." "Sư phụ vì để trấn áp khí vận của Tiệt Giáo chúng ta, đã nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng không có tác dụng." "Vài ngày trước, khi ta nhắm mắt dưỡng thần, đã nhạy bén nhận ra khí vận của Tiệt Giáo chúng ta, không còn bị rò rỉ ra ngoài nữa." "Cả Kim Ngao Đảo, phảng phất biến thành một cái lồng kín kẽ, trấn áp hoàn hảo khí vận khổng lồ, khiến ta khó mà tin được." Quy Linh Thánh Mẫu bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Đại sư huynh, ta hiểu rồi!" "Nếu Hỗn Độn Chung ở trong tay sư phụ, ngài đã sớm lấy ra trấn áp khí vận, không thể nào giấu giấu diếm diếm!" Trong mắt Thông Thiên, khí vận của Tiệt Giáo, còn quan trọng hơn một món tiên thiên chí bảo nhiều.

Triệu Công Minh không hiểu nói: "Nếu vậy, Hỗn Độn Chung không phải sư phụ ban cho tiểu sư huynh, vậy thì từ đâu mà có?" Quỳnh Tiêu không vui nói: "Huynh trưởng, hỏi nhiều vậy làm gì?

Hồng hoang rộng lớn, tiên thiên chí bảo cũng chỉ có ba món đó thôi." "Tóm lại tiểu sư huynh một lòng một dạ vì Tiệt Giáo, thế là đủ rồi." Triệu Công Minh cười ngượng ngùng, "Muội muội, đừng giận mà, huynh trưởng chỉ tò mò thôi." Đa Bảo trầm giọng nói: "Quỳnh Tiêu sư muội nói đúng, bao nhiêu năm nay, những gì tiểu sư đệ đã làm, ta đều nhìn thấy hết." "Đối với bề trên, hắn và sư phụ vừa là thầy vừa là bạn, đối với bề dưới…" Đa Bảo gõ gõ vào chén trà, trong chén trà, có mười lá Bồ Đề đang nổi.

Chương 71

Không cần nói, mấy người còn lại trong lòng đều hiểu rõ.

Đừng nói là bảy người họ, bất kỳ đệ tử Tiệt Giáo nào, chỉ cần có nhu cầu, đều có thể đến Tuấn Lang Sơn hái lá Bồ Đề.

Tất cả đều là nhờ Từ Loan Đao! .....

Đa Bảo Đạo Nhân nâng chén trà, mí mắt rũ xuống, nhẹ nhàng thổi mấy hơi nóng, rồi chuẩn bị uống một hơi cạn sạch.

"Bành" một tiếng!

Không hề có dấu hiệu báo trước, chén trà sứ thanh hoa trong tay Đa Bảo đột nhiên vỡ nát.

Nước trà văng tung tóe, dọa sáu người còn lại giật nảy mình.

"Đại sư huynh, sao vậy?" Kim Linh Thánh Mẫu ngạc nhiên hỏi.

Đa Bảo không nói một lời, đứng dậy, nhìn về phía tận cùng trời đất.

"Ong" một tiếng, trên Đông Hải, bỗng dưng xuất hiện ba cánh cửa không gian.

Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong cửa bước ra… .....

Ba vị Thánh nhân giáng lâm!

Sau lưng có vòng hào quang của Thánh nhân, tựa như mặt trời, tỏa ra ức vạn tia sáng, huy hoàng chói mắt!

Khí cơ của Thánh nhân bao trùm trời đất, dù có đại trận hộ giáo, Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, vẫn cảm thấy cơ thể đau nhói, thần hồn như muốn

vỡ ra.

Rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo bị kinh động, bước ra khỏi tiên sơn động phủ.

Ngẩng đầu nhìn lên, ba vị Thánh nhân đã biến thành ba mặt trời, căn bản không thể nhìn thẳng… .....

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt, một bước bước ra.

Trong khoảnh khắc, đã đến trước mặt Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không đợi Thông Thiên mở miệng, Nguyên Thủy đã giận không thể kìm nén: "Tam đệ, ngươi quả thật dạy dỗ được một đồ đệ tốt!" "Từ Loan Đao đâu?

Bảo tên tiểu vương bát đản đó cút ra đây lĩnh chết!" Thông Thiên mặt mày ngơ ngác!

Mẹ nó không đúng!

Rõ ràng là Xiển Giáo và Tây Phương Giáo liên thủ, tấn công Kim Ngao Đảo, muốn tiêu diệt Tiệt Giáo.

Lão già Nguyên Thủy này lại ngược lại, một bộ dáng đến hỏi tội?

"Nguyên Thủy, lẽ nào ngươi già nên lẩm cẩm rồi?

Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi lại dám vênh váo!" Thông Thiên mặt không biểu cảm, không cho chút thể diện nào.

Nguyên Thủy tức đến lệch cả mũi, mẹ nó không gọi nhị ca nữa, mà còn gọi là lão lẩm cẩm?

Có ai hình dung Thánh nhân như vậy không?

Chuẩn Đề ánh mắt âm u nói: "Thông Thiên đạo hữu, sự việc đến

nước này, còn giả ngu, có ý nghĩa không?" Thông Thiên ngạc nhiên nói: "Giả ngu?

Ba người các ngươi rốt cuộc làm sao vậy?" Tiếp Dẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Thông Thiên, đồ đệ tốt của ngươi, Từ Loan Đao, không chỉ cướp đi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của ta." "Đào đi tiên thiên linh mạch, khiến Cực Lạc Thế Giới sụp đổ." "Lột da Định Quang Hoan Hỉ Phật của Tây Phương Giáo ta, đánh trọng thương Thái Dương và Thái Âm Bồ Tát đến sắp chết." "Một trăm nữ Sa Di biến thành một đống thịt nát, tức nhất là, trước Đại Lôi Âm Tự của ta." "Còn viết 'Từ gia gia đến đây dạo chơi'!" Tiếp Dẫn không nói chuyện Bát Định Thủy, dù sao cũng quá mất mặt.

"Hả?" Thông Thiên mắt tròn mắt dẹt!

"Ngươi tưởng như vậy là xong rồi à?" Tiếp Dẫn cười lạnh liên tục: "Tên tiểu ma đầu đó, còn đến Côn Luân Sơn, dọn sạch Tàng Bảo Khố của Nguyên Thủy đạo hữu." "Giết đệ tử đời thứ hai Tiêu Trăn, Đặng Hoa, đệ tử đời thứ ba Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ." "Một mồi lửa đốt trụi Ngọc Hư Cung, còn khắc lên Kim Chung 'Từ gia gia đến đây dạo chơi'." "Thông Thiên, đừng nói ngươi không biết những chuyện này!" "Ta và sư đệ, cùng với Nguyên Thủy đạo hữu, nghiêm trọng nghi ngờ những gì tên tiểu ma đầu đó làm, đều có liên quan đến ngươi!" .....

Không chỉ Thông Thiên Giáo Chủ chết lặng, mà các đệ tử Tiệt Giáo nghe thấy lời của Tiếp Dẫn, càng ngây như phỗng, như những pho tượng gỗ.

Thời gian, phảng phất như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc này!

Mọi người đều biết khi đám người Xiển Giáo và Tây Phương Giáo tấn công Kim Ngao Đảo, Từ Loan Đao không có ở đó.

Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ từ Tử Tiêu Cung trở về, Đa Bảo cũng đã kể lại chuyện này.

Nhưng do Tây Phương Nhị Thích đã che giấu thiên cơ.

Không ai có thể tính toán được trong khoảng thời gian biến mất đó, Từ Loan Đao rốt cuộc đã đi làm gì!

Lại dám vô pháp vô thiên đốt trụi Cực Lạc Thế Giới và Ngọc Hư Cung!

Lão thiên gia!

Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ sóng cả cuộn trào!

Ta rốt cuộc đã nhận một con quỷ gì thế này?

Thánh nhân, tồn tại vô thượng bất lão bất tử bất diệt!

Dù cho Hồng Hoang sụp đổ, vạn vật hóa thành tro bụi, họ vẫn tiêu dao tự tại!

Cổ kim đến nay, không kể Đạo Tổ Hồng Quân và Bình Tâm Nương Nương ở Địa Phủ, Thánh nhân Thiên Đạo tính đi tính lại cũng chỉ có sáu người.

Tiên Phật Thần Ma trông thấy cũng phải thành kính cúi đầu.

Nhưng, Từ Loan Đao lại dám làm ra chuyện đốt đạo trường của Thánh nhân, quả thực là quá mức ngông cuồng bất tuân.

Coi Thánh nhân là cái gì?

Chẳng biết vì sao, trong lòng Thông Thiên lại thấy sướng rơn.

Trước đây, ông đặc biệt tôn kính đại ca Lão Tử và nhị ca Nguyên Thủy.

Từ khi sáng lập Tiệt Giáo, định ra giáo nghĩa "hữu giáo vô loại", mỗi lần gặp mặt, Nguyên Thủy đều chẳng thèm phân biệt dịp nào.

Với giọng điệu của huynh trưởng, y không giáo huấn thì cũng châm chọc Thông Thiên một phen.

Mỗi lần như vậy, Thông Thiên đều chọn cách im lặng nhẫn nhịn.

Về phần Tây Phương Nhị Thích, họ cũng hùa vào, khinh bỉ Thông Thiên ra mặt.

Miêu tả đệ tử Tiệt Giáo là súc sinh, rác rưởi, sâu bọ thập ác bất xá.

Đã bao nhiêu lần, Thông Thiên hận không thể xé nát bộ mặt giả tạo của ba người đó.

Nhưng dù sao, Nguyên Thủy vẫn là nhị ca, còn Tây Phương Nhị Thích lại chung một giuộc, không thể ra tay.

Nhưng kể từ khi thu nhận Từ Loan Đao làm đồ đệ, Thông Thiên làm sư phụ cũng mưa dầm thấm lâu, rèn luyện được cái lưỡi ba tấc không xương.

Có thể đối đáp qua lại với ba vị Thánh nhân!

Lần này Xiển Giáo và Tây Phương Giáo liên thủ, nếu không có Từ Loan Đao, đảo Kim Ngao đã sớm chìm vào biển cả mênh mông.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, số phận bi thảm thê lương sẽ lại một lần nữa giáng xuống đầu Thông Thiên.

Nhưng Từ Loan Đao đã dùng sức một người, xoay chuyển càn khôn!

Thánh nhân uy chấn vũ trụ thì sao chứ?

Ông đây muốn cưỡi lên cổ chúng nó ị đái! .....

Trên núi Tuấn Lang, dưới gốc cây bồ đề!

Đa Bảo đạo nhân nuốt nước bọt ừng ực!

Hắn chưa từng đến Cực Lạc thế giới, đạo trường của Tây

Phương Nhị Thích, nhưng đã nhiều lần đến Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân.

Chương 72

Lần nào mà chẳng nơm nớp lo sợ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Vậy mà tiểu sư đệ Từ Loan Đao lại dám phóng hỏa ở đạo trường Thánh nhân!

Mẹ nó, đây chẳng khác nào vả bôm bốp vào mặt ba vị Thánh nhân.

"Tiểu sư huynh... quá là trâu bò!!!" Triệu Công Minh kích động mặt mày đỏ bừng, hoàn toàn trở thành fan cuồng của Từ Loan Đao.

Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu nhìn nhau, trên gương mặt trắng ngần thánh khiết thoáng hiện nụ cười khổ.

Quy Linh Thánh Mẫu cùng Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, bây giờ hận không thể xông vào động phủ, vây lấy Từ Loan Đao hỏi cho ra nhẽ... .....

Đệ tử Tiệt Giáo tụm năm tụm ba, thì thầm bàn tán.

Ai nấy đều phấn khích như vừa mới đột phá cảnh giới.

Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trên cao nhìn xuống cảnh này.

Mẹ nó chứ, mặt ba người đều xanh mét.

"Thông Thiên, ... ngươi còn cười được à!" Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức nói: "Lập tức, mau giao tên tiểu độc tử Từ Loan Đao ra đây!" "Nếu không hôm nay, nhị ca sẽ cho ngươi thấy uy lực mười thành của Bàn Cổ Phiên!" Chuẩn Đề tức tối nói: "Xem đi, xem đệ tử mà Thông Thiên dạy dỗ ra đi, súc sinh, còn không bằng súc sinh!" Tiếp Dẫn phẫn hận nói: "Lũ chó má, cũng xứng lên Phong Thần Bảng sao?

Đáng bị thiên đao vạn quả, luyện hóa nguyên thần và hồn phách thành tro bụi!" Thông Thiên đang tươi cười, sắc mặt đột nhiên lạnh băng!

"Ba người các ngươi, nhân cơ hội ba lần bàn bạc Phong Thần Bảng, đã liên thủ tấn công đảo Kim Ngao của ta!" "Nếu không có Tiểu Đao, giờ khắc này Đông Hải đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ!" "Sao?

Các ngươi cho phép Xiển Giáo, Tây Phương Giáo tính kế Tiệt Giáo ta, còn Tiệt Giáo ta thì không được phản kế các ngươi à?" "Vô sỉ, bỉ ổi, hạ lưu, bẩn thỉu, ghê tởm!" "Ba kẻ đầu chuột mắt dơi như các ngươi, cũng xứng xưng là Thánh nhân sao?" "Giáo huấn đệ tử của ta, các ngươi không đủ tư cách!" Lời nói của Thông Thiên khiến ba vị Thánh nhân nghẹn họng không đáp lại được!

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận quá hóa giận, suýt nữa nghiến nát cả hàm răng, gằn từng chữ: "Nếu đám đệ tử vô dụng của các ngươi đã thất bại!" "Vậy thì để ta đánh chìm đảo Kim Ngao xuống đáy biển sâu vạn dặm!" "Để cho đệ tử Tiệt Giáo đời đời kiếp kiếp bị giá lạnh, hắc ám nhấn chìm!" "Hai vị đạo hữu Tây Phương, giúp ta câu giờ!" Chuẩn Đề từ trong thức hải lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, Tiếp Dẫn cũng nắm chặt Gia Trì Thần Xử!

Cuộc chiến Tứ Thánh, sắp nổ ra!

Thông Thiên cảm nhận được áp lực chưa từng có!

Có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, ông không sợ Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nhưng một khi ba vị Thánh nhân đã quyết tâm ra tay với đệ tử Tiệt Giáo, ông cũng khó mà cản được!

Phải làm sao đây?! .....

Ầm ầm một tiếng!

Không hề có dấu hiệu báo trước, Đông Hải dậy sóng ngập trời!

Một vật thể khổng lồ đứng bật dậy, cao ngang trời!

Nửa thân trên của nó đâm thẳng lên chín tầng trời, như một cây cột chống trời!

Gã khổng lồ bất thình lình tung một quyền, đấm thẳng vào người Tiếp Dẫn!

Giống như bị một hành tinh khổng lồ không gì sánh được đâm sầm vào.

Tiếp Dẫn lập tức lộn nhào bay ra xa vạn dặm.

Thánh thể đau nhói, tứ chi trăm hài như muốn rã rời... .....

"...

Bàn Cổ Chân Thân!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn gã khổng lồ, bỗng cảm thấy một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nghịch chuyển bản nguyên, triệu hồi Bàn Cổ Chân Thân!!!" Chuẩn Đề kinh hãi.

"Không thể nào!!!" Tiếp Dẫn ổn định lại thân hình, kinh ngạc nói: "Mười hai Tổ Vu đã sớm hồn phi phách tán, sao Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lại có thể truyền thừa xuống?" Tiếp Dẫn bình an vô sự, không hề bị thương!

Dù là người ít có cảm giác tồn tại nhất trong Lục Đại Thánh nhân, ông ta cũng là Thánh nhân Thiên Đạo!

Không thể nào bị một quyền đấm cho hộc máu được!

Nhưng, sự xuất hiện đột ngột của Bàn Cổ Chân Thân đã làm chấn

động tất cả mọi người!

Ngay cả Thông Thiên cũng nghĩ rằng, không lẽ là vị Bình Tâm Nương Nương ở Địa Phủ kia đang giúp đỡ Tiệt Giáo!

Nhưng không có lý nào!

Bản thân Bình Tâm nguyên thần ký thác vào Địa Đạo!

Là người phát ngôn của Địa Đạo, căn bản không thể tiến vào dương gian!

Trên đảo Kim Ngao, đệ tử Tiệt Giáo lại một lần nữa hóa thành tượng gỗ tượng đất!

Không chỉ vậy, ngay cả Thái Thanh Lão Tử và Oa Hoàng Nữ Oa cũng ngây người! .....

Đại Xích Thiên, Thái Thanh Cảnh!

Trước Bát Cảnh Cung, Huyền Đô Đại Pháp Sư mặc đạo bào âm dương, trố mắt chết lặng nói: "Sư phụ, Vu tộc không phải đã bị diệt rồi sao?" "Hậu Thổ thân hóa luân hồi, đổi tên thành Bình Tâm Nương Nương, trấn giữ U Minh Địa Phủ." "Cửu Phượng, Khoa Phụ, Hình Thiên, Đại Nghệ... mấy vị Đại Vu cũng ẩn náu ở âm gian." "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là do ai bày ra vậy?" Lão Tử nhíu mày nói: "Nếu ta đoán không lầm, Bàn Cổ Chân Thân này, khả năng lớn là bút tích của tiểu tử Từ Loan Đao!" "Từ sư đệ cũng đáng sợ quá rồi!" Huyền Đô Đại Pháp Sư chưa từng gặp Từ Loan Đao, nhưng lại cảm thán phúc duyên của vị sư đệ này, đúng là người đầu tiên từ khi khai thiên lập địa!

Nếu ngay cả Hỗn Độn Chung cũng có thể lấy được, thì một cái Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng hợp tình hợp lý. .....

Đại Tố Thiên, Lật Quảng Chi Dã!

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa bất giác thở phào một hơi.

Cách nghĩ của nàng cũng giống Lão Tử, đều cảm thấy Bàn Cổ Chân Thân có liên quan đến Từ Loan Đao.

Đây là trực giác của phụ nữ, thường được gọi là giác quan thứ sáu.

Trước đó Nữ Oa còn lo lắng cho an nguy của Từ Loan Đao, dù sao Thánh nhân một khi nổi giận thực sự, trời đất cũng sẽ thất sắc.

Ba vị Thánh nhân nếu liều mạng muốn giết Từ Loan Đao, Thông Thiên thật sự không cản nổi.

"Sư điệt, yên tâm, sư cô tuy không có ý định tham gia Phong Thần Lượng Kiếp, nhưng nhất định sẽ bảo vệ ngươi bình an vô sự!" "Nhưng xem ra, có lẽ cũng không cần đến sư cô!" .....

Không chỉ dương gian, ngay cả âm gian cũng bị chấn động!

U Minh Địa Phủ, Bình Tâm Điện!

Vào khoảnh khắc Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, Bình Tâm Nương Nương đột nhiên mở ra đôi mắt hoa đào long lanh như nước hồ thu.

Ngoài cổ điện, tiếng bước chân dồn dập, Cửu Phượng dẫn theo Đại Nghệ, Khoa Phụ, Hình Thiên và mấy vị Đại Vu khác xông vào.

"Tỷ tỷ, tỷ cảm nhận được không?" Cửu Phượng lòng như lửa đốt.

Bình Tâm Nương Nương giọng nói dịu dàng: "Chân thân của Phụ Thần, đã bị người ta nghịch chuyển bản nguyên, triệu hồi ra ngoài!" Khoa Phụ không dám tin: "Nương nương, ấn quyết bố trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, từ xưa đến nay, chỉ có người và mười một vị Vu Tổ đã khuất biết thôi!" "Còn có ta!" Cửu Phượng bổ sung.

Cửu Phượng là thủ lĩnh của các Đại Vu, được sinh ra cùng với một trong mười hai Tổ Vu là Cường Lương.

"Đừng ngắt lời ta!" Khoa Phụ trông đặc biệt kích động, "Chẳng lẽ, có vị Vu Tổ nào đó, chưa thực sự chết đi, đã sống sót qua lượng kiếp!" "Không thể nào!" Bình Tâm Nương Nương khẽ nheo đôi mắt hoa đào, như hai vầng trăng khuyết tinh khiết.

"Cửu Phượng, hãy đến dương gian một chuyến, điều tra rõ chuyện này!" "Ta cảm ứng được có kẻ ở dương gian đã làm nhiễu loạn thiên cơ, nhất định có đại sự xảy ra!" "Hoặc là đã xảy ra rồi, tóm lại hãy cẩn thận một chút!" Dương gian là dương gian, âm gian là âm gian!

Chương 73

Bất luận thiên cơ hay địa cơ trong đục thế nào.

Thánh nhân Thiên Đạo đều không thể nhìn thấu âm gian.

Thánh nhân Địa Đạo cũng không thể nhìn thấu dương gian.

"Tỷ tỷ, ta đi đây!" Cửu Phượng vội vã chạy ra khỏi Bình Tâm Điện.

Các Đại Vu còn lại đứng đó gãi đầu bứt tai.

Ngay cả Bình Tâm cũng nắm chặt đôi bàn tay ngọc trắng ngần.

Mấy ngày nay, Bình Tâm đột nhiên không thể giao tiếp với Địa Đạo.

Một cảm giác khủng hoảng sinh tử còn đáng sợ hơn cả trước khi Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ, khiến nàng rùng mình.

Âm gian, có lẽ sắp xảy ra đại sự!

Nếu có một vị huynh trưởng nào đó còn sống, thì tốt biết bao!

Nghĩ đến đây, hốc mắt Bình Tâm hơi ươn ướt! .....

Ầm ầm ầm!

Trên núi Tuấn Lang, đảo Kim Ngao, cửa đá động phủ tự động mở ra.

Không đợi Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác phản ứng, một thân hình thon dài trong bộ y phục trắng như tuyết đã bay vút lên trời.

Đó chính là Từ Loan Đao!

Cuối cùng, hắn đáp xuống đỉnh đầu Bàn Cổ Chân Thân, chắp tay sau lưng, nhìn về phía Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nhị sư bá, hai vị sư thúc, những gì sư điệt làm, chỉ là trò đùa trẻ con thôi mà!" "Vậy mà lại khiến các người phải đích thân ra tay, thật là có lỗi quá!" Từ Loan Đao cười tươi nói.

Nhìn thấy tên tiểu vương bát đản này, ba vị Thánh nhân lại tức sôi máu.

"Tiểu ma đầu, ngươi đốt Ngọc Hư Cung của ta, và Cực Lạc thế giới của hai vị đạo hữu Tây Phương, có phải là do sư phụ ngươi xúi giục không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ, Tây Phương Nhị Thích cũng nhìn chằm chằm vào Từ Loan Đao.

Cúi đầu phủi đi chút bụi bặm trên áo trắng, Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Nhị sư bá nói gì vậy." "Chẳng lẽ đệ tử Xiển Giáo mỗi lần đi ị đi đái, cũng phải báo cáo với người sao?" Nguyên Thủy thở hổn hển.

Tiểu độc tử này, lại dám ví Ngọc Hư Cung với phân và nước tiểu!

Quá hỗn xược!

Chuẩn Đề nheo mắt lạnh lùng: "Tiểu ma đầu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngươi lấy từ đâu ra?" Từ Loan Đao cười hắc hắc: "Không giấu gì ba vị Thánh nhân, ta ngả bài đây, thật ra thì ta chính là Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa chuyển thế đó!" "Sợ rồi chứ gì?

Mau quỳ xuống dập đầu đi, đứa nào dập nhiều nhất, thái độ thành khẩn nhất, ta có thể nhận làm đệ tử ký danh!" Bàn Cổ chuyển thế?

Bàn cái con khỉ!

Ba vị Thánh nhân giận tím mặt!

Tiếp Dẫn không cam tâm nói: “Tiểu ma đầu, thành thật trả lời câu hỏi của ta, không chừng ta và sư đệ sẽ tha cho ngươi một mạng!” “Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, là ai đưa cho ngươi?” Từ Loan Đao cười hì hì: “Vào một ngày đẹp trời, sư điệt đột nhiên cảm ứng được, ở đại lục Tây Phương có một phần cơ duyên của ta.” Nguyên Thủy biết rõ Từ Loan Đao lại bắt đầu chém gió.

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe.

“Thế là, ta lén lút lẻn vào Tu Di Linh Sơn, sau đó đào mộ tổ của hai vị sư thúc, quả nhiên, ta đã thấy được Hỗn Độn Chung.” “Trong lúc vui mừng nhảy cẫng lên, sư điệt ta không để ý, lại để hai con chó gãy xương sống, tha mất đầu lâu của tiên nhân hai vị sư thúc.” “Tuy đã qua lâu như vậy, nhưng trong lòng sư điệt vẫn luôn áy náy không yên.” “Hai vị sư thúc đại nhân đại lượng, chắc sẽ không trách tội một vãn bối như ta đâu nhỉ?” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức nổi trận lôi đình!

“A a a, tiểu ma đầu, hôm nay dù sư phụ ngươi có đến đây cũng không giữ nổi cái mạng chó của ngươi đâu!” .....

Cuộc chiến Tứ Thánh sắp bùng nổ!

Vòng tròn Thánh nhân sau lưng Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn như bốc cháy.

Hàng tỷ tia sáng huy hoàng, trực tiếp che lấp cả Thái Dương Tinh.

“Kiếm!” Thông Thiên Giáo Chủ trong bộ thanh y phấp phới hét dài một tiếng.

Keng keng keng keng!

Bốn tiếng kiếm minh như rồng ngâm vang vọng khắp trời xanh đất vàng.

Trong Bích Du Cung, Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ lao vút ra, trấn áp bốn phương Đông Nam Tây Bắc.

Tru Tiên Kiếm sắc bén đến độ như có thể một kiếm chém đôi bầu trời bao la!

Trên thân Lục Tiên Kiếm khắc đồ hình chôn tiên thi hài chất đống!

Hãm Tiên Kiếm hồng quang rực rỡ, như uống no máu của vạn linh chúng sinh!

Tuyệt Tiên Kiếm lượn lờ phong lôi, đại diện cho sát phạt vô song!

Hỗn Độn kiếm khí cuồn cuộn dâng trào, dễ dàng bay vút lên tận chín tầng trời! .....

"Tiểu ma đầu, mạng của ngươi, do ta lấy!" Mục tiêu của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Từ Loan Đao.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận đã được bố trí.

Ba vị Thánh nhân đều ở trong trận, Thông Thiên sẽ không để Nguyên Thủy được như ý.

"Nguyên Thủy lão già hồ đồ, đối thủ của ngươi là ta!" Thông Thiên trầm giọng nói.

"Hỗn xược!" Nguyên Thủy giận dữ quát, mạnh mẽ vung Bàn Cổ Phiên.

Uy lực mười thành của Bàn Cổ Phiên quả thực đáng sợ, biển Đông vạn vạn dặm, cả bầu trời và biển cả mênh mông, lúc này đều vang lên tiếng "rắc rắc", toàn bộ nứt ra từng vết rạn.

Mỗi một vết rạn đều dài cả trăm triệu dặm.

Giống như một quả cầu thủy tinh bị ném mạnh xuống đất, thân cầu lập tức chi chít vết nứt.

Chỉ cần dùng thêm một chút lực, nó sẽ vỡ tan tành.

Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ, quét về phía Tru Tiên Kiếm.

Một khi mất đi một kiếm, trận pháp sẽ bị phá!

Tiếng "keng keng" vang lên như hàng tỷ lưỡi đao cùng lúc va chạm!

Hỗn Độn kiếm khí mênh mông cuồn cuộn, vừa ổn định trời đất, vừa điên cuồng bào mòn năng lượng bộc phát từ Bàn Cổ Phiên.

Thân Tru Tiên Kiếm đang lơ lửng đột nhiên ngẩng đầu.

Mũi kiếm chỉ thẳng vào Chuẩn Đề!

Khoảng cách còn xa, nhưng Chuẩn Đề đã cảm thấy mi tâm đau nhói, Thánh thể như sắp bị thanh kiếm này bổ đôi!

Không hổ là Thông Thiên Giáo Chủ Thánh nhân ngũ trọng thiên!

Không hổ là đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo!

Chuẩn Đề cắn chặt răng hàm, tung ra đòn toàn lực!

Thất Bảo Diệu Thụ quét mạnh xuống, một luồng tiên quang bảy màu xưa nay chưa từng có, che lấp cả ánh sáng của các vì sao.

Chuẩn Đề thất bại, không những không quét rơi được Tru Tiên Kiếm, mà còn bị Hỗn Độn kiếm khí nhấn chìm.

Lúc thoát ra đã đầu bù tóc rối, bộ y phục bị cắt thành từng dải, trông như một tên ăn mày... .....

"Sư đệ!" Tiếp Dẫn nắm chặt Gia Trì Thần Xử, đang chuẩn bị giúp Chuẩn Đề.

Chương 74

Nhưng Bàn Cổ Chân Thân do Từ Loan Đao điều khiển lại đột ngột đấm tới.

Nắm đấm đó, còn đáng sợ hơn cả một hành tinh.

Sau khi ma sát kịch liệt với không khí, nó trực tiếp bốc cháy, khói đặc cuồn cuộn, che trời lấp đất.

Tiếp Dẫn vung Tiên Thiên Cực Phẩm Công Phạt Linh Bảo, Gia Trì Thần Xử đập mạnh vào nắm đấm.

"Choang" một tiếng!

Làn sóng năng lượng vô hình quét qua Lục Hợp Bát Hoang!

Biển cả mênh mông dưới chân Tiếp Dẫn nổ tung, những bức tường sóng hùng vĩ như muốn vỗ vào tận trời cao.

"Tiểu ma đầu, chỉ dựa vào một Bàn Cổ Chân Thân mà muốn làm ta bị thương sao?

Nằm mơ đi!" Tiếp Dẫn cười khẩy, Thánh thể bùng phát vô lượng Phật quang!

"Sư huynh, ta và Nguyên Thủy đạo hữu sẽ cầm chân Thông Thiên, huynh mau chóng giết chết tên tiểu độc tử này!" Chuẩn Đề gào lớn.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn dốc toàn lực vung Bàn Cổ Phiên.

Tru Tiên Tứ Kiếm kêu "keng keng", chói tai vô cùng!

Trên đảo Kim Ngao, dù có hộ giáo đại trận, đệ tử Tiệt Giáo vẫn cảm thấy màng nhĩ đau nhói.

Trong lỗ tai, máu tươi rỉ ra từng sợi.

“Tất cả đệ tử nghe lệnh, vào Bích Du Cung!!!” Đa Bảo đạo nhân trầm giọng quát, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, cùng Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, chỉ huy chúng đệ tử, trật tự tiến vào cung lánh nạn. .....

“Tiểu ma đầu, có thể bị ba vị Thánh nhân cùng nhắm vào, có thể chết trong tay Thánh nhân Thiên Đạo, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh!” Tiếp Dẫn bay lên trời, từ trên cao nhìn xuống Từ Loan Đao đang đứng trên đỉnh đầu Bàn Cổ Chân Thân.

“Vinh hạnh?!” “Ha ha!!” Từ Loan Đao cười âm hiểm!

Ầm ầm ầm, lại một Bàn Cổ Chân Thân nữa, nhảy ra khỏi Đông Hải!

Cánh tay như một con thái cổ chân long vung lên, bất ngờ quất về phía Tiếp Dẫn đang không kịp phòng bị!

“Á” một tiếng, Tiếp Dẫn gọn gàng dứt khoát, như một cái giẻ rách lộn nhào bay ra ngoài.

Chớp đúng thời cơ, Từ Loan Đao đội Hỗn Độn Chung lao vút ra!

Trong nháy mắt đã đến trước mặt Tiếp Dẫn, vung tròn cánh tay.

Bốp một tiếng!

Một cái tát hung hăng giáng lên mặt Tiếp Dẫn!

Từ Loan Đao vẫn luôn có một giấc mơ là được tát vào mặt Thánh nhân Thiên Đạo!

Hôm nay, nó đã thành hiện thực! .....

Cuộc chiến Tứ Thánh, kinh thiên động địa!

Hầu như đã thu hút tất cả những đại thần thông giả có tên tuổi trong Hồng Hoang!

U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ từng sáng tạo ra tộc A Tu La, đang nhìn về phía Đông Hải.

Bắc Hải, Yêu Sư Côn Bằng của Thượng Cổ Thiên Đình, cũng đang chăm chú theo dõi trận chiến.

Thiên Đình, Hạo Thiên Thượng Đế và Dao Trì Vương Mẫu, mắt không chớp nhìn vào Côn Luân Kính.

Thái Dương Tinh, trên cây Phù Tang, một con Kim Ô ba chân, tựa như một hành tinh đang cháy hừng hực.

Bên bờ Nam Hải có cây Ngô Đồng, trên tán cây cao ngất trong biển mây, có một con công thần vũ lộng lẫy đang đứng.

Những cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang này, hoặc là tiên thiên thần linh, hoặc là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung.

Lục Áp là con trai thứ mười của Đế Tuấn, thái tử Yêu tộc, Khổng Tuyên là con thứ sáu trong chín đứa con của Nguyên Phượng, là con công đầu tiên giữa trời đất. .....

Khi bàn tay của Từ Loan Đao, tát mạnh vào mặt Tiếp Dẫn!

Các đại thần thông giả này, toàn bộ đều trố mắt chết lặng!

Đó là Thánh nhân Thiên Đạo đó!

Tồn tại vô thượng uy áp vũ trụ, xưa nay chưa từng có!

Vậy mà lại bị một vãn bối tát vào mặt trước công chúng!

Quá thảm!

Khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, Tiếp Dẫn sờ lên nửa bên mặt nóng rát, đôi mắt trong nháy mắt đỏ như máu!

Từ Loan Đao nhe răng trợn mắt, vẩy vẩy tay phải!

“Tiếp Dẫn sư thúc, người trong thiên hạ đều nói Tây Phương Nhị

Thích không biết xấu hổ, nhưng sư điệt không đồng ý đâu nhé!" "Nhìn xem, sư thúc vẫn bình an vô sự, còn tay của sư điệt ta thì tê rần cả lên rồi này!" Từ Loan Đao mỉm cười nói.

Tiếp Dẫn nhịn rồi lại nhịn!

Không được, không nhịn được nữa!

"A a a!

Tiểu ma đầu, ta phải uống cạn máu, ăn sạch thịt của ngươi!" Từ Loan Đao cười khinh bỉ, không nói nhảm nữa, điều động hai Bàn Cổ Chân Thân, vây đánh Tiếp Dẫn. .....

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề càng đánh càng kinh hãi!

Chuyện quái gì vậy?

Lại mọc ra thêm một Bàn Cổ Chân Thân?

Ngay cả mười hai Tổ Vu năm xưa cũng không làm được, đùa à!

"Hai vị, đang đối chiến với ta, mà dám mất tập trung sao?" Thông Thiên sát khí đằng đằng, Tru Tiên Tứ Kiếm rung lên điên cuồng.

Hỗn Độn kiếm khí như sóng cả, nháy mắt nhấn chìm Nguyên Thủy và Chuẩn Đề.

Có Bàn Cổ Phiên trong tay, nhưng dưới một đợt kiếm khí càn quét, Nguyên Thủy cũng bị thương không nhẹ.

Thánh thể bị kiếm khí cắt ra, máu Thánh nhân sáng rực chói mắt.

Chuẩn Đề còn thảm hơn, một nhánh của Thất Bảo Diệu Thụ cũng bị kiếm khí chém đứt.

Toàn thân như quả bóng bay bị đâm hàng trăm hàng ngàn mũi kim, máu phun ra trông thật hùng vĩ... .....

Trong Lục Đại Thánh nhân, Lão Tử đứng đầu, lục trọng thiên!

Nữ Oa và Thông Thiên ngũ trọng thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn tứ trọng thiên.

Chuẩn Đề tam trọng thiên, Tiếp Dẫn yếu nhất, chỉ có nhị trọng thiên.

Nhưng, hai Bàn Cổ Chân Thân vẫn khó mà hạ được lão già này.

Tương tự, Tiếp Dẫn cũng không thể rảnh tay để ý đến Từ Loan Đao.

Chương 75

Tiếp Dẫn tức lắm, nếu không phải Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị tiểu ma đầu cướp mất!

Có một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Phòng Ngự Linh Bảo bên người, sao có thể uất ức như vậy!

Từ Loan Đao ôm Hỗn Độn Chung, tập trung tinh thần, chuẩn bị chớp thời cơ hành động.

"Đến lúc rồi!" Nhân lúc Tiếp Dẫn quay đầu phòng ngự một Bàn Cổ Chân Thân, Từ Loan Đao đột ngột ném Hỗn Độn Chung ra.

Uy lực năm thành của Hỗn Độn Chung, tuyệt đối không thể xem thường!

Tiếp Dẫn tay phải nắm Gia Trì Thần Xử, đầu không ngoảnh lại, tay trái vung mạnh ra sau!

Nhưng ngay sau đó, Bàn Cổ Chân Thân còn lại, một cú bay người, trực tiếp ôm lấy cánh tay đó!

"Choang" một tiếng!

Hỗn Độn Chung trúng ngay đầu Tiếp Dẫn!

Trời đất quay cuồng, Tiếp Dẫn như một con quay, hoàn toàn không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc!

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta định làm gì?

Sao lại chóng mặt? .....

Từ Loan Đao đánh nhau, chưa bao giờ nói chuyện chính nhân quân tử.

Thừa thắng xông lên!

Hai Bàn Cổ Chân Thân, mỗi người ôm một cánh tay!

Từ Loan Đao hết lần này đến lần khác ném ra Hỗn Độn Chung!

Tiếp Dẫn hết lần này đến lần khác bị đập trúng!

Dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, Thánh nhân bị đập nhiều cũng không chịu nổi!

Trong thời gian ngắn, đầu Tiếp Dẫn đã sưng vù lên hai vòng.

Máu mũi máu miệng phun ra, thảm không kể xiết!

"Sư huynh!!!" Chuẩn Đề mắt như muốn nứt ra!

Trong trận chiến Tứ Thánh này, ý đồ ban đầu của Tây Phương Nhị Thích và Nguyên Thủy Thiên Tôn là dẫn dắt dư luận.

Biến gió Tây thành gió Đông!

Giờ thì hay rồi, gió Đông chưa thổi, gió Tây lại càng thổi mạnh!

Mẹ nó, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn kìa, sư huynh có thể cố gắng hơn một chút không! .....

Không hề có dấu hiệu báo trước!

Một lão đạo đột nhiên xuất hiện ở trung tâm chiến trường!

Râu trắng tóc trắng chân trần, trông như một ông lão nghiêm nghị nhưng hiền từ!

Nhưng bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, hay Thông Thiên Giáo Chủ, tất cả đều dừng tay.

Chỉ có Từ Loan Đao, vẫn đập đến vui quên trời đất!

“Khụ khụ!” Hồng Quân cố ý ho nhẹ hai tiếng!

Từ Loan Đao quay đầu nhìn.

“Ể?

Đây chẳng phải là sư tổ ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng của ta sao?” “Không đúng, chắc là ta bị ảo giác rồi, sư tổ lão nhân gia sao lại nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang chứ!” Từ Loan Đao lắc đầu, tiếp tục đập!

Trán Hồng Quân hiện lên mấy vạch đen, giọng nói tang thương: “Tiểu Đao, đủ rồi, dừng tay đi!” “Ồ, đúng là sư tổ thật à!” “Tiểu Đao nhớ Người chết đi được!” Từ Loan Đao thu hồi Hỗn Độn Chung, để hai Bàn Cổ Chân Thân lặn vào biển cả mênh mông.

Tội nghiệp Tiếp Dẫn, vô duyên vô cớ bị đập cho bao nhiêu phát! .....

“Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bốn người theo ta đến Tử Tiêu Cung!” Bỏ lại một câu như vậy, Hồng Quân một bước bước ra, biến mất không dấu vết.

Lão đầu này, quá kinh khủng, ngay cả cổng không gian cũng không cần dùng!

Trước khi đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích, ném cho Từ Loan Đao một ánh mắt sắc như dao.

“Chậc chậc, đúng là sắc lẹm!” Từ Loan Đao bĩu môi.

Thông Thiên khẽ gật đầu với Từ Loan Đao, sau đó tiến vào cổng không gian, đi đến Hỗn Độn.

Cuộc chiến Tứ Thánh, vì Đạo Tổ can thiệp, mà kết thúc chóng vánh.

Nhưng ma uy của Từ Loan Đao, lại như một cơn cuồng phong,

với thế như chẻ tre, càn quét khắp Hồng Hoang!

Không phải Thánh nhân, nhưng lại có thể đánh bầm dập Thánh nhân!

Dưới Thánh nhân đều là con kiến?

Con kiến này cũng quá đáng sợ rồi! .....

Không ai biết Hồng Quân đã nói gì với Tứ Thánh.

Tóm lại trận phong ba này, cuối cùng cứ thế cho qua!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích trong lòng chắc chắn rất ấm ức, nhưng xét cho cùng, đại sự này là do họ hoạch định.

Chỉ vì sự xuất hiện bất ngờ của Từ Loan Đao, mà con ngựa hoang đã hoàn toàn tuột dây cương.

Tây Phương Giáo, cái gọi là Định Quang Hoan Hỉ Phật, vốn là kẻ phản bội của Tiệt Giáo, Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Chết thì chết rồi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không đau lòng.

Nhưng Nhật Quang và Nguyệt Quang Bồ Tát, là những cán bộ cốt cán do họ một tay đề bạt, cứ thế mà toi mạng vô cớ.

Tây Phương Giáo tổn thất thảm trọng, Xiển Giáo cũng chẳng khá hơn là bao.

Đệ tử đời thứ hai Tiêu Trăn, Đặng Hoa, đệ tử đời thứ ba Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ.

Mấy người này vốn là bia đỡ đạn mà Nguyên Thủy chuẩn bị, chỉ tiếc là không hy sinh trong Phong Thần Lượng Kiếp, đúng là lãng phí.

Nhưng Thổ Hành Tôn, là đệ tử tinh anh được bồi dưỡng trọng điểm, có sư huynh bảo vệ, lại còn là Thiên mệnh chi tử.

Điều khiến Nguyên Thủy hộc máu nhất là, một trong Thập Nhị Kim Tiên, Từ Hàng đạo nhân, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Khả năng lớn là toi rồi! .....

Mấy ngày nay, núi Tuấn Lang gần như bị đệ tử Tiệt Giáo dẫm cho lún xuống mấy trăm trượng.

Mấy nữ đệ tử quốc sắc thiên hương động tay động chân thì thôi đi.

Chương 76

Đáng ghét nhất là đám nam đệ tử, ai nấy đều hận không thể mổ xẻ Từ Loan Đao ra nghiên cứu.

Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ năm lần bảy lượt ra lệnh, Từ Loan Đao cuối cùng cũng có một môi trường tu luyện yên tĩnh. .....

Một đêm, trăng sáng sao thưa.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên đang rảnh rỗi luyện thư pháp, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ra ngoài đảo Kim Ngao.

"Bình Tâm, ta nể mặt Địa Đạo, nếu ngươi dám có ý đồ với Tiểu Đao, ta sẽ khiến U Minh Địa Phủ của ngươi tan thành tro bụi!" Dưới ánh trăng, Cửu Phượng nhìn xa xa về phía đạo trường Thánh nhân rực rỡ hà quang, vạn vạn tia sáng lành, đôi mày lá liễu khẽ nhíu lại.

Có hộ giáo đại trận, căn bản không vào được!

Bất chợt, Cửu Phượng rùng mình!

Như một con thỏ bị thái cổ man thú nhắm trúng!

Cảm giác đến nhanh mà đi cũng nhanh!

"Thánh nhân Thiên Đạo sao?

Khoảng cách xa như vậy, ta đã đủ cẩn thận rồi, vẫn bị phát hiện!" Cửu Phượng tê cả da đầu, nhưng không muốn rời đi.

Bình Tâm không thể giao tiếp với Địa Đạo nữa rồi!

Chuyện này mấy Đại Vu khác không biết, nhưng Cửu Phượng thì biết rõ!

Âm gian, sắp có đại sự xảy ra!

Truyền thừa duy nhất còn lại của Vu tộc, đang lung lay sắp đổ!

Cửu Phượng phải tìm Từ Loan Đao, vì tin tức đã lan truyền ra ngoài.

Ai cũng biết vị tiểu sư thúc của Tiệt Giáo này đã bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nghịch chuyển bản nguyên, triệu hồi Bàn Cổ Chân Thân.

Cửu Phượng đột ngột quay đầu!

Mười bước chân phía sau, một mỹ nam tử phong độ trong bộ y phục trắng như tuyết, đang nheo đôi mắt dài hẹp nhìn nàng.

"Hey!" Từ Loan Đao vẫy tay chào. .....

Dưới ánh trăng, Từ Loan Đao và Cửu Phượng quan sát lẫn nhau.

Là thủ lĩnh của các Đại Vu, trong cơ thể Cửu Phượng có tinh huyết Bàn Cổ loãng, cảnh giới là Chuẩn Thánh cửu trọng thiên.

Trong tình huống Thánh nhân Thiên Đạo không xuất hiện, nàng đủ sức đi ngang trong Hồng Hoang.

Thân hình thon dài mảnh mai, làn da như ngọc trắng thượng hạng, đôi mắt thu thủy dài như lá liễu tháng hai, tràn đầy vẻ anh khí đặc biệt.

"Vị cô nương này, là ai vậy?

Đêm hôm khuya khoắt không ở trong động phủ bế quan tu luyện, lại lượn lờ bên ngoài đảo Kim Ngao của ta làm gì?" Vu Yêu Lượng Kiếp đã qua đi từ lâu, Từ Loan Đao tuy là Tiên Thiên Nhân Tộc, nhưng chưa từng gặp Cửu Phượng.

Chẳng biết vì sao, Cửu Phượng luôn cảm nhận được một cảm giác thân thiết khó hiểu từ trên người Từ Loan Đao.

Người có tư cách bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trong cơ thể tuyệt đối có chảy dòng máu của Bàn Cổ, bất kể là tinh huyết hay tâm đầu huyết.

Cửu Phượng không chắc chắn hỏi: "Chẳng lẽ... là tiểu sư thúc của Tiệt Giáo, Từ Loan Đao?" Khẽ gật đầu, Từ Loan Đao tưởng Cửu Phượng là fan hâm mộ tìm đến.

"Những người khác đâu?" Cửu Phượng tò mò.

Từ Loan Đao mặt ngơ ngác, "Cô nương, ý cô là gì?

Hơi khó hiểu nhỉ!" "Chân thân của Phụ Thần, là do ngươi triệu hồi ra phải không?" Cửu Phượng hỏi.

Phụ Thần!

Từ Loan Đao nhướng mày, từ xưa đến nay, chỉ có Vu tộc mới gọi Bàn Cổ như vậy.

Mười hai Tổ Vu, chết mười một, Hậu Thổ, hay là Bình Tâm Nương Nương, bị Thiên Đạo chế ước, không thể vào dương gian.

Mấy Đại Vu, đa phần đều là những kẻ đầu óc đơn giản, tay chân phát triển.

Thân phận của cô gái trước mắt đã rõ như ban ngày.

Hóa ra, Cửu Phượng đã có định kiến từ trước, cho rằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là do mười hai người bố trí.

"Cửu Phượng, muội muội của Tổ Vu Cường Lương!" Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, là do một mình ta bố trí, không có cái gọi là những người khác, mười một người kia đều không có thật." "Không thể nào!!!" Cửu Phượng không tin!

Năm xưa mười hai Tổ Vu đỉnh thiên lập địa, đã diễn hóa không biết bao nhiêu lần, mới có thể hoàn mỹ bố trí Thập Nhị Đô Thiên

Thần Sát Đại Trận.

Cuối Vu Yêu Lượng Kiếp, Cửu Phượng lấp vào vị trí của Hậu Thổ, dốc hết tâm huyết, mới nhớ được bảy trăm chín mươi tám triệu ấn quyết, miễn cưỡng bố trí đại trận.

Làm sao có người chỉ bằng sức một mình, đã có thể nghịch chuyển bản nguyên, triệu hồi Bàn Cổ Chân Thân?

"Sự thật là vậy, tin hay không, thì liên quan gì đến ta?" Từ Loan Đao lạnh lùng nói: "Lập tức, mau rời khỏi Đông Hải, nếu không ta bắt ngươi về làm nha hoàn ấm giường!" "Ngươi có bản lĩnh đó sao?" Cửu Phượng cố ý chọc giận Từ Loan Đao, muốn thử hắn một phen.

Đương nhiên, không phải để làm nha hoàn ấm giường, mà là để xem rốt cuộc Từ Loan Đao có bí mật gì.

"Đừng hối hận!!!" Từ Loan Đao cười nham hiểm, đột ngột lao tới, một quyền đấm về phía Cửu Phượng.

Cửu Phượng mắt sáng lên, tên vương bát đản này lại dám đối đầu với nàng về sức mạnh thể xác.

Đúng là cầm đèn chạy vào nhà xí!

Thiên hạ ai mà không biết, Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ rèn luyện nhục thể, đặc biệt là mười hai Tổ Vu, chỉ bằng đôi tay đã có thể cứng đối cứng với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bao nhiêu năm nay, dưới sự chỉ dạy của Bình Tâm Nương Nương, Vu thể của Cửu Phượng hiện tại đã không thua kém mười hai Tổ Vu năm xưa.

Nàng cũng nắm chặt nắm đấm nhỏ nhắn, chọn đối công với Từ Loan Đao!

"Choang" một tiếng!

Như hai hành tinh đâm sầm vào nhau!

Trên Đông Hải, trời cao nứt toác, biển cả dậy sóng ngập trời!

Từ Loan Đao bình an vô sự, nhưng Cửu Phượng lại lùi lại liên tiếp mười bước.

Bàn tay ngọc trắng khẽ run rẩy, xương ngón tay như muốn gãy lìa, truyền đến từng cơn đau rát bỏng.

"Ta, Từ Loan Đao, xưa nay thương hoa tiếc ngọc, cho cô hai lựa chọn!" "Thứ nhất, nhận thua, chủ động theo ta về, ngoan ngoãn lên giường nằm!" "Thứ hai, bị ta đánh cho khóc!" 6.

Cửu Phượng giận quá hóa thẹn, nghiến răng bạc, quát khẽ: "Tên đồ dâm tặc này!" "Ta thích nhất là thuần phục ngựa hoang, cái cảm giác chinh phục đó, khiến người ta say đắm!" Dứt lời, Từ Loan Đao dốc toàn lực!

Thân hình hắn còn nhanh hơn cả phong lôi, Cửu Phượng căn bản không phản ứng kịp.

Nắm đấm to như cái bao cát, đấm thẳng vào ngực.

Cửu Phượng hừ một tiếng, giây tiếp theo, như quả đạn pháo bay ngang ra ngoài.

Khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, khóe miệng Cửu Phượng rỉ ra từng sợi máu tươi đỏ thẫm.

Nàng ôm lấy bên ngực phải đau nhói, trong mắt tràn đầy nước mắt tủi thân.

Đời Từ Loan Đao sợ nhất ba thứ, bạn bè thiếu tiền không trả, tiểu đệ không cứng, và nước mắt phụ nữ.

Sao Cửu Phượng lại khóc?

Chương 77

Thực ra là do cú đấm của Từ Loan Đao đánh vào chỗ quá mềm mại!

"Bốp" một tiếng, Từ Loan Đao dùng tay trái tát mạnh vào tay phải.

Không thể nhắm chuẩn hơn một chút à?

Không biết chỗ đó rất mỏng manh sao?

"Đừng khóc, ta để cô đi là được chứ gì?" Từ Loan Đao cạn lời.

Không nói thì thôi, vừa mở miệng, Cửu Phượng lập tức khóc như mưa.

Từng giọt lệ như hạt trân châu, lăn trên gò má trắng ngần không tì vết, thật khiến người ta thương cảm! .....

"Haizz!" Thở dài một hơi, Từ Loan Đao đến bên cạnh Cửu Phượng, đưa cho một chiếc khăn tay.

Cửu Phượng không từ chối, nhận lấy khăn tay, trước lau nước mắt, sau đó theo thói quen che lên chiếc mũi nhỏ xinh.

Mặt Từ Loan Đao xanh mét!

Chiếc khăn tay này là do Vân Tiêu tự tay may, từng đường kim mũi chỉ, bây giờ còn dính nước mũi của con nhỏ này.

Cửu Phượng hiển nhiên cũng nhận ra, trên gương mặt xinh đẹp không khỏi ửng hồng.

Khăn tay này, bây giờ làm sao đây?

Giặt sạch rồi trả lại à?

Từ Loan Đao cúi người xuống, nhìn nhìn vào ngực Cửu Phượng.

“Cô nương, hai bên to nhỏ không đều rồi kìa, có muốn ta đấm thêm một phát vào bên trái không?” “Cút!!!” Cửu Phượng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhét chiếc khăn tay vào trong tay áo.

“Ta phải về đây!” Dương gian quá nguy hiểm, đã làm rõ ràng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là do Từ Loan Đao bố trí.

Cửu Phượng phải nhanh chóng báo cáo chuyện này cho Bình Tâm Nương Nương.

“Ngươi có muốn đi cùng ta không?” Cửu Phượng nghiêng đầu nhìn Từ Loan Đao.

Đến U Minh Địa Phủ gặp Bình Tâm Nương Nương?

Chắc sẽ bị mổ xẻ nghiên cứu mất!

Từ Loan Đao lắc đầu, “Mau đi đi, sư phụ ta đã sớm phát hiện ra rồi, lão nhân gia tính tình không tốt đâu.” “Nhớ giặt sạch khăn tay, đợi có cơ hội thì trả lại cho ta!” “Hừ!” Cửu Phượng kiêu ngạo hừ một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đúng là keo kiệt!” Nhìn theo bóng vị thủ lĩnh Đại Vu đi xa, Từ Loan Đao quay người trở về núi Tuấn Lang trên đảo Kim Ngao. .....

Một ngày, trời quang mây tạnh!

Núi Côn Luân, trong Kim Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra Thánh niệm!

“Ngọc Đỉnh, đến gặp ta!” Một khắc sau, Ngọc Đỉnh chân nhân tiến vào tiên cung, cúi đầu chào Nguyên Thủy đang ngồi trên cao.

“Sư phụ, người tìm con!” Nguyên Thủy trầm giọng nói: “Thời cơ đã đến, đến Quán Giang Khẩu ở nhân gian, thu nhận Dương Tiễn làm đồ đệ.” “Sau khi đưa về Ngọc Tuyền Sơn, hãy dốc lòng truyền thụ, truyền Bát Cửu Huyền Công cho nó.” Ngọc Đỉnh chân nhân kinh ngạc: “Bát Cửu Huyền Công!” Bát Cửu Huyền Công không hề đơn giản, tu

luyện đến đại thành, phàm là chim bay thú chạy, núi đá cây cỏ trong trời đất.

Vạn sự vạn vật trong Âm Dương Ngũ Hành, không gì không thể biến hóa, diệu dụng vô cùng.

Đây là tâm huyết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong những nền tảng lập giáo của Xiển Giáo.

Đừng nói mấy đệ tử đời thứ ba, ngay cả Khương Tử Nha, Thân Công Báo trong đời thứ hai, cũng không có tư cách tu luyện.

Nguyên Thủy sắc mặt ngưng trọng nói: "Dương Tiễn là Thiên mệnh chi tử, khí vận bản thân không thua kém Linh Châu Tử!" "Tương lai của nó, sẽ trở thành thủ lĩnh của đệ tử đời thứ ba Xiển Giáo ta, Ngọc Đỉnh, ngươi phải để tâm!" Trong lòng Ngọc Đỉnh chân nhân dậy sóng.

"Sư phụ, người cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ đưa Dương Tiễn về Xiển Giáo chúng ta!" Ra khỏi Kim Khuyết Cung, Ngọc Đỉnh chân nhân cưỡi gió, nhanh chóng đến nhân gian. .....

Một góc nhân gian, có một tòa cổ thành, tên là Quán Giang Khẩu.

Khi Ngọc Đỉnh chân nhân đang trèo non lội suối, Từ Loan Đao lại thong dong tự tại, ngồi trong một tửu lâu, uống rượu ngon, ngắm mưa xuân lất phất như sợi tơ.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, Dương Tiễn có thể nói là đã tỏa sáng rực rỡ, lập nên chiến công hiển hách cho vương triều Đại Chu.

Cuối cùng nhục thân thành Thánh!

Đương nhiên, không phải trở thành Thánh nhân, chỉ là nhục thân phong thần mà thôi! .....

Quán Giang Khẩu!

Rõ ràng là tiết xuân, nhưng trên bầu trời lại có mây đen cuồn cuộn, như một vùng biển cả mênh mông đảo ngược.

"Rắc" một tiếng, tia chớp xé toạc bầu trời, giương nanh múa vuốt, dữ tợn như rồng.

Rào rào, những hạt mưa to như hạt đậu trút xuống, Quán Giang Khẩu trong nháy mắt mù mịt hơi nước.

Con đường đá xanh một khắc trước còn khá náo nhiệt, giờ đã không còn bóng người.

Có người đứng dưới mái hiên trú mưa, có người mượn ô che nón, cổ ngữ có câu, nước xuân quý như dầu.

Nhưng trên mặt lê dân bá tánh ở Quán Giang Khẩu, chỉ có vẻ chết lặng và tuyệt vọng.

Chủ quán rượu mặt mày ủ dột, nói: "Cơn mưa bão thứ bốn mươi chín kể từ đầu xuân, không biết đến bao giờ mới tạnh!"

.....

Hai mươi năm trước, Dương Thiên Hữu, tiểu chư hầu trấn giữ Quán Giang Khẩu, gặp vận cứt chó, cưới được một người phụ nữ quốc sắc thiên hương làm vợ.

Một năm sau, người phụ nữ tên Vân Hoa đó sinh ra một quái thai.

Tại sao lại là quái thai?

Vì trên trán đứa bé lại có con mắt thứ ba.

Vân Hoa đặt tên con trai là Dương Tiễn, gia đình ba người cũng đã có một khoảng thời gian vui vẻ hòa thuận.

Hai năm sau, vào một ngày nọ, Vân Hoa bốc hơi khỏi nhân gian, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Kể từ đó, Dương Thiên Hữu vốn khỏe mạnh, ăn gì cũng ngon, không biết vì sao bỗng mắc bệnh hiểm nghèo, chưa đầy một năm đã qua đời.

Dương Tiễn mới tròn ba tuổi, có thể nói là lớn lên nhờ cơm trăm họ... .....

Cũng vào năm Vân Hoa mất tích, Quán Giang Khẩu bất kể xuân hạ thu đông, cứ vài ngày lại có một trận mưa bão lớn.

Ruộng đồng bị phá hủy, nhà cửa bị ngập, mười mấy năm nay, không biết đã có bao nhiêu người chết trong lũ lụt.

Quán Giang Khẩu trước đây là một đại thành đúng nghĩa, dân số thường trú mấy chục triệu.

Nhưng bây giờ, Quán Giang Khẩu đã trở thành một con dã thú ăn người không nhả xương.

Bao nhiêu người dắt díu gia đình, rời bỏ quê hương, chỉ còn lại một số người già yếu bệnh tật chờ chết. .....

Bỗng nhiên, Từ Loan Đao đang ngồi bên cửa sổ đứng dậy, nhìn về phía xa.

Một đoàn người đội mưa, vội vã chạy ra ngoài Quán Giang Khẩu.

Người dẫn đầu, thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, chính là Dương Tiễn đã trưởng thành.

Từ Loan Đao như một bóng ma, đi theo sau Dương Tiễn. .....

Chương 78

7.

Ngoài Quán Giang Khẩu, con đê phòng lũ bị nước lũ ngập trời đâm sầm làm vỡ một lỗ hổng.

Nước lũ hung dữ nhấn chìm từng mảng đất đai rộng lớn.

Dương Tiễn thân chinh đi đầu, liều mình nguy hiểm, xếp từng bao cát vào chỗ vỡ.

Thân thể bán tiên vật lộn sinh tử với tự nhiên!

Cuối cùng, Dương Tiễn đã chiến thắng!

Mưa bão tạnh, bá tánh Quán Giang Khẩu, đã lâu mới thấy lại mặt trời.

Ánh nắng vàng óng, chiếu lên thân hình, khuôn mặt đầy bùn đất của Dương Tiễn, anh khẽ nheo đôi mắt dài.

Vẻ mặt tràn đầy niềm vui khó tả. .....

Trước khi chết, Dương Thiên Hữu đã nói cho con trai biết sự thật.

Dương Tiễn biết, mẹ mình Vân Hoa, là em gái của Tam Giới Chúa Tể Hạo Thiên Thượng Đế, tên là Vân Hoa Tiên Tử.

Vì tự ý hạ phàm, cùng Dương Thiên Hữu quen biết yêu nhau, sinh ra Dương Tiễn.

Không chỉ vi phạm thiên điều, mà còn khiến Hạo Thiên nổi trận lôi đình.

Thần tiên?

Dù chỉ là một thiên binh không đáng kể, trong mắt phàm phu tục

tử, đó cũng là tồn tại chí cao vô thượng.

Trong mắt Hạo Thiên, hoàng đế nhân gian thì sao?

Chẳng phải cũng chỉ là con giun bò trong bùn lầy hôi thối thôi sao!

Nhưng Dương Thiên Hữu, con giun đáng chết đó, lại dám làm ô uế người em gái băng thanh ngọc khiết của mình!

Hạo Thiên trong cơn thịnh nộ, đã trấn áp Vân Hoa Tiên Tử không biết hối cải, đầu cứng như Tiên Thiên Chí Bảo, dưới chân núi Đào!

Ngày đêm chịu đựng nỗi khổ thiên đao vạn quả!

Cái chết của Dương Thiên Hữu, cũng không thoát khỏi liên quan đến người cậu của Dương Tiễn.

Để cho con giun đó sống thêm một năm, là do Vân Hoa Tiên Tử lấy cái chết ra ép buộc mới đổi được. .....

Nếu không có Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt, Dương Tiễn đã sớm hồn phi phách tán.

Giả sử Hạo Thiên không phải là Tam Giới Chúa Tể, mà cùng em gái Vân Hoa Tiên Tử đều là phàm nhân.

Thì Dương Thiên Hữu, là một con chó.

Dương Tiễn, là một bán thú nhân. .....

Dương Tiễn trong lòng biết rõ, những trận mưa bão lũ lụt bốn mùa không ngớt ở Quán Giang Khẩu.

Không thoát khỏi liên quan đến Hạo Thiên Thượng Đế, người cậu một lòng muốn giết chết mình.

Mỗi lần chiến thắng lũ lụt, Dương Tiễn đều cảm thấy mình đã chiến thắng Hạo Thiên.

Cái cảm giác sảng khoái đó, văn tự nhợt nhạt không thể hình dung

và miêu tả được. .....

Trở về chỗ ở tắm rửa một phen, Dương Tiễn thay một bộ quần áo sạch sẽ, đeo trường đao bên hông.

Ra khỏi Quán Giang Khẩu, anh bay lên trời, cưỡi gió đi xa.

Dù sao cũng là con trai của Vân Hoa Tiên Tử, thân thể bán tiên.

Lại là Thiên mệnh chi tử vạn người có một, Dương Tiễn sinh ra đã có tu vi Địa Tiên.

Cao hơn Nhân Tiên cơ bản nhất một đại cảnh giới. .....

Một canh giờ sau!

Dương Tiễn dừng lại trước một ngọn núi nguy nga.

Đó chính là núi Đào!

Trong núi Đào, vang lên giọng nói dịu dàng của Vân Hoa Tiên Tử: "Nhị Lang, khổ cho con rồi!" Vân Hoa Tiên Tử cảnh giới Đại La Kim Tiên, dù bị núi Đào trấn áp, cũng có thể nhìn thấy Quán Giang Khẩu.

Mười mấy năm nay, những gì Dương Tiễn phải chịu đựng, làm một người mẹ, bà biết rõ.

"Mẹ, tu vi của con lại có tiến bộ, để con thử lại một lần nữa!" Những năm nay, Dương Tiễn đã học được không ít thần thông thuật pháp từ Vân Hoa Tiên Tử.

Nhiều lần thử chém núi Đào.

Nhưng lần nào cũng thất bại, bị sức mạnh của Hạo Thiên phản chấn, làm cho gãy xương gãy gân.

"Haizz!" Vân Hoa Tiên Tử khẽ thở dài, bà đã từng khuyên ngăn Dương Tiễn, nhưng hiệu quả rất ít.

Đứa con trai này một lòng muốn cứu bà ra, gần như đã bị ám ảnh.

"Hát!" Hét dài một tiếng, Dương Tiễn dốc toàn lực!

"Ong" một tiếng, đại đao dài bốn mươi mét, mang theo sức mạnh khai sơn liệt thạch, chém mạnh về phía núi Đào!

"Choang" một tiếng!

Trên núi Đào, năng lượng do Hạo Thiên Thượng Đế rót vào tự động thức tỉnh.

Dễ dàng chấn vỡ cây đao của Dương Tiễn thành từng mảnh.

Tội nghiệp Dương Tiễn, lùi lại liên tiếp mười bước, hai tay hổ khẩu máu tươi đầm đìa, thậm chí có thể thấy cả xương.

"A!" Sức mạnh của Hạo Thiên sau khi thức tỉnh, bắt đầu thiên đao vạn quả với Vân Hoa Tiên Tử!

Từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn tuyệt vọng, từ trong núi Đào truyền ra.

Dương Tiễn bi phẫn toàn thân run rẩy!

Hận quá!

Hận không thể lập tức xông lên Thiên Đình, đánh cho người cậu máu lạnh vô tình kia đến liệt nửa người. .....

Trên chín tầng trời, Ngọc Đỉnh chân nhân đứng trên một đám mây lành, đang quan sát Dương Tiễn.

Thấy Dương Tiễn đầu bù tóc rối, mắt như muốn nứt ra, Ngọc Đỉnh cảm thấy thời cơ đã đến.

Vừa định đi xuống!

Một người lặng lẽ đứng trước mặt!

"Hey, Ngọc Đỉnh sư huynh, lâu rồi không gặp nhỉ!" Từ Loan Đao

cười tươi nói.

Ngọc Đỉnh chân nhân lập tức xù lông, tên tiểu ma đầu này không ở đảo Kim Ngao cho yên, chạy đến nhân gian làm gì?

Chương 79

Nhân gian lớn như vậy, sao lại cứ chạy đến núi Đào?

Du sơn ngoạn thủy?

Tuyệt đối không có khả năng!

"Từ sư đệ, Linh Châu Tử chuyển thế là Na Tra, đã bị ngươi cướp đi!" "Dương Tiễn cũng phải vào Xiển Giáo của ta!" Ngọc Đỉnh chân nhân không ngốc, dù sao Từ Loan Đao cũng có tiền án.

Dùng mông cũng biết, tên tiểu vương bát đản này lại chuẩn bị nửa đường chặn cướp Dương Tiễn.

"Ý của Ngọc Đỉnh sư huynh, là ta cướp Na Tra đi sao?" "Rõ ràng là Na Tra tự nguyện bái ta làm thầy, không tin sư huynh cứ đi hỏi Từ Hàng sư huynh!" "Xin lỗi, Từ Hàng sư huynh hình như bị ta giết rồi!" Hình như?

Hình như cái con khỉ!

Rõ ràng là vậy!

"Từ sư đệ, khuyên ngươi một câu, đừng quá cuồng!" "Trong lòng ta biết rõ, Phong Thần Lượng Kiếp một khi giáng lâm, Đại sư bá chắc chắn sẽ đứng về phía Xiển Giáo!" "Cổ ngữ có câu, làm người nên chừa một đường, sau này còn gặp lại!" Ngọc Đỉnh chân nhân trầm giọng nói.

Từ Loan Đao cười lạnh một tiếng, lao tới.

Một cái tát ngược tay, tát cho Ngọc Đỉnh máu mũi máu miệng phun ra, cằm cũng trật khớp.

"Sư huynh, ta là người tốt bụng, nói chuyện dễ nghe!" "Cho sư

huynh hai lựa chọn, một là chịu đòn, chịu đòn xong rồi tự về, hai là chịu đòn, rồi bị người ta khiêng về!" Ngọc Đỉnh ôm mặt đầy máu tươi, trong mắt gần như phun ra lửa. .....

Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, và Dương Tiễn, vốn là những quân cờ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dốc hết tâm tư mài giũa.

Quân cờ đã chuẩn bị xong, lại bị tên vương bát đản Từ Loan Đao, cuỗm hết về Tiệt Giáo.

Trời xanh không có mắt!

"Họ Từ kia, ngươi cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ quay lại!" Bỏ lại một câu tàn nhẫn, Ngọc Đỉnh chân nhân co giò bỏ chạy, trong nháy mắt đã biến mất không dấu vết.

Từ Loan Đao khinh bỉ cười một tiếng, từ trên trời giáng xuống!

"A a a!" Trong núi Đào, tiếng kêu thảm thiết của Vân Hoa Tiên Tử gần như không nghe thấy.

Dương Tiễn mắt đỏ ngầu gầm lên điên cuồng, trông như người điên.

"Gào cái búa, câm miệng cho ta!" Từ Loan Đao đau đầu nói.

Tiếng kêu ngừng bặt, Dương Tiễn nhìn chằm chằm vào Từ Loan Đao, ánh mắt đầy cảnh giác.

"Ngươi là ai?" Dương Tiễn nghi ngờ hỏi.

"Tiểu tử, nghe cho kỹ đây!" Từ Loan Đao phất tay áo, nói: "Ta là tiểu sư thúc của Tiệt Giáo, đệ tử thân truyền thứ năm của một trong Tam Thanh là Thông Thiên Giáo Chủ, người đẹp trai nhất đảo Kim Ngao, Từ Loan Đao đây!" "Từ Loan Đao!" Dương Tiễn sống ở nhân gian, biết rất ít về tiên phật thần ma.

Chưa từng nghe đến Từ Loan Đao, nhưng danh tiếng của Tam

Thanh, lại như sấm bên tai!

Vân Hoa Tiên Tử thường kể cho con trai nghe về Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử là thiên hạ đệ nhất dưới Đạo Tổ Hồng Quân, đứng đầu các Thánh nhân!

Nguyên Thủy Thiên Tôn là chủ của Xiển Giáo, trấn giữ núi Côn Luân tổ của vạn núi, dưới trướng có Thập Nhị Kim Tiên uy chấn Hồng Hoang!

Thông Thiên Giáo Chủ sát phạt cử thế vô song, là chủ của Tiệt Giáo, hữu giáo vô loại, vạn tiên triều bái!

Chưởng quản đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo, phi Tứ Thánh bất khả phá!

"Phịch" một tiếng, hai đầu gối Dương Tiễn mềm nhũn, lập tức quỳ xuống trước mặt Từ Loan Đao!

"Cầu xin thượng tiên, cứu mẹ của ta!" Dương Tiễn nói từng chữ, không hề nghi ngờ thân phận tiểu sư thúc Tiệt Giáo của Từ Loan Đao.

Dù sao chúng sinh vạn linh, không một ai dám mượn danh Tam Thanh để lừa đảo.

Thấy Từ Loan Đao không nói gì, Dương Tiễn dứt khoát dập đầu.

Đầu đập xuống đất, trán liền thấy máu.

Dương Tiễn không ngốc, anh hiểu sâu sắc rằng, chỉ bằng sức của mình, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể chém núi Đào.

Chờ đến lúc anh trưởng thành thật sự, có lẽ xương cốt của Vân Hoa Tiên Tử cũng đã hóa thành tro.

Từ Loan Đao nhìn núi Đào một cái, mặt không cảm xúc nói: "Ta có thể cứu mẹ ngươi, nhưng ngươi sẽ báo đáp ta thế nào?" Dương Tiễn cố gắng kìm nén niềm vui sướng trong lòng, nói: "Ta nguyện vì

thượng tiên vào sinh ra tử, không từ nan, chỉ cần thượng tiên ra lệnh, mạng của ta, tùy thời có thể lấy!" "Hừ!" Từ Loan Đao hừ lạnh một tiếng, "Ta cần mạng của ngươi làm gì?

Sống cho tốt vào!" "Sống sót, mới có tương lai vô hạn tươi sáng!" "Nhìn cho kỹ đây, thứ trong mắt ngươi cao không thể với tới, đối với ta, chỉ là gà đất chó sành!" Không dùng bất kỳ thần thông pháp bảo nào, trước mặt Dương Tiễn, Từ Loan Đao tung ra một quyền!

Nắm đấm đáng sợ không gì sánh được, quét ngang trời cao!

Ầm ầm một tiếng!

Ngọn núi Đào nguy nga hùng vĩ, trong nháy mắt tan rã!

Đá lớn bay tung trời, bụi mù mịt!

Trong đống đổ nát của núi Đào, Vân Hoa Tiên Tử trong bộ y phục màu xanh lam, mặt không còn giọt máu, gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ kinh hãi.

Trên núi Đào, tuy có sức mạnh của Hạo Thiên gia trì.

Nhưng đừng nói là Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên Từ Loan Đao, bất kỳ một Đại La Kim Tiên nào, cũng có thể đập nó nát bét.

Nhưng đó chẳng phải là đang vả vào mặt Tam Giới Chúa Tể sao?

.....

"Mẹ!!!" Đôi mắt hổ của Dương Tiễn tràn đầy nước mắt, anh đứng dậy, lao nhanh tới, đỡ lấy Vân Hoa Tiên Tử đang lảo đảo.

"Nhị Lang!" Vân Hoa Tiên Tử vuốt ve khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Dương Tiễn, khóc đến đứt từng khúc ruột.

Mười mấy năm nay, vì có con mắt thứ ba trên trán, Dương Tiễn cũng không biết đã phải chịu bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ và sỉ nhục.

Lê dân bá tánh ở Quán Giang Khẩu, ban đầu thậm chí còn cho rằng

những trận mưa bão lũ lụt liên miên, là do Dương Tiễn, cái quái thai này gây ra.

Họ chửi rủa anh là yêu vật, ma quỷ, hận không thể giết chết anh, hiến tế cho ông trời. .....

Dương Tiễn vốn có thể rời xa Quán Giang Khẩu, nơi đau buồn này.

Nhưng cuối cùng anh đã chọn ở lại, ngăn chặn lũ lụt, không biết bao nhiêu lần suýt chết.

Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, bá tánh cuối cùng cũng chấp nhận Dương Tiễn.

Thậm chí còn ủng hộ anh làm thành chủ mới của Quán Giang Khẩu.

Vào thời điểm khó khăn nhất, Dương Tiễn trên không có một mảnh ngói che thân, dưới không có một tấc đất cắm dùi.

Bao nhiêu năm tháng, xuân đi thu lại, gian khổ chịu đựng, cuối cùng cũng đã thấy được ánh trăng sau mây mù.

So với Na Tra ngông cuồng bất tuân, Dương Tiễn biết rõ nỗi khổ của nhân gian, lên ngựa thì dũng mãnh thiện chiến, xuống ngựa thì chính trực nhân nghĩa.

Mệnh đã định, anh sẽ gánh vác một phần khí vận to lớn của Nhân tộc. .....

Từ Loan Đao chắp tay sau lưng, kiên nhẫn chờ đợi.

Một khắc sau, hai mẹ con tiến lên.

Vân Hoa Tiên Tử cúi đầu chào Từ Loan Đao, nhẹ nhàng nói: "Đa tạ thượng tiên, đã cứu ta thoát khỏi đao sơn hỏa hải!" Từ Loan Đao mặt không cảm xúc nói: "Không sao!" Nếu không phải vì Dương

Tiễn, Từ Loan Đao lười nhúng tay vào chuyện nhà của Hạo Thiên.

Tuy núi Đào đã hóa thành một đống đá vụn, nhưng giữa hai hàng lông mày của Vân Hoa Tiên Tử, vẫn còn nỗi ưu sầu không tan.

"Nhị Lang, về đi con!" Hốc mắt Vân Hoa Tiên Tử đỏ hoe.

Dương Tiễn nắm chặt cổ tay Vân Hoa Tiên Tử, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mẹ, chẳng lẽ mẹ muốn về Thiên Đình?

Chương 80

Người đó sẽ giết mẹ đó!" Không đợi Vân Hoa Tiên Tử mở miệng, Dương Tiễn quay người lại quỳ xuống trước mặt Từ Loan Đao.

"Cầu thượng tiên, thu nhận con làm đồ đệ!" Từ Loan Đao, đã trở thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Dương Tiễn.

"Dương Tiễn, ngươi đã xác định rõ ràng chưa?" "Bất kể ngươi có nghe hiểu được hay không, ta nói rõ trước!" Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Một trận lượng kiếp sắp sửa cuốn trôi tam giới, vạn vật chúng sinh, ngay cả Thánh nhân cũng phải nhập kiếp, sắp giáng lâm." "Thiên Đạo đã định, Nhân tộc hưng thịnh, cho nên Tiệt Giáo sẽ trở thành kẻ thù chung của tiên phật thần ma." "Dùng từ 'cả thế gian là địch' để hình dung, cũng không quá." "Một khi gia nhập Tiệt Giáo, đừng nói là ngươi, ngay cả ta, cũng khó bảo toàn được tính mạng." "Chỉ cần một chút sơ suất, sẽ là kết cục thân vẫn đạo tiêu, hồn phi phách tán." "Bây giờ, ngươi còn muốn làm đệ tử của ta không?" .....

Dương Tiễn nhìn về phía Vân Hoa Tiên Tử.

Vân Hoa dịu dàng cười, "Nhị Lang, con đã lớn rồi, bất kể con đưa ra lựa chọn nào, mẹ đều sẽ ủng hộ!" "Phù!" Thở ra một hơi dài, Dương Tiễn nói: "Thượng tiên, cổ ngữ có câu, ơn một giọt nước, phải báo bằng cả dòng suối." "Biết rằng sẽ đắc tội với người đó, ngài vẫn ra tay." "Ân tình này, còn nặng hơn cả mười ngọn núi Côn Luân." "Dương Tiễn không có gì báo đáp, chỉ cầu sau này có thể sớm tối hầu hạ bên cạnh... sư phụ." Nói xong, Dương Tiễn trực tiếp tam khấu cửu bái! .....

Hai Thiên mệnh chi tử của Phong Thần lượng kiếp giờ đây đều đã trở thành đệ tử của Từ Loan Đao, quy về Tiệt Giáo.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn ư?

Tức đến tóc dựng ngược, nước mắt lưng tròng, nhưng Từ Loan Đao đâu có rảnh mà quan tâm nhiều đến thế.

Hắn đỡ Dương Tiễn dậy, vỗ vỗ vai cậu nhóc: "Từ hôm nay, ngươi là đệ tử nội môn đời thứ ba của Tiệt Giáo!

Bây giờ, cần phải nhận rõ một sự thật!" "Sự thật?" Dương Tiễn tò mò hỏi.

"Trong mắt ngươi, Hạo Thiên là chúa tể Tam Giới tối cao vô thượng, nhưng đối với ta, hắn chỉ là một thứ vô lại cầm lông gà làm lệnh tiễn.

Ta giết hắn, cũng như nhổ một cọng cỏ mà thôi!" Từ Loan Đao lạnh lùng nói.

Dương Tiễn: "⊙▽⊙!" Vân Hoa Tiên Tử: "(Oa oa oa!)" Lại dám ví Thiên Đế thống lĩnh chư thần chúng tiên như một cọng cỏ!

Vị sư phụ vô pháp vô thiên này khiến Dương Tiễn sùng bái quá đi mất! .....

Sau khi trở về Quán Giang Khẩu, Vân Hoa nữ đột nhiên xuất hiện khiến lê dân bách tính kinh ngạc hô hoán không ngớt.

Trước khi bị trấn áp dưới Đào Sơn, vợ chồng Dương Thiên Hữu và Vân Hoa nữ là những đại thiện nhân nổi tiếng trong vòng vạn dặm.

Đã có biết bao gia đình ở Quán Giang Khẩu từng được họ cứu tế.

Đó cũng là lý do tại sao khi Dương Tiễn còn nhỏ, trăm nhà đều cho cậu một bát cơm nóng hổi.

Nếu không, đứa trẻ mồ côi cô độc ấy đã sớm chết đói rồi.

Nhân quả tuần hoàn, thiên đạo sáng soi!

Gieo nhân lành, ắt được quả ngọt!

Tuyệt diệu! .....

Sau khi vào Dương phủ, Từ Loan Đao đưa cho Vân Hoa Tiên Tử một bình đan dược trị thương để giúp nàng hồi phục thương thế.

Mười năm, Vân Hoa nữ ngày đêm, không lúc nào là không phải chịu nỗi khổ thiên đao vạn quả.

Dù là Đại La Kim Tiên, tinh thần cũng bị tổn thương nặng nề, một trái đạo tâm đã thủng trăm ngàn lỗ.

Lão già Hạo Thiên quả thật lòng dạ độc ác.

"Đa tạ thượng tiên hào phóng!" Vân Hoa nữ chân thành cảm tạ.

Trong lòng Dương Tiễn lại dâng lên một luồng hơi ấm, cậu đã nghĩ rằng Từ Loan Đao sẽ không đoái hoài đến mẹ mình.

Dù sao thì bất kỳ vị thần tiên nào cũng đều cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình, xem phàm phu tục tử như chó rơm!

Nhưng bây giờ xem ra, vị sư phụ này thật sự rất bình dị gần gũi! .....

Vân Hoa nữ đến sương phòng để chữa trị đạo tâm, Từ Loan Đao vừa mới truyền thụ cho Dương Tiễn bộ «Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương».

Không hề có dấu hiệu báo trước, sấm sét xuyên thủng bầu trời, lại một trận mưa như trút nước đổ ập xuống.

"Sư phụ, xin cho phép đồ nhi đi đến chỗ bá phụ ở bờ đê trước..." Dương Tiễn chưa nói hết lời đã bị Từ Loan Đao cắt ngang.

"Đi với vi sư một chuyến!" "Đi đâu ạ?" Dương Tiễn tò mò hỏi.

Từ Loan Đao cười híp mắt: "Lâu lắm rồi chưa được nếm thử vị

long tủy, hôm nay cũng phải cho ta khai vị chứ.” Nắm lấy vai Dương Tiễn, Từ Loan Đao bước một bước.

Trời đất quay cuồng, tinh tú dịch chuyển!

Đợi đến khi Dương Tiễn hoàn hồn, đã thấy mình ở trên chín tầng trời!

Xa xa trong đám mây đen cuồn cuộn, ba người đàn ông đầu mọc sừng rồng đang hô phong hoán vũ, bận rộn không ngớt.

Ba con rồng này là Long Vương của ba con sông lớn bên ngoài Quán Giang Khẩu.

Bọn chúng nhận lệnh của Hạo Thiên, gây ra hồng thủy ngập trời nhưng không nhấn chìm Quán Giang Khẩu, chỉ đơn thuần là để hành hạ Dương Tiễn.

Ba vị Long Vương này đều ở cảnh giới Thiên Tiên, cho nên suốt mười mấy năm qua Dương Tiễn không hề hay biết, Vân Hoa Tiên Tử thì biết rõ mồn một nhưng bị nhốt dưới Đào Sơn, lòng có thừa mà sức không đủ.

Nhìn ba tên khốn kiếp kia, Dương Tiễn trong phút chốc giận không thể át!

Mười mấy năm, bách tính chết dưới hồng thủy không biết bao nhiêu mà kể!

Đó đều là những sinh mệnh sống động, thậm chí có cả trẻ con bảy tám tuổi, hài nhi còn đang quấn tã... .....

“Này, ba con sâu hai sừng ở phía tây, nhìn sang phía đông đây!” Giọng nói đột ngột của Từ Loan Đao khiến ba con rồng giật nảy mình.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai vị thiếu niên tuấn tú như

ngọc thụ lâm phong.

Một trong số đó chính là Dương Tiễn, kẻ bị bọn chúng trêu đùa suốt mười mấy năm.

Người còn lại thì không nhận ra.

"Kẻ nào?

Dám cả gan quấy rầy Long Vương hô mưa gọi gió, đáng tội gì?" Tên cầm đầu có tu vi Thiên Tiên Thất Trọng Thiên.

"Ta là ai ư?" Sắc mặt Từ Loan Đao lạnh tanh, "Ngươi không có tư cách để biết!" "Hại chết nhiều bách tính vô tội như vậy, hôm nay, đóa hoa của ác nhân phải nở ra quả dữ!" Hắn phất tay áo bào, đám mây đen cuồn cuộn vô biên vô tận trong nháy mắt tan biến sạch sẽ.

Ức vạn tia nắng tinh quang của mặt trời bao phủ lấy Quán Giang Khẩu.

Bách tính bước ra khỏi nhà, tắm mình trong ánh nắng đã lâu không thấy, vui mừng đến phát khóc.

"Kia... là tiên nhân sao?" Không biết ai đã hét lên một tiếng.

Trong khoảnh khắc, mấy trăm vạn bách tính ở Quán Giang Khẩu đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

"Hình như là Nhị Lang và vị sư phụ mới bái!" Có người lờ mờ nhận ra, nhưng không dám chắc, dù sao cũng quá cao. .....

Từ trong thần thức chi hải lấy ra Vĩnh Hằng Chi Thương, Từ Loan Đao đưa cho Dương Tiễn.

"Tiên Thiên Cực Phẩm Công Phạt Linh Bảo, sau này là của con!

Cứ làm tới đi, trời có sập xuống, sư phụ chống cho!" Lời nói của Từ Loan Đao đã tiếp thêm cho Dương Tiễn sự tự tin to lớn.

Dù sao cậu mới chỉ là Địa Tiên Thất Trọng Thiên, phải đối mặt với một Thiên Tiên Thất Trọng Thiên và hai Thiên Tiên Tam Trọng Thiên.

Chương 81

Cấm chế tiên thiên bên trong Vĩnh Hằng Chi Thương, Dương Tiễn căn bản không kịp luyện hóa.

Bộ dạng ung dung thản nhiên của Từ Loan Đao khiến ba vị Long Vương nổi trận lôi đình.

Dương Tiễn đã sớm không nhịn được, nắm chặt cây trường thương vàng óng, vụt xông lên.

"Tiểu tử, tìm chết!" Long Vương cầm đầu giận quá hóa cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy đã bảo vệ Dương Tiễn, nhưng Hạo Thiên có lệnh, một khi tên nhóc này dám coi thường thiên uy, ba vị Long Vương có thể trấn sát tại chỗ.

Ba con rồng hóa thành bản thể!

Con Thiên Tiên Thất Trọng Thiên dài đến trăm vạn dặm, hai con Thiên Tiên Tam Trọng Thiên kia cũng dài mấy chục vạn dặm.

Một con mắt rồng đã to bằng cả một ngôi sao!

Ở Quán Giang Khẩu, bách tính bị dọa đến hồn bay phách lạc!

"Giết!!!" Dương Tiễn ngửa mặt lên trời gầm dài, Vĩnh Hằng Chi Thương trong tay như bùng cháy.

Từ Loan Đao phất tay áo dài, khí cơ Chuẩn Thánh ngập trời bao phủ, đè ép linh khí trong cơ thể ba con rồng gần như ngưng trệ.

Sức chiến đấu của chúng trở nên tương đương với Dương Tiễn.

Không hổ là Thiên mệnh chi tử!

Chỉ sau vài hiệp, Dương Tiễn đã đâm xuyên thủng đầu một con rồng.

Máu rồng tuôn xối xả như mưa, nhuộm đỏ cả một vùng sông núi, cây cỏ bên ngoài Quán Giang Khẩu.

Chưa đầy ba mươi hiệp, xác ba con rồng đã nằm vắt ngang trên mặt đất.

Dương Tiễn tắm trong mưa máu, vô cùng sảng khoái!

Dưới ánh mặt trời, cậu như một vị chiến thần vô địch!

Quán Giang Khẩu, sau một hồi im lặng chết chóc, tiếng huyên náo lại vang trời!

"Lão thiên gia ơi, Nhị Lang lại giết được cả ba con rồng!" "Thì ra thần tiên cũng sẽ chết!" "Hồng thủy mười mấy năm ở Quán Giang Khẩu chúng ta chắc chắn là do ba con rồng này gây ra, Nhị Lang đang vì dân trừ hại đó!" Những tiếng nói đó lọt vào tai, khiến lòng Dương Tiễn hơi chua xót.

Cậu nhìn về phía Từ Loan Đao, cố nén không cho nước mắt chảy xuống.

"Sư phụ... cảm ơn... cảm ơn người!" Không có Từ Loan Đao, sẽ không có tất cả!

"Còn khách sáo với sư phụ làm gì, đi, ăn thịt rồng thôi!" Rút long tủy, xẻo long nhục, Từ Loan Đao cùng Dương Tiễn trở về Dương phủ, bắc nồi nấu ăn... .....

Côn Luân Sơn, Kim Khuyết Cung!

"Phế vật!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên giơ tay lên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân sợ đến mức vội rụt cổ lại.

Nguyên Thủy thở hổn hển, dần dần bình tĩnh lại, cánh tay rũ xuống một cách rã rời.

Từ Loan Đao!

Lại là Từ Loan Đao!

Tên tiểu ma đầu này tại sao cứ phải đối đầu với Xiển Giáo không tha!

"Sư phụ, hay là người đích thân đi đến Quán Giang Khẩu một chuyến?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân cẩn thận hỏi.

Nguyên Thủy lắc đầu, "Lão sư nghiêm lệnh, trước Phong Thần lượng kiếp, ta và Thông Thiên, cùng với Tây Phương Nhị Thích, không được rời khỏi đạo trường của mình." Ngọc Đỉnh ngẩn người, "Vậy phải làm sao?

Cứ trơ mắt nhìn Dương Tiễn bị tên tiểu vương bát đản Từ Loan Đao kia mang đi Tiệt Giáo sao?" Nguyên Thủy nhắm mắt lại, tay phải bấm một ấn quyết cổ xưa, bắt đầu suy diễn thiên cơ.

Một khắc sau, ông mở mắt ra, trong con ngươi tang thương lóe lên tinh quang.

"Việc này, phải để Đại sư bá ra mặt thôi!" .....

Thiên Đình, ráng lành mây tía, hào quang rực rỡ.

Hạo Thiên Thượng Đế và Dao Trì Vương Mẫu, thông qua Côn Luân Kính, đã nhìn thấy rõ ràng mọi việc Từ Loan Đao đã làm.

"Phóng túng!!!" Chứng kiến Đào Sơn được gia trì sức mạnh lại bị Từ Loan Đao một quyền đánh nát, Hạo Thiên nổi trận lôi đình.

Chén trà bạch ngọc trong tay phải "bụp" một tiếng hóa thành tro bụi, nước trà ấm nóng văng tung tóe, làm ướt hết cả người Dao Trì Vương Mẫu.

Hai tiên nữ đang hầu hạ sợ đến mức im như ve sầu mùa đông, ngay cả thở cũng phải dè dặt.

"Tất cả lui ra!" Hạo Thiên mặt không biểu cảm nói.

Đợi đến khi trong Lăng Tiêu Bảo Điện không còn ai khác, ánh mắt Hạo Thiên âm trầm như nước: "Tên Từ Loan Đao này, thật càng ngày càng không kiêng nể gì cả!" Hạo Thiên cũng đã từng vô cùng cưng chiều Vân Hoa Tiên Tử, thật sự là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt.

Nhưng Vân Hoa Tiên Tử lại coi thường thiên điều, yêu một phàm phu tục tử là Dương Thiên Hữu, còn sinh ra Dương Tiễn.

Nếu Hạo Thiên không ra tay độc ác trừng phạt một phen, thiên uy còn đâu?

Từ nay về sau, chẳng phải bất cứ ai trong Thiên Đình cũng có thể tự ý hạ phàm hay sao?

Điều khiến Hạo Thiên thật sự tức giận đến tóc dựng ngược không phải là việc Từ Loan Đao cứu Vân Hoa Tiên Tử, mà là những lời hắn nói với Dương Tiễn, cố ý để cho Hạo Thiên nghe thấy.

Gọi hắn là thứ vô lại cầm lông gà làm lệnh tiễn ư?

Dưới gầm trời này, trong vạn vật sâm la, ai dám sỉ nhục vị Thiên Đế chí cao vô thượng như vậy?

Sóng gió ở Trần Đường Quan, Ma đồng Na Tra không chỉ đánh nát miệng Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đến Nam Thiên Môn cáo trạng, mà còn đánh bị thương một trăm thiên binh thiên tướng, Từ Loan Đao thậm chí còn tự tay chôn vùi mười vạn thiên binh thiên tướng. 8.

Khi đó, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đối đầu gay gắt, nếu không có Lão Tử đứng ra can ngăn, sớm đã động binh đao rồi.

Lần đó, Hạo Thiên nể mặt Thông Thiên Giáo Chủ, nhịn!

Nhưng lần này, nhất định phải để vạn vật thương sinh, để chư

thiên tiên phật thần ma ghi nhớ, thiên uy là thiên uy!

Dưới thiên uy cuồn cuộn, phàm là trong Tam Giới, kẻ nào dám không tuân theo!

Kết cục chỉ có một, đó là chết! .....

"Chúng ta có thể cầu cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn không?" Dao Trì Vương Mẫu đề nghị.

Dù sao thì những gì Từ Loan Đao làm cũng chỉ vì Thiên mệnh chi tử Dương Tiễn mà thôi, điều này đã gây ra xung đột lợi ích cực lớn với Xiển Giáo.

Chỉ dựa vào Thiên Đình giai đoạn hiện tại, dù có dốc toàn bộ lực lượng ra, e rằng cũng không đủ cho một mình Từ Loan Đao đánh.

Hạo Thiên lắc đầu nói: "Trong sóng gió ở Trần Đường Quan, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự có cách, Từ Loan Đao đã sớm chết rồi!" Ngụ ý quá rõ ràng, chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ còn một hơi thở, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không làm gì được Từ Loan Đao.

Huống hồ sau trận chiến Tứ Thánh, Đạo Tổ Hồng Quân đã cấm túc Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thích.

Cho dù Nguyên Thủy có liều mình, cũng lực bất tòng tâm.

"Thiên Đế, người của Xiển Giáo đến!" Đúng lúc này, Thái Bạch Kim Tinh hớt hải chạy vào.

Hạo Thiên hơi nhíu mày, phất tay áo bào, những mảnh vỡ của chén trà bạch ngọc trên mặt đất lặng lẽ hóa thành tro bụi.

"Là vị nào trong Thập Nhị Kim Tiên?" Hạo Thiên hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh cung kính đáp: "Ngọc Đỉnh Chân Nhân!" "Mời vào!" .....

Chương 82

Ngọc Đỉnh Chân Nhân mang đến cho Hạo Thiên một bức thư do chính Nguyên Thủy Thiên Tôn viết.

Đọc xong từng chữ từng câu, đầu ngón tay Hạo Thiên lóe lên một ngọn lửa, đốt bức thư thành tro bụi.

"Nguyên Thủy Thánh Nhân nói gì?" Dao Trì Vương Mẫu tò mò hỏi.

"Xem ra, ta phải tự mình đi một chuyến đến Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh rồi!" Hạo Thiên đứng trên cao, nhìn xuống Ngọc Đỉnh Chân Nhân với vẻ mặt điềm nhiên.

Trong con ngươi không khỏi lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

Phong Thần lượng kiếp khởi nguồn từ đâu?

Thập Nhị Kim Tiên không tôn trọng Hạo Thiên, chính là một trong những ngòi nổ quan trọng nhất.

Yêu ma hoành hành nhân gian, lấy máu thịt lê dân bách tính làm thức ăn.

Thiên binh thiên tướng không hàng phục được, Hạo Thiên bèn hạ ngọc chỉ, lệnh cho Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo trảm yêu trừ ma, phò trợ thiên đạo.

Không ngờ Thập Nhị Kim Tiên lại coi Thái Bạch Kim Tinh truyền chỉ như một quả bóng da, đá qua đá lại.

Ngày đó, Thái Bạch Kim Tinh trở về Thiên Đình, uất ức khóc lóc thảm thiết, luôn miệng mắng là đồ vô dụng!

Từ lúc đó, Hạo Thiên đã ghi hận đệ tử Xiển Giáo, đặc biệt là Thập

Nhị Kim Tiên, hận không thể cho tất cả bọn họ lên Phong Thần Bảng.

.....

Nội dung trong thư của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất đơn giản, Xiển Giáo vì lệnh của Đạo Tổ nên không thể ra tay.

Ông ta chỉ cho Hạo Thiên một con đường, đó là đi gặp Lão Tử, người đứng đầu Lục Thánh.

Đây chẳng phải là coi Thiên Đình như một cây thương để sai khiến sao?

Không hổ là Thánh nhân, cái dương mưu quang minh chính đại này, Hạo Thiên nhìn rõ mồn một, nhưng lại không thể không tuân theo.

Nếu Hạo Thiên không đi trừng phạt Từ Loan Đao, Xiển Giáo chỉ mất một Dương Tiễn.

Nhưng Thiên Đình mất đi chính là uy nghiêm!

Sau khi đã quyết định, Hạo Thiên không do dự nữa, không ngồi long liễn, cùng với Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi đến Đại Xích Thiên.

Thiên Đình tạm thời do Dao Trì Vương Mẫu trấn giữ.

.....

Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh, Huyền Đô Tử Phủ!

Huyền Đô Đại Pháp Sư dẫn Hạo Thiên Thượng Đế và Ngọc Đỉnh Chân Nhân vào trong Bát Cảnh Cung.

Lão Tử giống như một lão nông phu chốn nhân gian, tay cầm một chiếc quạt bồ, ngồi xếp bằng trước lò luyện đan.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vẻ mặt đầy kính sợ, nói: "Kính chào Đại sư bá!" "Ừm." Lão Tử đầu cũng không quay lại đáp.

Hạo Thiên hướng về vị đứng đầu Lục Thánh vái một cái, nói:

“Thái Thanh Thánh Nhân, Tiệt Giáo Từ Loan Đao bất tuân thiên uy, đánh vỡ Đào Sơn, tự ý thả Vân Hoa Tiên Tử đang mang tội trên người.

Thiên Đình ta không có người để dùng, xin Thánh nhân ra mặt, trừng phạt tiểu ma đầu, để chính lại thiên điều.” Lão Tử không nói một lời, như đã chết rồi!

Bàn tay Hạo Thiên giấu trong tay áo nắm chặt lại!

Nếu có thể, ông ta căn bản không muốn đến đạo trường của bất kỳ Thánh nhân nào.

Trực tiếp đi cầu cứu Đạo Tổ Hồng Quân chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng nếu chưa đến bước đường cùng, Hạo Thiên sẽ không đi Tử Tiêu Cung.

Ông ta không phải đứa trẻ cởi truồng, hễ bị người ta bắt nạt là khóc lóc chạy đi tìm phụ huynh.

Một lần có thể, hai lần cũng có thể!

Nhưng quá tam ba bận!

Hạo Thiên tuy danh nghĩa là chúa tể Tam Giới, nhưng cái ghế Thiên Đế này là do Đạo Tổ Hồng Quân ban cho.

Một khi Hạo Thiên không thể đảm nhiệm được, chờ đợi ông ta chỉ có cuốn gói cút đi.

“Hai vị, ra ngoài đi!” Hạo Thiên nhìn về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư và Ngọc Đỉnh Chân Nhân!

Cả Huyền Đô lẫn Ngọc Đỉnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, căn bản không cho Hạo Thiên một chút thể diện nào.

Những tia máu li ti giăng đầy trong mắt Hạo Thiên.

Trên mặt mang theo một tia áy náy, ông nói: “Hai vị tiên nhân, ta và Thái Thanh Thánh Nhân có vài lời muốn nói, phiền hai vị dời bước ra ngoài cung!” Huyền Đô Đại Pháp Sư điềm nhiên nói: “Thiên Đế nói quá lời rồi!” Nói rồi mới kéo Ngọc Đỉnh rời đi.

Từ đầu đến cuối, Lão Tử không hề mở miệng, ngay cả đầu cũng lười quay lại. .....

“Thánh nhân, giúp ta một lần, bất luận thành công hay thất bại, Thiên Đình sẽ có một chỗ cho Nhân Giáo!” Hạo Thiên trầm giọng nói.

“Ồ!

Lời này là thật sao?” Lão Tử cuối cùng cũng nhúc nhích, quay mặt về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên trịnh trọng gật đầu, “Không lên Phong Thần Bảng, không chịu thiên điều ràng buộc!” Thật ra, Lão Tử khá là động lòng.

Thiên Đình là sản vật sau nhiều lần thương nghị của Đạo Tổ Hồng Quân và Lục Đại Thánh Nhân.

Chỉ cần Thiên Đạo tồn tại một ngày, Thiên Đình sẽ sừng sững không đổ.

Trong Tam Giới, cỏ cây núi đá, ma quỷ yêu tinh, tiên phật thần ma, cho đến nhật nguyệt tinh tú, đều nằm trong phạm vi quản hạt của Thiên Đình.

Nếu Lão Tử có thể sắp xếp Thiện thi của mình vào Thiên Đình!

Ở trong trung tâm quyền lực, lại không bị quy tắc trói buộc!

Quá tuyệt vời!

Suy nghĩ một khắc, Lão Tử hiền từ nói: “Hạo Thiên, ta sẽ để Huyền Đô mang theo Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, trợ giúp Thiên Đình, trấn áp Từ Loan Đao!

Chỉ một lần này, không có lần sau!" Hạo Thiên giả vờ mừng rỡ như điên, "Đa tạ Thái Thanh Thánh Nhân!" Không có lần sau?

E rằng Lão Tử chỉ mong Hạo Thiên lại đến lần nữa! .....

Từ tận đáy lòng, thực ra Lão Tử thấy Từ Loan Đao đặc biệt thuận mắt.

Tên nhóc này căn nguyên nghịch thiên, ngộ tính cực cao, có dũng có mưu.

Đối mặt với Thánh nhân, đối mặt với Đạo Tổ Hồng Quân, cũng có thể xử lý dễ dàng.

Nếu có thể lựa chọn, Lão Tử sẽ thu Từ Loan Đao làm đồ đệ, chứ không phải Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Nhưng, thì đã sao!

Trước mặt lợi ích, vạn vật đều là mây bay! .....

Nhân gian, Quán Giang Khẩu!

Một nồi lớn thịt rồng nóng hổi, hương thơm thấm vào lòng người, khơi dậy vị giác.

Từ Loan Đao chậm rãi ăn, chỉ ăn một chút, ba phần đưa cho Vân Hoa Tiên Tử bồi bổ, sáu phần còn lại đều chui vào bụng Dương Tiễn.

Sau khi ăn như hổ đói, thỏa thích một bữa, Dương Tiễn toàn thân ấm áp, khoan khoái ợ một cái.

Chương 83

"Ăn no rồi?" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói.

Dương Tiễn vẫn còn thòm thèm gật đầu.

Ba con rồng, Từ Loan Đao gần như đã lóc sạch sẽ tất cả phần thịt có thể ăn được.

Vừa để thỏa mãn cơn thèm, đồng thời cũng là để bố cục!

"Đồ nhi, chúng ta ăn no uống đủ rồi, nhưng bách tính Quán Giang Khẩu còn đang đói khổ kìa!" Từ Loan Đao ném chiếc nhẫn trữ vật chứa đầy thịt rồng cho Dương Tiễn.

"Ba con rồng tuy chỉ là cảnh giới Thiên Tiên, nhưng linh khí tinh hoa ẩn chứa trong huyết nhục không phải phàm phu tục tử có thể chịu đựng được!

Vi sư sẽ xử lý, con cứ yên tâm đi nấu, xong rồi thì gọi ta!" Nói xong, Từ Loan Đao nằm xuống chiếc ghế mây, kiên nhẫn chờ đợi kẻ địch sắp tới.

Trong lòng Dương Tiễn lại dâng lên một luồng hơi ấm.

Ngay cả cậu cũng đã quên mất những người dân đang đói meo, vậy mà sư phụ lại nhớ đến. .....

Quán Giang Khẩu, trước Dương phủ!

Người làm khiêng từng chiếc nồi lớn ra, đặt trên đường phố.

Mùi thịt thơm nồng nặc bay xa mấy chục dặm, thu hút rất nhiều bách tính.

Lũ lụt liên miên, ruộng đồng bị ngập, những người đói rét khổ sở ngửi thấy mùi thơm, đều chảy nước miếng.

Từng cặp mắt đầy khao khát, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào những miếng thịt óng ánh trong nồi lớn.

Đám đông đen kịt, giăng thành một bức tường người, nhưng trật tự được duy trì rất tốt, không xảy ra xô đẩy, giẫm đạp.

Xét cho cùng, là vì có Từ Loan Đao đang đứng giữa đường.

Đó chính là một vị thần tiên bằng xương bằng thịt! .....

"Khụ khụ!" Hắng giọng hai tiếng, Từ Loan Đao hiền từ nói: "Chắc mọi người cũng đã thấy, hồng thủy ở Quán Giang Khẩu chúng ta, đều là do ba vị Long Vương kia ban cho.

Nhị Lang, cũng là đồ đệ của ta, đã chém giết thủ phạm gây họa, thịt trong nồi chính là thịt rồng danh xứng với thực." Nói đến đây, Từ Loan Đao chỉ tay về phía Vân Hoa Tiên Tử, "Mẹ của đồ đệ ta, Vân Hoa nữ, thân phận thật sự là em gái của Hạo Thiên Thượng Đế trên Thiên Đình, là tiên nữ chính thống." Câu nói vừa dứt, trên con đường đá xanh lập tức tiếng người xôn xao.

Rất nhiều người trẻ tuổi không thể tin được, ánh mắt nhìn Vân Hoa nữ không khỏi mang theo một phần kính sợ.

Nhưng, không ít người lớn tuổi lại tỏ ra khá bình tĩnh.

Dù sao thì một người biến mất khỏi nhân gian suốt hai mươi năm, sau khi đột nhiên trở về vẫn quốc sắc thiên hương, không có một chút dấu hiệu già nua nào.

Trừ phi là thần tiên, làm sao có thể kỳ lạ như vậy!

"Vân Hoa nữ vì cùng Dương Thiên Hữu kết duyên, sinh ra Dương Tiễn, đã chọc giận Hạo Thiên Thượng Đế.

Bao nhiêu năm qua, nàng vẫn luôn bị trấn áp dưới Đào Sơn cách đây mấy vạn dặm, không lúc nào là không phải chịu nỗi khổ thiên đao

vạn quả.” Từ Loan Đao phất tay áo bào, nước mưa đọng bên đường tự dưng bay lên, ngưng tụ thành một tấm gương nước.

Trong gương, chính là cảnh Vân Hoa nữ bị từng nhát dao xẻo đi máu thịt.

Máu tươi đầm đìa, vết thương sâu hoắm thấy cả xương, kèm theo tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm của Vân Hoa nữ.

Người nghe, kẻ thấy, không ai không tê dại da đầu, dựng tóc gáy, trong lòng sinh ra bi thương và thương xót. .....

“Trong số các vị, có ai từng nhận sự cứu tế của Dương Thiên Hữu và Vân Hoa nữ không, đúng không?” Ánh mắt Từ Loan Đao như đuốc, quét nhìn mọi người.

Không ít lão nhân khẽ gật đầu, dù sao đó cũng là sự thật.

“Đồ đệ của ta khi còn nhỏ, ở đây đã phải chịu không biết bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ, sỉ nhục, vu khống!” Nghe thấy lời này, không ít thiếu niên tuổi tác tương đương Dương Tiễn đều cúi đầu áy náy.

“Nhưng, không có cơm trăm nhà, thì không có Dương Tiễn của ngày hôm nay!

Hai mẹ con họ đã trải qua những chuyện bi thảm thế nào, các vị còn hiểu rõ hơn ta!

Cốt nhục chia lìa mười năm, lòng người ai cũng bằng thịt, nỗi đau chia cắt vợ chồng cũng từng khiến ta rơi lệ.

Dương Tiễn và mẹ mình, đã trải qua ngàn vạn khó khăn mới có được ngày hôm nay!

Ta hy vọng, từ nay về sau, mọi người có thể đối xử tốt với hai mẹ con họ!” Bài diễn thuyết tuyệt vời này khiến các lão nhân đau lòng, các phu nhân sụt sùi, còn đám trẻ con thì ngơ ngác.

Hiệu quả mà Từ Loan Đao muốn đã có, thế là đủ rồi.

"Được rồi, ta cũng không nói nhiều lời vô ích nữa, bây giờ, mọi người xếp hàng nhận thịt!

Lão nhân và trẻ con trước, phụ nữ ở giữa, đàn ông ra sau!" Từ Loan Đao, Dương Tiễn, Vân Hoa nữ, cùng với người làm trong Dương phủ đều xắn tay vào việc.

Bận rộn suốt nửa ngày trời, cuối cùng cũng khiến cho tất cả bách tính ở Quán Giang Khẩu được uống một bát canh thịt hiếm có. .....

Hồi phục lại sức, Vân Hoa Tiên Tử tiếp tục trị thương, còn Từ Loan Đao thì truyền thụ «Linh Huy Thượng Thanh Ngọc Chương» cho Dương Tiễn.

Bỗng nhiên, Từ Loan Đao đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn đột ngột đứng dậy.

Dương Tiễn ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy sư phụ?" Từ Loan Đao cười nham hiểm: "Người của Thiên Đình đến rồi!" Hô hấp của Dương Tiễn không khỏi hơi dồn dập.

Vỗ vỗ vai cậu nhóc, Từ Loan Đao ung dung nói: "Ở lại trong Dương phủ, bất kể xảy ra chuyện gì, đừng ra ngoài, bảo vệ tốt cho mẹ con." Dương Tiễn gật đầu thật mạnh, cậu hiểu rõ.

Mình căn bản không giúp được gì cho Từ Loan Đao, ngược lại còn làm sư phụ phân tâm.

Bước một bước, Từ Loan Đao biến mất không dấu vết. .....

Ánh nắng mặt trời vừa mới chiếu rọi Quán Giang Khẩu lại đột nhiên bị che khuất.

Bách tính Quán Giang Khẩu theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, lập tức như tượng gỗ đất sét.

Mười vạn thiên binh thiên tướng!

Cờ xí phần phật, che trời lấp đất!

Thật đúng là mây đen đè thành thành muốn sập, ánh giáp chiếu mặt trời kim lân khai!

Một vị thiên tướng lưng hùm vai gấu, trong lòng ôm ngọc chỉ, giọng nói như sấm trời cuồn cuộn.

"Vân Hoa Tiên Tử, phạm thiên điều trước, đáng lẽ phải bị đẩy vào Táng Tiên Trì, hồn phi phách tán!

Nhưng thượng đế có đức hiếu sinh, trấn áp ngươi dưới Đào Sơn, chỉ cần ăn năn hối cải, liền có thể trở về Thiên Đình!

Nhưng ngươi chết cũng không hối cải, lại dám tự ý trốn khỏi Đào Sơn, Thiên Đế có lệnh, tại chỗ chính pháp, để tỏ rõ thiên uy cuồn cuộn!

Vân Hoa, còn không ra tiếp chỉ!" Tốt cho một lũ, hùng hổ chạy đến giết người, lại còn bắt người bị giết phải tiếp chỉ?

Cũng không biết cái đầu của tên vô lại Hạo Thiên kia nghĩ gì!

"Bốp" một tiếng giòn tan, vị thiên tướng vênh váo kia trực tiếp nổ thành một đám sương máu. .....

"Tiểu nhân phương nào, dám cả gan đánh chết thiên tướng?!" Thái Bạch Kim Tinh phẫn nộ nói.

Trước trận doanh của mười vạn thiên binh thiên tướng, thân hình của Từ Loan Đao dần dần ngưng tụ.

"Từ Loan Đao!!!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân hưng phấn nói: "Lão ba, ta lại quay lại rồi đây!" Từ Loan Đao mặt không biểu cảm nói: "Quay

lại tìm chết à?" Ngọc Đỉnh cười lạnh liên tục, "Ta không đấu võ mồm với ngươi!

Mở to mắt chó của ngươi ra, xem đây là ai!" Từ Loan Đao nheo mắt, nhìn về phía người bên cạnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Chương 84

"Ồ, chẳng phải Huyền Đô Đại sư huynh đó sao?

Gió nào thổi huynh đến đây vậy!" Từ Loan Đao cười như không cười, nhìn chằm chằm vào vật trong lòng Huyền Đô.

Đó là một trong ba Tiên Thiên Chí Bảo của Hồng Hoang, Thái Cực Đồ, đại diện cho phòng ngự tối thượng!

Cũng không biết lão già Nguyên Thủy, Hạo Thiên, làm thế nào mà thuyết phục được Lão Tử ra tay nhắm vào Tiệt Giáo trước cả Phong Thần lượng kiếp.

Huyền Đô Đại Pháp Sư lần đầu tiên gặp Từ Loan Đao, trên dưới đánh giá vài lần.

Giọng điệu lạnh nhạt nói: "Từ sư đệ, đã biết rõ Vân Hoa Tiên Tử là người có tội, tại sao lại tự ý thả nàng ra khỏi Đào Sơn?" Từ Loan Đao lạnh lùng đáp: "Ta thích thế, ngươi quản được à?" "....." Huyền Đô Đại Pháp Sư nghẹn lời, suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra câu phản kích.

"Từ sư đệ, ngươi làm như vậy, là không tôn trọng thiên điều, không kính thiên uy, không sợ Sư tổ trừng phạt sao?" Từ Loan Đao đảo mắt một cái, "Sư tổ là nhân vật bực nào, sao có thời gian rảnh mà đi lo mấy chuyện vặt vãnh nhà cửa của cái thứ vô lại Hạo Thiên!" Thái Bạch Kim Tinh tức giận quát: "Phóng túng, ai cho ngươi lá gan dám hình dung Thiên Đế chí cao vô thượng như vậy!" "Thiên Đế?

Hừ!" Từ Loan Đao liếc Thái Bạch Kim Tinh một cái, "Lão già, quá tam ba bận, ta đã cho lão hai cơ hội rồi.

Lần sau còn có nữa, đừng trách ta tháo bộ xương già mục nát của

lão ra!" Bị ánh mắt của Từ Loan Đao quét qua, thân thể Thái Bạch Kim Tinh không kiểm soát được run lên hai cái, có cảm giác tim đập chân run.

"Từ sư đệ, ngoan ngoãn theo ta đến Thiên Đình, nhận lỗi với Thiên Đế đi." Huyền Đô Đại Pháp Sư giả nhân giả nghĩa nói: "Yên tâm, sư huynh sẽ bảo đảm ngươi bình an vô sự!" "Dựa vào ngươi mà bảo vệ ta?" Từ Loan Đao khinh bỉ nói: "Ngươi là cái thá gì?

Cây gậy gõ mõ à?" Ánh mắt Huyền Đô chợt lạnh, "Từ sư đệ, xem ra ngươi không muốn rượu mời mà lại muốn uống rượu phạt rồi!" "Hừ!" Từ Loan Đao thần thái thản nhiên nói: "Ta ăn cỗ cưới, lại liên quan gì đến ngươi!" .....

Không hề có dấu hiệu báo trước, Huyền Đô Đại Pháp Sư và Từ Loan Đao đồng loạt lao về phía đối phương.

"Cảng" một tiếng!

Như hai ngôi sao ma va chạm mạnh vào nhau!

Luồng năng lượng đáng sợ không gì sánh được quét sạch lục hợp bát hoang!

Mười vạn thiên binh thiên tướng, như lúa bị gió thổi, ngã rạp từng mảng!

Sau một đòn, hai người mỗi người một ngả lùi lại.

Bàn tay Huyền Đô giấu trong tay áo không ngừng co giật.

Về phần Từ Loan Đao, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Không hổ là đệ tử thân truyền duy nhất của Lão Tử, nhục thân của Huyền Đô Đại Pháp Sư so với Đại Vu cũng không hề thua kém. .....

Huyền Đô Đại Pháp Sư, Đại sư huynh của Đạo môn Huyền tông,

một đại thần thông giả Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên!

Trong số tất cả đối thủ mà Từ Loan Đao từng gặp, đây là người khó nhằn nhất!

Ở Quán Giang Khẩu, mấy trăm vạn lê dân bách tính sững sờ, những phàm phu tục tử này lần đầu tiên trong đời được chứng kiến thần tiên đối quyết.

Trong Dương phủ, Dương Tiễn nắm chặt nắm đấm, hận không thể xông lên, cùng sư phụ kề vai chiến đấu.

Vân Hoa Tiên Tử khẽ thở dài, cảm thấy có lỗi với Từ Loan Đao.

Chuyện nhà của mình với Hạo Thiên, liên lụy đến người vô tội thì thôi đi, lại còn cuốn cả con trai và ân nhân vào vòng xoáy này. .....

Thật mạnh!

Đây là đánh giá của Huyền Đô Đại Pháp Sư về Từ Loan Đao.

Một đòn toàn lực của Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên lại không thể áp chế được Từ Loan Đao Ngũ Trọng Thiên.

Phải biết rằng, Thông Thiên Giáo Chủ có năm đệ tử thân truyền, còn Thái Thanh Lão Tử chỉ có một mình Huyền Đô.

Người đứng đầu Lục Thánh dốc túi truyền thụ, Cửu Chuyển Kim Đan ăn đến no căng, bất luận thần thông thuật pháp hay pháp bảo, đều là hàng đầu Hồng Hoang.

Huyền Đô tự nhận dưới Thánh nhân, thiên hạ đệ nhất!

Bây giờ lại bị Từ Loan Đao vả mặt một cách đau đớn!

"Lại nào!" Huyền Đô không tin vào tà ma, nhất quyết phải đối đầu sức mạnh nhục thân với Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao cười nham hiểm, không còn giữ lại nữa.

Hai người va chạm lần thứ hai, chỉ nghe "rắc" một tiếng, trên bầu trời bỗng nứt ra một khe hở, không biết dài bao nhiêu dặm.

Hỗn độn khí cuồn cuộn đổ xuống, đè lên những ngọn núi cao sừng sững kêu răng rắc.

Đằng đằng đằng!

Huyền Đô lùi lại mười bước liên tiếp, mỗi bước đều để lại một dấu chân sâu hoắm trong hư không.

Cánh tay phải của hắn gần như biến dạng, xương ngón tay gãy nát, một mẩu đâm ra khỏi da thịt, máu tươi đầm đìa.

Từ Loan Đao khí định thần nhàn, nói: "Huyền Đô sư huynh, yếu thế nhỉ!

Đại sư bá là người đứng đầu chư Thánh, là người đứng đầu thiên hạ.

Cho dù là một con lợn, chỉ cần vào Nhân Giáo, cũng có thể trở thành một sự tồn tại trên cây.

Theo ta thấy, sư huynh ngay cả cây cũng không leo lên được ấy chứ!" Mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư xanh lè!

Tên tiểu vương bát đản này, lại dám mỉa mai mình còn không bằng con lợn.

Thật vô lý!

".....Tìm chết!" Nổi trận lôi đình, Huyền Đô Đại Pháp Sư nắm chặt Thái Cực Đồ, mạnh mẽ đánh về phía Từ Loan Đao.

"Vút" một tiếng, một luồng tiên quang hai màu âm dương mở ra trời đất, như ánh sáng thái sơ vĩnh hằng bất diệt!

Như thể cả Hồng Hoang rộng lớn vô biên cũng có thể bị một đòn chém làm đôi!

Từ Loan Đao lắc đầu, không thèm để ý!

Nếu Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Huyền Đô là Bàn Cổ Phiên công phạt tối thượng, có lẽ hắn sẽ nghiêm túc đối phó.

Còn Thái Cực Đồ phòng ngự tối thượng ư?

Chẳng phải là cái mai rùa vô song trong thiên hạ sao?

Từ trong thần thức chi hải lấy ra Hỗn Độn Chung, Từ Loan Đao giơ cao quá đầu, dứt khoát nện xuống. .....

Ầm một tiếng, bầu trời thủng một lỗ lớn!

Như một hố đen vũ trụ, trong nháy mắt đã nuốt chửng không biết bao nhiêu thiên binh thiên tướng!

Tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang vọng khắp bầu trời.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân dùng hết sức bình sinh, hai tay như bươm bướm lượn hoa, đánh ra từng đạo thần thông, miễn cưỡng vá lại lỗ hổng.

Trán Thái Bạch Kim Tinh đầy mồ hôi hột, hai chân run lẩy bẩy.

Về phần Huyền Đô, hai cánh tay cầm Thái Cực Đồ, từng mạch máu vỡ tung.

Màu đỏ sẫm dính nhớp, nhuộm đỏ cả hai tay áo.

Từ Loan Đao mặt không đỏ, hơi thở không gấp, cười tủm tỉm nói: "Huyền Đô sư huynh, dùng sức chút đi, ta chịu được!" "A!!!" Huyền Đô tóc tai bù xù, trông như phát điên!

Là Đại sư huynh Tam Giáo, sự kiêu ngạo của hắn không cho phép

bất kỳ ai chà đạp!

Thái Cực Đồ được thúc đẩy toàn lực, lượn lờ âm dương chi khí bàng bạc!

Từ Loan Đao nhíu mày, chuẩn bị đổi chỗ khác.

Chương 85

Cứ đánh thế này, Quán Giang Khẩu chắc chắn sẽ tan thành tro bụi. .....

Bỗng nhiên, một cánh cửa không gian xuất hiện, Lão Tử tóc trắng râu trắng bước ra.

"Huyền Đô, đủ rồi!" Giọng Lão Tử tang thương nói.

Thấy sư phụ, Huyền Đô cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Sáu vạn thiên binh thiên tướng còn lại, cùng với Thái Bạch Kim Tinh, vội vàng vái lạy.

Đồng thanh nói: "Kính chào Thái Thanh Thánh Nhân!" Lười để ý đến đám người này, Lão Tử nhìn về phía Từ Loan Đao, mặt không biểu cảm. .....

"Đại sư bá, chuyện gì mà kinh động đến ngài vậy, sư điệt thật áy náy quá!" Người đứng đầu Thánh nhân thì đã sao?

Từ Loan Đao vẫn thản nhiên như thường.

Lão Tử lạnh lùng nói: "Chuyện của Vân Hoa, lát nữa nói sau.

Từ sư điệt, tại sao lại cướp đệ tử của Xiển Giáo?" Từ Loan Đao ấm ức nói: "Đại sư bá, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bừa.

Con cướp đệ tử của Nhị sư bá lúc nào?

Oan uổng quá!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân đính chính: "Là đệ tử của ta!" Trong Dương phủ, Dương Tiễn bất chấp sự ngăn cản của Vân Hoa Tiên Tử, bay lên trời, kiên định đứng bên cạnh Từ Loan Đao.

"Mấy người trong cuộc đều có mặt cả rồi, nói thẳng ra đi!" Lão

Tử nói: “Ngọc Đỉnh, nếu thật sự là lỗi của Từ sư điệt, Đại sư bá sẽ chủ trì công đạo cho ngươi.” Ngọc Đỉnh Chân Nhân ưỡn ngực, nhìn về phía Dương Tiễn, cười hiền hòa.

“Dương Tiễn, con đã trưởng thành rồi, có một số chuyện, con phải biết!

Năm xưa, mẹ con Vân Hoa Tiên Tử tự ý hạ giới, không chỉ cùng Dương Thiên Hữu kết thành vợ chồng, còn sinh ra con.

Biết được chuyện này, Hạo Thiên Thượng Đế nổi trận lôi đình, đè mẹ con dưới Đào Sơn.

Thậm chí còn phái thiên binh thiên tướng, muốn lặng lẽ xóa sổ con.

Sư phụ của ta Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra mặt, giúp con đỡ được một kiếp.

Thiên đạo đã định, con sẽ là đệ tử Xiển Giáo của ta.” Thái Bạch Kim Tinh suýt nữa hộc máu ba thăng!

Vì một Thiên mệnh chi tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại dám bôi nhọ Hạo Thiên Thượng Đế như vậy!

Nghĩ kỹ lại, cũng không thể coi là bôi nhọ, Ngọc Đỉnh chỉ đang thuật lại sự thật mà thôi!

Dùng ơn cứu mạng để ép buộc Dương Tiễn vào khuôn khổ?

Phải nói, chiêu dương mưu này khá là cao minh!

Nghe những lời này, Dương Tiễn trầm tư một lúc lâu.

Cuối cùng, cậu đã quyết định!

Hướng về Ngọc Đỉnh Chân Nhân vái một cái, Dương Tiễn nói: “Vị tiền bối, xin ngài nói với Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Ơn cứu mạng, tiểu tử không gì báo đáp...” Không đợi Dương Tiễn nói xong, Từ Loan Đao trực tiếp cắt ngang, “Nếu đã không gì báo đáp, vậy thì không cần báo đáp!

Nhị sư bá rộng lượng lắm, điểm này ta có thể cảm nhận sâu sắc.

Đúng không, Ngọc Đỉnh sư huynh!” Những pháp bảo chí cường chấn động Hồng Hoang của Xiển Giáo như Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Phiên Thiên Ấn, Chư Thiên Khánh Vân... bây giờ đều đã trở thành vật riêng của Từ Loan Đao, Ngọc Đỉnh Chân Nhân tức không chịu nổi.

“Dương Tiễn, Tiệt Giáo có gì tốt?” Ngọc Đỉnh tức giận nói: “Trên đảo Kim Ngao, toàn là một đám yêu quái thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giáp, ngươi không sợ bị ăn thịt à?” Yêu quái!!!

Hai từ này, đã đâm sâu vào trái tim Dương Tiễn có ba mắt!

Khi còn nhỏ, đám trẻ con cùng tuổi ở Quán Giang Khẩu cũng mắng cậu như vậy!

Sắc mặt Dương Tiễn chợt lạnh, không còn giữ thể diện cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân nữa.

“Tiền bối, đừng nói nữa, ta Dương Tiễn đã sớm hướng sư phụ tam khấu cửu bái!

Sống là đệ tử Tiệt Giáo, chết cũng là hồn của Tiệt Giáo!” Ngọc Đỉnh Chân Nhân tức đến mức giậm chân đấm ngực, thật muốn một tát tát chết tên nhóc này thành bùn nhão.

Từ Loan Đao cười như không cười nói: “Ngọc Đỉnh sư huynh, ở đây không có việc của huynh nữa, có thể cút được rồi!” “Ta...” Nếu tay không trở về, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ lột da rút gân hắn mất.

Thực sự không còn cách nào, Ngọc Đỉnh đành phải hướng về Lão Tử ném ánh mắt cầu xin. .....

Thật ra, Lão Tử rất ghét những chuyện thế này.

Mới có Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra ở Trần Đường Quan, mới được bao lâu, lại đến một Dương Tiễn.

Nguyên Thủy cái tên nhị đệ này, không thể yên ổn một chút được sao?

Thu đồ, quan trọng nhất là một chữ duyên!

Nếu Dương Tiễn không muốn gia nhập Xiển Giáo, Lão Tử chẳng lẽ lại bóp cổ nó, ép nó đến Côn Luân Sơn à!

Thấy Lão Tử không nói một lời, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lập tức như quả bóng xì hơi.

Hung hăng lườm Từ Loan Đao một cái, Ngọc Đỉnh hung tợn nói: "Họ Từ, ta nhất định sẽ quay lại!" Nói xong, gót chân bôi dầu, thoáng cái đã chạy mất tăm.

"Chuyện thứ nhất, giải quyết xong!

Bây giờ, chuyện thứ hai!" Lão Tử đứng trên cao, nhìn xuống Vân Hoa Tiên Tử trong Dương phủ.

Sắc mặt lạnh băng nói: "Không lên đây, đợi ta mời à?" Vân Hoa Tiên Tử thân thể mềm mại run lên, vội vàng ngự phong bay lên, đứng bên cạnh Dương Tiễn. .....

Chuyện của Vân Hoa Tiên Tử và Dương Thiên Hữu, Lão Tử đều biết.

Ông không giống Hạo Thiên nổi trận lôi đình, cho rằng tiên phàm khác biệt, phàm phu tục tử chỉ là sỏi đá trong bùn đất, không xứng với tiên nữ băng thanh ngọc khiết.

Cũng không giống chúng thần chúng tiên trong Thiên Đình, sau lưng lấy chuyện này làm trò cười sau bữa trà.

Họ cao cao tại thượng, như thể đang quan sát một đàn kiến hỉ nộ ái ố.

Nếu không có lời hứa của Hạo Thiên "không lên Phong Thần Bảng, không chịu thiên điều ràng buộc", Lão Tử căn bản sẽ không hạ phàm.

Nhưng, đã hứa với Hạo Thiên, là một Thiên Đạo Thánh Nhân, Lão Tử sẽ dốc toàn lực.

"Từ sư diệt, thiên điều trong mắt ngươi, đại diện cho cái gì?" Lão Tử ép hỏi.

Thiên điều!

Người chế định đầu tiên là Đạo Tổ Hồng Quân.

Chư thiên Lục Thánh là người sửa đổi, Hạo Thiên là người thực thi.

Sự tồn tại của thiên điều, phần lớn là để ràng buộc các thần tiên nhậm chức trong Thiên Đình.

Thần tiên chân chính, cầu được chính là một chữ tiêu dao tự tại!

Thế nào là tiêu dao tự tại?

Ăn ăn, ngủ ngủ, giết người giết người.

Nói khó nghe một chút, là một đám ác bá có năng lực làm bậy.

Từ Loan Đao không chút suy nghĩ, nói: "Đại sư bá, cổ ngữ có câu, không có quy củ, không thành vuông tròn!

Chương 86

Theo con thấy, Thiên Đình có thể thiếu, duy chỉ không thể thiếu thiên điều!" Lão Tử khẽ gật đầu, "Nói hay lắm!" Ngay sau đó trầm giọng nói: "Vân Hoa là em gái của tên nhóc Hạo Thiên, đáng lẽ phải làm gương.

Nhưng lại coi thường thiên điều, tự ý hạ phàm thì thôi đi, còn cùng phàm phu tục tử kết thành vợ chồng, sinh ra Dương Tiễn.

Từ sư điệt, chẳng lẽ ngươi cho rằng những gì Hạo Thiên làm đều là sai?" Từ Loan Đao lắc đầu, "Suy nghĩ kỹ rồi hẵng làm, là câu nói mà sư phụ thường treo ở cửa miệng.

Phạm lỗi, chắc chắn phải gánh chịu hậu quả!" Lão Tử nhíu mày nói: "Rõ ràng đều biết, tại sao lại một quyền đập nát Đào Sơn?

Công khai khiêu khích thiên điều!" Không đợi Từ Loan Đao mở miệng, Huyền Đô Đại Pháp Sư ánh mắt âm trầm nói: "Sư phụ, nếu Từ sư đệ đã thừa nhận rồi, vậy thì đừng nói nhiều nữa!

Bắt hắn và Vân Hoa áp giải đến Thiên Đình...

Sau lưng Từ sư đệ có Thông Thiên tiểu sư thúc, Hạo Thiên cùng lắm chỉ giáo huấn bằng lời một phen!

Về phần Vân Hoa, Táng Tiên Trì sẽ là nơi quy túc cuối cùng của nàng!" Táng Tiên Trì!

Phàm ai vào ao này, nhục thân lập tức hóa thành máu mủ, nguyên thần tan vỡ, ngay cả tam hồn thất phách cũng sẽ tan thành bụi trần.

Hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ này, tuyệt đối không có cơ hội luân hồi chuyển thế.

Đồng tử của Dương Tiễn co rút dữ dội đến kích thước đầu kim,

tần suất hô hấp nhanh đến không tưởng!

Về phần Vân Hoa Tiên Tử, thần thái vẫn thản nhiên!

Nếu cái chết của nàng có thể khiến cơn sóng gió này lắng xuống, tan thành tro bụi, thì có sao đâu? .....

"Huyền Đô sư huynh, có dám đánh cược một ván không?" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói.

Mi mắt Lão Tử giật một cái, không kịp ngăn cản.

Huyền Đô Đại Pháp Sư cười lạnh nói: "Nói nghe xem!" Ai!

Lão Tử bất lực thở dài một hơi!

"Nếu hôm nay Đại sư bá có thể mang ta và Vân Hoa Tiên Tử đến Thiên Đình, ta thua, bồi thường Tiên Thiên Cực Phẩm Phòng Ngự Linh Bảo, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Ngược lại, huynh thua, bồi thường cho ta Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ!" Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Lão Tử có được từ Phân Bảo Nham, sau đó truyền lại cho Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Từ Loan Đao đã có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Chỉ còn thiếu Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, là có thể bố trí Tiên Thiên Ngũ Phương Trận.

Tiên Thiên Ngũ Phương Trận, ngũ hành tạo hóa, nguồn xa dòng dài, sinh sôi không ngừng, luận về lực phòng ngự, đủ để sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

"Nếu Từ sư đệ đã hào phóng như vậy, vậy sư huynh không khách khí nữa!" Huyền Đô Đại Pháp Sư thái độ ngạo mạn nói. .....

Trầm ngâm một lúc, Từ Loan Đao nhìn về phía Lão Tử.

“Đại sư bá, cổ ngữ có câu, biết sai có thể sửa, không gì tốt hơn!

Bị trấn áp dưới Đào Sơn mười năm, Vân Hoa Tiên Tử ngày đêm, không lúc nào là không phải chịu nỗi khổ thiên đao vạn quả!

Dám hỏi Đại sư bá, có phải sự thật không?” Lão Tử mặt không biểu cảm gật đầu.

“Vân Hoa Tiên Tử quả thực đã phạm lỗi, nhưng cũng đã vì thế mà chịu trừng phạt!

Hơn nữa, sau khi hạ phàm, Vân Hoa Tiên Tử chưa từng làm hại bất kỳ một sinh mạng nào.

Vui làm việc thiện, cứu tế người hoạn nạn, có phải sự thật không?” Lão Tử không khỏi nheo đôi mắt tang thương, ông hiểu rồi!

Tên tiểu vương bát đản Từ Loan Đao này, lại dám lừa phỉnh cả người đứng đầu Lục Thánh.

“Đại sư bá không tin ư?

Không sao, mấy trăm vạn bách tính ở Quán Giang Khẩu đều biết rõ cả!” Giọng nói vừa dứt, Từ Loan Đao đứng trên cao, nhìn xuống bách tính đang chen chúc trên những con đường đá xanh ở Quán Giang Khẩu. .....

Trong thành cổ, một lão nhân tuổi đã gần đất xa trời đối diện với ánh mắt của Từ Loan Đao.

Cũng không biết tại sao, lại như ma xui quỷ khiến, quỳ xuống trước mặt Lão Tử.

“Cầu lão thần tiên tha cho Vân Hoa nữ!” Có người thứ nhất, sẽ có người thứ hai, thứ ba, thứ tư... vô số người!

Như lúa bị gió thổi, mấy trăm vạn bách tính đồng loạt quỳ xuống.

“Cầu lão thần tiên tha cho Vân Hoa nữ!” “Cầu lão thần tiên tha cho Vân Hoa nữ!” .....

Thủ đoạn mà Từ Loan Đao âm thầm thao túng lão đầu không thoát khỏi pháp nhãn của Lão Tử.

Nhưng, Từ Loan Đao chỉ thao túng một người, những bách tính còn lại đều là hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Những phàm phu tục tử này, tại sao lại thà mạo hiểm xâm phạm uy nghiêm của Thánh nhân, cũng phải cầu xin cho Vân Hoa Tiên Tử?

Thứ nhất, việc Vân Hoa Tiên Tử vui vẻ giúp người, là sự thật.

Thứ hai, mười năm qua, Dương Tiễn vì ngăn chặn hồng thủy, xông pha đi đầu, bao nhiêu lần suýt chết.

Tất cả, bách tính đều nhìn thấy trong mắt.

Cuối cùng, bách tính đói khổ ở Quán Giang Khẩu đã được ăn thịt của ba vị Long Vương.

Phàm phu tục tử trong mắt thần tiên, chẳng phải là một đám sâu bọ sao?

Nhưng sâu bọ, cũng có trí tuệ cao.

Nếu không cầu xin cho Vân Hoa nữ, chắc chắn sẽ làm nguội lạnh trái tim của Từ Loan Đao và Dương Tiễn.

Một khi hai thầy trò buông tay không quản, sau này, bất luận Thiên Đình truy cứu, hay Long tộc báo thù.

Tính mạng của họ, đều sẽ cùng với Quán Giang Khẩu, bị chôn vùi dưới lớp đất lạnh.

Thủ đoạn dương mưu của Từ Loan Đao, khiến Lão Tử cũng không thể không bội phục! .....

“Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên!” Từ Loan Đao mỉm cười, “Đại sư bá, không có Nhân tộc, sẽ không có Nhân Giáo!

Xin ngài, nể mặt mấy trăm vạn bách tính ở Quán Giang Khẩu, cho Vân Hoa Tiên Tử một cơ hội sửa đổi!” Lão Tử rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Thực hiện lời hứa, áp giải Từ Loan Đao và Vân Hoa Tiên Tử đến Thiên Đình.

Làm người tốt một lần, khoan hồng độ lượng thả họ đi, trước mặt mấy trăm vạn bách tính ở Quán Giang Khẩu, ra oai một phen.

Nhân Giáo!

Chiếm hữu sáu thành khí vận của Nhân tộc!

Lão Tử tin chắc, một khi cách làm của mình khiến Từ Loan Đao không hài lòng.

Tên tiểu độc tử này thật sự dám dẫn theo lê dân bách tính bên dưới, đi khắp thế giới tuyên truyền Thái Thanh Thánh Nhân tàn khốc tuyệt tình, bạc bẽo lạnh lùng như thế nào.

Một khi bão dư luận hình thành, tuyệt đối sẽ với tư thế như gió cuốn mây tan, quét sạch nhân gian.

Khi đó sẽ đối với Nhân Giáo, tạo thành đả kích khó có thể lường được. .....

“Hay, hay, hay!” Lão Tử giận quá hóa cười, nói liền ba chữ hay, quay người phất tay áo bỏ đi, trở về Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh.

Chương 87

Huyền Đô Đại Pháp Sư: ".....!" Thái Bạch Kim Tinh: ".....!" Dương Tiễn và Vân Hoa Tiên Tử, thở phào nhẹ nhõm.

Về phần Từ Loan Đao, một bộ dáng ung dung thản nhiên, tất cả đã sớm nằm trong dự liệu! .....

Lạnh lùng liếc Thái Bạch Kim Tinh một cái, Từ Loan Đao cười âm hiểm, "Sao?

Không đi!

Đợi ta mời xuống uống trà à?" Thái Bạch Kim Tinh rụt cổ lại, dẫn theo sáu vạn thiên binh thiên tướng còn lại, xám xịt trở về Thiên Đình.

"Huyền Đô sư huynh, chuẩn bị chạy trốn rồi à?" Từ Loan Đao cười như không cười nói. 9.

Huyền Đô đột ngột quay đầu, tức giận nói: "Từ Loan Đao, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ ta cho ngươi, ngươi có dám lấy không?" Từ Loan Đao lạnh lùng nói: "Tại sao không dám?

Chịu cược, phải chịu thua!

Đương nhiên, nếu Đại sư huynh của Đạo môn Huyền tông không có da mặt không đưa, sư đệ cũng không thể ép!

Nhưng sư đệ ta có một cái tật, cái miệng này, không có cửa!" Huyền Đô Đại Pháp Sư nghiến răng ken két.

Từ trong thần thức chi hải lấy ra Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, hung hăng ném về phía Từ Loan Đao, "Họ Từ, ta nhớ kỹ ngươi rồi!" "Sư huynh đi thong thả, thứ lỗi sư đệ không thể tiễn!" Thu cất Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Từ Loan Đao dẫn theo Dương Tiễn và Vân Hoa nữ trở về Quán Giang Khẩu. .....

Chiêu đãi Vân Hoa nữ, Từ Loan Đao đưa Dương Tiễn đến sân trong.

"Bây giờ, theo ta lên Thiên Đình, có sợ không?" Dương Tiễn ngạc nhiên nói: "Sư phụ, chúng ta đến Thiên Đình làm gì?" Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Hạo Thiên con người này, lòng dạ hẹp hòi, thù dai, sẽ không dễ dàng tha cho hai mẹ con con đâu!

Hôm nay là Lão Tử, ngày mai không chừng sẽ là con trai ông ta, ngày kia lại có cháu trai.

Chuyện này, phải giải quyết một lần cho xong, một lần và mãi mãi." Thiên Đình!

Nơi tụ tập của chư thần chúng tiên!

Trung tâm của Tam Giới phong vân hội tụ!

Đi gặp cái tên cậu ruột một lòng muốn giết mình!

Dương Tiễn hít sâu một hơi, nói: "Sư phụ, đồ nhi không sợ!" "Tốt!" Từ Loan Đao một tay nắm lấy vai Dương Tiễn, lập tức bay lên trời! .....

Ngoài Nam Thiên Môn!

Thiên binh thiên tướng canh gác ở đây chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, hai người đã lao vào!

Gió mạnh phần phật, trực tiếp hất bay một trăm thiên binh thiên tướng!

Keng keng keng!

Từ khi Thiên Đình thành lập đến nay, chiếc chuông cảnh báo chưa bao giờ được sử dụng, hôm nay, vang vọng khắp bầu trời! .....

Hào quang vạn đạo, ráng lành ngàn dải, có tiên nữ ngâm xướng,

giọng thánh thót không linh.

Tiên hạc thành đàn, xuyên qua giữa mây trắng mờ mịt, khoe hết dáng vẻ ưu mỹ.

Thiên Đình ngày thường trang nghiêm yên bình, giờ khắc này lại tiếng chuông cảnh báo vang dội.

Vô số thiên binh thiên tướng, từ bốn phương tám hướng xông lên, bao vây chặt chẽ Từ Loan Đao và Dương Tiễn.

"Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào Thiên Đình!" Một thiên tướng mặc giáp vàng quát lớn.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lơ lửng trên đầu Từ Loan Đao, rủ xuống ức vạn tia kim quang chói lọi.

Từ Loan Đao căn bản không coi đám thiên binh thiên tướng này ra gì, chỉ để bảo vệ Dương Tiễn mà thôi.

Phất tay áo bào, màn kim quang tan đi, Từ Loan Đao nhìn về phía thiên tướng, mặt không biểu cảm nói: "Sao?

Nhanh thế đã quên ta rồi à!" Đám thiên binh thiên tướng đen kịt, vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng của Từ Loan Đao, thân thể liền không nhịn được run lẩy bẩy.

Kẻ tệ hơn còn không cầm nổi trường thương trong tay, "cảng" một tiếng, rơi xuống đất.

Sóng gió ở Trần Đường Quan, Từ Loan Đao đã giết mười vạn thiên binh thiên tướng.

Nhưng những thiên binh thiên tướng này không hề chết, nguyên thần và tam hồn thất phách vào Dựng Tiên Trì, lại được tái tạo nhục thân.

Ngay sau đó là trận chiến chớp nhoáng giữa Từ Loan Đao và Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Hỗn Độn Chung và Thái Cực Đồ đánh xuyên hư không, lại có hơn ba vạn thiên binh thiên tướng bị xé nát thân thể.

Những kẻ xui xẻo này còn đang ngâm mình trong Dựng Tiên Trì, thì Từ Đại Ma Đầu đã dẫn đệ tử đánh lên Thiên Đình.

Có phải là quá vô pháp vô thiên rồi không!

"Ta muốn gặp Hạo Thiên, ai không muốn bị đánh, lập tức cút ngay!" Từ Loan Đao trầm giọng nói.

Thiên tướng cứng đầu nói: "Từ thượng tiên, Thiên Đình có quy củ của Thiên Đình, xin ngài đợi một chút, để ta đi thông báo cho Thiên Đế!" "Xem ra không thấy quan tài không đổ lệ à!" Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị Từ Loan Đao điều khiển, bảo vệ Dương Tiễn.

Hắn đi như rồng như hổ, mỗi lần phất tay áo bào, đều có hàng trăm hàng ngàn thiên binh thiên tướng bay tứ tung. .....

Lăng Tiêu Đại Điện!

Hạo Thiên ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, nhắm mắt, nghe Thái Bạch Kim Tinh lải nhải.

"Thiên Đế, sự tình là như vậy, tên Từ Loan Đao kia giảo hoạt như hồ ly, một tay dương mưu, ép Thái Thanh Thánh Nhân không thể không thỏa hiệp!" Thấy Hạo Thiên không nói một lời, Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục nói: "Thiên Đế, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Hạo Thiên mở mắt, con ngươi như hai hố đen vũ trụ, sâu không lường được.

"Nếu thủ đoạn quang minh chính đại không có hiệu quả, vậy chỉ đành lập âm mưu!

Sau lưng Từ Loan Đao có Thông Thiên Giáo Chủ và cả Tiệt Giáo, cứ để hắn kiêu ngạo một thời gian!

Đợi Phong Thần lượng kiếp chính thức giáng lâm, Thái Thanh Thánh Nhân nhất định sẽ đứng về phía Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Khi đó, Thiên Đình chúng ta cũng trên danh nghĩa ủng hộ bốn vị Thánh nhân.

Trừ ba trăm sáu mươi lăm chân linh lên Phong Thần Bảng, những đệ tử còn lại của Tiệt Giáo, giết hết!

Về phần Từ Loan Đao, nhất định sẽ trở thành một con chó của ta!

Chó cụt đuôi, xem hắn làm sao mà gây sóng gió!" Thái Bạch Kim Tinh nịnh nọt nói: "Thiên Đế anh minh thần võ, Thái Bạch bội phục!

Về phần Vân Hoa nữ và tên nghiệt súc kia, cứ cho người lặng lẽ giết đi!

Còn có đám kiến hôi đáng ghét ở Quán Giang Khẩu, cũng xử lý hết cho ta!" Thái Bạch Kim Tinh cẩn thận nói: "Thiên Đế, những bách tính đó đã ăn thịt tiểu Long Vương của ba con sông ngoài Quán Giang Khẩu.

Chúng ta có thể mượn tay Long tộc, làm ngập nước Quán Giang Khẩu.

Sau đó ta lại hạ chỉ, giáo huấn Long tộc bằng lời một phen.

Không chỉ có thể tiêu trừ sự không vui trong lòng Thiên Đế, mà còn có thể thuận tiện giành được hảo cảm của lê dân thương sinh nhân gian." Hạo Thiên khẽ gật đầu, "Cứ theo lời ngươi mà làm." Đang đang đang!

Bỗng nhiên, tiếng chuông cảnh báo vang vọng khắp bốn phương

tám hướng!

Một thiên tướng hớt hải xông vào Lăng Tiêu Đại Điện, thở như trâu nói: "Thiên Đế, không hay rồi, Từ ma đầu từ Nam Thiên Môn đánh vào rồi!" "Phóng túng!!!" Hạo Thiên giận không thể át!

Tên khốn kiếp chết tiệt, ở nhân gian náo loạn thì thôi đi.

Chương 88

Dám chạy lên Thiên Đình tác oai tác phúc?

Thật vô lý!

Thái Bạch Kim Tinh hoảng sợ nói: "Thiên Đế, thật sự không được, chúng ta cầu cứu Đạo Tổ đi!" "Im miệng!" Hạo Thiên hung hăng lườm Thái Bạch Kim Tinh một cái, sải bước đi ra ngoài. .....

Hạo Thiên chân trước vừa bước ra khỏi cung điện, chân sau tấm biển vàng khắc chữ 'Lăng Tiêu Thiên Điện' kia liền ầm một tiếng, rơi xuống.

Chính là bị một luồng kiếm khí của Từ Loan Đao chém làm đôi.

Ngay trước mặt thiên binh thiên tướng, chà đạp tôn nghiêm của Hạo Thiên xuống đất!

Chà đạp đến tóe lửa! .....

Một quyền đánh bay năm sáu ngàn thiên binh thiên tướng cản đường, Từ Loan Đao đứng trên cao, nhìn xuống Hạo Thiên.

"Hạo Thiên?

Cậu bé gác cổng dưới trướng Sư tổ?" Hai mắt Hạo Thiên suýt nữa phun ra lửa!

Cậu bé gác cổng?

Có ai hình dung Thiên Đế như vậy không?

"Từ Loan Đao, thấy Thiên Đế lại không quỳ bái!

Thông Thiên Giáo Chủ không dạy ngươi lễ nghĩa à?" Thái Bạch Kim Tinh, tên chó săn trung thành, tức giận quát.

Rõ ràng khoảng cách rất xa, nhưng Từ Loan Đao lại vung tay một tát.

Bốp một tiếng!

Thái Bạch Kim Tinh ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp bay ngang ra, đập vào Lăng Tiêu Đại Điện.

Máu miệng mũi phun ra, cả hàm răng vỡ nát, hai chân duỗi thẳng, dứt khoát ngất đi.

"Phóng túng!!!" Hạo Thiên Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, cầm một thanh hoàng kim long kiếm, lao về phía Từ Loan Đao.

Kiếm khí tranh tranh, như rồng ngâm!

"Hừ, dám dùng kiếm trước mặt ta!" Thông Thiên Giáo Chủ chủ tu kiếm đạo, Từ Loan Đao cũng vậy!

Đối mặt với một đòn thế tất của Hạo Thiên, Từ Loan Đao đưa tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng kẹp lấy lưỡi kiếm.

"A!!!" Tiếng hét dài của Hạo Thiên kinh thiên động địa, nhưng dù dùng sức thế nào cũng vô ích. 10.

Hai ngón tay đột ngột vặn mạnh, Từ Loan Đao bẻ gãy thanh kiếm của Thiên Đế!

"Phụt" một tiếng, giận quá công tâm, Hạo Thiên phun ra một ngụm máu tươi!

"Từ thượng tiên, xin bớt giận!!!" Nơi chân trời, tiên nhạc du dương, mây màu bốc lên, Dao Trì Vương Mẫu dẫn theo chúng tiên nữ ngự phong đến. .....

Sau khi đỡ Hạo Thiên dậy, Dao Trì Vương Mẫu mới nhìn về phía Từ Loan Đao.

"Từ thượng tiên, bất kể chuyện gì, hoàn toàn có thể đối thoại giải

quyết, tại sao lại phải động binh đao!" Mặt mũi của Hạo Thiên, hôm nay mất sạch!

Trước mặt bao nhiêu thiên binh thiên tướng, trước mặt bao nhiêu tiên nữ quốc sắc thiên hương.

Một đòn toàn lực, lại bị Từ Loan Đao dễ dàng hóa giải.

Một đôi mắt của vị Thiên Đế này, sớm đã giăng đầy những tia máu dày đặc.

"Đối thoại giải quyết?" Từ Loan Đao nhìn Dao Trì Vương Mẫu mắt sáng răng trắng, xinh đẹp động lòng người như thiếu nữ.

"Thứ nhất, Thiên Đình, từ nay về sau, không được nhắm vào Vân Hoa Tiên Tử và Dương Tiễn!

Thứ hai, mấy trăm vạn bách tính ở Quán Giang Khẩu, có thể chết già, có thể chết bệnh, duy chỉ không thể bị thiên binh thiên tướng của Thiên Đình giết chết!

Thứ ba, ta chưa nghĩ xong, đợi nghĩ xong rồi sẽ đến Lăng Tiêu Đại Điện làm khách!

Nghe rõ chưa?" Từ Loan Đao nhìn chằm chằm Hạo Thiên.

Hạo Thiên trong lòng uất ức không kể xiết, hận không thể đem Từ Loan Đao bắc nồi nấu chín.

Dao Trì Vương Mẫu vội vàng đáp ứng, "Từ thượng tiên, yên tâm, Thiên Đình hành sự, luôn luôn nói có giữ lời!" "Nếu không giữ lời, lần sau, ta sẽ đạp nát Lăng Tiêu!" Từ Loan Đao gọi Dương Tiễn đến bên cạnh, "Đồ nhi, có lời gì muốn nói không?" Dương Tiễn nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng nhìn cái tên nghiệt súc trong miệng mình.

"Sẽ có một ngày, tên của ta, sẽ vang dội khắp Tam Giới!" Dương

Tiễn từng chữ từng câu nói.

Mười năm, Dương Tiễn không lúc nào không nghĩ đến việc tự tay giết chết Hạo Thiên.

Cái tên cậu ruột máu lạnh này, dùng thủ đoạn hèn hạ, hại chết người cha đang ở tuổi tráng niên.

Đè Vân Hoa nữ dưới Đào Sơn, chịu những dày vò thảm không nỡ nhìn.

Nhưng, khi thật sự gặp mặt, Dương Tiễn lại phát hiện nội tâm mình bình tĩnh lạ thường.

Từ đầu đến cuối, cậu đều không bị hận thù che mờ đôi mắt.

Đây cũng là nguyên nhân mà Từ Loan Đao coi trọng cậu.

"Đi thôi!" Từ Loan Đao dẫn theo Dương Tiễn, nghênh ngang rời đi. .....

Dao Trì Vương Mẫu nhìn Hạo Thiên, vẻ mặt lo lắng, "Ngài không sao chứ?" Đẩy Dao Trì Vương Mẫu ra, trước mặt thiên binh thiên tướng và chúng tiên nữ.

Hạo Thiên cúi người, nhặt thanh Chân Long kiếm đã gãy làm hai đoạn.

Từng bước từng bước đi về phía Lăng Tiêu Đại Điện.

Bóng lưng như núi!

"Ta, Hạo Thiên, là chúa tể Tam Giới!!!" Tiếng hét dài cứng rắn như sắt, lay động lục hợp bát hoang! .....

Sau khi trở về nhân gian Quán Giang Khẩu, Từ Loan Đao đích thân chỉ đạo Dương Tiễn tu luyện.

Một tháng sau!

“Sư phụ, Quán Giang Khẩu trăm phế chờ hưng, xin thứ cho đồ nhi không thể cùng ngài đến Kim Ngao Đảo gặp sư tổ!” Một tháng, Dương Tiễn suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định ở lại cùng mẹ mình.

Giúp đỡ bách tính Quán Giang Khẩu, trở lại những ngày tháng ấm no.

“Không sao, sư phụ tôn trọng quyết định của con!

Phong Thần lượng kiếp sắp đến, phải chăm chỉ tu luyện, không được lười biếng!” Dương Tiễn mắt hổ rưng rưng, quỳ xuống đất, hướng Từ Loan Đao tam khấu cửu bái.

“Được rồi, sư phụ đi đây!” Đỡ Dương Tiễn dậy, Từ Loan Đao không nói nhiều nữa, bay lên trời, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Vân Hoa nữ và Dương Tiễn, vẫn đứng yên tại chỗ, trông ngóng một lúc lâu.

Bầu trời xám xịt, âm khí quấn quanh.

Mặt đất màu đỏ sẫm, như thể bị máu tươi thấm đẫm, một khung cảnh hoang lương và khô héo.

Chương 89

Trên mặt đất lác đác dựng lên những tảng đá khổng lồ, nhìn từ xa trông như những tấm bia mộ.

Nơi đây chính là Âm gian, U Minh Địa Phủ!

Trên tầng tầng lớp lớp sương mù xám xịt cuồn cuộn tựa như đại dương mênh mông đảo ngược, Bình Tâm Điện chìm nổi lững lờ.

Trong cổ điện, Bình Tâm nương nương ngồi xếp bằng trên cao, hai tay trái phải mỗi bên kết một ấn quyết cổ xưa.

Nàng đang cố gắng xây dựng cây cầu thần thức kết nối với Địa Đạo để giao tiếp.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Khoa Phụ, Đại Nghệ, Xi Vưu, Tương Liễu, sáu vị Đại Vu mặt mày lo lắng, ngay cả hít thở cũng phải cẩn thận.

Đột nhiên, "phụt" một tiếng!

Thân thể mềm mại của Bình Tâm nương nương run lên, như bị sét đánh, cổ họng đau nhói, một ngụm máu tươi trào ra khỏi khóe miệng.

Từng giọt máu đỏ thẫm rơi xuống chiếc áo màu vàng ngỗng, trông vô cùng chói mắt. "Tỷ tỷ!" "Tổ Vu!" Cửu Phượng và năm vị Đại Vu ai nấy đều lòng như lửa đốt. "Ta không sao!" Sắc mặt Bình Tâm nương nương trắng bệch như giấy, không muốn mọi người lo lắng, "Các ngươi lui ra trước đi, Cửu Phượng, ở lại!" Đại Nghệ, Khoa Phụ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tương Liễu, giữa lông mày tràn ngập vẻ sầu khổ không tan, bước ra khỏi Bình Tâm Điện.

Đợi năm vị Đại Vu đi xa, Cửu Phượng vội vàng hỏi: "Tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao Địa Đạo lại ra tay với tỷ?" Bình Tâm nương nương cười thê lương: "Cửu Phượng, Thánh nhân quả vị của ta đã nứt ra hơn một nghìn vết, cảnh giới Ngũ Trọng Thiên cũng đã rơi xuống Tứ Trọng Thiên!" Ầm một tiếng, trong lòng Cửu Phượng dậy sóng kinh hoàng!

Tại sao?

Tại sao lại như vậy!

Thiên Đạo đại diện cho dương gian, Địa Đạo đại diện cho âm gian!

Trước khi Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, âm dương trong Hồng Hoang hỗn loạn không rõ ràng, hàng tỷ tỷ vong linh chết đi không thể luân hồi chuyển thế.

Địa Đạo vận chuyển rơi vào bế tắc, đình trệ không tiến.

Nếu không có Hậu Thổ, cỗ máy khổng lồ Hồng Hoang đã sớm sụp đổ tan tành.

Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, chia Hỗn Độn thành âm dương!

Cây cỏ núi đá, yêu ma quỷ quái, tiên phật thần ma, đều là dương!

Vong linh chết đi, là âm!

Âm dương hỗn tạp, hai luồng khí sẽ dần dần diễn hóa thành Hỗn Độn!

Khi đó vạn vật sẽ tan thành tro bụi, ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ sụp đổ, Thánh nhân ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Công đức phân chia, vượt xa công đức tạo ra Nhân tộc và luyện đá vá trời của Nữ Oa có thể so sánh!

Nhưng, hiện tại Địa Đạo không những không giao tiếp với Bình

Tâm nương nương.

Thậm chí khi Bình Tâm nương nương đang xây dựng cây cầu thần thức, còn ngang nhiên ra tay.

Cửu Phượng thực sự không hiểu, tại sao? … Đừng nói Cửu Phượng, ngay cả Bình Tâm nương nương, người phát ngôn của Địa Đạo, cũng mù mờ không hiểu.

Một cảm giác nguy cơ sinh tử chưa từng có, còn đáng sợ hơn gấp vạn lần so với trước khi đại chiến Vu Yêu chính thức bùng nổ, bao trùm lấy Bình Tâm nương nương.

Một sự kiện siêu cấp đại sự sắp giáng xuống U Minh Địa Phủ!

Bình Tâm nương nương không sợ chết, nhưng truyền thừa của Vu tộc, không thể bị diệt!

Sau khi nàng hồn bay phách tán, Cửu Phượng, Khoa Phụ, Đại Nghệ, Tương Liễu, Xi Vưu, Hình Thiên, sáu vị Đại Vu sẽ đi về đâu?

Thượng cổ Thiên Đình, sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tan thành mây khói, Yêu tộc còn có Nữ Oa nương nương.

Nữ Oa và huynh trưởng Phục Hy tuy thân người đuôi rắn, nhưng thực chất, cả hai đều là tiên thiên thần linh.

Vì Phục Hy từng phục vụ cho Thượng cổ Thiên Đình, nên nhân quả giữa Nữ Oa và Yêu tộc vướng mắc không rõ.

Bình thường tiên phật thần ma săn giết Yêu tộc thế nào, Nữ Oa nương nương cũng lười quan tâm.

Nhưng nếu liên quan đến sự tồn vong của Yêu tộc, vị Nữ Thánh này chắc chắn sẽ ra mặt ngăn cản.

Nhưng Bình Tâm nương nương một khi chết đi, ai sẽ nguyện ý bảo vệ Vu tộc? … Thời đại Vu Yêu, tiên phật thần ma bị Vu tộc đè

nén đến không ngóc đầu lên được.

Hơn nữa, pháp môn luyện thể của Vu tộc trong cơ thể các Đại Vu, bao gồm cả bản thân họ, chính là một thanh kiếm sắc bén nhất thế gian.

Bình Tâm nương nương, cây kim định hải thần châm này một khi không còn, bàn tay đen của các Thánh nhân sẽ vươn vào Âm gian.

Sáu vị Đại Vu Chuẩn Thánh, làm sao chống lại Thiên Đạo Thánh nhân?

E rằng bây giờ bộ đôi lừa đảo phương Tây đang hớn hở chuẩn bị mài dao!

Đột nhiên, Bình Tâm nương nương nghĩ đến một người!

Gần như là cọng rơm cứu mạng cuối cùng! "Cửu Phượng, hãy đến dương gian một chuyến, đi đến đảo Kim Ngao, Đông Hải!" "Bất kể thế nào, cũng phải gặp được vị tiểu sư thúc của Tiệt Giáo kia!" Lấy ra một chiếc ngọc giản từ trong biển thức.

Bình Tâm nương nương đặt ngọc giản lên trán trắng như ngọc của mình, bắt đầu lưu trữ Thánh nhân chi niệm. "Đem ngọc giản này giao cho hắn!" Cửu Phượng nhận lấy ngọc giản, hốc mắt đỏ hoe nói: "Nếu hắn không chịu thì sao?" Bình Tâm nương nương khẽ thở dài: "Nếu vậy, tận thế của Vu tộc chúng ta, đã đến rồi!" … Đông Hải, đảo Kim Ngao!

Bên trong động phủ Tuấn Lang Sơn, Ác thi Nhất Hào đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lòng bàn tay nắm chặt Hỗn Độn Châu!

Trong thế giới Hỗn Độn, Từ Loan Đao đứng bên cạnh đầm nước Tiên Thiên Tử Dịch Tuyền.

Trái tim Bàn Cổ tràn đầy hơi thở sinh mệnh bàng bạc, Càn Khôn Đỉnh lượn lờ từng luồng khí hỗn độn, đã tiến hóa được bảy phần.

Chỉ cần thêm ba phần nữa là trở thành Tiên Thiên Chí Bảo, khi đó, chỉ cần ném pháp bảo vào trong đỉnh, ấp ủ một thời gian, lấy ra sẽ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thiện thi, đã chém được gần bốn trăm, Ác thi cũng đã có hai trăm năm mươi.

Theo kế hoạch, Thiện thi gia nhập Tiệt Giáo, Ác thi làm chủ Đông Hải Long Cung, từng bước gặm nhấm Tứ Hải vô lượng.

Từ Loan Đao rảnh rỗi không có việc gì làm, chuẩn bị tiến giai Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên, sau đó chém Tự ngã thi. "Cũng không biết tình hình Xiển Giáo hiện tại thế nào?" "Ngọc Đỉnh chân nhân chắc là bị lão già Nguyên Thủy mắng cho xối xả!" "Còn có Thân Công Báo, cái tên khốn ăn phải cân sắt quyết tâm, nhất quyết ở lại núi Côn Luân không đi!" Từ Loan Đao quyết định, sau khi chém Tự ngã thi, sẽ đến núi Côn Luân một chuyến.

Không có Thân Công Báo, Phong Thần lượng kiếp một khi giáng lâm, làm sao gài bẫy Xiển Giáo? … Trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung!

Đạo Tổ Hồng Quân đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở ra đôi mắt tang thương. "Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo?!" Nghe xong thần niệm của Thiên Đạo, Hồng Quân trầm tư một lúc, rồi đưa ra quyết định… … Đông Hải!

Đảo Kim Ngao!

Từ Loan Đao đang bế quan tu luyện, đột nhiên lao ra khỏi động phủ, ngẩng đầu nhìn lên! "Ầm ầm ầm!" Một cột sáng vàng từ trên cửu thiên hạ xuống, trong nháy mắt bao trùm Bích Du Cung.

Thần niệm của Đạo Tổ Hồng Quân đã kinh động không ít đệ tử Tiệt Giáo.

Không lâu sau, Từ Loan Đao nhìn thấy Thông Thiên Giáo Chủ

trong bộ thanh y, sau lưng đeo hộp kiếm cổ chứa Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Một bước hạ xuống, tiến vào cửa không gian! "Xảy ra chuyện gì vậy?" Từ Loan Đao nhíu mày.

Chương 90

Tam nghị Phong Thần Bảng đã sớm kết thúc.

Phong Thần Bảng thuộc về Xiển Giáo, Đả Thần Tiên thuộc về Tiệt Giáo.

Đạo Tổ Hồng Quân tại sao lại triệu tập Thông Thiên Giáo Chủ?

Chỉ triệu tập một mình Thông Thiên, Từ Loan Đao sẽ không lo lắng.

Nhưng, Thông Thiên lại mang theo cả đại sát trận đệ nhất dưới Thiên Đạo.

Xem ra Lục Thánh lại một lần nữa tụ họp tại Tử Tiêu Cung… … Ba ngày sau, Thông Thiên Giáo Chủ trở về.

Từ Loan Đao lập tức tiến vào Bích Du Cung. "Sư phụ, Sư tổ tìm người, có phải Phong Thần Bảng có biến động gì không?" Từ Loan Đao hỏi.

Thông Thiên lắc đầu, phất tay áo, khí tức Thánh nhân tràn ngập Bích Du Cung. "Tiểu Đao, chuyện này, không được để bất kỳ ai biết!" Từ Loan Đao khẽ gật đầu.

Ánh mắt Thông Thiên trở nên sâu thẳm, trầm giọng nói: "Sư tổ tập hợp Lục Thánh, là vì Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo!" "Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo?!" Vẻ mặt Từ Loan Đao sững sờ. "Nói đơn giản, Địa Đạo nhờ Thiên Đạo giúp đỡ... chôn vùi Bình Tâm!" Từ Loan Đao ngơ ngác!

Không có lý do gì cả!

Địa Đạo ăn no rửng mỡ hay sao, tại sao lại muốn giết Bình Tâm nương nương!

Muốn giết, cũng không có lý do gì phải cầu cứu Thiên Đạo!

Địa Đạo là tồn tại ngang hàng với Thiên Đạo, bản thân Bình Tâm nương nương cũng là Thánh nhân của Địa Đạo.

Chỉ cần Địa Đạo nhẹ nhàng ra tay là có thể thu hồi Thánh nhân quả vị, Bình Tâm nương nương sẽ trực tiếp rơi xuống Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên.

Không thu hồi, Địa Đạo chỉ cần một ý niệm, Bình Tâm nương nương cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Tại sao lại phải đi một vòng lớn như vậy, cầu viện Thiên Đạo? … "Sư phụ, Sư tổ không phải là bắt Lục Thánh đến U Minh Địa Phủ, giết Bình Tâm nương nương chứ?" Từ Loan Đao hỏi.

Thông Thiên Giáo Chủ bất đắc dĩ nói: "Dù sao cũng là thiên mệnh của lão sư, ta cũng không thể chống lại!" "Bộ đôi phương Tây cùng Lão Tử, Nguyên Thủy, đều đồng ý đến Âm gian." "Chỉ có một mình Nữ Oa, tỏ rõ thái độ, sẽ không tham gia vào kế hoạch thanh trừ này." "Tiểu Đao, trong lòng sư phụ đã rõ ràng, con hiểu chưa?" Từ Loan Đao cúi đầu suy nghĩ một lúc, "Chẳng lẽ...

Bình Tâm nương nương không làm gì cả!" Thông Thiên mỉm cười, "Không hổ là đồ nhi của ta, luận thông minh trí tuệ, trong vạn tiên Tiệt Giáo không ai bằng con!" Trong một canh giờ tiếp theo, hai thầy trò trao đổi ý kiến, cuối cùng đã có một lời giải thích thống nhất.

Nếu ví U Minh Địa Phủ như một vương triều.

Địa Đạo chính là hoàng đế chí cao vô thượng.

Bình Tâm nương nương, thì là Tể tướng thống lĩnh bá quan, phụ trách xử lý triều chính.

Âm gian được thành lập, cho hàng tỷ tỷ vong linh cơ hội luân hồi chuyển thế.

Từ đó, dương ở trên, âm ở dưới!

Nhưng, vong linh chết đi, bất kể khi còn sống có thập ác bất xá đến đâu, dù cho có phạm tội ác tày trời.

Đều có thể thông qua cửa Luân Hồi, chuyển thế tái sinh.

Nói một câu tóm lại, vương triều này, không hề có quy củ gì cả.

Chế độ thiện thưởng ác phạt, căn bản không tồn tại.

Người tốt hiền lành, quét đất không dám làm hại kiến, thương con thiêu thân che đèn bằng lụa, lại sống trong nước sôi lửa bỏng.

Kẻ gian ác, lòng dạ độc ác như thú, lại tài vận hanh thông, bước bước thăng tiến.

Vương triều này, đã trở nên mục nát!

U Minh Địa Phủ này, hôi thối không chịu nổi!

Nếu đã vị Tể tướng này không làm gì, hoàng đế đành phải giết đi!

Nhưng, tại sao không thể bãi miễn?

Thông Thiên đã giải đáp thắc mắc này cho Từ Loan Đao. "Tiểu Đao, con phải hiểu, chỉ có thời đại cũ hồn bay phách tán, thời đại mới mới có thể sừng sững mọc lên từ trên đống tro tàn!" … Rời khỏi Bích Du Cung, Từ Loan Đao vừa mới trở về Tuấn Lang Sơn.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Cách đó hàng tỷ dặm, hồng y như máu!

Chính là Đại Vu của Vu tộc, Cửu Phượng!

Từ Loan Đao vừa định cưỡi gió bay đi, trong đầu bỗng vang lên tiếng máy móc đã lâu không nghe của hệ thống. 【Đinh, phát hiện Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, cung cấp cho Túc chủ các lựa chọn sau.】 【Lựa chọn một: Đi theo Thông Thiên Giáo Chủ, đến U Minh Địa

Phủ, cống hiến một phần sức mạnh để tiêu diệt Bình Tâm nương nương.

Phần thưởng: Tâm sen của Thanh Liên Sáng Thế ba mươi sáu phẩm, có thể trưởng thành thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Thiên Đạo hung sát chí bảo Thí Thần Thương, Bạch Liên Tịnh Thế mười hai phẩm, Hắc Liên Diệt Thế mười hai phẩm.】【Lựa chọn hai: Ngăn cản Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, giúp đỡ Bình Tâm nương nương bình an vô sự vượt qua kiếp nạn này.

Phần thưởng: Bản nguyên của Thời Gian Pháp Tắc.】Không kịp đi gặp Cửu Phượng, Từ Loan Đao lao thẳng vào động phủ, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, chìm vào suy tư.

Thứ nhất, đi theo Thông Thiên đến Âm gian dạo chơi một vòng.

Thí Thần Thương không cần phải nói, pháp bảo của Ma Tổ La Hầu, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân nhìn thấy cũng phải tê cả da đầu.

Còn về Bạch Liên Tịnh Thế và Hắc Liên Diệt Thế, hai trong năm đài sen lớn của Hồng Hoang, lực phòng ngự mạnh hơn Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đơn lẻ không chỉ một bậc.

Quan trọng nhất, hai đài sen này có thể trấn áp khí vận.

Từ xưa đến nay, trong số các loại pháp bảo đa dạng của Hồng Hoang, có bao nhiêu món có đặc tính trấn áp khí vận?

Không quá mười ngón tay, nhưng Từ Loan Đao đã có Kim Liên Công Đức mười hai phẩm.

Còn về tâm sen của Thanh Liên Sáng Thế ba mươi sáu phẩm, nói thật, Từ Loan Đao khá là động lòng.

Dù sao đây cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, đã từng thai nghén ra Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa.

Có được sức mạnh tạo hóa vô cùng vô tận, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng khó tránh khỏi thèm thuồng.

Thứ hai, giúp đỡ Bình Tâm nương nương, sẽ nhận được bản nguyên hoàn chỉnh của Thời Gian Pháp Tắc.

Một dòng sông Thời Gian Pháp Tắc!

Một ngày bên ngoài, một vạn năm trong dòng sông!

Đây là bản nguyên!

Một khi Từ Loan Đao có thể dung hợp và luyện hóa hoàn hảo bản nguyên của Thời Gian Pháp Tắc!

Không chỉ căn nguyên sẽ được nâng lên đến đệ cửu phẩm trong thượng tam phẩm của Hỗn Độn Thần Ma, ngang hàng với Bàn Cổ, mà còn có thể tùy ý điều khiển thời gian.

Trong ba nghìn đại đạo pháp tắc, Thời gian vi vương, Không gian vi tôn, Vận mệnh bất xuất, Nhân quả xưng hoàng, Lực đạo chí cao.

Lực chi pháp tắc, đứng đầu mười đại pháp tắc, Thời gian pháp tắc, xếp thứ hai.

Cần phải do dự sao? "Hệ thống, ta chọn hai, ngăn cản Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo!" Từ Loan Đao không chút do dự nói. 【Chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành lựa chọn, xin hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.】 … Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, phe dương gian, có Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, và bộ đôi phương Tây, tổng cộng năm vị Thánh nhân.

Chương 91

Âm gian chỉ có một mình Bình Tâm nương nương, còn Cửu Phượng, Xi Vưu mấy vị Đại Vu, trong mắt Thánh nhân, chẳng qua chỉ là những con kiến được trang trí hoa văn lộng lẫy mà thôi.

Con kiến có cường tráng đến đâu, cũng không thay đổi được bản chất là con kiến.

Chỉ cần Từ Loan Đao mở miệng, Thông Thiên Giáo Chủ chắc chắn sẽ không đến U Minh Địa Phủ.

Dù sao Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo cũng khác với Phong Thần lượng kiếp.

Đạo Tổ Hồng Quân không thể nào dí dao vào cổ Thông Thiên, ép buộc phải đi giết Bình Tâm nương nương.

Có một điểm, Hồng Quân, với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, không thể tiến vào Âm gian.

Thiên Đạo Thánh nhân tuy có thể, nhưng sẽ bị áp chế cảnh giới.

Một mình Bình Tâm nương nương, e là đủ để đối phó với bộ đôi lừa đảo phương Tây.

Điều Từ Loan Đao phải đối mặt, chỉ có Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thánh nhân Tứ Trọng Thiên, Lão Tử càng không cần phải nói, đứng đầu Lục Thánh.

Nếu thực sự sinh tử quyết đấu, Lão Tử với Thái Cực Đồ phòng ngự tối thượng và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Hậu Thiên đệ nhất công đức chí bảo.

Có lẽ chỉ cần một tay là có thể đánh bại Tiếp Dẫn, hai tay là có thể tẩn cho bộ đôi phương Tây một trận no đòn.

Bàn Cổ chân thân!

Từ Loan Đao ít nhất phải tạo ra hai mươi cái!

Mới có tự tin chống lại Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai mươi Bàn Cổ chân thân, cần hai trăm Tam thi.

Từ Loan Đao không cần phải triệu hồi Thiện thi và Ác thi từ Tây Phương Giáo và Đông Hải Long Cung.

Chỉ cần các Thiện thi gia nhập Tiệt Giáo trong những ngày gần đây, là đủ rồi. … Giải quyết xong vấn đề về sức mạnh, Từ Loan Đao còn hai nan quan cần phải khắc phục.

Thứ nhất, phải tìm một lý do thích hợp nhất, chính đáng nhất.

Dù sao các Thánh nhân cũng là tuân theo thiên mệnh của Đạo Tổ Hồng Quân, mới đến Âm gian vây đánh Bình Tâm nương nương.

Từ Loan Đao vô duyên vô cớ, chen ngang một chân, chẳng phải là khiến vị Sư tổ chí cao vô thượng kia không vui sao?

Thứ hai, lý do Địa Đạo muốn thanh trừ Bình Tâm nương nương, truy cứu đến cùng là vì nàng không làm gì cả.

Hiện tại U Minh Địa Phủ, mục nát hôi thối, một mớ hỗn loạn.

Đây mới là căn bản!

Chỉ có để Địa Đạo chấp nhận lại, tin tưởng Bình Tâm nương nương, sự kiện siêu cấp này mới có thể thực sự hạ màn. … Cách đảo Kim Ngao hàng tỷ dặm, trên một hòn đảo nhỏ vô danh.

Cửu Phượng trong bộ hồng y rực rỡ, trên khuôn mặt xinh đẹp không tì vết, viết đầy vẻ lo lắng và ưu sầu.

Nắm chặt bàn tay ngọc trắng, nàng đi đi lại lại, cái tên Từ Loan Đao chết tiệt, rõ ràng đã nhìn thấy mình, tại sao lại không gặp?

Chẳng lẽ, hắn đã biết?

Hay là, chỉ đơn thuần ghét mình?

Đột nhiên, một bóng bạch y từ trên trời giáng xuống. "Cửu Phượng cô nương, lại gặp nhau rồi!" Hu!

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng đầy ý cười của Từ Loan Đao, Cửu Phượng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lấy ra ngọc giản của Bình Tâm nương nương từ trong biển thức, đưa cho Từ Loan Đao. "Tỷ tỷ bảo ta giao cho ngươi!" Từ Loan Đao không nhịn được mà liếc mắt một cái, vì đã bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nghịch chuyển bản nguyên, triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân, Bình Tâm nương nương và mấy vị Đại Vu, chắc chắn là có liên hệ với phụ thần.

Đặt ngọc giản lên trán, Từ Loan Đao nghe được giọng nói của Bình Tâm nương nương, dịu dàng hòa nhã như gió xuân tháng ba.

Nội dung đơn giản, Bình Tâm nương nương nhờ Từ Loan Đao che chở cho Cửu Phượng, Đại Nghệ, Khoa Phụ, Hình Thiên, Tương Liễu, Xi Vưu mấy vị Đại Vu.

Đương nhiên, không phải che chở không công, Bình Tâm nương nương sẽ dâng lên toàn bộ kho báu của Vu tộc. … Khi xưa trước khi đại chiến Vu Yêu bùng nổ, Đế Giang, lão đại trong mười hai Tổ Vu, để phòng bất trắc.

Đã để Đại Vu Tương Liễu, sớm mang toàn bộ bảo vật tích lũy qua vô tận năm tháng của Vu tộc, chuyển đến U Minh Địa Phủ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và mười một Tổ Vu đồng quy vu tận.

Kho báu của Thượng cổ Thiên Đình, gần như bị tiên phật thần ma khuân đi sạch, chỉ có nội tình của Vu tộc, được truyền thừa hoàn hảo. … Ngọc giản lặng lẽ hóa thành tro bụi, Từ Loan Đao chắp hai tay sau lưng, không nói một lời, nhìn chằm chằm vào bộ ngực sóng cuộn của Cửu Phượng. "Ừm, khá đối xứng!" Từ Loan Đao thản nhiên nói. 11. "Phì, đồ dâm tặc!" Má Cửu Phượng ửng lên hai đóa hoa đào say lòng người, khẽ nhổ vào Từ Loan Đao một cái.

Từ Loan Đao bất đắc dĩ nói: "Khăn tay của ta đâu?

Chưa giặt sạch sao?" Cửu Phượng lẩm bẩm: "Một cái khăn tay, sao mà keo kiệt thế, coi như là bồi lễ ta bị thương đi!" A!

Gió thổi rối mái tóc phiêu dật của ta!

Ngay cả gió cũng đang ghen tị với vẻ đẹp trai của ta! … "Dẫn đường đi, ta phải đích thân gặp Bình Tâm nương nương!" Từ Loan Đao trầm giọng nói. "Thật sao?" Cửu Phượng vui mừng nhảy cẫng lên, không đợi Từ Loan Đao trả lời, đã nắm lấy cổ tay hắn.

Hai người cưỡi gió, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này tại đảo Kim Ngao, trong Bích Du Cung!

Thông Thiên Giáo Chủ đang uống trà Bồ Đề, đột nhiên đứng bật dậy. "Hay cho ngươi, Bình Tâm, chết đến nơi rồi, còn dám động đến đồ nhi của ta!" Ngày hẹn Ngũ Thánh tiến vào U Minh Địa Phủ, còn mấy ngày nữa.

Nhưng Cửu Phượng lại bắt cóc Từ Loan Đao, khiến Thông Thiên Giáo Chủ không thể nhịn được nữa.

Trực tiếp đeo hộp kiếm cổ sau lưng, Thông Thiên một bước bước ra, định tiến vào cửa không gian.

Không phải chỉ là một người phát ngôn của Địa Đạo sao?

Cần gì Ngũ Thánh tập hợp?

Một mình hắn là đủ để diệt sát.

Đúng lúc này, Ác thi Nhất Hào của Từ Loan Đao tiến vào Bích Du Cung.

Vái chào Thông Thiên Giáo Chủ, "Sư phụ, bản thể bảo con giao cho người lá thư này!" Thông Thiên nhận lấy lá thư, mở ra xem.

Chỉ có một dòng chữ nhỏ. "Đừng quấy rầy, đừng lo lắng, đồ nhi sẽ về ngay!" Thông Thiên ngơ ngác, tên tiểu vương bát đản này rốt cuộc đang giở trò gì?

Rõ ràng biết Đạo Tổ Hồng Quân hạ lệnh, để Ngũ Thánh vây giết Bình Tâm nương nương, lúc này chạy đến Âm gian làm gì?

Chương 92

… Một góc Hồng Hoang, một vùng đất hoang vu rộng lớn vô biên, bị chướng khí cuồn cuộn cực độ bao phủ.

Đừng nói phàm phu tục tử, ngay cả tiên phật thần ma, một khi hít phải chướng khí ở đây, trong nháy mắt sẽ hóa thành một vũng máu đặc.

Sâu trong vùng hoang vu, trong một thung lũng u tối, đâu đâu cũng thấy những bộ hài cốt chồng chất trên mặt đất.

Cửu Phượng dẫn Từ Loan Đao đến cuối thung lũng.

Nhìn thấy một cánh cửa đá cổ xưa được đục vào trong vách núi.

Trên cửa đá có khắc ba chữ 'Quỷ Môn Quan'!

Con đường duy nhất nối liền Âm gian và dương gian!

Cửu Phượng tiến lên, đưa hai tay ra, hung hăng đẩy một cái!

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng động trời rung đất chuyển, cánh cửa đá lốm đốm nặng nề bị đẩy ra.

Một luồng âm khí gần như cuồng bạo điên cuồng tuôn ra, thổi tung y phục và mái tóc đen của Từ Loan Đao bay phấp phới. … "Âm gian sao?" Từ Loan Đao đứng trên mặt đất màu đỏ sẫm nhìn ra xa, thấy được thủy triều vong linh cách đó hàng tỷ dặm.

Vô số vong linh, dày đặc, tầng tầng lớp lớp, trôi về phía cuối U Minh Địa Phủ.

Cuối Âm gian, có hai cánh cửa trắng cao ngang trời.

Trên cánh cửa trắng, một vầng thái dương, phát ra hàng tỷ tia Phật

quang vô lượng, như ngọn hải đăng trong đêm tối, chỉ dẫn cho những vong linh hỗn độn.

Người trấn giữ cửa Luân Hồi chuyển thế, chính là Địa Tạng Vương, đứng đầu trong năm đại Bồ Tát của Tây Phương Giáo.

Địa ngục vị không, thệ bất thành Phật!

Địa Tạng Vương Bồ Tát, đã phát đại hồng nguyện với Thiên Đạo!

Chỉ dẫn vong linh luân hồi chuyển thế, bản thân việc này đã có thể kiếm được công đức.

Tích lũy lâu ngày, Địa Tạng Vương rất có thể sẽ trở thành vị Thánh nhân thứ chín của Hồng Hoang, cũng là vị cuối cùng.

Chuyện tốt như vậy, Từ Loan Đao sao có thể để Tây Phương Giáo hưởng lợi không công.

Để chủ nhân Luân Hồi đổi người, cũng là một trong những mục đích của chuyến đi Âm gian lần này. … Một canh giờ sau, Từ Loan Đao tiến vào Bình Tâm Điện.

Cuối cùng cũng được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt thế của Nữ Thánh Âm gian.

Bình Tâm nương nương ngồi xếp bằng trên cao, ba nghìn sợi tóc đen như thác đổ, da thịt như trăng sáng tinh khôi.

Trong đôi mắt hoa đào long lanh, chứa đầy xuân thủy long lanh.

Khoa Phụ, Đại Nghệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tương Liễu, năm vị Tổ Vu nhìn chằm chằm vào Từ Loan Đao, vị khách không mời mà đến, với ánh mắt hùm beo.

Từ Loan Đao vái chào Bình Tâm nương nương. "Văn bối Tiệt Giáo Từ Loan Đao, ra mắt Bình Tâm nương nương!" Bình Tâm nương nương nheo mắt hoa đào, trông như hai vầng trăng khuyết.

Nàng luôn cảm thấy, Từ Loan Đao trông rất thân thiết, như thể đã từng gặp ở đâu đó.

Cảm giác này tương tự như lần đầu Cửu Phượng gặp Từ Loan Đao.

Truy cứu đến cùng, là vì Từ Loan Đao đã dung hợp một lượng lớn tâm đầu huyết của Bàn Cổ.

Không khí có chút gượng gạo. "Có thể rót cho ta một tách trà không?" Từ Loan Đao nói.

Trên trán Cửu Phượng không khỏi hiện lên mấy vạch đen, làm ơn đi, có thể xem lại hoàn cảnh được không... … "Từ..." Bình Tâm nương nương. "Từ Loan Đao, thanh loan của Loan, đao của tiếu lý tàng đao!" Từ Loan Đao.

Bình Tâm nương nương mỉm cười, "Tên hay!" "Ngọc giản mà thiếp thân nhờ Cửu Phượng muội muội mang đến cho ngươi..." Từ Loan Đao đi thẳng vào vấn đề: "Tiền bối, tại sao Địa Đạo lại muốn thanh trừ ngài, chắc trong lòng ngài đã rõ.

Ta có thể giúp ngài chống lại các Thánh nhân sắp đến.

Thậm chí có thể để Địa Đạo tin tưởng lại tiền bối." Dù sao cũng là người phát ngôn của Địa Đạo, Từ Loan Đao không tin Bình Tâm nương nương không biết gì.

Khoa Phụ khinh bỉ nói: "Chống lại Thánh nhân?

Một tên Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên nhỏ bé, dựa vào đâu mà nói khoác lác như vậy?" Từ Loan Đao đưa tay phải ra, cười tươi nói: "Dựa vào cái này!" Chát một tiếng, trong chớp mắt, Từ Loan Đao vung một bạt tai.

Khoa Phụ, một Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, căn bản không kịp phản ứng, thân hình hổ lưng gấu eo, ngay tại chỗ bay ngang ra ngoài.

Lăn thẳng ra khỏi Bình Tâm Điện, nửa bên má da rách thịt nát, máu tươi đầm đìa.

Khó khăn lắm mới gượng dậy được, Khoa Phụ không hề tức giận, trong mắt ngược lại bừng lên chiến ý nồng nặc, còn nóng lòng muốn cùng Từ Loan Đao đấu một trận ra trò.

Vu tộc, thẳng thắn, không bao giờ vòng vo tam quốc, chỉ sùng bái cường giả. … Lời nói của Từ Loan Đao, khiến tâm hồ tĩnh lặng của Bình Tâm nương nương gợn lên những gợn sóng lăn tăn. "Từ...

đạo hữu, có thể giúp ta chống lại Thánh nhân, điểm này, thiếp thân không hề nghi ngờ.

Nhưng, ngươi định dùng cách gì, mới có thể để Địa Đạo tin tưởng ta trở lại?" Bình Tâm nương nương tò mò hỏi.

Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Đây là bí mật giữa hai chúng ta, bây giờ không tiện nói.

Đương nhiên, ta cũng không dám đảm bảo, sẽ thành công trăm phần trăm, nhưng có sáu phần chắc chắn.

Hiện tại cần giải quyết gấp, là bộ đôi phương Tây cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn có Thái Thanh Lão Tử." Từ Loan Đao nhíu chặt mày nói: "Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, là sự hợp tác chưa từng có giữa Địa Đạo và Thiên Đạo.

Pháp lệnh của Đạo Tổ Hồng Quân, để Lục Thánh tiến vào U Minh Địa Phủ, vây giết tiền bối.

Oa Hoàng Nữ Oa bản tính không thích tranh đấu, sẽ không tham gia, còn sư phụ ta, thì cưng chiều ta.

Chỉ cần ta cầu xin, ngài cũng sẽ không đến Âm gian.

Nhưng, ta không thể không minh bạch, chen ngang một chân, e

rằng sau khi trở về sẽ bị Sư tổ đánh chết.

Ta, cần một thân phận hợp lý, quang minh chính đại!" … Bình Tâm nương nương khẽ cúi đầu, suy nghĩ một lúc, cảm thấy lời nói của Từ Loan Đao có lý. "Không biết thiếp thân nên giúp Từ đạo hữu thế nào?" Từ Loan Đao vẻ mặt ngưng trọng nói: "Thân phận này, phải khiến Sư tổ tin phục mới được.

Cho nên, nương nương..." Từ Loan Đao không còn xưng hô là tiền bối nữa. "Phải cùng ta bái đường thành thân, kết làm đạo lữ!" Lời này vừa nói ra, không chỉ Cửu Phượng biến sắc, bốn vị Đại Vu còn lại, càng giận dữ. "Từ Loan Đao, hỗn xược, Vu Tổ là nhân vật nào?

Ngươi cũng xứng sao?" Đại Nghệ tức giận đến tóc dựng ngược, bước lên một bước, khí huyết trong cơ thể bàng bạc như biển cả mênh mông.

Chát một tiếng!

Sau Khoa Phụ, Đại Nghệ trở thành vị Đại Vu thứ hai lăn ra khỏi Bình Tâm Điện.

Lạnh lùng liếc nhìn Hình Thiên, Xi Vưu, Tương Liễu.

Từ Loan Đao không chút biểu cảm nói: "Ai không phục, cùng lên!" "Sao lại có chuyện như vậy!" Xi Vưu uất ức đến điên cuồng. "Được rồi, tất cả ra ngoài cho ta!" Bình Tâm nương nương tức giận nói.

Chương 93

Hình Thiên, Xi Vưu, Tương Liễu, xám xịt chạy ra khỏi Bình Tâm Điện. "Muội muội, cũng lui ra đi!" Trước khi Cửu Phượng rời đi, còn dậm chân một cái, hung hăng lườm Từ Loan Đao một cái.

Tiểu nương tử này, thật khó hiểu. "Từ đạo hữu, phụ mẫu chi mệnh, mai chước chi ngôn, thiếp thân cảm thấy, chuyện này nên báo cho Thông Thiên Giáo Chủ một tiếng." Bình Tâm nương nương nghiêm túc nói.

Từ Loan Đao bật cười, "Nương nương, chúng ta chỉ làm bộ thôi, cho Sư tổ ta xem, đừng coi là thật a!" Bình Tâm nương nương: "....." … Bình Tâm Điện chỉ là một cách gọi chung chung, không phải chỉ một cung điện đơn lẻ.

Mà là một quần thể cung điện nguy nga tráng lệ.

Trước Tú Xuân Cung, Từ Loan Đao mặc một bộ hỉ phục màu đỏ thẫm, cùng Khoa Phụ, Đại Nghệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tương Liễu.

Trong mắt năm vị Đại Vu, gần như sắp phun ra lửa.

Bình Tâm nương nương, là Vu Tổ chí cao vô thượng trong lòng họ, băng thanh ngọc khiết, thần thánh không linh.

Bây giờ lại bị Từ Loan Đao này cướp mất!

Trời không có mắt mà! … Két một tiếng, cửa Tú Xuân Cung bị đẩy ra, Cửu Phượng dìu Bình Tâm nương nương đội phượng quan khăn voan, bước nhẹ nhàng, chậm rãi đi ra.

Không biết tại sao, trong ánh mắt Cửu Phượng nhìn Từ Loan Đao, luôn có một loại sát khí quỷ dị khó lường.

Từ Loan Đao tiến lên, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại

không xương của Bình Tâm nương nương.

Từ Loan Đao mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nhưng tay của Bình Tâm nương nương, lại khẽ run, trái tim trong lồng ngực, đập kịch liệt, chưa từng có. "Thiên Đạo ở trên, Địa Đạo ở dưới!" Từ Loan Đao lớn tiếng nói: "Hôm nay, đồ đệ của Tam Thanh Thông Thiên, Từ Loan Đao!" Bình Tâm nương nương nhẹ giọng nói: "U Minh Địa Phủ, Bình Tâm!" Hai người đồng thanh nói: "Kết làm đạo lữ, không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày!" "Lời thề này, nhật nguyệt chứng giám, trời đất cùng soi, tiên phật thần ma cùng nghe!" Ầm một tiếng!

Trên bầu trời Âm gian, tiên nhạc phiêu diêu vang vọng khắp vũ trụ.

Trên mặt đất, từng đóa kim liên bay lên trời.

Thiên Đạo và Địa Đạo cùng lúc đáp lại, khiến Từ Loan Đao khá bất ngờ. … Nhìn Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương tiến vào Tú Xuân Cung.

Đại Vu Khoa Phụ ngồi phịch xuống đất, khóc như một đứa trẻ.

Bốn vị Đại Vu còn lại, ai nấy đều đấm ngực dậm chân, hận không thể lột da rút gân Từ Loan Đao.

Còn Cửu Phượng, hốc mắt đỏ hoe, trong lòng chua xót, như vừa ăn phải một quả mơ xanh. … Trong Tú Xuân Cung, Từ Loan Đao động tác nhẹ nhàng, gỡ khăn voan đỏ của Bình Tâm nương nương.

Như đóa phù dung mới nở, mềm mại như sương ngưng tụ, lông mi rậm rạp cong vút.

Từ Loan Đao rót hai ly rượu, đưa một ly cho nàng.

Hai người khoác tay nhau, uống cạn ly rượu giao bôi.

Hơi thở của Bình Tâm nương nương, mang theo hương hoa lan nồng nàn, khuấy động tâm thần Từ Loan Đao. "Khụ khụ!" Từ Loan Đao cố gắng trấn tĩnh, cười gượng, "Nương nương, chúng ta ước pháp tam chương, chỉ bái đường thành thân, nhưng không động phòng!" Bình Tâm nương nương má đỏ ửng, ánh mắt mê ly nói: "Đều nghe theo chàng!" … Trời mới biết Từ Loan Đao đã trốn khỏi U Minh Địa Phủ như thế nào!

Chỉ một chút nữa thôi!

Chỉ một chút nữa thôi, là không cầm lòng được! … Đêm ngày không nghỉ, Từ Loan Đao trở về đảo Kim Ngao, lập tức tiến vào Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ rảnh rỗi không có việc gì làm, pha một ấm trà, đang lật xem một cuốn điển tịch thái cổ. "Tiểu Đao, về rồi, ngồi đi!" Rót cho Từ Loan Đao một tách trà, Thông Thiên cầm tách ngọc trắng, "Đến U Minh Địa Phủ làm gì?" Từ Loan Đao ra vẻ muốn nói lại thôi.

Thông Thiên thản nhiên nói: "Không muốn nói thì thôi, sư phụ cũng không ép!" "Sư phụ, con cùng Bình Tâm nương nương, đã bái đường thành thân!" Phụt một tiếng, ngụm trà vừa mới đưa vào miệng, bị Thông Thiên Giáo Chủ phun đầy ra đất. "Cái gì?!" Thông Thiên Giáo Chủ bật dậy khỏi bồ đoàn, giọng nói cũng cao hơn trăm decibel.

Trời đất ơi, đó là vị Tổ Vu từng đè nén cả một thời đại không ngóc đầu lên được.

Bây giờ còn là người phát ngôn của Địa Đạo, thống trị cả U Minh Địa Phủ. "Sư phụ, người không phải là muốn giết con chứ?" Từ Loan Đao rụt cổ lại. "Ai!" Thông Thiên Giáo Chủ giọng điệu thấm thía nói: "Tiểu Đao, nghe sư phụ nói, U Minh Địa Phủ bây giờ là một cái hố đen sâu không thấy đáy.

Ngay cả Bình Tâm, Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên, cũng tự thân khó bảo toàn, con mà rơi vào, sư phụ cũng cứu không nổi.

Nếu thực sự cô đơn khó chịu, Tiệt Giáo chúng ta không phải có rất nhiều nữ đệ tử sao?

Kim Linh sư tỷ thế nào?

Vô Đương sư tỷ cũng được, dịu dàng điềm tĩnh!

Cái gì?

Không thích loại hình này?

Vậy thử Quy Linh sư tỷ, nóng bỏng nhiệt tình.

Còn có Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, chỉ cần con mở miệng, sư phụ gả hết mấy sư tỷ sư muội cho con." Từ Loan Đao đầu óc quay cuồng! "Sư phụ, xin thứ cho đồ nhi bất hiếu, con và Bình Tâm nương nương không chỉ bái đường thành thân, mà còn đã có phu thê chi thực!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn lên bầu trời ngoài Bích Du Cung, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc. "Sư phụ, Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, đồ nhi xin được đứng ngoài quan sát!" "Yên tâm, con sẽ không làm liên lụy đến Tiệt Giáo chúng ta." "Có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Hỗn Độn Chung, con có tự tin chống lại Đại sư bá và lão già Nguyên Thủy." Thông Thiên bất đắc dĩ nói: "Tiểu Đao, con căn bản không hiểu Đại sư bá!

Sư phụ có đại sát trận đệ nhất dưới Thiên Đạo, cũng không dám nói có thể sánh vai với ông ấy!" Từ Loan Đao một hơi uống cạn tách trà, "Sư phụ, con đã quyết!" Lấy ra Kim Liên Công Đức mười hai phẩm từ trong biển thức, Từ Loan Đao đặt lên bàn ngọc trắng. "Sư phụ, đồ nhi hiếu kính người, để cho Tiệt Giáo chúng ta trấn áp khí vận!" Nói xong, Từ Loan Đao xoay người bỏ đi. "Quay lại!!!" Thông Thiên quát lên.

Từ Loan Đao ngoan ngoãn quay đầu lại, "Sư phụ, có gì muốn dặn dò ạ?" "Thôi bỏ đi!" Thông Thiên phất tay áo, Kim Liên Công Đức bay ngược lại, lơ lửng trên đầu Từ Loan Đao. "Sư phụ, ..." Từ Loan Đao ngạc nhiên. "Tiểu Đao, khí vận của Tiệt Giáo chúng ta, so với Nhân giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo, ba giáo cộng lại còn hùng mạnh hơn.

Chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mới có thể trấn áp hoàn hảo, một tòa liên đài, không có tác dụng." Thông Thiên giọng điệu thấm thía nói: "Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, sư phụ sao có thể trơ mắt nhìn con bị người ta bắt nạt, mà khoanh tay đứng nhìn!

Cứ yên tâm đi, sư phụ sẽ đứng về phía con.

Trước khi Phong Thần lượng kiếp giáng thế, giữa các Thánh nhân sẽ không thực sự xé rách mặt mũi.

Bình Tâm sẽ vượt qua kiếp nạn này, sau này Tiệt Giáo chúng ta một nhà hai Thánh..." Thông Thiên Giáo Chủ, người thầy này, EQ âm hai trăm rưỡi, nhưng tầm nhìn chiến lược, quả thực sâu xa.

Một Thiên Đạo Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên!

Một Địa Đạo Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên, nắm giữ cả Âm gian!

Đợi Từ Loan Đao giúp đỡ Bình Tâm nương nương, xây dựng một bộ chế độ thiện thưởng ác phạt hoàn chỉnh, lấy lại được lòng tin của Địa Đạo.

Dù cho Phong Thần lượng kiếp giáng lâm, Thái Thanh Lão Tử có đứng về phía bộ đôi phương Tây và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiệt Giáo cũng không sợ!

Quá tuyệt vời!!! "Sư phụ, đồ nhi đi đây!" Từ Loan Đao sải bước rời khỏi Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ không uống trà nữa, lấy ra một bình tiên

những quý giá, bắt đầu uống rượu.

Tên tiểu vương bát đản này, không biết đã dùng thủ đoạn gì, mà lại có thể hàng phục được Bình Tâm hung hãn kia, phục phục thiếp thiếp.

Chương 94

… Đại Tố Thiên, Lật Quảng Chi Dã!

Thải Phượng tiên tử, Kim Vũ tiên tử, Thải Thước tiên tử, còn có Thải Vân đồng nhi và Bích Vân đồng nhi.

Lúc này đang run rẩy, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong Oa Hoàng Cung, truyền ra một trận tiếng động loảng xoảng.

Nữ Oa như phát điên, đem tất cả những gì nhìn thấy, toàn bộ đập tan tành.

Trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn, giữa trời đất, một mảnh sát khí. "Mấy vị tỷ tỷ, nương nương làm sao vậy?" Bích Vân đồng nhi cẩn thận truyền âm hỏi. "Không biết, lúc trước còn đang yên lành, đột nhiên nổi trận lôi đình, quá đáng sợ!" "Từ khi ta hầu hạ Oa Hoàng đến nay, đây là lần đầu tiên thấy nương nương nổi giận lớn như vậy!" Tại sao Nữ Oa lại nổi giận?

Lúc nãy, Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương bái đường thành thân, nhận được sự đáp lại của cả Thiên Đạo và Địa Đạo.

Nữ Oa, với tư cách là Thánh nhân, tự nhiên cảm ứng được.

Từ Loan Đao!

Tên bạc tình lang!

Lời thề non hẹn biển đều cho chó ăn rồi sao?

Chân trước cướp đi nụ hôn đầu của ta, chân sau đã chạy tới U Minh Địa Phủ vui vẻ!

Đàn ông, a a! … U Minh Địa Phủ, trong Tú Xuân Cung, Cửu Phượng đang búi tóc cho Bình Tâm nương nương.

Phụ nữ đã có chồng, không thể tiếp tục xõa tóc, đây là quy củ.

Từ Loan Đao chắp tay sau lưng, đứng bên cửa sổ, nhìn ra Âm gian mây âm cuồn cuộn.

Nơi này, thật khiến người ta ngột ngạt, ở lâu trong đây, Từ Loan Đao e là sẽ bị trầm cảm.

Cũng không biết Bình Tâm nương nương và Cửu Phượng, Đại Nghệ các vị Đại Vu, đã chịu đựng như thế nào.

Với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, Hồng Quân không thể tiến vào Âm gian, tương tự, Bình Tâm nương nương, người phát ngôn của Địa Đạo, cũng không thể lên dương gian.

Từ Loan Đao phải sớm tìm cách, nếu không Phong Thần lượng kiếp giáng lâm, Thái Thanh Lão Tử đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và bộ đôi phương Tây.

Tiệt Giáo chỉ dựa vào một mình Thông Thiên Giáo Chủ, khó mà chống đỡ, vì giữa các Thánh nhân, chắc chắn sẽ có một trận chiến thảm khốc. … "Phu quân, chàng đang nghĩ gì vậy?" Không biết từ khi nào, Cửu Phượng đã lặng lẽ rời đi, Bình Tâm nương nương đến bên cạnh Từ Loan Đao.

Không đợi Từ Loan Đao phản ứng, Bình Tâm nương nương đã ôm lấy hắn từ phía sau.

Cằm ngọc tinh xảo của Nữ Thánh tựa vào vai Từ Loan Đao, trong mắt hoa đào chứa đầy xuân thủy tháng ba, như sắp tràn ra.

Đặc biệt là vật mềm mại áp vào lưng, khiến Từ Loan Đao bất giác rùng mình hai cái. "Khụ khụ!" Từ Loan Đao khẽ ho hai tiếng, gỡ hai cánh tay thon dài ấm áp của Bình Tâm nương nương ra. "Nương nương, đã nói rồi, chúng ta chỉ diễn kịch cho Sư tổ ta xem, đừng như vậy!" Bình Tâm nương nương xõa tóc, đủ để quốc sắc thiên hương,

búi tóc lên, để lộ ra chiếc cổ thiên nga thon dài trắng như tuyết, càng thêm phần quyến rũ vô song. "Diễn kịch?" Bình Tâm nương nương tức giận nói: "Nếu chàng không thích ta, lúc trước chúng ta bái đường thành thân, Thiên Đạo và Địa Đạo đã không cùng lúc đáp lại rồi." Từ Loan Đao nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, "Thiên Đạo và Địa Đạo, có thể chỉ là hai kẻ ăn dưa hóng chuyện đơn thuần, đừng nghĩ nhiều như vậy." Bình Tâm nương nương nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi: "Kẻ ăn dưa hóng chuyện?" Từ Loan Đao giải thích: "Chính là loại vương bát đản xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn!" Ầm một tiếng!

Trên bầu trời U Minh Địa Phủ, một tia sét dữ tợn, ầm ầm bổ xuống. … Một góc Bình Tâm Điện, dưới một gốc cây đại thụ, Khoa Phụ, Đại Nghệ, Xi Vưu, Hình Thiên, Tương Liễu, đang kịch liệt thảo luận. "Ta dám chắc, cái tên chó Từ Loan Đao kia, đừng nói là cùng nương nương mây mưa, thậm chí một ngón tay của nương nương hắn cũng không dám chạm!" Khoa Phụ thề thốt.

Tương Liễu lắc đầu, "Các ngươi không phát hiện sao?

Mấy ngày nay, da thịt của nương nương, như quả đào mật chín mọng.

Còn đôi mắt kia, câu hồn đoạt phách, trước đây tuyệt đối không có.

Cho nên... chắc chắn là đã cái đó rồi." Xi Vưu mặt mày sầu khổ thở dài một hơi, "Tính cách của Vu Tổ, các ngươi cũng biết, e rằng bây giờ hận không thể moi cả tim gan tỳ phế thận của mình ra cho tên tiểu độc tử Từ Loan Đao kia.

Bảo vật tích lũy qua vô tận năm tháng của Vu tộc chúng ta, cuối cùng lại để cho tên tôn tử đó hưởng lợi." Đại Nghệ thì lại nghĩ thoáng hơn, "Nương nương qua bao năm tháng, một mình vượt qua gian khó, đã chịu bao nhiêu tội, bao nhiêu khổ.

Nữ Thánh thì sao?

Suy cho cùng cũng là một người phụ nữ, hơn nữa Từ Loan Đao cũng không tệ.

Thông Thiên Giáo Chủ còn đang bồi dưỡng tên đồ đệ này, như là người kế nhiệm của Tiệt Giáo.

Ta bây giờ mong nhất, là nương nương nhanh chóng sinh cho Vu tộc chúng ta một vị thái tử.

Thay vì suốt ngày đấu đá với mấy tên mãng phu các ngươi, ta thà đem thân thủ tiễn thuật, dạy cho tiểu thái tử còn hơn." Khoa Phụ nổi giận đùng đùng, "Đại Nghệ, tên chó ăn cây táo rào cây sung, có giỏi thì đấu với ta một trận!" Đại Nghệ khinh thường nói: "Hừ, tưởng ta sợ ngươi chắc?

Hôm nay ta nhất định phải bắn ngươi thành tổ ong vò vẽ!" Đột nhiên, trời giáng cuồng lôi!

Năm vị Đại Vu, không một ai thoát được, bị sét đánh cho cháy ngoài sống trong!

Mái tóc đen dày của Khoa Phụ dựng ngược từng sợi, bốc lên một làn khói khét lẹt, trông như một con nhím bị sưng phồng! … Trong Tú Xuân Cung, Bình Tâm nương nương vội vàng bịt miệng Từ Loan Đao, khẽ nói: "Phu quân, không được bất kính với Thiên Đạo và Địa Đạo!" Hơi thở của mỹ nhân như lan, từng luồng hương thơm cơ thể quấn quanh tâm trí.

Bình Tâm nương nương nhận ra, khẽ cúi đầu, nhìn xuống dưới. "Khụ khụ!" Ho khan hai tiếng, Từ Loan Đao vội vàng hóp bụng. "Nương nương, bây giờ không phải là lúc tình cảm, Tứ Thánh sắp đến rồi!

Còn nữa, ta muốn đổi chủ nhân Luân Hồi!" Chỉ dẫn hàng tỷ tỷ

vong linh, tiến vào cửa Luân Hồi, chuyển thế đầu thai, bản thân đây là một đại công đức.

Từ Loan Đao chuẩn bị đuổi Địa Tạng Vương Bồ Tát đi, sau đó để Ác thi Nhất Hào thay thế.

Bình Tâm nương nương ôm cánh tay Từ Loan Đao, đầu tựa vào vai hắn, nói: "Khi xưa Vu Yêu lượng kiếp, bộ đôi phương Tây tính kế mười đứa con của Đế Tuấn.

Dẫn đến mười mặt trời cùng xuất hiện, sông núi nứt nẻ, sông biển bốc hơi!

Vu tộc nắm giữ đại địa, người chết thảm trọng, Khoa Phụ bèn đuổi theo mặt trời, lại bị Kim Ô thiêu sống!

Tam hồn thất phách, cuối cùng bị bộ đôi phương Tây thu đi!" Từ Loan Đao bừng tỉnh đại ngộ, "Cho nên, hai tên trong bộ đôi lừa đảo kia, lấy điều này làm uy hiếp, mới để Địa Tạng Vương tiến vào U Minh Địa Phủ, chưởng quản việc luân hồi!" Bình Tâm nương nương khẽ gật đầu, "Bao năm tháng, Địa Tạng Vương đã kiếm được lượng lớn công đức, bây giờ, đến lúc để hắn đi rồi!

Mà phu quân, chàng định để ai trở thành chủ nhân Luân Hồi tiếp theo?" Từ Loan Đao nở một nụ cười đầy ẩn ý, "Cái này nàng đừng quan tâm, tóm lại ta sẽ không hại nàng!" Bình Tâm nương nương nói: "Vậy có cần ta giúp không?" "Không cần!" Từ Loan Đao từ chối, một Địa Tạng Vương, hắn không đặt vào mắt. … Hai cánh cửa trắng cao ngang trời!

Địa Tạng Vương ngồi xếp bằng trên Luân Hồi, thân thể tỏa ra Phật quang vô lượng, như một vầng thái dương!

Nhìn xuống từ trên cao, quan sát tầng tầng lớp lớp vong linh chồng chất lên nhau!

Không có ngọn hải đăng trong đêm tối này, thủy triều vong linh hỗn độn, chỉ biết lang thang vô định trong U Minh Địa Phủ.

Căn bản sẽ không chủ động tiến vào cửa Luân Hồi, cho nên, sẽ có một ngày, Thiên Đạo và Địa Đạo sẽ nợ Địa Tạng Vương một nhân quả lớn.

Thánh nhân quả vị thứ chín của Hồng Hoang, cũng không thoát được.

Khi đó Tây Phương Giáo một nhà ba Thánh, đủ để chống lại Huyền Tông của Đạo môn. … Một bóng áo trắng như tuyết, đột nhiên từ trên trời giáng xuống!

Địa Tạng Vương Bồ Tát mạnh mẽ ngẩng đầu, vừa hay đối diện với Từ Loan Đao không chút biểu cảm! "Ta, người này, trước giờ luôn lấy lý phục người!" Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Cho ngươi hai lựa chọn, một là đứng vào U Minh Địa Phủ, rồi đứng ra ngoài!

Chương 95

Hai là đứng vào, ngang bị người ta khiêng ra ngoài, chọn đi!" Địa Tạng Vương Bồ Tát ngơ ngác, "Tiệt Giáo Từ Loan Đao!

Sao ngươi lại ở Âm gian?" … Dưới gầm trời này, chỉ có Thánh nhân mới có tư cách đi khắp nơi.

U Minh Địa Phủ tuy không bằng Hồng Hoang, nhưng cũng rộng lớn vô biên, Từ Loan Đao tiến vào Âm gian, Địa Tạng Vương không hề hay biết.

Từ Loan Đao lười nói nhảm, sát khí đằng đằng nói: "Lời của ta nói chưa đủ rõ sao?

Bây giờ, ngay lập tức, cút khỏi Âm gian!" Địa Tạng Vương tức giận không kìm được: "Từ Loan Đao, ngươi quá hỗn xược, ta là chủ nhân Luân Hồi, do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh nhân, cùng Bình Tâm nương nương ước định.

Ngươi bảo ta cút là ta cút?

Ta đường đường là người đứng đầu trong năm đại Bồ Tát của Tây Phương Giáo, mặt mũi để đâu?" Từ Loan Đao giọng điệu quái lạ nói: "Ồ, người của Tây Phương Giáo, cũng cần mặt mũi sao?

Thật khiến ta kinh ngạc!

Ta nói thẳng đây, ta và Bình Tâm nương nương đã bái đường thành thân.

Bây giờ nàng là nương tử của ta, U Minh Địa Phủ là hậu hoa viên của ta, một người ngoài, cứ ở lì trong nhà người khác làm gì?" Địa Tạng Vương Bồ Tát hung hăng dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa.

Không, không phải ảo giác, trước mắt là khuôn mặt vô sỉ của Từ

Loan Đao, là thật. "Ha ha ha!" Địa Tạng Vương Bồ Tát cười đến chảy cả nước mắt.

Bình Tâm nương nương, đó là nhân vật nào, một trong hai Nữ Thánh của Hồng Hoang, người phát ngôn của Địa Đạo, chưởng quản Âm gian.

Một tiểu đồ của Thông Thiên Tiệt Giáo, đức năng gì mà dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Chát một tiếng giòn giã!

Tiếng cười đầy mỉa mai của Địa Tạng Vương Bồ Tát, lập tức im bặt.

Trên má hắn, hiện lên một dấu tay vô cùng rõ ràng.

Nhìn Từ Loan Đao từ đầu đến cuối đều không di chuyển, Địa Tạng Vương Bồ Tát kinh ngạc bất định. "Kẻ tiểu nhân nào, dám đánh ta?

Không cút ra đây chịu chết!" Không gian gợn sóng như nước, Bình Tâm nương nương trong bộ y phục màu vàng ngỗng, đứng kề vai với Từ Loan Đao.

Địa Tạng Vương hoảng hốt đứng dậy, vái chào Bình Tâm nương nương. "Vãn bối Địa Tạng, ra mắt nương nương!" Bình Tâm nương nương mặt lạnh như băng nói: "Địa Tạng, ngươi sỉ nhục ta thì thôi, nhưng chế giễu phu quân của thiếp thân, chỉ có một con đường chết!" "A?!" Địa Tạng Vương ngơ ngác!

Những gì Từ Loan Đao nói, đều là thật!

Hắn đã cưới được Bình Tâm Thánh nhân uy chấn hoàn vũ!

Lão thiên gia, có mắt hay không vậy?

Tên tiểu tử này điểm nào xứng với chủ nhân U Minh?

Cảm nhận được sát khí đáng sợ như cạo xương của Bình Tâm nương nương, Địa Tạng Vương rùng mình. "Nương nương, nghe ta giải thích, ta không hề biết người và Từ...

Từ đạo hữu đã trở thành đạo lữ!

Nếu có chỗ nào đắc tội, xin người rộng lòng tha thứ!

Ta ở đây chúc nương nương và Từ đạo hữu, tình sâu nghĩa nặng, sớm sinh quý tử!" Màn nịnh hót này, Bình Tâm nương nương rõ ràng rất hưởng thụ, đôi mắt hoa đào nheo lại thành hai vầng trăng khuyết.

Từ Loan Đao bất đắc dĩ nói: "Ta đã nói rồi, không cần mà!" Bình Tâm nương nương chủ động nắm lấy tay Từ Loan Đao, dịu dàng nói: "Trơ mắt nhìn phu quân nhà mình bị người ta sỉ nhục, thiếp thân ngồi không yên!" Từ Loan Đao đầu óc quay cuồng.

Hắn trút hết giận lên người Địa Tạng Vương, "Làm kỳ đà cản mũi cảm giác không tuyệt vời sao?" Kỳ đà cản mũi?

Cái quỷ gì vậy? "Bao năm tháng, ngươi đã kiếm được không ít công đức Thiên Đạo nhỉ!" Từ Loan Đao âm hiểm cười nói: "Lập tức dẫn công đức quán thể, nếu không ta cho ngươi máu nhuộm Âm gian!" Tên tiểu tử này muốn làm gì?

Địa Tạng Vương Bồ Tát rõ như ban ngày!

Cướp đi công đức Thiên Đạo vốn thuộc về hắn!

Bộ đôi phương Tây dốc hết tâm huyết, mới để Địa Tạng Vương trở thành chủ nhân Luân Hồi!

Từng ngày, từng tháng, từng năm!

Địa Tạng Vương ở lại nơi chim không thèm ị này... không, ngay cả chim cũng lười đến U Minh Địa Phủ.

Tất cả là vì Thánh nhân quả vị cuối cùng của Hồng Hoang.

Vất vả cày cuốc lâu như vậy, đến phút cuối cùng, sao có thể để người khác hưởng lợi không công? "Lời của phu quân ta, ngươi không nghe thấy sao?" Bình Tâm nương nương đối với Từ Loan Đao dịu dàng như nước, nhưng đối với Địa Tạng Vương, hận không thể giết đi cho hả giận!

Khí tức Thánh nhân ngập trời, trực tiếp đè Địa Tạng Vương nằm rạp trên cửa Luân Hồi.

Trong tiếng lách cách, từng mạch máu vỡ ra, từng khúc xương tan nát. "Nương nương thủ hạ lưu tình, ta dẫn công đức Thiên Đạo!" Địa Tạng Vương máu thịt bầy nhầy liên tục cầu xin tha thứ. … "Thiên Đạo ở trên, Địa Đạo ở dưới!

Ta, Địa Tạng Vương Bồ Tát, qua bao năm tháng, chỉ dẫn thủy triều vong linh, nhập Luân Hồi, được chuyển thế!

Xin công đức trời ban!" Tiếng của Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa dứt, trên bầu trời U Minh Địa Phủ, một cột sáng trắng ầm ầm hạ xuống.

Trên mặt đất, cũng có hào quang phun trào, khí công đức cuồn cuộn, trực tiếp bao phủ một vùng rộng lớn.

Nhưng, có Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương nhìn chằm chằm, Địa Tạng Vương Bồ Tát căn bản không dám hấp thu. "Nương nương, ta cần công đức này vô dụng, không phải Thánh nhân quả vị của người bị nứt ra, cảnh giới tụt xuống sao?

Khí công đức này là vật đại bổ a!" Từ Loan Đao thúc giục.

Bình Tâm nương nương cũng không từ chối, môi anh đào khẽ mở, một hơi nuốt xuống, như cá kình uống nước.

Đem toàn bộ gia tài mà Địa Tạng Vương dốc hết tâm huyết tích góp được, nuốt sạch sành sanh.

Lạnh lùng liếc nhìn Địa Tạng Vương, Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Được rồi, có thể cút đi!" Địa Tạng Vương hốc mắt đỏ hoe, xám xịt như chó nhà có tang, trong nháy mắt chạy mất tăm. … Không có Phật quang vô lượng do Địa Tạng Vương phóng ra, thủy triều vong linh lại bắt đầu lang thang khắp nơi.

Rõ ràng cửa Luân Hồi ở ngay trước mắt, nhưng lại chạy loạn như ruồi không đầu.

Tâm niệm vừa động, Ác thi Nhất Hào ẩn trong bóng của Từ Loan Đao, cưỡi gió, ngồi xếp bằng trên cửa Luân Hồi.

Oong một tiếng, một vầng thái dương trắng bàng bạc, chiếu rọi cả Âm gian.

Các vong linh chen chúc tầng tầng lớp lớp, đã khôi phục lại trật tự.

Lần lượt tiến vào trong Luân Hồi. "Nương nương, sau khi Địa Tạng Vương trở về, chắc chắn sẽ báo chuyện này cho bộ đôi phương Tây!

Sư phụ đã cố gắng kéo dài thời gian cho chúng ta rồi, Tứ Thánh sắp giáng lâm, mau chóng khôi phục cảnh giới!" Từ Loan Đao trầm giọng nói.

Bình Tâm nương nương khẽ gật đầu, "Có phu quân ở đây, thiếp thân không sợ!" … Cửu Phượng, Đại Nghệ, Khoa Phụ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tương Liễu, sáu vị Đại Vu canh giữ trước Tú Xuân Cung, nghiêm trận chờ đợi.

Cảnh giới Thánh nhân Tứ Trọng Thiên của Bình Tâm nương nương, chậm rãi nhưng vững chắc, đang hướng đến Ngũ Trọng Thiên.

Còn Từ Loan Đao, phía sau mông có hai trăm Thiện thi, chạy khắp

thế giới.

Chương 96

Mỗi khi đến một địa giới, Từ Loan Đao đều để mười Thiện thi, ẩn vào lòng đất. … Dương gian, đại lục phương Tây!

Tu Di Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự! "Hỗn xược, lại là tên tiểu ma đầu Từ Loan Đao, tại sao cứ phải gây sự với Tây Phương Giáo chúng ta!" Tiếp Dẫn nổi trận lôi đình, Chuẩn Đề cũng ánh mắt âm trầm.

Địa Tạng Vương khóc lóc kể lể: "Nhị Thánh, năm tháng dài đằng đẵng, U Minh Địa Phủ kia âm khí dày đặc, tối tăm không thấy mặt trời.

Nhưng vì vạn vật chúng sinh có thể luân hồi, đệ tử đầu rơi máu chảy, không oán không hối.

Công đức ta tích góp từng chút một, lại làm áo cưới cho người khác.

Nhị Thánh, phải làm chủ cho đệ tử." Chuẩn Đề an ủi: "Địa Tạng, yên tâm, Từ Loan Đao và tiện nhân Bình Tâm kia, đã phá hỏng đại kế hưng thịnh của Tây Phương Giáo chúng ta!

Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, ta và sư huynh vốn không đặt trong lòng, nhưng bây giờ xem ra, phải toàn lực ra tay rồi!

Giết Bình Tâm và tên tiểu vương bát đản Từ Loan Đao, ta và sư huynh, sẽ bảo đảm ngươi trở thành chủ nhân mới của U Minh!" Địa Tạng Vương mừng đến phát khóc, tam khấu cửu bái, "Đa tạ Nhị Thánh!" Âm Gian, trước Tú Xuân Cung!

Khoa Phụ, Đại Duệ, Xi Vưu, Hình Thiên, Tướng Liễu, năm vị Đại Vu, binh mã sẵn sàng, trong mắt mỗi người đều có chiến ý sôi trào.

Từ Loan Đao dùng lá cây Bồ Đề, pha một ấm trà, ngồi dưới gốc

cây nguyệt quế trước cung khuyết, nhàn nhã thưởng thức, thần sắc vô cùng ung dung tự tại.

Cửu Phượng đứng bên cạnh, ngắt một đóa hoa quế, đặt dưới mũi ngọc khẽ ngửi.

"Thân là thủ lĩnh Đại Vu, ngươi cũng không ngăn cản à?" "Chẳng phải là vội vàng đi nộp mạng cho Tứ Thánh sao?" Từ Loan Đao thản nhiên nói.

Cửu Phượng mặt không biểu cảm đáp: "Dù cho có ngàn vạn người, ta cũng sẽ thẳng tiến, đó chính là Vu tộc!" Từ Loan Đao đảo mắt xem thường, "Năm gã lỗ mãng đó chết rồi, có liên quan gì đến ta đâu?

Ngươi nữa, cũng muốn đầu sắt như Hỗn Độn Chí Bảo, nhất quyết phải đi đối đầu chính diện với Thánh nhân à?" Cửu Phượng cụp mắt xuống nói: ".....Ngươi đang quan tâm ta sao?" "Từ Loan Đao, bản cô nương cảnh cáo ngươi, nương nương không chấp nhận được một hạt cát trong mắt đâu." "Nếu đã cùng tỷ tỷ bái đường thành thân, thì hãy đối xử tốt với nàng." Từ Loan Đao cười tươi rói nói: "Yên tâm, ta sẽ lấy tình cảm lay động, lấy lý lẽ thuyết phục, để tỷ tỷ chấp nhận ta có ba vợ bốn nàng hầu!" "Ta thấy ngươi mê luyến ta rồi, hay là làm vợ hai của ta đi!" 12.

Má Cửu Phượng đỏ bừng lên, vừa xấu hổ vừa tức giận nói: "Phi, đồ đệ tử dâm tặc, bảo bản cô nương hầu hạ ngươi, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Vừa dứt lời, Cửu Phượng bước những bước nhỏ, chạy trốn như bay.

"Ha ha ha!" Từ Loan Đao cười sảng khoái.

Cửu Phượng là em gái của một trong Thập Nhị Tổ Vu, Cường Lương, tính theo vai vế, chẳng phải là em vợ nhỏ sao!

Trêu ghẹo thì được, nhưng phải có chừng mực!

"Nếu không phải sắp đánh trận lớn, ta thật sự đã xé xác thằng chó này rồi!" Khoa Phụ nghiến răng nghiến lợi nói.

Hình Thiên nắm chặt nắm đấm, giận dữ nói: "Gây họa cho Vu Tổ chưa đủ, nhìn ánh mắt ti tiện của tiểu tử kia, chắc chắn đang chuẩn bị ra tay với Cửu Phượng, thật quá vô liêm sỉ!" "Được rồi, đại địch trước mắt, ta cần phải dưỡng tinh súc nhuệ, đừng có lải nhải bên tai ta nữa!" Đại Duệ bất mãn nói.

Một ngày nọ, bốn mặt trời cùng xuất hiện trên không, cả Hồng Hoang chấn động!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích, bốn vị Thánh nhân, đi qua Quỷ Môn Quan, tiến vào U Minh Địa Phủ!

"Đây là Âm Gian sao?" Chuẩn Đề nhìn ra xa, trông thấy một vùng đất hoang vu, khô cằn, tiêu điều.

Từ sau khi Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, sáu vị Thánh nhân ở Dương Gian chưa từng đặt chân đến U Minh Địa Phủ.

Một mặt, vì Âm Gian có Địa Đạo, mặt khác, nơi này không có bất cứ thứ gì hấp dẫn các Thánh nhân Thiên Đạo.

"Mau chóng tiêu diệt Bình Tâm, để phòng đêm dài lắm mộng!" Lão Tử thúc giục.

Tứ Thánh đang định tiến đến Bình Tâm Điện, thì từ sâu trong làn âm khí lạnh lẽo, cuồn cuộn, đột nhiên truyền đến những tiếng động ầm ầm.

Như thể thiên quân vạn mã đang phi nước đại, chấn động lòng người.

Khoa Phụ, Đại Duệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, năm vị Đại Vu.

Thân thể họ tựa như những ngọn núi hùng vĩ, sừng sững đứng chắn trên con đường mà Tứ Thánh phải đi qua.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích, so với họ, nhỏ bé như những con kiến.

Khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể Đại Vu phun ra từ thiên linh cái, đánh tan từng mảng lớn âm vân trên bầu trời.

"Tứ Thánh, Âm Gian không chào đón các ngươi, mời quay về!" Đại Duệ trầm giọng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích cùng nhìn về phía Thái Thanh Lão Tử.

Trong kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, Đạo Tổ Hồng Quân chỉ ra lệnh giết Bình Tâm nương nương, chứ không đặc biệt dặn dò về các Đại Vu.

Chuẩn Đề mỉm cười nói: "Các vị Đại Vu, lúc sinh thời đã tạo ra vô số sát nghiệt, hay là độ hóa vào Tây Phương Giáo của ta, đợi khi gột rửa hết tội nghiệt trong lòng, cũng là tạo phúc cho chúng sinh." Nguyên Thủy Thiên Tôn im lặng không nói.

Lão Tử thì vẫn thản nhiên như không.

"Hai vị đạo hữu, mau chóng hành động đi!" Chuẩn Đề nhìn năm vị Đại Vu, vẻ mặt từ bi nói: "Năm vị, buông đao đồ tể, lập tức thành Phật!" "Vào Tây Phương Giáo của ta, tụng kinh của ta, cho dù trời đất sụp đổ, cũng có thể được vĩnh sinh!" "Phi!" Khoa Phụ hung hăng nhổ một bãi nước bọt về phía Chuẩn Đề.

Đại Vu hành sự, nhanh như sấm sét, thích là thích, ghét là ghét.

“Hừ, một đám dã thú chưa được giáo hóa, chẳng khác gì đám man di của Tiệt Giáo!” Chuẩn Đề lạnh lùng nói: “Sư huynh, có thể ra tay rồi!” Tiếng nói vừa dứt, thánh khu của Tiếp Dẫn bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Năm vị Đại Vu thần sắc nghiêm lại, chưa kịp phản ứng, Tiếp Dẫn đã tung một chưởng, đánh thẳng vào mặt Khoa Phụ.

Bốp một tiếng, thân thể Vu tộc mà Khoa Phụ từng tự hào, từng đuổi theo mười mặt trời, trước mặt Thánh nhân, lại không chịu nổi một đòn.

Một bạt tai, trực tiếp đánh nát đầu của Khoa Phụ.

Máu tươi phun ra vạn dặm.

Như một trận mưa máu.

Thi thể không đầu của Khoa Phụ nặng nề ngã xuống, khiến mặt đất nứt ra từng vết nứt!

Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, chỉ vì nhục thân quá mạnh mẽ, lại sở hữu lực lượng pháp tắc, nên không cần tu luyện nguyên thần.

Đại Vu cũng có nguyên thần, nhưng rất yếu ớt, không thể nào so sánh được với việc luyện thể.

Tất cả diễn ra quá nhanh, Đại Duệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu căn bản không kịp phản ứng.

Không thể dùng từ “dễ như trở bàn tay” để hình dung, Thánh nhân Thiên Đạo so với Đại Vu, cách nhau cả một chiều không gian!

Vụt một tiếng, từ trong thi thể còn đang co giật, một luồng sáng bay ra, hướng về phía Bình Tâm Điện, đó chính là nguyên thần của Khoa Phụ.

Dù Khoa Phụ đã chết, nhưng bốn vị Đại Vu còn lại không hề lùi bước.

Đại Duệ lấy ra một mũi Xạ Nhật Tiễn, kéo căng Hám Thiên Cung như trăng rằm.

Chiến Thần Hình Thiên múa Can Thích, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm búa lớn.

Ma Thần Xi Vưu nắm chặt Hổ Phách Đao, làn da màu đồng cổ căng phồng lên.

Vu huyết trong từng mạch máu điên cuồng tuôn trào, tựa như đang bùng cháy.

Tướng Liễu vung một cây chiến mâu cổ, mũi mâu tỏa ra khí thế sắc bén, tựa như có thể xuyên thủng cả nhật nguyệt tinh thần.

"Giết!!!" Trong tiếng hét kinh thiên động địa, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, lao về phía Tiếp Dẫn.

Vèo một tiếng!

Xạ Nhật Tiễn tỏa sáng khắp cửu thiên thập địa, nơi nó đi qua, không gian tan biến, khí hỗn độn cuồn cuộn.

"Chút ánh sáng đom đóm, cũng dám khoe khoang!" Đối mặt với sự vây giết của bốn vị Đại Vu, Tiếp Dẫn dứt khoát ra tay, ống tay áo rộng phất lên, khí thế Thánh nhân bao trùm trời đất.

Năng lượng vô song cuồn cuộn, quét sạch lục hợp bát hoang.

Trong tiếng xé gió, đầu tiên là Hình Thiên, sau đó là Xi Vưu và Tướng Liễu, cuối cùng là Đại Duệ.

Thân thể Vu tộc của bốn người đều bị Tiếp Dẫn đánh thành một bãi máu thịt, chỉ có nguyên thần chạy thoát được về.

"Thật là uất ức!" Nguyên thần Khoa Phụ, người bị Tiếp Dẫn một

chưởng đánh chết, ngồi bệt trên đất, vẻ mặt suy sụp.

Từ Loan Đao chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: "Tứ Thánh cũng đã nể mặt Địa Đạo rồi, nếu không nguyên thần của các ngươi đã sớm bị bộ đôi lừa đảo phương Tây kia bắt đi." "Biết rõ sự chênh lệch rồi chứ!" Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, cúi đầu ủ rũ.

Chương 97

Đại Duệ lo lắng nói: "Từ Loan Đao, Thánh nhân mạnh như vậy, lẽ nào chỉ dựa vào một cái Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để chống lại họ?" Từ Loan Đao liếc mắt nói: "Hỏi nhiều làm gì, cứ mở to mắt ra mà xem là được!" Bốn vầng thái dương, một giây trước còn ở chân trời, giây tiếp theo, đã ở trước Bình Tâm Điện.

Năm vị Đại Vu sợ đến dựng cả tóc gáy.

Chỉ có Từ Loan Đao, thần thái vẫn ung dung, thậm chí còn mỉm cười!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích, trước tiên đánh giá một lượt quần thể kiến trúc Bình Tâm Điện hùng vĩ.

Chuẩn Đề nhìn Khoa Phụ, Đại Duệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, năm vị Đại Vu, trên mặt nở một nụ cười hiểm ác chắc như đinh đóng cột.

Âm Gian có Địa Đạo, Tứ Thánh không thể không nể mặt, Từ Loan Đao biết điều này, năm vị Đại Vu cũng biết.

Vì vậy họ mới dám chặn đường giữa chừng, Thánh nhân dù đánh tan thân thể Vu tộc thành một đám sương máu, cũng sẽ không bắt đi nguyên thần.

Nhưng, chỉ lần này thôi!

Lần thứ hai Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ra tay, sẽ không nương tình nữa!

Tại sao Từ Loan Đao lại có mặt ở U Minh Địa Phủ?

Tứ Thánh không hề ngạc nhiên về điều này, Từ Loan Đao và Bình

Tâm nương nương bái đường thành thân, kết thành đạo lữ song tu, đã khiến cả Thiên Đạo và Địa Đạo cùng lúc hưởng ứng.

Sau đó Thánh nhân chắc chắn có thể cảm ứng được.

"Đại sư bá, Nhị sư bá, cùng Chuẩn Đề sư thúc, Tiếp Dẫn sư thúc, bốn vị trưởng bối đến đây, Tiểu Đao không ra đón từ xa, tội đáng muôn chết a!" Từ Loan Đao cười tươi nói.

Năm vị Đại Vu trợn mắt há mồm!

Thằng cháu này không phải không biết Tứ Thánh đến Âm Gian là để giết Bình Tâm nương nương sao?

Vào lúc quan trọng thế này, mà vẫn có thể cười được?

"Nào, bốn vị trưởng bối, mời uống trà trước, nương tử của con đang trang điểm, sẽ ra ngay thôi!" Từ Loan Đao gần như vừa kéo vừa lôi, đưa bốn vị Thánh nhân đến dưới gốc cây nguyệt quế.

Lấy ra bốn cái chén ngọc trắng, Từ Loan Đao rót đầy bốn chén trà Bồ Đề.

Ấm trà này, lúc trước hắn đã uống, sớm đã nguội ngắt.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nhìn những chiếc lá Bồ Đề trôi nổi trên mặt trà, trong lòng đau như cắt.

Cây Bồ Đề là một trong những bảo vật trấn giáo của Tây Phương Giáo, mỗi lần pha trà, hai người họ chỉ dám hái bảy tám lá.

Thằng nhãi Từ Loan Đao này, một ấm dùng cả trăm lá, đúng là phung phí của trời.

Ngươi không biết đây là một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn sao?

Có thể quý trọng một chút được không!

Hai vị Thánh nhân phương Tây đau lòng không thôi, nhưng cũng không quan tâm trà nguội lạnh, nâng chén ngọc lên uống cạn.

Một ngụm uống vào!

A!

Vẫn là hương vị quen thuộc!

Từ Loan Đao nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, giả vờ than thở: "Xem kìa, hai vị sư thúc ngoại môn uống như trâu uống nước!" "Trong khi đó sư bá ruột của mình, lại trưng ra hai bộ mặt đưa đám, ai, thật làm lạnh lòng một trái tim nóng hổi của sư điệt ta!" Mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều xanh mét!

Thằng nhãi con này, bắt bốn vị Thánh nhân uống trà thừa thì cũng thôi đi!

Mẹ nó ngươi không thể đi hâm nóng lại à!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói: "Tiểu ma đầu, mau đi gọi Bình Tâm ra đây lĩnh chết, đừng làm mất thời gian của ta!" Từ Loan Đao cười hì hì nói: "Nhị sư bá, sao người lại nóng lòng muốn gặp nương tử của con thế?" "Ồ, trời ơi, Nhị sư bá, người không phải có ý đồ bất chính với nương tử của con chứ?" "Nhị sư bá, luân lý cương thường a, sao có thể như vậy được?" "Hơn nữa, người xấu như vậy, nếp nhăn trên mặt giống như vỏ cây già xếp chồng lên nhau, nương tử của con sẽ không thèm để ý đến người đâu!" A a a!

Ta muốn giết chết thằng chó này!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở hổn hển, tức đến nỗi thánh thể run rẩy dữ dội, như một ngọn núi lửa sắp phun trào!

Tại sao?

Tại sao thằng nhãi con này cứ phải gây sự với ta?

Mới bao lâu chứ?

Từ Loan Đao đã vặt bao nhiêu lông cừu từ Xiển Giáo rồi?

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Phiên Thiên Ấn, Chư Thiên Khánh Vân, còn có Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, Dương Tiễn bốn thiên mệnh chi tử.

Giết Từ Hàng Đạo Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, đệ tử đời thứ hai Tiêu Chân, Đặng Hoa, đệ tử đời thứ ba Vi Hộ, Thổ Hành Tôn, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ.

Điều đáng ghét nhất là, hắn đã thiêu rụi đạo trường Ngọc Hư Cung của Thánh nhân thành tro bụi.

Hôm nay, nếu không có Lão Tử ở đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm nhai sống Từ Loan Đao rồi!

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp nổi điên, Từ Loan Đao vội vàng quay đầu, lớn tiếng gọi vào Tú Xuân Cung: "Nương tử, xong chưa, bốn vị trưởng bối đợi đến nóng ruột rồi, mau lên đi!" Tứ Thánh sắp tức điên rồi!

Cái gì gọi là đợi đến nóng ruột?

Có thể chú ý cách dùng từ được không!

Két một tiếng, cửa cung Tú Xuân được đẩy ra, Cửu Phượng dìu Bình Tâm nương nương, bước đi nhẹ nhàng, khoan thai.

Tứ Thánh thu lại vẻ giận dữ, trở lại vẻ mặt không biểu cảm!

"Nào, nương tử, mau hành lễ với các trưởng bối!" Bình Tâm nương nương cụp mắt xuống, hướng về Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thi một lễ vạn phúc.

Nàng dịu dàng nói: "Bình Tâm, bái kiến Đại sư bá, Nhị sư bá, hai vị sư thúc phương Tây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói: "Bình Tâm, cùng là Thánh nhân, ta không có phúc hưởng lễ vạn phúc

này đâu!" "Hơn nữa, đừng tưởng rằng hạ giọng nhỏ nhẹ là có thể bình an vô sự thoát được kiếp này!" "Địa Đạo phải chết, không chết không được!" Âm Gian có Địa Đạo, hoàn toàn khác biệt với 'Đạo' của Thánh nhân Thiên Đạo, thế như nước với lửa.

U Minh Địa Phủ không có quy tắc gì, như một mớ hỗn độn, các Thánh nhân Thiên Đạo thường không dễ dàng nhúng tay vào.

Nhưng một khi Bình Tâm nương nương chết, vị trí Minh Chủ U Minh sẽ trống!

Ai có thể trở thành người phát ngôn mới của Địa Đạo, chắc chắn sẽ thay thế thánh vị của Bình Tâm nương nương!

Món mồi béo bở này, ngay cả Lão Tử, thủ lĩnh của Lục Thánh, cũng thèm nhỏ dãi!

Vì vậy, đại sự này, sẽ không dễ dàng kết thúc!

"Nhị sư bá, trâu bò mẹ mở cửa cho trâu bò, đúng là trâu bò về nhà rồi a!" Từ Loan Đao âm hiểm nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "?????" "Nghe không hiểu rồi chứ!" Từ Loan Đao mỉm cười nói: "Nhị sư bá chỉ cần biết, sư điệt ta đang khen ngợi người thôi!" Tiểu ma đầu này mà lại khen mình ư?

Cây sắt nở hoa, mặt trời mọc đằng Tây lặn đằng Đông còn không thể!

"Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo tạm thời gác lại đã!" Từ Loan Đao nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại không xương, tựa như lụa là của Bình Tâm nương nương, nói: "Đại sư bá, Nhị sư bá, hai vị sư thúc, trà cũng đã uống, nương tử của con cũng đã hành lễ!" "Lễ vật ra mắt, còn có phí đổi cách xưng hô nữa.....bốn vị trưởng bối không thể....." Từ Loan Đao hướng về phía Tứ Thánh, xoa xoa ngón cái và ngón trỏ!

Tứ Thánh suýt nữa thì hộc máu ba trăm thăng!

Hùng hổ, khí thế ngút trời giáng lâm U Minh Địa Phủ, vạt áo của Bình Tâm nương nương còn chưa chạm tới, đã bị Từ Loan Đao đòi lễ vật ra mắt và phí đổi cách xưng hô!

Tiểu ma đầu, ngươi còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không?

Khoa Phụ, Đại Duệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, cho đến Cửu Phượng, ai nấy đều chết lặng!

Còn có cả chiêu này sao?

Quá bá đạo!

Tứ Thánh trong lòng một vạn lần không muốn!

Nhưng, đây là quy củ!

Trừ phi Đạo Tổ Hồng Quân, trục xuất Thông Thiên Giáo Chủ ra khỏi sư môn.

Hoặc là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thừa nhận Thông Thiên là tam đệ.

Chương 98

Nếu không, thân là Đại sư bá, Nhị sư bá, lễ vật của trưởng bối, tuyệt đối không thể thiếu.

"Ai!" Lão Tử khẽ thở dài, từ trong thức hải lấy ra hai viên Cửu Chuyển Kim Đan.

"Tiểu Đao, còn có.....Bình Tâm, một chút tấm lòng của Đại sư bá, nhận lấy đi!" Từ Loan Đao bĩu môi, "Đại sư bá, người cũng quá keo kiệt rồi, nương tử của con không chỉ là Thánh nhân Địa Đạo ngũ trọng thiên, mà còn là người phát ngôn của Địa Đạo!" "Lẽ nào chỉ đáng giá hai viên phân dê này sao?" Lão Tử đùng một tiếng, đứng bật dậy, thật muốn một chưởng đánh chết thằng nhãi này vào khe đất.

Loại mà ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không moi ra được.

"Hử?

Đại sư bá, người chuẩn bị đánh con?

Đánh nương tử của con?" "Con nói cho người biết nhé, sư điệt mở miệng ra là không có giữ mồm giữ miệng đâu!" Từ Loan Đao ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

Năm Đại Vu, mắt trợn tròn như chuông đồng!

Cửu Phượng cũng che miệng anh đào, cảm thấy như đang mơ!

Kia là Thánh nhân Thiên Đạo uy chấn vũ trụ a!

Lại bị Từ Loan Đao dùng cái lưỡi không xương ba tấc, lừa cho không còn chút tức giận nào!

Thật khó tin!

Dù là năm vị Đại Vu và Cửu Phượng, ngay cả Bình Tâm nương

nương cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trước đó, sau khi Bình Tâm nương nương nhận ra sự giao lưu giữa Địa Đạo và Thiên Đạo, gần như đã tuyệt vọng.

Nàng đoán rằng Đạo Tổ Hồng Quân sẽ để các Thánh nhân Thiên Đạo tiêu diệt mình, một kết cục thập tử vô sinh.

Nhưng chỉ vì một Từ Loan Đao, cái thế cục tử này, dường như có thể dễ dàng hóa giải.

Bình Tâm nương nương khẽ động bàn tay ngọc, mười ngón tay đan vào nhau với Từ Loan Đao, trong lòng tràn đầy dịu dàng.

"Ai!" Lão Tử vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc, là trưởng bối, dù có tức giận đến đâu, cũng không thể ra tay với một vãn bối.

Nếu thật sự đánh Từ Loan Đao, tiểu ma đầu này chắc chắn sẽ đi khắp thế giới tuyên truyền kể khổ.

Tây Phương Nhị Thích không cần mặt mũi, không có nghĩa là Lão Tử cũng không cần thể diện.

Lại lấy ra ba viên Cửu Chuyển Kim Đan, tổng cộng là năm viên.

Lần này Lão Tử đã học được cách khôn ngoan, trực tiếp ném cho Từ Loan Đao, không nói một lời thừa thãi nào.

"Đại sư bá vẫn hào phóng như xưa nhỉ!" Từ Loan Đao thu lấy Cửu Chuyển Kim Đan, cười tủm tỉm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy bị thằng nhãi con này làm cho tức đến đau cả dạ dày, cực kỳ không tình nguyện, lấy ra một thanh thiên đao.

Thân đao tuyết trắng, ẩn hiện có tiếng gió lôi kích động, lại là một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm công phạt linh bảo.

"Phong Lôi Đao, yêu hay không yêu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cắm thanh đao xuống đất, dứt khoát quay lưng lại với Từ Loan Đao.

Cầm lấy Phong Lôi Đao, Từ Loan Đao nhìn trái nhìn phải, "Nương tử, nàng thấy thế nào?" Không đợi Bình Tâm nương nương lên tiếng, Từ Loan Đao đưa tay, nhẹ nhàng véo mũi ngọc của nàng, giả vờ tức giận.

"Nương tử, nàng có thể đừng lộ ra vẻ mặt ghét bỏ như vậy được không?" "Nhị sư bá là một con gà sắt vắt cổ chày ra nước, lần đầu tiên gặp con, lễ ra mắt chỉ là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo thôi đấy!" "Kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm công phạt linh bảo này, cho chúng ta, chắc trong lòng Nhị sư bá đau đến rỉ máu rồi!" "Đòi nhiều nữa để làm gì?

Làm người, phải biết điểm dừng, đúng không, Nhị sư bá!" "Ơ, Nhị sư bá, sao thế ạ?

Hộc máu rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề hộc máu, chỉ là cắn răng quá mạnh, không cẩn thận, lợi đã chảy máu!

"Nhị sư bá, đừng như vậy a!" "Con và nương tử không cần lễ vật và phí đổi xưng hô nữa, người hãy thu con dao mổ lợn này về đi!" "Nếu để sư phụ biết, con làm người tức hộc máu, ngài ấy sẽ ha ha ha cười lớn.....à không, đau lòng khôn xiết!" Từ Loan Đao nắm chặt Phong Lôi Đao, chĩa mũi đao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vẻ mặt vô tội, "A, Nhị sư bá, người không lấy à?

Sư điệt con giơ tay mỏi quá rồi!" "Ta....." Nguyên Thủy Thiên Tôn một câu nói nghẹn trong cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong!

Quá uất ức!

Không cho thêm chút nữa, tiểu ma đầu này không biết còn giở trò gì nữa!

Một bụng lửa giận, Nguyên Thủy lại lấy ra hai kiện Tiên Thiên

Thượng Phẩm linh bảo, hung hăng ném về phía Từ Loan Đao!

"Đủ chưa?

Không đủ thì ta cắt đầu ta cho ngươi nhé?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nói.

Từ Loan Đao cười hắc hắc, "Nhị sư bá, xem người nói kìa, con cần đầu của người làm gì?

Lại không thể đá như bóng được!" "Hỗn xược!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không được nữa, gầm lên một tiếng, ngũ quan vặn vẹo dữ tợn!

"Nhị đệ!!!" Lão Tử nặng nề quát một tiếng, "Ngươi là Thánh nhân Thiên Đạo, đừng có động một chút là tức giận!" "Hù!" Nguyên Thủy thở ra một hơi dài, dần dần bình tĩnh lại!

Từ Loan Đao, gần như đã trở thành tâm ma của hắn!

Thu cất ba kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm linh bảo, Từ Loan Đao cười hì hì nhìn về phía Tây Phương Nhị Thích.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giật mình, thật sự muốn quay đầu bỏ chạy.

"Cái đó, Từ sư điệt a, ta và sư huynh đi vội quá, không mang theo bảo bối nào ra hồn cả." "Xem có thể đợi một thời gian, ta và sư huynh đích thân mang lễ vật và phí đổi xưng hô, gửi đến đảo Kim Ngao được không?" Chuẩn Đề từ bi nói.

Tây Phương Nhị Thích tính toán như sau!

Đợi lát nữa Tứ Thánh hợp lực giết chết con nhỏ Bình Tâm!

Từ Loan Đao chẳng phải sẽ thành goá chồng sao?

Lễ vật và phí đổi xưng hô của Tây Phương Giáo ta, dù có đặt trước mặt ngươi, ngươi có mặt mũi lấy không?

Lấy rồi, lòng có đau không?

Giống như một người đàn ông đi đào than, rồi chết.

Tiền bồi thường và phí mai táng đưa cho người phụ nữ, người phụ nữ chỉ cần có chút lương tâm, cũng không thể vui mừng hớn hở đi mua sắm được.

"Sư điệt lần đầu tiên nghe nói, tặng lễ vật và phí đổi xưng hô cho người mới, còn có thể hẹn ngày khác được!" "Hai vị sư thúc, thật sự đã cho sư điệt một bài học hay a!" Từ Loan Đao nhẹ nhàng vỗ lưng bàn tay Bình Tâm nương nương, an ủi nói: "Nương tử, nàng cũng đừng tức giận, Tây Phương Giáo của hai vị sư thúc, nghèo đến nỗi không có gì bỏ vào nồi rồi!" "Nghe nói đệ tử Tây Phương Giáo, ngay cả một bộ quần áo tươm tất cũng không có, bao nhiêu người cởi trần lộ ngực, chúng ta cũng nên thông cảm!" Đậu má!!!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thật muốn dùng kim chỉ cấp Hỗn Độn Chí Bảo, khâu miệng thằng nhãi con này lại!

Cái gì gọi là cởi trần lộ ngực!

Nói quá cũng phải có chừng mực chứ!

"Ơ, không đúng a!" Từ Loan Đao nhìn về phía Chuẩn Đề, nói: "Sư thúc, trong tay người đang cầm, không phải là Thất Bảo Diệu Thụ, một trong mười đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Hồng Hoang sao?" "Con hiểu rồi, nào có chuyện hẹn ngày khác, hai vị sư thúc căn bản là không muốn cho a!" Chuẩn Đề vội vàng giấu Thất Bảo Diệu Thụ đi.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Tây Phương Nhị Thích, keo kiệt lấy ra hai kiện Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Tiếp Dẫn cũng liều rồi, bi thương nói: "Từ sư điệt, ngươi nói không sai, đặc sản của Tây Phương Giáo chúng ta, một chữ thôi,

nghèo!" Từ Loan Đao an ủi nói: "Không sao không sao, sư điệt trong lòng rõ cả!" Một tay nhận lấy hai kiện Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, Từ Loan Đao mỉm cười nói: "Hai vị sư thúc, yên tâm đi, sư điệt ta sẽ không mắng các người keo kiệt bằng lời đâu!" Tây Phương Nhị Thích vui mừng mỉm cười.

"Ta chỉ mắng trong lòng thôi!" Chuẩn Đề xấu hổ hóa giận, "Thằng nhãi con, ngươi nói gì?" Từ Loan Đao vô tội nói: "Con có nói gì đâu, sư thúc, không phải người tự ti đến mức xuất hiện ảo giác thính giác đấy chứ?" Ảo giác tổ tông nhà ngươi!

"Được rồi, trò hề này nên kết thúc rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thân hình dần dần bay lên trời cao!

Tay trái cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, tay phải đưa ra, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ.

"Phiên!" Giây tiếp theo, không gian bị xé toạc một cách tàn nhẫn, một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo của Hồng Hoang, được mệnh danh là đại diện cho sức công phá tối thượng, Bàn Cổ Phiên xuất hiện.

Lão Tử cũng cưỡi gió bay lên, trên đầu lơ lửng Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Về phần Tây Phương Nhị Thích, Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ, thứ có thể quét sạch mọi vật dưới Thiên Đạo.

Tiếp Dẫn cầm Tiên Thiên Cực Phẩm công phạt linh bảo, Gia Trì Thần Xử.

Trong trạng thái nguyên thần, Khoa Phụ, Đại Duệ, Xi Vưu, Hình Thiên, Tướng Liễu, nghiêm trận chờ đợi!

Cửu Phượng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào!

Chương 99

Trên gương mặt xinh đẹp không tì vết của Bình Tâm nương nương, tĩnh lặng như mặt nước, nhưng bàn tay ngọc đang nắm lấy tay Từ Loan Đao, lại không tự chủ được mà siết chặt hơn.

"Bốn vị trưởng bối, xin đợi một chút!" Từ Loan Đao lớn tiếng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trên cao nhìn xuống, khinh bỉ tiểu ma đầu này.

Hắn cười lạnh nói: "Sao?

Chuẩn bị cầu xin tha thứ rồi sao?".

Cầu xin tha thứ?

Cầu cái búa!

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, ở cực bắc của U Minh Địa Phủ, một thân thể khổng lồ vô song phá đất mà ra.

Nó sừng sững đứng đó, tựa như trụ trời, mỗi lần há miệng, là một dải ngân hà, nhật nguyệt tinh tú cũng xoay quanh.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nghịch chuyển bản nguyên, triệu hồi ra Bàn Cổ chân thân!

Khoa Phụ, Đại Duệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, năm vị Đại Vu kích động đến nước mắt lưng tròng, nguyên thần trực tiếp quỳ xuống.

Bắt đầu tam khấu cửu bái, thần sắc tràn đầy thành kính.

"Phụ Thần!!!" Cửu Phượng bất giác hé môi anh đào, gương mặt xinh đẹp đầy kinh hãi!

Từ Loan Đao không hề lừa nàng, thật sự đã dùng sức một mình, vượt qua cả Thập Nhị Tổ Vu, bày ra một Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hoàn mỹ.

"Ầm ầm ầm!" Không đợi mọi người phản ứng, Bàn Cổ chân thân thứ hai, trực tiếp vươn thẳng vào sâu trong biển mây!

Sau đó là tôn thứ tư, thứ năm, thứ sáu!

Cho đến tôn thứ hai mươi!

Năm vị Đại Vu chết lặng, Cửu Phượng càng hung hăng dụi dụi đôi mắt thu thủy của mình, tập trung nhìn kỹ!

Hai mươi tôn Bàn Cổ chân thân, vô cùng chân thật, không phải là ảo ảnh!

Ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích, và Bình Tâm nương nương, những Thánh nhân này, cũng cảm thấy cảnh tượng trước mắt, giống như một giấc mộng hoang đường, quá không chân thật!

"Hú!!!" Từ Loan Đao hét dài một tiếng!

Hai mươi tôn Bàn Cổ chân thân, trong lòng đều ôm một cái trống lớn.

Cánh tay phải giơ cao, rồi nặng nề hạ xuống.

Thùng thùng thùng!

Giữa trời đất, tiếng trống vang lên liên hồi, như hàng tỷ con tuấn mã đang phi nước đại, lay động lòng người!

Tiếng trống kéo dài suốt một khắc!

Sau đó, trong ánh mắt của tất cả mọi người, hai mươi tôn Bàn Cổ chân thân, đồng loạt hướng về bầu trời trên đầu tung ra một quyền!

Luồng quyền phong hung mãnh, cuồn cuộn, trong nháy mắt đã nghiền nát vô số thiên thạch trong không gian ngoại vực.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Thiên thạch nổ tung, ánh sáng rực rỡ chói mắt, tràn đầy vẻ đẹp thần thánh!

"Đại sư bá, Nhị sư bá, cùng hai vị sư thúc, cảm thấy thế nào?" Từ Loan Đao cười tủm tỉm nói: "Đây là sư điệt chuyên môn chuẩn bị cho các người đấy!" "Xem kìa, cái trống lớn như vậy mà còn bị đánh nứt, có thể thấy, nội tâm sư điệt phấn khích đến mức nào!" Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích, ánh mắt của bốn vị Thánh nhân âm trầm như nước!

Điển hình của màn phủ đầu!

Nếu là tình huống bình thường, Tứ Thánh có lẽ đã rời đi.

Nhưng, tiểu ma đầu Từ Loan Đao này, không chỉ lấy đi năm viên Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử, ba kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm linh bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai kiện Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo của Tây Phương Nhị Thích.

Quan trọng là đã làm Tứ Thánh tức không nhẹ!

Hơn nữa, giết Bình Tâm nương nương, vị trí Minh Chủ U Minh sẽ trống!

Nắm giữ toàn bộ Âm Gian, dẫn dắt hàng tỷ tỷ vong linh luân hồi chuyển thế, phân chia công đức bát ngát, ai mà không động lòng?

Mất hạt vừng, mà không nhặt dưa hấu?

Tứ Thánh sao có thể ngu ngốc như vậy?

“Một tôn Bàn Cổ chân thân, sức chiến đấu miễn cưỡng sánh ngang với Thánh nhân nhất trọng thiên!” Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh bỉ nói: “Tiểu ma đầu, ngươi thật sự cho rằng hai mươi tôn Bàn Cổ chân thân, có thể đánh bại Tứ Thánh sao?” Oong một tiếng, Hỗn Độn Chung hiện ra, lơ lửng trên đầu Từ Loan Đao, thả xuống hàng tỷ luồng sương mù hỗn độn.

Lão Tử còn đỡ, nhưng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích, lại lóe lên vẻ tham lam nồng đậm.

Nguyên Thủy khinh thường nói: “Nếu ngươi có thể luyện hóa hoàn mỹ bốn mươi tám tầng Tiên Thiên Cấm Chế trong Hỗn Độn Chung, có lẽ ta sẽ dồn thêm vài phần tinh thần!” Từ Loan Đao thản nhiên nói: “Nương tử của ta là Thánh nhân ngũ trọng thiên, giết ngươi như giết gà!” Nguyên Thủy cắn chặt răng hàm, nhưng không thể phản bác.

Bởi vì Từ Loan Đao nói đúng sự thật.

Giọng Lão Tử tang thương nói: “Tiểu Đao, kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, vốn không liên quan nhiều đến Đại sư bá, nhưng là pháp lệnh của sư tổ, ta không thể từ chối!”.

Keng keng keng keng!

Đột nhiên, bốn tiếng kiếm minh, tựa như rồng ngâm, như hàng tỷ thanh đao kiếm cùng lúc va chạm!

Tru Tiên Tứ Kiếm từ Quỷ Môn Quan bay vào Âm Gian, trấn áp bốn phương của U Minh Địa Phủ!

Một bóng áo xanh bay phấp phới, Thông Thiên Giáo Chủ từ trên trời giáng xuống, kiên định đứng bên cạnh Từ Loan Đao.

“Nếu thêm cả ta nữa thì sao?

Đủ chưa?” Đừng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị

Thích, ngay cả Lão Tử, cũng không khỏi nhíu chặt mày!

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ quát: "Thông Thiên, pháp lệnh của lão sư, ngươi không tuân theo thì thôi, còn dám ngỗ nghịch?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói: "Lão già Nguyên Thủy, đừng có ngậm máu phun người!" "Giết vợ... của đồ nhi ta, làm sư phụ, há có lý nào lại khoanh tay đứng nhìn?" "Chuyện này lão sư có biết, cũng sẽ không nói nhiều!" "Ngược lại là ngươi, và cả đại ca, Bình Tâm đã đổi cách xưng hô, tôn xưng các ngươi là Đại sư bá, Nhị sư bá, vậy mà các ngươi còn có thể mặt dày, ỷ lớn hiếp nhỏ, hạ sát thủ!" "Truyền ra ngoài cũng không sợ thiên hạ chúng sinh chê cười sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến méo cả mũi, Lão Tử cũng phiền muộn không thôi.

Ỷ lớn hiếp nhỏ?

Chúng ta đã ỷ lớn hiếp nhỏ khi nào?

Bình Tâm đường đường là Thánh nhân Địa Đạo ngũ trọng thiên, nếu thật sự đánh, không chỉ có thể đè Tây Phương Nhị Thích xuống đất mà chà đạp, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải là đối thủ.

Hơn nữa, còn chưa đánh, lấy đâu ra chuyện hạ sát thủ?

"Bốn người các ngươi nếu thật sự rảnh rỗi đến phát hoảng, thì cùng lên đi, ta chấp bốn!" Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng nói.

Bên cạnh Từ Loan Đao, có Thông Thiên Giáo Chủ Thánh nhân ngũ trọng thiên, có đệ nhất sát trận dưới Thiên Đạo mà không phải Tứ Thánh thì không thể phá!

Có Bình Tâm nương nương Thánh nhân ngũ trọng thiên, sức mạnh nhục thân có thể nói là kinh khủng.

Còn có hai mươi tôn Bàn Cổ chân thân, một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, công thủ hợp nhất Hỗn Độn Chung.

Nói thật, Tứ Thánh áp lực rất lớn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích không khỏi nhìn về phía Lão Tử!

"Tam đệ.....tốt, tốt!" Lão Tử tức quá hóa cười, ngay cả một lời cay độc cũng không nói, liền đi đầu ra khỏi Quỷ Môn Quan.

Đại ca dẫn đầu đã đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích, chỉ có thể xám xịt rời đi.

Một kế hoạch thanh trừ Địa Đạo kinh tâm động phách, đại chiến còn chưa kịp bùng nổ, đã kết thúc như vậy.

Chương 100

Xét cho cùng, kế hoạch thanh trừ Địa Đạo không phải là Phong Thần Lượng Kiếp.

Giữa các Thánh nhân, còn xa mới đến mức xé rách mặt nhau.

"Bái kiến Thượng Thanh Thánh Nhân!" Khoa Phụ, Đại Duệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, cùng Cửu Phượng, cung kính chắp tay chào Thông Thiên Giáo Chủ.

Có thể nói, đại sự lần này, nếu không có Thông Thiên, Bình Tâm nương nương rất có thể sẽ phải chết.

Sáu vị Đại Vu, cảm kích từ tận đáy lòng.

Thông Thiên chỉ khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía Từ Loan Đao.

Hắn giả vờ tức giận nói: "Sau này không được phép mạo hiểm như vậy nữa, nghe rõ chưa?" Từ Loan Đao cười hắc hắc, "Hiểu rồi!" Bình Tâm nương nương thi một lễ vạn phúc với Thông Thiên, nhẹ nhàng nói: "Bình Tâm, bái kiến sư phụ!" Thông Thiên toàn thân không được tự nhiên, liên tục xua tay, "Đừng đừng đừng, chúng ta đều là Thánh nhân, cứ xưng hô ngang hàng là được!" Không kể lễ vạn phúc, một tiếng "sư phụ", đều khiến Thông Thiên cảm thấy kỳ quái.

Giống như một ngày nào đó, Nguyên Thủy đột nhiên chạy đến, gọi Thông Thiên một tiếng "tam ca".

Bình Tâm nương nương và Cửu Phượng, đi giúp Khoa Phụ, Đại Duệ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tướng Liễu, năm vị Đại Vu tái tạo nhục thân.

Từ Loan Đao pha một ấm trà mới, cùng Thông Thiên Giáo Chủ ngồi dưới gốc cây nguyệt quế.

“Sư phụ, mời dùng trà!” Từ Loan Đao cười tươi nói.

Thông Thiên nâng chén ngọc trắng, nhưng không uống, lo lắng nói: “Tiểu Đao, Bình Tâm.....nương nương một ngày không hành động, kế hoạch thanh trừ Địa Đạo một ngày không kết thúc.” “Điểm này, con hẳn là rõ ràng chứ?” Từ Loan Đao gật đầu.

Thông Thiên tiếp tục nói: “Lần này, Địa Đạo và Thiên Đạo hợp tác chưa từng có, nhưng lại thất bại!” “Ta dự cảm, lần sau, Địa Đạo sẽ đích thân ra tay!” Tại sao Địa Đạo lại phải đi một vòng lớn như vậy, tìm kiếm sự giúp đỡ của Thiên Đạo?

Xét cho cùng, không có Hậu Thổ, sẽ không có Lục Đạo Luân Hồi.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Địa Đạo sẽ không chủ động nhắm vào Bình Tâm nương nương.

Vì vậy, phải mau chóng nắm bắt thời gian, xây dựng một bộ cơ chế thưởng thiện phạt ác, để Địa Đạo một lần nữa chấp nhận Bình Tâm nương nương.

Hai thầy trò mở lòng tâm sự, trò chuyện rất lâu, sau khi biết trong lòng Từ Loan Đao đã sớm có kế hoạch, Thông Thiên Giáo Chủ mới yên tâm rời đi.

U Minh Địa Phủ không có phân biệt ngày và đêm.

Bầu trời ở đây, vĩnh viễn bị những đám mây âm u bao phủ, vô cùng u ám, lạnh lẽo.

Trong Tú Xuân Cung, Từ Loan Đao nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn biển mây, trong lòng suy nghĩ cuồn cuộn như bão tố, đang cố gắng hồi tưởng.

Hồi tưởng lại những ghi chép chi tiết về Lục Đạo Luân Hồi trong các thư tịch cổ ở Trái Đất, cùng các loại phiên bản giải thích.

Một đôi tay thon dài, trắng nõn như ngó sen, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Từ Loan Đao.

Hơi thở ấm áp, nồng nàn của Bình Tâm nương nương, phả vào má Từ Loan Đao, thật sự là muốn lấy mạng người ta.

"Tướng công, chúng ta có danh nghĩa vợ chồng, nhưng lại không có thực tế vợ chồng!" Trong đôi mắt hoa đào của Hậu Thổ nương nương, xuân tình dạt dào, gần như sắp tràn ra ngoài!

"Khụ khụ!" Từ Loan Đao ho khan dữ dội hai tiếng, cố ý lảng sang chuyện khác: "Cửu Phượng đâu?" "Muội muội đang ở Dưỡng Tâm Điện, bảo vệ cho mấy người Khoa Phụ, sẽ không làm phiền chúng ta đâu!" Những ngón tay ngọc thon dài của Bình Tâm nương nương, từ từ di chuyển đến đai lưng của Từ Loan Đao.

"Nương nương, nghe ta nói!" Từ Loan Đao vội vàng quay người lại, nắm chặt hai tay của Bình Tâm nương nương.

"Kế hoạch thanh trừ Địa Đạo, chưa thật sự kết thúc, hiện tại không phải là lúc.....mây mưa!" Bình Tâm nương nương nghiêng đầu, nói: "Tướng công, không phải chàng đã sớm có biện pháp rồi sao?" "Chuyện này, tạm thời gác lại đã, tóm lại Địa Đạo sẽ không dùng thủ đoạn sấm sét với ta đâu!" Từ Loan Đao nghiêm túc nói: "Nhưng nấu ếch trong nước ấm cũng không được a!" "Nghe lời, trước tiên giải quyết chuyện Địa Đạo, nếu không ta thật sự không có tâm tư làm chuyện đó!" Bình Tâm nương nương ánh mắt oán trách, nói: "Được thôi, thuyền theo lái, gái theo chồng, nghe chàng!" Từ Loan Đao thần sắc ngưng trọng nói: "Tiếp theo, mỗi một câu nói, mỗi một chữ của ta, nàng đều phải nghe cho thật kỹ!" "Không được không hiểu mà giả vờ hiểu, tuyệt đối không được có bất kỳ thiếu sót nào!" Bình Tâm nương nương ngoan ngoãn gật đầu.

Từ Loan Đao trầm giọng nói: "Đầu tiên, điểm thứ nhất, tệ nạn lớn

nhất của U Minh Địa Phủ, chính là không có cơ chế thưởng thiện phạt ác!" "Sơn tinh thủy quái, yêu ma quỷ quái, bất luận ở dương gian đã tàn hại bao nhiêu sinh mạng vô tội." "Sau khi chết linh hồn tiến vào âm gian, vẫn được luân hồi chuyển thế." "Một số kẻ cướp hung ác cực độ, ruộng tốt không cày, lại thích đi đường tắt, cướp của giết người, gian dâm cướp bóc, không ác nào không làm." "Tóm lại một câu, bất luận lúc sinh thời phạm phải tội ác trời không dung đất không tha nào, sau khi chết vẫn nghênh ngang tiến vào cửa luân hồi." "Người làm việc thiện, không có phần thưởng, kẻ tội ác đầy mình, không có trừng phạt!" "Cứ thế này mãi, sâm la vạn tượng, vạn vật chúng sinh sẽ cảm thấy, Lục Đạo Luân Hồi cũng không có gì đáng sợ!" "Địa Đạo mất mặt không quan trọng, đáng sợ là, kẻ ác càng thêm ngang ngược, dù sao sau khi chết cũng không bị trừng phạt!" "Những người quét nhà không dám làm hại kiến, thương con thiêu thân mà che đèn, những người làm việc thiện, sẽ cảm thấy lạnh lòng!" "Tại sao những kẻ ác làm điều sai trái, không những không bị trừng phạt nghiêm khắc, mà còn ăn sung mặc sướng, sống sung túc!" "Mà những người một lòng hướng thiện chúng ta, lại thực sự không được hưởng phúc, sống những ngày đói khổ?" Từ Loan Đao nhìn Bình Tâm nương nương đang nhíu đôi mày lá liễu, nói: "Những điều ta nói, nàng có hiểu không?" Bình Tâm nương nương giọng run run nói: "Cứ thế này mãi, chúng sinh, sẽ không còn một ai làm việc thiện!" Thế gian toàn những kẻ độc ác, tàn nhẫn, khát máu!

Đó sẽ là một thế giới như thế nào?

Địa ngục trống rỗng, ma quỷ đầy dương gian!

"Vì vậy, cơ chế thưởng thiện phạt ác, là vô cùng vô cùng cần thiết!" "Lục Đạo Luân Hồi, chia thành Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo!" "Đừng coi những thế giới nhỏ này là vật trang trí, phải lợi dụng hợp lý!" "Ví dụ như

những người lúc sinh thời làm điều gian ác, trực tiếp đánh vào Địa Ngục Đạo, trước tiên hành hạ cho đã vài vạn năm!" "Sau đó đầu thai vào Súc Sinh Đạo, chuyển thế thành trâu, dê, lợn, chó, những gia súc này!" "Tội ác phạm ở dương gian, dương gian không ai trị được, vậy thì âm gian trị!" "Còn những người lúc sinh thời làm việc thiện, sau khi chuyển thế, bảo đảm cho họ cả đời đại phú đại quý, hưởng hết phúc lộc con cháu đầy đàn!" "Tóm lại, phải thiết lập uy nghiêm của Địa Đạo và U Minh Địa Phủ!" "Đương nhiên, vong linh hàng tỷ tỷ, một mình không thể hoàn thành công việc khổng lồ và phức tạp như vậy!" "Vì vậy, ta đề nghị thiết lập thêm nhiều chức vị, dưới nàng, người thống trị cao nhất của U Minh Địa Phủ, sẽ được gọi là Phong Đô Đại Đế!" "Dưới Phong Đô Đại Đế, lại phân chia thành Ngũ Phương Quỷ Đế ở Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung!" "Tác dụng chính của Ngũ Phương Quỷ Đế là giám sát, người thực sự làm việc là Thập Điện Diêm Vương!" "Dưới Thập Điện Diêm Vương, lại có thêm phán quan, Hắc Bạch Vô Thường phụ trách đi câu hồn ở dương gian, vân vân!" "....." Từ Loan Đao nói một hơi, Bình Tâm nương nương càng nghe càng kinh hãi!

Nắm giữ Âm Gian, trông giống như một cỗ máy cực kỳ khổng lồ.

Nhưng bên trong cỗ máy lại trống rỗng, căn bản không thể vận hành bình thường.

Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm Vương, tương đương với từng linh kiện mới.

Chỉ cần Bình Tâm nương nương lắp chúng vào, cỗ máy sẽ hoàn toàn mới.

Sau ba ngày ba đêm trò chuyện, Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương, đã thêm vô số chi tiết cho bộ cơ chế thưởng thiện phạt ác, cuối cùng hoàn thiện nó.

Một ngày nọ, dưới sự chứng kiến của Từ Loan Đao, Bình Tâm nương nương ngồi xếp bằng trên trời cao, đầu ngón tay phải tỏa ra linh quang.

Từng chữ nhỏ một ra đời!

Từng điều luật một dung nhập vào U Minh Địa Phủ!

"Thiếp thân, người phát ngôn của Địa Đạo, Minh Chủ Âm Gian Bình Tâm!" "Hôm nay sáng tạo cơ chế thưởng thiện phạt ác!" "Dương gian gieo nhân ác, âm gian gặt quả ác!" "Kiếp này làm việc thiện, đời sau được phúc báo!" "Đặc biệt thiết lập một vị Phong Đô Đại Đế, năm vị Ngũ Phương Quỷ Đế, mười vị Thập Điện Diêm Vương!" "Thiên Đạo ở trên, Địa Đạo ở dưới, xin hãy chứng giám cho ta!" Giọng nói trong trẻo của Bình Tâm nương nương, vang vọng khắp tam giới!

Phàm là vạn vật chúng sinh trong tam giới, đều nghe thấy giọng nói tràn đầy hơi thở thần thánh của Bình Tâm nương nương.

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Âm Gian.

"Bao nhiêu năm qua không hề hành động, hôm nay sao lại có bút tích lớn như vậy?" Đại Xích Thiên, Thái Thanh Cảnh, Huyền Đô Tử Phủ, Lão Tử đang đếm từng viên Cửu Chuyển Kim Đan trong kho, vẻ mặt sầu khổ.

Đừng nói mười vạn năm, cho dù là một trăm vạn năm, Lão Tử cũng không dám thề thốt, vỗ ngực cam đoan, có trăm phần trăm khả năng, có thể luyện chế ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Bây giờ thì hay rồi, không công chạy một chuyến đến U Minh Địa Phủ thì thôi, ngay cả một sợi lông lợi ích cũng không có, lại còn mất năm viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Giọng nói của Bình Tâm nương nương, như sóng cả biển lớn cuồn cuộn giữa trời đất.

Lão Tử kinh ngạc, "Chế độ thưởng thiện phạt ác?

Bình Tâm sao lại có tầm nhìn sâu xa như vậy?" "Lẽ nào.....là ý của tiểu tử Từ Loan Đao?" Nếu Bình Tâm nương nương đã sớm có thủ đoạn thông thiên triệt địa như vậy, đã sớm thực thi rồi.

Sao có thể đợi đến khi ngay cả Địa Đạo cũng không kiên nhẫn, chuẩn bị thanh trừ?

Núi Côn Lôn, trong Kim Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng ghen tị!

Có thể dự cảm, Thiên Đạo và Địa Đạo chắc chắn sẽ giáng xuống công đức vô biên!

Con tiện nhân Bình Tâm kia, chẳng phải sẽ tiến giai lên Thánh nhân lục trọng thiên, ngang hàng với Lão Tử sao?

Đại lục phương Tây, Linh Sơn Tu Di!

Trong Đại Lôi Âm Tự, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tức đến giậm chân đấm ngực!

Bao nhiêu năm qua, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ ba người, căn bản không thể nhúng tay vào Âm Gian.

Nhưng Tây Phương Giáo lại có Địa Tạng Vương Bồ Tát, ở U Minh Địa Phủ cũng không biết bao lâu.

Nhưng tại sao lại không nghĩ đến việc hoàn thiện luật lệ của Âm Gian?

Thưởng thiện phạt ác, không phải chỉ cần mở miệng là nói được sao?

Vậy mà không một ai ý thức được điều này!

Âm Gian!

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, trên bầu trời, một cột sáng khổng lồ, như một con thái cổ chân long, ầm ầm hạ xuống.

Trên đại lục màu đỏ sậm, vô tận khí công đức phun trào.

Thiên Đạo và Địa Đạo, đồng loạt giáng xuống công đức.

Quá mênh mông, tựa như biển cả bao la, hoàn toàn nhấn chìm quần thể cung điện của Bình Tâm.

"Tướng công, nhiều quá!" Bình Tâm nương nương nhìn Từ Loan Đao, "Hấp thu đi, thiếp thân không cần!" Trời ơi, đó là khí công đức!

Ngay cả Thánh nhân cũng phải thèm nhỏ dãi, Bình Tâm nương nương lại muốn để lại toàn bộ cho Từ Loan Đao.

"Nương nương, ta không có thánh vị, hấp thu cũng lãng phí!" Lượng khí công đức này, đủ để giúp Bình Tâm nương nương lên một tầm cao mới, tiến giai Thánh nhân lục trọng thiên.

Chương 101

Nhưng ở chỗ Từ Loan Đao, nhiều nhất cũng chỉ lên được Chuẩn Thánh cửu trọng thiên đỉnh phong.

Giống như một cái chum lớn và một cái chum nhỏ.

Một thùng nước, đổ vào chum lớn, sẽ không tràn ra một giọt, nhưng đổ vào chum nhỏ, chắc phải tràn ra chín phần.

Việc phung phí của trời, Từ Loan Đao sẽ không làm!

Hơn nữa công đức thành Thánh, không phải là điều hắn mong muốn!

Bình Tâm nương nương không do dự nữa, môi anh đào hé mở, như cá voi hút nước.

Nàng hấp thu toàn bộ khí công đức vào cơ thể.

Gần như là nước chảy thành sông, vị nữ Thánh dịu dàng uyển chuyển, phong tình vạn chủng, đã thành công tiến giai Thánh nhân lục trọng thiên.

Trên chín tầng trời, tiên nhạc vang vọng khắp vũ trụ, hư không sinh kim liên, khí bốc mây mù, các loại dị tượng huy hoàng, khiến Từ Loan Đao được một phen mãn nhãn.

"Từ nay, Hồng Hoang không còn U Minh Địa Phủ!" "Ta, nắm giữ Âm Gian, là chủ của U Minh Thiên Hạ!" Ý niệm của Thánh nhân chí cao vô thượng, khiến vạn vật chúng sinh sợ đến dựng tóc gáy!

Tú Xuân Cung, Bình Tâm nương nương ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đang ổn định cảnh giới.

Nàng không hề để ý, mặc cho Từ Loan Đao ở bên cạnh.

Làm vậy rất nguy hiểm, bởi vì một khi có bất kỳ ngoại lực nào can thiệp, nhẹ thì Bình Tâm nương nương sẽ bị tụt cảnh giới, nặng thì đạo tâm bị tổn thương.

Từ Loan Đao cũng muốn rời đi, nhưng Bình Tâm nương nương cứ nắm chặt tay hắn không buông.

Hắn không ở bên cạnh, nàng không có cảm giác an toàn.

Có thể đoán trước, vị nữ Thánh này một khi tỉnh lại, rất có thể sẽ giày vò Từ Loan Đao đến tàn tạ.

Có Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử, Bình Tâm nương nương tỉnh lại rất nhanh, tuy nhiên, không đợi nàng "chính pháp" Từ Loan Đao.

Sáu vị Thánh nhân Thiên Đạo ở Dương Gian, đồng loạt giáng lâm U Minh Thiên Hạ.

Một khắc sau!

Trong Bình Tâm Điện!

Khoa Phụ, Đại Duệ, Xi Vưu, Hình Thiên, Tướng Liễu, cùng Cửu Phượng, sáu vị Đại Vu đã tái tạo lại nhục thân, đang nhìn chằm chằm vào các Thánh nhân, ánh mắt đầy cảnh giác.

Từ Loan Đao trước tiên rót cho Thông Thiên Giáo Chủ một chén trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh Nữ Oa nương nương.

"Chuyện ở đây xong, về Oa Hoàng Cung!" "Nếu không, hậu quả tự gánh chịu!" Oa Hoàng Nữ Oa truyền âm!

Không giống như Bình Tâm nương nương dịu dàng như nước, vị nữ Thánh này thuộc loại ngạo kiều ngự tỷ.

Trời sinh một bộ mặt lạnh lùng, chán đời, cự tuyệt người khác ngàn dặm.

Từ Loan Đao: Ta có nương tử rồi!

Nhưng nhiều đại lão tụ tập, hắn không dám tùy tiện truyền âm!

Bị bốn gã thô kệch Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích nghe thấy, Từ Loan Đao không hề lo lắng.

Nhưng bị sư phụ Thông Thiên Giáo Chủ nghe thấy, chắc chắn sẽ nghĩ rằng Nữ Oa muốn giết Từ Loan Đao.

Sau đó, một màn đấu khẩu dở khóc dở cười tuyệt đối không thể thiếu, cãi nhau đến cuối cùng, nếu Từ Loan Đao không ra mặt ngăn cản.

Thằng nam ung thư giai đoạn cuối Thông Thiên, nhất định sẽ đánh nhau với Nữ Oa.

Đương nhiên, đó chỉ là chuyện nhỏ.

Điều Từ Loan Đao sợ nhất là, một khi Bình Tâm nương nương biết chuyện không rõ ràng giữa hắn và Nữ Oa nương nương.

Chắc chắn sẽ bị Thông Thiên Giáo Chủ xách về đảo Kim Ngao.

Cửu Phượng đã nói, trong mắt tỷ tỷ của nàng, không dung được dù chỉ một hạt cát.

Sau Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa nương nương, Từ Loan Đao ung dung ngồi vào vị trí của mình.

Hắn rót cho mình một chén trà, thong thả nhấm nháp.

Tứ Thánh mặt đều xanh mét, thằng nhãi con, ngươi coi chúng ta là không khí à?

“Khụ khụ!” Chuẩn Đề giả vờ ho khan hai tiếng.

Từ Loan Đao đảo mắt xem thường, “Muốn uống thì tự rót, không có tay à?” Tứ Thánh tức đến nỗi mũi sắp phun ra lửa!

Không phải là chuyện một chén trà, mà là liên quan đến uy nghiêm của Thánh nhân!

Cửu Phượng thấy tình hình không ổn, vội vàng cầm ấm trà, rót đầy cho Tứ Thánh một chén.

Bình Tâm nương nương ngồi trên cao, trước tiên gật đầu với Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó lạnh lùng nói: "Không biết năm vị Thánh nhân, đến U Minh Thiên Hạ của ta, có chuyện gì?" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn còn cần chút thể diện, nhưng Tây Phương Nhị Thích thì xưa nay đã quen vô sỉ.

Chuẩn Đề từ bi nói: "Bình Tâm đạo hữu, sáng tạo cơ chế thưởng thiện phạt ác, định nghĩa lại Âm Gian, đây là đại công đức, là phúc của chúng sinh!" "Không phải người đã thiết lập Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm Vương sao?" "Nhưng thuộc hạ còn thiếu, vừa hay Tây Phương Giáo của ta có Địa Tạng Vương Bồ Tát, trấn thủ cửa Luân Hồi bao nhiêu năm, rất hiểu biết về Âm Gian!" "Tuyệt đối có thể đảm nhiệm chức vị Phong Đô Đại Đế!" Phong Đô Đại Đế!

Chức vị này là người đứng thứ hai ở U Minh Thiên Hạ, chỉ sau Bình Tâm nương nương!

Bây giờ chế độ của Âm Gian đã hoàn thiện, mỗi khi một vong linh chuyển thế đầu thai thành công, các thần tiên nhậm chức ở U Minh Thiên Hạ sẽ nhận được một phần công đức.

Từ trên xuống dưới, người được phân chia nhiều nhất, tự nhiên là Bình Tâm nương nương, sau đó đến Phong Đô Đại Đế!

Rồi mới đến Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm Vương!

Không hổ là bộ đôi lừa đảo phương Tây, nói về vô sỉ, trong tam giới, e rằng chỉ có Từ Loan Đao mới có thể đè đầu được!

Bất luận là Lão Tử hay Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì lợi ích của bản thân, cũng sẽ không để cho Tây Phương Nhị Thích có được vị trí Phong Đô Đại Đế.

"Bình Tâm đạo hữu, ngươi cũng biết, trong trận chiến Đạo Ma, Ma Tổ La Hầu đã làm nổ tung tổ mạch của đại lục phương Tây." "Nói về nhân kiệt địa linh, phương Tây thua xa phương Đông, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ta, đều là những tiên nhân có phúc duyên sâu dày, tính tình đôn hậu ôn hòa, đảm nhiệm thần chức Phong Đô Đại Đế, dư sức!" Lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến Tây Phương Nhị Thích khá không vui.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo nếu thật sự đôn hậu ôn hòa, đã không phạm phải sát kiếp.

Từ Loan Đao nhắc nhở: "Nhị sư bá, là mười một kim tiên, không phải mười hai, người già rồi lú lẫn sao?

Quên Từ Hàng Đạo Nhân bị con giết rồi à!" Gương mặt Nguyên Thủy, trong nháy mắt trở nên đen hơn cả đít nồi.

Tiểu ma đầu, thật đúng là ấm nào không sôi lại cứ nhắc ấm ấy.

Lão Tử có chút khó xử, dù sao Nguyên Thủy đã rõ ràng muốn tranh giành vị trí Phong Đô Đại Đế.

Làm huynh trưởng, không thể vì lợi ích mà tranh cãi đỏ mặt tía tai với nhị đệ trước mặt người ngoài được!

"Bình Tâm đạo hữu, Nhân Giáo của ta chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, Phong Đô Đại Đế, không dám mong cầu, chỉ cầu một vị trí Trung Ương Quỷ Đế trong Ngũ Phương Quỷ Đế!" Lão Tử không hổ là lão hồ ly mưu sâu kế hiểm, ông ta rõ ràng, Phong Đô Đại Đế, người đứng thứ hai ở U Minh Thiên Hạ, Bình Tâm nương nương chắc chắn sẽ không để cho người ngoài.

Dù sao Tiệt Giáo có nhiều con sói đói đang chờ ăn, lại có mối quan hệ của Từ Loan Đao, nước phù sa sao có thể chảy ra ruộng người ngoài?

Ngũ Phương Quỷ Đế, gánh vác trọng trách giám sát toàn bộ Âm Gian, trông thì có vẻ không có thuộc hạ, thực ra quyền lực rất lớn.

Đặc biệt là Trung Ương Quỷ Đế, không chỉ có thể giám sát Thập Điện Diêm Vương, mà còn có thể giám sát bốn Quỷ Đế còn lại ở Đông, Nam, Tây, Bắc, thực sự là dưới hai người, trên vạn vạn người.

Thông Thiên Giáo Chủ không nói một lời, thản nhiên uống trà Bồ Đề.

Dù sao Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương là đạo lữ song tu, vị trí Phong Đô Đại Đế, sao có thể rơi vào tay người ngoài?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích, còn lâu mới nhìn thấu đáo được như Lão Tử.

Có thể nói là một lá che mắt, không thấy núi Thái Sơn.

Về phần Nữ Oa nương nương, trên gương mặt trong sáng như ngọc, tựa ánh trăng trắng, luôn mang một vẻ lạnh lùng ngạo mạn.

Đối với Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm Vương, nàng không có chút hứng thú nào.

Nàng đến để xem tận mắt, Bình Tâm nương nương rốt cuộc đã dùng cách gì, mà mê hoặc được thằng nhãi Từ Loan Đao này đến thần hồn điên đảo.

Chương 102

Cũng kỳ lạ, ngay khi cảm ứng được Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương bái đường thành thân, kết thành vợ chồng.

Nữ Oa nương nương đã tức giận ngút trời, thề rằng sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại Từ Loan Đao.

Nhưng theo thời gian trôi đi, vị nữ Thánh uy chấn vũ trụ, tâm hải ngàn vạn năm không gợn sóng, cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Nữ Oa thật sự không hiểu, rốt cuộc mình kém Bình Tâm nương nương ở điểm nào?

Không chủ động sao?

Cũng không phải!

Nàng và Từ Loan Đao, đã hai lần kề tai chạm má!

Lần thứ nhất, suýt nữa đã véo đứt tai Từ Loan Đao, lần thứ hai, cắn bị thương môi của Từ Loan Đao.

Chẳng lẽ, vì như vậy, nên tiểu tử kia bắt đầu trở nên sợ hãi?

Không không không!

Nhất định là Từ Loan Đao bị mù rồi!

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy!

Nghĩ đến đây, Nữ Oa nương nương không khỏi nhìn về phía Từ Loan Đao.

Thằng nhãi đã cướp đi nụ hôn đầu của nàng, đã hứa hẹn, thà đợi đến khi bể dâu biến đổi.

Lúc này, những ngón tay thon dài của hắn đang nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ánh mắt không ngừng lướt qua Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thích.

"Ai!" Nữ Oa nương nương bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Chàng thiếu niên ngây thơ trong sáng khi lần đầu gặp mặt, bây giờ đã giống hệt như các Thánh nhân khác.

Từ một con người, đã tiến hóa thành một con sói, vì lợi ích, không từ thủ đoạn.

Bình Tâm nương nương gần như không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp nhìn về phía Từ Loan Đao.

Nàng dịu dàng nói: "Tướng công, chàng thấy sao?" Suy nghĩ đầu tiên của Từ Loan Đao, là kiên quyết không để người của Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, nhúng tay vào U Minh Thiên Hạ.

Nhưng sau một hồi suy ngẫm, hắn cảm thấy đây là một cơ hội ngàn năm có một để làm suy yếu ba giáo.

Địa Đạo đã chấp nhận và tin tưởng lại Bình Tâm nương nương.

Cũng có nghĩa là, sau này bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây Phương Nhị Thích, bao gồm cả thủ lĩnh Lục Thánh Lão Tử.

Chỉ cần ở trong Âm Gian, đều không phải là đối thủ của Bình Tâm nương nương, người đang chiến đấu trên sân nhà.

Vậy tại sao không nhân cơ hội này, đưa các đệ tử cốt cán của ba giáo vào U Minh Thiên Hạ!

Đến Phong Thần Lượng Kiếp, Từ Loan Đao dù có chém chết từng đệ tử của ba giáo đang nhậm chức ở Âm Gian, Tứ Thánh cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tương đương với việc Tiệt Giáo có thêm vài con bài tẩy để kiềm

chế Tứ Thánh.

Quá tuyệt vời!

"Khụ khụ!" Giả vờ ho khan hai tiếng, Từ Loan Đao nói: "Đại sư bá, Nhị sư bá, cùng hai vị sư thúc phương Tây." "Phong Đô Đại Đế và Trung Ương Quỷ Đế, đừng có mơ mộng hão huyền nữa, hai thần chức này chắc chắn phải để người của Tiệt Giáo ta đảm nhiệm." "Về phần bốn vị Quỷ Đế ở Đông, Nam, Tây, Bắc, các người tranh giành đi!" Không đợi Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng, Chuẩn Đề đã nhanh nhảu nói: "Từ sư điệt, Tây Phương Giáo của ta có tới hai Thánh nhân, ít nhất phải chiếm ba vị trí Quỷ Đế!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉa mai nói: "Sao không chiếm hết cả bốn vị trí Quỷ Đế đi?

Có thể có chút liêm sỉ được không!" Tiếp Dẫn cười hiền lành với Từ Loan Đao, "Từ sư điệt, nghe thấy chưa?

Nguyên Thủy đạo hữu đã chủ động rút lui rồi đấy!" "Nếu Nguyên Thủy đạo hữu đã hào phóng như vậy, ta và sư đệ cũng không khách sáo!" "Bình Tâm đạo hữu, yên tâm, Tây Phương Giáo của ta sẽ lập tức sắp xếp một vị La Hán và ba vị Bồ Tát, hỗ trợ nàng chấp chưởng U Minh Thiên Hạ!" Tức giận không kiềm chế được, Nguyên Thủy một chưởng đánh nát bàn ngọc thành bột mịn.

"Tây Phương Nhị Thích, hai người các ngươi quá đáng lắm, ta nói rút lui lúc nào?" "Đệ tử Tây Phương Giáo, toàn là những kẻ dẻo mép, ham ăn lười làm, có tư cách quản lý Âm Gian sao?" Cảnh ba Thánh nhân đấu khẩu, quả thực rất hiếm thấy, cãi nhau đến mức Từ Loan Đao đau cả đầu.

"Được rồi!" Từ Loan Đao chán ghét nói: "Nhân Giáo của Đại sư bá, một vị trí Quỷ Đế, Xiển Giáo của Nhị sư bá....." Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nín thở, có chút căng thẳng.

Từ Loan Đao mỉm cười, "Hai vị!" Hù!

Thở ra một hơi dài, Nguyên Thủy nhìn về phía Từ Loan Đao.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy tiểu tử này đặc biệt thanh tú.

"Tây Phương Giáo của hai vị sư thúc, một vị!" Tây Phương Nhị Thích như cà bị sương đánh, vừa khô vừa héo!

Tại sao Từ Loan Đao lại phân chia như vậy?

Đầu tiên, Nhân Giáo chỉ có một Huyền Đô Đại Pháp Sư, Lão Tử chắc chắn sẽ không để đệ tử duy nhất của mình vào Âm Gian.

Thứ hai, Tây Phương Giáo bây giờ bị thiện thi của Từ Loan Đao chiếm giữ, các đệ tử cốt cán có thể suy yếu, tính đi tính lại cũng chỉ có mấy người.

Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong Phong Thần Lượng Kiếp, sẽ trở thành kẻ thù lớn nhất của Tiệt Giáo.

Phải hung hăng chế tài một phen.

"Nương nương, nàng thấy thế nào?" Từ Loan Đao nhìn về phía Bình Tâm nương nương.

Nữ Thánh có chút không vui, bởi vì từ lúc bái đường thành thân cho đến bây giờ, Từ Loan Đao chưa từng gọi nàng một tiếng "nương tử".

"Được, đều nghe chàng!" Bình Tâm nương nương khẽ gật đầu.

Sau khi được Bình Tâm nương nương gật đầu đồng ý, Từ Loan Đao cười tủm tỉm nhìn về phía Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích.

"Bốn vị trưởng bối cũng biết rồi đó, bây giờ chế độ của U Minh thiên hạ đã hoàn thiện, công đức sau này chắc chắn sẽ cuồn cuộn không dứt! " "Vì để chiếu cố Tam Giáo, ta đến cả các sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội của Tiệt Giáo cũng không lo xuể! " "Cho nên, về

khoản phí nhân sự... ” Từ Loan Đao khẽ xoa xoa ngón cái và ngón trỏ.

Tứ Thánh gần như muốn hộc máu, thằng nhãi này khá lắm, chân trước vừa nhận lễ ra mắt và phí đổi cách xưng hô, chân sau đã lại chuẩn bị vặt lông cừu rồi.

Gương mặt vô sỉ cỡ này, thiên hạ không ai sánh bằng!

Vô cùng bất đắc dĩ, Lão Tử lấy ra hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra hai kiện Tiên thiên thượng phẩm linh bảo, Tây Phương Nhị Thích lấy ra ba kiện Hậu thiên cực phẩm linh bảo.

Sau khi ung dung cất ‘phí nhân sự’ vào trong biển thức, Từ Loan Đao liền hạ lệnh đuổi khách.

“Đại sư bá, nhị sư bá, cùng hai vị sư thúc, bây giờ có thể đi được rồi! ” “Ngoài ra, Tứ Phương Quỷ Đế không phải người có đại thần thông thì không thể đảm nhiệm, các vị đừng có nhét đồ thối tha nát khoai vào U Minh thiên hạ của ta đấy! ” U Minh thiên hạ, từ lúc nào đã trở thành của ngươi rồi?

Tứ Thánh bụng đầy lửa giận, phất tay áo bỏ đi.

“Trong vòng mười ngày, nếu không đến Oa Hoàng Cung trả lại Càn Khôn Đỉnh! ” Nữ Oa nương nương truyền âm, giọng điệu đầy uy hiếp, trước khi rời đi, nàng còn dùng đôi mắt trong veo như nước mùa thu đó hung hăng lườm Từ Loan Đao một cái. ...

Dưới gốc cây nguyệt quế, Từ Loan Đao đang trao đổi với Thông Thiên Giáo Chủ.

“Sư phụ, người thấy để ai đảm nhiệm Trung Ương Quỷ Đế thì thích hợp hơn? ” Ngôi vị Phong Đô Đại Đế, chắc chắn phải do ác thi Nhất Hào của Từ Loan Đao nắm giữ.

Thông Thiên Giáo Chủ hỏi ngược lại: “Vậy để vi sư nghe thử

kiến nghị của con! ” Từ Loan Đao chìm vào suy tư.

Trong số tám đại đệ tử nội ngoại môn của Tiệt Giáo, đại sư huynh Đa Bảo Đạo Nhân chắc chắn là ứng cử viên số một không thể tranh cãi.

Nhưng ngày thường huynh ấy phải phụ trách xử lý sự vụ của Tiệt Giáo, thực sự không thể phân thân.

Chương 103

Về phần Kim Linh Thánh Mẫu, nàng là người đứng đầu nữ tiên Tiệt Giáo, tầm quan trọng không kém gì Đa Bảo.

Quy Linh Thánh Mẫu tính tình nóng nảy, không chút tâm cơ, e rằng sẽ bị mấy tên đệ tử nòng cốt của Tam Giáo sắp nhậm chức ở Âm gian xoay như chong chóng.

Triệu Công Minh phải quản lý ba ngàn đệ tử ngoại môn tinh anh, Vân Tiêu thì đang ở Trần Đường Quan dạy dỗ Na Tra và Ân phu nhân.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu thì ham chơi, suy đi tính lại, chỉ còn lại một mình Vô Đương Thánh Mẫu.

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, trong tám đại đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ có Vô Đương Thánh Mẫu là bình an vô sự vượt qua Phong Thần lượng kiếp.

Vừa không có tên trên Phong Thần Bảng, cũng không hương tiêu ngọc vẫn, càng không bị Thánh nhân bắt đi.

Bề ngoài, Vô Đương Thánh Mẫu trông điềm tĩnh như nước, không màng thế sự, nhưng trong nội tâm lại ẩn chứa trí tuệ siêu việt cực kỳ đáng sợ.

“Sư phụ, con thấy Vô Đương sư tỷ là người thích hợp nhất! ” Từ Loan Đao nói.

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ cười: “Ý của con rất hợp với lòng ta! ”. ...

Thông Thiên Giáo Chủ vừa đi khỏi, cửa Tú Xuân Cung liền bị đẩy ra.

Bình Tâm nương nương nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Từ Loan

Đao, gương mặt xinh đẹp lạnh như băng, người lạ chớ lại gần.

Từ Loan Đao kỳ quái hỏi: “Sao vậy?

Nàng không khỏe ở đâu à? ” Bình Tâm nương nương mặt không biểu cảm nói: “Chàng có ý gì? ” Từ Loan Đao ngẩn ra: “Ta có ý gì? ” “Ta hỏi chàng, chúng ta không phải đã bái đường thành thân rồi sao?

Thiên Đạo và Địa Đạo cũng đã cùng lúc hưởng ứng mà? ” Bình Tâm nương nương nói.

“Đúng vậy! ” Từ Loan Đao gật đầu.

“Vậy tại sao chàng cứ gọi ta là nương nương? ” Từ Loan Đao không nói nên lời: “Vì nàng là U Minh Chi Chủ, là người phát ngôn của Địa Đạo mà! ” “Nhưng ta không thích nghe chàng gọi ta là nương nương! ” Bình Tâm nương nương không hề nhượng bộ.

“Được được được, nương tử, vậy đã hài lòng chưa? ” Từ Loan Đao đau đầu nói.

Thân là một quý tộc độc thân tiêu dao tự tại, cũng có ngày phải sa vào cảnh đi nói lý với phụ nữ.

Trên khuôn mặt trắng ngần không tì vết của Bình Tâm nương nương, nở rộ một nụ cười kinh diễm khiến trăm hoa cũng phải thất sắc.

Nàng nắm lấy tay phải của Từ Loan Đao, nhẹ nhàng đặt lên bụng dưới của mình. 13.

Từ Loan Đao rung mình chấn động: “Đừng nói với ta là nàng có thai rồi nhé!” ” Ta còn chưa làm gì cả mà!

Đôi mắt hoa đào của Bình Tâm nương nương chứa chan xuân ý, khẽ chớp dưới hàng mi dài cong vút.

Một đôi đồng tử đen láy phủ lên một lớp sương mờ dịu dàng.

“Tương công, chàng cũng biết, sau Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc của ta chỉ còn lại sáu vị Đại Vu! ” “Đại Nghệ suốt ngày cứ lải nhải, đòi dạy tiểu thái tử học tiễn thuật đấy! ” Từ Loan Đao hung tợn nói: “Hay là ta khâu miệng mấy tên đó lại nhé? ” Bình Tâm nương nương đột nhiên áp sát Từ Loan Đao, hơi thở như lan, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Tương công... thiếp thân... muốn thử một lần! ” Đã đến nước này rồi, nếu Từ Loan Đao còn tiếp tục từ chối, thì có phải là đàn ông không?

Trực tiếp bế ngang Bình Tâm nương nương lên, Từ Loan Đao cười nham hiểm: “Nương tử, nàng đừng hối hận đấy! ” Làn da tựa lụa là của Bình Tâm nương nương nhuộm một màu đỏ ửng: “Hừ, ta không sợ đâu! ” Sải bước đi nhanh vào Tú Xuân Cung, Từ Loan Đao một chân đá sầm cửa lại. ...

Thế giới Hồng Hoang không tính năm tháng!

Cũng không biết đã qua bao lâu, cửa Tú Xuân Cung lại một lần nữa được đẩy ra!

Từ Loan Đao tay trái xoa eo, tay phải vịn tường, hệt như một ông lão tuổi thất tuần, từng bước từng bước đi tới dưới gốc cây nguyệt quế!

Xa xa, Đại Nghệ, Khoa Phụ, Hình Thiên, Xi Vưu, Tương Liễu, năm vị Đại Vu đã đi tới.

Đại Nghệ rót cho Từ Loan Đao một tách trà mới pha, cười tủm tỉm nói: “Chín trăm bảy mươi tám ấm! ” Sắc mặt Từ Loan Đao trắng bệch, giọng nói khàn khàn: “Ý gì? ” Đại Nghệ giơ ngón cái về phía Từ Loan Đao: “Phía trước đã nguội mất chín trăm bảy mươi bảy ấm rồi! ” “Xì! ” Khoa Phụ hung hăng đảo mắt trắng dã: “Đường đường Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên mà phải vịn tường đi ra, còn cuồng vọng tự xưng thiên hạ đệ nhất dưới Thánh nhân, không sợ người ta cười

rụng răng à! ” “Câm miệng! ” Đại Nghệ hung hăng trừng Khoa Phụ một cái, không kìm được mà xoa xoa hai tay: “Từ đạo hữu, không biết mười tháng sau, ta có thể bế tiểu thái tử được không! ” Từ Loan Đao bực bội nói: “Ngươi nghĩ sao vậy?

Làm gì có chuyện nhanh thế! ” “Ai! ” Đại Nghệ thở dài thườn thượt: “Từ đạo hữu, phải cố gắng lên chứ! ” Hình Thiên lén lút tiến lên, nhét một chiếc nhẫn trữ vật vào tay Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao nghi ngờ hỏi: “Gì đây? ” Hình Thiên cười hắc hắc: “Bên trong có mười cái pín rồng cấp bậc mười vạn năm mà ta cất giữ, cho Từ đạo hữu bồi bổ thân thể. ” Tương Liễu cười khẩy, khinh thường nói: “Mười vạn năm mà cũng dám lấy ra à?

Từ đạo hữu, thử pín kỳ lân cấp bậc trăm vạn năm của ta đi. ” Xi Vưu trực tiếp ra tay, kéo Từ Loan Đao về Tú Xuân Cung: “Từ đạo hữu, tiểu thái tử còn chưa thấy tăm hơi đâu, ngươi mà cũng dám nghỉ ngơi lâu như vậy à?

Chương 104

” Từ Loan Đao lộ vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

“Đi, đi, tất cả cút hết cho ta! ” Năm vị Đại Vu chẳng thèm quan tâm Từ Loan Đao có chịu nổi hay không, dứt khoát vác hắn lên, hùng hổ xông về phía Tú Xuân Cung.

“Lão thiên gia ơi, ai cứu con với, con cho Hỗn Độn Chung luôn! ” Từ Loan Đao muốn chạy trốn, nhưng thân thể mềm nhũn không còn chút sức lực nào.

“Dừng tay! !!” Một tiếng sấm nổ vang trời, năm vị Đại Vu đang hớn hở bỗng cứng đờ người!

Cách đó không xa, hốc mắt Cửu Phượng hơi ửng đỏ, đôi mắt như nước mùa thu đằng đằng sát khí!

Mấy gã Đại Vu rụt cổ lại, ném Từ Loan Đao xuống đất không thèm quản nữa, ba chân bốn cẳng chạy bán sống bán chết! ...

Cửu Phượng dìu Từ Loan Đao đến dưới gốc cây nguyệt quế.

“Ngươi không biết tiết chế sao? ” Tiểu cô nương này tức giận nói.

“Ai! ” Từ Loan Đao thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Không phải ta không biết tiết chế, mà là tỷ tỷ của nàng... quá điên cuồng, nước mắt ta cũng chảy ra rồi! ” Cửu Phượng khẽ hỏi như muỗi kêu: “Chuyện đó... thật sự... khiến người ta say đắm đến vậy sao? ” Say đắm ư?

Thành ngữ này dùng để hình dung quả thật quá thích hợp!

“Phượng à, chuyện này chỉ có thể tự mình cảm nhận, không thể dùng lời nói diễn tả được! ” “Đợi sau này nàng tìm được một đạo lữ song tu, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao? ” Từ Loan Đao nói.

Cửu Phượng không nói lời nào, chỉ chớp không chớp mắt nhìn chằm chằm Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, kinh hãi nói: "Nàng đừng có mà nhắm vào ta, để tỷ tỷ nàng biết được, nàng ấy sẽ chém chết ta đó! " "Phi! " Cửu Phượng khẽ nhổ vào Từ Loan Đao một cái, nói: "Bản cô nương này thà cô độc đến già, cũng tuyệt đối không trao thân cho ngươi! " Từ Loan Đao cười cợt nhả: "Vậy sao nàng khóc? " "Ai nói bản cô nương khóc! " Cửu Phượng nghiêm mặt nói, nhưng trong lòng lại chột dạ.

"Nàng có thể lừa được mấy gã thô kệch ruột để ngoài da như Khoa Phụ, Đại Nghệ, nhưng không lừa được ta đâu! " "Phượng à, đừng nghĩ nữa, ta là người đàn ông mà nàng sẽ không bao giờ có được! " Từ Loan Đao thản nhiên nói.

"A a a! " Cửu Phượng tức giận đến mức thẹn quá hóa giận, đưa bàn tay thon dài ra định bóp cổ Từ Loan Đao.

"Bản cô nương hôm nay, phải để tên tiểu sư thúc của Tiệt Giáo ngươi chết ngạt! " Dưới sự va chạm cơ thể kịch liệt, Từ Loan Đao vừa bị Bình Tâm nương nương vắt kiệt sức, thân thể mềm nhũn, tay chân vô lực.

Bất ngờ không kịp phòng bị, hắn ngã ngửa ra sau, kéo theo cả Cửu Phượng.

Tư thế của hai người vô cùng mờ ám.

"Két! " Hai cánh cửa Tú Xuân Cung bị đẩy ra, Cửu Phượng nghe thấy tiếng động vội vàng đứng dậy.

Sau đó liền đối mặt với đôi mắt hoa đào tĩnh lặng như giếng cổ của Bình Tâm nương nương.

Từ Loan Đao phải dùng cả tay chân, mất một lúc lâu mới bò dậy

được từ dưới đất.

“Nương tử, nghe ta giải thích! ” Bình Tâm nương nương mặt không biểu cảm, không nói một lời nào, ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Giải thích?

Từ Loan Đao vắt óc suy nghĩ!

Không đúng!

Mình và Cửu Phượng còn chưa xảy ra chuyện gì, giải thích cái búa!

“Tỷ tỷ... ” Cửu Phượng siết chặt nắm đấm, mở miệng ra, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Được rồi, Phượng à, cơ chế của U Minh thiên hạ đã hoàn hảo, nhưng vẫn chưa được thực thi cụ thể! ” “Cũng giống như bản vẽ đã có, nhưng công trình vẫn chưa khởi công! ” “Khoa Phụ, Đại Nghệ mấy tên kia không phải suốt ngày lải nhải không có việc gì làm sao?

Đi tìm họ đi, mau chóng thực hiện mấy cái khẩu hiệu đó! ” Từ Loan Đao thúc giục.

Cửu Phượng liếc nhìn Bình Tâm nương nương một cái, đi ba bước lại ngoảnh đầu một lần, nhanh chóng đi xa. ...

Từ Loan Đao chột dạ đi đến bên cạnh Bình Tâm nương nương, nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại không xương của nữ Thánh.

“Nương tử, dù sao đi nữa, Cửu Phượng cũng là muội muội của nàng, huống hồ hai chúng ta trong sạch! ” “Đừng giận nữa được không? ” Bình Tâm nương nương khẽ cười: “Ta không giận! ” Phù!

Từ Loan Đao thở phào một hơi: “Không giận là tốt rồi! ” Bình Tâm nương nương nghiêng đầu, nói: “Chàng không dỗ ta sao? ” Đã không giận rồi, dỗ cái búa gì nữa?

Lòng dạ đàn bà, mò kim đáy bể, cổ nhân quả không lừa ta mà!

Chương 105

Từ Loan Đao trực tiếp chuyển chủ đề, nói: “Kế hoạch thanh trừ của Địa Đạo, cũng đã có kinh không hiểm mà hạ màn. ” “Phong Thần lượng kiếp sắp đến nơi rồi, ta phải trở về dương gian. ” Tuy Địa Đạo đã chấp nhận và tin tưởng lại Bình Tâm nương nương, nhưng nàng vẫn không thể đến dương gian.

Từ Loan Đao vừa đi, không biết đến lúc nào mới có thể trở về.

Sự kinh khủng của Phong Thần lượng kiếp, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng không thể tránh khỏi bị cuốn vào trong đó.

Một khi Từ Loan Đao thân tử đạo tiêu, chân linh lên Phong Thần Bảng, e rằng không còn nửa điểm cơ hội đến U Minh thiên hạ nữa.

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu!

Bình Tâm nương nương lập tức đỏ hoe mắt: “Tương công, chàng có thể ở lại Âm gian bầu bạn với ta được không? ” “Tiệt Giáo không phải còn có sư phụ sao?

Thông Thiên đạo hữu có giáo không loại, vạn tiên triều bái, huống hồ ngài ấy còn mang theo Thiên Đạo đệ nhất sát trận mà phi Tứ Thánh không thể phá! ” Từ Loan Đao lắc đầu: “Không thể nói như vậy được! ” “Mạng của ta là do sư phụ nhặt về, về danh nghĩa, ta là đệ tử thân truyền thứ năm của Tiệt Giáo! ” “Nhưng những người mà Đa Bảo đại sư huynh và Kim Linh đại sư tỷ không thể giết, ta có thể giết, vì sau đó sư phụ sẽ giúp ta gánh vác! ” “Đại sư huynh và đại sư tỷ muốn vào kho báu của Tiệt Giáo, phải được sư phụ đồng ý! ” “Ta dù có dọn sạch kho báu, sư phụ cũng sẽ không nói gì! ” “Nàng là nương tử của ta, nhưng các sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội ở Tiệt Giáo cũng là người nhà của ta! ” Một phen lời nói của Từ Loan Đao, khiến Bình

Tâm nương nương lệ như hoa lê đái vũ, chúng sinh thấy, chúng sinh thương!

“Đừng khóc nữa, không xinh đâu! ” Từ Loan Đao nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ long lanh như trân châu.

“Tương công, ta đưa chàng đến kho báu của Vu tộc, có những thứ mà mười vị huynh trưởng và Huyền Minh tỷ tỷ để lại, có lẽ có thể giúp được chàng! ” Lời nói của Bình Tâm nương nương khiến Từ Loan Đao không khỏi nghĩ đến Huyền Minh trong Thập Nhị Tổ Vu!

Nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói, vị Tổ Vu phong hoa tuyệt đại này chính là đệ nhất mỹ nhân Hồng Hoang thời Vu Yêu, ngay cả muội muội Hậu Thổ và Oa Hoàng Nữ Oa cũng kém một bậc.

Không chỉ vậy, nàng còn kiêu dũng thiện chiến, một tay nắm giữ Vũ Chi Pháp Tắc, đạt đến đỉnh cao, sau đó lại lĩnh ngộ Băng Chi Pháp Tắc.

Được vạn vật sâm la, chúng sinh vạn linh tôn sùng là Lẫm Đông Chi Thần!

Đáng tiếc, một mỹ nhân tài hoa tuyệt diễm như vậy, cuối cùng cũng không thoát khỏi kết cục hương tiêu ngọc vẫn.

Cũng không thể trách Đông Hoàng Thái Nhất không biết thương hoa tiếc ngọc, dù sao Vu Yêu hai tộc đã định sẵn là không chết không ngừng. ...

“Tương công! ” “Sao vậy? ” Từ Loan Đao nhìn về phía Bình Tâm nương nương, không biết tại sao, trên má nữ Thánh lại ửng lên hai đóa hoa đào tươi tắn.

“...

Chàng có thể...

ôm ta không! ” “Ha ha ha! ” Từ Loan Đao cười lớn ngông cuồng, các Đại Vu đều biết hắn phải vịn tường đi ra, nhưng lại không biết Bình Tâm nương nương cũng không đi nổi.

“Nhỏ tiếng thôi! ” Bình Tâm nương nương lườm Từ Loan Đao một cái, da thịt đỏ ửng như máu.

Vạn chủng phong tình, chỉ một mình Từ Loan Đao có thể thấy.

Trực tiếp bế ngang Bình Tâm nương nương, hai người đi về phía kho báu của Vu tộc. ...

Sâu trong quần thể Bình Tâm Điện, bên trong một tòa cổ điện bằng đồng xanh.

Từ Loan Đao tự động bỏ qua những thiên tài địa bảo, công pháp pháp khí mà nếu đặt ở bên ngoài đủ để gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Ánh mắt của hắn, chăm chú nhìn vào mười một giọt tiên huyết đang lơ lửng!

Mỗi một giọt tiên huyết đều ẩn chứa khí tức sinh mệnh bàng bạc, quan trọng nhất là, Từ Loan Đao cảm nhận được lực lượng pháp tắc!

Bình Tâm nương nương khẽ nói: “Trước khi đại chiến Vu Yêu chính thức bùng nổ, mười vị huynh trưởng và Huyền Minh tỷ tỷ đã để lại cho hậu nhân Vu tộc mười một giọt tâm đầu huyết! ” “Trong mỗi giọt máu, đều ẩn chứa một tia pháp tắc bản nguyên do mười vị huynh trưởng và Huyền Minh tỷ tỷ để lại! ” Lấy được người vợ này, quả thật là lãi to rồi!

Ai cũng biết, con đường thành Thánh đại khái chia làm ba con đường!

Con đường thứ nhất, giống như Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, dung luyện ba ngàn đại đạo pháp tắc vào một thân, dùng lực

chứng đạo.

Bất kể thần thông thuật pháp có quỷ quyệt khó lường đến đâu, một sức phá vạn pháp.

Con đường thứ hai, trảm đi thiện thi, ác thi, tự ngã thi, sau đó tam thi hợp nhất.

Nhưng xét đến cùng, trảm tam thi thành Thánh là Thiên Đạo Thánh nhân, không thể thực sự có ý nghĩa lăng giá trên tất cả.

Con đường thứ ba, công đức thành Thánh, dù là Thiên Đạo công đức hay Địa Đạo công đức.

Nhưng nhược điểm của con đường này còn nghiêm trọng hơn cả trảm tam thi thành Thánh, lấy Bình Tâm nương nương làm ví dụ, U Minh Chi Chủ thì sao chứ?

Một khi không làm tròn bổn phận, khiến Thiên Đạo và Địa Đạo không vui, chúng sẽ thu hồi Thánh nhân quả vị trong nháy mắt. ...

Công đức thành Thánh là đơn giản nhất, ví dụ như Tây Phương Nhị Thích, phát hạ bốn mươi tám đại hồng nguyện, trực tiếp một bước lên trời.

Trảm tam thi thành Thánh đứng thứ hai, theo như Từ Loan Đao biết, chỉ có một mình Đạo Tổ Hồng Quân.

Dùng lực chứng đạo là khó nhất, không chỉ thu thập bản nguyên của ba ngàn đại đạo pháp tắc đã khó, mà đối kháng với Thiên Đạo và Địa Đạo lại càng khó hơn.

Mười hai đạo pháp tắc mà Thập Nhị Tổ Vu nắm giữ, phân thành thời gian, không gian, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi, điện, phong, vũ, độc.

Trong đó, thời gian và không gian là kinh khủng nhất, đứng thứ hai

trong mười đại pháp tắc!

Tiếp theo là ngũ hành pháp tắc kim mộc thủy hỏa thổ, Huyền Minh dựa vào vũ chi pháp tắc mà lĩnh ngộ được băng chi pháp tắc.

Là sự tồn tại đáng sợ duy nhất thân mang hai đại pháp tắc.

Đương nhiên, cùng với sự thân vẫn đạo tiêu của mười một vị Tổ Vu, những pháp tắc khiến Thánh nhân cũng phải thèm nhỏ dãi này đã ẩn náu nơi sâu thẳm Hỗn Độn, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không tìm thấy.

Trong mười một giọt tâm đầu huyết của Tổ Vu, chỉ có một tia pháp tắc bản nguyên, chứ không phải toàn bộ.

Nếu bản nguyên pháp tắc hoàn chỉnh là một trăm, thì bên trong có lẽ chỉ có một phần trăm.

Nhưng đã đủ rồi!

Nếu Từ Loan Đao có thể dung luyện và lĩnh ngộ hoàn hảo, cảnh giới của hắn sẽ nước chảy thành sông, tiến giai Chuẩn Thánh cửu trọng thiên.

Chương 106

Bỗng nhiên, trong đầu vang lên giọng nói lạnh băng của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng bản nguyên Thời Gian Pháp Tắc hoàn chỉnh! 】 Đợi lâu như vậy, phần thưởng của hệ thống cuối cùng cũng đến, hơi thở của Từ Loan Đao không khỏi dồn dập.

Hắn sẽ lấy bản nguyên Thời Gian Pháp Tắc làm nền tảng, bước lên con đường dùng lực chứng đạo vốn đã định sẵn đầy chông gai này. ...

Từ Loan Đao không chút khách khí, thu toàn bộ mười một giọt tâm đầu huyết của Tổ Vu vào trong biển thức.

Để báo đáp, hắn sẽ chuẩn bị một ít tâm đầu huyết của Bàn Cổ tặng cho Vu tộc.

"Tương công, nhiều thiên tài địa bảo, công pháp pháp khí như vậy, chàng không chọn một ít sao? " Bình Tâm nương nương kỳ quái hỏi.

Vu tộc chú trọng luyện thể, những thứ này thực sự không có tác dụng, để đó cũng phủ bụi.

"Nương tử, sau này U Minh thiên hạ chắc chắn sẽ có nhân viên thần chức, những thứ này cứ giữ lại, lúc cần thiết có thể dùng làm phần thưởng mà! " Từ Loan Đao có mấy chục viên Cửu Chuyển Kim Đan, mấy trăm ngàn kiện Tiên thiên linh bảo, thật sự không cần đến. ...

Ôm Bình Tâm nương nương trở lại Tú Xuân Cung.

Dường như biết Từ Loan Đao sắp đi, Bình Tâm nương nương níu kéo: "Tương công, ở lại với ta thêm mấy ngày nữa đi! " Phong Thần

lượng kiếp thực sự giáng lâm vẫn còn một khoảng thời gian, Từ Loan Đao không vội.

Hơn nữa, một khi trở về dương gian, chắc chắn phải đối mặt với Nữ Oa nương nương, nghĩ đến đây, Từ Loan Đao tê cả da đầu.

Thấy Từ Loan Đao không từ chối, Bình Tâm nương nương dịu dàng nói: "Tương công, ngủ cùng ta đi! " "Hả?!" Từ Loan Đao dựng cả tóc gáy.

Bình Tâm nương nương hờn dỗi nói: "Nghĩ đi đâu vậy, chỉ ngủ thôi mà! " Từ Loan Đao sợ đến hồn vía lên mây, bị Bình Tâm nương nương kéo lên giường tú.

Ôm lấy Từ Loan Đao, Bình Tâm nương nương nhanh chóng thiếp đi, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn.

Đừng nói là Thánh nhân, ngay cả Nhân Tiên cơ bản nhất một trăm vạn năm không ngủ cũng sẽ không chết đột ngột.

Nhưng Bình Tâm nương nương lại tận hưởng cuộc sống hạnh phúc, yên bình và tĩnh lặng này. ...

Vừa ngủ được một lúc, Bình Tâm nương nương đột nhiên bị kinh tỉnh, bật người ngồi dậy, dọa Từ Loan Đao giật nảy mình.

"Sao vậy?

Gặp ác mộng à! " Từ Loan Đao an ủi.

Bình Tâm nương nương thở hổn hển nói: "Tương công, ta nghe thấy tiếng gào thét của vô số oan hồn! " Từ Loan Đao nhíu mày: "Ý của nàng là...

U Minh Huyết Hải! " Bình Tâm nương nương khẽ gật đầu.

U Minh Huyết Hải do một vũng máu bẩn của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, thai nghén ra Minh Hà Lão Tổ và Văn Đạo Nhân.

Minh Hà Lão Tổ, cùng với Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Tây Phương Nhị Thích, Oa Hoàng Nữ Oa, đều là tiên thiên thần thai linh.

Đồng thời cũng là một trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, sau khi Nữ Oa nương nương sáng tạo ra Nhân tộc, Minh Hà Lão Tổ cũng học theo sáng tạo ra A Tu La nhất tộc.

Vì đã bổ sung một góc cho Thiên Đạo, nên được Thiên Đạo ban xuống một lượng công đức nhỏ.

Vào thời Vu Yêu, cảnh giới của hắn đã là Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, là một đại thần thông giả uy chấn Hồng Hoang, hung danh lừng lẫy.

Về phần Văn Đạo Nhân, tuy không thể sánh vai với Minh Hà Lão Tổ.

Nhưng trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, hắn không chỉ hút Quy Linh Thánh Mẫu thành một quả nho khô, mà còn gặm trấn giáo chi bảo của Tây Phương Giáo là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên thành Cửu Phẩm. ...

Trước khi Bình Tâm nương nương thân hóa luân hồi, đại đa số vong linh chết đi ở Hồng Hoang đều rơi vào U Minh Huyết Hải.

Bị Minh Hà tư lợi, luyện thành bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử phân thân.

Đó cũng là lý do của câu nói 'Huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử'. ...

Bây giờ cơ chế thưởng thiện phạt ác của U Minh thiên hạ đã có xu hướng hoàn thiện, sự khế hợp giữa Bình Tâm nương nương và Địa Đạo là chưa từng có.

Địa Đạo đang chỉ dẫn Bình Tâm nương nương đi độ hóa hàng tỷ tỷ oan hồn trong U Minh Huyết Hải.

Một khi thành công, Thiên Đạo và Địa Đạo tuyệt đối sẽ ban xuống một đợt vô lượng công đức mới.

Bình Tâm nương nương dù không thể tiến giai lên Thánh nhân thất trọng thiên, cũng sẽ thay thế Lão Tử, trở thành đệ nhất nhân dưới Đạo Tổ Hồng Quân.

Quá tuyệt vời! ...

Trực tiếp nhét một viên Cửu Chuyển Kim Đan vào miệng Bình Tâm nương nương.

Từ Loan Đao cũng nuốt một viên.

"Nương tử, tranh thủ thời gian hồi phục... thương thế, chúng ta đi U Minh Huyết Hải một chuyến! " "Được! " Bình Tâm nương nương vui vẻ nói. ...

Một ngày sau, Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương rời khỏi Tú Xuân Cung.

Bàn tay ngọc của Bình Tâm nương nương khẽ vạch một đường, dứt khoát mở ra không gian chi môn, mang theo Từ Loan Đao, tức khắc giáng lâm đến A Tu La Thiên.

Trong Lục Đạo Luân Hồi có Tu La Đạo, nhưng nó không phải là cùng một thế giới với A Tu La Thiên, căn cứ địa của Minh Hà Lão Tổ, chỉ là tên gọi tương tự.

Nhìn xuống từ trên cao, Từ Loan Đao có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới U Minh Huyết Hải lại mênh mông vô tận như vậy.

Sóng cả kinh thiên, huyết khí ngút trời, tiếng kêu la thảm thiết của hàng tỷ tỷ oan hồn vang vọng khắp bầu trời.

“Thứ gì ở đâu?

Dám tự tiện xông vào địa bàn của Văn gia gia ta! ” Bỗng nhiên, một giọng nói lọt vào tai Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương.

Quá khó nghe, hệt như một con vịt biết nói, càng giống như một thái giám bị tịnh thân triệt để.

Chương 107

Ít nhất cũng phải ở cấp bậc đại nội tổng quản. ...

Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong U Minh Huyết Hải, xông ra một người đàn ông trung niên mặc đạo bào màu đen.

Người đàn ông trung niên không nhìn thấy Từ Loan Đao, nhưng Bình Tâm nương nương trong bộ y phục màu vàng ngỗng, thân là U Minh Chi Chủ, trên đời này ai mà không biết, ai mà không hay.

Kéttt!

Văn Đạo Nhân vội vàng phanh gấp, một đôi giày đạp mây ma sát kịch liệt với không khí, dưới đế giày bốc lên từng làn khói trắng.

Trong lúc dựng tóc gáy, Văn Đạo Nhân với tốc độ nhanh hơn lúc nãy gấp trăm ngàn lần, ba chân bốn cẳng điên cuồng bỏ chạy.

Từ Loan Đao lao xuống, thân hình hóa thành một luồng lưu quang, trong chớp mắt đã chặn ngang đường lui của Văn Đạo Nhân.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, cực phẩm Tiên thiên phòng ngự linh bảo, do hạt sen của Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, được Tây Phương Nhị Thích đặt trong Bát Bảo Công Đức Trì ôn dưỡng vô số năm tháng.

Lại bị Văn Đạo Nhân gặm mất ba phẩm!

Nếu không phải Chuẩn Đề kịp thời trở về ngăn cản, tuyệt đối đến cặn cũng không còn!

Bàn về miệng lưỡi sắc bén, trong Hồng Hoang rộng lớn, vô số dị thú, thần thú, hung thú, không có con nào sánh bằng.

Vừa hay Từ Loan Đao đang thiếu một con thú cưỡi, Văn Đạo Nhân chẳng phải là tự dâng mình đến cửa sao? ...

Nhìn Từ Loan Đao với nụ cười tủm tỉm, Văn Đạo Nhân quát giận: "Nhóc con, ngươi có hai lựa chọn, một là chủ động tránh ra, hai là ta đi đường vòng! " Từ Loan Đao thản nhiên nói: "Ta cũng cho ngươi hai lựa chọn, một là chủ động làm thú cưỡi cho ta, hai là bị động! " Lén lút liếc nhìn Bình Tâm nương nương một cái, Văn Đạo Nhân nhạy bén nhận ra.

Vị U Minh Chi Chủ này, khi nhìn thiếu niên tuấn tú như ngọc trước mặt, đôi mắt hoa đào tràn đầy quyến luyến và tình yêu nồng đậm.

A Tu La Thiên lại được gọi là vùng đất lưu đày, cách xa Hồng Hoang, tu vi của Văn Đạo Nhân không cao, chỉ là Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên.

Hắn không thể giống như Minh Hà Lão Tổ, có thể dựa vào Thiên Đạo mà cảm nhận được Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương đã sớm bái đường thành thân, kết thành đạo lữ song tu.

Trước đó Văn Đạo Nhân cứ ngỡ, Từ Loan Đao chỉ là một tên chân chó của Bình Tâm nương nương.

Bây giờ xem ra, sai lầm, sai lầm lớn! ...

"Còn dám nhìn trộm phu nhân của ta, cẩn thận ta móc mắt trái của ngươi ra, trước mặt con mắt phải mà bóp nát! " Từ Loan Đao đằng đằng sát khí nói.

"Bình Tâm nương nương là... phu nhân của ngươi?!" Văn Đạo Nhân kinh ngạc!

"Sao?

Ngươi nghĩ ta đang đùa với ngươi à?

Ngươi xứng sao? ” Từ Loan Đao lạnh lùng nói.

Hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, Văn Đạo Nhân cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Dám hỏi... thượng tiên, làm thú cưỡi cho ngài, có lợi ích gì không? ” Từ Loan Đao suy nghĩ một hồi: “Ta bảo đảm, trong tam giới, tất cả muỗi cái, đều là của ngươi! ” Mặt Văn Đạo Nhân xanh mét!

“Sao?

Ngươi không thích muỗi cái à? ” Từ Loan Đao từ từ dẫn dụ: “Có lẽ ngươi không biết ta, ta là đệ tử thân truyền thứ năm của Thượng Thanh Thông Thiên, một trong Tam Thanh, ta là Từ Loan Đao, đao trong thiên đao vạn quả! ” “Hơn chín thành đệ tử của Tiệt Giáo, đều giống như ngươi, là Yêu tộc, đặc biệt là nữ đệ tử rất nhiều! ” “Thay vì ở trong U Minh Huyết Hải đầy mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn, sao không gia nhập Tiệt Giáo, được các oanh oanh yến yến vây quanh, không thơm sao? ” Lời này đã nói trúng tim đen của Văn Đạo Nhân!

Chính cái gọi là một núi không dung hai hổ, vô số năm tháng qua, Minh Hà Lão Tổ cũng không biết đã gây khó dễ cho Văn Đạo Nhân bao nhiêu lần.

Lần này đến lần khác, bị lão già đó đánh cho tè ra quần, ôm đầu chạy trối chết, nhưng lại không dám trốn khỏi U Minh Huyết Hải.

Chỉ cần Huyết Hải còn, hắn có thể vô số lần trọng sinh!

Nhưng sự khuất nhục đó lại khắc sâu vào tâm hồn yếu đuối của Văn Đạo Nhân!

Nước chảy chỗ trũng, người đi chỗ cao!

Cái đùi của thiếu niên trước mắt này, vừa to vừa chắc!

Lúc này không ôm, còn đợi đến lúc nào!

Hai đầu gối Văn Đạo Nhân mềm nhũn, “phịch” một tiếng liền quỳ xuống, dứt khoát tam khấu cửu bái!

“Văn Đạo Nhân, bái kiến chủ nhân! ” Từ Loan Đao cười hắc hắc: “Cái tên Văn Đạo Nhân không đủ uy vũ vang dội, chủ nhân đổi cho ngươi một cái tên khác! ” “Sau này, cứ gọi là Thiên Bá đi! ” Văn Đạo Nhân ngẩn ra!

Thiên Bá?

Nghe có vẻ trẻ trâu quá!

“Sao?

Không thích à?

Vậy đổi thành Vượng Tài! 14.

Văn Đạo Nhân rung mình chấn động, vội vàng giải thích: “Không không không, chủ nhân, cứ gọi là Thiên Bá đi, cái tên này nghe là đã thấy đầy sức sát thương rồi!” ” “Được rồi, cái mặt ngươi xấu đến mức kinh thiên động địa, hiện nguyên hình đi! ” Dưới sự thúc giục của Từ Loan Đao, Văn Đạo Nhân lắc mình một cái, hiện ra bản thể.

Một con... không, một đầu muỗi khổng lồ như một ngọn núi nhỏ!

Cưỡi trên người Văn Đạo Nhân, Từ Loan Đao lại trở về bên cạnh Bình Tâm nương nương. ...

“Phu nhân, tranh thủ thời gian độ hóa oan hồn, ta vì nàng áp trận! ” Từ Loan Đao nói.

Lão già Minh Hà Lão Tổ còn chưa ra, nếu hắn thật sự dám ló đầu, Từ Loan Đao không ngại tặng cho một bộ thể dục quyền.

Chương 108

"Được! " Bình Tâm nương nương dịu dàng đáp lại, sau đó nhìn về phía U Minh Huyết Hải.

"Thiên Đạo ở trên, Địa Đạo ở dưới! " "Nay, cơ chế U Minh thiên hạ đã hoàn thiện, nhưng, trong U Minh Huyết Hải vẫn còn hàng tỷ tỷ oan hồn! " "Chịu đủ dày vò, khó có thể luân hồi! " "Ngô Bình Tâm, nguyện xây dựng Luân Hồi Chi Kiều, chỉ dẫn vong giả chuyển thế đầu thai! " "Từ đây, âm dương thanh minh, sát khí không còn! " Giọng nói của Bình Tâm nương nương, trong nháy mắt vang vọng khắp bầu trời, hùng dũng mênh mông, quét sạch tam giới! ...

Đại Xích Thiên Thái Thanh Cảnh, Lão Tử ngồi trên bồ đoàn, trước mặt là thiện thi trong bộ đạo bào màu trắng.

Từ Loan Đao đoán không sai, Lão Tử căn bản không định để Huyền Đô Pháp Sư đến U Minh thiên hạ, mà chuẩn bị phái thiện thi đi.

Lão Tử đang dặn dò thiện thi những điều cần chú ý thì đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía A Tu La Thiên.

Vị đứng đầu Lục Thánh này lộ vẻ kinh ngạc, lần đầu tiên không thể ngồi yên!

Trong U Minh Huyết Hải có hàng tỷ tỷ oan hồn, các đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều biết rõ!

Rõ ràng độ hóa những oan hồn này, Thiên Đạo sẽ ban xuống vô lượng công đức, tại sao cho đến hôm nay, không có ai ra tay?

Đơn giản, vì Luân Hồi Chi Môn ở Âm gian!

Dù là Đạo Tổ Hồng Quân đến độ hóa, cũng phải được Bình Tâm

nương nương đồng ý mới được!

"Chết tiệt! !!" Ánh mắt Lão Tử âm trầm như nước!

Có thể dự đoán được, không bao lâu nữa, vị trí thiên hạ đệ nhất dưới Đạo Tổ Hồng Quân sẽ đổi chủ! ...

Côn Luân Sơn, Kim Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn chuẩn bị để Thái Ất Chân Nhân và Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn tiến vào U Minh thiên hạ.

Thái Ất Chân Nhân tuy chưa đến Âm gian, nhưng cũng hiểu ít nhiều.

Âm khí dày đặc, tối tăm không thấy mặt trời, không có núi xanh nước biếc, cũng không có hoa hồng cỏ lục.

Đây là bị lưu đày mà!

Thái Ất Chân Nhân mắt lưng tròng nói: "Sư phụ, con không muốn rời khỏi Côn Luân Sơn, đồ nhi muốn ở bên cạnh người mọi lúc mọi nơi, hầu hạ trước sau! " "Con lo lắng sư phụ không nhìn thấy con, sẽ đau lòng muốn chết, sẽ khóc lóc thảm thiết, sẽ trằn trọc khó ngủ, sẽ... " Trán Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi lên mấy vạch đen, quát giận: "Câm miệng! " "Thiên Đạo ngày càng hoàn thiện, chỉ mong ở lại dương gian, làm sao có được công đức? " Bỗng nhiên, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn sững lại!

Tự nhiên ông ta cũng nghe được thánh niệm của Bình Tâm nương nương!

Tiểu tiện nhân, cuối cùng cũng vượt qua Lão Tử!

Nhưng, vậy thì sao?

Vẫn không thể lên dương gian, vậy là đủ rồi!

Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa từ địa phủ trở về đã lao vào bế quan không thể thoát ra.

Đối với một kẻ cuồng chiến đấu như ngài, không có gì quan trọng hơn việc nâng cao thực lực.

Đúng lúc này, ngài đang bế quan bỗng nhiên mở mắt.

"Không ngờ, Bình Tâm tiến triển nhanh như vậy!

Thật là tạo hóa lớn! " Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm nhận được thánh niệm từ Bình Tâm nương nương.

Nhưng, sau khi phản ứng lại, trên mặt ngài lập tức hiện lên một tia vui mừng.

"Ha ha, thằng nhóc Tiểu Đao đó thật có tầm nhìn xa!

Ngay cả người như Bình Tâm cũng bị nó thu phục! " "Nhưng không biết Bình Tâm sau khi trở thành đệ nhất Thánh nhân dưới sư phụ, có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận không. ". ...

Trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nghiến chặt răng bạc.

Trong ánh mắt không biết vì sao lại lộ ra một tia tủi thân!

"Ta có điểm nào không bằng nàng ta sao?

Chỉ vì tu vi và thực lực thôi sao? " "Tên phụ lòng đó. .." Dường như nghĩ đến điều gì, mặt Nữ Oa lại phồng lên giận dỗi.

"Lâu như vậy rồi mà không đến tìm ta. .." Có lẽ ngay cả Nữ Oa cũng không ý thức được, bất tri bất giác, nàng đã xem Bình Tâm là tình địch lớn nhất của mình.

Cho nên sau khi cảm nhận được thánh niệm của Bình Tâm, trong lòng không tự chủ được mà đem mình ra so sánh với Bình Tâm nương

nương. ...

Lúc này tại Minh giới, trên một vùng U Minh Huyết Hải.

Vô số oan hồn đang giãy giụa trên U Minh Huyết Hải, không biết đã bị nhốt ở đây bao lâu rồi.

Vốn dĩ, chỉ cần tiến vào luân hồi, oán niệm của những oan hồn này sẽ tiêu tan.

Nhưng chìm đắm trong U Minh Huyết Hải, tại A Tu La giới, chúng lại trở thành chất dinh dưỡng cho A Tu La nhất tộc tu luyện.

Ngoài việc không ngừng cung cấp oán niệm, chúng căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để thoát khỏi U Minh Huyết Hải.

Sau khi thánh niệm của Bình Tâm nương nương phát ra, A Tu La giới vốn cách biệt với U Minh thế giới đã mở ra một lối đi.

Một cây cầu hoàn toàn được xây dựng bằng công đức kim quang, kết nối U Minh thế giới và A Tu La giới lại với nhau!

Luân Hồi Chi Kiều!

Dường như Địa Đạo và Thiên Đạo đều cảm nhận được thánh niệm của Bình Tâm nương nương, lực lượng công đức nồng đậm lập tức bao trùm lên người nàng!

"Tương công, những lực lượng công đức này, nếu chàng cần thì cứ lấy một ít đi.

Chương 109

” Lúc này Bình Tâm nương nương, thân hình bao phủ trong công đức kim quang, cả người cũng đang khống chế cây cầu giữa hai giới, cho nên căn bản không thể phân thân.

Nhưng nàng vẫn nhìn Từ Loan Đao mà nói.

Dù là tâm địa của Từ Loan Đao cũng bị cảm động không thôi.

“Không cần đâu, những công đức này đối với ta hoàn toàn vô dụng. ” Từ Loan Đao không chút để tâm mà xua tay.

Hắn không phải đang ra vẻ, giữ thể diện không ăn cơm mềm.

Từ Loan Đao, đi theo con đường dùng lực chứng đạo!

Cần công đức để làm gì?

Văn Đạo Nhân đứng một bên nhìn, tròng mắt sắp rớt ra ngoài.

Vãi nồi!

Hai người này khoe ân ái như vậy có thật sự nghĩ đến cảm nhận của một con thú cưỡi như hắn không?

Chẳng phải đã hứa tìm cho hắn một nữ yêu đạo lữ sao?

Quan trọng là, Bình Tâm nương nương trực tiếp nhường đi lực lượng công đức có thể đẩy thực lực của mình lên hàng đệ nhất dưới Đạo Tổ Hồng Quân!

Quan trọng nhất, Từ Loan Đao lại từ chối!

Dường như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Văn Đạo Nhân, Từ Loan Đao “bốp” một cái tát qua.

Văn Đạo Nhân lập tức xoay tại chỗ năm sáu vòng.

“Học hỏi đi, phải biết chủ nhân của ngươi là Tiệt Giáo đệ nhất phong lưu phóng khoáng đại soái ca.

Theo ta lăn lộn, bảo đảm sau này sẽ có vô số nữ yêu theo đuổi ngươi! ” Từ Loan Đao nhìn Văn Đạo Nhân, dặn dò bên tai.

Văn Đạo Nhân thì lắc lắc cái đầu choáng váng, nghe xong lời của Từ Loan Đao thì lập tức mừng rỡ.

Trong lòng thầm nghĩ, lần này thật sự đã theo đúng chủ nhân rồi!

Đúng lúc này, cùng với việc Luân Hồi Chi Kiều được xây dựng hoàn thành.

U Minh Huyết Hải cuồn cuộn vô số oan hồn, dường như nhìn thấy hy vọng, điên cuồng thông qua cây cầu này, tiến vào U Minh thế giới!

Ở U Minh thế giới, hoàn toàn có thể đi đến Lục Đạo Luân Hồi, rửa sạch oán niệm!

Tin rằng chỉ cần có đủ thời gian, những oan hồn này đều có thể được độ hóa toàn bộ.

Đến lúc đó, Bình Tâm nương nương cũng có thể thuận lý thành chương trở thành đệ nhất nhân dưới Thánh cảnh, dưới Đạo Tổ Hồng Quân! ...

Lúc này tại A Tu La Thiên, trong Huyết Hải Cung.

Một vị đạo nhân toàn thân bao phủ trong huyết khí nồng đậm bỗng nhiên mở mắt.

Trong đôi mắt của hắn, lộ ra một luồng huyết quang.

Người này chính là Minh Hà Lão Tổ!

“Đáng ghét!

Con nhỏ Bình Tâm này!

Lão tổ ta xưa nay nước sông không phạm nước giếng, đã chung sống hòa bình với nhau bao nhiêu năm rồi! ” “Vậy mà bây giờ, lại dùng vô số oan hồn trong U Minh Huyết Hải của ta làm đá lót đường trên con đường thành đạo của mình! ” Minh Hà Lão Tổ lập tức nổi giận.

A Tu La Thiên là do hắn sáng tạo ra, hắn còn sáng tạo ra A Tu La nhất tộc.

Khí vận của A Tu La nhất tộc càng có liên quan mật thiết đến tu vi của hắn.

Vốn dĩ, vô số oan hồn trong U Minh Huyết Hải là vật tu luyện của người A Tu La tộc.

Nếu bị Bình Tâm nương nương độ hóa toàn bộ, đến lúc đó thực lực của A Tu La nhất tộc chắc chắn sẽ giảm mạnh!

Thêm vào đó, bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử phân thân của Minh Hà Lão Tổ cũng là dùng hàng tỷ tỷ oan hồn luyện hóa thành!

Chính vì có bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử phân thân, Minh Hà Lão Tổ mới được mệnh danh là “đệ nhất bảo mệnh dưới Thánh nhân! ” Huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử!

Câu nói này tuy có chút khoa trương, nhưng cũng đủ để thấy tầm quan trọng của U Minh Huyết Hải đối với Minh Hà.

Minh Hà càng nghĩ càng tức, tuy thực lực không bằng Bình Tâm, nhưng cũng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy!

Cả người hắn, trong nháy mắt hóa thành một luồng huyết quang xông ra ngoài.

Trên U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ tức đến đỏ cả mắt.

Đám oan hồn nhà mình, đang không ngừng thông qua Luân Hồi

Chi Kiều, tiến vào Luân Hồi Chi Môn, chuyển thế đầu thai!

“Bình Tâm nương nương, ta và ngươi không oán không thù, sao lại có thể làm ra chuyện đoạt đạo quả của người khác như vậy! ” Minh Hà Lão Tổ mặt mày tức tối!

Nhưng hắn cũng chỉ có thể ở đây mà nổi giận vô ích.

Bình Tâm nương nương tuy toàn bộ tinh lực đều đặt vào việc xây dựng Luân Hồi Chi Kiều, nhất thời không thể ra tay.

Nhưng uy thế của Thánh nhân, cũng tuyệt đối không phải là Minh Hà Lão Tổ có thể mạo phạm.

Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa lại truyền đến một giọng nói khác.

“Ta ở xa tít đã ngửi thấy mùi dâu nồng nặc, hóa ra là lão già nhà ngươi!

Thật không biết bà mẹ nào không nhịn được mà rặn ra ngươi! ” Minh Hà Lão Tổ nghe mà lơ mơ, mùi dâu?

Quay đầu nhìn lại, một thanh niên mặc bạch y, tuấn mỹ lãng mục xuất hiện trước mặt.

Phía sau thanh niên, Văn Đạo Nhân trong bộ đạo bào màu xám cũng đang lon ton đi theo. ...

Sao Văn Đạo Nhân lại cấu kết với tên này?

Minh Hà Lão Tổ mặt mày ngơ ngác.

“Mùi dâu gì, ngươi đang nói bậy bạ cái gì đó!

Còn nữa, Văn Đạo Nhân!

Ngươi chê ta mấy ngày nay không thu thập ngươi, lại ngứa da rồi sao! ” Minh Hà Lão Tổ sau khi hoàn hồn, hung hăng nhìn Văn Đạo

Nhân phía sau Từ Loan Đao.

Cư ngụ lâu ngày trong U Minh Huyết Hải, hắn căn bản không biết thế gian đã xuất hiện một nhân vật như Từ Loan Đao.

Nhưng đối với Văn Đạo Nhân, hắn tự tin rằng có thể nắm chắc trong lòng bàn tay.

Chương 110

Văn Đạo Nhân thật sự bị Minh Hà Lão Tổ bắt nạt đến sợ rồi, bây giờ nhìn thấy Minh Hà Lão Tổ, trong lòng không khỏi run rẩy.

Nhưng nhìn Từ Loan Đao đang đứng trước mặt, sống lưng của Văn Đạo Nhân không khỏi ưỡn thẳng.

Bây giờ hắn cũng là người có chỗ dựa rồi, sợ cái búa!

Từ Loan Đao mặt mang theo một tia cười nhìn Minh Hà Lão Tổ đang tức tối trước mặt.

Hắn đã sớm đoán được Minh Hà sẽ chạy ra!

“Xin lỗi, quên mất có lẽ ngươi không biết từ ngữ hiện đại như 'mùi dâu', nhưng 'kinh nguyệt' thì ngươi nên biết chứ nhỉ? ” Từ Loan Đao cười tủm tỉm.

Kinh nguyệt?

“Phụt! ” Văn Đạo Nhân thật sự không khống chế được, bật cười thành tiếng.

Phải công nhận, ví von của chủ nhân nhà mình thật quá hình tượng!

Nhưng, lời này lọt vào tai Minh Hà Lão Tổ, lập tức khiến hắn nổi giận đùng đùng!

Luyện hóa bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử phân thân, tự nhiên trên người không tránh khỏi lúc nào cũng dính đầy mùi máu tanh nồng đậm.

Minh Hà Lão Tổ đối với mùi máu tanh nồng đậm trên người, cũng như vô số huyết quang đi kèm quanh thân, xưa nay đều vô cùng đắc ý.

Theo hắn thấy, đó là biểu tượng!

Nhưng không ngờ, huyết khí mà hắn lấy làm tự hào lại bị tên này ví như kinh nguyệt!

"Tên khốn!

Ngươi đã thành công chọc giận ta!

Nói cho ta biết ngươi là ai! " Trong cơ thể Minh Hà, huyết khí nồng đậm bùng phát, rõ ràng là định trực tiếp ra tay!

Không đợi Từ Loan Đao mở miệng, thú cưỡi Văn Đạo Nhân phía sau đã cáo mượn oai hùm mở miệng: "Minh Hà, ngươi nghe cho kỹ đây!

Chủ nhân nhà ta là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, một trong Tam Thanh!

Là Tiệt Giáo đệ nhất soái ca! " Đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ!

Đôi mắt của Minh Hà khẽ híp lại.

Hắn tự động bỏ qua nửa câu sau của Văn Đạo Nhân.

Trong nê hoàn cung của Minh Hà, bay ra hai thanh phi kiếm mang theo sát ý và mùi máu tanh nồng đậm!

Hai thanh kiếm linh khí mười phần, linh động vô cùng, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường!

Văn Đạo Nhân và Minh Hà Lão Tổ ân ân oán oán bao nhiêu năm, đối với những pháp bảo này quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn!

"A Tỳ, Nguyên Đồ!

Hai kiện linh bảo này, giết người không dính nhân quả!

Là đại sát khí hàng đầu trong trời đất, chủ nhân nhất định phải cẩn

thận! ” Văn Đạo Nhân nhắc nhở, Từ Loan Đao ghi nhớ trong lòng.

Phải công nhận, Minh Hà Lão Tổ tên này cũng rất gian xảo.

Sau khi biết hắn là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, lập tức lấy ra A Tỳ Nguyên Đồ.

Giết người không dính nhân quả!

Chẳng phải là để sau khi giết hắn, có thể thoát khỏi phiền phức sau này sao!

Từ Loan Đao mặt không có chút biểu cảm nào.

“Tiểu tặc dám nhục ta!

Chết đi! ” Minh Hà Lão Tổ gầm lên một tiếng, ngay lập tức khống chế hai thanh linh bảo, đâm thẳng về phía Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao không hề nhúc nhích, chỉ thấy một luồng quang hoa ngũ sắc lóe lên, trong nháy mắt bao trùm lấy thân thể hắn.

Minh Hà Lão Tổ, sau khi sáng tạo ra Tu La nhất tộc, được Thiên Đạo ban xuống đại công đức, tu vi đã sớm đạt đến Chuẩn Thánh cửu trọng thiên.

Đó cũng là chuyện của không biết bao nhiêu năm về trước rồi.

Thực lực hiện tại, tuyệt đối càng mạnh hơn!

Nhưng.

“Keng! ” A Tỳ và Nguyên Đồ, hai thanh linh bảo hung hăng va vào màn sáng ngũ sắc!

Hai thanh linh bảo trong nháy mắt bị bắn văng ra!

“Chư Thiên Khánh Vân! ” Minh Hà Lão Tổ tức đến nghiến răng nghiến lợi!

“Không ngờ, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng coi trọng tên

sư điệt ngươi như vậy, ngay cả linh bảo phòng ngự mạnh mẽ như thế cũng giao cho ngươi! ” Nghe lời của Minh Hà Lão Tổ, Từ Loan Đao không khỏi bật cười.

Xem ra, tên này thật sự là một con rùa rụt cổ trốn trong U Minh Huyết Hải không ra ngoài.

Chư Thiên Khánh Vân, tự nhiên là do Từ Loan Đao gõ mõ từ tay Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự có một phần thiện tâm, đó mới là chuyện lạ.

Từ Loan Đao không cho Minh Hà Lão Tổ bất kỳ thời gian phản ứng nào.

“Bốp! ” Trực tiếp đi lên phía trước, hung hăng vung một bạt tai.

Trên mặt Minh Hà, nhanh chóng sưng vù lên!

Hắn trực tiếp bị một bạt tai đánh choáng váng.

Thực lực nhục thân của Từ Loan Đao, thật sự quá mạnh mẽ!

Tuy là thân thể của Tiên thiên nhân tộc, nhưng sau khi không ngừng cải tạo, căn nguyên của bản thân đã sớm đạt đến cửu phẩm trong thượng tam phẩm của Hỗn Độn Thần Ma!

Đủ để sánh ngang với Bàn Cổ Đại Thần!

Trước mặt nhục thân mạnh mẽ như vậy, Minh Hà căn bản không có chút sức chống cự nào!

Một đôi tay của Từ Loan Đao, giống như quạt hương bồ, liên tiếp không ngừng hung hăng tát xuống!

Văn Đạo Nhân ở bên cạnh nhìn mà cũng choáng váng!

Đến lúc này, nhìn cảnh tượng thảm hại của Minh Hà Lão Tổ!

Chương 111

“Chủ nhân... thật sự quá mạnh!

Hung hăng đánh tên này đi! ” “Minh Hà!

Ngươi cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay chứ?

Bình thường khi bắt nạt ta không phải rất kiêu ngạo sao?

Bây giờ tiếp tục kiêu ngạo đi! ” Văn Đạo Nhân ở một bên hưng phấn nói.

Đối với tên Minh Hà này, có thể nói là đã tích oán từ lâu.

Hai người tuy cùng ở trong U Minh Huyết Hải, nhưng thực lực của Văn Đạo Nhân chung quy không bằng Minh Hà Lão Tổ.

Bao nhiêu năm nay, luôn bị Minh Hà đè đầu cưỡi cổ, bùn nặn còn có ba phần tính đất nữa là!

Minh Hà Lão Tổ càng bị đánh đến mức la oai oái.

Tên này, thật sự quá tàn bạo!

Quả nhiên giống hệt sư phụ hắn, đều là những kẻ cuồng bạo lực!

Hắn có vô số thủ đoạn, đều chưa kịp thi triển!

Đã bị tên này đánh cho không tìm thấy phương bắc rồi!

“Có gì từ từ nói!

Vị đạo hữu này xin dừng tay, giữa chúng ta... giữa chúng ta nhất định là có hiểu lầm! ” Phục!

Minh Hà Lão Tổ trực tiếp phục!

Tuy hắn có bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử phân thân.

Dễ dàng không thể bị đánh giết.

Nhưng không có nghĩa là hắn có thể chịu đựng được trận cuồng tấu này của Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao lại hung hăng tát thêm mấy bạt tai, nửa bên mặt của Minh Hà Lão Tổ đã nát bét!

"Không sai, giữa chúng ta có lẽ thật sự có chút hiểu lầm. " Từ Loan Đao cười nói.

Sự thay đổi này cũng thật quá nhanh!

Nhanh đến mức Minh Hà Lão Tổ còn nghi ngờ người trước mặt có phải tu luyện đến tẩu hỏa nhập ma không!

Nhưng câu nói tiếp theo của Từ Loan Đao, khiến cho tia hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng hắn lập tức rơi xuống vực sâu.

"Chính cái gọi là không đánh không quen, chúng ta cũng coi như đã quen biết một trận rồi, nghĩ kỹ lại thì chúng ta thật ra cũng có chút quan hệ thân thiết, ngươi xem. .." Lời của Từ Loan Đao, chỉ nói một nửa.

Nhưng Minh Hà lập tức hiểu ý của hắn!

Tên này muốn gõ mõ!

Gõ mõ đến tận người hắn rồi!

Mặt Minh Hà Lão Tổ âm trầm.

Sống lâu như vậy, lần đầu tiên trải nghiệm bị người khác gõ mõ, không thể không thừa nhận, Từ Loan Đao không chỉ thực lực mạnh, mà lá gan còn lớn hơn!

Minh Hà Lão Tổ ôm nửa bên mặt đã bị đánh nát, nhìn Từ Loan Đao đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Cuối cùng hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén ngọn lửa giận trong lòng xuống.

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt!

Hiện tại, hắn đã không phải là đối thủ của Từ Loan Đao, vậy thì không cần thiết phải làm anh hùng, cuối cùng chịu thiệt vẫn là mình.

Nghĩ đến đây, trên mặt Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng nặn ra một nụ cười.

"Nói phải, thật không sai, ta và sư tôn của ngươi đều là đạo hữu cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, chúng ta nên thân thiết với nhau hơn mới phải. " Nói xong, Minh Hà Lão Tổ mặt mày đau đớn lấy ra một kiện hậu thiên linh bảo là một cây ngọc địch, có chút không nỡ đưa cho Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao mặt đen như đít nồi, nhận lấy cây ngọc địch từ tay Minh Hà Lão Tổ.

Ngay lập tức nhướng mày, ánh mắt u u nhìn Minh Hà Lão Tổ nói: "Thân thiết?

Hóa ra quan hệ giữa ngươi và sư phụ ta chỉ đáng giá một kiện hậu thiên linh bảo!

Nếu đã như vậy, ta cần gì phải nể mặt ngươi nữa! " Lời vừa dứt, nắm đấm của Từ Loan Đao đã giơ cao lên.

"Đừng đừng đừng! " Minh Hà Lão Tổ lập tức sợ hãi.

Cảnh tượng bị người ta hành hạ như vừa rồi, hắn không muốn trải qua lần thứ hai!

Minh Hà Lão Tổ cắn răng, nhẫn tâm, cuối cùng trực tiếp lấy ra tám kiện hậu thiên linh bảo!

Gần như là toàn bộ hậu thiên linh bảo của hắn!

Từ Loan Đao nhận lấy xong, cũng không nói nhiều, tiếp tục u u nhìn chằm chằm tên này.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Trong lòng Minh Hà Lão Tổ "lộp bộp" một tiếng, kêu khổ không ngừng!

Tên này, là kẻ lột da người mà!

Cuối cùng, Minh Hà Lão Tổ là người đầu tiên không chịu nổi áp lực này.

"Đại gia!

Ta cầu xin ngươi, có gì cứ nói thẳng với ta, chúng ta có thể đừng dày vò ta như vậy được không? " Minh Hà Lão Tổ cảm thấy mình sắp khóc đến nơi rồi, trong giọng nói còn mang theo chút nức nở!

Từ Loan Đao lắc đầu.

"Lão già nhà ngươi thật không thành thật!

Tưởng ta không biết Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đang ở trên người ngươi sao?

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ chắc cũng ở đó nhỉ?

Còn có A Tỳ, Nguyên Đồ nữa! " Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Chương 112

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!

A Tỳ, Nguyên Đồ!

Minh Hà Lão Tổ lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

Tên Từ Loan Đao này thật dám nói, cũng thật dám đòi a!

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ngày thường hắn đều coi như bảo bối mà cung phụng, trừ phi gặp phải phiền phức lớn trời sập, mới động dụng.

Tên nhóc này vừa mở miệng đã đòi bảo bối tâm can của hắn!

Nhìn thấy ánh mắt do dự trong mắt Minh Hà Lão Tổ, Từ Loan Đao tự nhiên biết hắn đang nghĩ gì.

"Bốp! " Lại một bạt tai nữa hung hăng tát qua.

Ngay cả Văn Đạo Nhân đứng sau lưng Từ Loan Đao, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi rụt cổ.

Chủ nhân nhà mình, cái gì cũng tốt.

Chỉ là quá bạo lực!

Minh Hà Lão Tổ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, khóe miệng cũng bị một bạt tai tát cho lệch đi.

"Đánh ta!

Dựa vào cái gì mà đánh ta!

Ta... ta đưa không được sao!

Không phải chỉ là một cái Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên thôi sao, ta đưa là được chứ gì! " Cái gì gọi là dùng giọng điệu hung

hăng nhất nói ra những lời hèn nhát nhất?

Minh Hà Lão Tổ hôm nay, đã triệt để diễn một màn cho Từ Loan Đao xem!

Minh Hà Lão Tổ cắn răng, từ trong nê hoàn cung, lấy ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà hắn vẫn luôn coi như trân bảo, cùng với một lá cờ màu đen.

Nhìn Từ Loan Đao đang hổ báo nhìn mình, cuối cùng thở dài một hơi.

Ngay lập tức, hắn cắt đứt liên hệ giữa mình và đóa hồng liên cùng lá cờ đen trước mặt.

Từ Loan Đao hài lòng nhận lấy đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ từ tay Minh Hà Lão Tổ, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tuyệt đối là chí bảo hàng đầu trong trời đất!

Trong thế giới Hồng Hoang, phàm là bảo vật có liên quan đến hoa sen, gần như đều là đồ hiếm có.

Bất kể là Tịnh Thế Bạch Liên, Diệt Thế Hắc Liên, v.v.

Về phần Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, hiện tại Từ Loan Đao đã có Mậu Thổ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, cũng là thứ hắn nhất định phải có!

Bây giờ, chỉ còn thiếu Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay Dao Trì Vương Mẫu là đủ bộ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ!

Sau khi lấy được Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Từ

Loan Đao hài lòng gật đầu, dường như rất hài lòng với biểu hiện của Minh Hà Lão Tổ.

Đúng lúc này, ở phía xa, Bình Tâm nương nương độ hóa những oan hồn trong U Minh Huyết Hải cuối cùng cũng đã gần kết thúc.

Minh Hà Lão Tổ trong lòng âm thầm rơi lệ.

Sớm biết vậy, khi Bình Tâm nương nương đang độ hóa những oan hồn trong U Minh Huyết Hải, hắn đã ngoan ngoãn trốn trong đạo trường không ra rồi!

Kết quả sau khi ra ngoài, không những không ngăn cản được Bình Tâm nương nương độ hóa, ngược lại còn bị ăn một trận đòn vô ích.

Thậm chí Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay cũng bị Từ Loan Đao cướp đi!

Đúng là mất cả chì lẫn chài!

Cùng với oan hồn cuối cùng triệt để biến mất trong Luân Hồi Chi Môn, công đức kim quang trên người Bình Tâm vào khoảnh khắc này bùng phát đến cực hạn!

Công đức kim quang nồng đậm, như thủy triều, không ngừng rót vào trong cơ thể Bình Tâm.

Tu vi của nàng, càng giống như ngồi tên lửa không ngừng tăng lên!

"Ầm! " Sau khi triệt để hấp thu toàn bộ công đức kim quang xung quanh, trời đất lập tức một mảnh thanh minh.

U Minh Huyết Hải vốn khắp nơi đều là oán khí, lúc này trừ vẫn còn chút huyết khí nồng đậm, đã không còn cảnh quỷ khóc sói gào như trước nữa.

Ngay cả Bình Tâm cũng không biết đã độ hóa bao nhiêu oan hồn.

Trên mặt Bình Tâm lộ ra một tia quang mang thánh khiết.

Từ Loan Đao nhìn thấy, âm thầm hướng Bình Tâm nương nương hành lễ.

Đừng hiểu lầm, đơn thuần là vì việc làm của Bình Tâm quá cao thượng, Từ Loan Đao mới nghiêm túc hành lễ.

Lúc này Bình Tâm, tu vi sâu không lường được!

Đã vượt qua Lão Tử, trở thành Thánh nhân mạnh nhất dưới Đạo Tổ Hồng Quân!

Bình Tâm sau khi ổn định tu vi, mặt mày vui vẻ hớn hở bay về phía Từ Loan Đao, chui tọt vào lòng hắn.

Tuy trong khoảng thời gian vừa rồi, nàng không thể có bất kỳ động tác nào, nhưng đối với những chuyện xung quanh vẫn có cảm giác.

Trong đầu nàng, đối với trận chiến giữa Từ Loan Đao và Minh Hà Lão Tổ, đã âm thầm tưởng tượng ra một màn.

Minh Hà Lão Tổ muốn phá hoại đại kế, tương công nhà mình trong lòng "hộ thê tâm thiết" liền quả quyết ra tay ngăn cản!

Sau một trận "ác chiến", tương công chính nghĩa cuối cùng đã đánh bại Minh Hà Lão Tổ!

"Tương công vất vả rồi, người này nên xử trí thế nào? " Bình Tâm nương nương trong lòng Từ Loan Đao, "chụt" một tiếng hôn lên má hắn.

Sau đó nhìn Minh Hà Lão Tổ đang run rẩy kinh hãi, hỏi.

Từ Loan Đao xua tay, ra hiệu cho Minh Hà Lão Tổ có thể rời đi.

Cái gọi là đạo tặc cũng có đạo.

Đã nhận Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng như A Tỳ

Nguyên Đồ các linh bảo, cũng không cần thiết phải tiếp tục gây khó dễ cho hắn nữa.

Huống hồ, Minh Hà Lão Tổ sáng tạo ra A Tu La nhất tộc, bổ sung một góc cho Thiên Đạo, cũng là kẻ đã mang ấn ký của Thiên Đạo.

Thánh nhân bình thường đều nguyện ý nể mặt Thiên Đạo, sau khi gặp Minh Hà thì tha cho hắn một mạng.

Từ Loan Đao đương nhiên cũng không muốn có quá nhiều phiền phức.

Minh Hà lão tổ rối rít tạ ơn Từ Loan Đao.

Mặc dù sau trận chiến này, không chỉ vô số oan hồn trong U Minh Huyết Hải đã biến mất, mà hắn còn mất cả Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng vô số linh bảo khác.

Nhưng điều đáng mừng nhất là cuối cùng hắn đã giữ được mạng sống trong tay tên ác ma nhỏ Từ Loan Đao!

Nếu để đám tín đồ tộc A Tu La biết chuyện thảm hại như vậy, không biết chúng sẽ có cảm nghĩ gì.

Nghĩ đến đây, hắn bất giác lại liếc nhìn Văn Đạo Nhân đang đứng sau lưng Từ Loan Đao với vẻ mặt đắc ý.

Chương 113

Không hiểu vì sao, Minh Hà lão tổ có chút hâm mộ Văn Đạo Nhân đã nhận Từ Loan Đao làm chủ nhân!

Căn nguyên có căn nguyên, bối cảnh có bối cảnh, thực lực lại càng thuộc hàng đỉnh cấp!

Có thể theo hầu một chủ nhân như vậy, dù chỉ là một tọa kỵ thấp hèn, cũng không biết là phúc khí tu luyện bao nhiêu năm mới có được!

Sau khi thở dài một hơi, Minh Hà lão tổ xoay người bỏ đi.

Không một chút lưu luyến!

Đùa sao!

Gã Từ Loan Đao này trông như một tên tiểu nhân âm tình bất định!

Nếu còn tiếp tục ở lại đây, lỡ như Từ Loan Đao đột nhiên hối hận thả hắn đi, thì hắn biết tìm ai mà kể khổ!

Hắn lập tức hóa thành một vệt huyết quang, bay trở về Đại Tu La Thiên.

Trên đường đi, Minh Hà lão tổ cũng cẩn thận né tránh, sợ gặp phải người tộc A Tu La, chỉ chọn những con đường hẻo lánh mà đi.

Kết quả thật không may, lại vừa hay gặp phải một đội quân lớn của tộc A Tu La!

Bọn họ cảm nhận được sự thay đổi của U Minh Huyết Hải, vốn định đi tìm Minh Hà lão tổ, nhưng lại phát hiện lão tổ không có ở đó.

Thế là một đám người tộc A Tu La với lòng bảo vệ tộc đàn, đã tập hợp một đội quân, rầm rộ tiến về phía U Minh Huyết Hải.

Kết quả không ngờ, lại gặp phải một tên xấu xí bí ẩn giữa đường!

“To gan!

Kẻ nào dám tự tiện xông vào Đại Tu La Thiên của ta, xem ra ngươi chán sống rồi phải không?” “Gã này sao xấu thế, một bên mặt to một bên mặt nhỏ…” Minh Hà lão tổ nghe những lời này, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt.

“Lão tử là Minh Hà lão tổ đây, một đám phế vật!

Rác rưởi!” … Bên phía Từ Loan Đao, hắn hoàn toàn không biết chuyện xấu hổ mà Minh Hà lão tổ gặp phải.

Hắn đạp trên một con muỗi khổng lồ, giống như đang ngồi trực thăng, cùng Bình Tâm nương nương bay trở về Địa Phủ.

Phải công nhận, Văn Đạo Nhân làm tọa kỵ quả thực rất tốt.

Vốn là yêu tộc hệ phi hành, tốc độ cực nhanh, lại thêm vẻ ngoài khát máu, trông cũng rất ngầu.

Sau khi hai người trở về Địa Phủ, Bình Tâm nương nương vốn định cùng chồng ân ái một phen.

Nhưng vạn lần không ngờ, các Thánh nhân đại diện cho lợi ích các phe lại quá nóng vội!

Cảm nhận được đại công đức bên phía Địa Phủ vừa kết thúc, người của các thế lực lớn đã bắt đầu chuẩn bị phái người đến Địa Phủ.

Không còn cách nào khác, Bình Tâm nương nương lại phải thiết lập một hệ thống giám sát thưởng phạt mới trong Địa Phủ, vì thế mà sinh ra thêm rất nhiều thần vị.

Bất kể là Tam Thanh hay Tây Phương Nhị Thích, không ai là không muốn chia một chén canh trong đó, biết đâu có thể nhân cơ hội này mà mưu cầu lợi ích từ Địa Phủ cho phe mình.

Phải biết rằng, Địa Phủ không giống như các Thánh nhân kia, muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Bất kể Tam Thanh hay Tây Phương Nhị Thích, đều là Thánh nhân Thiên Đạo.

Còn Địa Phủ lại do Địa Đạo quản lý.

Vì vậy, từ trước đến nay, thế lực của các Thánh nhân này đều khó can thiệp vào chuyện của Địa Phủ, trừ hai kẻ không biết xấu hổ là Tây Phương Nhị Thích.

Bọn họ phái Địa Tạng Vương Bồ Tát đến Địa Phủ thu thập công đức, mỹ danh là "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật", nhưng thực chất là để lợi dụng Địa Phủ kiếm chác công đức.

Lúc này tại Địa Phủ, trước Bình Tâm Điện.

Bình Tâm nương nương vẻ mặt âm trầm nhìn mấy người trước mặt.

Mấy gã này đứa nào đứa nấy cứ như mèo ngửi thấy mùi tanh!

Vốn dĩ, sau khi giải quyết xong oan hồn ở U Minh Huyết Hải, nàng định cùng Từ Loan Đao ân ái một lúc.

Giờ thì hay rồi, khó khăn lắm mới có chút thời gian, kết quả mấy người này lại đến!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng Tây Phương Nhị Thích và những người khác, mặt mày tươi cười, trên khuôn mặt nhăn nheo như quả hồng phơi khô mùa thu, đầy những nếp nhăn.

Bình Tâm nương nương bây giờ đã hoàn toàn khác trước.

Lúc này, nàng đã trở thành người mạnh nhất dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ trong cảnh giới Thánh nhân.

Với tu vi hiện tại của Bình Tâm nương nương, đối phó với

Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn không thành vấn đề.

Một cường giả Thánh cảnh mạnh mẽ như vậy, không ai dám dễ dàng đắc tội.

Huống hồ, bây giờ họ còn có việc phải nhờ vả Bình Tâm nương nương.

Mặc dù số người của các thế lực trong hệ thống thưởng phạt mới đã được xác định, nhưng cụ thể thực thi ra sao, chẳng phải chỉ là một câu nói của Bình Tâm nương nương sao.

Đúng lúc này, một giọng nói khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ám ảnh tâm lý đột nhiên vang lên.

"Từng người một vội vàng như vậy có ích gì?

Ai không biết còn tưởng mấy người vội vã đến Địa Phủ là để tranh đi đầu thai đấy!" Nghe thấy giọng nói này, Thái Ất chân nhân vẫn luôn đứng sau Nguyên Thủy Thiên Tôn bất giác rùng mình một cái, dường như bị gợi lại một số ký ức không mấy tốt đẹp.

Răng hàm của tất cả mọi người đều nghiến chặt, khắp nơi đều là tiếng "kèn kẹt" do nghiến răng phát ra.

Có thể khiến các Thánh nhân và đệ tử Thánh nhân tức giận đến mức này, quả thực là lần đầu tiên trong lịch sử.

Mọi người đều mang theo một tia lửa giận nhìn thiếu niên tuấn tú trước mặt, trong lòng không khỏi gán cho Từ Loan Đao một cái mác "tiểu bạch kiểm".

Thật không biết gã này gặp vận cứt chó gì, chỉ dựa vào một khuôn mặt đẹp trai và cái lưỡi ba tấc không xương mà lừa phỉnh được Bình Tâm nương nương răm rắp nghe theo!

Mặc dù trong lòng mọi người đều vô cùng tức giận, nhưng trên

mặt vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười.

Không còn cách nào khác, xem tình hình trước mắt, e rằng lần này việc phân phối chức vị cụ thể sẽ do Từ Loan Đao sắp xếp.

Phải biết rằng, mặc dù chỉ còn lại bốn vị trí Quỷ Đế có thể tranh giành, nhưng các vị trí này cũng có sự khác biệt về thứ bậc.

Đông Phương Quỷ Đế, tự nhiên chiếm ý nghĩa tử khí đông lai, ngoài Trung Ương Quỷ Đế ra, gần như có thể coi là địa vị cao nhất trong Tứ Đại Quỷ Đế.

Ai ai cũng muốn có vị trí này!

Nhưng, thứ này rốt cuộc chỉ có một!

Vì vậy, thái độ của Từ Loan Đao quyết định tất cả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không thể mất mặt mà trực tiếp mở miệng cầu xin Từ Loan Đao vị trí Đông Phương Quỷ Đế.

Nhưng lão cũng không thể trơ mắt nhìn vị trí này rơi vào tay Nhân Giáo hay Tây Phương Giáo.

Bất đắc dĩ, lão chỉ có thể đưa tay kéo kéo tay áo đệ tử của mình, Thái Ất chân nhân.

Thái Ất chân nhân lập tức mặt mày tái mét!

Bình thường Từ Loan Đao đâu có ít lần gài bẫy y!

Thái Ất chân nhân không muốn đến Địa Phủ làm Quỷ Đế.

Một mặt, y không muốn sống lay lắt trong Địa Phủ âm u này.

Mặt khác, càng vì sớm đã biết, gã Từ Loan Đao này đã trở thành tướng công của Bình Tâm nương nương!

Thái Ất chân nhân đối với Từ Loan Đao, có thể nói là tránh còn không kịp.

Nhưng sư tôn nhà mình lại yêu cầu y tiến lên, thuyết phục Từ Loan Đao trao vị trí Đông Phương Quỷ Đế!

Mặc dù trong lòng trăm bề không muốn, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Ất chân nhân đành phải bước ra.

Chương 114

"Cái đó…" Thái Ất chân nhân tiến lên một bước, có phần thiếu tự tin.

Kết quả còn chưa nói xong, đã bắt gặp ánh mắt sắc bén của Từ Loan Đao, lập tức bị dọa đến mức nói năng lắp bắp.

"Không biết vị trí Quỷ Đế, sư đệ định phân phối thế nào ạ?" Thái Ất chân nhân nín nhịn nửa ngày, cuối cùng vẫn không nói ra được câu đó.

Y thực sự không dám mở miệng với Từ Loan Đao, đòi hỏi thần chức Đông Phương Quỷ Đế.

Từ Loan Đao mỉm cười nói: "Chúng ta đã nói từ trước rồi, vị trí Phong Đô Đại Đế và Trung Ương Quỷ Đế, tự nhiên không thể cho các ngươi được.

Nhưng thần chức Tứ Đại Quỷ Đế Đông Tây Nam Bắc, ta cũng đã phân phối xong rồi.

Nhân Giáo một vị, Tây Phương Giáo một vị, Xiển Giáo hai vị, ngươi thấy nên phân chia thế nào cho hợp lý?" Từ Loan Đao không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thái Ất chân nhân, mà lại đá quả bóng này về, để mấy người này tiếp tục đấu đá nhau đi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm ngâm một lúc, dường như đang cố gắng suy nghĩ, sau đó mở miệng nói: "Vị trí Tây Phương Quỷ Đế, giao cho Tây Phương Giáo đi, dù sao hai cái tên đều có chữ 'Tây', nghe cũng khá may mắn.

Còn Nam Phương Quỷ Đế, giao cho đại ca đi, thiện thi của huynh ấy vốn thích luyện đan, phương Nam vừa hay ứng với vị trí Ly Hỏa,

là thích hợp nhất.

Xiển Giáo ta đã có hai suất, vậy Đông Phương Quỷ Đế và Bắc Phương Quỷ Đế còn lại, cứ để Xiển Giáo ta phân phối là được." Nguyên Thủy Thiên Tôn phân tích một hồi, có lý có cứ, dường như không có lý do gì để phản bác.

Nhưng Tây Phương Nhị Thích và Thái Thượng Lão Quân lập tức nổi giận!

Gã Nguyên Thủy Thiên Tôn này, cũng quá không biết xấu hổ rồi đi!

Bọn họ lại không ngốc, Tây Phương Giáo chọn Tây Phương Quỷ Đế là may mắn?

Thái Thượng Lão Quân chọn Nam Phương Quỷ Đế có thể ngày ngày luyện đan?

Lý do nhảm nhí!

"Nhị đệ nói đùa rồi, theo lý thì núi Côn Lôn thực ra cũng ở phía Tây, hay là đệ nhường vị trí này cho ta đi." Thái Thượng Lão Quân cười mà như không cười nói.

Thái Thượng Lão Quân, chính là thiện thi của Lão Tử, lần này đích thân ra mặt, đảm nhiệm vị trí Quỷ Đế.

Không còn cách nào khác, Nhân Giáo tính đi tính lại cũng chỉ có mấy người, thực sự không thể điều động thêm nhân lực!

Tây Phương Nhị Thích cũng tham gia vào cuộc khẩu chiến.

Ai ai cũng muốn thần vị Đông Phương Quỷ Đế!

Từ Loan Đao đứng bên cạnh ngoáy tai, trong mắt lộ ra một tia thích thú.

Vì lợi ích của bản thân, các Thánh nhân này đâu còn để ý đến tình

nghĩa ngày xưa.

Từ Loan Đao thoải mái lấy ra một chiếc ghế nằm, ngồi xuống, vừa hưởng thụ dịch vụ đấm chân bóp vai của Bình Tâm nương nương.

Mọi người tranh cãi nửa ngày, nhưng dù phân phối thế nào cũng khó làm tất cả hài lòng, thế là họ bất giác đồng loạt nhìn về phía Bình Tâm nương nương.

Bình Tâm nương nương không thèm để ý, một lòng một dạ đều đặt trên người tướng công nhà mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đá một cước vào Thái Ất chân nhân, khiến y lảo đảo ngã về phía trước Từ Loan Đao.

Thái Ất chân nhân chỉ đành cứng rắn nói: "Sư đệ tốt của ta ơi, huynh xem, chúng ta đều khó quyết định vị trí Tứ Đại Quỷ Đế Đông Nam Tây Bắc, hay là đệ cho một cách giải quyết được không?" Thái Ất chân nhân mặt mày đau khổ, chỉ sợ Từ Loan Đao lại ra tay với mình.

Y thực sự bị Từ Loan Đao bắt nạt đến sợ rồi.

Từ Loan Đao nghe lời Thái Ất chân nhân xong, từ từ ngồi dậy khỏi ghế nằm.

Thái Ất chân nhân lập tức bị dọa lùi lại một bước.

Từ Loan Đao cười vỗ vỗ vào bụng Thái Ất chân nhân.

"Thứ trong bụng ngươi, nên chuyển một ít lên não thì tốt hơn.

Chính cái gọi là treo giá mà bán, nếu đã các ngươi đều không quyết định được, vậy sao chúng ta không theo thứ tự từng cái một, giá cao thì được, không được sao?

Công bằng, hợp lý, không có bất kỳ mờ ám nào." Từ Loan Đao

đứng dậy khỏi ghế, một tràng lừa phỉnh khiến mấy vị Thánh nhân đều ngây ra.

Hình như cũng có lý lắm.

Nhưng, nghĩ kỹ lại, hình như kẻ chịu thiệt vẫn luôn là bọn họ!

Nhưng mọi người đều muốn vị trí Đông Phương Quỷ Đế, nhất thời không ai thuyết phục được ai.

Bốn vị Thánh nhân cũng không đến mức trở mặt ngay tại chỗ!

Thái Thượng Lão Quân nghiến răng, dường như đã thông suốt, trực tiếp ném ra một cái hồ lô cho Từ Loan Đao.

"… Ta vừa luyện xong một lò Cửu Chuyển Kim Đan, bên trong có đủ tám viên!" Từ Loan Đao thần sắc khẽ động, nhận lấy hồ lô kiểm tra hàng.

Lập tức thu vào với vẻ mặt tươi cười.

"Đại sư bá ra giá, tám viên Cửu Chuyển Kim Đan!

Có ai ra giá cao hơn không?" Nghe lời Từ Loan Đao, sắc mặt Tây Phương Nhị Thích lập tức thay đổi.

Tây Phương Giáo trong tay, làm gì còn bảo bối nữa!

Cơ bản là hoặc bị Từ Loan Đao tống tiền, hoặc bị Từ Loan Đao trực tiếp hủy đi.

Hai gã keo kiệt bủn xỉn, cuối cùng cũng lấy ra mười kiện Hậu Thiên linh bảo.

Lúc này hai người đối với Từ Loan Đao không còn nhiều phẫn hận, mà đều đang thầm mắng gã Thái Thượng Lão Quân.

Vừa ra tay đã là tám viên Cửu Chuyển Kim Đan, khiến Tây Phương Giáo vốn đã nghèo rớt mồng tơi làm sao sống nổi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười.

Lập tức trực tiếp lấy ra hai mươi kiện Hậu Thiên linh bảo!

Xiển Giáo gia nghiệp lớn, đương nhiên không thiếu chút bảo vật này!

Từ Loan Đao vui vẻ thu hết linh bảo và đan dược, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy vị trí Tây Phương Quỷ Đế thuộc về Nhị sư bá Xiển Giáo!" Từ Loan Đao chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức mặt mày vui mừng, đang chuẩn bị quay đầu khoe khoang với Tây Phương Nhị Thích và sư huynh.

Kết quả đột nhiên phản ứng lại.

"Hả?

Tây Phương Quỷ Đế?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngớ người tại chỗ.

Từ Loan Đao gật đầu.

"Đúng vậy, lần này ta đấu giá vị trí Tây Phương Quỷ Đế.

Ta chưa nói với các ngươi sao?" Nhìn bộ mặt của Từ Loan Đao, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hiểu vì sao, luôn có một cảm giác muốn đấm mạnh lên đó!

Hóa ra bỏ ra cái giá hai mươi kiện Hậu Thiên linh bảo, đổi lại được một vị trí Tây Phương Quỷ Đế!

Lão đâu còn không hiểu, mình đã bị Từ Loan Đao chơi xỏ!

Tây Phương Nhị Thích và thiện thi của Thái Thượng Lão Quân bây giờ trong lòng vui như hoa nở.

Mặc dù cũng đã tặng cho Từ Loan Đao không ít đồ tốt, nhưng dù

sao cũng không bị lừa!

So với Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ, mấy người họ nghiễm nhiên là may mắn rồi.

Từ Loan Đao nhìn biểu cảm của Tây Phương Nhị Thích và Thái Thượng Lão Quân, không khỏi thở dài một hơi.

Quả nhiên, năng lực gõ mõ của mình lại tiến thêm một bước rồi!

Có thể khiến người bị gõ mõ, từ tận đáy lòng cảm thấy biết ơn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cố nén cơn giận trong lòng.

Chương 115

Lão cũng biết, mình đã bị Từ Loan Đao âm thầm gài bẫy một vố.

Mấu chốt là không thể nổi nóng chút nào!

“Gian trá!

Ta muốn vị trí Tây Phương Quỷ Đế để làm gì!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cố gắng không nhìn vào mặt Từ Loan Đao, sợ mình không nhịn được sẽ ra tay.

Từ Loan Đao lúc này lại không chịu.

“Nhị sư bá, nói không thể nói lung tung được!

Ban đầu ngài cũng không hỏi đấu giá vị trí Quỷ Đế nào mà!” Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Thái Thượng Lão Quân và Tây Phương Nhị Thích ở bên cạnh cũng hùa theo.

Chuyện này, nói đến trời cũng là Từ Loan Đao chiếm lý!

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể làm gì?

Chỉ có thể nuốt giận vào trong!

Sau đó, mọi người lại bắt đầu phân phối các vị trí còn lại.

Từ Loan Đao dựa trên nguyên tắc “công bằng công chính”, sau khi thu được những lợi ích khiến mình vô cùng hài lòng, cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa ba vị trí còn lại.

Bên Xiển Giáo, Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn và Thái Ất chân nhân, lần lượt nhận chức Tây Phương Quỷ Đế và Bắc Phương Quỷ Đế.

Thiện thi của Lão Tử, thì trở thành Đông Phương Quỷ Đế.

Bên Tây Phương Giáo, thì Địa Tạng Vương Bồ Tát đã lăn lộn ở Địa Phủ vô số năm, đã lên làm Nam Phương Quỷ Đế.

Kết quả này, đương nhiên không thể làm tất cả mọi người hài lòng.

Nhưng cũng không có gì để nói, dù sao những người không hài lòng, chỉ có thể trách tài lực không đủ.

Đợi sau khi sắp xếp xong, Thái Thượng Lão Quân thu hoạch lớn nhất không khỏi hỏi: "Không biết Phong Đô Đại Đế và Trung Ương Quỷ Đế, lại do ai đảm nhiệm?" Mặc dù trong lòng rõ ràng, hai vị trí này Từ Loan Đao tuyệt đối sẽ sắp xếp cho thân tín của mình đảm nhiệm, nhưng trong lòng mọi người vẫn tò mò.

Từ Loan Đao khẽ cười, lập tức vỗ nhẹ tay, một người toàn thân bao phủ trong hắc bào đột nhiên xuất hiện.

Không ai biết người này từ đâu đến.

Mấy vị Thánh nhân, cẩn thận cảm nhận, lại không hề nhận ra người áo đen trước mặt!

Mọi người nhìn người áo đen với ánh mắt không khỏi lóe lên một tia kiêng kỵ.

Không biết gã này từ đâu đến!

Trong mắt họ, tất cả những gì không biết đều là nguy hiểm!

"Vị này, là Phong Đô Đại Đế!" Từ Loan Đao dường như rất hài lòng với biểu cảm trên mặt mấy người này, chậm rãi mở miệng nói.

Vị người áo đen này, thực chất chính là ác thi Nhất Hà!

Phải công nhận hiệu quả của mặt nạ quả thực quá mạnh.

Không chỉ có thể che giấu dung mạo, thậm chí cả khí tức cũng trực tiếp thay đổi không ít.

Trước kia, Từ Loan Đao để nhiều thiện thi như vậy trà trộn vào Tây Phương Giáo, đều dùng những mặt nạ này che đậy khí tức, che giấu tu vi.

Bây giờ xem ra, mặt nạ này cũng hoàn toàn có thể dùng để giả làm cao thủ!

Thậm chí còn lừa phỉnh được cả các Thánh nhân!

Thái Thượng Lão Quân và những người khác khá kiêng dè nhìn nam tử hắc bào trước mặt, mặc dù không biết thân phận người này.

Nhưng đã là người được Từ Loan Đao cho làm Phong Đô Đại Đế, đối với người này, Từ Loan Đao gần như có thể tin tưởng tuyệt đối.

"Tiệt Giáo từ khi nào lại xuất hiện một vị cường giả như vậy?" "Tam sư đệ rốt cuộc giấu ta bao nhiêu bí mật?" "Tại sao một cường giả như vậy, lại răm rắp nghe theo lời Từ Loan Đao?" Bất kể là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hay Thái Thượng Lão Quân vốn xuất chúng về thuật bói toán, trong lòng đều thắc mắc.

Nhưng họ vẫn chắp tay với người áo đen trước mặt, hỏi: "Không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?" Ngữ khí của mấy người đã đủ khách sáo rồi.

Bởi vì căn bản không nhìn thấu tu vi của người áo đen trước mặt, càng không biết tính tình gã này, nên cũng không tiện đắc tội ngay lần đầu gặp mặt.

Nam tử hắc bào cũng chắp tay với mọi người, cũng không thất lễ.

"Chư vị khách sáo rồi, cứ gọi ta là Phong Đô Đại Đế là được." Thái Thượng Lão Quân: … Nguyên Thủy Thiên Tôn: … Tây Phương Nhị Thích: … Từ Loan Đao từ đâu mời về một tên dở hơi như vậy!

Cứ gọi ta là Phong Đô Đại Đế là được?

Chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân không biết, gã này đảm nhiệm thần chức Phong Đô Đại Đế sao?

Mấy người gượng cười, không nói gì thêm.

Từ Loan Đao lại mở miệng nói: "Còn vị trí Trung Ương Quỷ Đế, ta đại khái cũng có thể đoán ra, là sư tỷ của ta, Vô Đương Thánh Mẫu." Sau khi Từ Loan Đao công bố thân phận của Phong Đô Đại Đế và Trung Ương Quỷ Đế, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lười ở lại đây tiếp tục so đo với Từ Loan Đao, phất tay áo xoay người bỏ đi.

Lúc sắp đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn dặn dò Thái Ất chân nhân và những người ở lại: "Những người khác không cần để ý, nhưng tên Phong Đô Đại Đế kia tuyệt đối không được dễ dàng trêu chọc!

Nhớ kỹ!

Nhớ kỹ!" Lập tức mấy vị Thánh nhân hóa thành cầu vồng rời đi.

Thái Thượng Lão Quân thì không sao, dù sao cũng đại diện cho bản thân Thánh nhân.

Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng không quan tâm, dù sao cũng là một lão cáo già ở Địa Phủ bao nhiêu năm.

Còn Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn và Thái Ất chân nhân, thì nhìn vào Địa Phủ âm u, rơi vào hoảng loạn.

Sau khi phân phối xong các thần chức này, Từ Loan Đao và Bình Tâm nương nương lại ân ái thêm mấy ngày.

Nhưng giấc mộng đẹp cuối cùng cũng phải tỉnh.

Từ Loan Đao cũng biết, mình tuyệt đối không thể chìm đắm trong hoan ái nam nữ.

"Thật sự không thể ở lại thêm một thời gian nữa sao?

Thực ra bây giờ chàng về cũng không có việc gì mà?" Nhìn Từ

Loan Đao kiên quyết muốn rời đi, Bình Tâm nương nương lòng đau như cắt.

Mặc dù biết ngày này sớm muộn cũng sẽ đến, nhưng trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

Nàng cũng rất muốn theo Từ Loan Đao cùng về đảo Kim Ngao, nhưng bây giờ Địa Phủ mới ổn định, nhất thời không thể rời đi được.

Hơn nữa nàng là Thánh nhân Địa Đạo, lấy thân hóa Luân Hồi, muốn rời khỏi U Minh thế giới là vô cùng khó khăn.

Lần này hai người chia tay, không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Từ Loan Đao lắc đầu: "Ta ở Địa Phủ đã đủ lâu rồi, lần này cũng phải về thôi." Bình Tâm nương nương lau nước mắt nơi khóe mắt, rồi chỉ vào sau lưng Từ Loan Đao nói: "Vậy tại sao chàng lại mang cô ấy về cùng?" Cửu Phượng ở sau lưng Từ Loan Đao, vốn đang cầm một chiếc gương soi trang điểm, nghe lời Bình Tâm nương nương, sợ hãi vội giấu gương đi.

"Khụ khụ, ta nói cho nàng nghe, nàng đã cho ta tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu, ta cũng có quà muốn tặng nàng.

Vì vậy mới để Cửu Phượng cùng ta về đảo Kim Ngao, lấy món quà ta tặng nàng." Từ Loan Đao cây ngay không sợ chết đứng, vẻ mặt nghiêm túc nói với Bình Tâm nương nương.

Bình Tâm nương nương nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng vẫn để Cửu Phượng và Từ Loan Đao cùng về đảo Kim Ngao.

Nói thật, đối với món quà mà Từ Loan Đao nói, Bình Tâm nương nương cũng có chút tò mò, trong lòng càng có chút mong đợi.

Trong mắt nàng, bất kể giá trị món quà của Từ Loan Đao là bao nhiêu, ít nhất cũng thể hiện thái độ và tâm ý của hắn!

Với tốc độ của Cửu Phượng và Từ Loan Đao, không bao lâu, hai người đã xa xa nhìn thấy đảo Kim Ngao.

Trên đường đi, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Trước núi Tuấn Lang, trên mặt Cửu Phượng thoáng hiện một vệt hồng.

"Cái đó… chúng ta có vào trong không?" Từ Loan Đao lập tức cảm thấy có chút khó hiểu, chẳng lẽ Cửu Phượng định ở ngoài chờ?

Nhưng khi nhìn thấy thần sắc của Cửu Phượng, hắn lập tức hiểu ra, tiểu cô nương này rõ ràng đã hiểu lầm.

Chương 116

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười khích lệ.

“Đi thôi, ta lại không ăn thịt ngươi!” Từ Loan Đao nói xong, đi đầu vào núi Tuấn Lang.

Không biết đã bao lâu không về, nhưng mọi thứ ở đây vẫn như cũ.

Từ Loan Đao để Cửu Phượng chờ một lúc, rồi lấy ra một bình ngọc màu trắng đưa cho Cửu Phượng.

“Cầm lấy đi, đây là quà cho Vu tộc.” Từ Loan Đao thản nhiên nói.

Rồi không nói gì thêm.

Nhưng lúc này Cửu Phượng lại nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt mong đợi.

Từ Loan Đao không khỏi có chút ngẩn người.

Tiểu cô nương này, cũng hơi tham lam quá rồi nhỉ?

Còn chưa mở bình ngọc ra xem, thậm chí còn không biết ta tặng thứ gì, lại dùng ánh mắt mong đợi như vậy nhìn ta?

Từ Loan Đao nhất thời cùng Cửu Phượng mắt to trừng mắt nhỏ, không khí lập tức trở nên có chút khó xử.

Cuối cùng Từ Loan Đao lên tiếng trước.

“Chỉ một bình này thôi, không có nữa đâu.” Nghe Từ Loan Đao nói vậy, trên mặt Cửu Phượng không khỏi thoáng qua một tia thất vọng.

“Chỉ có thế thôi sao?” Từ Loan Đao một mình đưa nàng về đảo Kim Ngao, Cửu Phượng vốn tưởng mùa xuân đã đến, cái gọi là lấy quà chỉ là một cái cớ.

Kết quả không ngờ, gã Từ Loan Đao này, thật sự định để nàng làm người chạy việc!

"Mở ra xem đi." Từ Loan Đao cười nói.

Mặc dù là một thẳng nam, nhưng đến mức này mà không biết tâm tư của Cửu Phượng, thì chỉ có thể là trí tuệ có vấn đề.

Chỉ là, bây giờ Từ Loan Đao còn một đống chuyện bám theo sau, thực sự không có tâm tư dây dưa với Cửu Phượng nữa.

Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Cửu Phượng mặt mày thất vọng.

Nàng liếc nhìn bình ngọc màu trắng trong tay, nhẹ nhàng mở ra.

"Ầm!" Một luồng khí huyết nồng đậm, lập tức tuôn ra!

Chỉ cần hít sâu một hơi, Cửu Phượng đã cảm thấy thực lực nhục thân của mình, mơ hồ tăng lên một chút.

Bên trong, toàn bộ đều là huyết dịch vàng óng!

Nồng độ huyết khí, so với tâm đầu huyết của Thập Nhị Tổ Vu mà nàng từng thấy, không biết đậm đặc hơn bao nhiêu!

Quá quý giá rồi!

Nguyên bản Cửu Phượng vì Từ Loan Đao từ chối mà cảm thấy buồn bã.

Nhưng khi nhìn thấy một bình đầy tinh huyết màu vàng kim, trong lòng chỉ còn lại sự hoảng sợ.

Thứ quý giá như vậy, không biết nên nhận hay nên từ chối!

"Thứ quý giá như vậy, chắc cũng không nhiều đâu?

Bây giờ tu vi của ngài cũng cần đề thăng, giữ lại dùng đi!" Cửu Phượng cuối cùng cắn răng, chuẩn bị từ chối.

Vật có khí huyết mạnh mẽ như vậy, đối với Vu tộc tuyệt đối là

thứ cấp bách.

Nhưng Cửu Phượng đối mặt với vật quý giá như vậy, lại hy vọng có thể để Từ Loan Đao giữ lại dùng.

Dường như nhìn ra sự lo lắng trong lòng Cửu Phượng, Từ Loan Đao cười an ủi: "Bảo ngươi nhận thì cứ nhận đi!

Vật này là tâm đầu huyết của Bàn Cổ, đối với Vu tộc tuyệt đối có lợi ích to lớn!" Từ Loan Đao rất hào phóng phất tay nói.

Tâm đầu huyết của Bàn Cổ, nói thật hắn không hề tiếc chút nào!

Phải biết rằng, hắn có cả một trái tim Bàn Cổ hoàn chỉnh!

Thứ như tâm đầu huyết, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, gần như có thể tạo ra liên tục.

Vì vậy, tặng đi nhiều tâm đầu huyết của Bàn Cổ như vậy, Từ Loan Đao cũng không hề tiếc nuối.

Tâm đầu huyết của Bàn Cổ!

Cửu Phượng sững sờ.

Huyết dịch màu vàng kim trong bình ngọc, là tâm đầu huyết của Bàn Cổ!

Bàn Cổ là nhân vật thế nào, người trong Hồng Hoang ai mà không biết!

Đối với Vu tộc, Bàn Cổ càng là nhân vật cấp bậc tiên tổ.

Có được một bình tâm đầu huyết của Bàn Cổ, đối với Vu tộc hiện tại, tác dụng quá lớn rồi!

Nghe Từ Loan Đao nói vậy, sau khi do dự một lúc, Cửu Phượng đã nhận lấy.

Lập tức, nàng trang trọng hành lễ với Từ Loan Đao.

“Ân tình lần này, Vu tộc chúng ta nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ!” Cửu Phượng trịnh trọng nói.

Bây giờ Từ Loan Đao, trong lòng Cửu Phượng đã vượt xa sự yêu thích nam nữ.

Nhiều hơn, là sự tôn sùng!

Từ Loan Đao thấy Cửu Phượng như vậy, lập tức dở khóc dở cười.

“Ta và Bình Tâm nương nương nhà các ngươi là một đôi phu thê, ta cũng là nửa người Vu tộc rồi, không cần khách sáo như vậy.” Sau khi hàn huyên với Từ Loan Đao một lúc, Cửu Phượng liền cáo từ.

Nàng nóng lòng muốn mang món quà này của Từ Loan Đao về! … Lúc này tại Địa Phủ, trong Bình Tâm Điện.

Bình Tâm nương nương đang bận rộn xử lý một số sự vụ của Địa Phủ.

Bên cạnh nàng, Khoa Phụ, Đại Nghệ và Hình Thiên cùng một đám người Vu tộc cũng đang bận rộn qua lại.

Bây giờ trong Địa Phủ, lại thêm một cơ chế thưởng phạt mới, nên cần một thời gian để dung hợp, sự vụ cũng tương đối nhiều.

“Nương nương!

Nương nương!

Ta về rồi!” Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh vang lên.

Trên mặt Bình Tâm nương nương lộ ra một nụ cười. 15.

Cửu Phượng tiểu cô nương này cuối cùng cũng về, trong lòng nàng cũng luôn mong chờ.

Đương nhiên, mong chờ hơn là món quà mà Từ Loan Đao nói.

Chỉ thấy Cửu Phượng từ ngoài điện, vui vẻ nhảy chân sáo đi vào trong đại điện.

Mọi người lập tức tập trung ánh mắt vào một bình ngọc trắng trong tay nàng, hiển nhiên đó là món quà đáp lễ của Từ Loan Đao.

"He he, cũng không biết cô gia tặng thứ gì." Khoa Phụ cười hắc hắc, có chút khích lệ nói.

Cửu Phượng nhìn vẻ mặt mong đợi của mọi người, cố gắng kiềm chế biểu cảm hưng phấn, cố gắng không để lộ ra.

Nàng cung kính đưa bình ngọc trắng trong tay cho Bình Tâm nương nương.

Chương 117

Nói thật, trong lòng nàng có chút hâm mộ Bình Tâm nương nương.

Cửu Phượng trong lòng hoàn toàn rõ ràng, lý do Từ Loan Đao cho Vu tộc thứ quý giá như vậy, hoàn toàn là vì nể mặt Bình Tâm nương nương.

Nếu nàng cũng có một người đàn ông, nguyện ý vì mình trả giá nhiều như vậy thì tốt biết mấy.

Nếu Từ Loan Đao biết được suy nghĩ nội tâm của Cửu Phượng, nhất định sẽ cười không ngậm được mồm.

Đối với hắn, tâm đầu huyết của Bàn Cổ thật sự không phải là thứ gì quá quý giá.

Chỉ bỏ ra một chút như vậy, đã xây dựng được một hình tượng tuyệt thế hảo nam nhân trong lòng Cửu Phượng, không thể không nói là lời to rồi.

Bình Tâm nương nương sau khi nhận được bình ngọc, vui vẻ nhận lấy.

Lúc này Khoa Phụ và những người khác cũng sáp lại gần, cũng tò mò xem cô gia này tặng thứ gì tốt!

"Ầm!" Một luồng khí huyết chi lực ngút trời!

Thậm chí khiến Bình Tâm nương nương, cùng Khoa Phụ và các thành viên Vu tộc khác, đều cảm thấy huyết mạch của mình bị áp chế một chút!

Trong Bình Tâm Điện, một luồng khí huyết chi lực gần như không thể khống chế không ngừng lan tỏa!

Mọi người chỉ cần hít sâu một hơi, là có thể cảm nhận được khí huyết chi lực trong cơ thể một trận sôi trào.

Quá nồng đậm rồi!

Thậm chí họ còn nghi ngờ, không biết có phải Từ Loan Đao đã giết Đạo Tổ, mới lấy ra được một bình tinh huyết như vậy!

Bình Tâm nương nương là người kinh ngạc nhất trong số họ.

Tu vi của nàng vô cùng cao thâm.

Chính cái gọi là đứng càng cao, nhìn càng xa.

Với tu vi của nàng, khi đối mặt với một bình huyết dịch màu vàng kim, từ sâu trong huyết mạch lại sinh ra một cảm giác bất lực.

"… Rốt cuộc là huyết dịch gì?" Bình Tâm nương nương thực sự không đoán ra, rốt cuộc Từ Loan Đao lấy huyết dịch này từ đâu.

Vì vậy lúc này cũng chỉ đành hỏi Cửu Phượng.

Cửu Phượng nghe Bình Tâm nương nương hỏi, không khỏi hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng nói: "Vật này, là tâm đầu huyết của Bàn Cổ!" Câu trả lời của Cửu Phượng, kinh thiên động địa!

"Không thể nào!

Tâm đầu huyết của Bàn Cổ đại thần…" Mọi người trước tiên rơi vào một mảnh tĩnh lặng, sau đó Hình Thiên là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng đó.

Nhưng lời của y chưa nói xong, đã bị Bình Tâm nương nương hung hăng trừng mắt một cái.

Hình Thiên trong lòng căng thẳng, trên mặt lộ ra vẻ gượng gạo.

Cái miệng này, thật không biết giữ mồm giữ miệng!

Ngay cả cô gia nhà mình cũng dám chất vấn!

Nhưng cũng không trách y nhất thời thất thố.

Đổi lại là ai, nghe thấy một bình tinh huyết trước mắt là tâm đầu huyết của Bàn Cổ đại thần, e rằng trong lòng cũng không thể bình tĩnh được.

Cuối cùng, Bình Tâm nương nương đưa ra phán đoán của mình.

"Ta gần như có thể khẳng định trăm phần trăm, đây tuyệt đối là tâm đầu huyết của Bàn Cổ đại thần!

Chuyện này ghi nhớ trong lòng là được, tuyệt đối không được rêu rao!" Nàng là cường giả Thánh cảnh, đối với cảm nhận khí tức trong huyết dịch màu vàng kim này, tuyệt đối không thể sai được.

Mọi người nghe Bình Tâm nương nương nói vậy, lập tức trong lòng kinh ngạc.

Đương nhiên họ biết, trong chuyện này, Bình Tâm nương nương tuyệt đối không nói dối, dù sao Bàn Cổ đại thần, chính là Phụ thần của Vu tộc!

Bây giờ, những người Vu tộc này, đối với cô gia Từ Loan Đao, đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

Trong mắt họ, Từ Loan Đao nhẹ nhàng lấy ra một bình tâm đầu huyết của Bàn Cổ đại thần, thực sự là quá nể mặt Vu tộc rồi! … Trên đảo Kim Ngao.

Từ Loan Đao sau khi tiễn Cửu Phượng đi, trực tiếp tiến vào không gian Hỗn Độn Châu.

Lúc này, trong lòng hắn tràn đầy mong đợi.

Trong phần thưởng của hệ thống trước đó, đã cho hắn một bản nguyên pháp tắc Thời Gian hoàn chỉnh!

So với phần thưởng trước đây, pháp tắc Thời Gian này hoàn toàn

khác!

Pháp tắc Thời Gian trước đó, nhiều nhất chỉ là vật phẩm tiêu hao một lần, khiến tốc độ tu luyện của hắn không tương xứng với thời gian bên ngoài.

Đối với bất kỳ ai, tác dụng của nó đều vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng thứ này rốt cuộc chỉ có thể sử dụng một lần, nên bình thường Từ Loan Đao cũng rất dè dặt.

Nhưng, bản nguyên pháp tắc Thời Gian thì khác.

Chỉ cần Từ Loan Đao có thể dung luyện bản nguyên pháp tắc Thời Gian, là có thể trực tiếp nắm giữ pháp tắc Thời Gian!

Hoàn toàn nắm giữ!

Không chỉ là quyền sử dụng một lần. 16.

Mặc dù con đường hắn đi luôn là kế thừa pháp tắc Lực Lượng của Bàn Cổ đại thần.

Nhưng, pháp tắc Thời Gian cũng là một trong mười đại thượng phẩm pháp tắc, chỉ đứng sau sự tồn tại của pháp tắc Lực Lượng.

Nếu có thể thông qua bản nguyên pháp tắc Thời Gian trực tiếp nắm giữ nó, đối với Từ Loan Đao tuyệt đối là lợi ích to lớn!

“Dung luyện bản nguyên pháp tắc Thời Gian!” Từ Loan Đao thầm niệm trong lòng.

Sau đó, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều bị bao phủ trong một tầng sương mù của thời gian.

Trong đầu, càng được rót vào vô số thông tin!

Những thông tin này, toàn bộ đều là cảm ngộ về pháp tắc Thời Gian!

Đồng thời, cơ thể của Từ Loan Đao, dường như cũng đang không ngừng dung luyện thêm một số thứ.

Càng ngày càng khớp với pháp tắc Thời Gian!

Khi vừa mới tiếp xúc với bản nguyên pháp tắc Thời Gian, Từ Loan Đao chỉ cảm thấy như đã trải qua vô số năm tháng.

Quá khứ, hiện tại, tương lai của trời đất, lần lượt hiện ra trước mắt hắn.

Vừa giống như vô số nguyên hội, lại vừa giống như một cái chớp mắt.

Phải thừa nhận rằng, pháp tắc Thời Gian tuyệt đối là một trong những pháp tắc huyền diệu nhất thế gian!

Cảm giác huyền diệu này, khiến người tu luyện không khỏi có khả năng rơi vào dòng sông thời gian!

Vì vậy, người tu luyện pháp tắc Thời Gian, cũng thường rất ít.

Nếu hơi bất cẩn, rơi vào dòng sông thời gian mà không tự biết, không biết khi nào tỉnh lại, đã qua vô số nguyên hội.

Nhưng, đồng thời lấy pháp tắc Lực Lượng làm chủ tu Từ Loan Đao, tâm trí có thể nói là kiên cố không thể phá vỡ.

Dòng sông thời gian nhỏ nhoi, căn bản không thể khiến hắn sa vào vũng lầy.

Từ Loan Đao bắt đầu âm thầm dung luyện đạo bản nguyên pháp tắc Thời Gian này, tin rằng không lâu sau khi dung luyện hoàn toàn thành công, hắn sẽ có thể triệt để nắm giữ pháp tắc Thời Gian!

Chương 118

… Lúc này tại núi Côn Lôn, trong Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở vị trí cao nhất, tâm thần khẽ động, bắt đầu bấm tay tính toán.

“Phong Thần lượng kiếp, dường như sắp bắt đầu rồi!” Rất nhanh, toàn bộ đạo trường của Xiển Giáo vang lên từng tiếng chuông vàng.

Chúng đệ tử trong lòng lập tức kinh ngạc.

Chuông vàng vang lên, đại biểu cho Thập Nhị Kim Tiên bắt buộc phải có mặt đầy đủ.

Rất nhanh, Quảng Thành Tử và những người khác đã đến Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chúng đệ tử trước mặt, trong lòng không khỏi dâng lên một tia bi thương.

Hiện tại Thập Nhị Kim Tiên, Từ Hàng đạo nhân không thấy tung tích, Thái Ất chân nhân và Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn, thì lại đang ở Địa Phủ.

Đợi Quảng Thành Tử và mấy vị Kim Tiên đến xong, mới phát hiện Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người cũng ở đây!

Phải biết rằng, hai gã này, đều chỉ là đệ tử ký danh của sư tôn, bình thường căn bản không có tư cách vào Kim Khuyết Cung!

Mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim đứng yên, trong lòng âm thầm có một phen phỏng đoán.

E rằng, lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu tập, là vì chuyện Phong Thần lượng kiếp!

Nhìn đám đệ tử ngồi dưới, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia hài lòng.

Mặc dù Xiển Giáo, không có một thiên tài tuyệt thế như Từ Loan Đao, nhưng dù sao cũng đều là rồng phượng trong loài người.

"Lần này gọi các ngươi đến, chắc các ngươi cũng đã rõ ràng." "Ta trong lòng có cảm ứng, e rằng không lâu nữa, Phong Thần lượng kiếp sẽ sắp bắt đầu, lúc đó cả thế giới đều sẽ bị cuốn vào một mảnh hỗn loạn." "Xiển Giáo ta, phải trong lần Phong Thần lượng kiếp này triệt để quật khởi!" Trong mắt Nguyên Thần Thiên Tôn, lóe lên một tia kiên nghị.

Mặc dù, trong Phong Thần lượng kiếp người đầu tiên ký tên là Thông Thiên giáo chủ của Tiệt Giáo, cũng có nghĩa là Tiệt Giáo trong lần lượng kiếp này tất sẽ đứng mũi chịu sào.

Nhưng Xiển Giáo cũng là người thứ hai ký tên, có nghĩa là lần đại kiếp này, đối với họ vừa là một thử thách, càng là một kỳ ngộ! … 17.

Dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, các đệ tử này từng người một đều mang lòng lo lắng.

Mỗi một lần lượng kiếp, đều vô cùng hung hiểm, Thánh nhân trong đó, cũng cần phải cẩn thận.

Hơi bất cẩn, vô số năm khổ tu có khả năng công cốc, hóa thành bọt nước.

Hơn nữa lần Phong Thần lượng kiếp này, đứng mũi chịu sào là Tiệt Giáo và Xiển Giáo.

Thực lực dù mạnh đến đâu, cũng tuyệt đối không dám ở trước mặt Phong Thần lượng kiếp mà có chút phóng túng.

Vì vậy bất kể là Quảng Thành Tử hay các đệ tử khác, từng người một đều im lặng không nói, cẩn thận lắng nghe Nguyên Thủy Thiên

Tôn giáo huấn.

Nhưng, hình thành sự tương phản rõ rệt với lòng của mọi người, lại là Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người.

Hai người đều có tướng phi hùng, thân mang mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng, không sợ nhân quả Phong Thần.

Vì vậy, lần Phong Thần đại kiếp này, chỉ cần cẩn thận một chút, không chừng có thể từ đó được cơ duyên to lớn!

Vì vậy, hai người đều vẻ mặt nhiệt thành nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một hơi, nói: "Các ngươi cũng rõ ràng, năm đó lão sư triệu tập chúng ta các Thánh nhân, ba lần bàn bạc Phong Thần!

Là để giao phó rõ ràng vai trò của các thế lực trong Phong Thần lượng kiếp." "Ta biết từng người các ngươi đều thân mang tư chất thiên nhân, đều là cao thủ hàng đầu của Xiển Giáo ta, nhưng nhớ kỹ phải tránh kiêu tránh nóng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ba la ba la một đống lớn, chẳng qua là để các đệ tử cẩn thận hơn trong Phong Thần lượng kiếp.

Mọi người trong lòng cũng đều rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói nhiều như vậy đều là vì tốt cho họ.

Vì vậy những người này trong lòng đương nhiên sẽ không cảm thấy phiền chán, ngược lại từng người một vẻ mặt cảm kích nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong lòng cũng đã quyết định, đợi sau khi về, nhất định phải chuẩn bị tốt các loại linh bảo.

Cố gắng trong lần đại kiếp này, trước tiên phải sống sót, sau đó mới mưu cầu phần cơ duyên thuộc về mình!

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không kể hết mọi chuyện.

Lão biết, can thiệp quá nhiều vào các đệ tử này, đôi khi cũng chưa chắc là một chuyện tốt.

Mỗi người đều có cơ duyên của mỗi người!

Đúng lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên hướng ánh mắt về phía Khương Tử Nha và Thân Công Báo đứng ở cuối cùng.

Ánh mắt của mọi người cũng theo đó chú ý đến hai người.

Khương Tử Nha trong lòng không khỏi có chút căng thẳng, còn Thân Công Báo thì vẻ mặt hưng phấn.

Hắn biết, cơ duyên đã đến!

"Các ngươi cũng đều biết, Phong Thần lượng kiếp, lão sư ban xuống hai kiện bảo vật.

Lần lượt là Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng." "Đả Thần Tiên, cuối cùng đã rơi vào tay sư đệ của ta, bị Tiệt Giáo nắm giữ." "Nhưng Phong Thần Bảng lại rơi vào tay ta!

Vì vậy ta phải chọn một người ra, chủ trì Phong Thần Bảng!" Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến trong lòng tất cả mọi người không khỏi đều nóng lòng.

Nếu Phong Thần Bảng có thể rơi vào tay mình, không biết có thể mưu cầu được bao nhiêu lợi ích.

Chỉ là, Quảng Thành Tử và mấy người cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Họ biết, dù có được Phong Thần Bảng, e rằng cũng không chịu nổi lực nhân quả mạnh mẽ của Phong Thần lượng kiếp!

Nhìn những ánh mắt nóng lòng của các đệ tử, Nguyên Thủy Thiên

Tôn lắc đầu.

“Không cần ta nói chắc các ngươi cũng đều rõ ràng rồi chứ?

Phong Thần Bảng trừ phi người thân mang tướng phi hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng mới có thể nắm giữ, mới có thể chịu đựng được nhân quả to lớn của Phong Thần lượng kiếp.” Nói đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía Thân Công Báo và Khương Tử Nha.

Nhất thời, trong ánh mắt của nhiều người nhìn về phía hai người, tràn đầy hâm mộ và ghen tị.

Trong lòng đều đang oán hận, tại sao mình không phải là tướng phi hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng!

Như vậy một khi nắm giữ Phong Thần Bảng, trong Phong Thần lượng kiếp gần như tương đương với vật bảo mệnh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ cũng rơi vào rối rắm.

Vốn dĩ lão tưởng rằng Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên đều có thể rơi vào tay Xiển Giáo.

Như vậy, Khương Tử Nha và Thân Công Báo, một người nắm giữ Phong Thần Bảng, một người nắm giữ Đả Thần Tiên.

Giữa họ vừa có thể hình thành sự cạnh tranh lành mạnh, cũng có thể kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng vạn lần không ngờ, Đả Thần Tiên lại rơi vào tay Thông Thiên giáo chủ.

Còn lại một cái Phong Thần Bảng, khi đối mặt với hai người có phần khó phân xử!

Thân Công Báo tâm tư cực kỳ tinh ranh, một mắt đã nhìn ra sự rối rắm trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng hắn cũng không hề lo lắng.

Bất luận tu vi hay tâm trí, hắn đều mạnh hơn Khương Tử Nha không biết bao nhiêu lần!

Chỉ cần đầu óc Nguyên Thủy Thiên Tôn không có vấn đề, nhất định sẽ chọn hắn!

Khương Tử Nha thì vẻ mặt vô vọng, bản lĩnh của mình hắn trong lòng rõ ràng, trong lòng không còn xa vọng sư tôn sẽ trao Phong Thần Bảng cho mình.

Một lúc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như đã quyết định.

"Khương Tử Nha, Phong Thần Bảng giao cho ngươi!" Lão chậm rãi mở miệng nói.

Trên mặt Thân Công Báo lộ ra một nụ cười.

Phong Thần Bảng là của ta rồi, của ta rồi!

Chương 119

Đúng lúc Thân Công Báo chuẩn bị tiến lên tạ ơn, bên cạnh hắn Khương Tử Nha lẩm bẩm: "Phong Thần Bảng là của ta rồi!" Lúc này Thân Công Báo mới phản ứng lại!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã trao Phong Thần Bảng cho Khương Tử Nha!

Trước mặt chín vị Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra một cuộn trục toàn thân đầy phù văn, giao vào tay Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha tinh thần phấn chấn, trong lòng vô cùng kích động.

Vạn lần không ngờ, sư tôn sẽ trao Phong Thần Bảng cho mình!

"Tạ sư tôn!

Đệ tử nhất định không phụ sự phó thác của sư tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hài lòng gật đầu.

Trong mắt lão, mặc dù thực lực và tâm trí của Thân Công Báo đều mạnh hơn Khương Tử Nha, nhưng Thân Công Báo rốt cuộc là một con báo tinh!

Nếu để loại sinh ra từ trứng ẩm, loài lông vũ vảy sừng này cầm Phong Thần Bảng, lấy danh nghĩa Xiển Giáo đi lại trong thiên hạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể mất mặt như vậy!

Vì vậy sau khi cân nhắc, lão đã trao Phong Thần Bảng cho Khương Tử Nha.

"Tử Nha, ngươi ở dưới trướng ta thời gian cũng không ngắn, lần này chủ trì Phong Thần lượng kiếp, chỉ cần công thành trở về, trong các vị trí Thập Nhị Kim Tiên, sẽ có một chỗ cho ngươi!" Nguyên

Thủy Thiên Tôn trực tiếp hứa hẹn.

Lão biết, Từ Hàng đạo nhân đã bị Từ Loan Đao giết chết, hiện tại Thập Nhị Kim Tiên vừa hay trống ra một vị trí, vì vậy mới cho Khương Tử Nha lời hứa này.

Khương Tử Nha lập tức đại hỉ!

Trở thành đệ tử ký danh của Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết bao nhiêu năm, thời gian nhập môn còn lâu hơn Thân Công Báo.

Nhưng tu vi của hắn mãi tiến triển chậm chạp, căn bản không dám xa vọng có ngày đạt đến địa vị như Thập Nhị Kim Tiên.

Kết quả không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân hứa hẹn, chỉ cần công thành trở về, vị trí Thập Nhị Kim Tiên tất nhiên sẽ có một chỗ cho hắn!

Lời hứa như vậy, đối với Khương Tử Nha còn khiến hắn động lòng hơn cả những phần thưởng linh bảo!

Khương Tử Nha có thể nói là gió xuân đắc ý vó ngựa nhanh!

Hiện tại, trong lòng hắn không biết vui sướng đến mức nào!

Vốn tưởng rằng lần này Phong Thần Bảng dù thế nào cũng không thể là của mình, nhưng vạn lần không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cho!

Hơn nữa, còn hứa hẹn cho hắn một vị trí Thập Nhị Kim Tiên!

Chuyện tốt trời ban như vậy, làm sao không thể không hưng phấn a a!

Nhưng trái ngược hoàn toàn với Khương Tử Nha, lúc này Thân Công Báo trong lòng không biết phẫn nộ đến mức nào.

Hiện tại hắn bắt đầu có chút hoài nghi nhân sinh.

Sau khi vào núi Côn Lôn, bái dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành một đệ tử ký danh, Thân Công Báo vẫn luôn bắt đầu chăm chỉ tu luyện.

Nhưng, mãi mãi không được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng!

Người khác đều có thể ở đạo trường Xiển Giáo trên núi Côn Lôn tu luyện, hắn khổ sở ở bên cạnh đạo trường mở một cái sơn động tạm coi là nơi ở.

Thậm chí hộ sơn đại trận cũng không bao phủ đến động phủ của hắn!

Vốn tưởng rằng, tu luyện chăm chỉ nỗ lực như vậy, nhất định sẽ được Nguyên Thủy Thiên Tôn để mắt đến.

Lần Phong Thần lượng kiếp này, cũng nhất định sẽ giao cho hắn chủ trì, để bù đắp cho tấm lòng hướng đạo của hắn!

Nhưng vạn lần không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn thà chọn Khương Tử Nha cũng không muốn chọn hắn!

Chẳng lẽ là vì hắn là yêu tộc xuất thân sao!

Hiện tại trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

Sớm đã nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn coi thường yêu tộc, vốn tưởng rằng chỉ cần nỗ lực tu luyện, Nguyên Thủy Thiên Tôn tất sẽ thay đổi thành kiến với hắn.

Nhưng bây giờ xem ra, thành kiến của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với yêu tộc, nào có thay đổi nửa phần!

Vào khoảnh khắc này, trong lòng Thân Công Báo không khỏi nảy sinh ý định phản bội đào tẩu.

Không khỏi nhớ lại, trước đó Từ Loan Đao đã cho hắn một bình tiên thiên tử dịch.

Cũng chính vì như vậy, nên tu vi của hắn mới có thể trong thời gian ngắn như vậy đề thăng lên Chuẩn Thánh nhất trọng thiên.

Người trong cả thế giới Hồng Hoang đều rõ ràng, Tiệt Giáo do Thông Thiên giáo chủ sáng lập, hữu giáo vô loại, gần như thu nạp các loại chủng tộc tu luyện chi nhân.

Cũng chính vì như vậy, Tiệt Giáo mới có được cảnh tượng huy hoàng vạn tiên triều bái.

Nếu bây giờ hắn ở Tiệt Giáo, mọi thứ đều xem thực lực nói chuyện, căn bản sẽ không để ý đến thân phận yêu tộc của hắn phải không?

Ý nghĩ này trong lòng Thân Công Báo không ngừng nảy sinh lan tràn, giống như cỏ dại mọc điên cuồng!

Dường như cảm nhận được, lông mày Nguyên Thủy Thiên Tôn nhướng lên, không khỏi nhìn về phía Thân Công Báo.

Thân Công Báo cảm nhận được ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức đè nén suy nghĩ lung tung trong lòng.

Mình điên thật rồi, ở trước mặt Thánh nhân lại có suy nghĩ này!

Phải biết rằng, thủ đoạn của Thánh nhân không thể tưởng tượng được.

Nếu thật sự bị Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được suy nghĩ trong lòng, dù thế nào cũng sẽ không tha cho mình!

Hắn cẩn thận nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ra manh mối.

"Được rồi, sự đã đến nước này, đều lui ra, chuẩn bị kỹ càng đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, nói.

Lập tức chín vị Kim Tiên, rời đi.

Lúc sắp đi, đều đến trước mặt Khương Tử Nha, chúc mừng một phen.

Chỉ cần công thành thân lui, sau khi Phong Thần đại kiếp hoàn thành, tự nhiên là tiểu sư đệ rồi, Khương Tử Nha thân mang Phong Thần Bảng, tự nhiên cũng hy vọng có thể cùng Khương Tử Nha thân cận hơn.

Khương Tử Nha trên mặt mang theo một tia vui mừng và cung kính, cùng mấy vị sư huynh lần lượt chào hỏi.

Thân Công Báo nhìn vào mắt, hận trong lòng!

Răng hàm sắp nghiến nát rồi!

Thân Công Báo nhất thời thậm chí quên cả hành lễ cáo từ với chín vị Kim Tiên, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Chính cái gọi là lùi một bước càng nghĩ càng tức, sau khi về động phủ, nhìn động phủ tồi tàn.

Thân Công Báo cuối cùng đã quyết định, quyết định phản bội Xiển Giáo, gia nhập Tiệt Giáo!

Nhưng khi nảy sinh ý nghĩ này, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Kim Khuyết Cung lập tức cảm nhận được.

Tâm niệm của Thánh nhân, không gì không thông!

Trước đó Thân Công Báo ở Kim Khuyết Cung sinh ra oán niệm, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cảm nhận được.

Bây giờ không ngờ, Thân Công Báo thật sự định phản bội, muốn đi gia nhập Tiệt Giáo!

“Con báo nhỏ này, ta không màng thân phận yêu tộc, phá cách thu ngươi làm đệ tử ký danh, không ngờ ngươi không biết đủ!” Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia sát ý.

Lão thật sự đã động sát tâm!

Nếu thật sự để Thân Công Báo loại người thân mang tướng phi hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng này, trốn đến Tiệt Giáo.

Đối với Xiển Giáo tuyệt đối là một đại tai nạn!

Chỉ là, mệnh cách của Thân Công Báo cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng kiêng kỵ!

Thân mang mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng, gánh vác nhân quả to lớn của Phong Thần đại kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu lấy thân phận Thánh nhân ra tay, loại nhân quả này thực sự quá lớn!

Chương 120

"Chín vị tiên đừng đi." Lúc này nhìn chín vị Kim Tiên trong đại điện, chưa kịp rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó.

Chín vị Kim Tiên đều không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn có ý định gì, nhưng từng người một cung kính nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, đợi sự phân phó của lão.

"Ta trong lòng có cảm ứng, Thân Công Báo nghịch đồ này e rằng sắp phản bội Xiển Giáo ta, ta thân là Thánh nhân không tiện ra tay, các ngươi thay vi sư thanh lý môn hộ đi!" Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến trong lòng mọi người kinh ngạc.

Đều biết, sư tôn nhà mình trong lòng đã có sát ý!

"Chúng ta nhất định không phụ sự phó thác của sư phụ!" Quảng Thành Tử dẫn đầu một đám Kim Tiên, vỗ ngực đáp ứng.

Lập tức chín vị Kim Tiên, từng người phấn chấn tinh thần, hướng về phía động phủ của Thân Công Báo ở xa hóa thành cầu vồng bay đi!

Nhưng đợi khi đến động phủ của Thân Công Báo, lại phát hiện trong động trống không, Thân Công Báo sớm đã trốn đi rồi!

"Truy!" Quảng Thành Tử thân là đại sư huynh, lập tức quyết đoán phân phó.

Mọi người đều biết, Thân Công Báo gã này nhất định sẽ trốn đến Tiệt Giáo, dù sao trong thế giới Hồng Hoang, một khi phản bội Xiển Giáo, ngoài Tiệt Giáo ra, không có bất kỳ thế lực nào dám thu nhận!

Quả nhiên không ngoài dự liệu!

Mọi người truy đuổi một lúc, đã xa xa nhìn thấy thân hình ung dung của Thân Công Báo.

Gã này sau khi rời khỏi Xiển Giáo, giống như tảng đá lớn trong lòng đã được đặt xuống.

Vốn tưởng rằng không ai biết hướng đi của mình, không ngờ sau lưng đột nhiên chín vị Kim Tiên cùng đuổi theo!

Thân Công Báo gã này lập tức bị dọa một phen kinh hãi!

Nếu bị chín vị fan cuồng của Nguyên Thủy Thiên Tôn đuổi kịp, tuyệt đối khó giữ được mạng nhỏ!

"Thân Công Báo!

Sư tôn bình thường đối xử với ngươi không tệ, không ngờ ngươi lại phản bội!

Hôm nay chúng ta liền thay sư tôn thanh lý môn hộ!" Quảng Thành Tử xa xa lớn tiếng hét.

Thân Công Báo không thèm để ý, tốc độ đột nhiên tăng lên gấp đôi, lập tức hướng về phía đông bay đi!

Thực lực của hắn dưới sự giúp đỡ của tiên thiên tử dịch của Từ Loan Đao, sớm đã là Chuẩn Thánh cảnh nhất trọng thiên.

Hơn nữa, trên người gã này có một môn linh bảo chuyên đề thăng tốc độ, Bản Nguyên Như Ý Toa.

Tốc độ chạy trốn, tuyệt đối là hàng đầu!

Bọn người Quảng Thành Tử trong lòng kinh hãi. 18.

Không ngờ, Thân Công Báo bình thường trông có vẻ kín tiếng, tốc độ lại nhanh đến vậy!

Thực lực của hắn rõ ràng đã là Chuẩn Thánh cảnh nhất trọng thiên!

Xem ra, gã này e rằng đã sớm có lòng khác, hoặc là có cơ duyên

của riêng mình, nếu không tu vi không thể nào tăng nhanh đến thế.

Điều này càng khiến Cửu Đại Kim Tiên quyết tâm phải giết chết Thân Công Báo!

Tu vi của mấy người Quảng Thành Tử thực ra cũng không yếu, từng người đều lấy ra linh bảo có thể tăng tốc độ trong tay.

Hoặc là thi triển thần thông giúp tốc độ tăng vọt trong thời gian ngắn, đuổi theo Thân Công Báo phía trước!

Thân Công Báo mang mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng, tuyệt đối không thể bái nhập Tiệt Giáo!

Nếu không, đến lúc Phong Thần đại kiếp ập tới, với cái tính cách vặn vẹo của Thân Công Báo, không biết sẽ gài bẫy bao nhiêu người nữa!

Nghĩ vậy, Cửu Đại Kim Tiên ai nấy đều dốc hết sức bình sinh, truy kích Thân Công Báo!

Thân Công Báo tuy thực lực đã là Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, nhưng thực lực của mấy người Quảng Thành Tử cũng không hề yếu.

Vì thế, nhất thời mọi người đuổi ta bắt, khoảng cách giữa hai bên không hề bị kéo giãn.

Nhìn mấy kẻ bám dai như đỉa đói phía sau, Thân Công Báo cắn răng.

Cuối cùng, hắn cắn nát đầu lưỡi, dùng một tia tinh huyết để thúc đẩy tốc độ!

Trong nháy mắt, tốc độ của Thân Công Báo lại tăng lên một đoạn lớn!

Quảng Thành Tử thấy vậy không kinh sợ mà còn vui mừng, nói: "Mọi người cố gắng lên, Thân Công Báo sắp không trụ nổi rồi!" Thân

Công Báo hiện tại tuyệt đối đã bị dồn vào đường cùng, nếu không cũng không cần phải dùng đến tinh huyết để tăng tốc!

Nghĩ vậy, mặc dù tốc độ của họ cũng gần như đã đến cực hạn, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng bám sát theo sau.

Thân Công Báo lúc này trong lòng vô cùng uất ức!

Lúc đi cũng không để lộ sơ hở, chắc chắn là ý nghĩ trong lòng đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phát giác!

Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự coi trọng hắn, phái cả chín đệ tử Kim Tiên ra truy sát!

Thân Công Báo không nhịn được hét về phía sau: "Đừng đuổi nữa!

Dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ một phen, ngày thường ta bưng trà rót nước cho các ngươi không có công lao cũng có khổ lao, tha cho ta một mạng thì thế nào!" Hiện tại đối với Thân Công Báo mà nói, thời gian chính là sinh mệnh.

Phía trước không xa là Đông Hải, hắn tin rằng chỉ cần cho hắn ba nén hương thời gian nữa là có thể đến được đảo Kim Ngao!

Nhưng, Quảng Thành Tử cũng không phải kẻ ngốc!

Nếu thật sự để Thân Công Báo chạy thoát lên đảo Kim Ngao, muốn giết hắn chẳng khác nào kẻ si nói mộng!

Vì vậy, Cửu Đại Kim Tiên của Xiển Giáo nhất định phải chém giết Thân Công Báo ngay trên Đông Hải!

"Chết đi!" Nghĩ vậy, Quảng Thành Tử trực tiếp đốt cháy linh lực của mình, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Thân Công Báo!

Đối mặt với Quảng Thành Tử, người đứng đầu Cửu Đại Kim Tiên, trong lòng Thân Công Báo không khỏi loé lên một tia hoảng sợ.

Hắn biết, với thực lực của mình, chỉ riêng đối đầu với Quảng

Thành Tử thôi e rằng đã không có cửa thắng, huống chi hiện tại Quảng Thành Tử đã chặn đường hắn, mà phía sau còn có đám đệ tử Xiển Giáo!

"Thân Công Báo!

Ta khuyên ngươi trực tiếp tự vẫn đi!

Khỏi để ta phải ra tay, làm bẩn linh bảo trong tay ta!" Quảng Thành Tử lạnh lùng nhìn Thân Công Báo, giọng điệu băng giá.

Thân Công Báo lúc này, trong mắt Quảng Thành Tử đã hoàn toàn là một người chết!

Lời nói của Quảng Thành Tử không hay ho chút nào, lập tức khơi dậy ngọn lửa giận hừng hực trong lòng Thân Công Báo!

"Ha ha ha!

Tự vẫn à!

Hay cho một câu tự vẫn!

Ta, Thân Công Báo, từ khi tiến vào Xiển Giáo, bái dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn." "Vốn tưởng rằng có một chỗ dựa tốt, từ nay về sau chăm chỉ tu luyện, một lòng hướng đạo, chắc chắn tiền đồ vô lượng!" "Kết quả bây giờ, vô số nỗ lực của ta trong mắt người Xiển Giáo, lại không bằng một Khương Tử Nha!

Xiển Giáo này, không ở cũng chẳng sao!" Thân Công Báo nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sảng khoái.

Ở Xiển Giáo lâu như vậy, kẻ nào cũng có thể cưỡi lên đầu hắn mà ị mà tè.

Nay nói ra được một phen cứng rắn, Thân Công Báo thậm chí cảm thấy đạo tâm của mình cũng trở nên kiên định hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, tám Đại Kim Tiên còn lại cũng đã đuổi tới.

Nghe được lời của Thân Công Báo, ai nấy đều tức giận không kìm được!

"Thân Công Báo, ngươi to gan thật, dám đối với Xiển Giáo ta, đối với sư tôn bất kính như vậy!" Hoàng Long Chân Nhân tức giận quát mắng.

Nhưng đối với lời của Hoàng Long Chân Nhân, Thân Công Báo không hề để tâm, thậm chí còn nở một nụ cười khinh miệt.

Chương 121

“Hoàng Long, người khác bênh vực Nguyên Thủy Thiên Tôn thì thôi, ngươi thì có gì hay ho!” “Ngươi cũng giống như ta, đều là hạng phi lân đái giáp!

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không được coi trọng!” “Ngươi nghĩ kỹ lại xem!

Tuy ngươi xếp thứ ba trong số chúng ta, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn có từng chiếu cố ngươi thêm chút nào không?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy thu ngươi làm đệ tử thân truyền, nhưng tuyệt đối không cho ngươi địa vị tương xứng!” Nghe lời của Thân Công Báo, sắc mặt Hoàng Long lập tức trắng bệch.

Nghĩ kỹ lại, những lời của Thân Công Báo giống như một con dao nhọn, hung hăng đâm vào nơi sâu thẳm trong tim hắn!

Đúng vậy, tuy là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng so với các đệ tử khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như không mấy để tâm đến hắn.

Quảng Thành Tử thấy sắc mặt Hoàng Long Chân Nhân thay đổi, đôi mày cũng nhíu chặt lại.

“Tam sư đệ!

Đừng nghe tên này nói bậy!

Chúng ta mau ra tay, chém giết tên phản đồ này!” Quảng Thành Tử nói xong liền lấy ra linh bảo, hung hăng đánh về phía Thân Công Báo!

Mỗi khi chiến đấu, hắn lại không kìm được mà nhớ đến Phiên Thiên Ấn, chỉ tiếc là bảo vật như vậy cuối cùng lại rơi vào tay tên Từ Loan Đao kia!

Phải thừa nhận rằng, Quảng Thành Tử đã sớm coi Từ Loan Đao là ma chướng trên đạo tâm của mình!

Các Kim Tiên còn lại, thấy đại sư huynh đã ra tay, cũng lần lượt tế ra linh bảo.

Ngay lập tức, một thế trận vây công Thân Công Báo được hình thành!

Thân Công Báo biết, lần này nhất định phải liều mạng, nếu không căn bản không thể sống sót dưới sự vây công của những người này!

"Ầm!" Hắn đẩy tu vi lên đến cực hạn, các loại linh bảo phòng ngự không ngừng được lấy ra.

Nhưng khổ nỗi ở Xiển Giáo, bản thân hắn ở vào địa vị khó xử không ai thương, nên linh bảo trong tay vốn dĩ không nhiều.

Thân Công Báo nổi điên, chuẩn bị trực tiếp chống đỡ vô số đòn tấn công, xông ra khỏi vòng vây!

Điều hắn cần làm bây giờ không phải là đánh bại đám Kim Tiên này, mà là cố gắng sống sót, sau đó chạy đến đảo Kim Ngao!

Song quyền nan địch tứ thủ.

Thân Công Báo dù sao cũng chỉ có một mình, tu vi hiện tại của hắn cũng không yếu, đủ sức là Chuẩn Thánh cảnh nhất trọng thiên.

Nhưng Cửu Đại Kim Tiên ai cũng không phải dạng dễ chọc.

Gần như chỉ trong chốc lát, trên người Thân Công Báo đã đầy vết thương.

Cửu Đại Kim Tiên, bọn họ đều rất hiểu nhau.

Chỉ cần liếc mắt là biết, tên Thân Công Báo này không hề có ý định liều chết, mà là muốn trực tiếp xông ra khỏi vòng vây của họ.

Nhưng, sự phối hợp giữa Cửu Đại Kim Tiên quả thực là hoàn hảo không một kẽ hở.

Linh bảo của mỗi người không phải ồ ạt tấn công cùng lúc, mà là nối tiếp nhau, cái này tiếp cái kia.

Cứ như vậy, đòn tấn công của họ như thủy triều liên miên không dứt, căn bản không cho Thân Công Báo bất kỳ cơ hội nào để chạy trốn!

Thân Công Báo lúc này, đã gần đến mức dầu cạn đèn tắt!

Thật ra, có thể cầm cự đến bây giờ, đã khiến Cửu Đại Kim Tiên trong lòng vô cùng chấn động!

"Ha ha, cái gọi là Cửu Đại Kim Tiên, hóa ra chỉ là một đám cậy thế bắt nạt người, có bản lĩnh thì đấu tay đôi với ta một trận xem!" Thân Công Báo bây giờ biết, dù có chạy thoát cũng e là không đến được đảo Kim Ngao.

Trừ phi có kỳ tích xuất hiện!

Nhưng không ai đáp lại lời của Thân Công Báo.

Bọn họ đều đang kinh ngạc vì sao thực lực của Thân Công Báo lại mạnh mẽ đến vậy, căn bản không dám đơn độc đối đầu với hắn!

Trừ những đệ tử sớm bái nhập dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn như Quảng Thành Tử, những người khác thật sự không chắc có thể một mình giết chết Thân Công Báo hay không!

"Đến đây là kết thúc!" Quảng Thành Tử gầm lên.

Cái miệng của tên Thân Công Báo này thật sự quá dẻo!

Nếu để hắn nói nữa, không chừng đạo tâm của họ sẽ bị hắn nói cho bất ổn mất.

Vì vậy, hắn định trực tiếp một đòn giết chết Thân Công Báo!

Thân Công Báo thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi cái chết.

Tuy nhiên, đòn tấn công của Quảng Thành Tử mà Thân Công Báo chờ đợi lại không hề đến.

Ngược lại, bên tai hắn vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ!

Muốn giết Thân Công Báo, đã hỏi ý kiến của ta chưa?" Thân Công Báo ngẩn người.

Giọng nói này, vào lúc này trong tai Thân Công Báo quả như tiếng trời!

"Ca!

Thân ca!

Cuối cùng huynh cũng đến rồi!" Thân Công Báo mở mắt ra, nhìn thấy một bóng hình quen thuộc xuất hiện trước mặt, trên mặt kích động đến rơi lệ!

Thật ra, hắn vốn tưởng hôm nay chắc chắn sẽ chết.

Nhưng vạn lần không ngờ, ông trời lại cho hắn một bất ngờ lớn đến vậy!

Đúng vậy, bóng hình trước mặt Thân Công Báo chính là Từ Loan Đao!

Hắn vạn lần không ngờ, Từ Loan Đao lại đột nhiên xuất hiện vào thời khắc quan trọng như thế này!

Trái ngược hoàn toàn với sự vui mừng như điên của Thân Công Báo, Cửu Đại Kim Tiên do Quảng Thành Tử dẫn đầu lúc này, ai nấy đều tức đến xanh mặt!

Mắt thấy sắp giết được Thân Công Báo, hoàn thành nhiệm vụ của sư tôn, thế mà giữa đường lại nhảy ra một tên Từ Loan Đao!

Xem ra, nhiệm vụ hôm nay e là không hoàn thành được rồi.

Nhưng, Quảng Thành Tử vẫn muốn giãy giụa lần cuối!

"Từ Loan Đao, tại sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở đây!" Từ Loan Đao nở một nụ cười nói: "Thật ra ta đến sớm rồi.

Chỉ là cảm thấy không ra tay vào thời khắc quan trọng thì không hợp với thân phận của ta, cho nên mới đợi đến lúc tên nhóc Thân Công Báo sắp bị giết thì mới hiện thân." Thân Công Báo nghe vậy, phục sát đất.

Hóa ra Từ Loan Đao trơ mắt nhìn hắn chịu bao nhiêu đòn tấn công mà không ra tay tương trợ, chỉ để ra tay vào thời khắc quan trọng?

Nhưng Thân Công Báo đương nhiên cũng không dám nói lời oán trách gì.

Nếu không phải Từ Loan Đao đột nhiên xuất hiện, không chừng hắn đã chết rồi!

Sắc mặt bọn người Quảng Thành Tử cũng vô cùng khó coi.

Thà nhìn Thân Công Báo bị hành hạ tơi bời, cũng phải đợi đến phút cuối cùng mới ra tay, chẳng phải là để vả mặt họ một cách tàn nhẫn sao!

Cái sở thích quái đản của Từ Loan Đao, thật sự không ai hiểu nổi!

Quảng Thành Tử cố gắng đè nén lửa giận trong lòng nói: "Thân Công Báo bất kính sư trưởng, thực sự là phản đồ của Xiển Giáo, hôm nay chúng ta, Cửu Đại Kim Tiên, thay mặt sư tôn thanh lý môn hộ, xin sư đệ đừng nhúng tay vào." Lời nói này của Quảng Thành Tử đối với Từ Loan Đao có thể nói là rất khách khí rồi.

Vừa nghĩ đến Phiên Thiên Ấn đang ở trong tay tên này, hắn lại tức không chịu nổi.

“Thân Công Báo phản bội Xiển Giáo?

Vậy bây giờ hắn là người của Tiệt Giáo ta rồi, người của Xiển Giáo bây giờ lại muốn động đến người của Tiệt Giáo ta sao?” “Rõ ràng là cầm kiếm tiền triều, đòi chém quan bản triều à!” Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia lạnh lùng.

Chương 122

Hắn vốn đang ở trong Hỗn Độn Châu dung luyện bản nguyên Thời gian pháp tắc, chỉ là đột nhiên tâm niệm vừa động, bấm ngón tay tính toán liền hiểu ra đầu đuôi sự việc, vì vậy mới xuất quan, chuẩn bị cứu Thân Công Báo.

Thân Công Báo nghe lời của Từ Loan Đao, lập tức cũng vui vẻ.

Tên này, mồm mép còn lợi hại hơn cả mình!

"Đúng vậy!

Ta đã không còn là người của Xiển Giáo, các ngươi có tư cách gì quản ta?

Ta đi đâu cũng là tự do của ta!" "Bây giờ ta quyết định bái nhập Tiệt Giáo, chẳng lẽ các ngươi định trước mặt Từ Loan Đao sư huynh mà chém giết ta sao?" Tên Thân Công Báo này cũng là loại thuận nước đẩy thuyền, còn chưa đến đảo Kim Ngao đã bắt đầu gọi Từ Loan Đao là sư huynh.

Cửu Đại Kim Tiên bị hai người liên thủ lừa phỉnh đến ngơ ngác.

Hình như lời của hai tên này đều rất có lý?

Không đúng!

Nhiệm vụ của chúng ta không phải là truy sát Thân Công Báo sao!

Suýt nữa bị hai người này lừa phỉnh!

Nghĩ vậy, mọi người lập tức nổi giận!

Từ Loan Đao đánh họ một trận thì cũng thôi đi, lại còn coi mấy huynh đệ họ như thằng ngốc!

Đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất!

Dù biết thực lực không bằng Từ Loan Đao, nhưng cũng không cam tâm bị coi như khỉ mà đùa giỡn như vậy!

"Liều mạng!

Ta thà bị đánh một trận cũng không thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy!" Linh Bảo Đại Pháp Sư lập tức không nhịn được nữa, trực tiếp ra tay với Từ Loan Đao!

Bọn người Quảng Thành Tử đều nhắm mắt lại.

Trong lòng họ rõ ràng tính tình nóng nảy của Linh Bảo Đại Pháp Sư, sớm biết đã không mang theo tên này!

Ra tay với Từ Loan Đao, chẳng phải là tìm chết sao!

Nhưng Quảng Thành Tử cũng không thể không ra tay giúp Linh Bảo Đại Pháp Sư, nếu không sau khi trở về, Linh Bảo Đại Pháp Sư mách với Nguyên Thủy Thiên Tôn rằng mấy người Quảng Thành Tử trơ mắt nhìn hắn bị đánh mà không giúp đỡ.

E rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không tha cho mấy người!

Vì vậy, Cửu Đại Kim Tiên, trừ Linh Bảo Đại Pháp Sư là tên ngốc, đều lòng không cam tình không nguyện ra tay với Từ Loan Đao!

"Xem ra, lần trước chưa đánh cho các ngươi phục rồi?" Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra vẻ hưng phấn.

Ngay sau đó, hắn vung tay một cái, một phương ấn đài lập tức xuất hiện giữa không trung!

Mặt Quảng Thành Tử thoáng cái xanh mét!

Tên khốn!

Phiên Thiên Ấn!

Tên tiểu tặc Từ Loan Đao, cướp đi Phiên Thiên Ấn của ta thì thôi đi, còn lấy ra đối phó với ta!

Quảng Thành Tử tức đến mức nhị Phật xuất thế, nhất Phật thăng thiên.

Nhất thời, hắn cũng quên mất sự đáng sợ của Từ Loan Đao.

Sự phẫn nộ luôn khiến người ta mất đi lý trí, tình huống của Quảng Thành Tử hiện tại chính là như vậy.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ bi phẫn, Từ Loan Đao dùng Phiên Thiên Ấn để đối phó hắn, quả thực là sự mỉa mai lớn nhất!

Nghĩ vậy, hắn trực tiếp thi triển ra đòn tấn công mạnh nhất, hung hăng công kích về phía Từ Loan Đao.

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười.

Lấy ra Phiên Thiên Ấn, chính là muốn có hiệu quả này!

Tuy rằng lúc luyện hóa Ác thi, hắn đã dùng Phiên Thiên Ấn để ký thác.

Nhưng pháp bảo ký thác Tam thi, tác dụng của nó tương tự như một trái tim của Ác thi vậy, công dụng cũng không lớn.

Vừa hay Từ Loan Đao cảm thấy, món đồ này dùng để đập người rất sướng, thế là tiện tay mang theo Phiên Thiên Ấn.

"Tiểu tử cũng ngông cuồng lắm!" Từ Loan Đao hung hăng tát một cái, trực tiếp đánh cho Quảng Thành Tử ngơ ngác.

Nửa bên mặt của Quảng Thành Tử, lúc này đã trở nên máu thịt be bét.

Dưới một cái tát của Từ Loan Đao, vốn dĩ đòn tấn công đầy căm hận của Quảng Thành Tử, linh lực trong cơ thể đã vận chuyển đến cực hạn.

Nhưng lại bị Từ Loan Đao đánh tan!

Lần này thì to chuyện rồi!

Vết thương trên mặt Quảng Thành Tử là chuyện nhỏ, linh khí trong cơ thể bắt đầu tán loạn khắp nơi, khiến nội tạng bị thương nặng!

"Phụt!" Cuối cùng, Quảng Thành Tử thật sự không nhịn được nữa.

Một ngụm máu tươi hung hăng phun ra.

Đầu óc hắn cũng dần dần tỉnh táo lại không ít, trong lòng không khỏi loé lên một tia sợ hãi.

Mình rốt cuộc bị điên rồi sao, dám ra tay với Từ Loan Đao, chẳng phải là tìm chết!

Đối mặt với Cửu Đại Kim Tiên, Từ Loan Đao một người cũng không tha.

Mỗi người một cái tát xếp hàng tát tới!

Linh Bảo Đại Pháp Sư xông lên đầu tiên cũng là người bay ra ngoài đầu tiên.

Cả người trực tiếp bay ngược trở về, không thể khống chế được thân hình, cuối cùng hung hăng rơi vào Đông Hải.

Cùng lúc bay ra ngoài, một cái đầu cũng chỉ còn lại một nửa.

Những người còn lại cũng không khá hơn.

Trên mặt ai cũng mang thương tích, tệ nhất cũng mang một dấu tát đỏ au, sưng vù như đầu heo!

Tên Thân Công Báo quả không hổ là lão âm hiểm, thừa lúc những kẻ như Quảng Thành Tử gần như không còn sức phản kháng, hung

hăng đạp thêm mấy cước.

Cuối cùng, những người này không còn ai có thể đứng dậy được, từng người đều trôi nổi trên mặt biển, trông như xác chết.

"Đừng có giả chết với ta, giao hết gia sản trên người ra đây, nếu không ta có thể dẫn các ngươi đi tham gia tour miễn phí, địa phủ một ngày du!" Từ Loan Đao nắm rất rõ lực đạo ra tay, trong lòng biết rõ, Cửu Đại Kim Tiên hoàn toàn đang giả chết!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi nghe lời của Từ Loan Đao, Cửu Đại Kim Tiên ai nấy đều hậm hực đứng dậy.

Dường như đã quen với việc bị Từ Loan Đao cướp bóc, họ vung tay lấy hết tất cả bảo vật trên người ra, đặt trước mặt Từ Loan Đao.

Mọi người tuy trong lòng đều đang rỉ máu, nhưng dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên bị Từ Loan Đao trắng trợn cướp linh bảo, nên trong lòng không khỏi bình thản hơn nhiều.

Nhìn thấy cảnh này, Thân Công Báo một mặt sùng bái nhìn Từ Loan Đao, đã coi hắn như anh hùng trong lòng!

Ở Xiển Giáo, hắn luôn là kẻ bị bắt nạt.

Nếu có thể học được thái độ cướp bóc không biết xấu hổ của Từ Loan Đao, chẳng phải là có thể đi ngang trong cả Hồng Hoang sao?

Từ Loan Đao cũng không ngờ, hành động hôm nay của mình, lại trở thành tín điều nhân sinh sau này của Thân Công Báo!

Từ Loan Đao lục soát một phen, phát hiện Cửu Đại Kim Tiên của Xiển Giáo ngoài quần áo che thân ra, trên người không còn bất kỳ linh bảo nào nữa, cuối cùng mới để họ rời đi.

Cửu Đại Kim Tiên có thể nói là đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Chương 123

Không những không giết được Thân Công Báo, thậm chí còn bị cướp đi tất cả những thứ có giá trị trên người.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng, sư tôn của mình nể tình không có công lao cũng có khổ lao, có thể bù lại những linh bảo bị Từ Loan Đao cướp đi. .....

Bên phía Từ Loan Đao, sau khi đuổi Cửu Đại Kim Tiên đi, hắn dẫn Thân Công Báo bay về phía đảo Kim Ngao.

Chỉ là không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy ánh mắt của tên Thân Công Báo này nhìn mình có chút kỳ quái.

Nhìn cái vẻ muốn nói lại không dám nói của hắn, Từ Loan Đao có chút không kiên nhẫn.

"Có gì thì nói, đừng có ấp a ấp úng như đàn bà!" Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Thân Công Báo cuối cùng cũng lấy hết can đảm hỏi: "Sư huynh vừa rồi cái tư thái cướp bóc đó, thật sự là phong lưu đến cực điểm!

Không biết làm thế nào ta mới có thể làm được như sư huynh?" Từ Loan Đao nghe vậy lập tức vui vẻ.

Tên Thân Công Báo này, tuy bây giờ vẫn là một kẻ cực kỳ phúc hắc, nhưng gan quá nhỏ.

Chỉ có thể thuộc loại tính cách tương đối ma mãnh.

"Sau này gặp cơ hội như vậy thì nên ra tay thì ra tay.

Nhưng trước khi ra tay cũng phải khách khí một chút, đừng làm mất mặt Tiệt Giáo chúng ta!" Từ Loan Đao nghiêm túc chỉ dạy, Thân Công Báo cũng nghe say sưa.

Hai tên này, một tên thật dám dạy, một tên thật dám học!

Nghe lời chỉ dạy của Từ Loan Đao, Thân Công Báo như say như mê.

Từ Loan Đao cũng không ngờ, những lời nói hôm nay của mình, lại trở thành châm ngôn nổi tiếng của Thân Công Báo trong Phong Thần lượng kiếp sau này: "Đạo hữu xin dừng bước!" Rất nhanh, hai người đã đến đảo Kim Ngao.

Trên đường đi, Thân Công Báo nhìn thấy các loại chim bay thú chạy, đều đang thảnh thơi thôn thổ linh khí trời đất.

Thậm chí có những yêu tộc còn chưa hóa hình!

Thân Công Báo thậm chí còn thấy không ít đồng loại giống mình, đều thuộc loại báo tinh.

Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ, lần này đến đúng chỗ rồi, rõ ràng Tiệt Giáo không hề quan tâm đến thân phận của đệ tử trong môn.

Cũng chính vì vậy, trong số đông đảo sinh linh tu luyện, Tiệt Giáo có uy vọng rất cao.

Từ Loan Đao nhìn thấy biểu cảm của Thân Công Báo, không khỏi có chút thương hại cho hắn.

Thật không biết tên Thân Công Báo này, ở Xiển Giáo đã phải chịu bao nhiêu ấm ức, vừa mới vào đảo Kim Ngao đã nảy sinh cảm giác thuộc về nơi này.

Thực tế, lý do hắn cứu Thân Công Báo, cũng là vì Thân Công Báo là một quân cờ mà hắn đã gài xuống.

Thân Công Báo là tướng Phi Hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng!

Có một người như vậy, Tiệt Giáo trong đại kiếp Phong Thần sau này, ít nhiều cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

"Sư huynh, bây giờ chúng ta đi đâu?" Thân Công Báo thấy, bây giờ mình thuộc về người của Từ Loan Đao, theo lý thì Từ Loan Đao nên sắp xếp cho hắn một chức vị, để hắn có thể an bài chỗ ở ở đảo Kim Ngao trước.

Vì vậy hắn có chút tò mò hỏi.

"Đi gặp sư phụ ta trước." Câu trả lời ngắn gọn của Từ Loan Đao lại khiến Thân Công Báo cảm thấy hơi thở của mình như ngừng lại.

Gặp sư phụ của Từ Loan Đao?

Sư phụ của Từ Loan Đao là ai, Thân Công Báo đương nhiên biết rõ, đó chính là Thông Thiên Giáo Chủ lừng lẫy đại danh!

Tuy rằng lúc ở Xiển Giáo, hắn là đệ tử ký danh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng bây giờ hắn đã đầu quân cho Từ Loan Đao.

Không ngờ Từ Loan Đao lại trực tiếp dẫn hắn đi gặp Thông Thiên Giáo Chủ!

Nhất thời, trong lòng Thân Công Báo vô cùng cảm động!

Là một kẻ cuồng tu luyện, phần lớn thời gian của Thông Thiên Giáo Chủ đều trôi qua trong bế quan.

Đợi Từ Loan Đao dẫn Thân Công Báo đến nơi bế quan của Thông Thiên Giáo Chủ, Thân Công Báo không biết tại sao lại sinh ra một cảm giác căng thẳng.

Mặc dù, Từ Loan Đao là người đưa hắn đến đảo Kim Ngao, theo lý thì việc gia nhập Tiệt Giáo chắc chắn không có vấn đề gì.

Nhưng đảo Kim Ngao dù sao cũng là do Thông Thiên Giáo Chủ làm chủ, không biết tình cảm thầy trò giữa Thông Thiên Giáo Chủ và

Từ Loan Đao tốt đến mức nào.

Vạn nhất không được Thông Thiên Giáo Chủ chấp nhận, cuối cùng khó có thể tiến vào Tiệt Giáo.

Đến lúc đó lang thang trong cả Hồng Hoang, thiên hạ không còn nơi nào có thể đi!

Một khi bị người của Xiển Giáo phát hiện, cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Từ Loan Đao đến cửa động phủ của Thông Thiên Giáo Chủ, yên lặng đứng đó.

Thân Công Báo tưởng hắn định đợi Thông Thiên Giáo Chủ xuất quan, nên cũng thái độ vô cùng cung kính đứng sau lưng Từ Loan Đao.

Kết quả không ngờ, Từ Loan Đao trực tiếp hét vào trong động phủ một tiếng: "Sư phụ, con mang về cho người một người này!

Mau ra gặp một chút!" Thân Công Báo lập tức bị tiếng hét của Từ Loan Đao dọa cho giật nảy mình, tên nhóc này cũng quá không biết điều rồi?

Người bên trong là sư phụ của hắn, là Thông Thiên Giáo Chủ đường đường một trong Tam Thanh!

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đang bế quan, theo lý thì tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài quấy rầy.

Thế mà không ngờ, Từ Loan Đao lại trực tiếp gân cổ hét một câu như vậy, quan trọng là còn kéo hắn xuống nước.

Nếu quấy rầy Thông Thiên Giáo Chủ tu luyện, một Thân Công Báo nhỏ bé như hắn làm sao gánh nổi!

Nghĩ vậy, trong lòng Thân Công Báo không khỏi sinh ra một cảm giác bi thương.

Không ngờ ôm hùng tâm tráng chí, đến Tiệt Giáo, cuộc sống tốt đẹp còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

"Két..." Động phủ bế quan của Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên mở ra, Thân Công Báo nhắm mắt lại yên lặng chờ đợi sự phán quyết.

"Vào đi." Vốn tưởng rằng chờ đợi mình, tất sẽ là sự khiển trách nghiêm khắc của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thế mà không ngờ, giọng điệu của Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng ôn hòa cho phép hai người tiến vào động phủ.

Lúc này, Thân Công Báo không khỏi lại một lần nữa nhìn sâu vào Từ Loan Đao trước mặt.

Rõ ràng, việc quấy rầy Thông Thiên Giáo Chủ bế quan, e rằng cũng chỉ có Từ Loan Đao mới có đặc quyền này, xem ra vị lão đại mới nhận này, địa vị trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ rất cao.

Nghĩ vậy, trong lòng hắn cũng trở nên vô cùng kích động.

Đợi hai người gặp Thông Thiên Giáo Chủ, Từ Loan Đao nghênh ngang đứng đó.

Thân Công Báo đương nhiên biết, mình không có đặc quyền như Từ Loan Đao, thế là ngoan ngoãn hành lễ với Thông Thiên Giáo Chủ: "Thân Công Báo bái kiến Thông Thiên Giáo Chủ đại nhân!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy Thân Công Báo, lập tức mắt sáng lên.

Với tu vi và nhãn giới của ngài, đương nhiên một mắt đã nhìn ra, Thân Công Báo này là Phi Hùng Thượng Tướng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng!

Người như vậy, tuyệt đối có thể gánh vác đại kiếp trong Phong Thần lượng kiếp.

Tên nhóc Từ Loan Đao này, rốt cuộc đã chiêu mộ được một bảo

bối như vậy từ đâu?

Nhìn thấy ánh mắt hỏi han của Thông Thiên Giáo Chủ, Từ Loan Đao nhún vai nói: "Tên nhóc này vốn là đệ tử ký danh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nay phản bội Xiển Giáo, không còn đường nào để đi đành phải đến Tiệt Giáo của chúng ta!" Nghe lời của Từ Loan Đao, ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ càng sáng hơn!

Không ngờ, một người thân mang tướng Phi Hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng như vậy, lại là do Từ Loan Đao lừa phỉnh từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thông Thiên Giáo Chủ lập tức hưng phấn!

Đây quả thực là hung hăng tát một cái vào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó còn nhổ một bãi nước bọt!

Thông Thiên Giáo Chủ lại hỏi han một phen về nguyên nhân Thân Công Báo phản bội.

Thân Công Báo kể lại toàn bộ những gì mình đã trải qua ở Xiển Giáo cho Thông Thiên Giáo Chủ nghe.

Đến chỗ động lòng, nước mắt cũng rơi xuống!

Chương 124

Thông Thiên Giáo Chủ có tu vi Thánh nhân, tự nhiên biết những gì Thân Công Báo nói không phải là giả.

"Rầm!" Ngài hung hăng đập một cái vào bàn ngọc trước mặt, trên mặt hiện ra một tia tức giận.

"Nhị ca của ta thật không biết điều!

Ta đã sớm nói với hắn, sinh linh trong Hồng Hoang đều như nhau, không có phân biệt cao thấp sang hèn!" "Thế mà, hắn vẫn cứ mang lòng thiên kiến!" Sự phẫn nộ của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không phải là giả.

Bản thân ngài vốn dĩ rất coi thường cách hành xử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nay nghe Thân Công Báo kể lại những gì đã trải qua, càng thêm khinh bỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhìn Thân Công Báo một cái, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng đang cân nhắc, nên sắp xếp cho tên này như thế nào.

Ngài biết, Thân Công Báo đã hoàn toàn trở mặt với Xiển Giáo, lại do Từ Loan Đao đích thân mang về, nên chắc chắn đáng tin cậy.

Ngài nhìn Từ Loan Đao một cái, muốn hắn cho chút ý kiến.

Kết quả tên Từ Loan Đao chỉ lo ăn linh quả, uống quỳnh tương trong động phủ, căn bản không để tâm đến chuyện này.

Do dự một lúc, Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng mở miệng nói: "Tiệt Giáo của ta từ trước đến nay không có phân chia ba bảy loại, tuy ngươi vừa mới gia nhập Tiệt Giáo, nhưng nể tình Tiểu Đao tiến cử, ta tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi ngươi." "Vị trí Tùy Thị Thất Tiên của Tiệt Giáo ta, kể từ khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản bội chạy

sang Tây Phương Giáo, vẫn luôn trống một vị trí." "Ta liền phong ngươi là một trong Tùy Thị Thất Tiên, thay thế vị trí của Trường Nhĩ Định Quang Tiên đi!" Tùy Thị Thất Tiên!

Thân Công Báo lập tức kinh ngạc.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, vừa mới đến Tiệt Giáo, lại có thể được phong làm Tùy Thị Thất Tiên!

Phải biết rằng, Tùy Thị Thất Tiên, chỉ đứng sau mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ!

Địa vị, ngang hàng với các đệ tử ngoại môn như Triệu Công Minh và Tam Tiêu nương nương.

Những người như Ô Quang Tiên, cũng đều đã vang danh lừng lẫy trong Hồng Hoang.

Thân Công Báo trực tiếp quỳ xuống, nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Thân Công Báo tạ ơn đề bạt của Giáo chủ!

Ta thề sẽ vì Tiệt Giáo mà vào sinh ra tử, không từ nan!" Lời nói này của Thân Công Báo, tuyệt đối phát ra từ tận đáy lòng, tình chân ý thiết!

Từ Loan Đao khẽ đá một cái vào mông hắn.

"Đứng dậy đi, từ hôm nay trở đi ngươi theo ta rồi, sau này truyền ra ngoài đừng có làm mất danh tiếng của ta!" Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Thân Công Báo càng gật đầu lia lịa.

Hắn biết, nếu không phải vì Từ Loan Đao, không chừng bây giờ hắn đã chết không còn một mảnh xương.

Từ Loan Đao sắp xếp xong cho Thân Công Báo, tiếp tục trở về núi Tuấn Lãng, tiến vào thế giới Hỗn Độn Châu, dung luyện bản nguyên Thời gian pháp tắc.

Phải thừa nhận rằng, Thời gian pháp tắc thực sự quá huyền ảo, Từ Loan Đao trong tay nắm giữ bản nguyên Thời gian pháp tắc, nhưng tốc độ dung luyện rất chậm.

Nhưng, Từ Loan Đao tin rằng, chỉ cần cho hắn thêm một khoảng thời gian nữa, hắn có thể hoàn toàn nắm giữ Thời gian pháp tắc!

Côn Luân Sơn, Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tái mét nhìn Cửu Đại Kim Tiên ngồi dưới.

Từng người mặt mũi bầm dập, có người thậm chí nửa bên mặt đã trở nên nát bét, thậm chí nửa người cũng biến mất không thấy.

Trên mặt Quảng Thành Tử ít nhiều cũng lộ ra một tia đỏ bừng.

Cửu Đại Kim Tiên cùng nhau xuất động, đi truy sát Thân Công Báo.

Kết quả không những Thân Công Báo thuận lợi bái nhập Tiệt Giáo, thậm chí còn vô cớ bị Từ Loan Đao đánh cho một trận.

"Từ Loan Đao, thật là to gan lớn mật!" Trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo một tia tức giận.

Sinh tử của Thân Công Báo, đối với ngài thực ra ảnh hưởng không lớn.

Chẳng qua chỉ là một đệ tử ký danh mà thôi.

Nhưng điều quan trọng nhất là, hắn đã bái nhập Tiệt Giáo!

Thân Công Báo là tướng Phi Hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng!

Người như vậy trong Phong Thần lượng kiếp tuyệt đối có thể phát huy tác dụng lớn!

Nghĩ đến sự hưng phấn của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng tức không chịu nổi.

Nhìn Cửu Đại Kim Tiên ngồi dưới, Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ mắng: "Chín đứa các ngươi thật là thành sự không đủ, bại sự có thừa!

Ngay cả việc truy sát một Thân Công Báo cũng không xong, để hắn thuận lợi trốn thoát đến Đông Hải!" Cửu Đại Kim Tiên im lặng không nói, cũng biết chuyện này nếu truyền ra ngoài, cũng đủ mất mặt.

Chỉ là do dự một lúc, mọi người nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn tức giận, trong lòng không khỏi lại nảy sinh ý nghĩ khác.

Linh bảo, đều đã bị Từ Loan Đao cướp đi!

Tuy rằng nhiệm vụ lần này không hoàn thành, nhưng chín người dù sao cũng đã bỏ công sức.

Vì vậy, mấy vị sư đệ khác, đều một mặt mong chờ nhìn Quảng Thành Tử, vị đại sư huynh này.

Đối mặt với ánh mắt của các sư đệ, Quảng Thành Tử biết mình phải làm gì đó để bảo vệ uy nghiêm của đại sư huynh.

Thế là hắn cứng rắn tiến lên nói: "Sư tôn, chín huynh đệ chúng con, vì tranh giành Thân Công Báo với Từ Loan Đao, đã đánh một trận ra trò, kết quả linh bảo trên người chúng con đều đã hóa thành tro bụi trong đại chiến." Lời của Quảng Thành Tử rõ ràng.

Chúng con vì truy kích Thân Công Báo, liều cả mạng sống đánh một trận với Từ Loan Đao, linh bảo đều đã đánh mất.

Thân là sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn, chẳng lẽ không nên có chút biểu thị sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt.

“Hoang đường!

Thật sự coi sư tôn là kẻ ngốc sao?

Vết thương trên người các ngươi, rõ ràng là bị người ta dùng tát tay đánh ra!

Ta đoán linh bảo cũng là bị cướp đi chứ?” Nguyên Thủy Thiên Tôn một mắt đã nhìn ra, vết thương trên người mấy đệ tử này rốt cuộc là chuyện gì.

Lần trước sở dĩ ban cho bọn họ linh bảo, là vì không muốn đạo tâm của họ bị tổn hại, cho nên ban thưởng linh bảo để an ủi.

Không ngờ ý tốt lần này, lại bị mấy tên này coi là cơ hội để vặt lông cừu!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay áo.

Cửu Đại Kim Tiên lập tức cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, không ngừng bay ra ngoài điện. 19.

“Mấy ngày này, hãy lo mà ở trong động phủ tu luyện, không có việc gì thì đừng ra ngoài!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói. .....

Thời gian như thoi đưa.

Chớp mắt đã qua ba tháng.

Lúc này tại đảo Kim Ngao, trong núi Tuấn Lãng.

Bỗng nhiên hiện ra từng đạo văn thần bí.

Những đạo văn này, ngay cả mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể nhìn ra bất kỳ manh mối nào, nhưng tất cả mọi người đều biết, trong núi Tuấn Lãng xuất hiện biến cố cũng không có gì lạ.

Từ Loan Đao lúc này có thể cảm nhận rõ ràng, Thời gian pháp tắc xung quanh giống như những tinh linh nhảy múa, mặc cho hắn khống chế!

Tốn một khoảng thời gian dài như vậy, Từ Loan Đao cuối cùng cũng đã dung luyện xong bản nguyên Thời gian pháp tắc!

Lúc này hắn đã hoàn toàn nắm giữ Thời gian pháp tắc!

Thời gian trước mặt hắn, giống như một món đồ chơi mặc cho hắn sắp đặt!

Từ Loan Đao vô cùng hài lòng gật đầu.

Chương 125

Nay đã nắm giữ Thời gian pháp tắc, như vậy sau này tu luyện, hoàn toàn có thể tiết kiệm thời gian.

Bản thân hắn thông qua việc dung luyện bản nguyên Thời gian pháp tắc mà nắm giữ Thời gian pháp tắc, lại thêm chủ tu là Lực chi pháp tắc, cho nên không hề lo lắng sẽ rơi vào dòng sông thời gian trong quá trình tu luyện.

Ngay lúc Từ Loan Đao chuẩn bị xuất quan, đi gây họa cho đám nữ đệ tử ở đảo Kim Ngao, trên hư không đột nhiên truyền đến một luồng thần niệm to lớn.

Thần niệm Thiên Đạo!

Một lúc sau, thân ảnh của Thông Thiên Giáo Chủ lập tức bay lên trời.

Đồng thời bên tai Từ Loan Đao truyền đến giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Lão sư hạ thần niệm Thiên Đạo, bảo mấy vị Thánh nhân chúng ta đến Tử Tiêu Cung, ta đoán chắc là để thương nghị chuyện Phong Thần lượng kiếp." "Ngoan ngoãn ở lại đảo Kim Ngao, thay mặt vi sư tạm thời quản lý Tiệt Giáo!" Từ Loan Đao đành phải bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, xem ra gần đây không thể ra khỏi đảo Kim Ngao rồi.

Trong chớp mắt, thân hình Thông Thiên đạo nhân lập tức hóa thành một dải cầu vồng, biến mất ở cuối trời. .....

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn những người trước mặt, trên mặt không vui không buồn.

“Lần này gọi các ngươi đến, chắc các ngươi cũng đã biết nguyên nhân.” Đối mặt với sáu vị Thánh nhân trước mặt, Hồng Quân Đạo Tổ nói.

“Phong Thần đại kiếp lần này, bất kể là Nhân Giáo hay Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, đều phải nhập thế ứng kiếp!” Lời của Hồng Quân Lão Tổ, mấy vị Thánh nhân thực ra trong lòng cũng đều rõ.

Nhân Giáo có số người ít nhất, trên mặt Lão Tử cũng mang theo một tia vui buồn lẫn lộn.

Lượng kiếp lần này, đối với Nhân Giáo có số người ít nhất, có lẽ ảnh hưởng không lớn, nhưng chỉ cần có một chút sơ suất, không chừng có thể rơi vào kết cục diệt giáo.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, hai người liếc nhau một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ không phục.

Môn hạ đệ tử đông đảo, lần này ứng kiếp tuyệt đối sẽ tổn thất thảm trọng, đối với họ, có thể bảo toàn được tính mạng của nhiều đệ tử hơn, đã là một chuyện may mắn.

Về phần bên Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Tây Phương Nhị Thích, trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Tây Phương Giáo từ khi thành lập đến nay, nhân số vẫn luôn ít ỏi.

Nếu có thể nhân cơ hội này trong Phong Thần lượng kiếp, từ những giáo môn lớn như Xiển Giáo hoặc Tiệt Giáo, lừa phỉnh được vài đệ tử về Tây Phương Giáo.

Cũng chưa hẳn không phải là một chuyện may mắn!

Đây chính là cơ hội tuyệt vời để Tây Phương Giáo quật khởi!

Về phần Nữ Oa nương nương, thì lại một mặt vô dục vô cầu.

Bản thân bà không dựa vào công đức lập giáo để thành Thánh, càng không có sự phiền nhiễu của giáo môn.

Trong Phong Thần lượng kiếp lần này, việc bà phải làm là cố gắng hết sức bảo vệ Yêu tộc và Nhân tộc do mình tạo ra.

Nhất thời, trong lòng mọi người đều có những suy tính riêng.

Hồng Quân Đạo Tổ liếc nhìn từng người, dường như đã đoán được suy nghĩ của họ.

Nhưng ngài đều không vạch trần.

Lượng kiếp lần này, hoàn toàn dựa vào tạo hóa của mỗi người!

Lúc này, trong lòng mọi người có thể nói là mỗi người một ý.

Ai cũng hy vọng thế lực của mình có thể giành được lợi ích trong Phong Thần lượng kiếp sắp tới.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân liếc nhau một cái.

Hai sư huynh đệ sớm tối bên nhau, chỉ cần một ánh mắt đã biết được suy nghĩ trong lòng đối phương.

Trên mặt hai người không khỏi nở một nụ cười tâm ý.

Trong lòng càng có tính toán.

Lần này sáu vị Thánh nhân ở Tử Tiêu Cung cũng không ở lại quá lâu, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ giao phó xong mọi việc, mọi người trực tiếp rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng tuy ít nhiều mang theo một tia lo lắng, nhưng tâm tình không tệ.

Trong mắt ngài, mặc kệ là lượng kiếp gì, chỉ cần kiếm trong tay còn, bất kể đối mặt với uy hiếp gì, một kiếm chém đi là được!

Nhưng ngài không biết rằng, sau khi ngài rời đi.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với Tây Phương Nhị Thích, bốn người đều vội vã đến đạo trường Côn Luân Sơn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức triệu tập Cửu Đại Kim Tiên vào Kim Khuyết Cung hầu hạ.

Một số đệ tử tam đại khác, căn bản không có tư cách xuất hiện trong dịp như thế này.

Tây Phương Nhị Thích nhìn Cửu Đại Kim Tiên đang bận rộn bưng trà rót nước trước mặt, trong mắt không khỏi loé lên một tia hy vọng.

Nếu có thể lừa phỉnh được Cửu Đại Kim Tiên về Tây Phương Giáo, vậy thì Phong Thần đại kiếp lần này không tham gia cũng được.

Đương nhiên, cũng chỉ là nghĩ vậy mà thôi.

Hiện tại Tây Phương Giáo nghèo rớt mồng tơi, không giống như Xiển Giáo gia nghiệp lớn, căn bản không có gì hấp dẫn Cửu Đại Kim Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn vào ánh mắt của Tây Phương Nhị Thích, không khỏi nhíu mày.

Nếu không phải đều có Thông Thiên Giáo Chủ và Tiệt Giáo là kẻ thù chung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không muốn hợp tác với hai con cáo già Tây Phương Nhị Thích.

Giống như con mèo ăn vụng, không biết lúc nào, sẽ vì lợi ích của mình mà đâm sau lưng một dao.

"Khụ khụ, hai vị đạo hữu nếu thật lòng muốn hợp tác, thì thu lại những suy nghĩ nhỏ nhặt đó đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo vẻ uy hiếp nhắc nhở.

Tây Phương Nhị Thích nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, mặt không đỏ tim không đập, cười hắc hắc.

"Yên tâm đi, kẻ thù hiện tại của chúng ta là Tiệt Giáo, trước khi Tiệt Giáo chưa bị trừ, Tây Phương Giáo chúng ta sẽ không ra tay với Xiển Giáo đâu." Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Điều Tây Phương Giáo cần làm bây giờ, là tìm một sự cân bằng trong Phong Thần lượng kiếp sắp tới.

Hiện tại Xiển Giáo và Tiệt Giáo có thể nói là hai thế lực mạnh nhất trong Hồng Hoang, Tây Phương Giáo phải tìm được một sự cân bằng giữa hai thế lực này.

Cứ như vậy, Tây Phương Giáo trong lượng kiếp lần này, mới có thể tối đa hóa lợi ích.

Về phần Lão Tử, thì đã quyết định từ trước, trong Phong Thần đại kiếp không lâu nữa sẽ đứng cùng một phe với Xiển Giáo.

Vì vậy, hôm nay có thể ở trong Kim Khuyết Cung Côn Luân Sơn mật mưu, đều có một mục đích chung!

Đó là đối phó Tiệt Giáo!

Ngay lúc mọi người đang thương nghị chuyện Phong Thần lượng kiếp, một trong Cửu Đại Kim Tiên vẫn luôn canh giữ ở cửa, Xích Tinh Tử đột nhiên đi vào trong điện.

"Bẩm sư tôn, sư bá, và hai vị sư thúc, trước Côn Luân Sơn, Hạo Thiên cầu kiến!" Mọi người nghe Xích Tinh Tử nói vậy, lập tức trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Họ không biết, tại sao tên Hạo Thiên này lại đột nhiên xuất hiện.

Lẽ nào có liên quan đến Phong Thần lượng kiếp lần này?

Phải biết rằng, Phong Thần lượng kiếp lần này, thực tế cũng là để

giúp Hạo Thiên hoàn thiện Thiên Đình.

Kể từ khi Yêu tộc Thiên Đình bị diệt, Hạo Thiên và Dao Trì đã trên cơ sở Yêu tộc Thiên Đình ban đầu, lại xây dựng nên một Thiên Đình mới.

Hạo Thiên càng trở thành Thiên Đình chi chủ trên danh nghĩa.

Chỉ là, Thiên Đình lúc này, chẳng qua chỉ là một cái vỏ rỗng, dưới tay Hạo Thiên không có mấy người.

Cho nên Phong Thần lượng kiếp lần này, cũng là để tìm cho Hạo Thiên mấy người làm công.

"Để hắn vào đi!" Do dự một lúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Chương 126

Không lâu sau, một người đầu đội tử kim quan, thân mặc long bào, uy thế ngút trời đi vào.

Cái vẻ mặt coi trời bằng vung đó, khiến tất cả mọi người có mặt trong lòng đều khá khó chịu.

Tuy rằng tên này trên danh nghĩa là Thiên Đình chi chủ, nhưng bốn người có mặt đều là thân phận Thánh nhân, không ai coi hắn ra gì.

Quả nhiên, sau khi thấy trong Kim Khuyết Cung, có đủ bốn vị Thánh nhân, trên mặt Hạo Thiên cũng cuối cùng lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn vốn chỉ muốn gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ Lão Tử và Tây Phương Nhị Thích cũng ở đây.

Hạo Thiên do dự một lúc, cuối cùng vẫn lần lượt hành lễ với bốn vị Thánh nhân.

"Không biết lần này đến, có chuyện gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Không hề né tránh ba vị Thánh nhân có mặt, đối với ngài mà nói, trước mặt ba vị Thánh nhân bàn chuyện với Hạo Thiên, chưa hẳn không phải là một loại thể hiện sự tin tưởng.

Hạo Thiên có lẽ cũng không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đi thẳng vào vấn đề như vậy.

Hắn không khỏi nhìn quanh mấy vị Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng, không sao đâu." Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không để ý, Hạo Thiên cũng thả lỏng.

“Lần này đến, ta quả thực có một chuyện muốn cầu xin.” “Ta hy vọng, trong Phong Thần lượng kiếp sắp tới, Xiển Giáo có thể tiêu diệt vương triều Đại Thương!” Lời của Hạo Thiên, khiến tất cả Thánh nhân có mặt không khỏi trong lòng căng thẳng.

Đặc biệt là Lão Tử, Nhân Giáo do chính ngài sáng lập, những chuyện liên quan đến Nhân tộc ngài đặc biệt quan tâm.

Vương triều Đại Thương, chính là vương triều của Nhân tộc hiện tại!

Nhân Hoàng Tử Thụ hiện nay, càng chăm lo cày cấy chiến đấu, khí vận của Nhân tộc cũng đang không ngừng tăng lên.

Quốc vận của vương triều Đại Thương, càng hanh thông vạn phần!

Tuy rằng Phong Thần lượng kiếp lần này, chưa xác định sẽ tiến hành dưới hình thức nào, nhưng một khi dính đến chuyện khí vận của vương triều Nhân tộc, không việc gì là không vô cùng phiền phức.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không vội từ chối.

Ngài biết, Hạo Thiên cũng là một người thông minh, tuyệt đối không thể nào nói suông yêu cầu tiêu diệt vương triều Đại Thương.

Đối diện với ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên đọc được ý tứ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn biểu đạt.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tự tin, hiển nhiên hắn cho rằng điều kiện của mình tuyệt đối sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng.

Hắn chậm rãi mở miệng nói: “Chỉ cần ngài đồng ý, để Xiển Giáo tiêu diệt vương triều Đại Thương, ta có thể cho Xiển Giáo tam đại đệ tử bảy suất!” “Bảy suất có thể trực tiếp nhục thân phong thần!” Đúng như Hạo Thiên dự liệu, sau khi nghe được điều kiện của Hạo Thiên,

tất cả Thánh nhân có mặt không khỏi đồng loạt mắt sáng lên.

Nhục thân phong thần!

Đối với Xiển Giáo, tuyệt đối có lợi ích vô cùng lớn!

"Lời này, có thật không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ mình nghe nhầm, không khỏi lại một lần nữa xác nhận.

Hạo Thiên trên mặt khẽ cười, gật đầu nói: "Hoàn toàn chính xác!" Bất kể là Lão Tử hay Tây Phương Nhị Thích, đều một mặt ngưỡng mộ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhục thân phong thần, khác hẳn với chân linh phong thần!

Chân linh phong thần, chỉ những tu sĩ đã chết trong Phong Thần đại kiếp, dùng chân linh lên Phong Thần Bảng, ký thác một tia chân linh lên Phong Thần Bảng.

Bất kỳ ai có thể nắm giữ Phong Thần Bảng, cũng có thể dễ dàng quyết định sinh tử của những chân linh này.

Tương đương với việc, Phong Thần Bảng đã trở thành nhục thân chung của họ!

Sau này khi tu luyện, thực lực tăng lên, nhiều lắm cũng chỉ có thể thông qua hương hỏa chi lực và tín ngưỡng chi lực, không ngừng ngưng tụ chân linh của mình.

Các loại hạn chế, thực sự quá nhiều!

Nhưng nhục thân phong thần thì khác!

Điều đó có nghĩa là người nhục thân phong thần, vừa có thể nhận được tiên chức của Thiên Đình, đồng thời không bị Phong Thần Bảng ràng buộc.

Quan trọng nhất, người nhục thân phong thần, sau này không gian trưởng thành vẫn vô cùng lớn!

Đệ tử tam đại của Xiển Giáo, cũng có không ít người có tiềm lực không tồi, nếu có thể để họ trực tiếp nhục thân phong thần.

Cũng có thể tránh được việc những người này chết yểu trong Phong Thần lượng kiếp.

Đối mặt với điều kiện ưu đãi như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù ngốc đến đâu, cũng tuyệt đối sẽ không từ chối.

"Ta có thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, nhưng ta có một điều kiện." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói.

Phải thừa nhận rằng, lần này Hạo Thiên đến bái kiến, điều kiện mà hắn đưa ra đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Hạo Thiên nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn đưa ra điều kiện, không khỏi trong lòng loé lên một tia không vui.

Thật ra, điều kiện hắn đưa ra đã vô cùng hoàn mỹ rồi, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết đủ, không chừng hắn phải tìm người của Tiệt Giáo thương lượng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Đừng vội, điều kiện của ta cũng đơn giản." "Ta có thể lật đổ vương triều Đại Thương, nhưng trong quá trình này ngươi tuyệt đối không được nhúng tay vào!

Càng không được can dự vào bất kỳ chuyện gì của Xiển Giáo ta!" Hạo Thiên lập tức ngây người.

Hắn không ngờ điều kiện mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra lại là cái này.

Hạo Thiên tự nhiên vui vẻ đáp ứng.

Thực tế, với tư cách là người hưởng lợi thực sự của Phong Thần lượng kiếp, hắn vốn không định tham gia vào đó.

Cho nên điều kiện này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với hắn chỉ là chuyện thuận tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, đối với Phong Thần lượng kiếp ngài cũng đã có kế hoạch, không thể vì Hạo Thiên mà làm chậm trễ kế hoạch.

Trên mặt Hạo Thiên, cũng hiện lên vẻ hài lòng.

Đối với vương triều Đại Thương, trong lòng hắn hận không thể trừ khử cho nhanh.

Vua của vương triều Đại Thương, cũng là Nhân Hoàng Tử Thụ, tập hợp khí vận của Nhân tộc vào một thân.

Địa vị của hắn, có thể nói là không thua kém gì Thiên Đình chi chủ.

Hạo Thiên đã là Thiên Đình chi chủ, đương nhiên không cho phép có người ngang hàng với mình, đặc biệt là đối phương lại là một Nhân tộc có tu vi không bằng mình!

Vì vậy, hắn mới nảy sinh sát ý với vương triều Đại Thương, hy vọng có thể mượn tay Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong Phong Thần lượng kiếp lần này, lật đổ hoàn toàn vương triều Đại Thương.

Nếu Từ Loan Đao có mặt ở đây, một mắt có thể nhìn ra ý đồ của tên Hạo Thiên này.

Phải biết rằng, ở hậu thế, cái gọi là Thương Trụ Vương cũng chính là Nhân Hoàng Tử Thụ sau khi tự thiêu, những người thống trị triều Chu, ai nấy đều tự xưng là Thiên tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sở dĩ đồng ý nhanh chóng như vậy với Hạo Thiên, ngoài việc thèm thuồng bảy suất nhục thân phong thần của đệ tử tam đại, điều quan trọng hơn cũng là có tính toán của riêng

mình.

Suy yếu sức mạnh của Nhân tộc, thực tế đối với Nhân Giáo, Xiển Giáo thậm chí Tây Phương Giáo mà nói đều có lợi ích vô cùng lớn.

Đối với Nhân Giáo, điều họ hy vọng thấy là một Nhân tộc ngu muội không biết gì, đó cũng chính là chủ trương của Lão Tử.

Làm mạnh gân cốt của họ, làm yếu tâm trí của họ!

Cứ như vậy, Nhân Giáo mới có thể kiểm soát Nhân tộc tốt hơn, mới có thể thuận lợi truyền giáo trong Nhân tộc.

Về phần Xiển Giáo, thì càng không cần phải nói.

Nhân tộc một khi phát triển, tuyệt đối là một tảng đá ngáng đường trên con đường lớn mạnh của Xiển Giáo.

Đối với Tây Phương Giáo mà nói cũng như vậy.

Chính vì sự tồn tại của Nhân tộc, đã cản trở sự phát triển của Tam Giáo.

Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên, ba vị Thánh Hoàng của Nhân tộc, tu vi ai nấy đều đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ai cũng không chắc, trong ba vị Thánh Hoàng này có ai sẽ bước ra được bước đó hay không.

Chương 127

Cũng chính vì vậy, các Thánh nhân này kiêng kỵ thực lực của Tam Thánh Hoàng, cho nên mới liên thủ giam lỏng Tam Thánh Hoàng trong Hỏa Vân Cung.

"Nếu chuyện đã bàn xong, ta cũng không tiện ở lại lâu!

Xin cáo từ!" Hạo Thiên cuối cùng chắp tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng thời từ chối lời mời dự tiệc của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nói xong, hắn trực tiếp rời khỏi Côn Luân Sơn.

Hắn là Thiên Đình chi chủ, vào những ngày Phong Thần đại kiếp sắp đến, thân phận vô cùng nhạy cảm.

Cho nên tự nhiên không thể ở Côn Luân Sơn quá lâu.

Sau khi tiễn tên Hạo Thiên đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nói là mặt mày hớn hở!

Có được lời hứa bảy suất nhục thân phong thần của đệ tử tam đại Xiển Giáo, có nghĩa là Xiển Giáo dù có tệ đến đâu, cũng tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm diệt môn.

Vì vậy, trong lòng ngài tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Lão Tử và Tây Phương Nhị Thích, thì một mặt ngưỡng mộ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rất hy vọng suất nhục thân phong thần này, để lại cho thế lực của mình, nhưng những người này cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Họ biết, với tư cách là hai thế lực mạnh nhất trong Hồng Hoang hiện nay, chỉ có Xiển Giáo và Tiệt Giáo, mới là nhân vật chính của

Phong Thần đại kiếp lần này.

Lão Tử thân là người đứng đầu Tam Thanh, nhưng thế lực của Nhân Giáo thực sự quá yếu, đến nỗi khi tham gia phân chia Quỷ Đế của Địa Phủ, Lão Tử không thể không phái Thiện thi của mình đích thân ra mặt!

"Chúc mừng sư đệ rồi, có được bảy suất nhục thân phong thần của đệ tử tam đại, trong Phong Thần lượng kiếp lần này có thể nói là chiếm hết tiên cơ rồi!" Lão Tử cười mà như không cười nói.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, đã sớm bị ghen tị làm cho mờ mắt, đâu còn nói được lời chúc mừng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như cũng biết vận may của mình tốt đến mức có chút chiêu người ghét, thế là nói: "Chúng ta bây giờ đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, thực lực của Xiển Giáo ta tăng lên, đối với liên minh của chúng ta cũng là một chuyện tốt." Nhưng, đối với lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất kể là Lão Tử hay Tây Phương Nhị Thích đều có chút không cho là đúng.

"Đạo huynh nói đùa rồi, hai người chúng ta cũng phải về Linh Sơn chuẩn bị một phen, để ứng phó với đại kiếp sắp tới." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân, chắp tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay sau đó hai người hóa thành một dải cầu vồng, bay về phía Tây.

Lão Tử cũng chắp tay, phá vỡ hư không rời đi.

Đợi mọi người đều rời đi, trên khuôn mặt vốn đang tươi cười của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức phủ đầy một lớp sương lạnh.

"Một đám tham lam không biết chán, lúc nào cũng muốn lợi dụng Xiển Giáo của ta, để mưu cầu lợi ích cho mình!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vô cùng rõ ràng.

Đừng thấy hiện tại Lão Tử và Tây Phương Nhị Thích tỏ ra thân thiết không kẽ hở, thực tế cũng chỉ đang lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Bất kể là Nhân Giáo hay Tây Phương Giáo, thế lực của họ hoàn toàn không thể so sánh với Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Chẳng qua, hợp tác với Xiển Giáo vẫn tốt hơn hợp tác với Tiệt Giáo một chút.

Dù sao thì tam sư đệ kia cũng là một kẻ trong mắt không dung nổi hạt cát.

Hiện giờ, thấy bảy đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo có suất nhục thân phong thần, e rằng trong lòng Tây Phương Nhị Thích và Lão Tử cũng đang ghen tị lắm.

Chỉ là ngại mối quan hệ hợp tác hiện tại với Xiển Giáo nên không tiện nói ra.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn bất giác nheo mắt lại.

Bây giờ, đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, nhờ ơn Từ Loan Đao ban tặng, đều đã chết sạch.

Xiển Giáo có bảy suất nhục thân phong thần cho đệ tử đời thứ ba, nhưng ít nhất cũng phải gom đủ bảy người đã chứ!

Nghĩ đến đây, ngài ta liền truyền thánh niệm.

"Cửu Đại Kim Tiên lập tức đến Kim Khuyết Cung!" Sau khi nhận được thánh niệm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quảng Thành Tử và những người khác lại vội vã quay về Kim Khuyết Cung.

Bọn họ lúc này đối với sư tôn cũng có chút oán niệm.

Trước đó không những không cho linh bảo, mà còn phạt họ phải ở trong đạo trường của mình, không được ra ngoài.

Đến khi mấy vị Thánh nhân vừa tới, lại bắt họ ra bưng trà rót

nước.

Bây giờ vất vả lắm mới xong việc, vừa về đến đạo trường thì Nguyên Thủy Thiên Tôn lại gọi đi một chuyến.

Nhưng khi Cửu Đại Kim Tiên đến Kim Khuyết Cung, một câu nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã khiến oán niệm trong lòng họ tan thành mây khói.

"Lát nữa các ngươi hãy đến kho báu của Xiển Giáo, tự chọn một kiện linh bảo mình thích đi!" Ngớ người!

Cửu Đại Kim Tiên đồng loạt đứng hình!

Sư tôn nhà mình bị sao vậy, chẳng lẽ đầu óc đột nhiên khai sáng rồi sao?

Trước đó, họ mang thân thể đầy thương tích trở về Kim Khuyết Cung, vốn định ăn vạ một chút để Nguyên Thủy Thiên Tôn ít nhất cũng có thể bồi thường tổn thất sau khi bị Từ Loan Đao cướp bóc.

Nhưng lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nói là mặt sắt vô tình, không cho bất kỳ cơ hội nào.

Vậy mà bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại triệu tập họ đến Kim Khuyết Cung, cho phép họ vào kho báu của Xiển Giáo tùy ý chọn một món linh bảo!

Chẳng lẽ vì vừa rồi hầu hạ Lão Tử và Tây Phương Nhị Thích, ba vị Thánh nhân hài lòng, nên sư tôn nhà mình mới ban thưởng?

Nghĩ đến đây, Quảng Thành Tử lại không khỏi thất vọng.

Vất vả khổ sở, liều mạng vì Xiển Giáo, kết quả lại không bằng phần thưởng hậu hĩnh cho việc hầu hạ mấy vị Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết trong lòng mấy đệ tử mình nghĩ gì.

Nhìn Cửu Đại Kim Tiên dưới tọa, trên mặt ngài ta lóe lên một tia vui mừng.

Mặc dù những việc mấy tên này làm mấy ngày qua khiến ngài ta vô cùng thất vọng, nhưng dù sao họ cũng là nền tảng của Xiển Giáo.

"Linh bảo cũng không phải cho không các ngươi.

Mỗi người hãy thu đồng tử bên cạnh làm đồ đệ, bổ sung máu tươi mới cho hàng ngũ đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ta.

Đồng thời cũng phải tận tâm chỉ đạo, hiểu chưa!" Trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo một tia không cho phép nghi ngờ.

Phong Thần Lượng Kiếp đã cận kề, Xiển Giáo cũng không có nhiều thời gian để tìm kiếm những đệ tử đời thứ ba có thiên tư trác tuyệt.

Vì vậy, kế sách hiện tại chỉ có thể để Cửu Đại Kim Tiên thu đồng tử bên cạnh làm đệ tử đời thứ ba, như vậy vừa hay có thể bổ sung đủ số lượng.

Hơn nữa, những đệ tử bên cạnh Cửu Đại Kim Tiên có lòng quy thuộc mạnh mẽ với Xiển Giáo, như vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không cần lo lắng sau khi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, đám đệ tử này sẽ bị người của Tây Phương Giáo lừa phỉnh đi mất.

Trong thời gian ngắn như vậy, để Cửu Đại Kim Tiên đi tìm những đệ tử có thiên tư trác tuyệt cũng rất không thực tế.

Huống chi đệ tử mới thu nhận, chưa chắc đã trung thành với Xiển Giáo.

Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn cho linh bảo, chỉ yêu cầu thu đồng tử làm đồ đệ, Cửu Đại Kim Tiên ai nấy đều cảm kích đến rơi nước mắt.

Chuyện này tương đương với việc nhặt không một món linh bảo a!

Phải nói, Xiển Giáo gia nghiệp lớn, đối xử với đệ tử thật sự quá tốt.

Trong mấy ngày tiếp theo, đám đồng tử của Cửu Đại Kim Tiên tập thể hưng phấn.

Từ thân phận đồng tử, chớp mắt một cái đã trở thành đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo!

Hơn nữa, còn được lão gia nhà mình đích thân thu làm đệ tử thân truyền, đồng thời các loại linh đan diệu dược, công pháp huyền diệu đều được dùng trên người họ.

Những người này có thể trở thành đồng tử của Cửu Đại Kim Tiên, thực ra bản thân thiên tư cũng không hề yếu.

Dưới sự dạy dỗ hết mình của Cửu Đại Kim Tiên, tu vi của đám đệ tử đời thứ ba này gần như tăng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng thần niệm cảm nhận sự thay đổi của Xiển Giáo trong thời gian này, trong lòng vô cùng hài lòng.

Chẳng qua, ngài ta còn một kế hoạch đang chờ thực thi... ...Bên trong Kim Khuyết Cung.

Chương 128

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn vị đạo sĩ mặt gầy râu dài trước mắt, trên mặt lộ ra một tia cười.

"Nhiên Đăng, phiền ngươi từ Linh Thứu Sơn Nguyên Giác Động đến đây một chuyến, quả thực có một đại sự muốn giao cho ngươi làm." Không sai, người đàn ông trung niên ăn mặc như đạo sĩ trước mắt chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Tên này, địa vị trong Xiển Giáo có thể nói là chỉ sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, được xem như phó giáo chủ Xiển Giáo.

Tu vi một thân cũng sâu không lường được, ở cảnh giới Chuẩn Thánh cũng là một trong những tồn tại hàng đầu, không chừng lúc nào đó có được một đại cơ duyên là có thể bước ra bước cuối cùng.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Nhiên Đăng Đạo Nhân thường luận giao ngang vai vế, dù sao cả hai đều là một trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung năm đó.

Thậm chí cả Thập Nhị Kim Tiên khi đó, gặp Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng phải cung kính gọi một tiếng sư thúc.

Nhiên Đăng nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, trên mặt cũng mang theo một tia cười.

"Đạo huynh cứ nói đừng ngại." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói: "Đạo huynh, bây giờ ngươi cần đi một chuyến đến Trần Đường Quan, thu vị Tổng binh Trần Đường Quan là Lý Tĩnh làm đệ tử." "Lý Tĩnh người này, cũng có chút thiên phú tu luyện, nhưng ta biết ngươi chắc chắn không lọt vào mắt.

Nhưng người này đối với Xiển Giáo ta tuyệt đối có tác dụng lớn!"

Thu một tên đồ đệ?

Nhiên Đăng ngẩn ra, rồi lập tức gật đầu đồng ý.

Nhiều năm như vậy, thật ra gã cũng chưa từng thu nhận đệ tử nào, chủ yếu là vì gã thích khổ tu, thực sự không có thời gian rảnh rỗi để chỉ đạo đệ tử.

Nhưng nếu tên Lý Tĩnh này là một mắt xích quan trọng của Xiển Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp, vậy thì gã cũng không ngại thu một đệ tử.

"Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ đích thân đến Trần Đường Quan một chuyến, xem thử vị đệ tử này của ta!" Nói xong, Nhiên Đăng Đạo Nhân không chút do dự.

Trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng, bay về phía Trần Đường Quan.

Nhìn bóng lưng xa dần của Nhiên Đăng Đạo Nhân, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện lên một tia cười.

Trước đó, chuyện Độ Ách Chân Nhân muốn thu Lý Tĩnh làm đồ đệ, thực ra căn bản không qua được mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Độ Ách Chân Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều ở Côn Luân Sơn, tên đó tuy chỉ là một tán tiên, nhưng có thể sống tốt ở nơi rộng lớn như Côn Luân cũng có bản lĩnh của mình.

Chẳng qua không ngờ, tên đó thu đồ không thành, thậm chí còn bị Từ Loan Đao tát bay đi.

Kết quả cuối cùng là xám xịt trở về Tây Côn Luân.

Nếu Độ Ách Chân Nhân không nắm bắt tốt cơ hội này, vậy thì Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đành phải để Nhiên Đăng Đạo Nhân đích thân ra tay, thu Lý Tĩnh làm đệ tử.

Phải biết rằng, Linh Châu chuyển thế giờ đã thành đệ tử của Từ Loan Đao.

Hai người con trai khác của Lý Tĩnh cũng đã được Từ Loan Đao thu nhận dưới trướng.

Đến lúc đó, một khi Phong Thần Lượng Kiếp mở ra, chiến tranh giữa Đại Chu vương triều và Đại Thương vương triều bùng nổ, ba huynh đệ Na Tra tuyệt đối là chủ lực bên phía Tiệt Giáo.

Thật không biết, khi ba người họ phải đối mặt với cha mình, sẽ có biểu cảm gì?

Đau khổ?

Hay là khó xử?

Đến lúc đó, nếu ba huynh đệ Na Tra ra tay, đó là bất hiếu!

Nếu không ra tay, đó là bất trung!

Từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, không chừng trong tình cảnh khó xử đó, đạo tâm của ba người họ đều có khả năng bị ảnh hưởng cực lớn!

Nghĩ đến đây, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú.

"Thông Thiên!

Từ Loan Đao!

Đây không chỉ là Phong Thần Lượng Kiếp, mà còn là một trận chiến giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo chúng ta!" "Ta muốn nỗi đau mà các ngươi gây ra cho ta, phải trả lại gấp trăm ngàn lần trên người các ngươi!" Nghĩ vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lấy ra một hình nhân cỏ nhỏ... ...Trên đảo Kim Ngao.

Trong khoảng thời gian Thông Thiên Giáo Chủ rời đi, Từ Loan

Đao vẫn luôn ở lại đảo Kim Ngao, không rời nửa bước.

Lúc này, hắn nhìn thấy một đạo hồng quang bay về đảo Kim Ngao.

Từ Loan Đao trong lòng biết rõ, sư phụ nhà mình đã từ Tử Tiêu Cung trở về!

Không bao lâu sau, gần như toàn bộ đệ tử trên đảo Kim Ngao đều cảm ứng được thánh niệm của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Tất cả đệ tử đến chỗ ta một chuyến!" Nghe câu nói của Thông Thiên Giáo Chủ, trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia cười.

Trong lòng hắn biết rõ, Phong Thần Đại Kiếp sắp bắt đầu, lần này Thông Thiên Giáo Chủ chắc là muốn dặn dò một số việc cần chú ý trong đại kiếp.

Ngay lập tức, từng đạo cầu vồng bắt đầu bay về phía cung điện của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đợi đến khi Từ Loan Đao lững thững đi tới, lúc này về cơ bản các đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ đều đã đến đông đủ.

Bất kể là mấy vị Thánh Mẫu, Tùy Thị Thất Tiên, thậm chí cả Triệu Công Minh cũng đều đã có mặt.

Ngay cả Thân Công Báo vừa mới gia nhập Tiệt Giáo cũng ở đây.

Hầu hết mọi người đều là lần đầu gặp Thân Công Báo.

Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác liền chào hỏi Thân Công Báo.

Triệu Công Minh còn vỗ ngực, thẳng thắn nói Thân Công Báo nếu có thời gian có thể đến tìm y uống rượu.

Thân Công Báo nhất thời lại cảm động.

Trước đây ở Xiển Giáo, nào có được đãi ngộ như vậy.

Trong Xiển Giáo, gần như không có ai coi gã ra gì, ngay cả Khương Tử Nha tu vi không bằng gã cũng tỏ vẻ khinh thường.

Nhưng ở Tiệt Giáo, Thân Công Báo lại cảm nhận được sự ấm áp như ở nhà.

Trong lòng gã không khỏi có chút cảm khái, nếu ngay từ đầu đã gia nhập Tiệt Giáo, e rằng cũng không có nhiều phiền phức sau này.

Chỉ tiếc là gặp người không tốt, bái dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy người của Tiệt Giáo gần như đã đến đủ, Thông Thiên Giáo Chủ mới gật đầu.

"Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu rồi, ta hy vọng các ngươi đều có thể cẩn thận gấp mười hai vạn lần, tuyệt đối đừng để mất mạng trong lượng kiếp!" "Đặc biệt là đám người Xiển Giáo, càng phải cẩn thận đối phó!

Không chừng chúng sẽ giở trò sau lưng!" Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm túc nói.

Thật ra, tuy bình thường ông có vẻ khá nóng nảy, nhưng có thể trở thành một vị Thánh nhân, tuyệt đối không chỉ dựa vào thực lực.

Phần lớn còn không thể tách rời khỏi tâm trí của ông.

Đặc biệt là với sức một mình, đã tạo ra một tông môn lớn như Tiệt Giáo.

Vì vậy, tuy bề ngoài không biểu hiện ra, nhưng trong lòng ông sớm đã biết rõ, Xiển Giáo vì Phong Thần Lượng Kiếp lần này, tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn.

Mọi người nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói vậy, dù tự tin đến đâu,

trên mặt cũng không khỏi hiện lên vẻ lo lắng.

Nếu đấu tay đôi thật sự, họ hoàn toàn không sợ đám người Xiển Giáo kia.

Nhưng, nếu đám người Xiển Giáo kia thật sự giở trò sau lưng, vậy thì có chút khó phòng bị.

Nhìn biểu cảm trên mặt mọi người, Thông Thiên Giáo Chủ khá hài lòng.

Đám đệ tử này, có lẽ bị ảnh hưởng bởi tính cách của ông, ai nấy đều trời không sợ đất không sợ.

Thậm chí dám chọc thủng trời một lỗ.

Tính cách như vậy, cây cứng dễ gãy, trong Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, không chừng sẽ vì tính cách này mà gây ra họa lớn.

"Cũng không cần quá lo lắng, sau khi trở về mỗi người hãy chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó tất cả mọi người đều phải nhập thế!

Chương 129

Chỉ cần cẩn thận một chút, nhất định có thể bình an vượt qua lượng kiếp lần này, tuyệt đối đừng để xảy ra sai sót!" Thông Thiên Giáo Chủ nhắc nhở.

Các đệ tử gật đầu, quyết định sau khi trở về sẽ bắt đầu bế quan!

Cố gắng trước Phong Thần Đại Kiếp, tu vi của mình lại có đột phá.

"Không hoảng, không hoảng, Phong Thần Lượng Kiếp đối với Tiệt Giáo chúng ta, thực ra chưa chắc không phải là một cơ hội trỗi dậy." Ngay khi mọi người đang lo lắng, một giọng nói khá lười biếng vang lên.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ nhất thời cứng lại.

Khó khăn lắm mới làm cho đám đệ tử này nâng cao cảnh giác, kết quả bị giọng nói này phá đám, công sức e rằng cũng đổ sông đổ bể.

Nhìn theo giọng nói, phát hiện Từ Loan Đao lúc này đang đứng đó với vẻ mặt lười biếng, dường như không hề để tâm đến cái gọi là Phong Thần Đại Kiếp.

"Tiểu Đao, sao con lại nói vậy?" Sau khi phát hiện người nói là Từ Loan Đao, cơn giận trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ lập tức tan biến.

Đối với Từ Loan Đao, ông hiểu rõ hơn ai hết.

Mặc dù Từ Loan Đao ngày thường có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng lại là đệ tử mà Thông Thiên Giáo Chủ tin tưởng nhất.

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười tự tin.

“Các vị đều biết rõ, đám người Xiển Giáo, thậm chí cả đám người Tây Phương Giáo, e rằng đều sẽ chơi xấu sau lưng chúng ta.” “Nếu chúng đã chơi chiêu bẩn, vậy thì chúng ta phải bẩn hơn bọn chúng!” Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười.

“Đúng!

Cùng hắn chơi trò bẩn!” Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Thân Công Báo là người đầu tiên nhảy ra ủng hộ! ...Trần Đường Quan, Lý phủ.

“Ầm!” Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, một tòa đại điện cứ thế sụp đổ.

“Na Tra!

Tên tiểu tạp chủng nhà ngươi!

Ngươi thật sự nghĩ rằng ta không dám trị ngươi sao!” Một giọng nói đầy tức giận vang lên, ngữ khí chứa đầy phẫn nộ và bất lực, thậm chí có cả một chút cảm giác tủi thân.

Lý Tĩnh mặt mày xám xịt từ trong đại điện sụp đổ bước ra.

Nếu không phải bản thân xuất thân võ tướng, bao nhiêu năm qua võ nghệ cũng khá cao cường, không chừng đã bị đè chết trong đại điện rồi.

Sắc mặt Lý Tĩnh tái mét.

Kể từ khi Na Tra ra đời, ông ta luôn sống dưới cái bóng của thằng nhóc thối này, động một chút là bị Na Tra bắt nạt.

Hai người con trai khác, sau khi bái sư Từ Loan Đao, cũng luôn đối đầu với ông ta.

Những ngày này trong lòng ông ta càng ngày càng bạo lực.

Chỉ tiếc là, bây giờ Ân phu nhân sau khi bái sư Vân Tiêu, ngay cả Ân phu nhân ông ta cũng không đánh lại được!

Cứ như thế này, địa vị trong nhà này sẽ ngày càng thấp!

Nghĩ đến đây, ông ta liền hận Từ Loan Đao đến nghiến răng nghiến lợi.

Phải biết rằng, vốn dĩ ông ta có thể bái sư vị Độ Ách Chân Nhân từ Tây Côn Luân, nhưng giấc mộng tiên nhân lại bị tên Từ Loan Đao kia phá hỏng!

Nếu không, bây giờ cũng không đến nỗi ngay cả Ân phu nhân cũng không đánh lại!

"Thằng nhóc này thật sự quá ngông cuồng!

Mới từng này tuổi đã bắt đầu gây họa khắp nơi, nếu để nó lớn thêm một chút nữa thì còn ra thể thống gì!" Trên mặt Lý Tĩnh lộ ra vẻ phẫn nộ, chỉ vào Na Tra với quầng thâm mắt trước mặt nói.

Nhưng Na Tra chỉ khẽ bĩu môi, trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

Theo cậu thấy, chỉ cần làm theo suy nghĩ trong lòng là đúng, cần gì quan tâm đến suy nghĩ của lão già Lý Tĩnh này.

Huống chi, đối với người cha gọi là Lý Tĩnh này, cậu căn bản không thừa nhận!

Tên này, ngoài việc cho cậu sinh mệnh, căn bản không làm tròn chút trách nhiệm nào của người cha.

Thậm chí khi lớn lên, Na Tra biết rằng, da thịt trên người mình chưa chắc đã là của Lý Tĩnh.

Cậu là Linh Châu chuyển thế!

Vì vậy ở Trần Đường Quan, ngoài mẹ mình là Ân phu nhân, Na Tra chưa từng phục bất kỳ ai!

Lúc này, Na Tra nhìn Lý Tĩnh với vẻ mặt khinh thường, đầy vẻ coi

rẻ.

Nhìn thấy biểu cảm trên mặt Na Tra, Lý Tĩnh nhất thời tức điên lên.

Trong cơn tức giận, lúc này ông ta cũng quên cả sợ hãi, tay cầm một thanh kiếm sắc chém về phía Na Tra!

"Tên tiểu tạp chủng nhà ngươi!

Hôm nay ta sẽ trừ khử ngươi!

Trả lại sự trong sạch cho Trần Đường Quan!" Nhưng thanh kiếm trong tay còn chưa chém xuống, chân nhỏ của Na Tra đã đạp một cái, thân hình Lý Tĩnh lập tức hóa thành một mũi tên bay ra ngoài!

Khi còn ở trên không trung, ông ta phun ra một ngụm máu tươi!

Na Tra khinh thường sờ sờ mũi, lộ ra một nụ cười chế giễu.

Rồi cả người quay đi.

Đợi Na Tra đi xa, một vài gia đinh trong Lý phủ mới hoảng hốt chạy ra, khiêng Lý Tĩnh vào phòng.

Đám gia đinh này, cũng đều sợ Na Tra a!

Lý Tĩnh nằm trên giường, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất lực và phẫn nộ.

"Đáng ghét!

Tên tiểu tạp chủng đáng ghét!

Ta phải hành hạ ngươi đến chết!" Nhưng dù miệng nói vậy, Lý Tĩnh cố gắng hạ giọng xuống mức thấp nhất.

Nếu những lời này để Na Tra nghe thấy, không chừng bây giờ miệng cũng có thể bị xé nát.

Từ một gia chủ, giờ lại rơi vào tình cảnh này, trong lòng Lý Tĩnh

nhất thời cảm thấy uất ức!

Đúng lúc này, bên ngoài phòng ông ta đột nhiên xuất hiện từng đạo ráng mây.

Lý Tĩnh nhất thời giật mình, tưởng rằng tên nghiệt tử Na Tra lại quay về!

Nhưng không ngờ, ngoài cửa đột nhiên bước vào một lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt.

Mắt Lý Tĩnh nhất thời sáng lên.

Mặc dù không phải người tu luyện, nhưng đã chinh chiến trên sa trường bao lâu, tự nhiên có thể cảm nhận được vị tiên trưởng trước mắt tuyệt đối không có ác ý!

Vị đạo nhân trước mặt Lý Tĩnh, tự nhiên là Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vã chạy đến.

Nhìn vết thương trên người Lý Tĩnh, gã khẽ phất tay.

Lý Tĩnh nhất thời cảm thấy lồng ngực đang nặng nề trở nên thoải mái.

Trên mặt ông ta lộ ra vẻ vui mừng, sao lại không biết mình lại gặp tiên nhân rồi!

Thế là gã vội vàng từ trên giường bò dậy, hướng về Nhiên Đăng Đạo Nhân mà dập đầu liên tục.

"Lý Tĩnh một lòng hướng đạo, xin tiên trưởng nhất định thu ta làm đồ đệ a!" Mặc dù không biết thân phận vị trước mắt, có ý đồ gì, nhưng chỉ cần có thể nắm bắt được một chút cơ hội, ông ta cũng sẽ không từ bỏ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trực tiếp bị hành động của Lý Tĩnh làm cho ngớ người.

Chương 130

Chẳng lẽ tên đệ tử mà gã sắp thu này, đối với thuật bói toán vô cùng tinh thông?

Nếu không thì sao biết gã đến để thu làm đồ đệ?

Nhưng dù trong lòng vô cùng kinh ngạc, Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn không mất đi phong thái của cao nhân.

"Đứng dậy đi, ta đến đây lần này chính là để thu ngươi làm đệ tử!" Nhiên Đăng khẽ phất tay, Lý Tĩnh nhất thời cảm nhận được một luồng lực lớn truyền đến, thân hình đang quỳ cũng lập tức đứng lên.

"Ta là Nhiên Đăng Đạo Nhân ở Linh Thứu Sơn Nguyên Giác Động, cũng là phó giáo chủ Xiển Giáo, sau này ngươi chính là đệ tử của ta!" Nhiên Đăng mở miệng nói.

Ngày thường gã vẫn luôn khổ tu trong Nguyên Giác Động, bây giờ khó khăn lắm mới xuất quan, có cơ hội ra vẻ như vậy, gã sẽ không bỏ qua.

Nghe lời của Nhiên Đăng, mắt Lý Tĩnh không khỏi sáng lên.

Ông ta mở miệng hỏi: "Không biết thân phận của tiên sinh, so với Từ Loan Đao thì như thế nào?" Nghe lời của Lý Tĩnh, Nhiên Đăng phất tay áo, dường như rất khinh thường câu hỏi này của Lý Tĩnh.

Mặc dù gã vẫn luôn khổ tu, nhưng đối với Từ Loan Đao đang nổi như cồn cũng có chút hiểu biết.

"Từ Loan Đao chẳng qua chỉ là một đệ tử của Thông Thiên, ngang hàng với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Nhưng Thập Nhị Kim Tiên đó lại phải gọi ta một tiếng sư thúc!" Lý Tĩnh nghe lời của Nhiên Đăng, tuy không hiểu nhưng thấy thật lợi

hại.

Mặc dù không biết Thập Nhị Kim Tiên là ai, nhưng từ miêu tả của Nhiên Đăng Đạo Nhân, dường như cao hơn Từ Loan Đao một bậc!

"Đồ nhi bái kiến sư tôn!" Lý Tĩnh kích động.

Lập tức lại quỳ xuống lần nữa.

Bây giờ ông ta chỉ cảm thấy mình đã tìm thấy cứu tinh!

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng hài lòng vuốt râu.

Lý Tĩnh thân mang khí vận nhân tộc, Nhiên Đăng thu nhận hắn làm đệ tử, đối với gã cũng có lợi ích to lớn!

"Gặp mặt lần đầu, vi sư cũng không biết nên tặng quà gì, ngươi có yêu cầu gì, cứ nói cho vi sư biết!" Nhiên Đăng Đạo Nhân phất tay nói.

Trước mặt đồ đệ của mình, đương nhiên phải ra vẻ một chút!

Lý Tĩnh cảm thấy cuộc đời mình lại một lần nữa bừng lên sức sống!

Trong khoảng thời gian sau khi Na Tra ra đời, ông ta thật sự không ít lần bị Na Tra bắt nạt!

Thậm chí có lúc, cả Kim Tra và Mộc Tra cũng đứng về phía Na Tra, càng đừng nói đến Ân phu nhân.

Nhưng biết làm sao được, ông ta chỉ là một võ phu không có chút tu vi nào, căn bản không phải đối thủ của những người này.

Trước kia, chỉ cần hơi không vừa ý, ông ta liền động tay động chân với Ân phu nhân.

Bây giờ thì lại bị cả nhà dẫm dưới chân!

Cảm giác này khiến Lý Tĩnh vốn mạnh mẽ trong lòng vô cùng khó

chịu, ông ta tự tin với thiên phú của mình, nếu tu luyện, tuyệt đối sẽ mạnh hơn Na Tra vô số lần!

Bây giờ Nhiên Đăng Đạo Nhân đến, cuối cùng cũng cho ông ta thấy hy vọng.

"Có một nguyện vọng..." Nghe lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân, trên mặt Lý Tĩnh không khỏi lộ ra vẻ suy tư.

Trong nháy mắt, ông ta nhớ lại cảnh tượng bị Na Tra bắt nạt trong khoảng thời gian qua.

Thế là trong mắt Lý Tĩnh lộ ra vẻ phẫn hận, nói với Nhiên Đăng Đạo Nhân: "Sư tôn có điều không biết, con có một nghiệt tử, tên là Na Tra.

Tên tiểu tạp chủng này vô cùng hung ác, thường xuyên ra tay với con." "Nhưng đệ tử thực lực không đủ, căn bản không phải đối thủ của tiểu tạp chủng, xin sư tôn ra tay, hàng phục nó!" Na Tra?

Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức phản ứng, Na Tra này hình như là Linh Châu mà tên nhóc Thái Ất năm đó khổ sở bảo vệ.

Chẳng qua không ngờ, cuối cùng lại hời cho tên Từ Loan Đao kia!

Nếu Na Tra là đệ tử của Từ Loan Đao, vậy hiển nhiên Na Tra là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, cộng thêm tên đệ tử vừa mới thu này lại khẩn cầu như vậy.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, quyết không có lý do gì không ra tay!

"Ha ha ha!

Cũng được!

Chẳng qua chỉ là một Na Tra mà thôi, vi sư nếu ra tay, không phải là dễ như trở bàn tay sao!" Nhiên Đăng Đạo Nhân tự tin cười nói.

Nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân nói vậy, Lý Tĩnh trong lòng vui mừng

khôn xiết.

Chỉ cần có thể trị được tên nghịch tử Na Tra này, đồng thời thực lực dưới sự giúp đỡ của Nhiên Đăng Đạo Nhân tăng nhanh, đến lúc đó cái nhà này sẽ do ông ta định đoạt!

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ điểm một ngón tay, một bộ pháp quyết tu luyện liền được truyền vào trong đầu Lý Tĩnh.

"Từ nay về sau, ngươi cũng phải chăm chỉ tu luyện, vạn vạn không được lười biếng, hiểu chưa!" Nhiên Đăng Đạo Nhân dặn dò.

Lý Tĩnh làm sao có thể không hiểu?

Lúc này ông ta đã bị pháp quyết tu luyện trong đầu làm cho kinh ngạc.

Thế là chỉ có thể điên cuồng gật đầu lia lịa.

Nhiên Đăng Đạo Nhân hiển nhiên rất hài lòng với thái độ của Lý Tĩnh.

Lật tay một cái, một tòa bảo tháp tỏa ra ánh sáng vàng ngũ sắc liền xuất hiện trong tay gã.

Ánh mắt Lý Tĩnh lập tức bị tòa bảo tháp này thu hút!

Mặc dù lúc này ông ta chưa chính thức tiếp xúc với tu luyện, nhưng Lý Tĩnh vẫn có thể cảm nhận rõ ràng uy thế tỏa ra từ tòa bảo tháp này!

Trước ánh mắt tò mò của Lý Tĩnh, Nhiên Đăng Đạo Nhân mở miệng giải thích: "Vật này gọi là Hoàng Kim Linh Lung Tháp, diệu dụng vô cùng!

Vừa có thể vây địch giết địch, đồng thời bên trong còn chứa Tam Muội Chân Hỏa, có thể dùng lửa đốt địch!" "Hôm nay ta sẽ dùng tòa bảo tháp này, giúp ngươi hàng phục Na Tra, nhìn cho kỹ đây!" Nhiên

Đăng Đạo Nhân nói xong, lập tức phất tay áo, cuốn lấy Lý Tĩnh, phiêu diêu bay lên trời.

Rất nhanh, hai người đã nhìn thấy ba huynh đệ Na Tra đang hái quả trên một cây ăn quả.

Lý Tĩnh sau khi nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Na Tra, trên mặt lộ ra một tia phẫn nộ.

"Sư tôn, chính là tên tiểu tạp chủng đó!" Lý Tĩnh lúc nói chuyện, gần như nghiến chặt răng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu, lấy ra Hoàng Kim Linh Lung Tháp trong tay.

Lúc này Na Tra, từ xa cũng đã nhìn thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân, mang theo Lý Tĩnh lơ lửng trên không trung.

Trên mặt Na Tra lóe lên một nụ cười khinh thường.

"Sao, đánh không lại ta, định gọi viện binh à?" Nghe lời của Na Tra, Lý Tĩnh hận không thể tự tay giết chết tên này!

Nhiên Đăng Đạo Nhân lắc đầu thở dài: "Không hổ là đồ đệ do tên nhóc ngông cuồng Từ Loan Đao của Tiệt Giáo dạy ra, quả thật không coi ai ra gì!" Nói xong, Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp trong tay nhẹ nhàng ném ra, giữa không trung biến lớn như một ngọn đồi!

Nhìn thấy cảnh này, Na Tra trong lòng cũng kinh hãi.

Vạn lần không ngờ, tên trông có vẻ bình thường trước mắt lại có thủ đoạn như vậy.

Sau đó, cậu trực tiếp lấy ra Càn Khôn Quyển, xông về phía tòa bảo tháp khổng lồ.

Tuy nhiên, Nhiên Đăng Đạo Nhân bản thân là cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm Hoàng Kim Linh Lung Tháp

trong tay cũng là linh bảo vô cùng mạnh mẽ.

Trong lúc không để ý, Na Tra đã bị Hoàng Kim Linh Lung Tháp hút vào!

“Tam Muội Chân Hỏa!

Luyện!” Trên mặt Nhiên Đăng lóe lên vẻ quyết đoán.

Mọi người có thể nhìn rõ qua cửa sổ của Hoàng Kim Linh Lung Tháp, thấy từng luồng lửa không ngừng tuôn ra.

Kim Tra và Mộc Tra thật sự không thể nhìn nổi nữa.

Chương 131

Hai người lần lượt nói: “Phụ thân!

Chúng con kính trọng người mới gọi một tiếng phụ thân!

Nhưng việc làm của người thật sự quá đáng thất vọng!” “Mau bảo lão già kia thả tam đệ ra, nếu không đừng trách chúng con trở mặt!” Nhưng Lý Tĩnh căn bản không để ý đến lời của Kim Tra và Mộc Tra.

Lúc này ông ta đang chìm đắm trong hưng phấn, mặt mày hả hê nhìn Na Tra trong Hoàng Kim Linh Lung Tháp.

“Na Tra!

Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội!

Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thừa nhận mình là tiểu tạp chủng, và thề sau này tuyệt đối không đối đầu với ta, ta sẽ bảo sư tôn thả ngươi ra!” Lý Tĩnh hét vào trong Hoàng Kim Linh Lung Tháp.

Nhưng, Na Tra bên trong căn bản lười để ý đến Lý Tĩnh, chỉ hung hăng phun một tiếng.

Lý Tĩnh nhất thời đại nộ!

Lúc này Kim Tra và Mộc Tra hai người cũng không nhịn được nữa, cuối cùng quyết định, trực tiếp ra tay với Lý Tĩnh!

Hai người một trái một phải, tấn công về phía Lý Tĩnh.

Trong lòng họ biết rõ, tên đạo sĩ kia, tuyệt đối không thể đối phó được.

Nhưng chỉ cần khống chế được Lý Tĩnh, tên đạo sĩ kia nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, thả Na Tra ra.

Nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi khẽ phất

tay áo, Kim Tra và Mộc Tra hai người lập tức bay ngược ra ngoài!

Thấy hai người con trai khác, dưới sự xúi giục của Na Tra cũng đã trở mặt thành thù với mình, Lý Tĩnh hoàn toàn nổi giận.

"Xin sư tôn, trực tiếp luyện hóa triệt để tên nhóc Na Tra!" Lý Tĩnh chắp tay thỉnh cầu.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không ngờ Lý Tĩnh lại tàn nhẫn như vậy, nhưng yêu cầu này đương nhiên gã cũng sẽ không từ chối.

Phất phất tay, chuẩn bị kích phát Tam Muội Chân Hỏa đến mức tối đa.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Nhiên Đăng, to gan con chó!" Nhiên Đăng Đạo Nhân giật mình.

Cảm giác giống như đang bắt nạt con nhà người ta thì bị người nhà đứa bé bắt quả tang vậy.

Cổ gã vô cùng cứng ngắc ngẩng lên, nhìn bóng người nơi chân trời, trên mặt càng lộ ra nụ cười không tự nhiên.

Từ Loan Đao, đến rồi!

Lý Tĩnh đứng sau Nhiên Đăng Đạo Nhân, đối với tên Từ Loan Đao này sớm đã có bóng ma tâm lý, bây giờ nghe thấy giọng nói của Từ Loan Đao, không khỏi rụt đầu lại.

Toàn bộ thân thể đều trốn sau lưng Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bây giờ hận không thể tóm lấy Lý Tĩnh ném cho Từ Loan Đao!

Gã căn bản không ngờ Từ Loan Đao sẽ xuất hiện vào lúc này, gã mới vừa chuẩn bị hành hạ đệ tử của hắn a!

Nhưng Lý Tĩnh sau lưng, sau khi nhìn thấy thân hình của sư tôn

nhà mình, không khỏi nhớ lại lời sư tôn nói trước đó.

"Từ Loan Đao, chịu chết đi!" Lý Tĩnh đột nhiên không còn giật mình nữa!

Lưng không đau, chân không mỏi, đầu óc càng thêm tỉnh táo!

Sư tôn của ta, là phó giáo chủ Xiển Giáo!

Tu vi thông thiên, thân phận lại là nhân vật cấp bậc sư thúc của Từ Loan Đao, có gì phải lo lắng?

Có Nhiên Đăng Đạo Nhân chống lưng, trên mặt Lý Tĩnh lộ ra vẻ đắc ý.

Ngay lập tức, ông ta từ sau lưng Nhiên Đăng Đạo Nhân bước ra.

Trên mặt mang theo một tia sát ý, mang theo một tia quyết đoán.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng vô cùng vui mừng!

Xem kìa!

Xem tên đồ đệ mà gã thu nhận kìa, có chuyện là người đầu tiên xông lên phía trước đỡ đòn cho sư phụ!

Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng.

Vốn dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo gã thu Lý Tĩnh làm đệ tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng ít nhiều cũng có chút không tình nguyện.

Dù sao, Nhiên Đăng Đạo Nhân bản thân là một người tính cách khá hướng nội, vốn đã quen một mình nhàn tản, cộng thêm Lý Tĩnh ngoài việc có không ít khí vận nhân tộc, thiên tư cũng không tốt lắm.

Vì vậy đối với người đệ tử Lý Tĩnh này vô cùng từ chối.

Nhưng bây giờ xem ra, quả thực nhặt được bảo vật a!

Không ngờ Lý Tĩnh là một người trọng tình trọng nghĩa như vậy, khi đối mặt với hung thần như Từ Loan Đao, đã khắc phục được bóng ma tâm lý.

Chủ động đứng ra che chắn trước mặt gã.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghiến răng, đệ tử của mình đã có tình có nghĩa như vậy, gã cũng không thể tụt lại phía sau.

Đang định vỗ vai Lý Tĩnh, nhưng câu nói tiếp theo của Lý Tĩnh, nhất thời khiến sắc mặt gã thay đổi.

"Từ Loan Đao, tên nhóc nhà ngươi còn dám đến!" Trên mặt Lý Tĩnh mang theo một tia oán hận.

Nếu không phải vì Từ Loan Đao, ông ta cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh hôm nay, đến nỗi bị Na Tra bắt nạt lâu như vậy.

Thậm chí có khả năng đã sớm bái tiên nhân làm sư, học tập đạo pháp.

Nhưng bây giờ cũng đã là nông nô lật mình ca hát.

Sau lưng ông ta là Nhiên Đăng Đạo Nhân, là nhân vật cấp bậc sư thúc của Từ Loan Đao, Từ Loan Đao có ngông cuồng đến đâu, cũng tuyệt đối không dám làm càn trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Tiểu tử, ngươi có biết người đứng sau lưng ta là ai không?

Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ!

Đây là Nhiên Đăng Đạo Nhân!" Nhiên Đăng Đạo Nhân suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Vốn tưởng Lý Tĩnh ra mặt để chặn Từ Loan Đao giúp gã.

Kết quả vạn lần không ngờ, tên Lý Tĩnh này lại bán đứng gã trước!

Từ Loan Đao lúc này trong lòng lửa giận đang bùng cháy.

Vốn đang tu luyện ở đảo Kim Ngao, nhưng nhất thời hứng khởi, muốn xem thử tu vi của mấy tên đệ tử mình thu nhận tiến triển thế nào.

Kết quả không ngờ lại thấy một cảnh khiến hắn muốn nứt cả tròng mắt.

Na Tra, bị Nhiên Đăng Đạo Nhân thu vào trong Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt.

"Thả Na Tra ra cho ta." Giọng điệu của Từ Loan Đao vô cùng lạnh lẽo.

Lý Tĩnh nghe xong trước tiên ngẩn ra.

Rồi ha ha cười lớn.

"Từ Loan Đao, ngươi ngu hay ta ngu?

Ngươi bảo ta thả, ta liền thả người?

Vậy mặt mũi của ta để đâu?" Nhưng không đợi Lý Tĩnh nói xong, Na Tra đã trực tiếp từ Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp nhảy ra.

Rồi hung hăng một cước, đá bay Lý Tĩnh đi!

Chương 132

Dưới một cú đá bất ngờ, Lý Tĩnh nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng so với nỗi đau trên người, Lý Tĩnh lại ngơ ngác nhìn sư tôn sau lưng, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

Phải biết rằng, Na Tra bị phong ấn trong Hoàng Kim Linh Lung Tháp, có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không bay ra được.

Bây giờ Na Tra có thể chạy ra, chỉ có một khả năng, đó là Nhiên Đăng Đạo Nhân đã thả cậu ra!

Trước ánh mắt chất vấn của Lý Tĩnh, Nhiên Đăng bây giờ sắc mặt đen như đít nồi!

Tối đen vô cùng!

"Khụ khụ, Từ sư điệt... ta nghĩ đây nhất định là một hiểu lầm." Nhiên Đăng cười toe toét nhìn Từ Loan Đao nói.

Thật ra, lúc đó gã cũng không biết vì sao đầu óc lại nóng lên, biết rõ Na Tra là đệ tử của Từ Loan Đao, lại trực tiếp ra tay.

Phải biết rằng, người của Xiển Giáo gần như không ai không biết, Từ Loan Đao giống như một con chó điên.

Chỉ cần chọc vào, tên này nhất định sẽ lột của ngươi một lớp da!

Mặc dù Nhiên Đăng là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng gã cũng không muốn đắc tội với Từ Loan Đao.

Chẳng lẽ là do cái gọi là Phong Thần Đại Kiếp?

Có thể khiến cho người cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong như gã cũng bị linh đài che mờ!

“Cút, quỳ xuống xin lỗi Na Tra cho ta!” Từ Loan Đao có thể nói là không cho Nhiên Đăng Đạo Nhân chút mặt mũi nào.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, lúc này sắc mặt cũng thay đổi.

Vốn nghĩ Na Tra cũng không bị giết, nể mặt Từ Loan Đao một chút, đôi bên cứ thế bỏ qua là được.

Nhưng Từ Loan Đao lại bắt gã quỳ xuống!

“Ngươi ép ta!” Nhiên Đăng Đạo Nhân gầm lên một tiếng, rồi lấy ra linh bảo Càn Khôn Xích!

Nhưng không đợi gã ra tay, trên mặt nhất thời truyền đến cảm giác nóng rát!

Linh khí vốn đang vận lên, lập tức tiêu tan.

Trên mặt gã, nhanh chóng hiện lên một dấu tát đỏ rực!

Nhiên Đăng Đạo Nhân ngớ người, Lý Tĩnh càng ngớ người hơn!

Vốn tưởng sư tôn của mình, thế lực ngút trời, nhất định có thể hành hạ tên Từ Loan Đao này một trận tơi bời.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

“Sư tôn, không phải Từ Loan Đao chỉ là một tên nhóc chịu chết sao?

Tại sao...” Lý Tĩnh không khỏi hỏi.

Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức đỏ bừng.

Không những không trị được Từ Loan Đao, ngược lại còn bị Từ Loan Đao tát một cái vào mặt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân liếc nhìn Từ Loan Đao lúc này.

Chỉ thấy toàn thân hắn đều bị thần quang ngũ sắc bao bọc, hiển nhiên là Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trên không trung lơ lửng một tôn đại ấn.

Chính là Phiên Thiên Ấn trong tay Quảng Thành Tử!

Từ Loan Đao, hoàn toàn là dựa vào việc cướp bóc Xiển Giáo mà phát tài a!

"Tên họ Từ, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Nhiên Đăng gầm lên một tiếng.

Rồi... rồi cả người bay về phía xa!

Lý Tĩnh nhất thời ngớ người!

Phó giáo chủ Xiển Giáo, cái gọi là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Bỏ lại một mình ông ta chạy mất!

Lý Tĩnh thật sự không hiểu nổi!

Rốt cuộc mình đã chọc ai ghẹo ai.

Trước sau cũng đã có hai vị tiên nhân muốn thu mình làm đệ tử, nhưng kết quả lần nào cũng bị tên Từ Loan Đao này chạy đến phá đám.

Lần này vốn tưởng Nhiên Đăng Đạo Nhân bản lĩnh thông thiên, có thể hàng phục được tên tiểu tặc Từ Loan Đao.

Nhưng kết quả lại khiến ông ta thất vọng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh không lại đã bỏ chạy!

"Sư tôn!

Đừng bỏ lại một mình con a!" Lý Tĩnh lúc này sau khi dính một cước của Na Tra, toàn thân đau như muốn rã rời, lúc này đang nằm trên đất không nhúc nhích.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bay xa xa cũng nghe thấy lời của Lý Tĩnh, đối với người đệ tử vừa mới thu này, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong

lòng ít nhiều có chút áy náy.

Thế là quay đầu hét lớn: "Đồ đệ tốt của ta, không cần lo lắng cho vi sư, Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp kia là bản mệnh pháp bảo của ngươi, vi sư cũng không thể lấy, cứ giữ lấy đi!" Nói xong, Nhiên Đăng Đạo Nhân không quay đầu lại chuẩn bị chạy trốn.

Sắc mặt Lý Tĩnh lập tức đen lại.

Thật là một sư tôn tốt a!

Giây trước Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp còn trong tay gã, lúc bỏ chạy lại chơi xỏ mình một vố!

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia cười.

Bất kể là Nhiên Đăng Đạo Nhân hay Lý Tĩnh, Từ Loan Đao đều không có ý định tha cho.

Thân hình hắn lóe lên, cả người lập tức xuất hiện trước mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Hắn nhấc chân hung hăng đá một cước, Nhiên Đăng Đạo Nhân còn chưa kịp ý thức, đã bị va mạnh vào chân của Từ Loan Đao.

Lập tức sắc mặt gã trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, thậm chí cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình không còn nữa.

Sức mạnh nhục thân của Từ Loan Đao thật sự quá mạnh!

Bản thân hắn tu luyện Lực Chi Pháp Tắc, cộng thêm có một trái tim hoàn chỉnh của Bàn Cổ Đại Thần, có thể không ngừng cung cấp tâm đầu huyết của Bàn Cổ.

Dưới điều kiện như vậy, nếu sức mạnh nhục thân của hắn không tăng trưởng, thì đó là vấn đề về thiên tư của Từ Loan Đao rồi.

Quá mạnh!

Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc này trong lòng cuối cùng cũng dâng lên một tia sợ hãi.

Gã cũng không phải chưa từng nghe về sự đáng sợ của Từ Loan Đao, nhưng theo gã thấy, khi đối mặt với Từ Loan Đao, tuy chưa chắc có thể chiếm được lợi thế, nhưng cũng không nên bị hành hạ thê thảm như vậy!

Dường như nhớ lại một tin đồn về Từ Loan Đao, tròng mắt gã đảo một vòng, trong lòng lập tức có kế.

"Có lẽ giữa chúng ta thực sự tồn tại một số hiểu lầm, ta cũng biết quy củ của ngươi, Càn Khôn Xích không bằng tặng cho ngươi thì thế nào?" Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia cười, sau đó gật đầu.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhất thời vui mừng!

Lập tức lấy ra Càn Khôn Xích trong tay, xóa đi ấn ký linh hồn, rồi đưa cho Từ Loan Đao.

Chương 133

Từ Loan Đao sau khi nhận Càn Khôn Xích, trực tiếp giơ cao Càn Khôn Xích lên, hung hăng đập vào đầu gối Nhiên Đăng Đạo Nhân!

"Rắc!" Một tiếng giòn tan vang lên, xương đầu gối của gã bị Từ Loan Đao trực tiếp đánh nát!

Từ Loan Đao trực tiếp xách tên này lên, rồi ném trước mặt Na Tra.

"Nhìn mà xử lý đi!" ...Ba canh giờ sau.

Côn Luân Sơn, Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đang bấm ngón tay tính toán.

Trong lòng ngài ta cũng biết rõ, thực lực của mình thực ra căn bản không bằng tên cuồng chiến đấu chỉ biết tu luyện là Thông Thiên Giáo Chủ. 20.

Vì vậy, ngài ta phải cố gắng hết sức, tranh thủ làm cho mọi việc không có sơ hở.

Đúng lúc này, ngoài đại điện đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Từng tiếng kêu thảm, có thể nói người nghe rơi lệ, người thấy đau lòng.

Dần dần, trước cửa lớn Kim Khuyết Cung, Cửu Đại Kim Tiên toàn bộ đều đã đến.

Thậm chí không ít đệ tử đời thứ ba, lúc này cũng đều tụ tập lại.

Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, dù đã quen với chém giết, nhưng cũng không khỏi cảm thấy nổi da gà.

Chỉ thấy hai chân của Nhiên Đăng Đạo Nhân, đã bị chặt đứt

ngang.

Nửa bên mặt, cũng đã biến mất.

Cả người trông máu me đầm đìa.

Nhưng, bộ dạng này của Nhiên Đăng Đạo Nhân, rơi vào mắt Cửu Đại Kim Tiên lại quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Trước đây sau khi bị Từ Loan Đao đánh bị thương, họ căn bản không điều trị, trực tiếp trở về Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn.

Như vậy, vừa hay để sư tôn nhà mình nhìn thấy bộ dạng thê thảm, đến lúc đó cũng dễ đòi mấy món linh bảo phẩm tương tốt một chút.

Lúc này tiếng ồn ào trước cửa Kim Khuyết Cung, cuối cùng cũng kinh động đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngài ta không khỏi ra khỏi đại điện định xem thử.

Kết quả nhìn thấy bộ dạng này của Nhiên Đăng Đạo Nhân, liền quay người bỏ đi!

Ngài ta liếc mắt một cái đã nhận ra, tên này tuy trông thương thế vô cùng thê thảm, nhưng thực tế căn bản không có chuyện gì.

Vết thương như vậy, nhiều nhất chỉ khiến gã đau một thời gian, căn bản không ảnh hưởng gì.

Tên này, e rằng cũng giống như chín tên đệ tử kia, định ăn vạ một phen!

"Đạo huynh định đi đâu vậy!" Sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, giọng nói âm u của Nhiên Đăng Đạo Nhân vang lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Không ngờ để Nhiên Đăng Đạo Nhân đi một chuyến Trần Đường Quan, chưa về bao lâu đã thành ra bộ dạng này, xem tình hình e rằng

nhiệm vụ giao cho gã lại xảy ra sai sót.

Nhiên Đăng Đạo Nhân dù sao cũng là phó giáo chủ Xiển Giáo, trước mặt nhiều đệ tử như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tiện nói nhiều.

Vốn nghĩ Nhiên Đăng Đạo Nhân ăn vạ một chút thì thôi, ngài ta cũng ghi nhớ trong lòng, không ngờ tên này lại không nể mặt như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức quay người, cười toe toét nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: "Ai da da, Nhiên Đăng, sao lại thành ra bộ dạng này?

Chẳng lẽ gặp phải kẻ xấu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề đề cập đến chuyện bảo gã đến Trần Đường Quan thu đồ, dù sao chuyện này truyền ra cũng rất mất mặt.

Nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân lại chọc đúng vào nỗi đau.

"Đạo huynh bảo ta đến Trần Đường Quan..." "Dừng lại!" Không đợi Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn hít một hơi lạnh, mặt đầy tức giận nhìn tên Nhiên Đăng.

"Ngươi đến kho báu của Xiển Giáo chúng ta chọn một món linh bảo đi!" Nói xong, phất tay áo, trực tiếp đi vào Kim Khuyết Cung, đầu cũng không quay lại!

Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc này mới lộ ra vẻ hài lòng... ...Lúc này Từ Loan Đao, không hề biết chuyện xảy ra trong Kim Khuyết Cung.

Hắn đang cùng gia đình Na Tra vui vẻ ăn lẩu, còn Lý Tĩnh, lại đứng một bên không ngừng bưng trà rót nước, có thể nói là bận rộn không ngơi tay.

Chỉ cần hơi không vừa ý, Từ Loan Đao trực tiếp đá một cước.

Bây giờ, trong lòng ông ta đừng nói là uất ức đến mức nào!

Từ Loan Đao ở lại Trần Đường Quan suốt mười ngày.

Trong mười ngày này, phần lớn thời gian hắn đều dùng để dạy dỗ ba huynh đệ Na Tra tu luyện.

Phải nói, người làm sư phụ này thật sự quá vô trách nhiệm, sau khi thu ba đệ tử, gần như chưa từng đặc biệt dành thời gian dạy dỗ ba tên này.

Nhưng cũng phải nói, thiên phú của ba đệ tử này thật sự quá mạnh, lúc hắn chỉ điểm, không chừng mới nói nửa câu đầu, ba người đã lĩnh hội được ý tứ của hắn.

Đối với biểu hiện của ba đệ tử, Từ Loan Đao trong lòng cũng vô cùng hài lòng.

Vì vậy sau khi dạy dỗ mười ngày, Từ Loan Đao rất yên tâm để họ tự mình tiến hành tu luyện.

Đồng thời cũng dặn dò, một khi gặp vấn đề không hiểu, tuyệt đối không được mù quáng tu luyện.

Dù sao tu luyện bản thân là một chuyện có rủi ro, không phải ai cũng giống như Từ Loan Đao, từ lúc bắt đầu tu luyện đã luôn thuận buồm xuôi gió.

Ba vị đệ tử đều ngoan ngoãn gật đầu, ngay cả Na Tra cũng đối với Từ Loan Đao vô cùng thuận tòng.

Trước đó, Từ Loan Đao vì cậu, công khai đối đầu với một cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, khiến trong lòng Na Tra vô cùng cảm động.

Bây giờ Na Tra, sớm đã không còn là tên nhóc non nớt mới ra đời, trong lòng vô cùng rõ ràng cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong là tồn tại như thế nào.

Nhưng dù Nhiên Đăng Đạo Nhân thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng trước mặt Từ Loan Đao, lại giống như một đứa trẻ bị Từ Loan Đao tùy ý bắt nạt.

Theo Na Tra thấy, sư tôn và mẫu thân trước mắt, mới là những người thật sự tốt với mình trên thế giới này.

Từ Loan Đao trong ánh mắt lưu luyến của ba huynh đệ Na Tra, cuối cùng rời khỏi Trần Đường Quan.

Bây giờ Phong Thần Lượng Kiếp sắp mở ra, hắn cần phải chuẩn bị một số thứ, gài xuống một số quân cờ, không thể lúc nào cũng dành thời gian cho việc giáo dục hai đệ tử.

Từ Loan Đao cả người hóa thành một đạo cầu vồng, lập tức biến mất nơi chân trời.

Kết quả chưa bay được bao lâu, trên tầng mây đã nhìn thấy Lão Long Vương!

Tên này e rằng đã nhận được ý chỉ của Ngọc Đế, yêu cầu hưng vân bố vũ, vì vậy vẫn luôn ở trên trời hắt xì.

Từ Loan Đao và Lão Long Vương cũng có duyên một lần gặp mặt, hai người trước đó vì chuyện của Na Tra cũng có chút mâu thuẫn.

Nhưng Từ Loan Đao cũng biết, tất cả đều là kế hoạch của những người sau lưng, Lão Long Vương thực tế cũng là một người bị hại.

Cộng thêm trước đó, hắn đã hứa cho Ngao Quảng một số lợi ích, lúc này Ngao Quảng cũng đã sớm trung thành với hắn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Từ Loan Đao lập tức lộ ra một tia cười.

Từ Loan Đao bay đến bên cạnh Lão Long Vương, Ngao Quảng có lẽ vì đang hưng vân bố vũ, nhất thời không chú ý đến Từ Loan Đao.

“Khụ khụ!” Từ Loan Đao khẽ ho một tiếng, lúc này Ngao Quảng

mới phản ứng, quay đầu nhìn thấy Từ Loan Đao, nhất thời sợ đến suýt nữa hồn bay phách lạc.

Thủ đoạn của tên này lão đã được chứng kiến, người bình thường căn bản không dám dễ dàng chọc vào, thậm chí cả Ngọc Đế, tên này cũng không coi ra gì!

Quan trọng là bây giờ lão đã trở thành người của Từ Loan Đao, làm thế nào để hành hạ, không phải chỉ là một câu nói của Từ Loan Đao sao?

Nhưng biết làm sao được, tên này đang ở trước mặt lão, muốn chạy cũng không chạy được!

Chương 134

Huống chi, nhiệm vụ hưng vân bố vũ chưa hoàn thành, nếu làm lỡ giờ mưa, bị trừ số lượng mưa, không chừng phải lên Trảm Long Đài một chuyến.

"Cái đó, không biết thượng tiên đến đây, tiểu long có thất lễ đón tiếp từ xa, thật là thất kính, thất kính!" Lão Long Vương cung kính nhìn Từ Loan Đao, không dám có chút chậm trễ nào.

Từ Loan Đao nhìn Lão Long Vương, rồi lại đi vòng quanh Ngao Quảng một vòng, miệng không ngừng phát ra tiếng chậc lưỡi.

Ngao Quảng bị tên này nhìn đến trong lòng cũng có chút run sợ!

Nhưng biết làm sao được, trong tay có nhiệm vụ chưa hoàn thành, chỉ có thể mặc cho Từ Loan Đao đi đi lại lại bên cạnh.

Ngao Quảng thật sự không đoán được tên có tính cách quái đản này, rốt cuộc muốn làm gì.

May mà khi Ngao Quảng cảm thấy sắp sụp đổ, Từ Loan Đao cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

"Này Ngao Quảng, ta từ nhỏ đến lớn chưa từng đến Long Cung lần nào, không định mời ta đến ngồi chơi sao?" Đến Long Cung ngồi chơi?

Ngao Quảng nhất thời trừng lớn mắt.

Tên nhóc này đi đến đâu cũng là tai họa, bây giờ định đến Long Cung, trong lòng e rằng không biết đang có ý đồ xấu xa gì!

Nhưng nếu Từ Loan Đao đã nói vậy, nếu từ chối, e rằng không thể sống sót rời khỏi tầng mây này.

“Thượng tiên nếu đã định đến Long Cung của ta, vậy thật là vinh hạnh của ta a!” Ngao Quảng gần như nghiến răng nói ra câu này, sau đó lại bay một lúc, đợi sau khi làm mưa xong, dẫn Từ Loan Đao hóa thành cầu vồng bay vào Đông Hải Long Cung.

Trên đường, Từ Loan Đao thỉnh thoảng lại than ngắn thở dài, lắc đầu nguầy nguậy, khiến Long Vương thậm chí có chút hoài nghi nhân sinh.

Khó khăn lắm mới đợi hai người đến Long Cung, Ngao Quảng lại bày tiệc rượu, náo nhiệt vô cùng.

Uống qua ba tuần rượu, Ngao Quảng cuối cùng không nhịn được hỏi: “Không biết Từ đạo hữu, con trai ta ở đảo Kim Ngao tu luyện thế nào rồi?” Trước đó, tuy...

Từ Loan Đao gật đầu: “Yên tâm đi, thiên phú tu luyện của đứa trẻ đó không tồi, sau này đảm bảo là một cường giả.” “Nhưng ta cũng có một chuyện cần ngươi làm.

Ngươi cũng biết Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu rồi...” Lão Long Vương nghe lời của Từ Loan Đao, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Chuyện Phong Thần Lượng Kiếp đương nhiên lão biết rõ, theo lý mà nói Tứ Hải Long Tộc hoàn toàn không cần thiết tham gia vào.

Lượng kiếp cấp độ này, chỉ cần hơi không chú ý, không chừng sẽ có kết cục thân tử đạo tiêu.

Long tộc vốn đã nhân khẩu thưa thớt, thật sự không chịu nổi giày vò nữa.

Nhưng Ngao Quảng trong lòng cũng biết rõ, con trai lớn của lão bây giờ là đệ tử của Nhai Giác.

Đến lúc đó một khi giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo bùng phát mâu thuẫn xung đột, con trai của lão chắc chắn phải ra trận.

“Cũng không cần lo lắng, nhiệm vụ ta giao cho ngươi thực ra vô cùng đơn giản, chỉ cần Tứ Hải Long Tộc có thể làm được, ta không dám hứa để Long Tộc khôi phục lại cảnh huy hoàng ngày xưa, nhưng tuyệt đối có thể làm cho phạm vi thế lực của các ngươi, không chỉ giới hạn ở Tứ Hải!” Từ Loan Đao dường như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Ngao Quảng, tự tin nói.

Ngao Quảng nhất thời kích động!

Long Tộc, từ bá chủ Hồng Hoang nguyên bản sa sút đến mức bây giờ chỉ có thể co cụm trong Tứ Hải, Ngao Quảng có thể nói là lúc nào cũng muốn khôi phục vinh quang của tổ tông!

Bây giờ Từ Loan Đao có thể cho lão một cơ hội như vậy, Ngao Quảng có ngu ngốc đến đâu, cũng cảm thấy phần lớn sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Một khi dẫn dắt Long Tộc đi đến phục hưng, công tích đó thật sự quá lớn!

Từ Loan Đao và Ngao Quảng tổng cộng đã dành thời gian một bữa cơm để gặp mặt.

Không ai biết giữa họ đã nói những gì.

Tóm lại, khi Ngao Quảng tiễn Từ Loan Đao ra về, có thể nói là mặt mày hớn hở, nụ cười trên mặt khiến khuôn mặt vốn đã đầy nếp nhăn, trở nên giống như một miếng vỏ quýt khô.

Sau khi tiễn Từ Loan Đao đi, Ngao Quảng trực tiếp trở về Long Cung, gõ vang cự chung gọi ba huynh đệ đến.

Trong nháy mắt, toàn bộ Tứ Hải Long Tộc bắt đầu hành động.

Không ít người dẫn theo lính tôm tướng cua, bắt đầu lao về phía hải nhãn của Tứ Hải!... ...Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy ngày nay, có thể nói là ăn không ngon ngủ không yên, tâm lực kiệt quệ.

Toàn bộ tinh lực và tâm lực của ngài ta, gần như đều dùng vào việc tính kế, đến nỗi bây giờ cả người trông giống như vừa qua một trận bệnh nặng.

Đúng lúc này, một đạo độn quang đột nhiên xuất hiện trước cửa Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như cảm nhận được đạo độn quang đó, chỉ khẽ nhấc mí mắt, rồi hỏi: "Có phải đại ca không?

Vào đi!" Lão Tử bên ngoài nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, yếu ớt vô lực, nghe như sắp chết, chẳng lẽ tên này lúc tu luyện đã xảy ra sai sót, đến nỗi bây giờ sinh mệnh nguy kịch?

Lão Tử vội vã đi vào đại điện, liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt càng thêm khó coi!

"Nhị đệ!

Nhị đệ!

Có lời gì cứ nói cho ta biết!

Yên tâm, sau khi ngươi đi, Xiển Giáo ta cũng sẽ giúp trông coi một hai, ngoài ra kho báu của Xiển Giáo ở đâu?" Lão Tử vừa sụt sùi nước mắt nước mũi, vừa nắm lấy vai Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng lay động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã có chút tâm lực kiệt quệ, bị Lão Tử làm một trận như vậy, trong lòng nhất thời tức điên, suýt nữa phun ra một ngụm máu!

Cũng không trách Lão Tử lại suy nghĩ lung tung.

Vừa bắt đầu nghe giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử

đã có ấn tượng ban đầu rằng nhị đệ tu luyện xảy ra sai sót sắp không qua khỏi.

Sau khi vào đại điện, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trắng bệch, trông như người chết.

Vì vậy Lão Tử mới nói ra những lời như vậy.

"Đại ca đừng lay nữa, lay nữa ta không chết cũng sắp bị huynh lay chết rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngữ khí mang theo một tia băng lãnh nói.

Vốn đối với sự quan tâm của Lão Tử rất cảm động, nhưng vừa nghe tên Lão Tử này hỏi về kho báu của Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết ý đồ của gã rồi.

Trên mặt Lão Tử lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo đệ tử bưng lên linh trà, vừa uống vừa hỏi: "Không biết đại ca đến đây có việc gì a?" Lão Tử nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi vậy, không khỏi thở dài một hơi, dường như trong lòng có vô hạn ưu tư.

"Ngươi cũng biết, trong lượng kiếp lần này, sáu Thánh nhân chúng ta đều cần ứng kiếp, Nhân Giáo của ta tuy ít người hơn một chút, nhưng dù sao cũng có đệ tử, ta cũng định để Huyền Đô đi ứng kiếp." "Nhưng, Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung, lại không có một đệ tử nào a!" Một câu nói của Lão Tử, nhất thời khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn phản ứng lại.

Quả thực như vậy!

Trước đây ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ đã nói, dưới trướng Lục Đại Thánh Nhân, đều phải nhập thế ứng kiếp.

Nhưng trong Oa Hoàng Cung, ngoài Nữ Oa ra chỉ còn lại một vài tỳ nữ, có thể nói trong Phong Thần Lượng Kiếp lần này, trong sáu vị

Thánh nhân, người không có nỗi lo về sau nhất chính là Nữ Oa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức trầm mặc.

Chính cái gọi là không lo thiếu, chỉ lo không đều.

Các Thánh nhân bọn họ phải lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, còn Nữ Oa thì lại vững như bàn thạch, không cần lo lắng về chuyện Phong Thần Lượng Kiếp!

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi nhíu mày.

"Ta có một cách không tồi, lôi cả Nữ Oa xuống nước, tuyệt đối không thể để nàng ta dễ dàng vượt qua Phong Thần Đại Kiếp như vậy." "Trong lượng kiếp lần này, tự nhiên càng loạn càng tốt, như vậy Tiệt Giáo có vô số đệ tử, tất nhiên sẽ tổn thất thảm trọng." Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này lại bắt đầu nhắm mắt, chuẩn bị tính kế.

Một lúc sau, ngài ta mới từ từ mở mắt.

"Có lẽ Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung thực sự không có đệ tử, nhưng đừng quên, mối quan hệ giữa Nữ Oa và Yêu tộc!" Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, Thái Thượng Lão Quân không khỏi sáng mắt lên.

"Ý của ngươi là..." "Có lẽ chúng ta có thể trực tiếp kéo Yêu tộc xuống nước, đến lúc đó Nữ Oa dù không ra tay, nhưng nể mặt Yêu tộc, e rằng cũng không thể không tham gia vào đại kiếp lần này!" Hưng phấn!

Hai huynh đệ vốn đang rối rắm, lúc này trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ nắm chắc phần thắng.

Hai người lập tức bắt đầu mưu tính, làm thế nào để lợi dụng Yêu tộc để tính kế Nữ Oa... ...Phía Từ Loan Đao, sau khi trở về đảo Kim Ngao, trong lòng nhất thời có chút nhẹ nhõm.

Chương 135

Trong Phong Thần Đại Kiếp, những quân cờ cần sắp xếp cũng đã sắp xếp xong, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có một chuyện quan trọng chưa làm.

Nhưng hắn cũng lười nghĩ, bao nhiêu ngày nay chạy đông chạy tây, cũng đã mệt mỏi, thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, Từ Loan Đao lại bắt đầu cuộc sống bế quan tu luyện.

Nhưng một ngày nọ, đảo Kim Ngao đột nhiên xuất hiện một bóng hình duyên dáng.

Sau khi vào đảo Kim Ngao, bóng hình duyên dáng đó hỏi thăm tin tức của Từ Loan Đao khắp nơi, sau khi biết Từ Loan Đao đang bế quan, nữ tử này vẫn luôn chờ đợi dưới chân Tuấn Lãng Sơn.

Một lần chờ là suốt một tháng.

Từ Loan Đao cảm thấy tu chỉnh cũng gần xong, liền phá quan xuất quan, thời gian này, Phong Thần Lượng Kiếp cũng sắp bắt đầu rồi.

Nhưng sau khi xuất quan, thần niệm quét qua, nhanh chóng chú ý đến nữ tử dưới chân núi.

Từ Loan Đao trong lòng ngẩn ra, đối với nữ tử này, trong lòng mơ hồ có cảm giác quen thuộc, chỉ là nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Nghĩ vậy, Từ Loan Đao trực tiếp bay xuống núi.

Nữ tử đang chờ đợi dưới núi, sau khi nhìn thấy Từ Loan Đao, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Tốt quá rồi!

Cuối cùng ta cũng đợi được ngươi!

Nếu ngươi không xuất quan, một mình ta trở về cũng không biết ăn nói thế nào với nương nương!" Nghe lời của nữ tử, Từ Loan Đao nhất thời cảm thấy một luồng hơi lạnh từ sống lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu!

Cuối cùng hắn cũng nhớ ra đã gặp nữ tử này ở đâu!

Người này chính là một trong những thị nữ bên cạnh Nữ Oa!

Lần trước gặp Nữ Oa, là ở trong Địa Phủ.

Hắn nhớ lúc đó cũng đã từng hứa với Nữ Oa, một khi rời khỏi Địa Phủ, tuyệt đối sẽ đến tìm nàng ngay lập tức.

Kết quả lại quên mất chuyện này, không ngờ Nữ Oa lại trực tiếp phái thị nữ của mình đến hỏi tội!

Từ Loan Đao lúc này trong lòng hoảng hốt.

Nhìn ánh mắt cảnh giác của thị nữ Oa Hoàng Cung đang bay theo sau, hắn cũng chỉ có thể cười gượng.

Cũng chính vì nhìn thấy thị nữ của Oa Hoàng Cung, hắn mới đột nhiên nhớ ra có một việc mình chưa làm.

Trong Phong Thần lượng kiếp có một mắt xích vô cùng quan trọng, đó là Nhân Hoàng Tử Thụ của Đại Thương vương triều đại náo Nữ Oa cung!

Chính vì nguyên nhân này, Nữ Oa trong cơn chấn nộ mới phái Hiên Viên Phần Tam Yêu đi họa loạn triều chính của Đại Thương vương triều.

Cũng chính vì thế, Tử Thụ vốn có thể gọi là anh minh thần võ, cuối cùng lại ngày càng sa sút, trở thành bạo quân trong mắt thế nhân.

Cuối cùng, tám trăm lộ chư hầu thần phục Thành Chu!

Cho nên, hắn chỉ có thể cứng rắn đi về phía Oa Hoàng Cung.

Theo hắn thấy, vì để cứu Nữ Oa thoát khỏi trung tâm của Phong Thần đại kiếp, sau khi gặp Nữ Oa, cho dù nàng có tức giận vì những chuyện hắn đã làm trước đó, nhưng với tấm lòng tốt này của hắn, chắc cũng có thể khiến nàng nguôi giận phần nào chứ?

Tốc độ của hai người đều không chậm, chẳng mấy chốc đã đến Oa Hoàng Cung.

Sau khi Từ Loan Đao đến nơi, hắn được dẫn vào một thiên điện, một nữ tử hầu hạ Nữ Oa nói cho hắn biết lúc này Nữ Oa đang tắm.

Từ Loan Đao trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ, sao lần nào đến Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cũng đang tắm vậy?

Chẳng lẽ thân là Thánh nhân, ngày ngày không cần bế quan tu luyện, mà lại dành hết thời gian vào việc tắm rửa sao?

Vẻ mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia bất đắc dĩ, cũng không biết đã đợi bao lâu, Nữ Oa cuối cùng cũng khoan thai xuất hiện trước mặt hắn.

Chỉ có điều, sắc mặt Nữ Oa lúc này không được tốt cho lắm, ánh mắt nhìn Từ Loan Đao mang theo một cảm giác oán trách.

Từ Loan Đao bất kể kiếp trước hay kiếp này, đều không có kinh nghiệm với chuyện này, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

"À, Địa Phủ chắc là náo nhiệt hơn Oa Hoàng Cung của ta nhỉ?

Chẳng trách ngươi ở lại Địa Phủ lâu như vậy." Nữ Oa khẽ liếc mắt một cái, một động tác mà quyến rũ vô cùng!

Yết hầu của Từ Loan Đao khẽ động, không biết đến Oa Hoàng Cung có phải để bàn chính sự không nữa!

"Không không không, nàng hiểu lầm rồi, thực ra ta đã rời Địa Phủ

từ mấy tháng trước rồi.” Từ Loan Đao giải thích.

Hắn không muốn bị người ta hiểu lầm là kẻ đắm chìm trong ôn nhu hương không thể tự thoát ra được.

Nhưng không giải thích thì thôi, vừa giải thích, Nữ Oa trong lòng lại càng thêm phẫn nộ.

Tên tiểu tử này, nếu đã sớm rời khỏi Địa Phủ, tại sao lại không đến tìm ta!

Lần trước gặp mặt đã nói rõ ràng, một khi Từ Loan Đao rời khỏi Địa Phủ là phải đến gặp nàng một lần.

Lúc này Từ Loan Đao thấy sắc mặt Nữ Oa thay đổi, trong lòng cũng biết mình đã nói sai, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Hắn nhanh trí, vội vàng nói: “Ta một thời gian không tìm nàng, thực ra đều là vì nàng cả!

Nàng thì hay rồi, vừa gặp mặt đã trách móc ta, thật làm ta đau lòng quá đi!” Từ Loan Đao lắc đầu, thở dài một hơi, trong mắt còn lộ ra một tia thất vọng.

Lần này đến lượt Nữ Oa hoảng hốt.

Nàng không biết Từ Loan Đao đã làm gì trong thời gian qua, nhưng theo nàng thấy, nếu đã Từ Loan Đao không đến tìm nàng, chắc chắn là đang trốn ở đâu đó.

“Nàng có biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy vị Thánh nhân khác, đang chuẩn bị bắt đầu một kế hoạch không?” Từ Loan Đao dựa vào tài diễn xuất của mình, cuối cùng cũng chuyển được chủ đề sang Phong Thần lượng kiếp lần này.

Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tính kế?

Nghe Từ Loan Đao nói vậy, trên mặt Nữ Oa cũng thoáng qua một tia mờ mịt.

Theo nàng thấy, mặc dù thường ngày trong các cuộc tranh chấp giữa Từ Loan Đao và Nguyên Thủy Thiên Tôn, nàng đều đứng về phía Từ Loan Đao.

Nhưng, nếu chỉ vì nguyên nhân đó mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tính kế nàng, thì cũng quá nhỏ mọn rồi.

Nhìn sự nghi ngờ trong mắt Nữ Oa, Từ Loan Đao khẽ thở dài một hơi.

"Nàng có biết, bây giờ nàng gần như đã trở thành kẻ địch chung của tất cả các Thánh nhân rồi!

Nàng nghĩ kỹ mà xem, trong mấy vị Thánh nhân, chỉ có nàng là không có giáo môn, điều đó cũng có nghĩa là Phong Thần lượng kiếp lần này ảnh hưởng đến nàng là nhỏ nhất." "Với mức độ nhỏ mọn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn nhất định sẽ kéo cả nàng xuống nước!" Từ Loan Đao nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Đúng là không ra gì!

Tên đó định tính kế ta như thế nào, và làm sao ngươi biết được?" Nữ Oa không khỏi hỏi.

Mặc dù nàng thích Từ Loan Đao, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng ngốc.

Phải biết rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn là cường giả cảnh giới Thánh nhân, thực lực của Từ Loan Đao có mạnh đến đâu, e rằng cũng khó mà nghe trộm được cuộc nói chuyện của Thánh nhân?

Vẻ mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười.

"Ta không những biết hắn định tính kế nàng, mà còn biết toàn bộ

kế hoạch!" Từ Loan Đao trực tiếp kể lại những gì hắn đã xem trong Phong Thần Bảng ở kiếp trước, về việc Tử Thụ cúng tế Nữ Oa, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phái người mê hoặc, sau đó Tử Thụ ở trong Nữ Oa cung, trực tiếp buông lời bất kính với Nữ Oa nương nương.

Thế là Nữ Oa lập tức vô cùng tức giận, trong cơn thịnh nộ, cuối cùng quyết định ra tay với Đại Thương vương triều.

Đến lúc đó, trong Phong Thần lượng kiếp, Nữ Oa chắc chắn cũng sẽ gánh trên lưng một mối nhân quả cực lớn!

Nghe Từ Loan Đao kể xong, sắc mặt Nữ Oa trở nên tái mét.

Bây giờ, nàng không còn chút nghi ngờ nào về những lời Từ Loan Đao nói.

Từ Loan Đao có thể bịa chuyện đến đâu, nhưng tuyệt đối không thể nói bừa về chuyện này, dù sao hắn cũng là một Tiên thiên Nhân tộc, tuyệt đối sẽ không đem khí vận của Nhân tộc ra làm trò đùa.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, đúng là khinh người quá đáng!

Không được!

Chương 136

Ta phải đi tìm hắn nói cho ra lẽ!" Nữ Oa bây giờ trong lòng lửa giận bừng bừng!

Nhưng Từ Loan Đao thấy Nữ Oa định ra tay đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn, vội vàng ngăn nàng lại.

Nữ Oa và Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc dù đều là Thánh cảnh, nhưng Nữ Oa hoàn toàn là dựa vào công đức chi lực để thành Thánh.

Xét về thực lực, nàng thuộc hàng yếu hơn trong số các vị Thánh nhân.

Nếu thật sự đối đầu trực diện với Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng không có phần thắng.

"Nàng đừng vội, ta bảo đảm tuyệt đối có thể gài bẫy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Xiển Giáo một vố đau!

Thay nàng báo thù!" Sau khi được Từ Loan Đao khuyên can hết lời, Nữ Oa cuối cùng cũng từ bỏ ý định đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn đòi công bằng.

Nhưng trong lòng nàng vẫn còn tức giận chưa nguôi.

Nàng nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt nghi ngờ và hỏi: "Ngươi thật sự có thể phản kế lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Xiển Giáo một vố sao?" Đối mặt với ánh mắt nghi vấn của Nữ Oa, Từ Loan Đao gật đầu một cách chắc chắn.

"Nhưng, ta hy vọng nàng có thể cho ta mượn Hiên Viên Phần Tam Yêu dưới trướng nàng một thời gian." Từ Loan Đao đưa ra điều kiện của mình.

Hiên Viên Phần Tam Yêu, quả thật có tác dụng lớn!

Hiên Viên Phần Tam Yêu?

Nữ Oa trong lòng không khỏi nảy sinh một tia tò mò.

Phải biết rằng, chính nàng cũng không biết dưới trướng mình có Hiên Viên Phần Tam Yêu, không hiểu sao Từ Loan Đao lại biết.

Từ Loan Đao nhìn vẻ mặt bối rối của Nữ Oa, liền phản ứng lại, Nữ Oa bây giờ, dường như không biết đến Hiên Viên Phần Tam Yêu.

Hiên Viên Phần Tam Yêu là sau khi Tử Thụ đại náo Nữ Oa miếu, Nữ Oa trong cơn tức giận đã dùng Luyện Yêu Hồ hiệu lệnh tất cả yêu ma trong thiên hạ.

Thế là Hiên Viên Phần Tam Yêu cảm nhận được lời triệu hoán của Nữ Oa nương nương, mới vội vàng đến Oa Hoàng Cung, được Nữ Oa nảy ra kế sách, phái ba yêu quái đi mê hoặc Tử Thụ.

Cho nên bây giờ Nữ Oa căn bản không biết chuyện Hiên Viên Phần Tam Yêu.

"Khụ khụ, tóm lại, ta cũng không biết tình hình ba yêu quái đó, nhưng trong cõi u minh ta có thể cảm nhận được Hiên Viên Phần Tam Yêu có quan hệ không thể tách rời với kế hoạch của ta." Từ Loan Đao nói bên cạnh.

Nghe lời Từ Loan Đao, Nữ Oa không nghi ngờ gì nữa, liền ra lệnh cho hai thị nữ, mang theo Luyện Yêu Hồ, đến Hiên Viên Phần, triệu Hiên Viên Phần Tam Yêu đến.

Còn nàng và Từ Loan Đao thì ở lại trong Oa Hoàng Cung, cùng nhau uống linh tửu.

Nói thật, Từ Loan Đao thực sự không muốn uống rượu với Nữ Oa nữa, tuy Nữ Oa là Thánh nhân, nhưng tửu phẩm của nàng thực sự khó mà khen nổi.

Hai lần trước uống rượu cùng Nữ Oa, Từ Loan Đao đều đã phạm phải sai lầm không nhỏ.

Bây giờ hắn đã có vợ, cho nên phải giữ mình trong sạch, tuyệt đối không thể khuất phục trước uy thế của Nữ Oa!

Nói rồi hắn lại nốc một ly lớn!

Hai người dần dần uống cũng có chút nhiều, nhất thời hai người cũng dần dần dựa vào nhau, Nữ Oa thỉnh thoảng lại rót rượu cho Từ Loan Đao.

Trên mặt nàng cũng hiện lên một vệt ửng hồng.

Các thị nữ hầu hạ Nữ Oa xung quanh, đều có chút quen thuộc, đều biết nương nương nhà mình, chỉ cần ở cùng với người họ Từ này, nhất định sẽ say.

Đúng lúc này, Hiên Viên Phần Tam Yêu bị hai thị nữ kia đưa đến.

Ba yêu quái đều có chút run rẩy.

Thực lực của họ thực ra cũng không yếu, nhưng cũng chưa đến mức khiến Nữ Oa nương nương phải biết đến danh tiếng!

Hơn nữa sau yêu tộc đại kiếp, thế lực yêu tộc suy yếu, thậm chí đệ tử Xiển Giáo còn thích tự cho mình là người trừ ma vệ đạo.

Bọn họ ra sức săn bắt các yêu tộc.

Vì vậy, ba yêu quái vẫn luôn ở Hiên Viên Phần tiềm tu, bình thường căn bản không ra ngoài khoe khoang, càng không gây chuyện thị phi.

Lần này Nữ Oa phái người đến tìm ba yêu quái, trong lòng họ chắc chắn vô cùng lo lắng.

Nhưng khi tiến vào Oa Hoàng Cung, họ lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy Nữ Oa nương nương với khí thế ngút trời, lúc này đang ngồi trước bàn, mặt ửng hồng rót rượu cho một nam tử tuấn tú trước mặt!

Nam tử này rốt cuộc là thân phận gì, mà có thể khiến Nữ Oa thân là Thánh nhân cũng phải nghe lời như vậy!

Từ Loan Đao lúc này cũng đã chú ý đến ba yêu quái đi vào từ ngoài đại điện.

Nhưng hắn không khỏi dụi dụi mắt, dường như có chút không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Ba vị trước mắt, là Hiên Viên Phần Tam Yêu trong truyền thuyết đã mê hoặc Tử Thụ đến thần hồn điên đảo sao?

Chỉ thấy trước mặt Từ Loan Đao, là một con cửu vĩ yêu hồ với đôi mắt đỏ ngầu, một miệng răng nanh có thể dễ dàng xé rách cổ họng.

Một con khác, thì có một cái mỏ nhọn, trên mỏ chim sắc bén ẩn ẩn ánh kim loại.

Về phần con thứ ba thì càng đáng sợ hơn, hoàn toàn là một con bọ cạp đã được phóng to không biết bao nhiêu lần!

Đây là Hiên Viên Phần Tam Yêu ư?

Từ Loan Đao không khỏi có chút hoài nghi, những câu chuyện thần thoại hắn xem ở kiếp trước, chẳng lẽ đều là giả sao?

Bằng tướng mạo của ba yêu quái này, nếu đi quyến rũ Tử Thụ, không chừng sẽ dọa người ta chết khiếp, làm sao có thể bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo được.

Từ Loan Đao nhìn hai thị nữ đã đến Hiên Viên Phần đưa ba yêu quái đến, không khỏi hỏi: "Các ngươi chắc chắn, đây là Hiên Viên

Phần Tam Yêu sao?" Hai thị nữ vội vàng gật đầu, lúc họ đến, Hiên Viên Phần quả thực chỉ có ba yêu tinh này tồn tại.

Ngoài ra, không hề thấy bóng dáng của yêu tinh nào khác.

Từ Loan Đao đành phải chuyển ánh mắt trở lại trên người Hiên Viên Phần Tam Yêu.

"Ba người các ngươi tên gì?" Kê tinh và hạt tử tinh, lúc này đã sợ hãi không dám nói lời nào.

Chỉ có con hồ ly kia, lúc này trông có vẻ khá bình tĩnh, cho nên người trả lời câu hỏi của Từ Loan Đao, tự nhiên cũng là nó.

"Bẩm vị tiên trưởng này, nô gia là Cửu Vĩ Yêu Hồ, vị bên cạnh là Cửu Thải Trĩ Kê, còn vị kia là Ngọc Diện Tỳ Bà." Từ Loan Đao nghe xong, liền gật đầu.

Tên của ba yêu quái thì không khác gì trong ấn tượng của hắn.

Vậy Hiên Viên Phần Tam Yêu trong truyền thuyết, hẳn là ba người họ.

"Không tệ, ta muốn tìm chính là ba người các ngươi.

Chỉ có điều... bộ dạng hiện tại của các ngươi, chúng ta giao tiếp có vẻ hơi khó khăn." Nghe lời Từ Loan Đao, ba yêu quái mới phản ứng lại, lập tức lắc mình một cái, biến thành hình người.

Lúc này, dù Từ Loan Đao đã quen nhìn mỹ nữ, cũng có chút kinh ngạc.

Phải nói rằng, Nữ Oa trong truyền thuyết bảo Hiên Viên Phần Tam Yêu đi mê hoặc Tử Thụ, cũng có lý của nó.

Ba yêu quái sau khi hóa thành hình người, một người so với một người càng thêm mỹ diễm.

Cửu Thải Trĩ Kê nóng bỏng như lửa, Ngọc Diện Tỳ Bà lạnh lùng

như tuyết, kinh ngạc nhất chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ!

Trên người nàng thỉnh thoảng lại tỏa ra một trận mị thái, khiến người ta không khỏi có chút tâm viên ý mã.

“Tốt tốt tốt!

Không tệ, từ hôm nay ba người các ngươi đi theo ta lăn lộn đi!” Từ Loan Đao hài lòng gật đầu nói. 21.

Hắn hoàn toàn không chú ý, Nữ Oa bên cạnh lúc này khuôn mặt bỗng chốc u ám hẳn đi.

“Hay lắm!

Chương 137

Ta nói sao ngươi cứ đòi Hiên Viên Phần Tam Yêu, hóa ra là sớm đã biết người ta xinh đẹp, đồ không đứng đắn!" Nghe lời Nữ Oa, Từ Loan Đao quả thực là hoàng nê rớt vào đáy quần, không phải cứt cũng là cứt!

Hắn nên giải thích với Nữ Oa thế nào đây?

Không thể nói Hiên Viên Phần Tam Yêu, sau khi Nữ Oa trúng gian kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là người được phái đi họa loạn triều chính Đại Thương vương triều chứ?

Vậy chẳng phải hắn có thuật vị bặc tiên tri sao!

"Tin ta đi!

Có một mỹ nhân như nàng bên cạnh, ta cần gì Hiên Viên Phần Tam Yêu chứ?

Chỉ là ba yêu quái này, quả thực là mấu chốt cực kỳ quan trọng trong kế hoạch đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn của ta!" Từ Loan Đao nói tốt nói xấu, cuối cùng cũng khiến Nữ Oa tin lời hắn.

Ngay sau đó, hắn mang theo Hiên Viên Phần Tam Yêu với vẻ mặt tươi cười, bay về phía đảo Kim Ngao.

Phải nói rằng, hôm nay thu hoạch không tệ.

Không những tránh được sự trách cứ của Nữ Oa, mà còn thu được Hiên Viên Phần Tam Yêu.

Có lẽ người khác không biết, nhưng Từ Loan Đao đến từ hậu thế đương nhiên biết rõ, thân phận của ba yêu quái này thực ra không hề đơn giản.

Trên đường đi, tâm trạng của ba yêu quái không biết nên hình dung thế nào.

Hôm nay được Nữ Oa nương nương triệu kiến, vốn tưởng ba người đã đến ngày đổi đời, vận may đã tới.

Nhưng trong Oa Hoàng Cung, lại thấy một cảnh tượng khiến họ cả đời khó quên.

Nữ Oa, Thánh nhân chí tôn đường đường, lại đang rót rượu cho một nam tử trông rất trẻ, rốt cuộc là chuyện gì!

Chưa kịp thích ứng với không khí Oa Hoàng Cung, nam tử trẻ tuổi kia đã đề nghị với Nữ Oa, muốn họ đi theo hiệu trung!

Nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp nam tử trẻ tuổi này mà!

Thậm chí còn không biết tên của đối phương.

Ba yêu quái trong lòng mơ hồ có một suy đoán, nam tử trẻ tuổi trước mắt này, chẳng lẽ là diện thủ của Nữ Oa đại nhân?

Hiên Viên Phần Tam Yêu đường đường, cuối cùng lại phải đi theo một diện thủ, ba yêu quái trong lòng không khỏi nảy sinh một tia bi thương.

"Đúng rồi, các ngươi chưa biết tên ta đúng không?

Nhớ kỹ nhé, từ bây giờ chủ nhân của các ngươi, đệ nhất soái ca Tiệt Giáo Từ Loan Đao!" Ba yêu quái nghe lời Từ Loan Đao xong, càng thêm khẳng định gã này là diện thủ của Nữ Oa đại nhân.

Nghe mà xem, còn tự xưng là đệ nhất soái ca Tiệt Giáo!

Gã này rõ ràng là dựa vào khuôn mặt này để lăn lộn ở Hồng Hoang!

Cũng không lạ gì khi họ chưa từng nghe đến đại danh của Từ Loan Đao.

Ba yêu quái vì để trốn tránh sự truy sát của những kẻ tự xưng là chính đạo, gần như lúc nào cũng trốn ở Hiên Viên Phần tu luyện.

Đại danh của Từ Loan Đao, cũng chỉ mới nổi lên trong thời gian gần đây.

Trong lúc ba yêu quái đang bi thương, đột nhiên phát hiện Từ Loan Đao trước mặt đã dừng lại.

Ba yêu quái thuận theo ánh mắt của Từ Loan Đao nhìn qua, chỉ thấy hai vị nam tử trung niên mặc hoa bào xuất hiện trước mặt hắn.

Ba yêu quái sụp đổ.

Hai người trước mặt, họ nhận ra.

Chính là Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân của Xiển Giáo!

Hai người này có thể nói là đã thành danh từ lâu, cho nên Hiên Viên Phần Tam Yêu cũng biết về họ.

Nhị sư huynh và tam sư huynh của Xiển Giáo!

Trong số các kim tiên của Xiển Giáo, thực lực của họ cũng vô cùng mạnh mẽ!

Ba yêu quái sở dĩ trốn trong Hiên Viên Phần, chủ yếu là lo lắng bị người của Xiển Giáo truy sát.

Không ngờ, đi theo cái gọi là chủ nhân này, lại trực tiếp đối mặt với hai người của Xiển Giáo!

Ba yêu quái cắn răng, nhìn nhau một cái, cuối cùng trực tiếp đứng trước mặt Từ Loan Đao.

Mặc dù không nhìn ra, tu vi của vị chủ nhân này rốt cuộc ra sao, nhưng trong lòng cũng rõ ràng, đệ tử của các đại giáo như Tiệt Giáo, thường đều có pháp bảo che giấu tu vi.

Nhưng họ không cho rằng vị chủ nhân trẻ tuổi này, sẽ là đối thủ của Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân.

Cho nên, ba người đều đã chuẩn bị sẵn sàng liều chết!

"Chủ nhân, lát nữa chúng tôi sẽ cố gắng hết sức kiềm chế hai người của Xiển Giáo, ngài tìm cơ hội nhất định phải nhanh chóng chạy đi!" Cửu Vĩ Yêu Hồ nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Từ Loan Đao nhìn hành động của ba yêu quái, trong lòng không khỏi vừa cảm động vừa buồn cười.

Vốn dĩ thu nhận Hiên Viên Phần Tam Yêu, là định để họ làm quân cờ đối phó với Đại Chu vương triều.

Nhưng không ngờ, ba yêu quái này lại có tình có nghĩa như vậy.

Mới quen biết ngày đầu tiên, đã sẵn sàng vì hắn mà hy sinh tính mạng, không thể không nói, người lòng dạ sắt đá như Từ Loan Đao, cũng bị cảm động một chút.

"Khụ khụ, làm gì vậy?

Sao lại bày ra cái vẻ sinh ly tử biệt này?" Trong lúc ba yêu quái chuẩn bị liều chết, giọng nói của Từ Loan Đao vang lên từ phía sau.

Ba yêu quái đều sững sờ.

Không phải chứ, đã đến nước này rồi, vị tiểu chủ nhân này còn cứng miệng, chẳng lẽ hai người của Xiển Giáo sẽ tha cho hắn một mạng sao?

Nếu không phải vì Từ Loan Đao là chủ nhân của họ, không chừng ba yêu quái đã tát cho hắn một cái rồi.

Đã đến lúc này rồi, không nghĩ cách thoát thân, còn có thời gian ở đó chém gió!

Nhưng khi ba người, nhìn về phía Xích Tinh Tử và Hoàng Long

chân nhân, liền ngây người.

Chỉ thấy Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân, hai vị đệ tử đời thứ hai thực lực mạnh mẽ của Xiển Giáo, đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trên mặt họ lộ ra vẻ kinh hãi!

Hai vị cường giả thực lực mạnh mẽ như vậy, lại lộ ra vẻ mặt như thế!

Ba yêu quái trong lòng đương nhiên biết rõ, với thực lực của họ, không đủ để khiến Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân hoảng loạn như vậy. 22.

Rõ ràng, sở dĩ hai người họ lộ ra vẻ mặt này là vì vị tiểu chủ nhân phía sau họ!

Từ Loan Đao bay ra từ phía sau ba yêu quái, nhìn Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Hai vị lâu rồi không gặp, không biết các vị định đi đâu vậy?" Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân, trong lòng đã sớm tuyệt vọng.

Hai người vốn phụng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuẩn bị đi tìm đại sư bá của mình, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch.

Nhưng không ngờ, hai người lại gặp phải Từ Loan Đao giữa đường!

Bây giờ Từ Loan Đao, gần như có thể coi là ác mộng của toàn bộ đệ tử Xiển Giáo!

Thử hỏi trong toàn bộ đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, có ai mà không bị móng vuốt của Từ Loan Đao hành hạ?

Căn bản không tìm ra được một người!

Hai người miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, bây giờ cũng chỉ có

thể đi một bước xem một bước.

"Sư huynh đệ chúng ta, ở Côn Luân Sơn cũng chán rồi, nên ra ngoài hít thở không khí, xem có thể tìm được chút cơ duyên đột phá không!" Hoàng Long chân nhân nói dối không chớp mắt.

Chương 138

Từ Loan Đao đương nhiên sẽ không tin.

Nếu là ngày thường, Hoàng Long chân nhân và Xích Tinh Tử hai người ra ngoài du lịch, không chừng hắn đã tin rồi.

Nhưng bây giờ Phong Thần lượng kiếp sắp đến, phàm là đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo, gần như ai nấy đều trốn đi bế quan, tranh thủ nâng cao thực lực.

Hai người này trừ phi đầu óc có vấn đề, mới dám mạo hiểm nhiễm phải nhân quả Phong Thần đại kiếp để ra ngoài du lịch.

"Bốp bốp!" Từ Loan Đao tiến lên tát hai cái.

Hiên Viên Phần Tam Yêu phía sau đều nhìn ngây người.

Rốt cuộc mình đã theo một vị chủ nhân thế nào vậy!

Kim tiên của Xiển Giáo vừa gặp đã bị dọa đến mặt không còn giọt máu, thậm chí một lời không hợp đã tiến lên tát!

Có một vị chủ nhân như vậy, trong lòng họ không khỏi cũng nảy sinh một tia an định.

"Ngoan ngoãn nói cho ta biết các ngươi định đi đâu, không chừng ta sẽ tha cho các ngươi một mạng, nếu còn cố chấp không tỉnh ngộ, thì đừng trách ta vô tình!" Trong giọng nói của Từ Loan Đao, lộ ra sát ý nồng đậm, khiến sắc mặt Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân lập tức thay đổi.

Họ không chút nghi ngờ, Từ Loan Đao sẽ trực tiếp ra tay giết người!

Phải biết rằng, sư đệ của họ Từ Hàng đạo nhân đã chết trong tay

Từ Loan Đao!

Mà Phong Thần lượng kiếp còn chưa bắt đầu, đã lên Phong Thần Bảng trước rồi!

Bây giờ trong lòng Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân, như có vạn con ngựa chạy qua.

Vốn nhận được một nhiệm vụ từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng họ vô cùng phấn khích.

Dù sao thì phần thưởng của nhiệm vụ lần này, thực tế cũng vô cùng hậu hĩnh.

Việc họ cần làm, chỉ là truyền một lời cho đại sư bá mà thôi!

Nhưng điều khiến họ thực sự cảm thấy tuyệt vọng, là vì giữa đường lại gặp phải Từ Loan Đao!

Trên đời có chuyện trùng hợp đến vậy sao!

"Từ...

Từ sư đệ, có gì từ từ nói, hay là thế này, ta gần đây vừa lấy được một món linh bảo từ bảo khố của Xiển Giáo, không bằng tặng cho ngươi thế nào?" Xích Tinh Tử nói lắp bắp.

Dù thế nào đi nữa, kế hoạch lần này nhắm vào Nữ Oa, tuyệt đối không thể để Từ Loan Đao biết được.

Nếu không, sẽ ảnh hưởng đến bố cục của Xiển Giáo đối với Phong Thần đại kiếp!

Hoàng Long chân nhân bản thân thực ra là một người khá chậm chạp, nghe Xích Tinh Tử nói vậy, cũng điên cuồng gật đầu.

Thậm chí chuẩn bị lấy linh bảo ra, dâng cho Từ Loan Đao.

Vẻ mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười.

“Lần trước ta đã cướp sạch bảo khố của Xiển Giáo một phen, không ngờ trong bảo khố của Xiển Giáo lại có nhiều thứ tốt như vậy!” Nói thật, Từ Loan Đao có chút thèm thuồng những bảo vật của Xiển Giáo.

Phải nói rằng, những tên của Xiển Giáo, bình thường thường mượn cớ trừ ma vệ đạo, công khai cướp đoạt không ít thứ tốt!

Cho nên bảo vật trong bảo khố mới có thể không ngừng như vậy.

Lời của Từ Loan Đao, dường như đã khơi gợi lại một số ấn tượng không tốt của Hoàng Long chân nhân, hắn lại nhớ đến khoảng thời gian không thể chịu nổi bị Từ Loan Đao ngược đãi ở đảo Kim Ngao.

Lúc đó, hắn suýt nữa đã bị Từ Loan Đao ấn vào hố phân!

Từ Loan Đao giật lấy linh bảo trong tay Hoàng Long chân nhân, sau đó một đôi mắt nhìn chằm chằm vào Xích Tinh Tử.

Xích Tinh Tử trong lòng cũng sợ hãi!

Hắn trong lòng đã sớm mắng chửi Hoàng Long chân nhân tên đồng đội heo này rồi.

Bình thường thì vừa ngốc vừa đần, kết quả nịnh bợ Từ Loan Đao, lại có chút phong thái của chó liếm!

Hắn nghiến răng, cuối cùng cũng giao một món linh bảo vừa lấy được từ bảo khố mấy ngày trước vào tay Từ Loan Đao.

“Thế nào, Từ sư đệ bây giờ đã hài lòng chưa?

Ta thấy Từ sư đệ cũng có mỹ nhân bên cạnh, sư huynh đệ chúng ta, không làm phiền nữa.” Xích Tinh Tử sau khi giao linh bảo cho Từ Loan Đao, trên mặt mang theo một nụ cười gượng gạo, gật đầu với Từ Loan Đao, chuẩn bị mang theo Hoàng Long chân nhân rời đi.

Hoàng Long chân nhân cũng phản ứng lại, vội vàng đi theo bước chân của Xích Tinh Tử.

"Đứng lại!" Kết quả chưa đi được mấy bước, phía sau lại đột nhiên vang lên giọng nói của Từ Loan Đao.

Hai người lập tức kêu khổ không thôi.

Trên người họ, cộng lại thực ra cũng chỉ có hai món linh bảo, là trước đó, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo họ thu Đồng Tử làm đệ tử, đã giao cho.

Bây giờ còn chưa ấm tay, đã bị Từ Loan Đao cướp đi lần nữa, thực sự không còn gì để cho Từ Loan Đao nữa.

Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân nhắm mắt, hai tay buông xuôi.

"Không còn gì nữa, chúng ta thật sự không còn gì nữa." Hai người đã buông xuôi.

Nếu bị Từ Loan Đao bắt được, không chừng sẽ dùng thủ đoạn gì để hành hạ.

Không bằng ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nghe theo sự sắp xếp của Từ Loan Đao.

Cũng thực sự không thể trách hai người mềm yếu, chủ yếu là bóng ma mà Từ Loan Đao để lại trong lòng họ thực sự quá lớn.

"Ta cần nhiều linh bảo như vậy làm gì!" Từ Loan Đao nghĩa chính ngôn từ quát lớn.

Nhìn vẻ mặt đó, không hề giống như người vừa mới cướp đi hai món linh bảo.

Chính khí lẫm liệt, một thân ngạo cốt!

Khóe miệng Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân không khỏi

giật giật.

"Đúng, Từ sư đệ là một người chính phái như vậy, làm sao có thể tham lam linh bảo của người khác được chứ!" "Từ sư đệ cao tài, Từ sư đệ đại đức!" Hai người cứng rắn, mặt không đỏ tim không đập mà nịnh bợ.

Bây giờ trong lòng họ chỉ có một mục đích, đó là làm mọi cách để không bị Từ Loan Đao hành hạ.

Vì vậy, mở mắt nói dối họ cũng chấp nhận!

"Nói cho ta biết, mục đích thực sự của các ngươi!" Đôi mắt Từ Loan Đao khẽ nheo lại.

Hắn biết, vấn đề mà hai người càng né tránh, càng chứng tỏ trong lòng có quỷ!

Thở dài một hơi, để bảo toàn tính mạng, để không bị Từ Loan Đao sỉ nhục, Xích Tinh Tử cuối cùng cũng khai ra: "Tình hình cụ thể, thực ra hai chúng ta cũng không rõ, sư tôn lão nhân gia bảo chúng ta đi tìm sư bá, nói kế hoạch đã bắt đầu." Hoàng Long chân nhân nghe Xích Tinh Tử nói ra tất cả, trên mặt lập tức kinh hãi.

"Xích Tinh Tử!

Ngươi dám phản bội Xiển Giáo!" Nghe lời Hoàng Long chân nhân, Xích Tinh Tử lập tức tức giận.

"Ta điên rồi à!

Trong lòng ngươi không có tính toán gì sao?

Bây giờ ta khai ra, cả hai chúng ta đều có thể sống sót, ngươi lại đứng trên đỉnh cao đạo đức để khiển trách ta?" Xích Tinh Tử đối với Hoàng Long chân nhân, từ đầu đã có chút bất mãn.

Nếu không phải vì Hoàng Long, không chừng họ đã sớm thoát

khỏi đây rồi.

Nhưng lúc này Từ Loan Đao, lại nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân thấy vậy, lập tức không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, yên lặng đứng đó chờ đợi sự phán xét của Từ Loan Đao.

Hiên Viên Phần Tam Yêu, lúc này đã không biết phải làm sao.

Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân, khi đối mặt với tiểu chủ nhân nhà mình, ai nấy đều ngoan ngoãn như trẻ con!

Chương 139

"Đi đi!" Trong lúc Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân cảm thấy sắp sụp đổ, Từ Loan Đao đột nhiên lên tiếng.

Hai người thậm chí còn có chút nghi ngờ tai mình.

Từ Loan Đao tên sát tinh này đổi tính rồi sao?

Lại để họ rời đi!

Hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao!

Hai người đều đã chuẩn bị sẵn sàng bị Từ Loan Đao lột một lớp da, vạn lần không ngờ Từ Loan Đao lại thả họ đi!

"Chúng ta đa tạ Từ sư đệ!" Xích Tinh Tử và Hoàng Long chân nhân vui mừng khôn xiết chắp tay với Từ Loan Đao, sau đó không ngoảnh đầu lại mà bay về phía chân trời.

Linh bảo mất rồi cũng không sao, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, phần thưởng của họ thực ra cũng có thể bù đắp được.

Nhưng nếu tính mạng cũng không giữ được, thì tất cả đều vô ích!

Hiên Viên Phần Tam Yêu, lúc này ánh mắt nhìn Từ Loan Đao đều tỏa ra những ngôi sao nhỏ.

Ba người họ tuyệt đối không ngờ, vị tiểu chủ nhân này lại có thực lực mạnh mẽ như vậy!

Xem ra, có thể khiến Nữ Oa nương nương chủ động rót rượu, đẹp trai là một phần, quan trọng hơn là vì thực lực của bản thân!

Từ Loan Đao thả Hoàng Long chân nhân và Xích Tinh Tử đi, chẳng lẽ là vì thiện tâm đại phát sao?

Đương nhiên không phải như vậy.

Thực tế, sau khi nhìn thấy hai người của Xiển Giáo, trong lòng hắn mơ hồ có một suy đoán.

Bây giờ hai người lại đột nhiên nói kế hoạch bắt đầu, nếu Từ Loan Đao đoán không sai, kế hoạch mà họ nói, chính là kế hoạch đối phó Nữ Oa!

Từ Loan Đao đương nhiên sẽ không trực tiếp phá hỏng cái gọi là kế hoạch này, dù sao một khi bây giờ hắn can thiệp, không chừng những gì xảy ra sau đó đều sẽ có thay đổi.

Đến lúc đó sẽ vượt ra ngoài phạm vi kiểm soát của Từ Loan Đao.

"Hừ, những tên này tốt nhất là làm giống như trong truyền thuyết, như vậy mới vui hơn nhiều..." Từ Loan Đao nhìn chằm chằm vào hướng hai người rời đi, đôi mắt khẽ nheo lại.

Ngay sau đó hắn vẫy vẫy tay về phía sau, nhìn Hiên Viên Phần Tam Yêu vẫn còn đang kinh ngạc nói: "Đi thôi, chỉ là mấy tên đệ tử Xiển Giáo, chủ nhân thực sự không để vào mắt.

Các ngươi thấy thế nào, không phải đều không cần chết sao?" Từ Loan Đao cười nói.

Nghe lời hắn, ba yêu quái mới thoát khỏi vẻ kinh ngạc.

Đâu chỉ là không cần chết!

Thậm chí hai tên của Xiển Giáo kia, đều bị dọa chạy mất!

Tính mạng của họ thậm chí hoàn toàn phụ thuộc vào hỉ nộ ái ố của Từ Loan Đao!

Bây giờ đối với thân phận của Từ Loan Đao, họ không khỏi tò mò.

Một cường giả mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối không thể là kẻ vô danh, chỉ vì sao lại chưa từng nghe đến đại danh của Từ Loan Đao?

Nghĩ đến đây, Cửu Vĩ Yêu Hồ không khỏi tò mò hỏi: "Không biết

chủ nhân rốt cuộc là thân phận gì, ngoài đệ nhất đại soái ca Tiệt Giáo ra, chủ nhân còn có thân phận nào khác không?" Nghe Cửu Vĩ Yêu Hồ hỏi vậy, Từ Loan Đao vừa đi vừa cười khổ nói: "Nói thật, những thân phận khác trước mặt đệ nhất đại soái ca Tiệt Giáo của ta, thực sự có chút không đáng nhắc tới." "Ta là đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ thôi." Hiên Viên Phần Tam Yêu cảm thấy cần phải thiết lập lại thế giới quan của mình.

Đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ!

Thân phận như vậy gần như có thể hoàn toàn đi ngang ở Hồng Hoang rồi!

Nhưng Từ Loan Đao thì sao?

Theo hắn thấy, thân phận đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ, không bằng thân phận đệ nhất soái ca Tiệt Giáo!

Ba yêu quái đương nhiên có thể nghe ra, e rằng cái gọi là thân phận đệ nhất đại soái ca Tiệt Giáo này, là do Từ Loan Đao tự phong.

Nghĩ đến đây, trong lòng họ không khỏi dấy lên một tia nhiệt huyết.

Không ngờ, tùy tiện theo một vị chủ nhân, lại là đệ tử thân truyền của Thông Thiên giáo chủ!

Mang theo tâm tình như vậy, bốn đạo hồng quang nhanh chóng bay đến đảo Kim Ngao.

Lúc này trên đảo Kim Ngao, đã ít thấy có đệ tử Tiệt Giáo đi lại.

Do Phong Thần đại kiếp sắp đến, đại bộ phận đệ tử Tiệt Giáo đều đang bế quan, chỉ có một số đệ tử lẻ tẻ, sau khi nhìn thấy Từ Loan Đao, sẽ cung kính hành lễ chào hỏi.

Hiên Viên Phần Tam Yêu đi theo sau Từ Loan Đao, có thể nói là đã

được chứng kiến uy vọng của Từ Loan Đao ở Tiệt Giáo!

Từ ánh mắt của các đệ tử xung quanh, họ có thể nhìn ra một sự tôn trọng phát ra từ nội tâm.

Ba yêu quái e rằng cũng không ngờ, chủ nhân nhà mình trông có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng ở Tiệt Giáo lại có nhân khí cao như vậy!

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Từ Loan Đao lại một lần nữa thay đổi.

Có thân phận, có thực lực, nhan sắc cũng không tệ.

Nếu có thể trở thành đạo lữ của hắn...

Một ý nghĩ không nên có cũng hiện lên trong đầu họ, nhưng trong lòng cũng rõ ràng.

Với thân phận của Từ Loan Đao, tuyệt đối không thể để ý đến họ.

Từ Loan Đao đưa họ đến núi Tuấn Lang.

Nhìn Hiên Viên Phần Tam Yêu trước mặt, trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia tán thưởng.

Tu vi của mấy người này, đều đã đến trình độ Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong.

Không qua bất kỳ hệ thống tu luyện nào, càng không có bất kỳ sự chỉ điểm của ai, chỉ dựa vào mò mẫm, tu luyện đến trình độ này, thiên tư của ba yêu quái vô cùng không tệ.

"Từ bây giờ, các ngươi hãy ở núi Tuấn Lang bắt đầu tu luyện đi, về phần công pháp tu luyện, ta sẽ đưa cho các ngươi." Từ Loan Đao nói.

Ba yêu quái trong lòng một trận vui mừng.

Linh khí trên đảo Kim Ngao, không biết nồng đậm hơn Hiên Viên Phần bao nhiêu!

Hơn nữa núi Tuấn Lang bản thân gần như nằm ở chính trung tâm của đảo Kim Ngao, linh khí càng nồng đậm đến cực hạn!

Tu luyện trong môi trường như vậy, ba yêu quái tin rằng không lâu sau tu vi của họ nhất định có thể tiến thêm một bậc!

Hơn nữa, sau khi có công pháp tu luyện hệ thống, cũng không cần thiết phải như trước kia, hoàn toàn dựa vào bản năng để tu luyện.

Như vậy, trong quá trình tu luyện cũng bớt đi nguy hiểm.

Họ nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt cảm kích nói: "Tỷ muội ba người chúng ta, tạ chủ nhân!" Ánh mắt nhìn Từ Loan Đao đều lộ ra vẻ cảm kích.

Ba yêu quái trong lòng đều rõ ràng, nếu không phải vì Từ Loan Đao, bây giờ họ cũng chỉ là mấy con yêu tinh trốn trong Hiên Viên Phần tu luyện mà thôi.

Bây giờ, họ đã trở thành người của Tiệt Giáo, có một bối cảnh to lớn rồi!

Vẻ mặt Từ Loan Đao cũng lộ ra một nụ cười: "Những thứ này, đều là do các ngươi tranh thủ được." Nếu không phải trước đó ba yêu quái, khi đối mặt với Hoàng Long chân nhân và Xích Tinh Tử của Xiển Giáo, không màng nguy hiểm tính mạng mà che chắn trước mặt hắn.

Từ Loan Đao sẽ chỉ coi họ như một quân cờ mà thôi.

Nhưng bây giờ, Từ Loan Đao đã hoàn toàn thay đổi ấn tượng về ba yêu quái.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho ba yêu quái, Từ Loan Đao lại tìm cho họ công pháp thích hợp, đồng thời đưa cho họ mấy món linh bảo.

Đối với Từ Loan Đao bây giờ, gần như có thể nói là người giàu

nhất toàn bộ Tiệt Giáo, trừ Thông Thiên giáo chủ ra.

Thậm chí cả Đa Bảo đạo nhân, các loại bảo vật trên người cũng không bằng!

Phải biết rằng, hắn đã liên tiếp cướp sạch bảo khố của Tây Phương Giáo và Xiển Giáo.

Ba yêu quái sau khi nhận được bảo vật, đều vô cùng vui mừng.

Chương 140

"Ba người các ngươi ở lại núi Tuấn Lang tu luyện cho tốt, ta phải đến Đại Thương vương triều một chuyến, giải quyết chút chuyện." Từ Loan Đao nói với ba yêu quái.

Ba yêu quái đều gật đầu, thề nhất định sẽ tu luyện thật tốt, tuyệt đối không phụ lòng ân ngộ của chủ nhân nhà mình.

Trong lòng họ cũng rõ ràng, với tu vi hiện tại của họ, căn bản không có bất kỳ sự giúp đỡ nào cho Từ Loan Đao, chỉ có không ngừng nâng cao tu vi của mình, mới có khả năng giúp được chủ nhân nhà mình!

Sau đó, Từ Loan Đao trực tiếp bay lên không, thân hình lập tức hóa thành một đạo phi hồng, bay về phía xa.

Trên mặt hắn luôn mang theo một nụ cười.

"Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn... hôm nay để các ngươi tự nếm trái đắng!" Triều Ca, một nơi cổ xưa và phồn hoa.

Giáp sông Tần, lưng tựa núi Vũ, độc chiếm tạo hóa của đất trời.

Kể từ khi Bàn Canh dời đô đến Triều Ca, quốc vận của Đại Thương vương triều hanh thông, quốc tộ miên trường.

Đặc biệt là vị đế vương hiện tại Tử Thụ, bản thân anh vũ bất phàm, có hùng tâm tráng chí, văn võ song toàn, lại có kế sách định quốc an bang.

Lúc này Từ Loan Đao đứng trước cửa thành Triều Ca, nhìn dòng người qua lại không ngớt, trong lòng khá cảm khái.

Mặc dù hắn cũng đã đến Trần Đường Quan, nơi đó cũng là thành thị của nhân tộc, nhưng so với Triều Ca thì quả là một trời một vực.

Mặc dù không có nhiều nhà cao tầng như kiếp trước, kiến trúc cao nhất cũng chỉ có hai ba tầng.

Nhưng phải nói rằng, tất cả các kiến trúc ở đây đều có một cảm giác hùng vĩ và tráng lệ, cho người ta một cảm giác khí thế bàng bạc.

Trên thành Triều Ca, có một cỗ khí vận bàng bạc, lúc này vô cùng nồng đậm.

Các loại khí vận chi lực trên đó, cuối cùng thậm chí còn huyễn hóa thành vô số pháp tướng thần thú uy nghiêm, trông vô cùng trang nghiêm.

Từ Loan Đao trong lòng biết rõ, đây là biểu hiện cực hạn của khí vận một vương triều.

Bây giờ hắn mới nhận thức được sự độc ác của Nguyên Thủy Thiên Tôn khi kéo Nữ Oa xuống nước.

Phải biết rằng, Đại Thương vương triều hiện tại, khí vận mạnh mẽ như vậy, nếu Nữ Oa bị kích động, có thể trực tiếp để Hiên Viên Phần Tam Yêu, cứng rắn phá hoại khí vận của Đại Thương vương triều.

Trong đó nhân quả cực lớn, đều sẽ đổ lên người Nữ Oa!

Từ Loan Đao lắc đầu, không nói nhiều nữa, trực tiếp đi vào thành Triều Ca.

Trên đường đi, Từ Loan Đao có thể nói là đã nếm thử hết mỹ thực của thành Triều Ca, nhưng hương vị thực sự khó mà khen nổi.

Thời đại này, phương thức nấu nướng khá đơn điệu, thậm chí còn chưa có lúa mì, ăn đều là bột kê.

Phần lớn phương thức nấu nướng, cũng chỉ là hấp và luộc, thậm chí không ít món ăn còn không có một chút dầu mỡ.

Cho nên, Từ Loan Đao nhanh chóng thất vọng với mỹ thực ở đây.

Đúng lúc này, Từ Loan Đao đột nhiên nhìn thấy một đám người đang vây quanh ở phía trước, dường như có nơi náo nhiệt.

Từ Loan Đao tò mò, không khỏi đi tới.

Chỉ thấy trước mắt một lão giả có tướng mạo khá kỳ lạ, trên mặt nếp nhăn dọc ngang, tóc râu đều trắng, gò má cao vút.

"Tiểu huynh đệ có biết người này là ai không?" Từ Loan Đao nhìn gã giả thần giả quỷ này, không khỏi tò mò hỏi một chàng trai bên cạnh.

Nghe câu hỏi của Từ Loan Đao, chàng trai kia như nghe thấy chuyện gì đó không thể tin được, nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt kinh ngạc.

"Huynh đệ không biết sao?

E rằng đây là lần đầu tiên ngươi đến thành Triều Ca của chúng ta phải không?" Thanh niên kia hỏi lại Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao cười gật đầu.

Thanh niên kia lập tức lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy.

Hắn giải thích: "Người này là Tây Bá Hầu Cơ Xương!

Gần đây là ngày cúng tế Nữ Oa nương nương, cho nên các lộ chư hầu đều đã đến." "Tây Bá Hầu, là thần nhân bậc nhất thiên hạ, có thể tính toán vị lai, vô cùng chính xác.

Bây giờ đang ở đầu đường thành Triều Ca, bói quẻ cho bá tánh đó!" Tây Bá Hầu, Cơ Xương!

Từ Loan Đao tuyệt đối không ngờ, đi dạo trên đường phố, lại gặp phải Cơ Xương.

Nhìn vẻ mặt khâm phục của mọi người, trên mặt Từ Loan Đao không khỏi lộ ra một nụ cười.

Rõ ràng, Cơ Xương sở dĩ ở trên đường phố bói quẻ miễn phí cho mọi người, là vì muốn thu phục lòng dân!

Phải nói rằng, Cơ Xương mặc dù trông có vẻ thật thà như một người nông dân, nhưng tâm tư lại cực sâu.

Một nhân vật như vậy, tuyệt đối không thể xem thường!

Từ Loan Đao còn nhớ rõ, trong câu chuyện thần thoại ở kiếp trước, Cơ Xương biết rõ miếng thịt trước mặt là thịt của con trai ruột Bá Ấp Khảo, nhưng vẫn ăn!

Chỉ bằng điểm này có thể thấy, gã này tuyệt đối là người lòng dạ sắt đá!

"Về nhà đi, vật này chắc chắn ở phía tây, gần nơi có nguồn nước.

Chắc chắn ở chỗ giếng nước trong nhà ngươi!" Cơ Xương vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, nhìn người trước mặt nói.

Gã trước mặt lập tức mừng rỡ gật đầu.

"Đa tạ Tây Bá Hầu!

Đa tạ Tây Bá Hầu ạ!" 23.

Gã kia nhìn Cơ Xương với vẻ mặt cảm kích, hắn bị mất vật gia truyền, ôm thái độ thử một lần mà tìm đến Cơ Xương.

Không ngờ thật sự tìm ra được!

Sau đó gã kia vui vẻ rời đi, không lâu sau lại hớn hở chạy về.

"Thần kỳ!

Thần kỳ!

Tây Bá Hầu quả thực là thần nhân!" Trên tay hắn cầm một miếng

ngọc bội, trên mặt đều là vẻ kinh hỉ.

Nhìn cảnh này, trên mặt những người xung quanh đều lộ ra vẻ khâm phục, không ngờ thuật bói quẻ của Cơ Xương lại mạnh mẽ như vậy.

Thế là, hết người này đến người khác không ngừng tiến lên, muốn Cơ Xương cũng bói cho mình một quẻ.

Cơ Xương trên mặt lộ ra một nụ cười, trông giống như một cao nhân đắc đạo, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Mặc dù thuật Chu Dịch mà hắn phát minh ra không đặc biệt hoàn thiện, nhưng dùng để đoán một số vật nhỏ đơn giản thì không có vấn đề gì.

Nếu có thể dựa vào thủ đoạn này, ở đô thành của Đại Thương vương triều thu phục lòng dân một phen, thực ra cũng là một lựa chọn không tồi.

Không sai.

Lúc này trong lòng Cơ Xương, có một ý nghĩ khác.

Phải biết rằng, Thành Chu qua bao nhiêu năm phát triển, bất kể kinh tế hay quân sự thực lực đều trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Cũng chính vì thế, Đại Thương vương triều đối với Thành Chu cũng vô cùng kiêng kỵ, tin rằng không lâu sau, Tử Thụ không chừng sẽ xuất binh đánh Tây Kỳ.

Từ Loan Đao sau khi nhìn thấy cảnh này, không khỏi chen vào từ trong đám người.

Vốn dĩ người trước mặt Cơ Xương đang xếp hàng, mọi người đều tranh nhau cầu xin Cơ Xương bói cho một quẻ, nhưng không ngờ lại có một thanh niên chen vào vị trí của mình.

Những người này vừa định nổi giận.

Kết quả nhìn rõ quần áo trên người Từ Loan Đao, trên đó thỉnh thoảng lại lóe lên những đường vân, thậm chí không có bất kỳ dấu vết may vá nào, tất cả mọi người lập tức im lặng.

Chương 141

Họ biết, thanh niên trước mắt này, tuyệt đối không thể chọc vào.

Cơ Xương nhìn thanh niên mặc hoa phục đứng trước mặt, không biết vì sao trong lòng dâng lên một điềm báo không lành.

Nhưng vẫn cứng rắn nói: "Không biết vị tiểu huynh đệ này định bói quẻ gì?" Hắn biết, người trước mắt này tuyệt đối không dễ lừa như bá tánh bình thường, cho nên trên mặt nở một nụ cười, nhìn Từ Loan Đao nói.

Vẻ mặt Từ Loan Đao cũng lộ ra nụ cười, trông vô cùng rạng rỡ.

Nhưng câu hỏi của hắn, lại lập tức khiến sắc mặt Cơ Xương đại biến.

"Ta muốn hỏi một quẻ, quốc vận của Tây Chu thế nào." Sắc mặt Cơ Xương lập tức xanh mét!

Mẹ nó, gã này đến phá đám à!

Lại hỏi quốc vận của Tây Kỳ thế nào!

Một câu hỏi khó nhằn như vậy, hắn nên trả lời thế nào?

Nếu nói quốc vận Đại Chu vô cùng thịnh vượng, thậm chí không chừng sau này có thể thay thế Đại Thương vương triều, thì e rằng hắn cũng không thể sống sót rời khỏi Triều Ca.

Nhưng nếu nói Đại Chu chỉ là một chư hầu phụ thuộc của Đại Thương vương triều, cùng Đại Thương vương triều cùng vinh cùng tổn.

Đến lúc đó một khi thật sự muốn làm đại sự, e rằng căn bản không chiêu mộ được nhân tài.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn thanh niên nam tử trước mặt, không khỏi lộ ra một tia phẫn hận.

Rõ ràng, gã này đến phá đám!

Nghĩ đến đây, hắn đành phải nói: "Chuyện liên quan đến quốc vận, chuyện này ta tài sơ học thiển, năng lực chưa tu luyện đến nơi, thực sự không đoán ra được!" Bất đắc dĩ, hắn đành phải thừa nhận tu luyện không đến nơi.

Vẻ mặt Từ Loan Đao mang theo một nụ cười đầy ẩn ý.

Có thể vạch trần trò lừa bịp của gã này, trong lòng Từ Loan Đao cũng vui vẻ.

Sau đó hắn vẫy vẫy tay với những người đang vây xem phía sau nói: "Đều giải tán đi!

Tây Bá Hầu này tu luyện chưa đến nơi, e rằng các ngươi cũng không muốn để một kẻ nửa mùa như vậy bói quẻ cho mình chứ?" Lời của Từ Loan Đao, lập tức nhận được sự đồng tình của bá tánh Triều Ca xung quanh.

Trong thời đại Đại Thương vương triều này, người ta không quen với phương thức bói quẻ Bát Quái Chu Dịch.

Họ tin tưởng hơn vào vu sư trong cung đình, lợi dụng mai rùa xương thú để bói ra kết quả.

Đối với việc chiêm bốc, tất cả mọi người trong lòng đều kính sợ, mỗi lần chiêm bốc quá trình cũng tràn đầy nghi thức.

Đó cũng là lý do vì sao, ở hậu thế tất cả các văn tự liên quan đến Thương triều, về cơ bản đều được phát hiện trên mai rùa và xương thú.

Bây giờ nhìn thấy Cơ Xương chỉ là một kẻ nửa mùa ra ngoài lừa

người, tất cả mọi người trong lòng đều có chút khinh thường, thậm chí cảm thấy phẫn nộ.

Cảm giác bị lừa dối nặng nề!

Người tộc thời đại này là như vậy, trong đầu có ý nghĩ gì có thể nói là rất ít.

Người ta thường có một suy nghĩ, và sẽ đi theo đến cùng.

Cũng chính vì thế, mới có thể xuất hiện cảnh tượng một tiếng hô, trăm vạn người hưởng ứng, thiên hạ đều phản.

Cơ Xương sau khi nhìn thấy vẻ mặt của những người xung quanh, tức đến suýt nữa mất cả tam hồn thất phách!

Uy tín mà hắn khó khăn lắm mới xây dựng được trong lòng bá tánh thành Triều Ca, lúc này vì một câu hỏi của Từ Loan Đao, đã tan thành mây khói!

"Đứng lại!

Gã kia có dám cho ta biết tên họ không!" Hắn tức giận đến mức nổi điên!

Cơ Xương gã này, trong lòng cuối cùng cũng khó nuốt trôi cục tức này!

Chỉ có điều hắn cũng rõ ràng, bây giờ hắn chỉ là một lão già, nếu thật sự động thủ trên đường phố, không những mất mặt, mà còn chưa chắc đã là đối thủ của Từ Loan Đao.

Một khi biết được tên của Từ Loan Đao, tìm hiểu rõ thế lực của gã này, như vậy mới có thể quyết định nên ra tay thế nào.

Nếu thế lực của Từ Loan Đao sâu dày không thể đối phó, thì hoàn toàn có thể tạm thời nhẫn nhịn, đợi có cơ hội sẽ âm thầm ra tay.

Nếu bối cảnh của Từ Loan Đao không sâu... thì không thể trách Cơ

Xương lòng dạ sắt đá.

Từ Loan Đao sau khi nghe lời Cơ Xương, bước chân vốn định rời đi lập tức dừng lại.

Cơ Xương thấy vậy, trên mặt lộ ra một tia đắc ý, theo hắn thấy, rõ ràng thanh niên đối diện này còn quá non, đã bị một câu nói của hắn dọa cho sợ.

Nhưng thực tế, Từ Loan Đao đến từ hậu thế.

Hơn nữa hắn là người tu luyện, tuổi của hắn không biết lớn hơn Cơ Xương bao nhiêu, sớm đã biết Cơ Xương đang tính toán gì.

Hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của Cơ Xương, mà nói với vẻ mặt kinh hãi: "Ngươi?

Ngươi định sau này tìm ta báo thù?" "Mọi người phân xử đi!

Ta vạch trần trò lừa bịp của Tây Bá Hầu, gã này định giết người diệt khẩu!" "Thật đáng thương cho ta vì tốt cho bá tánh Triều Ca chúng ta, hoàn toàn là một tấm lòng tốt, không ngờ lại bị một tên lừa đảo uy hiếp!" Kỹ năng diễn xuất của Từ Loan Đao, sớm đã được thể hiện trước mặt các đại Thánh nhân.

Thánh nhân, trước mặt kỹ năng diễn xuất của Từ Loan Đao cũng chỉ có thể bất lực, huống chi là đối mặt với những lão bá tánh bình thường này.

"Vốn tưởng Tây Bá Hầu bói quẻ cho chúng ta, là người lòng dạ thiện lương, không ngờ lừa chúng ta không được, lại uy hiếp vị tiểu huynh đệ này!" "Người như vậy đúng là đáng ghét đến cực điểm, chẳng trách trước đây đại vương của chúng ta mấy năm nay vẫn luôn muốn xuất binh đánh Tây Kỳ." "Hừ, ta đoán gã này thấy chàng trai kia còn trẻ, tưởng người ta dễ bắt nạt!" ...

Những lời nói của bá tánh thành Triều Ca xung quanh, như những

cây kim, không ngừng đâm vào tai Cơ Xương.

Đợi hắn hoàn hồn, chuẩn bị tiếp tục tìm Từ Loan Đao, thì lại phát hiện trước mắt làm gì có bóng dáng của Từ Loan Đao.

Chỉ còn lại Tây Bá Hầu một mình, gần như trở thành đối tượng bị ngàn người chỉ trích! ...

Ba ngày sau, trong Nữ Oa miếu ở phía đông thành Triều Ca.

Lúc này đã trống chiêng vang trời.

Nữ Oa, là Mẫu Thần sáng tạo ra Nhân tộc, vì vậy cứ cách mấy năm, Đại Thương vương triều sẽ tổ chức các lộ chư hầu, đến cúng bái.

Tại một khách sạn gần Nữ Oa miếu, lúc này Từ Loan Đao nhìn cảnh tượng tấp nập trước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trong Nữ Oa miếu, ẩn giấu hai đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ.

Hai đạo khí tức này cũng vô cùng quen thuộc, chính là Quảng Thành Tử và Huyền Đô đại pháp sư!

Từ Loan Đao không ngờ, Xiển Giáo và Nhân Giáo, đều phái đại đệ tử của mình đến, xem ra họ vô cùng coi trọng việc này.

Đúng lúc này, một đoàn người hùng hậu xuất hiện trong tầm mắt của Từ Loan Đao.

Rõ ràng, những người này hẳn là Tử Thụ và những người khác đến Nữ Oa miếu cúng bái.

Mặc dù thanh thế cực kỳ hùng hậu, nhưng đối với Từ Loan Đao đã quen nhìn các loại cảnh tượng lớn, mức độ này có chút bình thường.

Chỉ có điều trọng điểm của ngày hôm nay, đương nhiên không

phải ở đây.

Sau khi tìm kiếm trong đám người một hồi, hắn phát hiện người được mọi người vây quanh, là một nam tử mặc hoa phục, đầu đội lưu miện.

Tướng mạo khá anh vũ, trông tuổi cũng không lớn.

Từ Loan Đao có thể nhìn rõ ràng, trên người nam tử này, có những con kim long quấn quanh, đó đều là đế vương chi khí đã ngưng tụ thành hình!

Ở tuổi này, đã hình thành được đế vương chi khí nồng đậm như vậy, không thể không nói vị Tử Thụ trước mắt này, tuyệt đối có thiên tư làm đế vương.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay bất kỳ đế vương của triều đại nào, tuyệt đối không phải ai muốn làm là làm được.

Khí phách, thủ đoạn, tâm cơ, thiếu một cũng không được!

Chương 142

Sau khi Tử Thụ xuất hiện, Từ Loan Đao cũng có thể cảm nhận rõ ràng, hai đạo khí tức trong Nữ Oa miếu, đột nhiên chấn động!

Đế Tân Tử Thụ cảm thấy tâm trạng hôm nay không tệ.

Phía trước vừa truyền tin, Văn thái sư lại diệt được một nước chư hầu không nghe lời, lúc này đang dẫn người chuẩn bị khải hoàn hồi triều.

Có Hoàng Phi Hổ và Văn thái sư trấn giữ, giang sơn có thể nói là kê cao gối ngủ.

Hơn nữa mấy năm nay dốc lòng trị vì, thương yêu bá tánh, bây giờ toàn bộ Đại Thương vương triều một cảnh tượng phồn vinh phát triển.

Hôm nay tuy danh nghĩa là để cúng bái, nhưng thực tế cũng là để cho các chư hầu thấy thực lực thực sự của Đại Thương vương triều!

"Các vị khanh gia, hôm nay cô sở dĩ cúng tế Nữ Oa, một là để cảm niệm ân đức của Nữ Oa nương nương, mặt khác hy vọng các vị có thể cùng ta một lòng, làm lớn mạnh thế lực Nhân tộc!" Đế Tân đứng trước Nữ Oa miếu, nhìn một đám chư hầu nói.

Đại bộ phận chư hầu, sau khi nghe Đế Tân nói một phen, trên mặt đều lộ ra vẻ kích động và hưng phấn.

Đối với Đại Thương vương triều, họ vô cùng trung thành.

Dù sao thì, Đế Tân đối với các nước chư hầu này thực ra không tệ, chỉ cần không có ý đồ khác, Đế Tân tuyệt đối sẽ không ra tay với họ.

Phải biết rằng, trong ký ức của Từ Loan Đao, khi Vũ Vương phạt Trụ, thực ra đã hai lần triệu tập chư hầu.

Chỉ có điều, lần đầu tiên triệu tập rất nhiều chư hầu, các chư hầu đều không đến.

Cho nên Khương Tử Nha lúc đó không xuất binh, lại yên lặng chờ đợi thời cơ.

Phải biết rằng, lúc đó Đế Tân dưới sự mê hoặc của Đát Kỷ, hoang dâm vô độ, tính cách tàn bạo.

Nhưng dù vậy, những chư hầu đó cũng không ra tay với Đế Tân, chỉ riêng điểm này đã đủ để thấy, Đế Tân ít nhất cũng được lòng dân.

Nhìn trên mặt mọi người, tràn đầy tự tin, Đế Tân có thể nói là lòng rất vui.

Chỉ có điều hắn không chú ý, lúc này trong đám người, sắc mặt Tây Kỳ Bá vô cùng khó coi.

Những chuyện hắn làm ở chợ thành Triều Ca, đã truyền đến tai Đế Tân.

Sau đó Đế Tân, càng trực tiếp gọi hắn vào vương cung, mắng một trận khiến hắn vô cùng mất mặt.

Không chỉ ghi hận Từ Loan Đao, mà trong lòng đối với sự phẫn nộ của Đế Tân cũng không hề ít.

Sau đó, Đế Tân dẫn theo một đám chư hầu đi vào trong Nữ Oa miếu.

Lúc này trong Nữ Oa miếu, Huyền Đô đại pháp sư và Quảng Thành Tử hai người mặt đầy căng thẳng.

Phải biết rằng, họ đang tính kế Thánh nhân!

Trong Nữ Oa miếu, không chừng lúc nào đó thánh niệm của Nữ Oa nương nương giáng lâm, khó thoát khỏi cái chết!

Hai người thậm chí còn không chú ý, trong lòng bàn tay đã đổ mồ

hôi.

Nhìn thấy Đế Tân đi vào Nữ Oa miếu, Huyền Đô đại pháp sư và Quảng Thành Tử, trực tiếp lấy ra một món linh bảo trong tay.

Món linh bảo này, chuyên nhắm vào tâm thần của con người, có thể trực tiếp khống chế tâm thần của người đó!

Hai người bây giờ chỉ cần nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó nhanh chóng chạy trốn, thực sự không muốn ở lại thành Triều Ca thêm một giây nào nữa!

Nhân tộc vốn là chủng tộc được thiên đạo ưu ái, phàm là chuyện dính dáng đến Nhân tộc, đều có nhân quả cực lớn.

Đó cũng là lý do vì sao, Nữ Oa nương nương sau khi sáng tạo ra Nhân tộc, có thể trực tiếp lợi dụng công đức chi lực, đột phá cảnh giới Thánh nhân.

Cũng sáng tạo ra một chủng tộc Minh Hà lão tổ, lại chỉ có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Vào thời điểm Phong Thần đại kiếp, hai người thực sự không muốn có bất kỳ liên quan nào đến Nhân tộc.

Nếu không phải phần thưởng mà sư tôn của họ đưa ra thực sự quá hậu hĩnh, hai người cũng không muốn tham gia vào chuyện này.

“Chuẩn bị ra tay!” Quảng Thành Tử nhắm đúng thời cơ, chuẩn bị tung ra pháp khí trong tay.

“Có thích khách, bắt thích khách!” Một tiếng hét kinh hãi đột nhiên vang lên!

Toàn bộ Nữ Oa miếu lập tức sôi trào!

“Bảo vệ đại vương!” “Hộ vệ!

Hộ vệ!” Nhất thời, tất cả mọi người đều trở nên có chút tay chân

luống cuống.

Quảng Thành Tử và Huyền Đô đại pháp sư vốn định ra tay thì mặt đầy ngơ ngác.

Thích khách?

Đâu ra thích khách?

Có hai vị cường giả cấp Chuẩn Thánh ở đây, tất cả mọi người trong một khu vực xung quanh đều không thể che giấu, nhưng họ căn bản không chú ý đến thích khách nào!

Nhưng đúng lúc này, một nắm đấm to lớn, đột nhiên xuất hiện trước mắt họ.

"Bốp bốp!" Hai tiếng vang giòn tan vang lên, nắm đấm khổng lồ đó đã gõ mạnh vào đầu hai người một cái.

"Hai tên thích khách, lén lén lút lút trốn trong Nữ Oa miếu, có ý đồ gì!

Mau khai thật!" Một giọng nói quen thuộc, thậm chí khiến Quảng Thành Tử và Huyền Đô đại pháp sư sinh ra ác mộng vang lên.

Sắc mặt hai người đều biến đổi, trên mặt càng lộ ra một nụ cười thê thảm.

Toi rồi, xong đời!

Đương nhiên họ biết giọng nói đó là của ai, chính là tên Từ Loan Đao đáng ghét kia!

Vạn lần không ngờ, Tước Lam Đao lại theo hai người họ vào Nữ Oa miếu, gã này đúng là như thuốc cao da chó, cắt đuôi cũng không được.

Bất kể làm chuyện gì, Từ Loan Đao luôn có thể theo sát phía sau.

Về phần Đế Tân, lúc này đã nhìn ngây người.

Chỉ thấy một người toàn thân bao phủ trong ánh sáng vàng chói lọi, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, như thiên thần hạ phàm.

Sau đó hai nắm đấm gõ mạnh một cái, hai bóng người đột nhiên hiện ra từ hư không, ngã mạnh xuống đất.

Mẹ nó thích khách?

Những hộ vệ bên cạnh Đế Tân, ai nấy đều mặt mày tái mét.

Trước mặt thủ đoạn của tiên nhân như vậy, họ chẳng khác gì một tấm vải che xấu hổ, ngoài việc che xấu hổ cho vương sĩ ra, không có tác dụng gì.

Đây rõ ràng là tiên nhân có được không?

Có thể có thủ đoạn như vậy, Đế Tân đương nhiên biết rõ, tuyệt đối không phải người bình thường.

Đặc biệt, dám trốn trong Nữ Oa miếu, không chút lo lắng thánh niệm của Thánh nhân chú ý đến đây, e rằng thủ đoạn cũng vô cùng bất phàm.

"Từ Loan Đao, sao lại là ngươi?" Quảng Thành Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhưng Từ Loan Đao không hề có ý định thân thiết với Quảng Thành Tử, hắn nhíu mày, vẻ mặt đầy căm phẫn nhìn Quảng Thành Tử.

"Tên ác nhân to gan, bớt ở đây thân thiết với ta, trốn trong Nữ Oa miếu, chắc chắn có ý đồ xấu, hôm nay ta sẽ phải thu thập ngươi một phen!" Từ Loan Đao nói xong, thân hình lập tức biến mất không thấy.

Đợi khi hắn xuất hiện lần nữa, đã ở trước mặt Huyền Đô đại pháp sư và Quảng Thành Tử.

Ngay sau đó lại tát mạnh hai cái, Quảng Thành Tử và Huyền Đô đại pháp sư căn bản không đỡ nổi một cái tát.

Hai người trực tiếp bay ra ngoài, không biết trên đường đã đâm hỏng bao nhiêu bức tường.

Nhìn cảnh này Đế Tân không khỏi nuốt nước bọt.

Một cái tát này nếu rơi vào người hắn, e rằng đã sớm toi đời rồi phải không?

Chương 143

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Từ Loan Đao, không khỏi mang theo một phần sợ hãi.

Đau!

Ngoài cơn đau rát bỏng trên mặt, trong lòng Huyền Đô Đại pháp sư và Quảng Thành Tử còn phảng phất như bị Từ Loan Đao giẫm cho một cú thật mạnh.

Hai tên này thật sự quá mất mặt!

Nói thật, trong lòng họ đều rõ ràng, hình tượng của mình trong Nhân tộc đã sụp đổ tan tành, sau này muốn thu thập tín ngưỡng chi lực e rằng độ khó sẽ không hề nhỏ!

Lúc này Từ Loan Đao mới như vừa tỉnh mộng, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc.

"...Đây không phải là đại sư huynh Quảng Thành Tử của Xiển Giáo và Huyền Đô Đại pháp sư của Nhân Giáo sao?

Lẽ nào hai người là thích khách!

Muốn lấy mạng Đế Tân!" Từ Loan Đao kinh hãi!

Đế Tân đứng sau lưng cũng kinh hãi.

Vô số văn võ bá quan cũng trợn tròn hai mắt.

Người của Nhân Giáo và Xiển Giáo lại ra tay với Đế Tân!

Còn đích thân phái hai đệ tử đời thứ hai mạnh nhất đến!

Đây là muốn khai chiến với Nhân tộc sao!

Theo sau lời nói của Từ Loan Đao, Huyền Đô Đại pháp sư và

Quảng Thành Tử chỉ cảm thấy trong cõi u minh dường như mình đã gánh phải một mối nhân quả to lớn khôn cùng! .....

Xa tận cung Kim Khuyết trên núi Côn Luân.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đang thưởng thức loại linh trà đặc hữu của núi Côn Luân, trên mặt mang theo một tia cười ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung nữa.

Vô cùng xác đáng?

Có thể lừa một Thánh nhân vào bẫy, thậm chí đối phương còn không hề hay biết, tâm cơ như vậy khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút bội phục.

"Nhị đệ quả là thủ đoạn cao tay!

Nói thật, lúc mới bắt đầu đề xuất kiến nghị này, ta cũng có chút không biết phải làm sao." "Không chừng lúc đó, ta chỉ cần lơ là một chút cũng có khả năng bị lừa vào bẫy rồi!" Lão Tử ở một bên cười ha hả nói.

Lúc này trong lòng hai người đều vô cùng thả lỏng.

Đã lựa chọn Đại Chu, vốn đang rối rắm không biết làm sao để khiến Đại Thương vương triều đang như mặt trời ban trưa phải suy vong.

Bây giờ chỉ cần Đế Tân đắc tội với Nữ Oa, lúc đó không những có thể khiến Đại Thương vương triều phải hứng chịu lửa giận của Nữ Oa, mà đồng thời còn có thể kéo Nữ Oa vào trong Phong Thần Đại Kiếp, quả là nhất cử lưỡng tiện!

"Tính thời gian thì Huyền Đô và Quảng Thành Tử hai người cũng

sắp ra tay rồi nhỉ?

Hai tiểu tử này bình thường vốn ổn trọng nhất, lần này chắc chắn có thể thành công." Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn sắc trời lúc này, nói với vẻ khá tự tin.

Thái Thượng Lão Quân cũng gật gật đầu.

Đối với đệ tử của mình, ông cũng vô cùng hài lòng.

Bất kể là Xiển Giáo hay Nhân Giáo, đối với kế hoạch lần này có thể nói đã bỏ ra quá nhiều công sức.

Mọi chuyện chắc chắn sẽ không xảy ra biến cố.

Nhưng hai vị Thánh nhân đều không chú ý, lúc này Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân phụ trách bưng trà rót nước cho hai người, trên mặt đều thoáng qua một tia ngượng ngùng không dễ nhận ra.

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra một tia kiên định!

Nếu nói kế hoạch lần này có chỗ sơ hở duy nhất, thì không nghi ngờ gì chính là lúc thông báo cho Lão Tử, trên đường đã bị Từ Loan Đao chặn lại.

Nhưng hai người đều giữ mồm giữ miệng, tự tin rằng Từ Loan Đao tuyệt đối sẽ không biết kế hoạch này.

Nhưng để cho chắc ăn, hai người đều không nói ra chuyện xảy ra trên đường lúc đó.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đột nhiên đại biến!

Có thể cảm nhận được, giữa thiên địa, một luồng nhân quả chi lực to lớn khôn cùng đột nhiên giáng xuống trên người họ!

Hai người đều là bậc Thánh nhân tôn quý, chỉ cần tính toán một chút liền biết được luồng nhân quả chi lực to lớn này đến từ Nhân

tộc!

Nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy được vẻ kinh hãi đậm đặc trong mắt đối phương.

"Kế hoạch thất bại rồi!" Hai người cũng không thể tin được, cái bẫy mà họ đã dốc hết tâm tư bày ra, cuối cùng lại không thoát khỏi kết cục thất bại!

Nhưng kế hoạch thất bại thì thôi, nhân quả của Nhân tộc cũng không đến mức đổ lên đầu Xiển Giáo và Nhân Giáo chứ!

Trong lòng hai người không khỏi dấy lên một tia phẫn nộ.

Quảng Thành Tử và Huyền Đô hai tên này, rốt cuộc đã làm gì! .....

Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại pháp sư hoàn toàn không biết sư tôn của mình hiện đang chìm trong cơn thịnh nộ.

Bây giờ họ đã hoảng loạn.

Sau khi luồng nhân quả to lớn kia giáng xuống người, họ biết rằng Thiên Đạo đã ngầm thừa nhận sự thật hai người họ "ám sát" Đế Tân!

Quan trọng là hai người hoàn toàn bị ép nhận tội!

Thậm chí còn chưa kịp ra tay đã bị Từ Loan Đao ngăn cản.

Hai người không những không hoàn thành nhiệm vụ, mà ngược lại còn tự ném mình vào tròng!

"Hiểu lầm thôi!

Tuyệt đối là hiểu lầm trời ơi đất hỡi!

Đế Tân!

Mau khuyên can một chút, chúng ta tuyệt đối không có ác ý với ngươi!" Quảng Thành Tử nói với vẻ mặt lo lắng.

Bây giờ hắn chỉ hy vọng tầng nhân quả gánh trên người có thể

biến mất, nếu không trong Phong Thần Đại Kiếp sắp tới, hắn sẽ phải cẩn thận từng li từng tí, nếu không đâu đâu cũng là sát cơ!

Đế Tân nghe lời Quảng Thành Tử xong, không nói một lời.

Không phải các ngươi đang lén lút sau lưng ta định giở trò độc ác sao?

Nếu không phải muốn ám sát lão tử, thì cần gì phải lén lén lút lút ở đây?

Quan trọng là Đế Tân thật sự định cầu tình thay Quảng Thành Tử, nhưng đối mặt với ánh mắt hung thần ác sát của Từ Loan Đao, hắn cũng không dám nói ra bất kỳ lời cầu xin nào.

"Không không không, chuyện đã đến nước này rồi còn tìm cách bào chữa, quả thực không phải là người!" "Tử Thụ yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, hai người bọn họ tuyệt đối không làm gì được ngươi đâu!" Từ Loan Đao nói xong, tay cũng không hề rảnh rỗi.

Hắn lại lấy ra Phiên Thiên Ấn, trong ánh mắt phẫn nộ của Quảng Thành Tử, hung hăng đập xuống!

"Từ Loan Đao, ngươi cứ chờ đấy!

Phá hỏng chuyện tốt của Xiển Giáo ta, sau này Xiển Giáo ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại pháp sư vội vã bay về phía xa, lúc này trong lòng không biết uất ức đến mức nào.

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười lạnh.

Hắn hoàn toàn không để lời uy hiếp của hai người vào mắt.

Dù sao những kẻ của Xiển Giáo uy hiếp hắn cũng không phải một hai lần, kết quả lần nào gặp hắn cũng chẳng phải ngoan ngoãn bỏ chạy sao?

Chương 144

Nhưng Từ Loan Đao cũng không định giữ hai người lại.

Đối với Huyền Đô Đại pháp sư và Quảng Thành Tử hiện tại, trên người họ đang gánh vác nhân quả to lớn từ việc ám sát Nhân Hoàng.

Vì vậy đối với họ, thực ra sống sót còn khổ sở hơn là bị Từ Loan Đao trực tiếp đánh chết ngay bây giờ.

Lúc này Đế Tân, sau khi Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại pháp sư chạy trốn, mới hoàn hồn lại.

Hắn nhìn nhân vật trước mắt uy phong như thiên thần với vẻ mặt kính sợ, trong lòng cũng vô cùng rối rắm và bất an.

Bây giờ hắn thậm chí còn không biết tên của đối phương, nhưng nhìn từ tình hình hiện tại, người này dường như không có bất kỳ ý định nào muốn đối địch với mình.

Đối diện với ánh mắt kinh hãi của Đế Tân, Từ Loan Đao cố gắng hết sức để lộ ra vẻ mặt hiền lành.

Hắn biết, nếu Tiệt Giáo đã chọn phe Đại Thương vương triều, sau này khó tránh khỏi phải thường xuyên tiếp xúc.

Cho nên để lại một ấn tượng đầu tiên tốt đẹp cũng không tệ.

Ví như bây giờ, Từ Loan Đao đã cứu Đế Tân ngay dưới mũi "cuộc ám sát" của Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại pháp sư, tên này chẳng phải nên tỏ lòng biết ơn vô cùng hay sao?

Quả nhiên, Đế Tân cuối cùng cũng bước lên, cúi đầu thật sâu hành lễ với Từ Loan Đao.

"Tử Thụ đa tạ vị tiên trưởng ra tay cứu giúp, không biết tiên

trưởng tôn tính đại danh, nên xưng hô thế nào?" Từ Loan Đao hoàn toàn không chú ý, trong ngữ khí của Đế Tân mang theo một tia sợ hãi.

Đế Tân bây giờ thật sự hoảng sợ!

Trước khi đến tế bái Nữ Oa nương nương, hắn cũng không có bất kỳ ý định bất kính nào với tiên nhân.

Nhưng tại sao lại có hai tiên nhân không biết từ đâu nhảy ra định ám sát mình trong miếu Nữ Oa?

Hơn nữa, với thủ đoạn của hai vị tiên nhân kia, hoàn toàn không cần phải lén lút, nếu thật sự muốn ám sát, chỉ cần phất tay một cái là có thể đánh chết hắn rồi.

Chỉ là tuy trong lòng tò mò, nhưng hắn thật sự không dám hỏi Từ Loan Đao.

Cái khí thế hung hãn của tên này vừa rồi, hắn đã được chứng kiến.

Lỡ như hỏi một câu, đắc tội với Từ Loan Đao, e rằng cũng không có kết quả tốt đẹp.

Thân là Đế vương Tử Thụ, điểm này hắn làm rất tốt, biết nhìn thời thế.

Từ Loan Đao nghe Đế Tân hỏi thân phận của mình, đã sớm chuẩn bị sẵn một bài diễn văn. 24.

"Ta là đệ nhất mỹ nam của Tiệt Giáo, Từ Loan Đao." Từ Loan Đao nói xong, vẫn nhìn chằm chằm Đế Tân.

Nhưng Đế Tân lập tức ngơ ngác.

Tiệt Giáo thì hắn biết. 25.

Nhưng đệ nhất mỹ nam của Tiệt Giáo là cái quái gì?

Từ Loan Đao nhìn biểu cảm của Đế Tân, trên mặt cũng lộ ra một

tia bất đắc dĩ. 26.

Xem ra danh hiệu đệ nhất mỹ nam của Tiệt Giáo vẫn chưa hoàn toàn vang dội, đến nỗi một vị vương của Đại Thương vương triều đường đường cũng không biết đến!

“Vậy đổi cách nói khác đi.

Ta là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Đạo Nhân, giáo chủ Tiệt Giáo.

Văn Trọng là sư điệt của ta, ta vốn đến Triều Ca có việc tìm nó, nhưng lại nghe nói nó đã dẫn binh viễn chinh rồi.” “Thế nên ta ở lại gần miếu Nữ Oa một lát, không ngờ lại vừa hay gặp phải hai tên thích khách!” Từ Loan Đao giải thích như vậy, Đế Tân lập tức hiểu ra.

Văn Trọng là trọng thần được phụ thân Đế Ất phó thác, càng là trụ cột mà hắn dựa dẫm.

Bình thường hắn cũng từng nghe nói, Văn Trọng từng bái sư ở Bích Du Cung trên đảo Kim Ngao, dưới trướng Kim Linh Thánh Mẫu, là đệ tử Tiệt Giáo.

Cứ như vậy, mọi chuyện đều thông suốt.

Từ Loan Đao đến Triều Ca, mục đích chủ yếu là để tìm sư điệt Văn Trọng, cứu hắn chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nhưng lúc này trong lòng Đế Tân lại nảy ra một ý nghĩ khác.

Nếu vị cao nhân trước mắt này là sư thúc của Văn Trọng, cộng thêm việc hắn đã chứng kiến thủ đoạn ra tay vừa rồi.

Nếu có thể có được một cao thủ như vậy phục vụ cho mình, chẳng phải Nhân tộc sẽ cất cánh bay cao sao?

Chỉ là tuy trong lòng có ý nghĩ này, nhưng nhất thời hắn không dám nói ra.

Nếu chọc Từ Loan Đao không vui, sát tính nổi lên, một tát vả bay hắn, lúc đó đi tìm ai mà lý luận?

Cho nên việc cần làm bây giờ là tìm cách dỗ cho Từ Loan Đao vui vẻ!

Không ít văn võ đại thần và các chư hầu sau lưng Đế Tân, trong lòng cũng nảy sinh suy nghĩ.

Nếu có thể kết giao quan hệ với một vị tiên nhân như vậy, chỉ cần tùy tiện ban cho một viên tiên đan thôi cũng đã là trân phẩm khó có được!

Nhưng cũng có người khi nhìn Từ Loan Đao, trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn.

Tây Bá Hầu Cơ Xương vạn lần không ngờ, vị tiên nhân trước mắt này lại chính là tên đã đập nát sạp hàng của hắn mấy hôm trước!

Hắn cố gắng hết sức cúi thấp đầu, trong lòng đã bắt đầu thầm mắng mình ngu xuẩn.

Lúc đó đã biết rõ thân phận đối phương không đơn giản, tại sao lại nói ra những lời uy hiếp như vậy, chẳng phải là tự dồn mình vào đường cùng sao?

Bây giờ hắn chỉ sợ Từ Loan Đao nhận ra mình!

Thủ đoạn của Từ Loan Đao vừa rồi hắn đã chứng kiến, muốn giết chết hắn chẳng phải dễ như bóp chết một con kiến sao.

Lúc này Đế Tân đã không còn tâm tư tế bái Nữ Oa nương nương nữa, bây giờ một lòng chỉ muốn lấy lòng Từ Loan Đao.

"Không biết tiên trưởng có thời gian không, hay là cùng ta vào cung, ta mời người một bữa cơm, thế nào?" Đế Tân lên tiếng mời.

Nhưng Từ Loan Đao lại lắc đầu, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Ngươi và Đại Thương vương triều đều đang nguy trong sớm tối, còn có tâm tư tham lam hưởng lạc ở đây sao?” Đế Tân nghe lời Từ Loan Đao, sắc mặt lập tức tái mét.

Bây giờ hắn không phải là hôn quân bị Đát Kỷ mê hoặc sau này, lúc này Đế Tân một lòng chỉ vì Đại Thương vương triều.

Bây giờ nghe nói Đại Thương vương triều nguy trong sớm tối, hắn sợ hãi.

“Không biết tiên trưởng có ý gì, xin hãy minh thị!” Đế Tân lập tức sốt ruột.

Từ Loan Đao lắc đầu than thở: “Bây giờ Xiển Giáo và Nhân Giáo đã sớm nhắm mục tiêu vào Nhân tộc, không một khắc nào không muốn sáp nhập Nhân tộc vào thế lực của chúng.” “Nhưng có một vị đế vương như ngươi ở đây, người của Xiển Giáo và Nhân Giáo sao có thể dễ dàng xâm nhập thế lực của chúng vào được?” Lời nói của Từ Loan Đao lọt vào tai Đế Tân.

Đế Tân lập tức đại nộ!

“Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, đúng là không biết điều!

Nếu đã như vậy, từ hôm nay trở đi, Nhân tộc sẽ không bao giờ cho phép Xiển Giáo và Nhân Giáo truyền đạo nữa!” Đế Tân gầm lên.

Cũng không phải hắn không nghĩ Từ Loan Đao đang lợi dụng Nhân tộc để đối phó Xiển Giáo và Nhân Giáo.

Nhưng nghĩ lại, Nhân tộc thực sự không có gì đáng để Từ Loan Đao lợi dụng.

Cho nên lời của Từ Loan Đao, tên này lập tức tin ngay.

“Nếu đã như vậy, ta cũng không thể ngồi chờ chết!” “Tất cả mọi người nghe lệnh, phàm là đạo trường của Xiển Giáo và Nhân Giáo

trong thành Triều Ca, đều đập hết cho ta!

Đem thánh tượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử khiêng ra đây!" Hắn lập tức ra lệnh cho các hộ vệ xung quanh.

Các hộ vệ tự nhiên không dám không tuân theo, ngay lập tức cả thành Triều Ca chìm trong một trận hoảng loạn.

Chương 145

Các đạo trường truyền đạo của Xiển Giáo và Nhân Giáo trong thành Triều Ca đều bị đốt sạch, ngoài thánh tượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử ra, các tượng điêu khắc của những đệ tử khác đều bị đập nát.

Đến khi Từ Loan Đao và Đế Tân đang trò chuyện vui vẻ trong cung điện, các hộ vệ kia đã khiêng thánh tượng của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đến.

Nhìn hai pho thánh tượng, Đế Tân rơi vào trầm tư.

"Ta nghe nói... muốn phá trừ yêu pháp hoặc đạo pháp, chỉ có thể dùng máu chó mực hoặc những vật ô uế khác mới được..." Đế Tân nhìn hai pho thánh tượng trước mặt, lòng hận thù đã đến cực điểm.

Hắn đã cung cấp cho Nhân Giáo và Xiển Giáo cơ hội truyền đạo ở thành Triều Ca, kết quả những người này không biết trân trọng.

Thậm chí còn quay lại muốn hại tính mạng của hắn!

Xiển Giáo và Nhân Giáo, đúng là lòng lang dạ sói, tuyệt đối không thể giữ lại!

Từ Loan Đao nghe Đế Tân định dùng vật ô uế để làm ô nhiễm hai pho thánh tượng, trong lòng không khỏi phấn khích.

Tốt lắm tiểu tử, thật không uổng công ta giúp ngươi, tính cách còn cuồng hơn ta nghĩ nhiều.

"Từ tiên trưởng, ta chỉ nghe nói loại chuyện này cần một số vật ô uế để làm ô uế thánh thân của họ, nhưng không biết cụ thể nên dùng vật gì?" Chỉ là, Đế Tân nhất thời cũng có chút không quyết định được, không biết nên làm thế nào cho phải.

Từ Loan Đao nghe xong, mở miệng nói: “Chính cái gọi là trời cao có đức hiếu sinh, không có mua bán thì không có giết hại, mạng chó mực cũng là mạng người!

Ta thấy chúng ta không nên dùng máu chó mực.” Trên mặt Từ Loan Đao mang theo một tia bi thiên mẫn nhân.

Trông giống như một đại thiện nhân từ bi hiền hậu.

Các văn võ bá quan xung quanh cùng với các chư hầu, thậm chí bao gồm cả Đế Tân, trong lòng đều không khỏi lộ ra vẻ khâm phục.

Xem kìa!

Đây mới là tiên nhân chân chính!

Bi thiên mẫn nhân, đến mạng chó mực cũng vẫn giữ lòng thương xót.

Vốn đã kính trọng Từ Loan Đao, bây giờ những người này đã hoàn toàn bị nhân cách của Từ Loan Đao chinh phục.

Từ Loan Đao lại không mù, đương nhiên có thể thấy được ánh mắt sùng kính của những người xung quanh, trên mặt không khỏi lộ ra một tia đắc ý.

“Từ tiên trưởng thật là, lòng mang thiên hạ sinh linh, phong cốt của người Tiệt Giáo, thật khiến chúng ta bội phục!” “Không sai, nhất cử nhất động của Từ tiên trưởng, quả là tấm gương sáng cho chúng ta học tập!

Thử hỏi giữa trời đất, có ai có thể được như Từ tiên trưởng!” “Tâm địa thuần lương, tấm lòng son sắt rõ ràng như ban ngày!” .....

Những kẻ xung quanh, từng người đều đã lăn lộn trong triều đình không biết bao nhiêu năm, từng câu nịnh nọt tuôn ra, lập tức khiến Từ Loan Đao trong lòng một trận sảng khoái.

Chỉ là trong lòng Đế Tân có chút không cam tâm.

Dù sao Xiển Giáo và Nhân Giáo đều định lấy mạng hắn, thậm chí tiêu diệt Đại Thương vương triều.

Không thể nào cứ để hai giáo phái này tùy ý làm bậy được?

Hắn biết rõ thế lực của mình không bằng Xiển Giáo, thậm chí không bằng Nhân Giáo, nhưng không muốn cứ thế bỏ qua.

"Xin Từ tiên trưởng chỉ giáo cho ta nên làm thế nào cho phải, ta không thể cứ thế trơ mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử hai người cứ tiếp tục cuồng vọng như vậy!" Đế Tân sợ Từ Loan Đao nhất thời mềm lòng, đề nghị thả hai pho thánh tượng, bèn nói với vẻ mặt bi thiết.

Nghe lời của tên này, Từ Loan Đao lắc đầu, trên mặt dường như lộ ra một tia rối rắm.

"Thực ra báo thù này tự nhiên cũng là thiên kinh địa nghĩa, chỉ là ta không cho rằng nhất định phải dùng máu chó mực..." "Thực ra, một số vật bài tiết có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.

Tốt nhất là có thể tập hợp được vật bài tiết của vạn dân." Xì!

Tất cả những người nghe lời Từ Loan Đao, đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Tên này, vốn tưởng Từ Loan Đao là một đại thiện nhân, không ngờ trong lòng lại đen như đít nồi!

Vốn tưởng hắn thật sự thương tiếc mạng chó mực, nên mới trực tiếp từ chối phương pháp dùng máu chó mực của Đế Tân để làm ô uế thánh thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Nhưng vạn lần không ngờ, tên này trong lòng lại đang nhắm đến vật bài tiết!

Vật bài tiết của vạn dân!

Đế Tân sau khi nghe đề nghị của Từ Loan Đao, khóe miệng cũng không khỏi co giật.

Hắn thề, nếu không thể chiêu mộ được vị tiên nhân Từ Loan Đao này, thì cũng tuyệt đối không thể đắc tội!

Lòng dạ tên này thật sự quá đen tối!

Nhưng đối với đề nghị này của Từ Loan Đao, Đế Tân lại tán thành.

Có thể ngồi vững trên ngôi vị đế vương như vậy, Đế Tân từ trước đến nay không thiếu thủ đoạn tàn nhẫn.

"Người đâu, mau chóng sắp xếp vật bài tiết của bá tánh trong thành Triều Ca, trong vòng một canh giờ, cô muốn đem hai pho thánh tượng này ngâm vào trong đó!" Trong lòng mọi người lập tức rùng mình một cái.

Không thể không nói, Đế Tân với thủ đoạn đế vương gặp được Từ Loan Đao tàn nhẫn, hai người quả là vương bát nhìn đậu xanh, đúng là hợp mắt nhau rồi!

Chẳng mấy chốc, đủ mười vại vật ô uế đã được mọi người đổ vào một cái ao.

Mọi người đều vội vàng bịt mũi, mùi vị thật sự quá nồng nặc.

Thật không biết Từ Loan Đao và Đế Tân có sở thích quái đản gì.

Từ Loan Đao đã sớm phong bế ngũ thức, cho nên không ngửi thấy mùi gì cả.

Sau đó, mấy tráng sĩ to lớn trực tiếp khiêng thánh tượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử lên, rồi ném vào trong cái ao đầy vật bài tiết!

“Phụt thông!” Những tráng sĩ kia ném xong vội vàng chạy đi, sợ bị nước bẩn bắn vào người.

Từ Loan Đao thấy cảnh này, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười.

Có lẽ những phàm nhân này đều không nhìn ra, nhưng hắn lại thấy rất rõ.

Chỉ thấy trên hai pho thánh tượng, vốn có từng luồng sương khói màu tím bốc lên.

Nhưng sau khi bị ném vào trong vật bài tiết của vạn dân, trên những luồng sương khói màu tím vốn có, bắt đầu xuất hiện từng luồng hắc khí! .....

Núi Côn Luân, Xiển Giáo, cung Kim Khuyết.

Sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ đều vô cùng tái mét.

Họ đã sớm bắt đầu suy diễn một phen, nhưng lại không suy ra được bất kỳ thiên cơ nào!

Điều này chỉ có thể giải thích một tình huống.

Phong Thần Đại Kiếp đã bắt đầu trước thời hạn!

Do Xiển Giáo và Nhân Giáo khởi xướng.

Không chỉ gánh vác nhân quả to lớn liên quan đến Đại Thương vương triều, mà thậm chí nhân quả của Phong Thần Lượng Kiếp cuối cùng cũng đổ lên đầu Xiển Giáo và Nhân Giáo!

Đúng lúc này, trên người hai vị Thánh nhân đột nhiên truyền ra từng luồng mùi hôi thối!

Những mùi hôi thối này có lẽ người bình thường không tu luyện không thể ngửi thấy, nhưng Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử đang hầu hạ bên cạnh đã sớm bịt mũi.

Thật sự quá buồn nôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, lúc này cũng chú ý đến sự thay đổi trên người mình.

Thánh nhân chi tướng, đã bị ô uế!

Hai người lại bấm đốt tính toán một phen, do là chuyện vừa xảy ra, nên cũng không bị che lấp thiên cơ.

"Đại Thương vương triều!

Chương 146

Đế Tân!

Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, và ngươi không đội trời chung!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, gần như toàn bộ người của Xiển Giáo đều nghe thấy lời này của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lão Tử tuy có thể ngồi yên, nhưng thánh tượng của mình cũng bị Đế Tân dùng vật bài tiết của vạn dân làm ô uế, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ!

Tất cả mọi người trong lòng đều bắt đầu trở nên lo lắng bất an, không biết rốt cuộc là vì sao lại khiến một vị Thánh nhân trở nên chấn nộ dị thường như vậy!

Ai mà không tức giận?

Thử hỏi đem thánh tượng của mình trực tiếp ném vào trong vật bài tiết, ai có thể chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy!

Thánh nhân không thể bị sỉ nhục!

Điều này đã sớm trở thành nhận thức chung của toàn bộ Hồng Hoang, trừ phi có kẻ nào đó não bị úng nước mới đi trêu chọc một vị Thánh nhân.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, Đế Tân không chỉ trêu chọc Thánh nhân, mà còn trêu chọc một lúc hai người!

Người của Xiển Giáo trong lòng đều không rõ tại sao hai vị Thánh nhân lại chấn nộ như vậy, cho nên bây giờ ai cũng lòng người hoang mang.

Chỉ có Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử đang phụng sự

trong cung Kim Khuyết, hai người trong lòng lại hiểu rõ nguyên nhân.

Thấy hai vị Thánh nhân lão gia đều chấn nộ như vậy, hai tên này lập tức câm như hến, bí mật về việc gặp Từ Loan Đao trên đường càng không dám nói ra.

Nếu để hai vị Thánh nhân biết rằng có thể họ đã tiết lộ kế hoạch, thì bị băm thành vạn mảnh cũng là nhẹ!

Cho nên hai người lúc này đều vô cùng cẩn thận, sợ sẽ xảy ra sai sót, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người phát giác.

"Sư huynh, mối thù này chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên không quản!

Đế Tân thực sự quá không coi ai ra gì." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Lão Tử cũng đang phẫn nộ đến cực điểm nói.

Bây giờ toàn thân hắn đều cảm thấy buồn nôn vô cùng, thậm chí thánh uy của bản thân cũng suy yếu đi không ít.

Phải biết rằng, Nhân tộc luôn được Thiên Đạo ưu ái.

Vật bài tiết của vạn dân, một khi vẩy lên thánh tượng của hai người, ảnh hưởng không hề nhỏ.

Quan trọng nhất là trong lòng cũng cảm thấy ghê tởm.

"Sư phụ!

Sư phụ!

Kế hoạch thất bại rồi!" Trong lúc hai người đang phẫn nộ, bên ngoài cung Kim Khuyết đột nhiên truyền đến hai giọng nói.

Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử hai người trong lòng thở dài một hơi, Huyền Đô Đại pháp sư và đại sư huynh nhà mình về lúc nào không về, lại về đúng lúc này.

Lúc này Huyền Đô Đại pháp sư và Quảng Thành Tử, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Bây giờ họ đang mang một khuôn mặt sưng phù, trên mặt vẫn còn rõ dấu tay.

Hai người trên đường về đã thương lượng xong, lần này tuy linh bảo không bị Từ Loan Đao cướp đi.

Nhưng ít nhiều cũng bị thương không ít, trên người còn gánh vác nhân quả ám sát Đế Tân.

Dù thế nào đi nữa, hai người lần này gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, đều phải đòi một kiện linh bảo tốt, để bù đắp tổn thất của hành động lần này.

Trên đường đi, hai người còn không biết đã tát cho đối phương bao nhiêu cái, chỉ để trông thảm hơn một chút.

Vừa đến cửa cung Kim Khuyết, hai người như đã hẹn trước, bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

Gần như gặp một đệ tử Xiển Giáo nào, cũng kể lể một phen về cảnh ngộ thê thảm của mình.

Chỉ là nhanh chóng phát hiện ra, dường như những đệ tử Xiển Giáo xung quanh hoàn toàn không quan tâm kế hoạch hoàn thành ra sao, ngược lại đều dùng một loại ánh mắt vô cùng thương hại nhìn họ.

Hai người lúc này trong lòng lập tức tò mò, hôm nay những người Xiển Giáo này rốt cuộc làm sao vậy?

Lẽ nào đều nhìn ra nhân quả chi lực mà họ đang gánh vác trên người, cho nên không ai muốn trêu chọc?

Mang theo tâm trạng này, hai người đến trước cửa cung Kim

Khuyết, định thử dò xét khẩu khí của hai vị sư tôn nhà mình.

Thế là hai người chưa đợi vào trong cung Kim Khuyết, đã bắt đầu than khóc ở cửa. 27.

Hy vọng có thể dùng một màn khổ nhục kế để giành lấy lợi ích lớn nhất trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Ngay cả sư tôn của mình cũng tính kế!

Không thể không nói, những người của Xiển Giáo này thật sự quá trâu bò!

"Vào đi!" Ngữ khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng bình thản, nhưng Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử hai người trong cung Kim Khuyết lại có thể nhìn ra, lúc này sắc mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn tái nhợt.

Hiển nhiên đã tức giận đến cực điểm!

Huyền Đô Đại pháp sư và Quảng Thành Tử hai người, sau khi nghe ngữ khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng lập tức thở phào một hơi.

Xem ra sư tôn nhà mình không vì nhiệm vụ thất bại mà trách tội.

Hai người vội vã tiến vào trong điện.

"Sư tôn à, người nhất định phải báo thù cho con!

Tên Từ Loan Đao đó không biết tại sao lại biết được kế hoạch của chúng con, lúc chúng con đang ẩn nấp trong miếu Nữ Oa, đã bị hắn đánh lén!" "Đúng vậy sư phụ, người xem mặt con này, đều bị tên Từ Loan Đao đó đánh cho ra nông nỗi này!" Hai người trực tiếp quỳ xuống trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, vừa sụt sịt vừa khóc lóc nói.

Người không biết còn tưởng họ đã chịu ấm ức lớn đến mức nào!

Nghe lời của hai người, ngữ khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm bình thản.

"Quảng Thành Tử, bao nhiêu năm nay ngươi thật vất vả." Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chăm chú vào người Quảng Thành Tử.

Trong mắt Quảng Thành Tử, đó là một loại ánh mắt tán thưởng và khen ngợi.

Xem ra, vở kịch mà hắn và Huyền Đô Đại pháp sư diễn, thật sự đã có hiệu quả không tồi.

Huyền Đô Đại pháp sư trong lòng cũng vui mừng.

Chỉ cần nhị sư thúc nhà mình không tức giận nữa, Lão Tử trong lòng có phẫn nộ, có oán hận đến đâu, cũng không tiện trực tiếp phát tác.

Quảng Thành Tử trực tiếp vỗ ngực, nói với vẻ mặt hào khí ngất trời: "Đệ tử đã là đại sư huynh của Xiển Giáo, đương nhiên nguyện ý vì Xiển Giáo mà cống hiến tất cả!" "Chỉ là thực lực của tên Từ Loan Đao đó thật sự quá mạnh, đệ tử chỉ có thể tài nghệ không bằng người, hay là sư phụ ban cho con mấy kiện pháp bảo lợi hại, sau này gặp lại Từ Loan Đao cũng không đến nỗi làm mất mặt người." Huyền Đô Đại pháp sư không khỏi sáng mắt lên.

Cao, thật sự quá cao tay!

Nhìn dáng vẻ chính khí lẫm liệt của Quảng Thành Tử, trong lòng không khỏi đặt mục tiêu học tập theo Quảng Thành Tử.

Nhiệm vụ thất bại, lại bị hắn nói một cách đường hoàng như vậy, quan trọng nhất là có thể lấy cớ này để xin linh bảo từ sư tôn nhà mình!

Ngoài việc mặt đủ dày ra, Huyền Đô Đại pháp sư thật sự không

biết nên hình dung thế nào.

Trong lòng thầm nghĩ, sau này cũng phải học tập Quảng Thành Tử, tranh thủ xin thêm mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan từ sư tôn nhà mình.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, trong nháy mắt đã khiến hắn kinh ngạc.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên vung một cái tát ra, Quảng Thành Tử vốn đang mặt mày chính khí lẫm liệt, xoay ba trăm sáu mươi độ tại chỗ, ngay sau đó phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài một cách tàn nhẫn.

Cái tát này thật sự quá tàn nhẫn!

Thậm chí lúc Quảng Thành Tử đang ở trên không trung, một miệng răng đã rụng hết!

"Sư tôn tha mạng, sư tôn tha mạng ạ!" Đợi đến khi rơi xuống đất, Quảng Thành Tử cũng không còn tâm trí để ý đến cơn đau kịch liệt trên mặt.

Hắn trực tiếp quỳ trên đất dập đầu như giã tỏi, không ngừng cầu xin Nguyên Thủy Thiên Tôn tha thứ.

Trước đây Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa từng đánh hắn!

Chương 147

Xem ra lần này sư tôn nhà mình đã hoàn toàn phẫn nộ.

Cơn giận của Thánh nhân, trời đất biến sắc!

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn là sư tôn, Quảng Thành Tử trong lòng vẫn kinh hãi, một luồng uy thế to lớn khôn cùng lập tức bao trùm lên đỉnh đầu hắn.

Hắn thật sự sợ hãi!

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nổi giận, e rằng ai nói cũng không có tác dụng.

Cho nên bây giờ chỉ có thể không ngừng quỳ trên đất dập đầu, cầu xin Nguyên Thủy Thiên Tôn tha thứ.

Nói thật, dù bây giờ không ngừng nhận lỗi, nhưng trong lòng Quảng Thành Tử vẫn không biết rốt cuộc mình đã làm sai ở đâu, chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lẽ nào vì giả vờ đáng thương, để lừa linh bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nhưng chuyện này trước đây đã xảy ra mấy lần rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều chỉ cười một tiếng, căn bản không thèm chấp nhặt với hắn.

"Bao nhiêu năm nay, thân là đại sư huynh của Xiển Giáo, phàm là nhiệm vụ ta giao cho ngươi, ngươi làm tốt được mấy việc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận quát.

Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, trong lòng Quảng Thành Tử không khỏi cũng có chút ấm ức.

Xem ra, sở dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên phẫn nộ như vậy, là vì nhiệm vụ thất bại, cho nên mới ra tay với hắn!

Nhưng thực tế, hắn đã mạo hiểm cực lớn, vào thời điểm Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu mà đến thành Triều Ca để chấp hành nhiệm vụ này.

Quảng Thành Tử thực ra cũng không muốn thấy nhiệm vụ thất bại như vậy, nhưng không còn cách nào khác, hắn đã gặp phải Từ Loan Đao!

Hắn và Huyền Đô Đại pháp sư có bản lĩnh lớn đến đâu, khi đối mặt với Từ Loan Đao, vẫn khó có thể chống lại.

Cuối cùng, nhân quả ám sát Đế Tân lại rơi xuống người hắn, biết tìm ai mà lý luận đây?

"Sư tôn con thật sự oan uổng!

Kế hoạch của con vốn không có bất kỳ sơ hở nào, nhưng không ngờ, đột nhiên nhảy ra một tên Từ Loan Đao, phá hỏng toàn bộ kế hoạch của con!" "Đến nỗi bây giờ, trên người con gánh vác nhân quả to lớn từ việc ám sát Đế Tân, trong Phong Thần Lượng Kiếp lần này, không chừng sẽ phải thân tử đạo tiêu." Quảng Thành Tử cũng khóc lóc nói.

Hắn thật sự cảm thấy ấm ức!

Nhưng không ngờ, vừa nhắc đến chuyện nhiệm vụ thất bại, mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức xanh mét.

Lửa giận công tâm!

Có thể khiến một vị Thánh nhân tức giận đến mức này, Quảng Thành Tử cũng có thể là người đầu tiên.

"Ngươi trên người gánh vác nhân quả ám sát Nhân Hoàng?

Vậy ngươi có biết ta và toàn bộ Xiển Giáo trên người, đã trực tiếp gánh vác nhân quả khởi đầu Phong Thần Đại Kiếp không!" Cuối cùng, một câu nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như gầm lên.

Ngơ ngác!

Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại pháp sư hoàn toàn ngơ ngác!

Bây giờ họ mới hiểu, tại sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phẫn nộ như vậy.

Nhân Giáo còn đỡ một chút, gánh vác nhân quả khởi đầu Phong Thần Lượng Kiếp, nhưng dù sao vì nhân số ít ỏi, gần như không có ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng Xiển Giáo thì khác!

Xiển Giáo không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử, mà còn có vô số đệ tử!

Cho nên, phần nhân quả này sẽ rơi xuống đầu mỗi một vị đệ tử!

Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại pháp sư lúc này như bị người ta rút mất xương sống, toàn thân mềm nhũn ra.

Vạn lần không ngờ, nhiệm vụ thất bại lần này, lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy!

Thậm chí trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ Xiển Giáo và Nhân Giáo!

Nếu Xiển Giáo phải gánh vác nhân quả khởi đầu Phong Thần Đại Kiếp, vậy thì trong toàn bộ Phong Thần Lượng Kiếp, thế tất sẽ rơi vào thế yếu vô cùng bị động.

"Sư tôn tha mạng!

Đệ tử thật sự không biết!

Xin sư tôn tha cho con một mạng, con nhất định sẽ biểu hiện tốt trong Phong Thần Lượng Kiếp, lấy cái chết để tỏ lòng!" Quảng Thành Tử bây giờ sắp tè ra quần.

Hắn thật sự không ngờ, nhiệm vụ thất bại lần này lại gây họa cho cả Xiển Giáo.

Bây giờ hắn đâu còn tâm trạng để ý đến việc có thể nhận được lợi ích gì từ tay Nguyên Thủy Thiên Tôn không?

Có thể giữ được mạng sống của mình, đã là Nguyên Thủy Thiên Tôn đại phát từ bi!

Nhìn dáng vẻ khóc lóc thảm thiết của Quảng Thành Tử, cơn giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng dần dần tan đi.

Quảng Thành Tử theo hắn bao nhiêu năm, không có công lao, cũng có khổ lao.

Cộng thêm bây giờ Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu, chính là lúc cần dùng người, tu vi của Quảng Thành Tử cũng không tầm thường.

Nếu thật sự đánh chết hắn, thật quá lãng phí.

Chỉ là cục tức trong lòng, thực sự không nuốt trôi được.

Quan trọng nhất là bị tên tiểu tử Đế Tân kia ném vào trong vật bài tiết của vạn dân!

"Thôi được, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng..." .....

Lúc này trong thành Triều Ca, trong vương cung.

Một bầu không khí vui vẻ, phảng phất như ăn Tết.

Gần như tất cả các văn võ đại thần đều tụ tập ở đây, cùng nhau ăn mừng việc Đại Thương vương triều trả thù Xiển Giáo và Nhân Giáo.

Trên mặt Đế Tân có thể nói là rạng rỡ như hoa.

Có một ngày, dám ra tay với các Thánh nhân cao cao tại thượng, không thể không nói cảm giác này thật sự quá sảng khoái.

Hắn liếc nhìn Từ Loan Đao đang ngồi bên cạnh, trong mắt lộ ra một tia kính sợ.

Nếu không có Từ Loan Đao, hôm nay không chừng hắn đã chết trong miếu Nữ Oa.

Cũng chính là Từ Loan Đao nói cho hắn biết, những người của Xiển Giáo đó xem Đại Thương vương triều như cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt. 28.

Cũng may có Từ Loan Đao nhắc nhở, nếu không e rằng bây giờ hắn vẫn còn bị che mắt trong bóng tối.

"Từ tiên trưởng, cô đã ném thánh tượng của hai vị Thánh nhân vào trong hố phân, sau khi hai người đó biết được có báo thù không?" Tuy trong lòng cũng có chút hưng phấn, nhưng trong lòng Đế Tân có chút lo lắng, dù sao uy của Thánh nhân, thực sự không thể mạo phạm.

Từ Loan Đao nghe xong, không khỏi cười lắc đầu.

"Ngươi cứ yên tâm một trăm lần đi!

Ngươi là quân vương của Đại Thương vương triều lúc này, càng là chúa tể của Nhân tộc, tự nhiên được Thiên Đạo ưu ái, những Thánh nhân đó trừ phi não bị úng nước, mới trực tiếp ra tay với ngươi." "Nhưng cũng không phủ nhận họ sẽ giở một số trò bẩn sau lưng." Lời nói của Từ Loan Đao, khiến trái tim đang treo lơ lửng của Đế Tân được thả xuống.

"Ha ha ha, cô đây sợ nhất là âm mưu quỷ kế!

Nếu dám ra tay với cô, cô nhất định không tha!" Đế Tân nói với vẻ

mặt tự tin.

Từ Loan Đao không khỏi bĩu môi.

Nói hay lắm, nếu không có ta, e rằng bây giờ đã đến lượt Hiên Viên Phần Tam Yêu ra tay rồi.

Đúng lúc này, ngoài cửa điện đột nhiên có một người bước vào, lập tức thu hút ánh mắt của vô số văn võ bá quan và đông đảo chư hầu.

Từ Loan Đao cũng không khỏi nhìn về phía người này.

Chương 148

Chỉ thấy người này mày kiếm mắt sáng, trông khá anh vũ bất phàm, vừa nhìn đã biết là xuất thân võ tướng.

Mặc dù trên người tên này không có bất kỳ dao động linh lực nào, hiển nhiên cũng không phải người tu luyện, nhưng sát khí trên người lại như thực chất, ngưng tụ quanh thân.

"Cô còn tưởng ai, hóa ra là Võ Thành Vương, vốn tưởng ngươi không thích những nơi như thế này, không ngờ lại đến." Đế Tân nhìn người đàn ông trước mặt với vẻ mặt tươi cười.

Võ Thành Vương?

Hoàng Phi Hổ?

Từ Loan Đao sau khi nghe Đế Tân gọi tên người trước mặt, trong lòng lập tức hiểu ra thân phận của người này!

Người này chính là trụ cột của Đại Thương vương triều, được phong hào là Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ!

Từ Loan Đao đối với người này ấn tượng khá sâu sắc, dù sao năm đó khi xem Phong Thần Bảng, hắn cảm thấy tên này vô cùng bá khí.

Hoàng Phi Hổ không phải là một kẻ xuất thân võ tướng, nhưng một thân thực lực cũng không thể xem thường.

Càng có một con Ngũ Sắc Thần Ngưu làm tọa kỵ, trong truyền thuyết có thể đi được tám trăm dặm một ngày.

Từ Loan Đao lúc đó khi xem đến đây, cảm thấy có chút không thể tin được.

Chiến mã bình thường còn chưa chắc đi được tám trăm dặm một

ngày, một con bò nho nhỏ lại có thể đi được tám trăm dặm một ngày?

Theo hắn thấy, cái gọi là Ngũ Sắc Thần Ngưu, chắc chắn có chỗ độc đáo của nó, không chừng thịt còn ngon hơn, đầy đặn và săn chắc hơn.

Nghĩ đến đây, yết hầu của Từ Loan Đao không khỏi chuyển động, trong ánh mắt nhìn Hoàng Phi Hổ trước mặt lộ ra một tia hưng phấn.

Hoàng Phi Hổ liếc nhìn Đế Tân, ngay sau đó lại chuyển ánh mắt sang Từ Loan Đao.

"Này!

Yêu đạo to gan!

Dám ở trước mặt ta họa loạn Đại Thương vương triều, đúng là không biết sống chết!" Hoàng Phi Hổ nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt giận dữ nói.

Toàn thể văn võ đại thần sau khi nghe lời Hoàng Phi Hổ, từng người đều trợn tròn mắt.

Tuyệt đối không ngờ, Hoàng Phi Hổ đến vương cung, là để ra tay với Từ Loan Đao!

Đó là tiên nhân đấy!

Hoàng Phi Hổ lẽ nào không muốn sống nữa rồi sao!

Đế Tân lúc đó cũng hoảng sợ.

Hoàng Phi Hổ tên này trên chiến trường tuyệt đối có thể chinh chiến thiện chiến, là một mũi nhọn phá thành của Đại Thương vương triều.

Nhưng duy nhất một khuyết điểm, tính cách thật sự quá thẳng thắn, trong mắt không dung được một hạt cát!

Hoàng Phi Hổ tay cầm Kim Toản Đề Lô Thương, nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt giận dữ.

Ban ngày lúc tế tự ở miếu Nữ Oa, vì có công vụ bên ngoài, cho nên không tham gia, cho nên đương nhiên không biết sự lợi hại của Từ Loan Đao.

Nhưng sau khi về nhà, nghe nói Đế Tân đã đốt hết tất cả các đạo trường của Nhân Giáo và Xiển Giáo.

Quan trọng nhất là nghe người trong vương cung nói.

Đế Tân dưới sự xúi giục của Từ Loan Đao, đã ném thánh tượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử trực tiếp vào trong hố phân!

Nếu truyền đến tai hai vị Thánh nhân, chẳng phải là vô cớ dựng nên một kẻ địch mạnh mẽ cho Đại Thương vương triều sao.

Cho nên hắn vội vã mang theo vũ khí của mình đến vương cung, muốn triệt để đánh chết tên yêu đạo xúi giục Đế Tân này!

Từ Loan Đao nhìn Hoàng Phi Hổ mặt mày giận dữ, mắt lập tức sáng lên.

Ban đầu còn đang sầu não, rốt cuộc nên tìm một cái cớ gì để ăn thịt Ngũ Sắc Thần Ngưu.

Không ngờ, Hoàng Phi Hổ trực tiếp tự đưa đến cửa!

Nhưng Đế Tân không có ý định cho Từ Loan Đao cơ hội này.

"Hoàng Phi Hổ!

Ngươi đang nói linh tinh gì vậy!

Còn không mau xin lỗi tiên trưởng!" Đế Tân đập bàn đứng dậy.

Nói thật, hắn thật sự không muốn thấy xung đột giữa Từ Loan Đao và Hoàng Phi Hổ.

Tính cách Hoàng Phi Hổ quá thẳng thắn, bản thân thực ra vô cùng trung thành với Đế Tân.

Cộng thêm bao nhiêu năm nay, hắn đã nam chinh bắc chiến, lập được công lao hiển hách cho Đại Thương vương triều, gia tộc Hoàng càng là trung thần nhiều đời của Đại Thương vương triều.

Nhưng cũng không thể đắc tội Từ Loan Đao được!

Cảnh tượng hung hãn của Từ Loan Đao ở miếu Nữ Oa ban ngày hôm nay, đã in sâu vào trong đầu Đế Tân.

Nếu thật sự chọc giận Từ Loan Đao, một tát vỗ xuống, e rằng tất cả mọi người có mặt ở đây đều sẽ biến thành một đống thịt nát.

Nghe Đế Tân quát trách, Hoàng Phi Hổ không khỏi có chút thất vọng lắc đầu: "Đại vương!

Tên trước mắt này tuyệt đối là yêu đạo mê hoặc lòng người, ngài ngàn vạn lần đừng bị mê hoặc tâm trí!" Hoàng Phi Hổ khổ sở khuyên nhủ.

Tấm lòng trung quân của hắn, trời đất có thể chứng giám!

Đế Tân cùng một đám đại thần, lập tức bị Hoàng Phi Hổ không biết biến thông này làm cho tức điên.

Khó khăn lắm mới để lại được ấn tượng tốt trước mặt Từ Loan Đao, nếu để Hoàng Phi Hổ quậy một trận như vậy, khiến Từ tiên trưởng đối với Đại Thương vương triều hoàn toàn thất vọng, lúc đó tổn thất lớn như vậy ai chịu trách nhiệm!

Nhưng lại không thể trách mắng Hoàng Phi Hổ, dù sao hắn cũng là vì Đại Thương vương triều!

Vốn Đế Tân cùng một đám đại thần và chư hầu đều định mở miệng khuyên can.

Nhưng Từ Loan Đao lại mở miệng ngăn cản.

“Chậm đã!

Ngươi muốn trừ khử ta đúng không?” Lời của Từ Loan Đao, khiến trong lòng mấy người Đế Tân không khỏi dấy lên một tia hàn ý.

Lẽ nào, Từ Loan Đao định ra tay rồi sao!

Đế Tân không khỏi có chút lo lắng, Từ Loan Đao vạn lần không thể đắc tội, nhưng Hoàng Phi Hổ đồng dạng cũng phải bảo vệ!

“Không sai!

Ta đến vương cung lần này, là để trừ khử ngươi tên yêu đạo này!” Hoàng Phi Hổ đúng là không biết thì không sợ, một chút cũng không biết sự nghiêm trọng của sự việc, các văn võ đại thần xung quanh liều mạng ra hiệu cho Hoàng Phi Hổ.

Nhưng Hoàng Phi Hổ lại làm như không thấy!

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia tán thưởng.

“Không tệ, người trẻ tuổi có dũng khí, ta thích những người trẻ tuổi như vậy.

Nhưng nếu ngươi muốn trừ khử ta, hay là chúng ta thêm chút tiền cược thế nào?” Lời nói của Từ Loan Đao, lập tức khiến Đế Tân và những người khác yên lòng.

Xem ra, Từ Loan Đao không có ý định giết Hoàng Phi Hổ, cùng lắm là định chơi đùa với Hoàng Phi Hổ, tìm chút niềm vui.

Hoàng Phi Hổ hiển nhiên cũng không ngờ, tên yêu đạo trước mắt này không trốn sau lưng Đế Tân, ngược lại còn quang minh lỗi lạc định đại chiến một trận với hắn.

“Là ta xem thường ngươi rồi, muốn đặt cược chứ gì!” Hoàng Phi Hổ vung tay, cũng hào khí ngất trời nói.

Từ Loan Đao mắt sáng lên, tên Hoàng Phi Hổ này quả nhiên đã mắc bẫy.

“Khụ khụ, ta nghe nói trong tay Hoàng tướng quân có một con Ngũ Sắc Thần Ngưu, có thể đi được tám trăm dặm một ngày, quả thực vô cùng thần dị...” “Được!

Chương 149

Bớt nói nhảm đi, mau ra tay đi!" Hoàng Phi Hổ không đợi Từ Loan Đao nói xong, vội vàng bày ra thế trận.

"Yên tâm, ta cũng không để ngươi chịu thiệt đâu, chỉ cần ngươi thắng ta, một viên kim đan đủ để ngươi đột phá Thiên Tiên Cảnh, ta tặng cho ngươi!" Từ Loan Đao cũng lấy ra một viên kim đan nói.

Ngay sau đó hắn đến trước mặt Hoàng Phi Hổ đã chuẩn bị sẵn, chuẩn bị đợi hắn ra tay.

Kết quả Hoàng Phi Hổ tên này lại rất kiêu ngạo, không muốn chiếm tiện nghi của tên yêu đạo trước mắt, định để Từ Loan Đao ra tay trước.

Từ Loan Đao đương nhiên không khách sáo, "Bốp" một tiếng, một cái tát hung hăng vả vào mặt Hoàng Phi Hổ.

Nhưng cũng đã thu lại lực đạo.

Hoàng Phi Hổ ngoài cảm giác mặt mình nóng rát, cũng không bị thương quá nặng.

"Khụ khụ, là ta đại ý rồi ha!

Ta không có né!" Lần này mất mặt quá!

Hoàng Phi Hổ ôm mặt, cảm nhận cảm giác nóng rát từ trên mặt truyền đến.

Bây giờ hắn hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào!

Đại ý rồi?

Không có né?

Từ Loan Đao sau khi nghe một câu này, không khỏi trong lòng sinh

ra một tia buồn cười.

Đế Tân và văn võ bá quan thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, Hoàng Phi Hổ tên này thật sự miệng cứng!

Rõ ràng tài nghệ không bằng người, kết quả bây giờ lại cứ khăng khăng là đại ý rồi, không có né.

Nhiều người không hiểu võ đạo, nhưng cũng có thể nhìn ra, vừa rồi rõ ràng Hoàng Phi Hổ tên này có chút chủ quan.

Khi đối mặt với một tiên nhân như Từ Loan Đao, lại để người ta chủ động ra tay, yêu cầu gần như tự sát này là lần đầu tiên họ nghe thấy.

Hoàng Phi Hổ từ đan điền của mình vận một hơi khí, trấn trụ sự hỗn loạn trong nội tâm và những suy nghĩ lung tung trong đầu.

Đá phải tấm sắt rồi sao?

Trên mặt hắn thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Vốn tưởng tên yêu đạo này chỉ dựa vào một số trò bịp bợm mới có được sự tin tưởng của Đế Tân, nhưng bây giờ xem ra, tên này e rằng có mấy phần bản lĩnh thật.

Trên mặt hắn cũng không khỏi mang theo một tia ngưng trọng, Kim Toản Đề Lô Thương trong tay cũng nắm chặt.

"Võ Thành Vương!

Cô biết thực lực của ngươi mạnh mẽ, nhưng nhớ phải điểm đến là dừng!

Điểm đến là dừng nhé!" Đế Tân thấy vẻ mặt ngưng trọng của Hoàng Phi Hổ, cũng nói với vẻ mặt cổ vũ trêu chọc.

Hoàng Phi Hổ là trụ cột của quốc gia, nhưng hành vi hôm nay thật sự quá không nể mặt, cho nên nhân cơ hội này Đế Tân cũng định chế

giễu hắn một phen.

Hoàng Phi Hổ trong lòng cũng uất ức!

Hắn liếc nhìn Từ Loan Đao, Kim Toản Đề Lô Thương trong tay hung hăng đâm tới.

Lúc này Hoàng Phi Hổ không khỏi điều động sát khí của bản thân.

Chiêu này có thể nói là trăm lần thử trăm lần đúng.

Bản thân hắn trên chiến trường không biết đã giết bao nhiêu người, một thân sát khí ngưng tụ thành thực chất, khi chiến đấu với người khác, chỉ cần điều động sát khí của mình, đối phương gần như không có dũng khí phản kháng.

Đế Tân và một đám người bình thường, chỉ cảm thấy lúc này Hoàng Phi Hổ giống như một con hổ xuống núi, đang tìm kiếm con mồi của mình.

Nhưng Từ Loan Đao thấy vậy cũng không hoảng không vội.

Mức độ sát khí này, đối với hắn thật sự không có bất kỳ uy hiếp nào.

Thử hỏi những người tu luyện, mỗi người đều không biết đã sống bao nhiêu năm.

Vì tranh đoạt cơ duyên đột phá, hoặc là tranh đấu với người khác, không biết đã giết bao nhiêu người.

Từ Loan Đao sao có thể sợ một thân sát khí của Hoàng Phi Hổ?

Đối mặt với Kim Toản Đề Lô Thương của Hoàng Phi Hổ, Từ Loan Đao không né không tránh, xem ra dường như đã bị sát khí của Hoàng Phi Hổ trấn áp.

Hoàng Phi Hổ thấy vậy đại hỷ.

Dưới cái tát vừa rồi, hắn còn tưởng Từ Loan Đao có bao nhiêu bản lĩnh, kết quả bây giờ xem ra, cũng giống như những kẻ địch trước đây hắn gặp, bị trấn áp dưới sát khí!

Trên mặt hắn lập tức lộ ra một tia khinh thường, nếu không phải Đế Tân đã dặn dò lưu lại mạng sống cho tên này.

Thế là Kim Toản Đề Lô Thương trong tay không đâm thẳng vào yết hầu của Từ Loan Đao, mà chuyển hướng nhắm vào vai hắn.

Đế Tân đương nhiên không cho rằng một nhân vật như Từ Loan Đao lại có thể bại dưới tay Hoàng Phi Hổ, vì vậy lúc này tuy thấy nguy cơ tứ phía, nhưng cũng không nói nhiều.

"Bốp!" Hoàng Phi Hổ đâm một phát, toàn bộ Kim Toản Đề Lô Thương lập tức đâm trúng vai của Từ Loan Đao.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, đối mặt với tên yêu đạo bí ẩn đang mỉm cười, cây thương của hắn chỉ có thể dừng lại ở khoảng cách ba tấc so với cơ thể.

Bất kể dùng bao nhiêu sức lực, vũ khí trong tay cũng khó có thể tiến thêm một tấc!

Yêu đạo!

Đây mới thật sự là yêu đạo!

Hoàng Phi Hổ bây giờ cuối cùng cũng hoảng sợ.

Hắn ngẩng đầu lên với vẻ mặt kinh hãi, vừa hay đối diện với nụ cười mang theo một tia trào phúng của Từ Loan Đao.

Ngay sau đó Hoàng Phi Hổ cũng không thấy Từ Loan Đao có động tác gì, nhưng cả người chỉ cảm thấy như mất đi trọng lượng, từ từ trôi nổi lên.

Sau đó cả người hung hăng đâm vào cột trụ trong đại điện.

Sau khi phát ra một tiếng "Bùm" thật lớn, hắn đau đến mức suýt ngất đi!

"Võ Thành Vương, nhận thua đi." Từ Loan Đao cười cười, sau đó tiếp tục về chỗ ngồi của mình, cầm ly rượu lên.

Rượu bên trong đương nhiên không phải là linh tửu bình thường, đối với những loại rượu trong cung đình Đại Thương vương triều sánh ngang với nước lã, hắn thực sự không uống nổi.

Trong ly rượu, đã sớm chứa đầy linh tửu hảo hạng lấy từ cung điện của Nữ Oa!

Mất một lúc lâu, Hoàng Phi Hổ khó khăn lắm mới hồi sức, sau đó từ trên đất bò dậy.

Thấy dáng vẻ của Hoàng Phi Hổ, Tỷ Can có quan hệ khá tốt với hắn liền mở lời trêu chọc.

"Võ Thành Vương, lúc nãy ngươi bay ra ngoài, quả là một màn đằng vân giá vũ tuyệt vời!" Lời của Tỷ Can lập tức khiến không ít người đều bật cười.

Đương nhiên rồi, những người này tuy trong lòng cười, nhưng đều vội vàng bịt miệng, Hoàng Phi Hổ có sa sút đến đâu, cũng không thể trào phúng.

"Hừ, người trẻ tuổi không có võ đức!

Nếu không phải ta nhất thời sơ suất, trúng chiêu của ngươi, e rằng ta cũng không thua nhanh như vậy." Hoàng Phi Hổ phủi phủi quần áo, tìm một lý do cho mình.

Nhưng trong ngữ khí cũng thừa nhận, không thua nhanh như vậy, ý trong đó quả thực không phải là đối thủ của Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao suýt nữa cười phun cả ngụm rượu ra ngoài.

Người trẻ tuổi không có võ đức?

Hắn không khỏi cười hỏi: “Hoàng Phi Hổ, một thân võ nghệ của ngươi, lẽ nào học từ đại sư Mã Bảo Quốc?” Mã Bảo Quốc?

Đại sư?

Chương 150

Đế Tân sau khi nghe lời Từ Loan Đao lập tức sáng mắt lên, người có thể được Từ Loan Đao gọi là đại sư, thực lực chắc chắn không tầm thường!

Nếu có thể chiêu mộ được đại sư Mã Bảo Quốc này về dưới trướng, đại nghiệp có thể thành!

Không chỉ Đế Tân, ngay cả Cơ Xương trong góc mắt cũng lộ ra một tia sáng, hiển nhiên cũng đã nảy sinh hứng thú nồng hậu với cái gọi là đại sư Mã Bảo Quốc.

Hắn thề sau khi về Tây Kỳ, nhất định phải tìm kiếm vị đại sư Mã Bảo Quốc này!

Bất kể phải trả giá bao nhiêu cũng phải lừa được ông ta!

"Mã Bảo Quốc là ai, một thân võ nghệ của ta đều là tuyệt học gia truyền!" Hoàng Phi Hổ sao có thể biết Mã Bảo Quốc là ai, không khỏi nhíu mày nói.

Nhưng nhanh chóng lại nghĩ đến vụ cá cược, trong lòng không khỏi một trận đau xót.

Nhưng đương nhiên, hắn cũng không phải loại người thua không nhận, bèn nói với thị tòng sau lưng: "Đi dắt con Ngũ Sắc Thần Ngưu của ta đến đây!" Thị tòng sau lưng lập tức nhận lệnh đi.

Từ Loan Đao lập tức sắc mặt sáng lên, bây giờ đang uống rượu ngon, xem các mỹ nữ cung đình múa hát, thứ duy nhất còn thiếu có lẽ là đồ nhắm rượu!

Bây giờ thì hay rồi, Hoàng Phi Hổ không phải đã mang đến sao?

Một lát sau, một con Ngũ Sắc Thần Ngưu đã được mọi người dắt

lên.

Con thần ngưu này, toàn thân đều tỏa ra từng luồng ngũ sắc thần quang, trông vô cùng thần dị.

Hoàng Phi Hổ nhìn con Ngũ Sắc Thần Ngưu trước mặt, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Vật này dù sao cũng đã ở bên hắn không biết bao nhiêu năm, giữa hai người ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Không ngờ bây giờ, chỉ vì nhất thời nóng giận, cá cược với người khác mà đem Ngũ Sắc Thần Ngưu tặng đi.

Từ Loan Đao nhìn Ngũ Sắc Thần Ngưu trước mắt, có thể cảm nhận rõ ràng linh khí nồng đậm từ trên người Ngũ Sắc Thần Ngưu.

Hiển nhiên con bò này không phải yêu không phải ma, mà là thần vật tự nhiên hình thành giữa thiên địa, giống như một cái bình linh khí di động.

Từ Loan Đao không khỏi lắc đầu.

Bao nhiêu năm nay, Hoàng Phi Hổ không hề ý thức được sự kỳ diệu của Ngũ Sắc Thần Ngưu, chỉ đơn thuần dùng nó làm một tọa kỵ.

Quả là phung phí của trời!

Hoàng Phi Hổ đích thân dắt con bò, sau đó đưa dây cương vào tay Từ Loan Đao.

Hắn nói với giọng điệu nặng nề: "Đây là thần vật của trời đất, ngươi nhất định phải chăm sóc nó thật tốt.

Nếu để ta biết nó ở chỗ ngươi chịu nửa điểm ấm ức, ta nhất định không tha cho ngươi đâu!" Lời uy hiếp của Hoàng Phi Hổ, lọt vào tai mọi người lại không có chút uy hiếp nào, thậm chí còn khiến người ta muốn cười.

Nhưng Từ Loan Đao lại vô cùng trịnh trọng gật đầu.

"Yên tâm đi, nếu vật này là thần vật của trời đất, ta đương nhiên sẽ chăm sóc nó thật tốt." Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Hoàng Phi Hổ lập tức thở phào một hơi.

Đối với hắn, chỉ cần Từ Loan Đao có thể đối xử tốt với Ngũ Sắc Thần Ngưu, những chuyện khác cũng không quan trọng.

Dù sao bây giờ hắn về cơ bản cũng ít có cơ hội xông pha trận mạc, phần lớn thời gian đều ngồi vững ở trung quân, phụ trách chỉ huy chiến đấu.

Từ Loan Đao đột nhiên uống cạn linh tửu trong ly, sau đó đứng dậy, nhận lấy dây cương từ tay Hoàng Phi Hổ.

"Ha ha, Ngũ Sắc Thần Ngưu của Võ Thành Vương, là sinh linh thần dị nhất giữa trời đất, không ăn không uống cũng có thể đi được tám trăm dặm một ngày." "Cưỡi trên lưng nó, có thể khiến người ta tâm tĩnh khí hòa, thân thể cũng ngày một tốt hơn." Đế Tân thấy Từ Loan Đao chuẩn bị nhận lấy Ngũ Sắc Thần Ngưu, bèn ở một bên lên tiếng giải thích.

Từ Loan Đao hài lòng gật đầu.

Vật này hoàn toàn là một con bò thịt cấu thành từ linh khí, đương nhiên không cần ăn uống, vì nó luôn luôn hấp thu linh khí trời đất.

Cho nên xung quanh nó đâu đâu cũng thấy linh khí.

Cưỡi trên lưng nó, đối với người bình thường đương nhiên có lợi ích to lớn.

Từ Loan Đao đi vòng quanh con Ngũ Sắc Thần Ngưu xem một vòng, trong lòng đang rối rắm không biết nên xuống dao ở đâu.

Hắn chưa từng giết bò, nhưng điển cố Bào Đinh giải ngưu hắn

nhớ rất rõ.

Chỉ là ở thời đại này, làm gì có Bào Đinh.

Từ Loan Đao cũng không suy nghĩ nhiều, linh khí trong tay biến đổi một trận, trực tiếp phân giải con Ngũ Sắc Thần Ngưu này!

Hoàng Phi Hổ lập tức ngơ ngác.

Vạn lần không ngờ, tọa kỵ của mình rơi vào tay Từ Loan Đao, lại bị phân thây trực tiếp!

Nhìn sắc mặt Hoàng Phi Hổ biến đổi liên tục, Từ Loan Đao cười an ủi: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt." Hoàng Phi Hổ lập tức mặt mày bi thương.

"Ngũ Sắc Thần Ngưu của ta!" Hai mươi phút sau, trong vương cung.

Từng trận hương thơm nồng nặc lan tỏa.

Hoàng Phi Hổ trực tiếp xé xuống một miếng thịt đùi, biến đau thương thành sức ăn, hung hăng ăn.

Từ miệng Từ Loan Đao, hắn đã biết được công dụng chính xác của Ngũ Sắc Thần Ngưu.

Ăn tự nhiên cũng không khách sáo. .....

Trong lúc Từ Loan Đao đang ăn uống no say.

Không khí ở Xiển Giáo trở nên có chút nặng nề.

Trong cung Kim Khuyết.

Cửu Đại Kim Tiên tề tựu ở đây, vẻ mặt đều vô cùng trịnh trọng.

Nhưng nhân vật chính hôm nay không phải là Cửu Đại Kim Tiên.

Mà là Khương Tử Nha!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Khương Tử Nha trước mắt với vẻ

mặt vô cùng phức tạp, nếu lúc đó giao trọng trách Phong Thần cho Thân Công Báo, e rằng cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng chuyện đã đến nước này, hối hận cũng không có tác dụng.

"Khương Tử Nha!

Lần này đi, ngươi có biết nhiệm vụ của mình không!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Khương Tử Nha trịnh trọng gật đầu.

"Đệ tử rõ, phò tá Đại Chu, đả áp Đại Thương!

Cố gắng sớm ngày khiến Đại Chu trở thành chính thống của thiên hạ!" Nhiệm vụ này độ khó không thể nói là không lớn!

Bây giờ Đại Thương vương triều là chính thống của thiên hạ, quốc vận hưng thịnh.

Vốn định mượn dao giết người, lợi dụng Nữ Oa để suy yếu quốc vận của Đại Thương vương triều, nhưng nhiệm vụ đã thất bại, khiến Xiển Giáo trên người đều gánh vác nhân quả to lớn!

Vì vậy, nhiệm vụ lần này của Khương Tử Nha thế tất quan hệ đến sự thành bại hưng suy của toàn bộ Xiển Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp lần này.

"Tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng gật đầu.

Hắn khẽ vung tay, một sinh linh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Vật này không phải bò không phải ngựa, không phải lừa không phải hươu, trông khá thần dị.

"Thú này gọi là Tứ Bất Tượng, tốc độ cực nhanh, bản thân tu vi không mạnh, nhưng chỉ cần có thú này làm tọa kỵ, ít nhất chạy trốn không có vấn đề gì." Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng giải thích.

Khương Tử Nha nhìn Tứ Bất Tượng với vẻ mặt hưng phấn, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Cửu Đại Kim Tiên xung quanh, từng người đều nhìn Khương Tử Nha với vẻ mặt hâm mộ.

Chương 151

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lấy ra không ít linh bảo, giao cho Khương Tử Nha.

"Những linh bảo này ngươi cầm lấy, có một số linh bảo có lẽ không dùng đến, nhưng trên đường cũng có thể làm quà, thu phục không ít thuộc hạ." Khương Tử Nha lại vô cùng vui mừng nhận lấy.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp từ biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn và các sư huynh, xuống núi Côn Luân, trực tiếp đi về phía Tây Kỳ.

Vốn kế hoạch là đi phò tá Đại Thương vương triều, nhưng bây giờ Xiển Giáo và Đại Thương vương triều gần như nước lửa không dung.

Khương Tử Nha nếu đến đó, e rằng có thể bị người ta lột sống một lớp da!

Nhìn bóng lưng xa dần của Khương Tử Nha, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một tia lo lắng.

Phong Thần Đại Kiếp, mọi thứ dường như đều đang phát triển theo hướng không thể kiểm soát, mà kẻ đầu sỏ gây tội cuối cùng, chính là Từ Loan Đao!

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi siết chặt nắm đấm.

"Truyền lệnh cho tất cả đệ tử Xiển Giáo, ngày mai bảo khố Xiển Giáo mở rộng, tất cả mọi người đều được chọn lựa pháp bảo thích hợp." "Truyền lệnh cho toàn bộ Hồng Hoang!

Phàm là ai trong Phong Thần Lượng Kiếp, có thể bày kế, hoặc trực tiếp đánh chết, đánh bị thương Từ Loan Đao, đều có thể tùy ý chọn ba kiện linh bảo trong bảo khố của Xiển Giáo!" Nguyên Thủy

Thiên Tôn phẫn nộ nói, hiển nhiên lần này đã hạ quyết tâm!

Từ Loan Đao hoàn toàn không hay biết, lúc này mình đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn truy nã trên toàn cõi Hồng Hoang.

Sau khi chén một bữa yến tiệc thần ngưu, Từ Loan Đao lại chỉ điểm cho Hoàng Phi Hổ một phen.

Đối với hắn, chỉ cần Đế Tân hiện tại có thể giữ vững được trái tim đế vương, không bị ngoại giới mê hoặc, đã là tạo ra một điều kiện tốt cho Tiệt Giáo rồi.

Sau khi lại được ăn thịt linh ngưu một lần nữa, gần như toàn bộ văn võ bá quan Đại Thương đều cảm thấy thể chất được tăng cường đáng kể.

Một số văn quan vốn có tài tư nhanh nhẹn chỉ cảm thấy đầu óc minh mẫn hơn không ít, còn các võ tướng thì lại có cảm giác một quyền có thể đánh chết một con trâu.

Ai nấy đều nở nụ cười, quả nhiên đi theo Từ tiên trưởng, có rượu uống có thịt ăn!

Mọi người đều nhìn Từ Loan Đao với ánh mắt vô cùng cảm kích.

Ngay cả Hoàng Phi Hổ, người bị ăn mất Ngũ Sắc Thần Ngưu, lúc này nhìn Từ Loan Đao cũng tràn đầy vẻ kính nể. 29.

Bởi vì dù sao cũng là trâu của mình, nên Hoàng Phi Hổ với tâm lý không ăn cũng không để kẻ khác hưởng lợi, đã gặm sạch cả một cái đùi trâu.

May mà có Từ Loan Đao giúp hóa giải linh khí trong cơ thể, nếu không chắc đã bị linh khí làm cho nổ tung!

Sau khi luyện hóa đám linh khí đó, Hoàng Phi Hổ cũng nháy mắt bước vào ngưỡng cửa tu luyện!

“Coi như nể tình đã ăn Ngũ Sắc Thần Ngưu của ngươi, hay là ta thu ngươi làm đệ tử ký danh nhé!” Từ Loan Đao nhìn Hoàng Phi Hổ cười nói.

Hoàng Phi Hổ lúc này đã sớm nghe người khác kể về thủ đoạn của Từ Loan Đao, nghe vậy liền mừng rỡ.

Rầm rầm quỳ xuống đất dập đầu ba cái thật kêu cho Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao bèn tiện tay ném cho gã mấy kiện linh bảo và một môn pháp quyết tu luyện, bảo gã tự mày mò tu tập.

Dặn dò một hồi, Từ Loan Đao và Đế Tân lại trò chuyện một lát, cuối cùng trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Lúc sắp đi, không biết là vô tình hay hữu ý, ánh mắt của Từ Loan Đao lại dừng trên người Cơ Xương ở trong góc.

Chén rượu trong tay Cơ Xương lập tức chao đảo, trong lòng giật thót một cái, tưởng rằng Từ Loan Đao đã nhận ra mình.

Kết quả chỉ nhìn một cái rồi như không có chuyện gì xảy ra, Từ Loan Đao liền rời đi.

“Ủa, trời cũng đâu có nóng lắm đâu, sao lưng Tây Bá Hầu lại ướt đẫm mồ hôi thế?” Một tiểu chư hầu ngồi bên cạnh Cơ Xương dường như phát hiện ra sự khác thường của gã, vội vàng quan tâm hỏi.

Bởi vì lúc này Đại Chu sau nhiều năm thao quang dưỡng hối cũng đã là một nước chư hầu có thực lực tương đối mạnh, cho nên cũng có không ít người nịnh bợ.

Cơ Xương cười một cách vô cùng gượng gạo.

“Không sao không sao, thấy được phong thái của Từ tiên trưởng, không khỏi trong lòng cảm khái, cho nên toát không ít mồ hôi.” Cơ Xương qua loa cho qua chuyện.

Mọi người cũng không nghi ngờ gì, liền bắt đầu uống tiếp. ...

Từ Loan Đao bay đi rồi cũng không vội về đảo Kim Ngao.

Lúc này, sau một hồi di chuyển, nhìn thấy doanh trại đèn đuốc sáng trưng bên dưới, hắn chậm rãi hạ xuống.

Trong lòng Văn Trọng khá là phiền muộn.

Tuy hắn là đệ tử Tiệt Giáo, sư phụ của hắn thậm chí là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, Kim Linh Thánh Mẫu.

Nhưng khổ nỗi tư chất tu luyện của hắn thực sự quá kém, đến nỗi sau khi tu luyện được vài năm, tự biết mình không phải là người có tài tu luyện, bèn cáo biệt sư tôn, xuống núi tìm kiếm phú quý chốn nhân gian.

Bây giờ hắn đã là vị cực nhân thần.

Dù sao thì, tư chất tu luyện của Văn Trọng không tốt cho lắm, nhưng sư tôn của hắn lại là Kim Linh Thánh Mẫu!

Nếu với tu vi của hắn mà ở vương triều Đại Thương cũng không tạo dựng được chút danh tiếng nào, thì ra ngoài cũng không dám tự xưng là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu.

Lần này tuy cũng đánh thắng trận, khải hoàn về triều, nhưng trong lòng hắn nào có lúc nào không muốn tiếp tục con đường tu luyện?

Sở dĩ hắn chọn vương triều Đại Thương, trở thành tồn tại vị cực nhân thần, là hy vọng có thể mượn khí vận vương triều để tu luyện.

Nhưng theo quá trình tu luyện, hắn mới phát hiện ra mình và vương triều Đại Thương đã có mối liên hệ ngàn vạn sợi tơ, không thể nào tách rời được nữa!

Đúng lúc này, tâm niệm hắn khẽ động, quay đầu nhìn về phía cửa trướng.

Một bóng người trẻ tuổi đột nhiên bước vào.

Hắn lập tức kinh hãi, với tu vi của hắn, không thể nào có người vào trong trướng mà mình lại không hề cảm nhận được.

"Sư thúc, Từ Loan Đao!" Người bước vào tự nhiên là Từ Loan Đao, hắn mở miệng nói.

Văn Trọng nghe xong, lập tức kinh hãi thất sắc.

Vạn vạn lần không ngờ, sư thúc của mình lại đến!

Thực ra, Văn Trọng chưa bao giờ gặp Từ Loan Đao, trong khoảng thời gian hắn bái nhập môn hạ Kim Linh Thánh Mẫu, Từ Loan Đao đang bị cấm túc ở núi Tuấn Lang!

Nhưng những truyền thuyết về Từ Loan Đao thì hắn nghe không ít!

"Đệ tử tam đại Tiệt Giáo Văn Trọng, bái kiến sư thúc!" Sau khi Văn Trọng rời Bích Du Cung, không biết đã bao lâu chưa quay về.

Lúc này gặp được sư thúc của mình, trong lòng đương nhiên vô cùng kích động.

Từ Loan Đao gật gật đầu.

Gã Văn Trọng này cũng thật khổ mệnh, tuy thân phận Văn Thái sư vị cực nhân thần cũng không tệ, nhưng so với con đường trường sinh tiêu dao thì quả thực có chút gân gà.

"Không biết sư thúc đến đây, có gì phân phó?" Văn Trọng cẩn thận hỏi.

Hắn nghe nói vị sư thúc này của mình năm đó chỉ vì một lời không hợp đã muốn đánh chết Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Bây giờ sư thúc Từ Loan Đao đã xuất quan, không biết Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia ra sao rồi.

Từ Loan Đao ngồi xuống, Văn Trọng lập tức cho người bày yến tiệc.

Chỉ là trong quân không có đồ gì thịnh soạn, nên yến tiệc cũng không được phong phú cho lắm.

Từ Loan Đao cũng không chê, ngồi xuống ăn.

Ngay sau đó, hắn đem chuyện Phong Thần Lượng Kiếp kể lại một năm một mười cho Văn Trọng.

Chuyện này đương nhiên không thể thoát khỏi liên quan với Văn Trọng, người đang là Thái sư vương triều Đại Thương, thậm chí Văn Trọng rất có thể là người ứng kiếp!

Nghe lời Từ Loan Đao nói xong, hai mắt Văn Trọng trợn tròn như trứng vịt.

Chương 152

Trong lòng cũng phẫn nộ tột cùng.

Đối với Văn Trọng, lúc này hắn có tình cảm cực kỳ sâu đậm với vương triều Đại Thương.

Hơn nữa con đường tu luyện của hắn đã sớm có mối liên hệ ngàn vạn sợi tơ với quốc vận Đại Thương.

Nay nghe nói trong Phong Thần Lượng Kiếp, người của Xiển Giáo định dùng mọi cách để diệt vương triều Đại Thương, lợi dụng thế lực của mình để khống chế toàn bộ Nhân tộc, trong lòng hắn lập tức vô cùng tức giận.

"Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, ngươi cũng biết mối quan hệ giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo chúng ta căng thẳng đến mức nào, đến lúc đó nếu có chuyện gì không đối phó được, cứ đến đảo Kim Ngao!" "Gặp chuyện thì cứ bàn bạc nhiều với Hoàng Phi Hổ, hắn bây giờ là đệ tử ký danh của ta!" "Đến lúc đó ta cũng sẽ phái mấy đệ tử của ta đến giúp ngươi!

Cả Tiệt Giáo đều đứng sau lưng vương triều Đại Thương!" Những lời của Từ Loan Đao khiến lòng Văn Trọng sôi trào.

Phong Thần Lượng Kiếp trong truyền thuyết, cuối cùng có thể sẽ rơi xuống đầu mình sao?

Nói không sợ hãi thì chắc chắn là giả, nhưng so với nỗi sợ hãi trong lòng, Văn Trọng lại cảm thấy kích động và hưng phấn nhiều hơn.

Tuy quanh năm nam chinh bắc chiến, nhưng cuộc sống như vậy đối với hắn có chút bình lặng, không hề có chút khó khăn nào.

Phong Thần Lượng Kiếp thì khác, đó là đại kiếp mà ngay cả Thánh nhân cũng có khả năng vẫn lạc!

Chỉ trong đại kiếp như vậy, Văn Trọng mới cảm nhận được thân phận là người tu luyện của mình!

"Sư thúc yên tâm, chỉ cần có Văn Trọng ta ở đây, lũ chó má của Xiển Giáo đó tuyệt đối đừng hòng làm vương triều Đại Thương có bất kỳ biến động nào!" Văn Trọng vỗ ngực, tự tin nói.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng mình như được lấp đầy sức sống trở lại.

Từ Loan Đao cũng hài lòng gật đầu, tuy hắn không hiểu nhiều về người đệ tử tam đại Văn Trọng này, nhưng từ thái độ trung thành tận tụy với vương triều Đại Thương mà xem, tuyệt đối là một người đáng tin cậy.

Dặn dò Văn Trọng một số chuyện xong, Từ Loan Đao lại nhắc nhở lần nữa: "Nhớ kỹ, nhớ kỹ, nhất định phải cẩn thận Tây Kỳ!" Nói xong, cả người hắn hóa thành một đạo cầu vồng, nháy mắt biến mất nơi chân trời.

Văn Trọng nhìn bóng lưng xa dần của Từ Loan Đao, trên mặt nở nụ cười tự tin, thề rằng nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của Tiệt Giáo.

Chỉ là không biết, khi nào hắn mới có thể thoát khỏi nhân quả vương triều, trở thành một tu sĩ chân chính. ...

Rời khỏi doanh trại quân đội Đại Thương, Từ Loan Đao liền bay về hướng đảo Kim Ngao.

Không biết vì sao, lúc này mí mắt phải của hắn giật liên hồi.

Dường như báo hiệu có chuyện không hay sắp xảy ra!

Từ Loan Đao biết, với tu vi của mình, xuất hiện điềm báo này, tuyệt đối không thể xem thường.

Rõ ràng có người đang tính kế hắn, chỉ là Từ Loan Đao cũng chẳng quan tâm, thứ hắn không sợ nhất chính là kế sách của người khác.

Đương nhiên hắn cũng không ngông cuồng tự đại, cho rằng mình có thể đi ngang trong Hồng Hoang.

Cho nên trong lòng hắn âm thầm dâng lên một tia cảnh giác.

Nhưng không, trên đường đi không xảy ra chuyện gì, sắp ra khỏi địa giới vương triều Đại Thương.

Từ Loan Đao biết, lúc này nguy hiểm mới lặng lẽ đến gần.

Dù sao thì, những người tu luyện đó tuyệt đối sẽ không ra tay với hắn trong một vương triều, những người này cũng đều kiêng kỵ nhân quả của Nhân tộc.

Quả nhiên, sau khi Từ Loan Đao bay được một đoạn, trước mắt đột nhiên xuất hiện hai thân hình khổng lồ.

Một kẻ dang rộng đôi cánh, che kín cả bầu trời, như thể đậy một cái nắp nồi lên mặt đất.

Kẻ còn lại thì toàn thân lông vàng, trông khá thần dị, trên người tỏa ra từng luồng uy lực của chân hỏa, xem ra cũng rất mạnh.

Bên cạnh chúng, cũng có không ít người có khí tức cực kỳ mạnh mẽ, những người này gần như đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Rõ ràng, chúng đã ở đây không biết bao lâu, chính là để chờ đợi Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao lạnh lùng nhìn những tu sĩ trước mặt, trong lòng cũng khá tò mò.

Hai con súc sinh lông vũ này, nếu hắn không nhận nhầm, hẳn là Côn Bằng và Lục Áp.

Chỉ là, trong ấn tượng của hắn, dường như mình và hai gã này không có giao du gì nhiều.

Lại không biết vì sao chúng lại ra tay với mình.

"Từ Loan Đao?" Côn Bằng và Lục Áp cũng hóa thành hình người.

Côn Bằng nhìn Từ Loan Đao một cái rồi hỏi.

Từ Loan Đao gật đầu.

"Ta dường như không có thù oán gì với các ngươi nhỉ?

Hai người các ngươi đột nhiên ở đây chặn ta?" Từ Loan Đao hỏi.

Côn Bằng hóa thành hình người là một nam tử trung niên trông vô cùng âm u, phát ra từng tràng cười âm hiểm.

"Từ Loan Đao, chuyện này không thể trách bọn ta được!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hạ lệnh truy nã ngươi trong khắp Hồng Hoang!" "Phàm là người có thể đánh bại ngươi, thậm chí chỉ cần đả thương ngươi, là có thể vào trong bảo khố của Xiển Giáo tùy ý chọn ba món linh bảo!" Trong mắt Côn Bằng lóe lên một tia tham lam.

Thật ra, ba món linh bảo đối với nó căn bản không có tác dụng.

Nhất là với loại lão cáo già đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh, sống sót từ thời viễn cổ như nó.

Chỉ là, trong bảo khố của Nguyên Thủy Thiên Tôn có một thứ nó vô cùng cần, thậm chí còn liên quan đến cơ duyên thành Thánh.

Cho nên nó mới không thể không ra tay đối phó Từ Loan Đao.

Trên mặt Từ Loan Đao lập tức lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn vì để đối phó mình, lại cam tâm trả một cái giá lớn như vậy.

Lão già này thật xem trọng mình!

Chỉ là Từ Loan Đao nhìn mấy người tu luyện trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

"Các ngươi thật sự không cho rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn trả cái giá lớn như vậy, chỉ dựa vào mấy người các ngươi là có thể đả thương ta?" "Mơ mộng hão huyền!" Thấy vẻ khinh bỉ trên mặt Từ Loan Đao, cả Lục Áp và Côn Bằng đều cười cười, cũng không vì thế mà tức giận.

"Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đưa ra phần thưởng lớn như vậy, bọn ta sao có thể không chuẩn bị chứ?

Ngoan ngoãn chờ chết đi!" Côn Bằng hung hăng nói.

Vì cuộc phục kích lần này, nó đã đặc biệt liên lạc với Lục Áp.

Phải biết năm đó trong Yêu tộc thiên đình, nó cũng có thân phận Yêu sư, càng là trưởng bối của Lục Áp.

Tuy trong Vu Yêu đại kiếp, Côn Bằng cuối cùng đã chọn cách hèn mọn sống sót, nhưng thế lực Yêu tộc đã suy yếu đến mức này, Lục Áp và Côn Bằng sớm đã buông bỏ hận thù.

Lần này chọn liên thủ, cũng là mỗi bên lấy thứ mình cần.

Không chỉ có hai người bọn chúng.

Các cường giả cấp Chuẩn Thánh còn lại xung quanh cũng đều như mèo ngửi thấy mùi tanh, chạy đến chuẩn bị phục kích Từ Loan Đao.

Trong lòng chúng đều rất rõ ràng, nếu xét về thực lực, tuyệt đối không thể là đối thủ của Từ Loan Đao, cho nên mới chọn đi theo sau lưng Côn Bằng và Lục Áp.

Côn Bằng và Lục Áp đương nhiên không để ý, ngược lại, người đông thế mạnh đối với chúng cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Từ Loan Đao khẽ cười, nếu những người này đã muốn chết, vậy hắn cũng đành phải thỏa mãn.

Côn Bằng và Lục Áp lúc này hoàn toàn không biết sự nghiêm trọng của tình hình, mặt đầy tự tin.

Lúc này, Côn Bằng đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai, sau đó nháy mắt hiện ra nguyên hình, che trời lấp đất!

Cùng lúc đó, các cường giả cấp Chuẩn Thánh còn lại cũng đều ra tay, cố gắng một đòn đánh chết hắn.

Chương 153

“Từ Loan Đao, chết đi!” Côn Bằng gầm lên.

Từ Loan Đao không hề để ý, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân hình của Từ Loan Đao nháy mắt biến mất không thấy!

“Cẩn thận!

Chú ý bảo vệ!” Trong lòng Côn Bằng cũng đột nhiên kinh hãi, phải biết bản thân nó nổi danh thiên hạ về tốc độ, vậy mà lại không nhìn thấy thân hình của Từ Loan Đao!

Chỉ một động tác của Từ Loan Đao đã khiến những người trước mắt hoảng loạn, cả trận hình đều rối loạn.

“Yêu sư, ngài có thấy động tác của Từ Loan Đao không?” Mọi người đều giữ cảnh giác, ngay cả Lục Áp cũng không ngoại lệ.

Lục Áp căn bản không nhìn thấy Từ Loan Đao biến mất lúc nào, càng không biết hắn đã đi đâu!

Trên mặt Côn Bằng cũng lộ ra một nụ cười khổ.

Dù với tốc độ của nó cũng không theo kịp tốc độ của Từ Loan Đao, nói ra có chút mất mặt.

“Sao, không tìm thấy ta à?” Đúng lúc này, một giọng nói phiêu diêu như ảo ảnh đột nhiên truyền đến bên tai, rồi trong nháy mắt biến mất không thấy!

Bây giờ Côn Bằng thật sự có chút sợ hãi.

Phải biết, đây là thân pháp quỷ dị gì vậy?

Hắn hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của Từ Loan Đao!

Sau khi cảm nhận kỹ một phen, sắc mặt Côn Bằng không khỏi trở nên khó coi hơn.

"Không phải là một loại thân pháp nào đó...

Từ Loan Đao trực tiếp biến mất rồi!" Lần này, mặt nó tái mét.

Biến mất không thấy?

Đậu má, có chuyện vô lý như vậy sao!

Vừa rồi hắn nghe rành rành, giọng nói của Từ Loan Đao như truyền đến từ bên tai mình!

Nếu là biến mất vô cớ, vậy giọng nói vừa rồi lại là chuyện gì?

Tim mọi người thắt lại.

Đúng lúc này, thân hình của Từ Loan Đao đột nhiên xuất hiện sau lưng một cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, ngay sau đó một bàn tay hung hăng vỗ ra!

"Bốp!" Như một quả dưa hấu chín mọng đột nhiên rơi xuống đất, đầu của cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh đó trực tiếp nổ tung.

Chất lỏng đỏ trắng thậm chí làm cho mấy Chuẩn Thánh bên cạnh không kịp né tránh, dính đầy người!

Á đù!

Bóng ma tâm lý của mấy Chuẩn Thánh xung quanh không cần phải nói lớn đến mức nào!

Bọn họ thậm chí còn không phát hiện ra thân hình của Từ Loan Đao, kết quả người bên cạnh lại bị nổ đầu!

Một bầu không khí kinh khủng nháy mắt bao trùm trong lòng mọi người.

"Tất cả mọi người, bây giờ đều lấy ra linh bảo phòng ngự mạnh

nhất, bảo vệ toàn thân!

Tuyệt đối không được cho Từ Loan Đao bất kỳ cơ hội nào." Lục Áp nói xong, trực tiếp lấy ra một kiện linh bảo phòng ngự rồi bảo vệ toàn bộ xung quanh mình.

Những người khác cũng học theo, dùng linh bảo hộ thể bao bọc toàn thân.

Nhưng như vậy đối với Từ Loan Đao thật sự có tác dụng sao?

Chỉ thấy thân hình của Từ Loan Đao lại nháy mắt xuất hiện, sau đó một cái đại ấn màu vàng kim đột nhiên đập xuống.

"Phụt!" Lần này thì hay rồi, mọi người vì trong lòng vô cùng sợ hãi, nên đều tụ lại một chỗ.

Dưới một ấn Phiên Thiên của Từ Loan Đao, trực tiếp biến thành một đống thịt nát, như một cái bánh lớn, đều đều trải ra trên mặt đất.

"Phiên Thiên Ấn!

Mẹ nó là Phiên Thiên Ấn!" "Bọn ta đều bị lũ người Xiển Giáo lừa phỉnh!

Từ Loan Đao có lẽ là cùng một phe với người Xiển Giáo!" "Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đường đường là cảnh giới Thánh nhân, lại đi tính kế những tiểu nhân vật như chúng ta!" Những người này sau khi thấy linh bảo trong tay Từ Loan Đao, liền nhận ra đó là Phiên Thiên Ấn!

Đó là linh bảo thành danh của Quảng Thành Tử, bình thường sẽ không dễ dàng cho người khác mượn.

Nếu trong tay Từ Loan Đao có Phiên Thiên Ấn, chỉ có thể nói rõ, Từ Loan Đao và người của Xiển Giáo hợp tác lừa gạt họ!

Cùng với từng tiếng gầm giận dữ truyền đến, trong lòng các

Chuẩn Thánh đang vây công Từ Loan Đao không khỏi dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Một mình Từ Loan Đao đã đủ khiến họ ăn đủ rồi, không ngờ lệnh truy nã của Xiển Giáo cũng là giả!

Còn đánh cái gì nữa!

Trong chốc lát, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên ý định rút lui.

Ngay cả Lục Áp, lúc này cũng có chút do dự.

Nhưng thấy cảnh này, Côn Bằng liền mắng té tát.

"Từng đứa một đúng là đồ ngu!

Các ngươi không nghĩ, có lẽ Phiên Thiên Ấn trong tay Từ Loan Đao chính là nguyên nhân Xiển Giáo hạ lệnh truy nã sao?!" Mọi người nghe lời Côn Bằng nói xong, càng trở nên ngơ ngác.

Dường như lời của Côn Bằng cũng rất có lý?

Đối với một số scandal nội bộ của mình, người Xiển Giáo đương nhiên sẽ không tuyên truyền lung tung, cho nên mọi người tuy đều biết người Xiển Giáo đang truy nã Từ Loan Đao, nhưng lại không biết Từ Loan Đao rốt cuộc đã phạm phải chuyện gì.

"Đúng là một đám đồng đội heo không đáng tin cậy!

Xem ta và Thập điện hạ đây này!

Lại nhìn các ngươi xem!" Côn Bằng lại bổ sung.

Mọi người đều xấu hổ cúi đầu.

Lục Áp được khen ngợi, mặt cũng hơi đỏ lên.

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, vừa rồi mình cũng có chút nghi ngờ.

“Ha ha ha, không ngờ Côn Bằng lại là người thông minh như vậy!

Thôi được rồi, ta cũng lười chơi tiếp với các ngươi nữa!” Thân hình của Từ Loan Đao như xuất hiện từ hư không, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào!

Mắt của Côn Bằng và những người khác suýt nữa trợn ra ngoài, bọn họ trong lòng đã giữ cảnh giác mười vạn phần, nhưng lại không phát hiện ra Từ Loan Đao làm sao xuất hiện từ hư không.

Từ Loan Đao dường như cũng rất hài lòng với vẻ kinh ngạc của mọi người.

Thực ra, vừa rồi hắn đột nhiên biến mất, chính là lợi dụng Thời gian pháp tắc vừa mới lĩnh ngộ được.

Hắn đem tốc độ dòng chảy thời gian bên cạnh mình và tốc độ dòng chảy thời gian của môi trường xung quanh khống chế ở hai thái cực.

Đến nỗi cả thân hình hắn đều ở trong một điểm thời gian khác!

Giống như một câu danh ngôn của hậu thế: “Người ta không thể tắm hai lần trên cùng một dòng sông!” Chiêu này, bất kể dùng để chiến đấu hay bảo mệnh, đều là lựa chọn tuyệt vời!

Đây cũng là lần thử nghiệm đầu tiên của Từ Loan Đao đối với việc vận dụng Thời gian pháp tắc, không thể không nói hiệu quả thật sự mạnh mẽ một cách bất ngờ!

Nhìn thân hình của Từ Loan Đao, Côn Bằng hung hăng nghĩ thầm: “Các vị toàn bộ xông lên tấn công!

Tuyệt đối không được để hắn lại biến mất!

Nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ bị gã này bào mòn đến chết!” Nói xong, nó là người đầu tiên lao về phía Từ Loan Đao.

Chương 154

Nhưng Từ Loan Đao không né không tránh, cứ thế trực tiếp nghênh đón!

Côn Bằng thấy vậy mừng rỡ!

Bản thân nó sở trường về tốc độ, nhưng bản chất Côn Bằng dù sao cũng là Yêu tộc, thực lực nhục thân của nó mạnh hơn Nhân tộc không biết bao nhiêu.

Nếu Từ Loan Đao chọn dùng linh bảo, Côn Bằng có lẽ sẽ có vài phần kiêng kỵ.

Nhưng như bây giờ, chỉ đơn thuần so đấu sức mạnh nhục thân, Côn Bằng tin rằng Từ Loan Đao tuyệt đối không phải là đối thủ của nó!

Những người theo sau Côn Bằng xông lên, ai nấy đều lộ vẻ hưng phấn.

Dường như họ đều đã thấy cảnh tượng Từ Loan Đao bị cái mỏ sắc nhọn của Côn Bằng đâm chết!

"Súc sinh lông vũ, một cái cánh lớn như vậy chắc đủ cho ta ăn mấy ngày nhỉ?" Từ Loan Đao nhìn đôi cánh khổng lồ của Côn Bằng, không tự chủ được nuốt nước bọt!

"Bùm!" Trong ánh mắt mong đợi của mọi người, Côn Bằng cuối cùng không phụ lòng mong đợi, hung hăng đâm về phía Từ Loan Đao.

Gã này cũng là một lão già âm hiểm.

Cố ý dùng cái mỏ sắc nhọn, nhắm vào Từ Loan Đao mà húc tới, nếu húc trúng, dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng phải khốn đốn!

Nhưng nó nhanh chóng biết được cách làm của mình ngây thơ đến mức nào.

"A!" Côn Bằng lập tức kêu thảm.

Ngược lại Từ Loan Đao, xoa xoa đầu, chỉnh lại kiểu tóc, như một người không có chuyện gì.

Tu luyện Lực chi pháp tắc, đồng thời thân thể của chính mình đã dùng tâm đầu huyết của Bàn Cổ tế luyện không biết bao nhiêu lần.

Thực lực nhục thân của Từ Loan Đao có thể nói là gần như vô địch.

Côn Bằng thân là Yêu tộc, lại thêm tốc độ của nó gia trì, dưới một cú va chạm hung hăng lại chịu thiệt!

Côn Bằng thậm chí còn cảm thấy, cái mỏ của mình có cảm giác hơi lung lay.

Một cú va chạm này, hoàn toàn đánh tan sự tự tin của nó!

"Ngươi căn bản không phải người, rốt cuộc là giống loài gì!" Côn Bằng nháy mắt khôi phục lại hình người, dưới cơn đau kịch liệt này, nó thậm chí không thể duy trì bản thể Côn Bằng.

Từ Loan Đao lập tức nhíu mày.

"Gã này thật không có tố chất, đã là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong lão làng rồi, mà lại mở miệng là chửi bậy như thế!" Côn Bằng dám mắng hắn không phải người?

Chuyện này không có một cái cánh tuyệt đối không giải quyết được!

Sắc mặt Côn Bằng lập tức đen lại, hắn không nghi ngờ thân phận của gã này nữa, sao lại thành kẻ chửi bậy rồi?

"Ngây ra đó làm gì!

Sao không mau lên!" Thấy Côn Bằng và Từ Loan Đao va chạm một cú, cả người ôm mỏ kêu la, những người phía sau đều ngây ra.

Tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, nhất thời không biết phải làm sao.

Thấy bộ dạng do dự của đám người này, Côn Bằng lập tức tức điên.

Nghe lời Côn Bằng xong, những người phía sau mới phản ứng lại, tấn công về phía Từ Loan Đao!

Chỉ là, sau khi Côn Bằng cứng đối cứng với nhục thân của Từ Loan Đao và chịu thiệt, những người này đã mất đi khí thế.

Họ không cho rằng thực lực của mình sẽ lợi hại hơn Côn Bằng.

Cho nên, tuy đang tấn công Từ Loan Đao, nhưng trong đầu đã tính toán đường lui.

Nhìn những đòn tấn công che trời lấp đất trước mắt, trên mặt Từ Loan Đao không hề lộ ra chút sợ hãi nào, ngược lại còn vô cùng hưng phấn.

"Bà nội nó, nhiều Chuẩn Thánh như vậy, đều là bảo bối tự dâng đến cửa!" Ngay sau đó tay hắn khẽ vung, một cái chuông lớn đột nhiên xuất hiện.

Cái chuông này trông vô cùng cổ xưa, uy thế tỏa ra từ trên đó khiến mọi người đều có chút run sợ.

Trên mặt chuông điêu khắc các loại cảnh tượng của tam giới, vô số sinh linh cũng sống động như thật, như thể còn sống vậy.

Đáng sợ!

Đó là phản ứng đầu tiên của mọi người.

Họ đều không ngờ, trên người Từ Loan Đao lại có bảo vật mạnh

mẽ như vậy!

Cái chuông này nháy mắt hóa lớn như núi, bao phủ hoàn toàn lấy Từ Loan Đao. 30.

Tất cả các đòn tấn công của mọi người khi rơi xuống cái chuông lớn đó căn bản không phát huy được bất kỳ tác dụng nào, lũ lượt rơi xuống đất.

Không đánh được!

Căn bản không phá được phòng ngự!

Mọi người nhất thời đều cảm thấy tuyệt vọng!

Họ không chú ý, lúc này Lục Áp và Côn Bằng hai người tròng mắt suýt nữa trợn ra ngoài!

Cái chuông mà Từ Loan Đao tế ra, họ thực sự quá quen thuộc!

Năm đó, Đông Hoàng Thái Nhất cầm một cái chuông lớn, gần như có thể tung hoành thiên hạ không địch thủ!

Hỗn Độn Chung!

Trong tay Từ Loan Đao chính là Hỗn Độn Chung!

Bất kể là Côn Bằng hay Lục Áp, hai người họ gần như đều là người bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, đối với Đông Hoàng Chung đương nhiên vô cùng quen thuộc.

Họ thề, tuyệt đối sẽ không nhận nhầm!

"Từ Loan Đao!

Sao Hỗn Độn Chung lại ở chỗ ngươi!

Đó là chí bảo của Yêu tộc ta, càng là trọng bảo trấn áp khí vận Yêu tộc ta!" Lục Áp thực sự không nhịn được nữa, không khỏi mở miệng hỏi.

Mọi người vừa nghe cái chuông lớn đó là Hỗn Độn Chung trong truyền thuyết, trong mắt ai nấy đều lộ ra vẻ tham lam.

Ngay sau đó dường như lại nghĩ ra điều gì đó, mặt đầy kinh hãi nhìn Từ Loan Đao, đồng thời tất cả mọi người đều lùi lại!

Uy danh của Hỗn Độn Chung thực sự quá lớn, đến nỗi trong lòng mọi người đều rõ ràng, nếu bị Từ Loan Đao nhắm tới, khó thoát khỏi cái chết!

"Hỗn Độn Chung?" Từ Loan Đao nghe Lục Áp hỏi vậy, trên mặt cũng khẽ cười.

"Vốn là đồ của ta!" Nói xong, hắn khống chế Hỗn Độn Chung hung hăng rung một cái.

"Đoong!" Một tiếng vang lớn truyền đến, sóng âm vô hình trực tiếp hất văng một đám tu sĩ xuống đất, thậm chí không ít người tu vi tương đối yếu còn hung hăng phun ra một ngụm máu tươi!

Không thể ngăn cản!

Từ Loan Đao đã hoàn toàn trình diễn một phen, cái gì gọi là không thể ngăn cản!

Lục Áp lập tức mặt mày tái mét.

Đó là pháp bảo bản mệnh của phụ thân hắn, Từ Loan Đao nói Hỗn Độn Chung vốn là của hắn, trong tiềm thức không phải là đang nói hắn là con trai của gã sao!

"Mời bảo bối hiện thân!" Lục Áp nổi giận, vỗ vào cái hồ lô lớn sau lưng, lửa giận bừng bừng nói.

Chỉ thấy theo lời của Lục Áp, cái hồ lô đó như có linh tính, chậm rãi bay đến trước mặt Lục Áp.

Trảm Tiên Phi Đao!

Chương 155

Cũng là linh bảo bản mệnh mà Lục Áp lấy làm kiêu ngạo!

Trảm Tiên Phi Đao vừa ra, gần như không ai có thể chống lại uy lực của nó!

Dựa vào thủ đoạn này, hắn đã chém giết không biết bao nhiêu kẻ thù.

Ngay cả Côn Bằng sau khi thấy Lục Áp thi triển Trảm Tiên Phi Đao, trong mắt cũng lóe lên một tia kiêng kỵ.

"Mời bảo bối xoay người!" Trên mặt Lục Áp lộ ra nụ cười dữ tợn, nhìn Từ Loan Đao nói.

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng đen từ miệng hồ lô phun ra, với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, tấn công về phía Từ Loan Đao!

"Chết đi!

Sau khi ngươi chết, Hỗn Độn Chung sẽ vật quy nguyên chủ, đến lúc đó ta lại là hoàng của cả Yêu tộc!" Lục Áp như thể đã thấy cuộc sống tươi đẹp trong tương lai đang vẫy gọi mình.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại nháy mắt kéo hắn trở về thực tại.

Trảm Tiên Phi Đao va vào Hỗn Độn Chung, nháy mắt lại kêu lên một tiếng ai oán, hung hăng rơi xuống.

Sau đó, bàn tay của Từ Loan Đao hung hăng bóp lấy cổ Lục Áp.

"Đồ của ta, là của ta." Đồng thời, tay hắn chỉ vào Trảm Tiên Hồ Lô trước mặt Lục Áp.

Sắc mặt Lục Áp lập tức thay đổi, nhưng bây giờ mạng sống của

hắn đã nằm trong tay Từ Loan Đao, hắn cũng không có cách nào.

Chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

Từ Loan Đao hài lòng buông tay ra, sau đó trực tiếp thu Trảm Tiên Hồ Lô vào túi.

"Tiếp theo đến lượt ngươi." Từ Loan Đao quay đầu, ánh mắt đặt lên người Côn Bằng đang nằm một bên giả chết!

Côn Bằng nghiến răng nhắm mắt, hy vọng Từ Loan Đao nể tình nó đã "ngất" đi mà tha cho một mạng.

Nó chỉ muốn đả thương Từ Loan Đao, để đổi lấy một tia cơ duyên thành Thánh trong bảo khố của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nó không sai!

Nhưng dù nhắm mắt, tai lại không điếc, đương nhiên có thể nghe rõ tiếng bước chân của Từ Loan Đao ngày một gần!

"Đừng giả vờ nữa!!" Từ Loan Đao dùng mũi chân chọc chọc vào Côn Bằng đang nằm trên đất giả chết.

"Từ đạo hữu!

Trời cao chứng giám!" Côn Bằng biết không trốn được, bèn từ trên đất bật dậy, vừa khóc vừa kể lể, ôm lấy đùi Từ Loan Đao mà khóc lóc.

"Những người như chúng ta đều là tán tu, ngài cũng biết tình thế khó xử của Yêu tộc ta sau Vu Yêu đại kiếp!" "Chúng ta chỉ là nghe theo lời dụ dỗ của tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, cho nên mới nhất thời bị ba món linh bảo hắn hứa hẹn làm cho mờ mắt!" "Thương thay Yêu tộc ta, nhân đinh thưa thớt, thế hệ sau không kế thừa được.

Ta chỉ là muốn kiếm mấy món linh bảo cho chúng thôi mà!" Hay cho một gã!

Kỹ năng diễn xuất của Côn Bằng so với Từ Loan Đao cũng không hề thua kém!

Những người xung quanh đều bị hành động cao cả vì đại nghiệp Yêu tộc của Côn Bằng làm cho cảm động đến rối tinh rối mù!

Từ Loan Đao thở dài một hơi.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao năm đó Yêu tộc thiên đình lại cho Côn Bằng chức vị Yêu sư.

Truyền đạo thụ nghiệp thì ngu như chó, nhưng mê hoặc lòng người thì thiên hạ đệ nhất!

Yêu tộc có một Yêu sư như vậy, không biết là may mắn hay bất hạnh.

Từ Loan Đao không nói hai lời, nhấc chân đá một cước vào bụng Côn Bằng, Côn Bằng lập tức ôm bụng ngồi xổm xuống, trong miệng thậm chí còn trào ra nước chua!

Côn Bằng lập tức uất ức.

Gã này rốt cuộc là đệ tử nhị đại của Tiệt Giáo, hay là tiểu lưu manh đầu đường?

Gã Từ Loan Đao này hoàn toàn không chơi theo bài, đánh nhau như lưu manh đầu đường, không có chút dáng vẻ của người tu luyện!

"Khụ khụ...

Từ...

Từ đạo hữu tha mạng, ngài muốn gì cứ nói, chỉ cần ta có, ta nhất định sẽ không từ chối." Từ Loan Đao không để ý.

Loại người này, phải để lại cuối cùng từ từ hành hạ, như vậy mới có thể tạo cho hắn đủ áp lực tâm lý.

Nhìn những gã xung quanh, Từ Loan Đao giọng điệu vô cùng lạnh lùng nói: "Giao hết linh bảo trên người ra, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng." Nghe lời Từ Loan Đao xong, trong đám người lập tức có một trận xôn xao.

Sở dĩ họ liều mạng đến đây tìm Từ Loan Đao gây sự, là vì linh bảo trong bảo khố của Xiển Giáo.

Bản thân bọn họ không giàu có gì, nếu đem toàn bộ linh bảo dâng cho Từ Loan Đao, thì sống thế nào?

Ngay lập tức có mấy người trực tiếp bay đi về phía xa mà không quay đầu lại.

Khóe miệng Từ Loan Đao khẽ nhếch lên, trong mắt càng lộ ra một tia sát ý.

"Phụt!" Mấy tiếng lưỡi dao sắc bén cắt qua cơ thể truyền đến, trên trời như có một trận mưa máu, lất phất bay.

Mọi người lập tức trong lòng run lên, lúc này mới biết, lời đe dọa của Từ Loan Đao không chỉ là nói suông!

Bèn tranh nhau đem linh bảo, toàn bộ đặt trước mặt Từ Loan Đao.

Xử lý xong đám người này, Từ Loan Đao mới nhìn về phía Côn Bằng đang run rẩy ở một bên.

Gã Côn Bằng này vốn là kẻ lòng dạ độc ác, chỉ cần nhìn thái độ của nó đối với Hồng Vân năm đó là có thể thấy.

Nhưng nó có một khuyết điểm cực lớn, đó là vô cùng quý trọng mạng sống của mình.

Nếu không thì, lúc Vu Yêu đại kiếp, nó cũng sẽ không đến mức trốn đông trốn tây!

"Đã ổn rồi." Từ Loan Đao nhìn Côn Bằng trước mắt, trên mặt vẫn

là nụ cười quen thuộc.

Người không biết chuyện nhìn thấy nụ cười này, chắc chắn sẽ cho rằng Từ Loan Đao là một thiếu niên trong sáng, rạng rỡ.

Nhưng khuôn mặt này trong mắt Côn Bằng và những người khác lại như một cơn ác mộng!

"Ta cũng không cần linh bảo gì cả, dù sao vừa rồi ngươi cũng nói Yêu tộc bây giờ sống không tốt." "Cho ta một cái cánh của ngươi đi!" Từ Loan Đao vô cùng rộng lượng xua tay nói.

Côn Bằng lúc đầu nghe Từ Loan Đao không cần linh bảo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nghe câu thứ hai của Từ Loan Đao, suýt nữa làm phổi nó tức nổ tung!

Muốn một cái cánh!

Không cần nghĩ cũng biết, Từ Loan Đao tuyệt đối dùng để ăn!

Đối với một loài chim, đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất!

Hơn nữa, nếu mất đi một cái cánh, không biết phải hao phí bao nhiêu thiên tài địa bảo năng lượng mới có thể mọc lại.

Cho nên trừ khi đầu óc có vấn đề, nó mới cắt cánh của mình tặng cho Từ Loan Đao.

Nó nghiến răng, sau đó cả người nháy mắt hóa thành bản thể, vỗ cánh bay về phía xa.

Từ Loan Đao chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Ngay sau đó hắn đem những linh bảo mà mọi người giao ra, toàn bộ thu vào túi, rồi mới không vội không vàng bay về hướng Côn Bằng trốn chạy.

Sắc mặt mọi người biến đổi, họ không cho rằng Từ Loan Đao có thể đuổi kịp Côn Bằng, bèn từng người một theo sau, định đi xem rốt cuộc sự tình sẽ như thế nào.

Côn Bằng vỗ cánh mấy cái, nháy mắt đã đến Bắc Hải.

Quay đầu nhìn lại phía sau, Từ Loan Đao dường như không đuổi kịp.

Chương 156

Côn Bằng mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra Từ Loan Đao tuyệt đối không thể đuổi kịp mình.

"Phụt!" Đúng lúc này, trên không đột nhiên một luồng kiếm quang hung hăng chém xuống cánh Côn Bằng!

Chỉ thấy một bên cánh của Côn Bằng cuối cùng bị chém đứt tận gốc!

Ngẩng đầu nhìn lên trời, Từ Loan Đao không biết đã xuất hiện từ lúc nào!

Không thể nào!

Đó là ý niệm cuối cùng của Côn Bằng trước khi hôn mê.

Từ Loan Đao nhìn Côn Bằng hung hăng rơi từ trên không xuống đỉnh núi, cũng không để ý, trực tiếp cầm lấy cái cánh bị chém đứt, bay về hướng đảo Kim Ngao.

Hắn còn tưởng cuộc phục kích lần này lợi hại đến mức nào, kết quả cuối cùng chỉ là một đám hề nhảy nhót, căn bản không đáng lên mặt bàn.

Đương nhiên, không đáng lên mặt bàn không có nghĩa là không lên được bàn ăn, ít nhất cái cánh của Côn Bằng tối nay có thể được dọn lên bàn ăn của Từ Loan Đao.

Đợi đến khi các cường giả cấp Chuẩn Thánh vội vã chạy đến, Côn Bằng mới từ từ tỉnh lại.

Nhìn một bên cánh đã bị chặt đứt, sắc mặt nó tái mét.

Ánh mắt của mọi người cũng đều đặt lên bên cánh bị chặt đứt của

Côn Bằng.

Họ biết, Từ Loan Đao không những đuổi kịp Côn Bằng, mà còn thật sự lấy đi một cái cánh!

Những người này hét lên một tiếng rồi tan tác như chim vỡ tổ.

Lúc này họ mới phản ứng lại, mình lại dám mơ tưởng giết Từ Loan Đao, để đến chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn lĩnh thưởng!

Nhân vật như vậy, một thiên kiêu như vậy, sao có thể đối phó được!

Thử hỏi, anh hùng thiên hạ ai địch thủ!?

Trên chiếc xe bò kẽo kẹt, sắc mặt Tây Bá Hầu tái mét.

Mặc dù cuối cùng đã bình an vô sự rời khỏi Triều Ca, bước lên đường về, nhưng trong lòng gã vẫn không yên.

Với thủ đoạn tiên nhân như của Từ Loan Đao, nếu muốn đối phó mình, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Nghĩ đến đây, ý niệm về nhà của Tây Bá Hầu không khỏi càng sâu thêm vài phần. ...

Hơn một tháng sau, Hạo Kinh, Tây Kỳ.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát hai người lúc này đã sớm dẫn văn võ bá quan, đứng ở ngoài cổng thành lẳng lặng chờ đợi.

Cơ Xương đối với mấy người con trai của mình yêu cầu vô cùng khắt khe, cho nên họ cũng đều làm đủ lễ số.

Xa xa, mọi người thấy một chiếc xe bò chậm rãi tiến đến, kèm theo từng trận bụi mù.

Đợi xe bò dừng lại, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đang chuẩn bị hành lễ, kết quả không đợi Cơ Xương xuống, gã đã từ trên xe bò nhảy

xuống.

“Nhanh!

Truyền lệnh của ta!

Lập tức cho ta tìm một người tên là Mã Bảo Quốc, phàm là tìm được đều phải hầu hạ rượu ngon thịt béo cho ta!” Cơ Xương nóng ruột nói.

Trước đó ở trong vương cung, gã đã nghe Từ Loan Đao nói, Mã Bảo Quốc đại sư là anh tài của trời đất!

Chỉ cần có thể thu Mã Bảo Quốc đại sư về dưới trướng, tự nhiên không cần phải kiêng kỵ một Từ Loan Đao nhỏ bé kia nữa!

Cơ Phát và Bá Ấp Khảo hai người thì ngơ ngác.

Không biết phụ thân mình bị làm sao, đi tìm một vị đại sư Mã Bảo Quốc nào đó.

Tốn công tốn của, hao phí vô số tâm sức, chỉ để tìm một người?

Nhưng hai người đương nhiên không dám phản bác, bèn đành phải sắp xếp, để tất cả mọi người bắt đầu tìm kiếm một người tên là Mã Bảo Quốc.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, cả Tây Kỳ bắt đầu loạn lên.

Phàm là người có tên là Mã Bảo Quốc, hoặc có tên đồng âm, đều được cung phụng rượu ngon thịt béo, sau đó dẫn đến chỗ Tây Bá Hầu.

Do Tây Bá Hầu tự mình tiếp đãi!

Vinh dự như vậy, đãi ngộ như vậy, đến nỗi cả Tây Kỳ thậm chí là Nhân tộc, không ít người đều đổi tên đổi họ!

Không thể không nói, hành động này của Tây Bá Hầu, thực sự khiến người ta không hiểu nổi.

Lúc này trong cung điện Tây Kỳ, Cơ Phát và Bá Ấp Khảo hai người thì mặt mày ủ rũ, trong lòng cũng không biết phải làm sao.

Tình thế bây giờ, phàm là người có tên mang ba chữ Mã Bảo Quốc, đều có thể đến đây lừa ăn lừa uống một phen, thậm chí còn có vàng bạc thưởng.

Người có chút bản lĩnh huyền bí thì trực tiếp được phong quan ban tước.

Cứ như vậy, Tây Kỳ có thể chịu đựng được sao?

Cho dù chịu đựng được, những đại thần trung thành tận tụy qua nhiều thế hệ thì phải làm sao?

Cứ kéo dài như vậy, đừng nói là đánh bại vương triều Đại Thương, không chừng ngày nào đó sẽ bị các nước chư hầu xung quanh thôn tính!

Đúng lúc hai người đang lo lắng, ngoài cửa đột nhiên có một thị vệ đến, cung kính nói: "Ngoài cửa có một cao nhân đến, là đệ tử Xiển Giáo, muốn cầu kiến hai vị điện hạ." Nghe hai chữ "cao nhân", bây giờ trong lòng Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đã vô cùng nhạy cảm, vội vàng xua tay: "Lại là Bảo Quốc gì đó à?

Không gặp không gặp!

Cứ sắp xếp cho một bữa cơm thường là được!" Cơ Phát có chút không kiên nhẫn nói.

Nhưng thị vệ đó không lui ra, mặt đầy do dự nói: "Vị cao nhân này... không phải là Bảo Quốc, tự xưng là Khương Tử Nha, xem ra dường như thật sự có chút bản lĩnh!" Một câu nói của thị vệ lại khiến hai huynh đệ nảy sinh hứng thú.

Chẳng lẽ người lần này đến thật sự là một kẻ có bản lĩnh?

"Mau mời vào!" Đợi thị vệ dẫn Khương Tử Nha vào, Cơ Phát và Bá Ấp Khảo hai người lập tức sáng mắt lên.

Chỉ thấy người trước mắt râu dài mắt hiền, tóc râu đều bạc trắng, vừa nhìn đã biết là người có bản lĩnh thật sự, hoàn toàn khác với những kẻ lừa đảo kia!

Khương Tử Nha sau khi hành lễ với hai vị điện hạ, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Từ khi đến Tây Kỳ, hắn đi đâu cũng tìm kiếm tin tức về tiên nhân.

Rõ ràng, người ở Tây Kỳ rất nhiệt tình với việc tìm kiếm tiên nhân, như vậy việc hành sự của Khương Tử Nha không nghi ngờ gì cũng sẽ thuận tiện hơn.

Nhưng vốn hắn định tự mình giới thiệu, kết quả hễ nghe nói tên là Khương Tử Nha, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ thất vọng, nhiều nhất là cho một ít tiền lẻ, rồi bảo hắn tự tìm chỗ ở.

Khương Tử Nha lập tức phiền muộn.

Phải biết, thực lực của hắn trong Xiển Giáo là hạng bét, nhưng so với những người Nhân tộc bình thường, hắn và tiên nhân không có gì khác biệt.

Chẳng lẽ bây giờ tìm tiên hỏi đạo cũng phải xem ngày sinh tháng đẻ và tên tuổi sao?

Sau đó thực sự không còn cách nào khác, bèn đành phải dùng thuật thác mộng đã học, đem một số điềm báo thác mộng cho Cơ Xương.

Kết quả Cơ Xương trong mộng lại cứ hỏi một cái tên, hỏi Khương Tử Nha có phải người đó không.

Khi nghe Khương Tử Nha phủ nhận, trong mắt Cơ Xương không

khỏi lộ ra vẻ thất vọng, đến mức Khương Tử Nha câu cá ba ngày bên bờ sông Vị, mà không đợi được ai.

Bèn đành bất đắc dĩ, mang theo thái độ thử một lần, trực tiếp tìm Cơ Phát và Bá Ấp Khảo.

Cơ Phát và Bá Ấp Khảo hai người nghe Khương Tử Nha than thở xong, lại thấy được một số bản lĩnh của hắn, chỉ có thể cười khổ kể lại chuyện của phụ thân gần đây.

Khương Tử Nha nghe xong trong lòng không biết phiền muộn đến mức nào.

Chương 157

Tại sao Tây Bá Hầu lại vô duyên vô cớ chỉ đích danh tìm một vị tiên nhân như vậy?

"Tiên trưởng nếu không chê, hay là để chúng tôi dẫn ngài đến gặp phụ thân tôi thì thế nào?" Cơ Phát hỏi.

Khương Tử Nha tự nhiên vui vẻ, hắn đang sầu vì không có cơ hội tiếp cận Cơ Xương.

Thế là không đợi được nữa, Cơ Phát và Bá Ấp Khảo hai người lập tức dẫn Khương Tử Nha đi gặp Cơ Xương. ...

"Ngươi và Từ Loan Đao, ai mạnh hơn?" Đó là câu đầu tiên Cơ Xương hỏi sau khi gặp mặt.

Sắc mặt Khương Tử Nha lập tức đen lại, hắn vô cùng nghi ngờ gã Cơ Xương này không phải là cố ý.

"Vậy ngươi có từng nghe đến Mã Bảo Quốc chưa?" Khương Tử Nha lắc đầu, đối với việc này hắn hoàn toàn không biết gì.

Cơ Xương không khỏi thất vọng.

Vừa không phải là đối thủ của Từ Loan Đao, thậm chí còn không biết Mã Bảo Quốc đại sư, vị tiên nhân này, e rằng là giả?

Khương Tử Nha bất đắc dĩ, đành phải kể cho Cơ Xương trước mắt một phen về sự tranh chấp giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, để gã hiểu rõ sự nghiêm trọng của tình hình.

Nghe lời Khương Tử Nha xong, sắc mặt Cơ Xương quả nhiên càng trở nên khó coi hơn.

Không ngờ sau lưng các Thánh nhân lại có những chuyện bẩn thỉu

như vậy.

Nhưng vừa nghe Xiển Giáo định phò trợ Đại Chu, trong lòng Cơ Xương cũng vô cùng hưng phấn, không chừng đây là một cơ hội.

Một cơ hội để Đại Chu trở thành chính thống của Nhân tộc!

Ngay lập tức không nói hai lời, trực tiếp phong Khương Tử Nha làm quốc sư, hy vọng lợi dụng sức mạnh của Xiển Giáo để đối phó Từ Loan Đao, đối phó vương triều Đại Thương!

Nghĩ đến đây, trong mắt Cơ Xương lộ ra một tia sáng!

Bên này Khương Tử Nha đã ổn định được vị trí, Từ Loan Đao cũng đã trở về đảo Kim Ngao.

Trên núi Tuấn Lang, Hiên Viên Phần Tam Yêu vẫn đang tu luyện một cách có trật tự, không bị ngoại vật lay động.

Sau khi có được công pháp tu luyện của hệ thống, lại thêm linh khí trên núi Tuấn Lang vô cùng nồng đậm, cho nên tốc độ tu luyện cũng vô cùng nhanh chóng.

Gặp lại Từ Loan Đao, tam yêu cũng vô cùng cảm kích.

Từ Loan Đao không can thiệp vào việc tu luyện của họ, chỉ hơi chỉ điểm một phen, ngay sau đó lại rơi vào bế quan.

Năm tháng trôi qua, cảm ngộ của Từ Loan Đao đối với Thời gian pháp tắc và Lực chi pháp tắc ngày càng thuần túy.

Tuy còn một khoảng cách đến Thánh cảnh, nhưng Từ Loan Đao tin rằng, chỉ cần không phải Thánh nhân đích thân đến, với thủ đoạn của mình, hắn gần như có thể tung hoành cả Hồng Hoang!

Vì đã sớm nắm giữ Thời gian pháp tắc, nên lần bế quan này hắn đã ở trong Hỗn Độn Châu suốt ba vạn năm, nhưng bên ngoài chỉ mới qua ba mươi ngày.

Sau khi Từ Loan Đao phá quan ra ngoài, cẩn thận cảm ứng một phen.

Nhưng đúng lúc này, một miếng ngọc bội trên người hắn lại đột nhiên vỡ nát.

Ánh mắt Từ Loan Đao khẽ nheo lại.

Trước khi đi, hắn đã cho Dương Tiễn một miếng ngọc bội, một khi gặp nguy hiểm thì bóp vỡ miếng ngọc bội đó có thể phát huy ra một đòn.

Chỉ là sau khi dùng xong, miếng ngọc bội này cũng sẽ hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Món đồ này là mua bán một lần, một khi bóp vỡ, sức mạnh chứa trong ngọc bội có thể hoàn toàn đánh chết kẻ địch, thì sẽ bình an vô sự.

Nếu sức mạnh chứa trong đó không thể đánh chết đối phương, vậy thì Dương Tiễn sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ là, lúc này Dương Tiễn đang ở Quán Giang Khẩu, theo lý mà nói sẽ không có nguy hiểm, lại thêm có Mai Sơn Lục Quái ở bên cạnh chiếu ứng, nguy hiểm bình thường đều có thể giải quyết được.

Xem ra, có người đã biết mối quan hệ giữa mình và Dương Tiễn, cho nên muốn lợi dụng Dương Tiễn để đối phó mình!

Mắt Từ Loan Đao dần dần nheo lại.

Hắn biết, nếu lần này không ra tay tàn nhẫn một lần, e rằng đám người đó sẽ cho rằng mình dễ bắt nạt!

Nghĩ đến đây, hắn dặn dò Hiên Viên Phần Tam Yêu một phen, rồi trực tiếp bay về hướng Quán Giang Khẩu. ...

Sau khi bái sư Từ Loan Đao, có được thuật tu luyện chính thống

của Tiệt Giáo, tu vi của Dương Tiễn có thể nói là tiến triển nhanh chóng.

Lại thêm bây giờ cả nhà đã đoàn tụ, cho nên bây giờ trong lòng Dương Tiễn có thể nói là vô cùng phấn chấn.

Nhưng vào một ngày, đột nhiên có vô số yêu tinh đến, con nào con nấy đều hung hăng, bá tánh ở Quán Giang Khẩu bị quấy nhiễu không yên.

Thế là Dương Tiễn quả quyết ra tay, với thực lực của hắn, đối phó mấy con yêu tinh không thành vấn đề.

Gần như không mất bao lâu, đám yêu tinh đó đã chết dưới lưỡi đao Tam Tiêm Lưỡng Nhận của Dương Tiễn!

Nhưng phiền phức theo sau đó lại khiến Dương Tiễn rơi vào nguy cơ.

Đệ tử Xiển Giáo, đệ tử Tây Phương Giáo... cao thủ đông như kiến đã bao vây toàn bộ Quán Giang Khẩu!

Nước chảy không lọt!

Dùng bốn chữ này để hình dung cảnh tượng lúc này, thực sự không thể nào thích hợp hơn.

Tuy Dương Tiễn cố gắng chống cự, nhưng cuối cùng hai tay khó địch bốn tay, lại thêm đám kẻ địch đối diện con nào con nấy thực lực đều vô cùng kinh khủng.

Cho nên rất nhanh, hắn đã gặp phải nguy cơ sinh tử.

May mà, hắn không quên miếng ngọc bội mà Từ Loan Đao đã tặng trước đó.

Sau khi bóp vỡ miếng ngọc bội đó, một thân hình thông thiên triệt địa nháy mắt xuất hiện ở Quán Giang Khẩu.

Chỉ lật tay một cái, đệ tử Xiển Giáo và đệ tử Tây Phương Giáo đối diện đều bị đánh bay ra ngoài.

Không ít người còn liên tục thổ huyết!

Xem ra hít vào nhiều hơn thở ra, không sống nổi nữa rồi!

Dương Tiễn nhìn miếng ngọc bội đã bị bóp nát, trong lòng không khỏi rùng mình.

Đậu má, thật là quá phá của!

Món đồ uy lực lớn như vậy, lại bị mình tùy tiện dùng mất, quan trọng là chuyện xảy ra ở đây, sư tôn của mình chắc cũng đã biết.

Trong lòng hắn ngoài hối hận ra, không còn cách nào khác!

Người của Tây Phương Giáo, kẻ cầm đầu là Tạ Quan Hi!

Sau khi thấy đạo quang ảnh vàng óng mà Dương Tiễn vừa tế ra, khóe miệng hắn không khỏi giật giật.

Thân là Thiện thi của Từ Loan Đao, dù cách xa đến đâu, hắn vẫn có thể trực tiếp giao tiếp với Từ Loan Đao.

Bèn âm thầm nói với Từ Loan Đao trong lòng: "Bản tôn, bây giờ người của Tây Phương Giáo và Xiển Giáo đã liên hợp lại, vây lấy Quán Giang Khẩu, là để tính kế ngài một phen!" "Đến lúc đó, ta sẽ bố trí Bát Hoang Tịch Diệt Tuyệt Thần Trận!

Chỉ cần ngài vào trong trận, gần như không có đường sống." Từ Loan Đao đang trên đường đến Quán Giang Khẩu, nhận được tin tức của Tạ Quan Hi, trên mặt lập tức vui vẻ.

Hay cho một gã, Thiện thi số một của mình đã trà trộn vào tầng lớp cao tầng của Tây Phương Giáo!

Còn là người dẫn đội trong hành động lần này!

Từ Loan Đao lập tức hưng phấn, bây giờ hắn hoàn toàn không lo lắng về cái gọi là Bát Hoang Tịch Diệt Tuyệt Thần Trận, một trận pháp nghe tên đã thấy rất trẻ trâu.

Bây giờ hắn đang tính toán, lát nữa nên làm thế nào để ra vẻ cho thật ngầu!

Chương 158

"Đúng rồi, đồ đệ của ta không sao chứ?" Lúc này Từ Loan Đao mới nghĩ đến đệ tử Dương Tiễn của mình, bèn không khỏi hỏi.

Tạ Quan Hi nhìn Dương Tiễn đang như một thanh niên cứng đầu cùng mấy Thiện thi của Từ Loan Đao vây đánh, nói: "Không có vấn đề gì, Thiện thi số mười bảy và hai mươi đang quần thảo với hắn." Lúc này Từ Loan Đao mới hài lòng gật đầu.

Lúc này Dương Tiễn căn bản không biết sư phụ đang trên đường đến, thậm chí mấy "cao thủ" đang diễn cùng hắn bên cạnh đều là do Từ Loan Đao tự tay sắp xếp!

Quảng Thành Tử ở một bên thấy Dương Tiễn bị nhiều cao thủ Tây Phương Giáo vây lấy như vậy, thậm chí có chút lo lắng đám người đó thất thủ đánh chết Dương Tiễn.

Bèn vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Tạ Quan Hi đạo hữu, xin hãy nhắc nhở người của ngài, vạn vạn lần không được thất thủ giết chết Dương Tiễn, nếu không Từ Loan Đao sẽ không mắc bẫy đâu!" Tạ Quan Hi cười gật đầu.

Quảng Thành Tử đáng thương, vì kế hoạch lần này có thể nói là đã bỏ ra rất nhiều.

Trước đó vì nhiệm vụ thất bại, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng cho một trận, lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn định liên hợp với người Tây Phương Giáo, cùng nhau mai phục Từ Loan Đao, Quảng Thành Tử không nói hai lời liền dẫn theo mấy sư đệ.

Nhìn Dương Tiễn bị mấy cao thủ Tây Phương Giáo vây lấy, trên mặt Quảng Thành Tử không khỏi hiện ra vẻ đắc ý.

Vốn Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy định liên thủ với người Tây Phương Giáo, nhưng lại không biết cụ thể nên làm thế nào.

Chính Quảng Thành Tử đã nghĩ ra chủ ý này!

Lợi dụng người đệ tử này của Từ Loan Đao, dẫn hắn ra, sau đó tất cả đệ tử Xiển Giáo cùng xông lên, bố trí tuyệt thế đại trận!

Đến lúc đó, thực lực của Từ Loan Đao có mạnh đến đâu, chẳng phải cũng mặc cho họ nhào nặn sao?

Theo thời gian trôi đi, Dương Tiễn cũng nhận ra có điều không ổn.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy mấy cao thủ đang vây công mình, khí tức như vực sâu, thâm sâu khó lường, thực lực dường như mạnh hơn mình không ít.

Nhưng những cao thủ này, dường như không có ý định trực tiếp giết mình.

Chẳng phải là muốn báo thù cho tọa kỵ của họ sao?

Bây giờ tính mạng của mình đang ở trong tay họ, vậy tại sao lại chậm chạp không ra tay?

Dương Tiễn cũng không phải người ngốc, sau khi phản ứng lại, lập tức hiểu ra, đám người này không nhắm vào mình, mà là sư phụ của mình!

Nghĩ đến đây, Dương Tiễn vốn đã rất hối hận sau khi bóp vỡ miếng ngọc bội đó, bây giờ càng hối đến xanh cả ruột gan!

"Lũ khốn này, hóa ra là đang nhắm vào sư tôn của ta!

Ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi được như ý!" "Đừng hòng lợi dụng ta để uy hiếp sư tôn!" Dương Tiễn nói xong, lập tức bắt đầu vận chuyển khí huyết, rõ ràng là chuẩn bị cùng những người trước mắt đồng quy vu tận!

Thấy cảnh này Tạ Quan Hi lập tức hoảng hồn.

Gã Dương Tiễn này thật là một kẻ tính tình cương liệt, một lời không hợp đã chuẩn bị tự bạo!

Trong tình thế cấp bách, hắn lập tức ra tay, phong bế toàn thân khí huyết của y, ngăn cản y tự bạo.

"Thả ta ra!

Ta sẽ không để các ngươi được như ý đâu!

Thả ta ra!" Cảm thấy khí huyết toàn thân không thể vận chuyển, ngay cả tự bạo cũng không thể làm được, trên mặt Dương Tiễn cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Sư tôn ơi!

Con có lỗi với người!

Con đã hại người rồi!

Người tuyệt đối đừng đến cứu đứa đệ tử bất tài này nhé!" Dương Tiễn hai mắt trợn tròn, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng đúng là ghét của nào trời trao của ấy, lúc này bên tai hắn đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

"Dám động đến đệ tử của ta, e rằng không biết chữ 'chết' viết thế nào!" Giọng nói của Từ Loan Đao nháy mắt bao trùm toàn bộ Quán Giang Khẩu!

Tất cả bá tánh lúc này đều mặt đầy hưng phấn nhìn lên trời, đó là hy vọng của họ!

Chỉ thấy thân hình của Từ Loan Đao cứ thế chậm rãi bay lơ lửng trên không trung Quán Giang Khẩu, đứng trên không, khí vũ hiên ngang!

Nhất là dưới ánh nắng vàng óng trên trời, hắn trông như một vị thiên thần, khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Những lão bá tánh ở Quán Giang Khẩu đều nhận ra Từ Loan Đao, dù sao trước đó Từ Loan Đao cũng đã giúp họ giải quyết một phiền phức lớn.

Lúc này Từ Loan Đao đột nhiên xuất hiện, như một tia sáng xuyên qua bóng tối, khiến mọi người đều nảy sinh hy vọng.

Sau khi thấy Từ Loan Đao, đám người Xiển Giáo, ai nấy sắc mặt đều đột nhiên thay đổi.

Sau mấy lần bị Từ Loan Đao hành hạ, họ đã có bóng ma tâm lý từ tận đáy lòng đối với Từ Loan Đao.

Chỉ là, sau cuộc mai phục hôm nay, trên mặt mọi người liền lộ ra vẻ kiên định.

Lần này tuyệt đối sẽ không tha cho Từ Loan Đao nữa!

Từ Loan Đao sau khi thấy phản ứng của mọi người, trong lòng cũng vô cùng hài lòng.

Xem ra, lần xuất hiện này đã có hiệu quả nhất định.

Lực chi pháp tắc, thực ra là giảng về sự tùy tâm sở dục, gặp kẻ không phục thì một quyền đấm chết là xong!

Cho nên, trong mắt người khác, những hành vi có phần khác người của Từ Loan Đao, thực ra chính là sự bộc lộ bản tâm của hắn.

Người duy nhất cảm thấy có chuyện không ổn, là Dương Tiễn đang bị bắt.

Hắn sớm đã biết, đám người này sở dĩ ra tay với mình, hoàn toàn là vì muốn Từ Loan Đao mắc bẫy.

“Sư tôn đừng đến, đám người này sớm đã bày mai phục, là để đối

phó người đó!" Dương Tiễn sau khi thấy Từ Loan Đao đến cứu mình, trong lòng càng thêm áy náy.

Theo hắn thấy, một khi Từ Loan Đao xảy ra chuyện, hắn tuyệt đối khó thoát khỏi tội!

Từ Loan Đao dường như không để lời nhắc nhở của Dương Tiễn vào lòng, quét mắt nhìn những người tu luyện xung quanh.

Về cơ bản đều là người của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, đương nhiên cũng có một số thế lực nhỏ vốn đầu quân cho Xiển Giáo.

Lúc này sắc mặt của mọi người đều mang một vẻ ngưng trọng.

Tuy đối với sự chuẩn bị lần này, họ có đủ tự tin.

Nhưng khi thật sự đối mặt với Từ Loan Đao, không ai có thể giữ được bình tĩnh!

Dù sao đây cũng là một vị sát thần, thậm chí còn đánh chết một trong những Kim Tiên của Xiển Giáo là Từ Hàng Đạo Nhân, hoàn toàn không cân nhắc hậu quả!

"Từ Loan Đao, bớt ở đó ra vẻ đi!

Ngươi có biết ta vì để phục kích ngươi, đã bố trí Bát Hoang Tịch Diệt Tuyệt Thần Trận trong truyền thuyết không!

Ngươi tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu!" Từ Loan Đao gần như đã trở thành ác mộng trong lòng Quảng Thành Tử, nhưng thân là đại sư huynh của Xiển Giáo, hắn là người đầu tiên nhảy ra.

Khóe miệng Từ Loan Đao khẽ nhếch.

Thật ra, cái gọi là Bát Hoang Tịch Diệt Tuyệt Thần Trận này, hắn nghe cũng chưa từng nghe.

Nhưng hắn cũng rõ ràng, trong thế giới Hồng Hoang, những thứ

có tên càng trẻ trâu, thực lực đều không tệ.

Xem ra đại trận này, hẳn là đại trận độc môn của Xiển Giáo!

Nhưng, chỉ dựa vào một câu nói của Quảng Thành Tử mà muốn Từ Loan Đao bó tay chịu trói, là không thể nào!

Sau khi thấy nụ cười quen thuộc trên mặt Từ Loan Đao, trong lòng Quảng Thành Tử lập tức dâng lên một điềm báo không lành.

"Tất cả đệ tử nghe lệnh!

Lập trận!" "Xin các vị đạo hữu Tây Phương Giáo, giúp ta áp trận!" Quảng Thành Tử sắp xếp theo kế hoạch, nhất thời tất cả mọi người có mặt đều bắt đầu hành động.

Chỉ thấy theo vị trí của mọi người đứng, bầu trời vốn đang sáng sủa nháy mắt bị bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc.

Chương 159

Cả bầu trời đều tối sầm lại!

Từng luồng Tịch Diệt Thần Quang nháy mắt bao phủ toàn bộ không gian.

Từ Loan Đao bất kể là trên dưới trái phải, trong tất cả không gian xung quanh, trong tầm mắt toàn bộ đều là Tịch Diệt Thần Quang!

Trận pháp này rõ ràng có sẵn ảo trận bên trong, Từ Loan Đao ở trong một không gian, thậm chí còn không thể phân biệt phương hướng.

"Từ Loan Đao, ta khuyên ngươi đừng giãy giụa nữa, nếu không dưới Tịch Diệt Thần Quang, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!" Giọng của Quảng Thành Tử từ bốn phương tám hướng truyền đến, thậm chí còn cho người ta một cảm giác khó nắm bắt.

Nhưng Từ Loan Đao không hề bị giọng nói này ảnh hưởng đến tâm thần.

"Không biết điều!" Quảng Thành Tử thấy Từ Loan Đao dù thế nào cũng không thể bó tay chịu trói, bèn quả quyết khởi động Tịch Diệt Thần Quang trong trận pháp!

Chỉ thấy những luồng Tịch Diệt Thần Quang đó tỏa ra uy năng vô thượng, bay về phía Từ Loan Đao.

Trên mặt Từ Loan Đao mang một vẻ cười lạnh, tiện tay vung một cái, một cái chuông lớn xuất hiện trước mặt, bảo vệ toàn thân.

Những luồng Tịch Diệt Thần Quang đó, sau khi gặp phải cái chuông lớn này, căn bản không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào, ngược lại nháy mắt tiêu tan!

“Ta còn tưởng là trận pháp mạnh mẽ đến mức nào, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy!

Chỉ dựa vào những cái gọi là Tịch Diệt Thần Quang này mà muốn diệt ta?

Vậy thì cũng quá xem thường ta rồi!” Thủ đoạn của Từ Loan Đao khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người.

Chiếc chuông lớn mà hắn tùy tay ném ra, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chính là Hỗn Độn Chung trong truyền thuyết!

Bây giờ trong lòng mọi người đều có một câu hỏi, rốt cuộc trên người Từ Loan Đao có bao nhiêu linh bảo?

Thật sự không thể tưởng tượng nổi, Từ Loan Đao ngay cả thứ như Hỗn Độn Chung cũng có thể lấy ra được.

Trong lòng Quảng Thành Tử lúc này hoàn toàn không thể dùng lời nào để hình dung.

Khó khăn lắm mới nghĩ ra được một kế sách hay như vậy, tuyệt đối không thể thất bại được!

Nếu không, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Tất cả mọi người!

Chuẩn bị Loạn Thần Âm!” Quảng Thành Tử lại gầm lên.

Ngay lập tức, chỉ thấy trong cả đại trận, không những Tịch Diệt Thần Quang vốn có không biến mất, mà còn xuất hiện thêm từng đạo âm thanh mê hoặc.

Những âm thanh này tựa như tiếng thiếu nữ thì thầm, lại giống như tiếng Trương Phi gầm giận.

Nói chung là vô cùng hỗn loạn!

Phàm là người nghe thấy những âm thanh này, ít nhất nội tâm cũng tuyệt đối không thể giữ được bình tĩnh.

Trên mặt Quảng Thành Tử hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Loạn Thần Âm, tuyệt đối không chỉ phong bế lục thức là có thể chống đỡ được, nó nhắm thẳng vào thần hồn!

Hơn nữa, đạo âm thanh này không lỗ nào không vào, bất kể phòng ngự của Hỗn Độn Chung của Từ Loan Đao có mạnh mẽ đến đâu cũng tuyệt đối không thể ngăn cản.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, Từ Loan Đao là người tu luyện Lực chi pháp tắc, tâm trí của bản thân hắn thuộc hàng kiệt xuất.

Chút Loạn Thần Âm cỏn con này đối với hắn chẳng khác gì tiếng ồn bình thường.

"Chút tạp âm này mà cũng đòi làm loạn tâm trí của ta sao!" Từ Loan Đao cười lạnh một tiếng, rồi khẽ gõ vào Hỗn Độn Chung trong tay.

Một âm thanh cổ xưa xa xăm trong nháy mắt truyền ra, trong lòng Quảng Thành Tử và mọi người không khỏi một trận chấn động.

Họ phảng phất như thấy được đủ loại cảnh tượng kỳ lạ, nghe được vô số âm thanh không hiểu là gì.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Nếu Từ Loan Đao nhân lúc tâm thần họ dao động mà ra tay, e rằng những người này, không một ai có thể sống sót!

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người không khỏi một trận sợ hãi.

Từ Loan Đao thu lại Hỗn Độn Chung, lắc đầu nói: "Thôi thôi, nếu các ngươi đã dùng đến thủ đoạn mê hoặc tâm trí như vậy, ta sẽ cho

các ngươi thấy, thế nào mới là mê hoặc lòng người theo đúng nghĩa đen!" "Ta và người của Tây Phương Giáo, vốn dĩ không có mâu thuẫn lớn đến vậy, nhưng các ngươi cứ hết lần này đến lần khác tìm chết." "Vậy cũng không thể trách ta ra tay được!

Ta sẽ khống chế tâm thần của các ngươi, khiến các ngươi sống không được chết không xong!" Lời của Từ Loan Đao lọt vào tai mọi người, lập tức gây ra một trận xôn xao.

"Các đạo hữu Tây Phương Giáo!

Nhất định phải hết sức cẩn thận!

Thủ đoạn của Từ Loan Đao vô cùng âm hiểm, tuyệt đối đừng mắc bẫy của hắn!" Quảng Thành Tử tốt bụng nhắc nhở.

Nhưng mọi chuyện dường như đã quá muộn.

Chỉ thấy Tạ Quan Hi lúc này, trong ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt, dường như cả người đã mất đi thần trí.

Quảng Thành Tử và đám người Xiển Giáo tức đến muốn chửi mẹ!

Đám người Tây Phương Giáo này, sau khi đến không những không giúp được gì, ngược lại còn bị Từ Loan Đao khống chế!

Trên mặt tên Từ Loan Đao kia cũng lộ ra nụ cười.

Mấy tên Thiện thi này, ai nấy đều kế thừa kỹ năng diễn xuất tinh xảo, hoàn toàn không nhìn ra được bất kỳ sơ hở nào!

Đúng vậy, Từ Loan Đao làm gì biết thần thông Nhiếp Hồn.

Đương nhiên cũng không thể khống chế được nhiều người của Tây Phương Giáo như vậy.

Nhưng mà, những người của Tây Phương Giáo lần này, phần lớn đều là Thiện thi của hắn cài vào!

Chẳng phải đều phải ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Từ Loan Đao sao?

Lúc này, đám người Tạ Quan Hi, giống như mất đi sự kiểm soát, giơ linh bảo trong tay, hung hăng tấn công về phía các đệ tử Xiển Giáo!

Hầu như chiêu nào chiêu nấy đều là đòn chí mạng, không hề nương tay!

Đều đã bị Từ Loan Đao "khống chế" rồi, nếu nương tay thì có chút không hợp lý.

Người của Xiển Giáo hoảng sợ, trận hình tự nhiên cũng rối loạn, Bát Hoang Tịch Diệt Tuyệt Thần Trận không đánh mà tự vỡ!

Lúc này, đám người Xiển Giáo, ai nấy cũng chỉ có thể bị động phòng thủ.

Dù sao thì người của Tây Phương Giáo trước mắt tuy ra tay vô cùng ác độc, nhưng dù sao người ta cũng đã mất đi thần trí.

Người của Xiển Giáo đầu óc còn tỉnh táo, huống hồ xung quanh còn có mấy đệ tử Tây Phương Giáo không bị Từ Loan Đao khống chế đang nhìn chằm chằm.

Nếu hạ sát thủ với những người Tây Phương Giáo đã mất thần trí này, e rằng sẽ gây ra mâu thuẫn giữa Tây Phương Giáo và Xiển Giáo.

Cho nên chỉ có thể bị động chống đỡ, căn bản không thể hình thành được sự phản kháng hiệu quả!

Đám Thiện thi của Từ Loan Đao là Tạ Quan Hi, ai nấy cũng đều dốc hết sức, điên cuồng tấn công các đệ tử Xiển Giáo.

Lúc này, Từ Loan Đao đã sớm ra khỏi Bát Hoang Tịch Diệt Tuyệt Thần Trận, Dương Tiễn cũng đã thoát ra.

Nhìn cảnh tượng điên cuồng trước mắt, Dương Tiễn trong nháy mắt ngây người.

Sư tôn của mình, thủ đoạn quả thật thông thiên triệt địa!

Ngay cả động tác gì cũng không thấy rõ, đám người Tây Phương Giáo đã rơi vào vòng kiểm soát của Từ Loan Đao.

"Sư tôn, thần thông Nhiếp Hồn như vậy, người có thể dạy con không?" Dương Tiễn không khỏi có chút thèm thuồng nói.

Nhưng Từ Loan Đao lại lắc đầu.

Đùa à, hắn làm gì biết thần thông Nhiếp Hồn, chẳng qua chỉ là khống chế Tam Thi nghe lệnh hành sự mà thôi.

Chương 160

"Đây là thiên phú thần thông của vi sư, không phải không dạy cho con, chỉ là con không thể học được." Từ Loan Đao tùy tiện tìm một lý do để thoái thác.

Nghe Từ Loan Đao nói vậy, trên mặt Dương Tiễn tuy có chút thất vọng, nhưng cũng biết giữa mình và sư tôn có khoảng cách.

Quảng Thành Tử và các đệ tử Xiển Giáo, lúc này đang bị đám Thiện thi của Từ Loan Đao vây công, khổ sở giãy giụa.

Trong lòng cũng đều một phen kinh hãi.

Ai có thể ngờ rằng, thực lực của người Tây Phương Giáo ai nấy đều mạnh mẽ như vậy!

"Tạ Quan Hi đạo hữu!

Xin hãy tỉnh táo lại một chút, thử khống chế thân thể của mình, tìm lại thần hồn của mình!" Quảng Thành Tử gầm lên.

Trong thời khắc nguy cấp này, phải có một người đứng ra, cứu vớt Tây Phương Giáo và Xiển Giáo!

Quảng Thành Tử thân là đại sư huynh của Xiển Giáo, đương nhiên không thể thoái thác trọng trách này!

Lúc này, trong lòng hắn, từ sự phẫn nộ ban đầu đối với đám người Tây Phương Giáo dần dần chuyển thành sự thương hại.

Nhiều người như vậy bị Từ Loan Đao khống chế, nếu tin này truyền đến tai Tây Phương Nhị Thích, e rằng họ sẽ tức đến thổ huyết tại chỗ mà chết!

Nhưng Tạ Quan Hi và những người khác vẫn hai mắt vô hồn, vẻ

mặt mờ mịt chỉ biết điên cuồng tấn công!

Quảng Thành Tử thở dài một hơi, biết rằng nếu muốn sống sót, tuyệt đối không thể tiếp tục bó tay bó chân như vậy nữa.

Đám người Xiển Giáo, cuối cùng dưới mệnh lệnh của Quảng Thành Tử, đã chuẩn bị ra tay phản kháng.

Nếu cứ tiếp tục bị động phòng thủ như vậy, e rằng lát nữa sẽ có người chết!

"Tất cả đệ tử Xiển Giáo!

Buông tay buông chân ra!

Có chuyện gì ta gánh!" Quảng Thành Tử cuối cùng cũng có dáng vẻ của một đại sư huynh Xiển Giáo.

Các đệ tử Xiển Giáo nghe Quảng Thành Tử nói vậy, ai nấy đều xoa tay múa chân, chuẩn bị ra tay với những người Tây Phương Giáo bị Từ Loan Đao khống chế.

Bị đánh ép mãi, bùn đất còn có ba phần tức giận cơ mà!

Nhưng họ nhanh chóng phát hiện ra, đối mặt với những người bị Từ Loan Đao khống chế trước mắt, dường như không phải là vấn đề chủ động hay không chủ động tấn công nữa.

Chủ động tấn công rồi, nhưng đám người Xiển Giáo này, vẫn không phải là đối thủ của những người Tây Phương Giáo kia!

Thậm chí không ít người vẫn bị đánh ép!

Nhìn cảnh này, Từ Loan Đao không khỏi lộ ra vẻ mặt mỉa mai.

Trong số những Thiện thi này, thực lực của Tạ Quan Hi đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, những Thiện thi còn lại cũng đa số có thực lực ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đám người Xiển Giáo muốn ra tay đánh bại những người này, tuyệt đối là chuyện không thể!

"Không hay rồi!

Thuật Nhiếp Hồn của Từ Loan Đao có thể kích phát tiềm năng của con người, đáng thương cho Tạ Quan Hi đạo hữu và những người khác cũng là những bậc tài năng kinh diễm!" "Nếu tiềm lực bị kích phát một lần, sẽ ảnh hưởng đến thiên phú tu luyện sau này, Từ Loan Đao này quả thật quá đáng!" Quảng Thành Tử bây giờ đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Thủ đoạn Nhiếp Hồn của Từ Loan Đao đã khiến hắn hoàn toàn hiểu được thế nào là lòng người hiểm ác!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng hôm nay sẽ nguy hiểm rồi!

Những người bị Từ Loan Đao khống chế đã đủ để khiến họ khốn đốn, lại thêm một Từ Loan Đao đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Cửa trước cự hổ, cửa sau đón sói, dùng câu này để hình dung tình cảnh của các đệ tử Xiển Giáo lúc này, quả thực quá xác đáng.

Ngay khi đám người Xiển Giáo cảm thấy tuyệt vọng, một bóng người vĩ đại đột nhiên xuất hiện.

Khí thế toát ra từ người đó khiến tất cả mọi người không khỏi một trận kinh hãi.

Sau khi nhìn thấy người này, các đệ tử Xiển Giáo đang lâm vào khốn cảnh, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Người đó, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Chỉ là bản thể không đến, đây chỉ là một cỗ phân thân.

Nhưng dù vậy, một cỗ phân thân Thánh nhân, đối phó với Từ Loan Đao chắc cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Quảng Thành Tử vẻ mặt hưng phấn nói: "Chuẩn Đề sư thúc, người cuối cùng cũng đến rồi…" "Bốp!" Nhưng không đợi Quảng Thành Tử nói xong, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã hung hăng tát một cái, Quảng Thành Tử lập tức bay ra ngoài.

Lúc này trong lòng hắn một trận mông lung, thật sự không hiểu tại sao Chuẩn Đề sư thúc đột nhiên ra tay với mình.

Chẳng lẽ ngay cả phân thân của Thánh nhân đường đường cũng bị thần thông Nhiếp Hồn của Từ Loan Đao trói buộc?

Nghĩ đến đây, sau khi Quảng Thành Tử ổn định thân hình, ánh mắt nhìn về phía phân thân Chuẩn Đề lại trở nên có chút cảnh giác.

"Đám người Xiển Giáo các ngươi, ai nấy đều mặt thiện lòng đen, ta vốn tưởng các ngươi thật sự muốn liên thủ với ta đối phó Từ Loan Đao." "Kết quả thì sao?

Bỏ mặc Từ Loan Đao ở một bên không quan tâm, ngược lại ra tay với người Tây Phương Giáo của ta!" "Nếu không phải ta đến sớm, e rằng chút người này của Tây Phương Giáo ta, toàn bộ đều đã bị các ngươi hạ độc thủ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt phẫn nộ nói.

Sở dĩ hắn lén lút đi theo sau đám người này, thực ra là vì muốn tìm vài hạt giống tốt cho Tây Phương Giáo.

Có thể nghe ra, thân phận của Dương Tiễn không đơn giản, tư chất tu luyện cũng vô cùng mạnh mẽ.

Tuy rằng lôi kéo y về Tây Phương Giáo, không chừng sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ với Thiên Đình, nhưng Chuẩn Đề vốn không coi Hạo Thiên ra gì, cần gì phải để ý đến sắc mặt của hắn.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, vừa đến Quán Giang Khẩu, đã phát hiện người Xiển Giáo đang ra tay với người Tây Phương Giáo!

Tây Phương Giáo vốn đã ít người, không thể so với Xiển Giáo và

Tiệt Giáo, nếu lại bị đám người Xiển Giáo này hại chết, lúc đó hắn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chẳng phải sẽ trở thành cô gia quả nhân sao!

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Quảng Thành Tử càng lúc càng lạnh lẽo.

"Hiểu lầm rồi!

Sư thúc!

Bây giờ Tạ Quan Hi đạo hữu, đã hoàn toàn bị thần thông Nhiếp Hồn của Từ Loan Đao khống chế rồi!

Không liên quan gì đến con cả!" Quảng Thành Tử rõ ràng cảm nhận được sát ý trong ánh mắt của Chuẩn Đề Đạo Nhân, lập tức rùng mình một cái, vội vàng lên tiếng giải thích.

Sau khi nghe Quảng Thành Tử giải thích, phân thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng ngẩn người.

Ngay lập tức lại một lần nữa cẩn thận quan sát Tạ Quan Hi và những người khác, phát hiện những người này quả thực đều hai mắt vô hồn.

Nhưng ngoài điều này ra, Chuẩn Đề Đạo Nhân không phát hiện bất kỳ dao động linh hồn nào, cũng không biết tại sao những người này lại bị Từ Loan Đao khống chế.

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề Đạo Nhân không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chẳng lẽ thực lực của Từ Loan Đao đã mạnh đến mức này rồi sao?

Hắn tùy tay tóm lấy một đệ tử Tây Phương Giáo hai mắt đờ đẫn.

Sau khi quan sát một hồi, nhưng vẫn không thể phát hiện ra rốt cuộc Từ Loan Đao đã khống chế những người này như thế nào.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Chuẩn Đề Đạo Nhân, Quảng Thành Tử ở một bên thêm dầu vào lửa: "Sư thúc có điều không biết, dưới sự khống chế của Từ Loan Đao, các đệ tử Tây Phương Giáo này đều lấy tiềm năng của bản thân làm cái giá để nâng cao thực lực!" "Cứu được họ, thiên tư của bản thân cũng sẽ bị ảnh hưởng nhất định." Lời của Quảng Thành Tử, giống như đổ một muỗng dầu vào lửa nóng, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân bốc hỏa ngùn ngụt.

"Từ Loan Đao, ngươi thật to gan.

Những chuyện trước đây ngươi làm với Tây Phương Giáo ta, ta không tìm ngươi gây phiền phức đã là may mắn lắm rồi." "Nhưng vạn lần không ngờ, tên nhà ngươi, lại dám chủ động khiêu khích ta!

Điều này không thể nhịn được nữa!" Bất kể là người Xiển Giáo hay Từ Loan Đao.

Sau khi nghe lời của phân thân Chuẩn Đề, trong lòng lập tức có một nhận thức mới về sự không biết xấu hổ của Chuẩn Đề, lại tăng lên mấy phần.

Rõ ràng là người Tây Phương Giáo và Xiển Giáo, liên hợp lại đối phó Từ Loan Đao, kết quả phân thân Chuẩn Đề lại quay sang cắn ngược một phát.

Ngoài việc không biết xấu hổ ra, còn có thể nói gì nữa.

Chương 161

Nhưng Từ Loan Đao dù đối mặt với một phân thân Thánh nhân mạnh mẽ như vậy, trên mặt vẫn không hề lộ ra vẻ sợ hãi.

Với thực lực hiện tại của hắn, trừ phi bản tôn Thánh nhân đến, nếu không thì bất kỳ ai ra tay cũng vô dụng!

Nhân cơ hội này thử một phen, thực lực của mình so với cái gọi là Thánh nhân, rốt cuộc có chênh lệch thế nào!

"Bớt nói nhảm đi, ra tay thẳng đi!

Kéo dài thời gian, không chừng sư tôn ta nhận được tin tức chạy đến, lúc đó thì không hay đâu?" Phẫn nộ!

Thân là Thánh nhân chí tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân chưa từng gặp phải ai dám nói chuyện với mình như vậy!

Quả thực là tát thẳng vào mặt hắn.

"Tiểu tử, Thánh nhân không thể nhục!" Phân thân Chuẩn Đề gầm lên một tiếng, ngay lập tức, một đôi tay lớn ngưng tụ thành một phương pháp ấn, hung hăng trấn áp xuống Từ Loan Đao.

Quảng Thành Tử vui mừng.

Lần này phân thân Thánh nhân đích thân ra tay, Từ Loan Đao có bản lĩnh lớn đến mấy cũng khó thoát!

Nghĩ đến những gì Từ Loan Đao đã làm với mình, Quảng Thành Tử trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Sư tôn cẩn thận!" Dương Tiễn vẻ mặt bi thống gầm lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, pháp ấn mà phân thân Chuẩn Đề thi triển đã hung hăng đánh trúng người Từ Loan Đao.

Trong ánh mắt phấn khích của người Xiển Giáo, dưới sự chứng kiến của ánh mắt bi thương của người dân Quán Giang Khẩu.

Thân thể của Từ Loan Đao, hóa thành từng điểm sáng, rơi rụng trên mặt đất.

Xong rồi!

Dương Tiễn trực tiếp sụp đổ.

Từ Loan Đao không chỉ là ân nhân cứu mạng của y, mà còn là ân sư truyền đạo, thậm chí còn giải cứu mẹ y thoát khỏi khốn cảnh.

Ân tình như vậy còn chưa kịp báo đáp, kết quả sư tôn của mình, vì cứu mình, mà bỏ mạng dưới tay Thánh nhân!

"Chuẩn Đề!

Ta liều mạng với ngươi!" Dương Tiễn tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, liều mạng một phen, tấn công về phía phân thân Chuẩn Đề.

Nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân lười để ý đến Dương Tiễn, lại thêm có ý định lừa phỉnh Dương Tiễn về Tây Phương Giáo, cho nên chỉ phất tay áo, quét Dương Tiễn bay ra ngoài.

Nhưng lúc này, bất kể là phân thân Chuẩn Đề hay Quảng Thành Tử mấy người, trên mặt vẫn mang theo một tia ngưng trọng.

Họ biết, Từ Loan Đao chưa chết!

Nếu không, lúc này thần thông Nhiếp Hồn trên người đám Tây Phương Giáo kia cũng nên được giải trừ.

Mọi người đều cẩn thận chú ý xung quanh, sợ Từ Loan Đao lén lút tấn công.

Nhưng có lúc, sát cơ của Từ Loan Đao, không phải là đề cao cảnh giác là có thể ngăn cản được.

“A!” Đúng lúc này, một tiếng hét thảm thiết đến cực điểm trong nháy mắt vang lên.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt Linh Bảo Đại Pháp Sư vẫn còn mang theo vẻ kinh ngạc, lúc này nửa thân người của hắn đã trở thành một đống thịt nát.

Một tia u hồn lơ lửng, bị Từ Loan Đao thu vào trong Chiêu Hồn Phiên.

Chết rồi?

Đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cứ như vậy bị Từ Loan Đao đánh chết?

Tuy rằng trong lòng đều biết rõ, Từ Hàng Đạo Nhân đã sớm chết trong tay Từ Loan Đao, nhưng đó cũng chỉ là nghe nói mà thôi.

Bây giờ cái chết gần trong gang tấc xảy ra ngay trước mắt, tâm tình của mọi người đều có chút khó tả.

Linh Bảo Đại Pháp Sư, tuy tính cách có chút nóng nảy, nhưng quan hệ với các sư huynh đệ không tệ.

Tất cả mọi người đều im lặng không nói, không ai la hét đòi báo thù cho Linh Bảo Đại Pháp Sư, đều âm thầm lấy ra linh bảo phòng ngự mạnh nhất.

Lúc này, con của Nguyên Thủy Thiên Tôn chết rồi, cũng phải tìm cách bảo vệ tính mạng của mình trước!

Các đệ tử Xiển Giáo này, không khỏi tiến lại gần Chuẩn Đề Đạo Nhân một chút.

Theo họ thấy, có lẽ ôm nhau sưởi ấm vào lúc này mới là căn bản để sống sót.

Sắc mặt phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không tốt.

Dưới một đạo pháp ấn, Từ Loan Đao không chỉ né được, thậm chí còn trước mặt hắn, giết chết Linh Bảo Đại Pháp Sư!

Tuy rằng chỉ phái ra một đạo phân thân mà thôi, nhưng với sự cảm ngộ đối với Thiên Đạo, đối phó với một Từ Loan Đao chưa thành Thánh không phải là chuyện dễ như trở bàn tay!

Nhưng, Từ Loan Đao đã hoàn toàn tát vào mặt hắn!

Với nhãn lực của hắn, cũng không thể nhìn ra được thân hình của Từ Loan Đao.

Đúng lúc này, lại một phương đại ấn hung hăng đập xuống, không ít người lập tức đầu rơi máu chảy!

Phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân dốc hết toàn lực để cảm nhận động tác của Từ Loan Đao.

Nhưng, chỉ cảm nhận được một đạo dao động pháp tắc trong hư không.

Lực lượng pháp tắc này vô cùng xa lạ, đến mức lúc đầu, phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân thậm chí còn không chú ý.

"Không phải thân pháp, là Thời gian pháp tắc!

Gần như không thể có người tu luyện Thời gian pháp tắc!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lần này triệt để kinh hãi.

Phải biết rằng, tu luyện Thời gian pháp tắc không chỉ cần có một bầu nhiệt huyết và ý chí là đủ.

Tu luyện Thời gian pháp tắc, đối với yêu cầu thiên phú vô cùng hà khắc.

Nếu không có thiên phú, không có đại ý chí, không chừng sẽ bị hãm trong dòng sông thời gian rồi không thể tự thoát ra được, cả đời đều ở trong một vòng luân hồi thời gian mà không tự biết!

Người này, tuyệt đối không thể giữ lại!

Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng trực tiếp hạ quyết tâm độc ác.

Tuy rằng trên phân thân, không mang theo linh bảo hay thứ gì tương tự, nhưng hắn thà để cho cỗ phân thân này tự bạo.

Cũng tuyệt đối không thể để lại Từ Loan Đao.

Có thiên phú, có ý chí, lại càng có tâm cơ!

Một kẻ địch như vậy, Chuẩn Đề có ngốc đến mấy cũng biết, tuyệt đối không thể để hắn trưởng thành.

Chỉ là, Từ Loan Đao một khi thi triển Thời gian pháp tắc, ngay cả hắn cũng khó có thể tìm ra tung tích của Từ Loan Đao trong khe hở thời gian.

May mắn là lúc này Từ Loan Đao, sau khi thấy mọi người chỉ có thể bị động chịu đòn, rõ ràng có chút chủ quan.

Đương nhiên, cái gọi là chủ quan là trong mắt phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Từ Loan Đao đã thu lại Phiên Thiên Ấn mượn từ tay Quảng Thành Tử.

Mặc dù thứ đồ chơi này dùng khá thuận tay, nhưng đối với Từ Loan Đao tu luyện Lực chi pháp tắc, không có vũ khí nào mạnh hơn nhục thân!

Hơn nữa, Từ Loan Đao cũng chỉ là thử nghiệm Thời gian pháp tắc của mình mà thôi, cũng không thể coi Thời gian pháp tắc là chủ tu.

Nếu không, đó chẳng phải là nhặt hạt vừng bỏ dưa hấu sao.

Chỉ thấy hắn giơ nắm đấm, hung hăng đấm về phía phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân.

“Tự ngươi nộp mạng đó!” Trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng mang theo một tia dữ tợn, lại một pháp ấn nữa đập về phía Từ Loan Đao.

Chương 162

Theo hắn thấy, chỉ cần Từ Loan Đao không thi triển Thời gian pháp tắc để né tránh, hắn có vô số phương pháp có thể đưa Từ Loan Đao vào chỗ chết!

"Ầm!" Một quyền của Từ Loan Đao, hung hăng đánh lên pháp ấn mà phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân thi triển.

Hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của mọi người, chỉ thấy đạo pháp ấn đó trong nháy mắt hóa thành vô số điểm sáng biến mất giữa trời đất.

Sau đó, cú đấm của Từ Loan Đao không hề giảm thế, cuối cùng hung hăng đánh lên phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Phân thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân, vốn là do linh lực tinh khiết nhất lúc đó hóa thành.

Sau khi bị Từ Loan Đao một quyền đánh trúng, cả thân thể đều hóa thành linh khí tinh khiết nhất tiêu tán giữa trời đất.

Trước khi ý thức sắp tiêu tan, ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn về phía Từ Loan Đao lộ ra sát ý, khiến những người xung quanh lập tức cảm thấy môi trường xung quanh một trận lạnh lẽo.

Họ biết, chỉ sợ trong chốc lát, bản thể của Chuẩn Đề Đạo Nhân sẽ đến.

Sẽ cho Từ Loan Đao biết, câu nói Thánh nhân không thể nhục, tuyệt đối không chỉ là nói suông!

Quảng Thành Tử nhìn Từ Loan Đao.

Lại nhìn nơi mà phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa mới biến mất, trong ánh mắt mang theo một tia hoảng loạn.

Bây giờ, ngay cả chỗ dựa duy nhất, phân thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng bị Từ Loan Đao đánh bại.

Những người còn lại, hoàn toàn không phải là đối thủ của Từ Loan Đao.

Muốn sống sót, khó như lên trời!

Hy vọng duy nhất lúc này, được ký thác vào một tia thánh niệm mà phân thân Chuẩn Đề Đạo Nhân tỏa ra sau khi bị đánh chết.

Nếu một tia thánh niệm này bị Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm nhận được, không chừng có thể đến kịp trước khi bị Từ Loan Đao đánh chết, cứu hắn đi.

Đương nhiên người được dẫn đến cũng không nhất định là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không chừng có thể là Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng có thể xác định một điều, Chuẩn Đề Đạo Nhân tuyệt đối sẽ quay lại.

Tây Phương Giáo vốn nhân tài khan hiếm, tuyệt đối không thể để mặc Tạ Quan Hi và các cao thủ Tây Phương Giáo khác bị Từ Loan Đao khống chế.

Lúc này Dương Tiễn cũng đã hoàn hồn.

Nhìn Từ Loan Đao trước mắt, trong mắt y tỏa ra một đạo quang mang.

Thật không biết đến bao giờ, mình mới có thể mạnh mẽ như sư tôn.

Ngay cả phân thân Thánh nhân cũng không coi ra gì, nói giết là giết, quả quyết hung ác!

Dương Tiễn trong lòng cũng rõ, tất cả đều được xây dựng trên cơ

sở thực lực.

Nếu bản thân Từ Loan Đao thực lực không mạnh, trong một chiêu đối mặt với phân thân Chuẩn Đề, e rằng đã chết rồi.

Từ Loan Đao lạnh lùng liếc nhìn, đám người Quảng Thành Tử đang run rẩy ở một bên.

Mạng của mấy người này, Từ Loan Đao thực ra không có ý định lấy đi.

Phong Thần Đại Kiếp bây giờ đã mở màn, trong kế hoạch của Từ Loan Đao, Quảng Thành Tử và những người khác ít nhiều có thể phát huy tác dụng của quân cờ.

Đúng lúc này, hai luồng khí tức mạnh mẽ một trước một sau gần như đồng thời xuất hiện.

"Ai dám động đến đồ nhi của ta?

Kẻ nào không muốn sống thì đứng ra cho ta?" Một giọng nói chứa đầy phẫn nộ truyền đến, nghe ngữ khí dường như muốn giết sạch tất cả những người trước mắt.

Quảng Thành Tử không khỏi rùng mình một cái.

Chủ nhân của giọng nói này tự nhiên hắn cũng vô cùng quen thuộc.

Thông Thiên Giáo Chủ!

Đến sớm nhất!

Nhưng may mắn là vị Thánh nhân còn lại không phải Nữ Oa, mà là sư tôn của mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Tam đệ của ta, đệ phải mở to mắt ra mà xem cho rõ!

Rõ ràng là đệ tử của đệ, khống chế người Tây Phương Giáo để uy

hiếp người của Xiển Giáo ta.” Thánh thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giáng lâm.

Trong ngữ khí của ngài cũng mang theo một tia lửa giận, thậm chí có chút uất ức.

Đủ loại cảm xúc phức tạp tập hợp lại, cuối cùng thúc đẩy ngài hung hăng trừng mắt nhìn Từ Loan Đao.

Chính là tên này, phá hỏng chuyện tốt của Xiển Giáo, cuối cùng khiến cả Xiển Giáo đều phải gánh chịu nhân quả to lớn.

Nếu không phải tên nhóc này đối với Tiệt Giáo là sự tồn tại ngang với Thánh tử, ngưng tụ lượng lớn khí vận của Tiệt Giáo vào một thân.

Sớm đã một chưởng tát chết hắn rồi!

Chuẩn Đề Đạo Nhân kia, đối với đạo khí vận không đặc biệt hiểu rõ, cho nên mới một lòng muốn giết chết Từ Loan Đao.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với khí vận, lại hiểu rất rõ.

Sớm đã biết, theo sự bố cục và kế hoạch của Từ Loan Đao, khí vận của hắn cũng đang không ngừng tăng lên.

Một khi đánh giết hắn, trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ gánh chịu lực nhân quả to lớn, thậm chí không chừng còn dẫn đến thiên phạt.

Nhìn vẻ mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn giận sôi gan, nhưng lại phải gắng gượng không ra tay, Từ Loan Đao trong lòng vô cùng sung sướng.

Hắn thích cái vẻ ngươi ngứa mắt ta, nhưng lại không làm gì được ta này.

Thực tế, khí vận trên người hắn đâu chỉ có của Tiệt Giáo!

Bất kể là Tây Phương Giáo, Nhân tộc, thậm chí trong U Minh Địa Phủ đều có hậu thủ của Từ Loan Đao.

Dưới đủ loại kế hoạch, lúc này khí vận của Từ Loan Đao đã đạt đến một mức độ vô cùng khủng khiếp.

Thậm chí nói là con của Đại Đạo cũng không ngoa!

Ngay cả Thiên Đạo cũng không dám dễ dàng khiêu khích, sợ rước lửa vào thân.

Đây cũng chính là điểm đáng sợ của công pháp Trảm Thi mà Từ Loan Đao tu luyện!

Đoạt khí vận của thiên hạ, đoạt tài nguyên của thiên hạ!

Không chỗ nào không vào!

Thông Thiên Giáo Chủ sau khi nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới liếc nhìn xuống dưới, phát hiện dường như các đệ tử Xiển Giáo, thật sự bị một mình Từ Loan Đao ép vào tuyệt cảnh.

Ai nấy đều mang vẻ mặt đau khổ.

Lập tức bật ra một trận cười ha hả.

"Nguyên Thủy ơi là Nguyên Thủy!

Đệ tử Xiển Giáo quả thật một thế hệ không bằng một thế hệ rồi!

Chín người… bây giờ hình như là tám, bị một mình Tiểu Đao ép thành ra thế này sao?" Sau khi nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên ngẩn ra.

Từ Hàng Đạo Nhân bị Từ Loan Đao đánh giết, Thái Ất và Đạo Đức hai người đã đến Địa Phủ nhậm chức Quỷ Đế.

Theo lý mà nói cũng nên có chín vị Kim Tiên chứ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩn thận nhìn một vòng, mới phát hiện

không thấy bóng dáng của Linh Bảo Đại Pháp Sư!

“Linh Bảo đâu!

Linh Bảo ở đâu!” Quảng Thành Tử mới vẻ mặt bi thương nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khóc lóc nói: “Sư tôn ơi!

Chương 163

Người nhất định phải báo thù cho Linh Bảo sư đệ!

Linh Bảo sư đệ bị Từ Loan Đao một quyền đánh chết, thi cốt không còn a!" Mấy đệ tử còn lại cũng bước lên, kể tội của Từ Loan Đao.

Khí thế trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn dâng lên đến đỉnh điểm, hai mắt cũng dần dần trở nên đỏ ngầu.

Dưới cơn thịnh nộ, ngài đã sớm bỏ qua khí vận ngút trời trên người Từ Loan Đao!

Thề phải đánh chết tên Từ Loan Đao ba lần năm lượt phá hỏng chuyện tốt này!

Nhưng ngay khi chuẩn bị ra tay, một bóng người khí thế càng mạnh hơn, thực lực càng hùng hậu hơn trong nháy mắt đã chắn trước mặt ngài.

"Nguyên Thủy!

Ngươi thật không biết xấu hổ!

Đừng tưởng ta không biết, Xiển Giáo và đám Tây Phương Giáo kia liên thủ, là để phục kích Tiểu Đao." "Sao?

Chỉ cho phép người Xiển Giáo phục kích Tiểu Đao, không cho phép Tiểu Đao phản sát người Xiển Giáo sao?" Thông Thiên Giáo Chủ chiến ý ngút trời.

Sau khi trở thành Thánh nhân, không biết đã bao lâu rồi không ra tay.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự dám ra tay trước, gánh lấy

một phần nhân quả.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không ngại bày ra Tru Tiên Kiếm Trận!

Đúng lúc này, lại một đạo độn quang tốc biến.

Hình bóng của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong nháy mắt xuất hiện.

Hai người liếc nhìn đám người Tạ Quan Hi ở dưới, xác nhận các cao thủ Tây Phương Giáo này đều không xảy ra chuyện gì bất ngờ, mới thở phào một hơi, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Từ Loan Đao.

Nhưng họ cũng không dám ngang nhiên ra tay.

Dù sao, Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang ở một bên nhìn chằm chằm, đồng thời tính mạng của đám người Tạ Quan Hi, cũng đang "nắm giữ" trong tay Từ Loan Đao.

"Các vị bớt giận, bớt giận!

Có chuyện gì chúng ta không thể nói chuyện đàng hoàng sao, hà tất phải gây ra cục diện như bây giờ, ngược lại còn mất uy nghiêm trước mặt các tiểu bối." Lúc này, Lão Tử luôn đóng vai người hiền lành cũng vội vàng chạy đến.

Nhìn bầu không khí giương cung bạt kiếm trước mắt, ngài cũng vội vàng lên tiếng khuyên can.

Cho đến cuối cùng, khi thân hình của Nữ Oa cũng xuất hiện trước mắt mọi người, mọi người đều cảm thấy có chút đương nhiên.

Người nên đến đều đã đến.

Lục Đại Thánh Nhân, không thiếu một ai.

Vì chuyện người Xiển Giáo và Tây Phương Giáo liên thủ phục kích Từ Loan Đao, toàn bộ đều hiện thân, đã phân thành ba phe.

Một phe tự nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích.

Đối với Từ Loan Đao, họ gần như hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ cần có cơ hội tuyệt đối sẽ không tha cho Từ Loan Đao.

Một phe khác tự nhiên là Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa.

Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ không cần phải nói nhiều, đơn thuần về chiến đấu lực, ngoài Lão Tử ra tuyệt đối là người đứng đầu.

Nữ Oa tuy thực lực trong mấy vị Thánh nhân không được xem là mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng đã sáng tạo ra Nhân tộc.

Nhận được tạo hóa của Thiên Đạo!

Thánh nhân bình thường cũng không muốn dễ dàng khiêu khích.

Hai người họ, đều kiên định đứng sau lưng Từ Loan Đao, không cần bất kỳ lý do nào!

Còn Lão Tử, tuy ngầm đã sớm liên thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thích, nhưng bề ngoài lại tỏ ra là một người hòa giải.

Muốn luồn lách giữa hai bên để thu lợi.

Trong một lúc, không có bên nào ra tay trước, hai bên đều duy trì một sự im lặng vô cùng lúng túng.

Đều là Thánh nhân, một khi ra tay phải gánh chịu hậu quả tương ứng, càng phải gánh trên lưng vô lượng nhân quả trong Phong Thần Đại Kiếp.

Cho nên trong một lúc hai bên đều đang giằng co.

Lão Tử thì khổ tâm khuyên giải.

Cho đến cuối cùng, người không nhịn được trước tiên là Tây Phương Nhị Thích.

Họ không biết, thần thông Nhiếp Hồn của Từ Loan Đao, đối với người trúng phải có ảnh hưởng xấu hay không.

Nếu theo thời gian trôi đi, thần hồn của Tạ Quan Hi và những người khác cuối cùng bị tổn thương không thể cứu vãn, thì tổn thất lần này lớn lắm!

Chuẩn Đề Đạo Nhân liếc nhìn Từ Loan Đao, lại liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ đầy sát ý, cuối cùng thở dài một hơi.

"Thông Thiên, ta cũng biết lần này quả thực ta làm có hơi quá đáng.

Nhưng ngươi cũng thấy rồi, Từ Loan Đao không hề bị tổn thương gì, hay là chuyện này chúng ta bỏ qua như vậy thì sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt hy vọng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng Thông Thiên Đạo Nhân trực tiếp quay đầu đi, không thèm nhìn thẳng.

"Chuyện xin lỗi, không liên quan đến ta, chuyện giải quyết thế nào thì hỏi Tiểu Đao đi!" Sau khi nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức sụp xuống.

Xin lỗi Từ Loan Đao?

Vậy ít nhất cũng phải chuẩn bị mấy chục món linh bảo!

Tây Phương Giáo không thể so được với Xiển Giáo và Tiệt Giáo gia nghiệp lớn a!

Nhưng bây giờ cứ giằng co như vậy, người chịu thiệt nhất định là Tây Phương Giáo!

"Từ sư điệt… xem ân oán giữa chúng ta…" Ngữ khí của Chuẩn

Đề Đạo Nhân, có thể nói là ôn nhu chưa từng có.

Phải biết rằng, Từ Loan Đao không lâu trước đây, vừa mới chém giết một đạo phân thân của hắn!

Nhưng vì nhân tài của Tây Phương Giáo, chỉ đành tạm thời lựa chọn nhẫn nhịn.

"Bây giờ mới biết gọi là sư điệt à?

Lúc trước cái phân thân kia ra tay với ta đâu có nương tình chút nào!

Nếu không phải thực lực của ta đủ mạnh, e rằng sớm đã chết trong tay ngươi rồi!" Từ Loan Đao bĩu môi, đối với Chuẩn Đề Đạo Nhân, trên mặt tràn đầy vẻ chán ghét!

Phân thân Thánh nhân?

Bất kể là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Thông Thiên Giáo Chủ, lúc này cuối cùng cũng hiểu được chuyện đạo thánh niệm đột nhiên bộc phát trước đó!

Không ngờ, Chuẩn Đề Đạo Nhân đường đường là một Thánh nhân, lại lựa chọn ra tay với tiểu bối như Từ Loan Đao, thật sự làm mất hết mặt mũi của Thánh nhân!

Quan trọng nhất là nghe được cái gì?

Phân thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân, cuối cùng bị Từ Loan Đao đánh bại!

Nữ Oa ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, nghe được phân thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân trước đó đã ra tay với Từ Loan Đao, vội vàng chắn trước người Từ Loan Đao.

"Chuẩn Đề!

Ngươi thật đúng là vô sỉ!" Nữ Oa tức giận mắng.

Nhưng điểm chú ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại hoàn toàn đặt vào việc phân thân Chuẩn Đề bị Từ Loan Đao đánh bại!

Chú ý đến ánh mắt của mọi người, Chuẩn Đề chỉ có thể cười khổ thừa nhận: "Từ Loan Đao, đã lĩnh ngộ được Thời gian pháp tắc và Lực chi pháp tắc." Sở dĩ Chuẩn Đề thản nhiên thừa nhận phân thân bị Từ Loan Đao đánh bại, chủ yếu là lúc đó Quảng Thành Tử đều ở bên cạnh xem.

Xung quanh còn có vô số người bàng quan.

Chương 164

Không chừng sau một lúc, chuyện phân thân bị Từ Loan Đao đánh bại sẽ truyền khắp Hồng Hoang.

Thay vì như vậy, không bằng thẳng thắn thừa nhận.

Quan trọng nhất, một lời nói toạc ra pháp tắc tu luyện của Từ Loan Đao, ít nhất cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, trong lòng cũng sẽ sinh ra cảm giác uy hiếp.

Đặt Từ Loan Đao lên vị trí đầu tiên trong danh sách những người cần phải trừ khử.

Dụng tâm của hắn, không thể nói là không hiểm ác.

Quả nhiên, sau khi nghe lời của Chuẩn Đề Đạo Nhân, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ mang theo một tia tự hào, dường như đang nói "Thấy chưa, đệ tử của ta đó!" Nữ Oa nương nương thì vẻ mặt sùng bái nhìn Từ Loan Đao.

Bản thân nàng là công đức thành Thánh, cho nên đối với việc Từ Loan Đao có thể lĩnh ngộ Lực chi pháp tắc và Thời gian pháp tắc hai loại pháp tắc thực lực mạnh mẽ, trong lòng tự nhiên có chút sùng bái.

Tây Phương Nhị Thích, cũng như Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí là Lão Tử, vẻ mặt kiêng dè trên mặt lại không thể che giấu được.

Đã từng có lúc, Từ Loan Đao trong mắt họ chẳng qua chỉ là một đệ tử Tiệt Giáo có chút thông minh, tiểu xảo mà thôi.

Cùng lắm là được Thông Thiên Giáo Chủ yêu chiều hơn một chút.

Nhưng không ngờ, thiên tư của Từ Loan Đao lại mạnh mẽ như

vậy, hai đại pháp tắc đứng đầu thế gian, đều bị Từ Loan Đao lĩnh ngộ!

Từ Loan Đao đối mặt với ánh mắt phức tạp của nhiều người, chỉ khẽ bĩu môi.

Đối với hắn, điểm lợi hại thực sự của hắn, nằm ở chỗ có thể kết hợp lực lượng của hai đại pháp tắc và việc bản thân có thể vô hạn Trảm Thi!

Thử hỏi, một Bàn Cổ có thể không khiến Thiên Đạo kiêng dè.

Nhưng hàng nghìn hàng vạn Bàn Cổ, e rằng Đại Đạo đối mặt cũng phải đau đầu!

"Từ sư điệt, chỉ cần ngươi đồng ý thả những người Tây Phương Giáo của ta, ta nguyện ý đưa ba mươi kiện linh bảo, cộng thêm lời hứa của Tây Phương Giáo ta trong Phong Thần Đại Kiếp tuyệt đối không làm hại đến tính mạng của đệ tử Tiệt Giáo!" Thấy lời của Chuẩn Đề Đạo Nhân không có tác dụng gì, Tiếp Dẫn cuối cùng nghiến răng nói.

Vì tương lai của Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn có thể nói là đã liều mạng rồi!

Từ Loan Đao lập tức sáng mắt lên.

Nói thật, nếu Tiếp Dẫn Đạo Nhân không mở miệng, hắn cũng định tìm một lý do để "giải trừ" "thần thông Nhiếp Hồn" đối với Tạ Quan Hi.

Dù sao những người này còn phải tiếp tục ẩn náu trong Tây Phương Giáo, tranh đoạt khí vận.

Có thể đổi lấy ba mươi kiện linh bảo, tự nhiên cũng là một lựa chọn không tồi.

Còn lời hứa cuối cùng của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Từ Loan Đao coi như hắn đang đánh rắm.

Trong Phong Thần Đại Kiếp, người của Tây Phương Giáo đương nhiên sẽ không dễ dàng lấy mạng người.

Câu nói nhiều nhất của họ là: "Đạo hữu, ta thấy ngươi và Tây Phương Giáo ta có duyên…" Trong ánh mắt mong đợi của Tây Phương Nhị Thích, Từ Loan Đao cuối cùng cũng gật đầu.

Trên mặt Nữ Oa và Thông Thiên Giáo Chủ đều có chút kinh ngạc.

Đối với tính cách của Từ Loan Đao họ quá hiểu rồi, theo họ thấy, Từ Loan Đao tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngồi đất hét giá này.

Nhưng không ngờ, Từ Loan Đao lại đồng ý dứt khoát như vậy.

Tây Phương Nhị Thích hiển nhiên cũng không ngờ, lại có thể dễ dàng thỏa thuận với Từ Loan Đao như vậy.

Nhưng nếu Từ Loan Đao không có ý định gây khó dễ trong chuyện này, cảm thấy mình được hời, Tây Phương Nhị Thích, khi giao ba mươi kiện linh bảo tràn đầy linh tính nồng đậm cho Từ Loan Đao.

Trong lòng có một chút vui mừng!

Từ Loan Đao vẻ mặt cười tươi nhận lấy ba mươi kiện linh bảo, sau đó vung tay về phía đám người Tạ Quan Hi.

Đám người Tạ Quan Hi vốn hai mắt mất đi tiêu cự, ánh mắt dần dần khôi phục lại sự trong sáng.

"Chuyện gì thế?

Sao hai vị Thánh nhân lại ở đây?

Kế hoạch lần này thế nào rồi!" Tạ Quan Hi vẻ mặt như người vừa tỉnh mộng, khiến Tây Phương Nhị Thích trong lòng không còn bất kỳ nghi ngờ nào.

Trước đó họ không phải là không lo, Từ Loan Đao sẽ ngầm ra tay với đám người Tạ Quan Hi.

Khống chế toàn bộ đám người Tạ Quan Hi, sau đó cài vào Tây Phương Giáo, để gây rối Tây Phương Giáo.

Nhưng hai người dùng thần hồn cẩn thận thăm dò đám người Tạ Quan Hi một phen, lại không hề nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

Hiển nhiên, Từ Loan Đao thật sự đã thu lại thần thông Nhiếp Hồn rồi.

Đối với việc tại sao hôm nay Từ Loan Đao lại trở nên dễ nói chuyện như vậy, trong lòng Tây Phương Nhị Thích đã đưa ra câu trả lời của mình.

Hiển nhiên, Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, để có thêm một chút cơ hội sống sót trong Phong Thần Lượng Kiếp, Từ Loan Đao bắt đầu rộng kết nhân duyên.

Nhưng trong ánh mắt của Tây Phương Nhị Thích, nhìn về phía Từ Loan Đao đều lộ ra một tia lạnh lẽo.

Họ thề, nếu thật sự gặp Từ Loan Đao trên chiến trường, hai người tuyệt đối sẽ không nương tay.

Sau khi chuyện bên Tây Phương Giáo được giải quyết, Tây Phương Nhị Thích dẫn theo đám người Tạ Quan Hi vẫn còn vẻ mặt "mông lung", quay trở về Linh Sơn.

Còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt vô cùng khó coi.

Kế hoạch lần này, hai giáo liên hợp đối phó Từ Loan Đao.

Kết quả không những Từ Loan Đao không chết, ngược lại bên mình Linh Bảo Đại Pháp Sư lại mất mạng.

Thế lực của Xiển Giáo, lại một lần nữa bị đả kích!

Chỉ là, có khổ không nói nên lời!

Lần này là kế hoạch đánh Từ Loan Đao, Từ Loan Đao cũng đã tiến vào vòng mai phục của Xiển Giáo.

Nhưng tất cả mọi người đều đã đánh giá sai thực lực của Từ Loan Đao, cho nên dẫn đến nhiệm vụ lần này thất bại.

Bên Xiển Giáo, bản thân không chiếm lý.

"Nếu ngay từ đầu việc Xiển Giáo ta làm quả thực không đúng, nhưng Từ sư điệt cũng đã giết một đệ tử thân truyền của ta, hay là chuyện này bỏ qua như vậy thì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn híp mắt nói.

Không ai biết trong lòng ngài đang nghĩ gì, lúc nói câu này, trên mặt ngài luôn mang theo một nụ cười, giống như một con hổ mặt cười.

Từ Loan Đao chỉ cười khẩy một tiếng, không nói nhiều.

Nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra, Từ Loan Đao đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng khinh thường đến mức nào!

Từ Loan Đao cũng lười tiếp tục dây dưa với Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau khi nói chuyện vài câu với sư tôn và Nữ Oa, Từ Loan Đao chuẩn bị đưa Dương Tiễn về đảo Kim Ngao.

Bây giờ Phong Thần Lượng Kiếp đã mở ra.

Bất kể thế nào, thân là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, Dương Tiễn không thể cứ mãi co ro ở Quán Giang Khẩu được.

Lượng kiếp lần này, bất kể là Dương Tiễn hay ba anh em ở Trần Đường Quan, đều phải tham gia.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn không thèm nhìn một cái.

Mối thù giữa hai người dù sao cũng đã kết, lại mặt dày đòi linh

bảo các loại, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chắc chắn sẽ không dễ lừa như vậy nữa.

Thà dành chút tinh lực, tìm cách tính kế Xiển Giáo một phen trong Phong Thần Lượng Kiếp!

Nhìn bóng dáng Từ Loan Đao đi xa, gân xanh trên trán Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể thấy bằng mắt thường giật giật mấy cái.

Nói thật, trong lòng ngài rõ ràng, lúc này Từ Loan Đao đã thành khí hậu.

Chỉ hận lúc trước, luôn do dự, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để đánh giết Từ Loan Đao.

Nhìn vẻ mặt âm u của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng Quảng Thành Tử cũng một trận run sợ, sợ sư tôn của mình lại một lần nữa trút giận lên đầu mình.

Chương 165

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, không nói nhiều, dẫn đầu bay về Kim Khuyết Cung ở núi Côn Luân. … Cứ như vậy lại qua một thời gian, trong Nhân tộc.

Khương Tử Nha cứng rắn dựa vào một cái miệng có thể nói ra mật, lừa phỉnh Tây Bá Hầu đến ngây người.

Cứng rắn phong cho Khương Tử Nha làm Quốc sư kiêm Thái tể, lúc này Khương Tử Nha, ở Đại Chu, có thể nói là một người dưới vạn người trên.

Nhưng hắn cũng có mấy phần bản lĩnh thật sự, dù sao thân là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuy chỉ là một đệ tử ký danh.

Nhưng phụ tá một vương triều nhân gian, đối với hắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thêm vào đó lúc này Tây Bá Hầu và các cao tầng Đại Chu, đối với Khương Tử Nha tin tưởng trăm phần trăm, cho nên hắn cũng có thể buông tay buông chân làm một trận lớn.

Huống hồ, sau lưng hắn có cả Xiển Giáo đang vô điều kiện ủng hộ.

Dưới sự tổng hợp của đủ loại điều kiện, thực lực của Đại Chu giống như ngồi tên lửa, vù vù đi lên.

Quốc lực tăng lên, nội tâm của Cơ Xương cũng không khỏi bắt đầu bành trướng.

Dưới sự xúi giục của Khương Tử Nha, cống phẩm vốn nên giao cho vương triều Đại Thương cũng không giao.

Hơn nữa, lúc này Đại Chu còn chuẩn bị xuất binh đến các nước

chư hầu xung quanh, định thôn tính toàn bộ.

Nhưng Đế Tân và Văn Trọng, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Đại Chu lớn mạnh.

Vì vậy Đế Tân cũng mượn cớ dàn xếp mâu thuẫn giữa Đại Chu và các nước chư hầu, trực tiếp xuất binh chi viện cho các nước chư hầu bị Đại Chu công chiếm. … Xiển Giáo, Kim Khuyết Cung.

Từ ngày từ Quán Giang Khẩu trở về Kim Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn đóng cửa không ra.

Bất kể ai cũng không gặp.

Nhưng hôm nay, cửa điện Kim Khuyết Cung đột nhiên mở ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn các đệ tử trước mắt, trong lòng cuối cùng cũng buông bỏ sự oán trách đối với họ.

"Từ hôm nay bắt đầu, Phong Thần Lượng Kiếp triệt để bùng phát, đệ tử Xiển Giáo chúng ta cũng phải bắt đầu hạ sơn nhập thế!" "Các ngươi cũng biết, vì một số nguyên nhân, lượng kiếp lần này Xiển Giáo chúng ta đã gánh chịu không ít nhân quả." "Nhưng thực lực của chúng ta, vẫn vô cùng mạnh mẽ!

Điểm này hoàn toàn có thể yên tâm!" "Cho nên ta đối với các ngươi chỉ có một yêu cầu, đó là cố gắng hết sức bảo vệ tính mạng của mình!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tùy theo lại sắp xếp mấy đệ tử đời thứ hai dẫn theo đệ tử đời thứ ba hạ sơn.

Phong Thần Lượng Kiếp lần này, bất kể thế nào tuyệt đối không thể có sai sót, nếu không Xiển Giáo tất sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Thậm chí ngay cả ngài, không chừng cũng sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Cẩn thận một chút, tổng không có sai lầm lớn.

Một đám đệ tử, lập tức đi trước đến bảo khố của Xiển Giáo, tùy ý lĩnh không ít linh bảo phù hợp với nhu cầu, sau đó trên người còn mang theo vô số đan dược.

Để đối phó với Phong Thần Lượng Kiếp lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nói là đã xuống vốn lớn.

Các đệ tử này sau khi nhận được không ít linh bảo, trên mặt lại không có chút vui mừng nào, ngược lại luôn mang theo một nỗi lo lắng nhàn nhạt.

Họ không biết lần này hạ sơn nhập thế, có cơ hội quay về hay không.

Cho nên trong lòng đương nhiên vô cùng lo lắng.

Nhưng Thiên Đạo không thể trái, họ cũng biết lĩnh mệnh hạ sơn, hướng về phía Đại Chu mà đi. … Đảo Kim Ngao, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã sớm cảm ứng được, bờ vực của đại kiếp bùng phát.

Nhìn đám đệ tử trước mắt, ngài không nói nhiều.

Những gì cần nói đều đã nói gần hết rồi, trong lượng kiếp không ai chết, nhưng tất sẽ có hy sinh.

Những đệ tử dưới trướng này cũng nên rõ, sứ mệnh của mình.

Không giống như các đệ tử Xiển Giáo, đám người Tiệt Giáo này, ai nấy trên mặt đều mang theo vẻ hưng phấn.

Tuy rằng trong lòng cũng có chút lo lắng.

Nhưng nhiều hơn là một sự kỳ vọng đối với những điều chưa biết.

Trong đó phần lớn người, lần trước Vu Yêu đại kiếp đều không trải qua.

Bây giờ đã trở thành nhân vật chính của thiên địa lượng kiếp.

Nhìn vẻ mặt kích động của mọi người, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi có chút cạn lời.

Trước đó, ngài đã khơi dậy cảm xúc sợ hãi của các đệ tử Tiệt Giáo này.

Kết quả sau đó Từ Loan Đao, lại cứng rắn làm cho loại cảm xúc này biến mất.

Nếu không phải vì Từ Loan Đao là đệ tử yêu quý nhất, e rằng Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm một cái tát bay đi rồi.

"Nhưng mà, lượng kiếp lần này nhất định phải hết sức cẩn thận.

Tuyệt đối không được chủ quan!" Thông Thiên Giáo Chủ lại một lần nữa dặn dò.

"Ngay cả ta cũng không dám chắc có thể sống sót trong đại kiếp lần này, còn có Tiểu Đao, đừng cả ngày ra vẻ cà lơ phất phơ." "Trong đại kiếp lần này, ngươi cũng phải ra dáng một sư huynh!" Thông Thiên Giáo Chủ khổ tâm, sợ những đệ tử dưới trướng không biết sự nghiêm trọng của sự việc.

Từ Loan Đao gật đầu một cách miễn cưỡng, cũng biết nỗi khổ của sư tôn.

Tuy rằng trong đại kiếp lần này hắn chắc chắn có thể vô lo, điểm này Thông Thiên Giáo Chủ cũng biết.

Nhưng, các đệ tử khác của Tiệt Giáo thì không chắc.

Cho nên, hắn gật đầu một cách miễn cưỡng.

Thấy Tiểu Đao cuối cùng cũng không cà lơ phất phơ nữa, Thông Thiên Giáo Chủ cũng hài lòng gật đầu.

Tùy theo lại mở miệng nói: "Lần này hạ sơn, ta cần một người

dẫn đội, ta thấy để Tiểu Đao đi." Thông Thiên Giáo Chủ không lựa chọn Đa Bảo Đạo Nhân luôn ổn trọng, còn Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác thì có chút không áp được mọi người.

Cho nên sau khi cân nhắc tổng hợp một phen, đã lựa chọn Từ Loan Đao.

Tuy rằng tên nhóc Từ Loan Đao này, bình thường không ít lần gây chuyện cho ngài.

Nhưng muốn thực lực có thực lực, muốn kế sách có kế sách.

So với những đệ tử Tiệt Giáo một mực này, mạnh hơn quá nhiều.

Sau khi nghe sự sắp xếp của Thông Thiên Giáo Chủ, bất kể là Đa Bảo Đạo Nhân hay Kim Linh Thánh Mẫu, trong lòng đều không có bất kỳ ý kiến gì.

Sau đó, nhóm đệ tử Tiệt Giáo nhập thế đầu tiên bắt đầu hạ sơn. … Từ Loan Đao không đi cùng với đám người này, trước tiên đưa Dương Tiễn đến Trần Đường Quan.

Lý Tịnh ở Trần Đường Quan, lúc này dù sao cũng là đệ tử trên danh nghĩa của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo.

Tên này nếu có thể trừ khử thì tốt nhất, để tránh lúc đó lại gây ra phiền phức.

Chỉ là Dương Tiễn không rõ, Từ Loan Đao định đưa y đi đâu.

Đối với Từ Loan Đao y gần như tin tưởng trăm phần trăm, vì vậy cũng không hỏi, một đoàn người cứ thế vội vàng đến Trần Đường Quan.

Lúc này Na Tra đang dẫn hai huynh đệ, ở Trần Đường Quan tranh thủ thời gian tu luyện, tu vi của y càng ngày càng ổn định tăng lên.

Tu vi của Ân phu nhân, cũng dưới sự dạy dỗ của Vân Tiêu dần đi vào quỹ đạo.

Tuy rằng thời gian tu luyện của bà tương đối muộn, nhưng dù sao cũng mang trong mình Linh Châu, một ít tiên thiên chân nguyên còn sót lại trong Linh Châu, đã sớm tiềm di mặc hóa tu bổ thể chất của bà.

Thêm vào đó công pháp mà Vân Tiêu tu luyện, cũng vô cùng thích hợp với Ân phu nhân, cho nên lúc này tu vi của bà đã đến Thiên Tiên cảnh.

Chương 166

Đúng lúc này, hai đạo phi hồng trong nháy mắt từ chân trời rơi xuống.

Ba anh em Na Tra dừng lại tu luyện, vẻ mặt vui mừng nhìn người đến.

Họ có thể cảm nhận được, một trong hai đạo khí tức chính là thuộc về sư tôn của mình.

Từ Loan Đao nhìn ba tiểu tử, trên mặt cũng lộ ra một tia hài lòng.

Trong đó tu vi của Kim Tra và Mộc Tra, đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể triệt để đột phá cảnh giới Thái Ất Chân Tiên.

Na Tra thì không lâu trước đã đạt đến cảnh giới Thái Ất!

Không thể không thừa nhận, thiên phú của Linh Châu quả thật quá mạnh mẽ.

Nói chung, đối với ba đệ tử, Từ Loan Đao rất hài lòng, ít nhất trong khoảng thời gian này đều đang chăm chỉ tu luyện, không hề lười biếng.

"Được rồi, tu vi của các con, trong một phương thế giới này cũng có sức tự vệ, bây giờ cũng là lúc nhập thế rồi." Từ Loan Đao nói.

Sau khi nghe lời của Từ Loan Đao, ba tiểu tử vẻ mặt hưng phấn.

Thực lực, được sư tôn công nhận!

Quan trọng nhất, cũng không cần cả ngày ở Trần Đường Quan, có thể đi xem thế giới bên ngoài.

"Đúng rồi, Lý Tịnh bây giờ có ở Trần Đường Quan không?" Từ

Loan Đao hỏi.

Nếu có thể thuận tay giải quyết Lý Tịnh, cũng có thể bớt đi không ít phiền phức.

Chỉ là ba anh em Na Tra đều lắc đầu.

"Lý Tịnh mấy ngày trước nhận được quân lệnh cần vương, cho nên trực tiếp dẫn tất cả quân thủ thành của Trần Đường Quan rời đi rồi, bây giờ ở đâu con cũng không rõ." Na Tra giải thích.

Cần vương?

Đôi mắt Từ Loan Đao hơi híp lại.

Nói ra lời này, quả thực là lừa quỷ!

Bây giờ vương triều Đại Thương và Đại Chu tuy có một số ma sát nhỏ, nhưng với thực lực của Đại Chu không đủ để uy hiếp Triều Ca.

Lý Tịnh bỏ mặc một cửa ải lớn như vậy không giữ, chạy đi cần vương, dùng ngón chân cũng biết có vấn đề.

E rằng, Lý Tịnh đã nhận lệnh của Nhiên Đăng Đạo Nhân, dẫn tất cả quân mã, đến Tây Kỳ để đầu quân cho Đại Chu!

Không thể không thừa nhận, tên này quả thực máu lạnh đến cực điểm.

Phản bội, lại bỏ gia đình của mình ở lại trong lãnh thổ vương triều Đại Thương!

Nếu Na Tra và Ân phu nhân không tu luyện, chỉ là người bình thường.

May mắn giữ được tính mạng, nhưng tất cũng sẽ mang danh người nhà của phản tướng, cả đời ở vương triều Đại Thương cũng không ngẩng đầu lên được.

Lúc này ba anh em Na Tra, cũng như Ân phu nhân, hiển nhiên không nhận Lý Tịnh là người thân.

Theo họ thấy, ngay cả một con chó bên đường, còn giống người nhà của họ hơn Lý Tịnh.

Nếu Lý Tịnh đã đến Tây Kỳ, vậy tạm thời giữ lại được một mạng chó.

Thực ra, để Na Tra tự tay đánh giết Lý Tịnh, cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Phải biết rằng, Lý Tịnh thân là cha ruột của Na Tra, không biết đã làm bao nhiêu chuyện trời giận người oán với y.

Có thể nói, sự căm hận của Na Tra đối với Lý Tịnh, tuyệt đối ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong nội tâm của y, từng giờ từng khắc đều đang giày vò.

Nghĩ đến đây, Từ Loan Đao liền không truy cứu kết cục của Lý Tịnh nữa.

Nhìn Dương Tiễn vẻ mặt mờ mịt, hắn mới ý thức được mình chưa để mấy đệ tử nhận biết nhau.

Vì vậy quay đầu nói với Dương Tiễn: "Ba người này lần lượt là Na Tra, Kim Tra và Mộc Tra.

Cũng là đệ tử ta thu trước đó, tư chất không tồi." Dương Tiễn sau khi nghe xong, trước tiên ngẩn người.

Sau đó trong mắt lập tức sinh ra từng đạo chiến ý nồng đậm.

Y chưa từng nghe sư tôn của mình, có sư đệ.

Tương tự, Từ Loan Đao cũng giới thiệu Dương Tiễn với ba anh em Na Tra.

Ba anh em Na Tra nhìn Dương Tiễn trước mắt, trong mắt cũng

mang theo một tia chiến ý.

Đặc biệt là Na Tra, vốn là Linh Châu Tử chuyển thế, một thân ngạo cốt, ngạo thị quần hùng thiên hạ.

Bây giờ đột nhiên nhảy ra một người, tự xưng là sư huynh đệ của mình, nhìn tuổi tác còn lớn hơn mình.

Còn Dương Tiễn, từ nhỏ lớn lên trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cho nên lòng tự trọng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Từ Loan Đao nhìn ánh mắt giữa hai bên, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Sở dĩ hắn không để Dương Tiễn đến Triều Ca trước, mà cùng mình đến Trần Đường Quan, là để họ gặp nhau trước.

Nếu không, đợi đến Triều Ca sau này Từ Loan Đao có thể trấn áp được hai người, nhưng trong lòng e rằng cũng chẳng ai phục ai.

Hai người tranh cường hiếu thắng là chuyện thứ yếu, đừng làm loạn đại kế của Từ Loan Đao.

"Na Tra, Dương Tiễn, một mạch của ta không có đại sư huynh cố định, ai thực lực mạnh, người đó là đại sư huynh!" Lời của Từ Loan Đao đã nói rõ ràng như vậy, nếu Na Tra và Dương Tiễn không biết làm gì, thì cũng uổng công làm đệ tử của Từ Loan Đao.

Còn Kim Tra và Mộc Tra, hai người đều chưa đột phá cảnh giới Thái Ất Chân Tiên.

Hai người và Na Tra cũng như Dương Tiễn, căn bản không ở cùng một đẳng cấp, hoàn toàn không cần thiết phải so đấu.

Na Tra và Dương Tiễn hai người, lúc này trên người đã sớm dâng lên chiến ý nồng đậm.

Bất kể là Dương Tiễn hay Na Tra, hai người ở Quán Giang Khẩu

hay Trần Đường Quan gần như đều không có đối thủ.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một người ngang tài ngang sức, đương nhiên cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội chứng thực thực lực này.

Thực ra hai người trong lòng đều rõ, sở dĩ Từ Loan Đao để hai người so đấu trước mặt mình, cũng có ý định kiểm tra thành quả tu luyện trong những ngày qua.

Na Tra trực tiếp lấy ra Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng, cũng như Càn Khôn Quyển và các pháp bảo khác.

Toàn thân trên dưới châu quang bảo khí, trông giống như một tiểu thổ hào.

Dương Tiễn cũng không hề kém cạnh, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay cũng là linh bảo hiếm thấy, ngân giáp trên người còn là Vạn Lân Giáp của Tứ Hải Long Tộc!

Hai người gần như không hẹn mà gặp, cùng lúc ra tay!

"Ầm!" Va chạm với nhau, uy thế của nó tuyệt đối vượt xa cảnh giới Thái Ất Chân Tiên!

Từng đạo sóng xung kích không ngừng lan ra bốn phía.

Kim Tra và Mộc Tra, lúc này mới hiểu được khoảng cách giữa hai người và Na Tra cũng như Dương Tiễn lớn đến mức nào!

Căn bản không cùng một cấp bậc!

Thậm chí lúc hai bên so đấu, từng đạo sóng xung kích phát ra, cũng đủ để hai người khốn đốn!

Từ Loan Đao khẽ vung tay, chỉ thấy những sóng xung kích mãnh liệt đó, trong nháy mắt tiêu tán!

Thậm chí xung quanh giáo trường của Lý phủ, đều hình thành một

lớp bảo vệ, khiến cho lúc hai người chiến đấu, không đến mức phá hủy các công trình kiến trúc xung quanh.

Sau một đòn, hai người đồng loạt lùi lại mười mấy bước.

Từ một lần tấn công thăm dò đơn thuần mà xem, khoảng cách thực lực giữa hai người thực ra không lớn.

"Sư tôn, con thấy vị sư huynh này và Na Tra, dường như hai người ngang tài ngang sức, cứ so đấu như vậy thật sự có thể phân ra thắng bại sao?" Kim Tra và Mộc Tra không khỏi tò mò hỏi.

Chương 167

Từ Loan Đao mang theo một nụ cười gật đầu.

"Có lúc, trong tình huống tu vi và pháp bảo ngang tài ngang sức, so kè có lẽ là kinh nghiệm chiến đấu." Lời phía sau Từ Loan Đao không nói ra.

Một mắt có thể nhìn ra, tuy rằng thực lực giữa Dương Tiễn và Na Tra không chênh lệch nhiều, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Na Tra so với Dương Tiễn, kém không chỉ một chút.

Sau khi Na Tra tu luyện, phần lớn thời gian đều ở Trần Đường Quan tiềm tâm tu luyện, tuy có một số mâu thuẫn với Đông Hải, nhưng cũng chỉ là những trận đánh nhỏ.

Dương Tiễn, vì sinh tồn, vì cứu mẹ, có thể nói từ nhỏ đã trải qua gian khổ, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú!

Ai thắng ai thua, một mắt đã rõ.

Đúng lúc này, trận chiến giữa hai người dần dần đi đến hồi gay cấn.

Trong một lúc, cả giáo trường Lý phủ đều tràn ngập linh lực hỗn loạn đến cực điểm.

Nhưng theo thời gian trôi đi, thế yếu của Na Tra dần dần hiện ra.

Có lúc, Na Tra thậm chí không cần thi triển toàn lực, nhưng lại cứ điều động toàn thân linh lực, như vậy, tiêu hao tự nhiên là cực lớn.

Nhưng ngược lại Dương Tiễn thì khác.

Linh lực vận chuyển vô cùng trôi chảy, vừa vặn có thể chống đỡ được công kích của Na Tra, không lãng phí một chút nào.

Dần dần, Na Tra có chút không chống đỡ nổi.

Cho đến cuối cùng, Na Tra thân là Linh Châu Tử, linh khí trong cơ thể gần như vô tận, nhưng cũng vì điều động không kịp, mà không chống đỡ nổi.

"Được rồi!" Thấy hai người dường như muốn đấu tiếp, Từ Loan Đao ra tay ngăn cản.

"So đấu giữa đồng môn, không cần thiết phải phân ra sinh tử." "Lần này, tổng thể là Dương Tiễn nhỉnh hơn một chút." Từ Loan Đao phán định.

Dương Tiễn sau khi nghe xong, cũng có chút không ngại ngùng gãi đầu: "Thực ra thực lực của Na Tra cũng rất lợi hại, chỉ là tạm thời không biết cách lợi dụng một thân thực lực mà thôi." "Tin rằng theo kinh nghiệm chiến đấu của y ngày càng phong phú, thực lực chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới.

Nhưng ta cũng sẽ không ngừng tiến về phía trước." Na Tra lúc này cũng có chút phục rồi, ít nhất Dương Tiễn này cũng là người quang minh lỗi lạc, hợp khẩu vị của Na Tra.

Hai người cũng chính thức định ra vị trí đại sư huynh, Từ Loan Đao lại lấy ra nhiều linh bảo ban thưởng. 31.

Không còn cách nào, có tiền là có thể tùy hứng! (có tiền thì tùy hứng!) Từ Loan Đao chưa bao giờ keo kiệt linh bảo trong tay.

Những thứ trong mắt người khác là trân bảo, đối với Từ Loan Đao, chỉ cần ra tay cướp vài Kim Tiên của Xiển Giáo là lại có.

Mấy thứ vật ngoài thân này, trong mắt Từ Loan Đao chỉ khi đặt vào tay người thích hợp mới có thể phát huy giá trị lớn nhất của nó.

Nếu không, cùng lắm cũng chỉ là một đống đồng nát sắt vụn mà thôi.

Na Tra và mọi người đều nhận được linh bảo phù hợp, ai nấy đều vô cùng vui mừng trong lòng.

Cùng lúc đó, nghe thấy động tĩnh, Vân Tiêu và Ân phu nhân cũng vội vã chạy tới.

Chỉ là vì trước đó thấy Na Tra đang tỉ thí với Dương Tiễn nên không lộ diện, lúc này cũng lần lượt tiến lên hành lễ với Từ Loan Đao.

"Sư huynh, không biết lần Phong Thần đại kiếp này thế nào rồi?

Đệ tử Tiệt Giáo chúng ta đều đã xuống núi chưa?" Vân Tiêu uyển chuyển hành lễ với Từ Loan Đao, sau đó hỏi với vẻ mặt có chút lo lắng.

Đã một thời gian nàng không quay về Tiệt Giáo.

Tuy chỉ mấy năm ngắn ngủi, đối với người tu luyện mà nói, chẳng qua chỉ là một cái nhắm mắt mở mắt.

Nhưng Vân Tiêu từ khi bái nhập Tiệt Giáo, gần như chưa bao giờ rời khỏi Bích Du Cung.

Thêm vào đó, hiện tại đệ tử Tiệt Giáo đang ở trong lượng kiếp, trong lòng Vân Tiêu đương nhiên vô cùng lo lắng.

Từ Loan Đao cười an ủi: "Yên tâm đi, lần này xuống núi chỉ có một bộ phận nhỏ người của Tiệt Giáo chúng ta thôi, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu hiện vẫn đang ở trên đảo Kim Ngao." "Nàng đưa Ân phu nhân đi, thu dọn một chút rồi trực tiếp đến đảo Kim Ngao đi." Nghe Từ Loan Đao nói có thể trở về đảo Kim Ngao, Vân Tiêu nhất thời vui mừng nhảy nhót.

Ân phu nhân biết mình cũng có thể đến thánh địa Kim Ngao của Tiệt Giáo, cũng nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt cảm kích.

Sau đó hai người thu dọn một phen, Ân phu nhân cũng dặn dò ba đứa con trai phải nghe theo sự sắp xếp của sư tôn.

Rồi cả hai bay về đảo Kim Ngao.

Lúc này Trần Đường Quan cũng không có ai trấn thủ.

Từ Loan Đao gọi Ngao Quảng đến, dặn trông coi bá tánh Trần Đường Quan, sau đó cũng dẫn theo mấy đệ tử bay về phía thành Triều Ca. .....

Bên trong thành Triều Ca, trong vương cung.

Đế Tân chau mày nhìn vào một tấm bản đồ trước mặt.

Không ngờ, Đại Chu lại phát triển nhanh đến vậy!

Phải biết rằng, lúc các chư hầu tế bái Nữ Oa, hắn đã nghe không ít lời đồn thổi về Tây Bá Hầu.

Vốn không để trong lòng, chỉ cảnh cáo Cơ Xương qua loa một phen.

Kết quả không ngờ, sau khi để Tây Bá Hầu trở về Tây Kỳ, gã này như thể bật hack, thực lực quân đội bắt đầu tăng lên ổn định.

Nông nghiệp sản xuất cũng ngày càng lớn mạnh, đến mức bây giờ còn đang thôn tính các nước chư hầu xung quanh.

Lý do xuất binh lại là dưới danh nghĩa "tôn vương thanh trắc", đúng là vô sỉ hết chỗ nói!

Cũng may, Văn Thái sư và Hoàng Phi Hổ đã dẫn đại quân đi trấn áp.

Vốn tưởng rằng, với thực lực của vương triều Đại Thương, đối phó với một Đại Chu vừa mới nổi lên thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng kết quả lại khiến hắn có chút thất vọng.

Không ngờ, dưới sự trấn áp của hai vị đại tướng Văn Thái sư và Hoàng Phi Hổ, quân đội Đại Chu không những chống cự được, mà thậm chí còn thắng được không ít trận đánh lẻ tẻ!

Cứ thế này, chiến tranh kéo dài quá lâu, chỉ riêng lương thảo thôi đã là một con số không nhỏ.

Cho nên bây giờ Đế Tân trong lòng cũng vô cùng lo lắng!

Đúng lúc này, mấy chục đạo phi hồng đột nhiên xuất hiện trong vương cung, vệ binh xung quanh dường như bị che mắt, hoàn toàn không chú ý tới!

Đế Tân không khỏi kinh ngạc, bảo kiếm trong tay bất giác giơ lên.

"Lâu rồi không gặp, Đế Tân." Một giọng nói vô cùng quen thuộc, khiến Đế Tân ngày đêm mong ngóng, đột nhiên truyền vào tai hắn.

Đế Tân nghe vậy suýt nữa thì tuôn trào nước mắt.

Người đến chính là Từ Loan Đao.

Lần này, không chỉ có một mình hắn, bên cạnh còn có mấy chục đệ tử Tiệt Giáo.

Đế Tân vội vã bước ra cửa nghênh đón.

"Từ tiên sinh, cuối cùng ngài cũng đến rồi!

Vương triều Đại Thương của cô bây giờ đã rơi vào tuyệt cảnh rồi!" Đế Tân nhìn Từ Loan Đao trước mặt, kích động nói.

Thực ra cũng có chút khoa trương.

Tuy Đại Chu đúng là gây cho Đế Tân không ít phiền phức, nhưng hiện tại hầu hết các nước chư hầu đều hướng về vương triều Đại Thương.

Từ Loan Đao lại tỏ vẻ không quan tâm.

Đối với hắn, dù cuối cùng trở thành chính thống của Nhân tộc là vương triều Đại Thương hay vương triều Đại Chu, chỉ cần Tiệt Giáo có thể vượt qua lần lượng kiếp này là được.

Chương 168

Đương nhiên, tốt nhất vẫn là vương triều Đại Thương giành thắng lợi cuối cùng, dù sao Đế Tân dẫu sao cũng mang danh hiệu Nhân Hoàng.

Sau này đến vương triều Đại Chu, các đời đế vương chỉ có thể xưng là Thiên Tử.

"Yên tâm đi, chỉ cần có Tiệt Giáo ta ở đây, vương triều Đại Chu tuyệt đối không thể thành khí hậu được!" Từ Loan Đao nói chắc như đinh đóng cột, lập tức khiến trái tim đang lo lắng của Đế Tân bình tĩnh lại.

Có câu nói này của Từ Loan Đao, Đế Tân mới hoàn toàn yên tâm.

Tối hôm đó, Đế Tân bày một bữa yến tiệc linh đình trong vương cung để tẩy trần cho người của Tiệt Giáo.

Tỷ Can và các đại thần khác, phàm là người đang ở thành Triều Ca, đều tham gia yến tiệc lần này.

Mọi người đều biết, những người này của Tiệt Giáo đều là người có tiên gia thần thông, nếu được họ để mắt tới, dù chỉ làm một đệ tử ký danh cũng cam tâm tình nguyện!

Nhưng đáng tiếc, các đệ tử Tiệt Giáo này, trên yến tiệc ai nấy đều vô cùng hưng phấn, cứ bàn luận mãi về việc nên hành hạ đám đệ tử Xiển Giáo đáng ghét kia như thế nào.

Mặc dù các đại thần không rõ rốt cuộc Xiển Giáo và Tiệt Giáo có ân oán gì, nhưng sát khí trên người đám người này thực sự quá nặng!

Hoàn toàn không có dáng vẻ tiên nhân, mà giống một đám võ phu giang hồ hơn!

Các đại thần của vương triều Đại Thương, ai nấy đều run rẩy nhìn đám người Tiệt Giáo, sợ sau khi họ uống say sẽ đột nhiên ra tay với mình!

Đợi ăn no uống đủ, mọi người lần lượt rời khỏi thành Triều Ca như chạy trốn.

Ngày hôm sau, Thân Công Báo và vài người khác nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt mong đợi, đều chờ hắn ra lệnh, chuẩn bị quyết chiến một trận sống mái với đám cẩu tặc Xiển Giáo.

Thế nhưng Từ Loan Đao lại ngồi trong phủ đệ mà Đế Tân chuẩn bị, đến cửa cũng không ra, chỉ truyền ra một câu: "Cứ ở lại thành Triều Ca, đợi một tháng đi!" Lời của Từ Loan Đao khiến mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Đợi một tháng?

Lúc đó chẳng phải đã mất tiên cơ rồi sao?

Lẽ nào Từ Loan Đao định làm một tên lười biếng trong đại kiếp này?

Biên cảnh Tức Quốc.

Nơi đây vốn là một vùng đồng bằng rộng lớn, vật sản phong phú, có thể nói là một nơi được trời ưu ái.

Nhưng đáng tiếc, lúc này nơi đây đã sớm biến thành một bãi Tu La luyện ngục.

Mùi máu tanh nồng nặc bao trùm khắp không gian, khiến cho tất cả những ai ở đây đều cảm thấy một tầng mây đen bao phủ trong lòng, không khí tức thì trở nên có chút ngột ngạt.

Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ nhìn vùng đồng bằng đổ nát trước mặt, trên mặt thoáng qua một tia lo lắng.

“Trong đám người của giặc Chu, dường như có không ít tu sĩ, tuy không thể ra tay trực tiếp với chúng ta, nhưng lại có thể thay đổi một vài yếu tố thiên thời địa lợi.” Văn Trọng là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, tuy thiên phú bản thân không quá mạnh mẽ, nhưng nhãn giới thì có thừa.

Trong lòng lão rõ ràng, đây tuyệt đối là người do Xiển Giáo phái ra, cài cắm vào trong trận doanh của giặc Chu!

Nhưng đối với tình huống này, vì trước đó đã được Từ Loan Đao sư thúc nhắc nhở, nên Văn Trọng đối phó cũng không quá khó khăn, dù sao lão cũng là người tu luyện.

Những người Xiển Giáo bên kia đã không thể trực tiếp ra tay với quân đội vương triều Đại Thương, chỉ đơn thuần là thay đổi một vài yếu tố thiên thời địa lợi, Văn Trọng có thể dễ dàng giải quyết.

Về phần đại tướng, có Hoàng Phi Hổ ra tay, giặc Chu bên kia gần như không có đối thủ một hiệp, hoàn toàn không phải là đối thủ của Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ bên cạnh mang vẻ mặt khinh thường.

“Đám tiên nhân Xiển Giáo kia thì sao chứ?

Lẽ nào có thể thắng được cây Kim Toản Đề Lô Thương trong tay ta!” Hoàng Phi Hổ vỗ vỗ cây đại thương trong tay nói.

Từ sau khi ăn con Ngũ Thải Thần Ngưu kia, hắn chỉ cảm thấy toàn thân có sức lực dùng không hết!

Như vậy, dù đối mặt với bao nhiêu kẻ địch trên chiến trường, cũng không cần lo nguy cơ kiệt sức.

Thêm vào đó, sau khi trở thành đệ tử ký danh của Từ Loan Đao, thứ mà Từ Loan Đao dạy hắn không phải thuật pháp tu tiên, mà là công pháp võ giả cương mãnh hữu lực!

Cho nên, trực tiếp tham gia chiến trường cũng không cần lo bị nhân quả quấy nhiễu.

Điểm này, lại khiến Văn Thái sư khá là hâm mộ.

Đúng lúc này, một tên lính truyền lệnh từ xa đột nhiên chạy tới, trên mặt mang theo vẻ vui mừng.

"Thái sư!

Võ Thành Vương!

Những người mà hai vị bảo tôi chú ý đã đến rồi!" "Ba ngày trước, vị tiên trưởng tên Từ Loan Đao đã dẫn theo gần trăm vị đệ tử Tiệt Giáo đến thành Triều Ca!" Nghe tin này, cả Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ đều sáng mắt lên.

Không ngờ người của Tiệt Giáo lại đến nhanh như vậy.

"Ha ha ha!

Đám nhóc con Xiển Giáo kia, nếu biết sư tôn đã đến nhất định sẽ sợ vỡ mật!" Hoàng Phi Hổ cười ha hả nói.

Trận chiến kéo dài đến hôm nay, một tên giặc Chu cỏn con mà tốn nhiều thời gian vẫn chưa hạ được, khiến mặt mũi hắn cũng có chút mất mặt.

Giờ đây Từ Loan Đao đã đến, hắn dường như đã thấy được bộ dạng chạy trối chết của đám giặc Chu bên kia.

Thế là, Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ, cả hai đều bắt đầu chờ đợi với đầy hy vọng.

Thế nhưng, đợi ròng rã nửa tháng trôi qua, Từ Loan Đao mà họ mong mỏi vẫn chưa thấy đâu.

Hai người lập tức chán nản.

Tin tức của quan truyền lệnh không thể là giả, Văn Trọng có thần thông trong người cũng biết rõ, tên quan truyền lệnh đó không hề nói dối.

Chỉ là, từ Đại Thương đến đây, nếu dùng ngựa thường, cũng mất khoảng hai mươi ngày.

Với thực lực của Từ Loan Đao, từ thành Triều Ca đến Tức Quốc, gần như không tốn đến một tuần trà!

Đợi ròng rã hai mươi ngày, Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ thực sự không thể chờ được nữa.

Thế là lập tức viết một bức thư, dùng quân cáp tinh hỏa lưu tinh truyền đến thành Triều Ca. .....

Lúc này trong thành Triều Ca, Đế Tân trong lòng cũng vô cùng khó hiểu, vì sao Từ tiên trưởng sau bữa tiệc tối hôm đó lại bắt đầu bế môn không ra.

Thậm chí không ít người Tiệt Giáo cũng có chút không kìm được, xin Từ Loan Đao ra tay.

Nhưng những người này đều bị Từ Loan Đao từ chối.

Lúc này Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ lại truyền thư hỏi về chuyện của Từ tiên trưởng, khiến Đế Tân trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng.

Thế là hắn đích thân đến phủ đệ của Thân Công Báo.

Phải nói, Thân Công Báo vốn là một kẻ giỏi luồn cúi, năng lực giao tiếp với người khác vô cùng mạnh.

Ở thành Triều Ca chỉ mới ba ngày, Thân Công Báo gần như đã quen biết tất cả mọi người trong vương triều Đại Thương.

Cho nên, sau khi gặp vấn đề, Đế Tân cũng tìm đến Thân Công Báo

đầu tiên.

“Ai, tâm tư của sư huynh nhà ta, tuyệt đối không phải ta có thể đoán được.

Ta đoán sư huynh chắc chắn trong lòng đã có kế hoạch, cho nên mới làm vậy.” Nhưng mà, đối mặt với fan cuồng của Từ Loan Đao là Thân Công Báo, e rằng Đế Tân cũng khó hỏi ra được chuyện gì.

Đế Tân không nghi ngờ, chỉ cảm thấy lời của Thân Công Báo thực sự có lý.

Dù sao, thực lực của Từ Loan Đao là điều ai cũng thấy, tuyệt đối không thể bỏ rơi vương triều Đại Thương mà thấy chết không cứu.

Thế nhưng đúng lúc này, gần như cả thành Triều Ca đều nghe thấy một giọng nói: “Tất cả đệ tử Tiệt Giáo lập tức tập hợp tại phủ của ta!” Nghe tin này, trên mặt Đế Tân lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Sắc mặt Thân Công Báo thì lộ vẻ đắc ý, dường như hắn hiểu rõ Từ sư huynh đến mức nào!

Sau đó, chỉ thấy thành Triều Ca vốn yên tĩnh, lúc này bỗng có vô số đạo phi hồng bay vút lên trời, lao về cùng một hướng.

Chương 169

Tất cả mọi người đều kính cẩn nhìn những luồng sáng đó, trong lòng vô cùng rõ ràng, mỗi luồng sáng chính là một vị tiên nhân trong truyền thuyết!

Càng là tiên nhân bảo vệ vương triều Đại Thương!

Thậm chí không ít người trực tiếp quỳ xuống, hướng về những luồng sáng trên trời mà khấu đầu bái lạy, cầu xin phù hộ.

Đến trước phủ đệ của Từ Loan Đao, tất cả mọi người đều kính cẩn.

Họ biết, lý do Từ Loan Đao ở trong phủ lâu như vậy, chắc chắn có nguyên nhân của hắn.

Từ Loan Đao hài lòng với biểu hiện của mọi người.

Theo hắn thấy, hắn hoàn toàn có thể giảm thiểu tổn thất tử vong của đệ tử Tiệt Giáo, nhưng tiền đề là, những người này phải ngoan ngoãn nghe lời hắn.

"Trong lòng các ngươi có từng nghĩ, vì sao ta đến thành Triều Ca sớm như vậy, nhưng lại lãng phí gần một tháng ở đây không?" Từ Loan Đao nhìn mọi người hỏi.

Các đệ tử Tiệt Giáo này, ai nấy trong lòng đều nghĩ, tuy biết Từ Loan Đao làm vậy chắc chắn có lý do, nhưng mọi người vẫn rất tò mò.

Từ Loan Đao nhìn biểu cảm của mọi người, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

"Cái gọi là Phong Thần đại kiếp, thực tế cũng là một cuộc so đấu về khí vận, điểm này ta hy vọng các ngươi nhất định phải ghi nhớ!"

Khí vận?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, đối với họ, khí vận thực sự quá hư vô mờ mịt.

E rằng sư tôn của họ ở đây cũng sẽ ngơ ngác.

Khí vận, vốn không thể thấy, không thể sờ.

Trừ phi tu luyện thần thông chuyên môn, nếu không tuyệt đối không thể quan sát trực tiếp được.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của mọi người, Từ Loan Đao đành phải giải thích.

"Lý do ta đợi một tháng là để tránh cho Tiệt Giáo chúng ta và Nhân tộc dính líu quá nhiều nhân quả, đến lúc đó tất sẽ ảnh hưởng đến chúng ta trong lần Phong Thần đại kiếp này." "Người của Xiển Giáo đã nhiễm không biết bao nhiêu nhân quả trên chiến trường, khí vận cả người đã sớm bị ô uế." Nghe lời của Từ Loan Đao, mọi người mới hiểu ra.

Quả thực, khí vận và nhân quả của Nhân tộc vốn là một thứ vô cùng kỳ diệu.

Đặc biệt là trên chiến trường, khí vận và nhân quả của các bên đan xen vào nhau, đến cả Thánh nhân cũng không muốn dễ dàng giáng lâm chiến trường Nhân tộc.

"Chuẩn bị đi, hôm nay ta sẽ đến Tức Quốc, ta muốn xem thử, chiến trường Nhân tộc dưới sự ảnh hưởng của Xiển Giáo sẽ là một cảnh tượng như thế nào!" Từ Loan Đao cười nói. .....

Đế Tân sau khi biết Từ Loan Đao triệu tập tu sĩ Tiệt Giáo, lập tức triệu tập văn võ bá quan.

Lúc này hắn vô cùng đắc ý.

Mặc dù hắn biết, hiện tại sự can dự của Xiển Giáo vào chiến trường không lớn, vương triều Đại Thương phát triển bao nhiêu năm, nội tình của nó không phải một Tây Kỳ mới nổi có thể so sánh.

Lúc này trong đại điện, không ít đại thần tỏ ra bất mãn với người của Tiệt Giáo.

"Bệ hạ, đám người Tiệt Giáo kia trông ai nấy đều như hung thần ác sát, đâu có dáng vẻ tiên nhân, hiện tại trong thành Triều Ca đâu đâu cũng có lời đồn thổi." "Đúng vậy, trong đám người đó, chỉ có Thân Công Báo tiên trưởng và Từ tiên trưởng là có phong thái cao nhân, những người còn lại thực sự khó mà..." "Chúng ta nên dựa vào sức mình để đối phó với giặc Chu thôi, nếu không cứ trông chờ bọn họ thì không biết phải đợi đến bao giờ!" ...

Một đám văn võ bá quan, lúc này ai nấy đều căm phẫn.

Đối với họ, quốc vận của vương triều Đại Thương và họ có quan hệ mật thiết, đương nhiên không muốn thấy vương triều Đại Thương cứ thế đi đến suy vong.

Nhìn dáng vẻ căm phẫn của các đại thần, Đế Tân chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Hắn biết, những người này hoàn toàn vì vương triều Đại Thương, nên mới kích động như vậy, nhưng bây giờ sự tình đã thay đổi.

"Các khanh cứ yên tâm, bây giờ Từ tiên trưởng đã dẫn người Tiệt Giáo chuẩn bị xuất phát rồi!" Đế Tân nói với vẻ mặt đầy tự tin.

Bây giờ hắn ngày càng không thể đoán được Từ tiên trưởng, tâm tư của Từ tiên trưởng thực sự quá khó lường.

Nghe Đế Tân nói vậy, các đại thần đều sững sờ.

Rốt cuộc Từ Loan Đao có ý đồ gì, lúc đầu không chịu ra tay, kết quả bây giờ e rằng đám người Xiển Giáo đã chuẩn bị xong rồi.

Nếu ra tay vào lúc này, không chừng lại trúng gian kế của Xiển Giáo.

Nhìn ánh mắt của mọi người, Đế Tân không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Tâm tư của tiên trưởng, há lại là thứ chúng ta có thể suy đoán!" Mọi người cũng gật đầu.

Quả thực, Từ tiên trưởng đã làm vậy, chắc chắn có nguyên nhân của ngài ấy.

Thế là, cả vương triều Đại Thương bắt đầu hành động, không ngừng vận chuyển lương thảo ra chiến trường, hy vọng có thể nghênh đón một trận đại quyết chiến. .....

Lúc này trên biên cảnh Tức Quốc, Văn Thái sư và Hoàng Phi Hổ đang lo lắng chờ đợi, trong lòng họ đều biết, nếu Từ Loan Đao không đến nữa, lương thảo của họ sắp cạn rồi.

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến từng đạo phi hồng!

Văn Thái sư và Hoàng Phi Hổ sáng mắt lên, họ biết những luồng độn quang trước mắt chính là khí tức của Từ Loan Đao!

Quả nhiên, khi độn quang dần tan đi, thân hình của Từ Loan Đao và một đám đệ tử Tiệt Giáo dần dần hiện ra.

"Hoàng Phi Hổ tham kiến sư tôn!" "Văn Trọng tham kiến sư thúc!" Trong mắt hai người, không thể che giấu được vẻ kích động.

Những ngày qua, có thể nói là ngày đêm mong ngóng, không ngờ Từ Loan Đao cuối cùng cũng đến.

Đương nhiên, ngoài ra quan truyền lệnh cũng mang đến một tin tốt.

"Bên Triều Ca có tin tức rồi, lương thảo và các vật phẩm chúng ta

cần cũng đang trên đường đến!" Song hỷ lâm môn!

Ngoài ra, hai người thực sự không biết phải hình dung tâm trạng của mình như thế nào.

"Bây giờ tình hình thế nào rồi?" Từ Loan Đao nhìn hai người hỏi.

Văn Trọng tiến lên hành lễ nói: "Tuy đám người Xiển Giáo kia thực lực mạnh mẽ, nhưng căn bản không dám trực tiếp nhúng tay vào trận chiến của chúng ta." Trên mặt Văn Trọng thoáng qua vẻ tự hào.

Dùng những chiến sĩ bình thường, đối đầu với đám người của giặc Chu được tu sĩ Xiển Giáo bảo hộ, thậm chí còn có thể chiếm ưu thế.

Phải nói, điều này tuyệt đối có quan hệ lớn đến sự chỉ huy của Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ.

Từ Loan Đao cũng khá hài lòng với biểu hiện của hai người này.

Hắn vốn tưởng rằng mình kéo dài một tháng không đến, không chừng chiến trường bên này đã bắt đầu sụp đổ.

Nhưng không ngờ, Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ biểu hiện không tồi.

"Từ bây giờ không phân ngày đêm, ra trước trận khiêu chiến, ta không tin đám người đó có thể cứ co rúm trong trận không ra!" Từ Loan Đao sắp xếp.

Văn Thái sư và Hoàng Phi Hổ trong lòng kích động, không ngờ thủ đoạn của Từ Loan Đao lại độc ác như vậy.

Thế là lập tức truyền lệnh xuống, để binh lính vương triều Đại Thương không phân ngày đêm ra trước trận của giặc Chu chửi bới.

Đồng thời hai người cũng sắp xếp các đệ tử Tiệt Giáo, để họ tiếp quản toàn bộ đại quân.

Ngay khi các đệ tử Tiệt Giáo này được phân phối vào trong quân trận, Từ Loan Đao chỉ cảm thấy khí vận tăng vọt.

Thực ra đám đệ tử Tiệt Giáo mà Từ Loan Đao mang đến lần này, có hơn một nửa là Thiện thi, chỉ là Từ Loan Đao đã cho họ thay hình đổi dạng mà thôi.

Thực tế, từ lúc ban đầu để Thiện thi và Ác thi gia nhập Tiệt Giáo, hắn đã chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Những Thiện thi này ở trong quân trận Nhân tộc, trong nháy mắt đã đoạt lấy một lượng lớn khí vận.

Từ Loan Đao thấy vậy trong lòng cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Vô hạn trảm thi lưu, trong Hồng Hoang hiện nay, gần như có thể được coi là một sự tồn tại như hack.

Đặc biệt là sau khi biết luyện chế mặt nạ che giấu khí tức, uy lực thực sự mà công pháp này phát huy càng lúc càng mạnh mẽ.

Về lần Phong Thần đại kiếp này, Từ Loan Đao có một tham vọng: muốn để Tam thi của mình bao thầu toàn bộ Phong Thần Bảng!

Chương 170

Lúc này trong quân trận Đại Chu, binh lính ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi.

Bên tai họ truyền đến tiếng chửi rủa của binh lính Đại Thương.

Đúng là không thể lọt tai!

Lấy gia phả làm bán kính, trên đến tổ tông mười tám đời, dưới đến chắt chít, không một ai thoát được.

Tất cả mọi người đều hận không thể lập tức ra tay, cho đám người Đại Thương này một bài học nhớ đời, nhưng lệnh trên bắt họ phải án binh bất động.

Trong đại trướng trung tâm.

Bên phía Đại Chu, người lĩnh binh là Cơ Phát.

Tuy thực lực chiến đấu của bản thân không mạnh, nhưng dưới sự ép buộc của cha, hắn đã học không ít binh pháp, đối với việc cầm quân đánh trận cũng có chút cảm ngộ.

Tuy đại ca Bá Ấp Khảo cũng không tệ, nhưng tính cách có phần quá nhu nhược, cho nên Cơ Xương trước sau chưa từng coi y là người thừa kế để bồi dưỡng.

Nhưng nhân vật chính ở đây rõ ràng không phải Cơ Phát, mà là một lão giả râu dài phất phơ.

Người này chính là Khương Tử Nha, người được phong làm Tể tướng ở Đại Chu.

Bên cạnh Khương Tử Nha, cũng có không ít đệ tử Xiển Giáo.

Những đệ tử Xiển Giáo này cơ bản đều là đệ tử đời thứ ba, đệ tử

đời thứ hai thực sự, Khương Tử Nha cũng không sai khiến được.

Dù sao những người đó đều có địa vị cao hơn lão.

Đến cả lão gặp họ cũng phải gọi một tiếng sư huynh.

Như Quảng Thành Tử và những người khác, trong đó có không ít người chưa xuống núi.

Những người đã xuống núi thì cũng đang thoải mái ở lại Hạo Kinh, không dễ gì đến chiến trường đầy huyết khí và nhân quả này.

Khương Tử Nha chau mày, trong lòng phiền muộn không thôi.

Từ tình báo nhận được, dường như Từ Loan Đao đã đến quân trận đối diện.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, quân đội vương triều Đại Thương gần đây mới la ó ngày càng dữ dội.

Nhìn bộ dạng kia, rõ ràng là muốn kích động cơn giận của bên mình, dẫn dụ ra trận.

Nhưng cả Khương Tử Nha và Cơ Phát đều biết rõ, đây tuyệt đối là gian kế của Văn Thái sư, bên mình vạn vạn không thể mắc lừa.

Nhưng nếu không xuất binh, cứ để mặc đối phương ở trước trận chửi bới, e rằng đám binh sĩ dưới trướng trong lòng cũng sẽ oán giận.

Đến lúc đó nếu không khống chế tốt, có thể sẽ gây ra binh biến.

Một khi đã gây ra binh biến, dù Khương Tử Nha có bản lĩnh lớn đến đâu, chỉ dựa vào mấy tên đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo dưới tay e rằng cũng không thể đối phó.

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha trong lòng không khỏi tức giận.

Bên Tiệt Giáo, người dẫn đội là tinh anh đời thứ hai, Từ Loan Đao.

Nhìn lại đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, ai nấy chỉ biết ăn hại chờ chết, không hề có ý thức nguy cơ.

Những ngày qua, nếu không phải lão tương đối lanh lợi, đối với binh pháp cũng có chút hiểu biết, lại thêm Cơ Phát ở bên giúp đỡ, e rằng quân đội Đại Chu đã sớm bại rồi.

"Khương tiên trưởng, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Lẽ nào cứ để mặc đám người đối diện kia hoành hành như vậy?" Cơ Phát trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Ngày đêm hắn đều hy vọng Đại Chu có thể thay thế vương triều Đại Thương, trở thành chính thống của Nhân tộc.

Nay khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, lòng hắn đã sớm nóng như lửa đốt.

"Không biết Khương tiên trưởng có thể mời được các vị tiên trưởng trong thành Hạo Kinh không, nếu được, ta đoán vấn đề của chúng ta sẽ được giải quyết dễ dàng." Lúc này, tiên phong đại tướng của phe Đại Chu, Nam Cung Thích cũng lên tiếng.

Khương Tử Nha nghe vậy không khỏi vuốt vuốt bộ râu bạc.

Cách này, lẽ nào lão không biết sao?

Lão không biết thực lực cụ thể của Từ Loan Đao mạnh đến đâu, dù sao lão và Thập Nhị Kim Tiên cũng không phải cùng một đẳng cấp.

Theo lão thấy, Từ Loan Đao đã là đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo, vậy thì thực lực của hắn cùng lắm cũng chỉ ngang ngửa Thập Nhị Kim Tiên mà thôi!

Nhưng bên Tiệt Giáo chỉ có một mình Từ Loan Đao là đệ tử đời thứ hai, trong thành Hạo Kinh lại có đến hai vị Kim Tiên.

Bất kể tin tức từ Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ là thật hay giả, chỉ

cần mấy vị sư huynh của mình đến, quân đội Đại Thương chắc chắn sẽ không đánh mà tan.

Nhưng vấn đề là, Khương Tử Nha nên làm thế nào để mời những vị đại gia đó ra tay?

Dùng vũ lực thì không phải đối thủ của họ, dùng thân phận để ép thì họ là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn lão chỉ là một đệ tử ký danh mà thôi.

Bây giờ trong lòng lão không khỏi có chút oán trách sư tôn của mình.

Đã để lão phụ trách toàn bộ chuyện Phong Thần đại kiếp của Xiển Giáo, vậy thì nên cho lão một thân phận danh chính ngôn thuận, hoặc một linh bảo tượng trưng cho quyền lực.

Như vậy, bất kể sắp xếp ai làm việc gì, cũng sẽ trở nên vô cùng thuận lợi.

Nhưng sự đã đến nước này, cũng không còn đường do dự nữa.

Thế là lão đành viết một bức thư, tìm một binh sĩ đáng tin cậy, giao phó, gửi cho Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Lần này, đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo nhập thế chính là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Phổ Hiền Đạo Nhân. .....

Ba ngày sau, trong thành Hạo Kinh.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Phổ Hiền Đạo Nhân, lúc này đang uống rượu vui vẻ trong một cung điện xa hoa.

Bây giờ đang trong Phong Thần đại kiếp, không chừng ngày nào đó sẽ chết.

Bây giờ không hưởng thụ cho sướng, lẽ nào đợi chết rồi mới hưởng thụ?

Đúng lúc này, một binh sĩ Đại Chu bước vào.

"Hai vị tiên nhân, đây là một bức thư Khương tướng quân gửi cho ngài." Tên lính đó đặt bức thư xuống, sau đó cẩn thận nhìn hai người một cái, rồi vội vã bỏ đi.

Người trong thành Hạo Kinh đều biết, hai vị tiên nhân này tính tình không tốt lắm, động một chút là lấy mạng người.

Đối với hai vị này, không ai là không sợ.

Văn Thù cầm lấy thư, trên mặt thoáng qua vẻ không vui.

Khương Tử Nha đúng là biết ra oai, cầm lông gà làm lệnh tiễn.

Phải biết rằng Phổ Hiền và Văn Thù là sư huynh của lão, càng là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nếu thật sự gặp phiền phức, Khương Tử Nha đáng lẽ phải đích thân đến mời, chứ không phải sai người gửi một bức thư.

Văn Thù mở thư ra, vội vàng liếc qua một cái.

Nhưng sắc mặt ngay sau đó liền trở nên tái mét.

Phổ Hiền không hề hay biết, vẫn đang uống linh tửu, thản nhiên hỏi: "Sao?

Chẳng lẽ tiền tuyến có chuyện, cần chúng ta ra tay?" "Vậy thì mau đi thôi, đi sớm về sớm." Phổ Hiền nói xong, chuẩn bị đi ra ngoài, đến biên cảnh Tức Quốc.

"Đợi đã!" Văn Thù lập tức gọi Phổ Hiền lại.

Sau đó đưa bức thư cho Phổ Hiền.

Phổ Hiền nhìn qua một cái, cũng giống như hắn, sắc mặt đại biến!

Chương 171

"Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao đã đến chiến trường!

Bên Tiệt Giáo ra át chủ bài rồi sao?" Mặt của Phổ Hiền và Văn Thù như quả mướp đắng, lập tức xị xuống.

Nếu là những người khác của Tiệt Giáo, không chừng họ thật sự có cách giữ lại, đưa vào Phong Thần Bảng.

Nhưng đối mặt với Từ Loan Đao, họ thực sự không có chút tự tin nào.

Nói thật, hai người thực sự không muốn đối mặt với Từ Loan Đao.

Trong lòng họ đều biết, với thực lực của mình, đối mặt với Từ Loan Đao thuần túy là hành vi tìm chết!

Phải biết rằng, năm đó Thập Nhị Kim Tiên cùng ra tay, đối mặt với Từ Loan Đao còn bị người ta đè ra đánh.

Mấy lần gần đây cũng thường xuyên ra tay với Từ Loan Đao, nhưng kết quả thì sao?

Chưa bao giờ thành công đánh bại Từ Loan Đao, thậm chí nói thật một chút, đến một vết thương cũng không gây ra được cho hắn!

Nay Thập Nhị Kim Tiên chỉ có hai người, mà Từ Loan Đao lại đang ở trong quân đội vương triều Đại Thương đối diện!

Lúc này trong lòng hai người đối với Khương Tử Nha có thể nói là hận đến nghiến răng.

Khương Tử Nha lẽ nào không biết thực lực của Từ Loan Đao?

Không biết Từ Loan Đao là ác mộng trong lòng của các đệ tử đời thứ hai Xiển Giáo sao?

Kết quả lại cố tình viết một bức thư, bảo họ đến tiền tuyến ứng địch!

Văn Thù nhìn Phổ Hiền vẫn còn đang ngơ ngác, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Lẽ nào quay về núi Côn Luân, đến Kim Khuyết Cung tìm sư tôn cầu cứu?" Nghe Văn Thù nói vậy, Phổ Hiền mới thoát ra khỏi cơn chấn kinh của mình.

Đương nhiên hắn biết lời của Văn Thù là lời nói bất đắc dĩ.

Phong Thần lượng kiếp, mỗi một đệ tử Xiển Giáo đều phải ứng kiếp, đây là thánh dụ do Hồng Quân Đạo Tổ tự mình hạ lệnh!

Nếu không thì trực tiếp tìm một nơi trốn đi là được, cần gì phải ở đây cả ngày lo lắng cho tính mạng?

Hơn nữa họ cũng vừa mới xuống núi, nếu cứ thế này quay về, chưa nói đến có bị các sư huynh đệ cười rụng răng hay không, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tha cho!

"Thôi thôi!

Sự đã đến nước này, chúng ta nói nhiều cũng vô ích?

Cứ đến tiền tuyến xem sao đã!" Cuối cùng Phổ Hiền đạo nhân quyết định.

"Trong thư của Khương Tử Nha cũng không nói, người đối diện nhất định là Từ Loan Đao, thậm chí rất có thể chỉ là người của vương triều Đại Thương hư trương thanh thế mà thôi." Phân tích một hồi như vậy, tuy không tránh khỏi có chút tự an ủi, nhưng chung quy cũng

có lý có cứ.

“Nếu đã như vậy, chúng ta không nên chậm trễ, bây giờ xuất phát!

Dù Từ Loan Đao thật sự ở đó thì sao?

Kẻ sợ chết không phải là người Xiển Giáo!” Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng nói với vẻ mặt quyết liệt.

Thế là hai người không do dự nữa, thân hình lóe lên hóa thành hai đạo phi hồng, bay về phía biên cảnh Tức Quốc. .....

Lúc này trong quân trướng Đại Chu, Khương Tử Nha chỉ cảm thấy uất ức đến cực điểm!

Bây giờ binh lính của vương triều Đại Thương, gần như đổi đủ mọi cách để chửi bới trước cửa, trong đó người bị chửi nhiều nhất chính là Khương Tử Nha.

Binh lính bên mình, sự nhẫn nại của ai nấy cũng đã đến giới hạn, nếu không phải lão cứ đè nén cảm xúc của mọi người, e rằng chỉ cần hai ba ngày nữa, là sẽ xảy ra binh biến!

Nghĩ đến đây, trong lòng lão cũng vô cùng lo lắng.

Hy vọng duy nhất bây giờ đặt vào hai vị sư huynh, nếu họ có thể kịp thời đến, không chừng thật sự có thể xoay chuyển cục diện hiện tại.

Đúng lúc này, hai đạo phi hồng lập tức xuất hiện trước mặt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nhất thời ngây ngẩn.

Ngày đêm mong ngóng, cuối cùng cũng chờ được hai vị sư huynh đến.

Văn Thù và Phổ Hiền, nhìn Khương Tử Nha trước mặt mắt đỏ ngầu, râu gần như bị vặt sạch, trên mặt cũng khá kinh ngạc.

Lẽ nào cầm quân đánh trận lại hao tổn tâm sức đến vậy?

Khương Tử Nha ít nhiều cũng có tu vi trong người, không đến nỗi thành ra bộ dạng này.

Nhìn thấy hai vị sư huynh, hai mắt Khương Tử Nha không khỏi có chút mông lung.

Văn Thù lúc này không khỏi có chút xấu hổ.

Đối mặt với Phong Thần đại kiếp, hắn gần như cả ngày sống trong mơ màng, định rằng trước khi chết phải phóng túng một phen.

Nhưng nhìn lại sư đệ của mình, vì Xiển Giáo mà ngày đêm lao lực, đến mức tâm lực kiệt quệ.

Hai người vốn dĩ khá coi thường Khương Tử Nha, nhưng bây giờ trong lòng lại sinh ra một tia khâm phục.

"Tử Nha sư đệ, bây giờ cục thế thế nào rồi?" Văn Thù mở miệng hỏi.

Khương Tử Nha bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Bây giờ từ quân đội vương triều Đại Thương bên kia truyền đến tin tức, Từ Loan Đao đã dẫn một đám đệ tử Tiệt Giáo đến." "Nhưng không ai biết tin tức này thật hay giả, có lẽ chỉ là gian kế họ tung ra để mê hoặc chúng ta." Mặc dù trong lòng đã ôm quyết tâm tử chiến, nhưng Văn Thù và Phổ Hiền, sau khi nghe đến cái tên Từ Loan Đao, trong lòng không khỏi co rút dữ dội.

"Khương Tử Nha, đồ nhu nhược kia!

Thật không biết năm đó mẹ ngươi vì sao lại sinh ra ngươi, đúng là một tai họa lớn!" "Ha ha ha, ta cứ tưởng Khương Tử Nha của Xiển Giáo lợi hại đến đâu, hóa ra cũng chỉ là một con rùa rụt cổ mà thôi!" "Lũ nhóc con của giặc Chu, thấy chưa?

Thống soái của các ngươi!

Là một con rùa rụt cổ!

Người của giặc Chu ai nấy đều là đồ hèn!" ...

Lúc này, đám binh lính vương triều Đại Thương lại bắt đầu chửi bới.

Những lời lẽ thốt ra cũng không biết ai dạy, khó nghe đến cực điểm!

Đám binh lính trong quân Đại Chu, ai nấy đều nắm chặt hai tay, hai mắt đỏ ngầu, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Nhưng cũng không có cách nào, thống soái của họ không xuất chiến, lẽ nào họ muốn vi phạm quân lệnh?

Văn Thù và Phổ Hiền nghe những lời của đối phương, trong lòng lập tức bốc lên một ngọn lửa vô danh!

"Tử Nha sư đệ, lẽ nào ngày nào đối phương cũng la mắng như vậy sao?" Văn Thù chau mày hỏi.

Khương Tử Nha cũng chỉ bất đắc dĩ gật đầu, mấy ngày nay lão uất ức chết đi được.

Thấy Khương Tử Nha thừa nhận, Văn Thù và Phổ Hiền nhìn nhau một cái, sau đó lập tức hóa thành hai đạo phi hồng bay lên trời.

Sư đệ của mình bị người ta bắt nạt đến mức này, nếu không ra tay, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị người ta xem thường!

Thấy hai sư huynh của mình, không hề thương lượng, trực tiếp xông ra ngoài, Khương Tử Nha trong lòng cũng lập tức hồn bay phách lạc.

Chiến trường giữa Nhân tộc, có thể nói là nơi nào cũng tràn ngập khí nhân quả đậm đặc.

Đến cả những đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo cũng biết rõ, tuyệt đối không thể trực tiếp nhúng tay tham gia vào cuộc chiến này.

Nhưng vạn vạn không ngờ hai vị sư huynh của mình, thân là đệ tử đời thứ hai, lại không biết đạo lý này.

Lẽ nào đây là cái gọi là trong đại kiếp linh đài bị che mờ?

Chương 172

Thậm chí khiến cả những sư huynh thực lực mạnh mẽ cũng tạm thời mất đi lý trí?

Khương Tử Nha trong lúc hoảng loạn, vội vàng ra lệnh nổi trống xuất chiến.

Lão không hy vọng hai vị sư huynh có bất kỳ tổn thất nào trước mặt mình, nếu không sau khi Phong Thần đại kiếp kết thúc, e rằng sư tôn của mình cũng sẽ tìm lão gây phiền phức.

Phổ Hiền và Văn Thù, lúc này trong lòng chỉ lo báo thù cho sư đệ, đã sớm quên đi khí nhân quả đậm đặc trên chiến trường.

Theo hai người thấy, họ không phải là thánh nhân, nhưng cũng tuyệt đối không phải để cho những binh lính phàm nhân này vũ nhục.

Kết quả ra trước cửa doanh trại xem, lại phát hiện nơi đó trống không, nào có bóng người?

Nhưng trước mắt lại có mấy tảng đá, từ bên trong thỉnh thoảng lại truyền ra từng tiếng chửi rủa.

Mấy tảng đá này, chính là Lưu Âm Thạch thường thấy nhất trong giới tu luyện, rõ ràng không phải do phàm nhân làm ra.

Văn Thù và Phổ Hiền lập tức nổi giận.

Họ biết đây tuyệt đối là thủ đoạn của đệ tử Tiệt Giáo, đám người Tiệt Giáo này đúng là không từ thủ đoạn, thực sự khiến người ta tức giận!

Đúng lúc này, sau lưng họ truyền đến một trận tiếng trống, sau đó vô số binh sĩ Đại Chu như thủy triều ùa ra.

Rõ ràng, bên này cũng quyết định xuất binh rồi!

Văn Thù và Phổ Hiền, cũng là lần đầu tiên tham gia vào chiến trường Nhân tộc.

Nhìn binh lính Đại Chu vô biên vô tận, ai nấy đều mang sát ý, tâm thần của họ cũng không khỏi chấn động.

Quân trận!

Thân ở trong đó, không thể tự chủ, tâm cảnh của bất kỳ ai cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi quân trận.

Khương Tử Nha vì cứu sư huynh của mình, nên mới chủ động xuất binh.

Nhưng nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ treo Khương Tử Nha lên đánh!

Mẹ kiếp, dưới Phong Thần lượng kiếp, Văn Thù và Phổ Hiền vốn đã linh đài bị che mờ, không biết phải trái.

Kết quả bây giờ, chiến trường vốn không một bóng người đối với hai người ảnh hưởng tương đối nhỏ, nhưng Khương Tử Nha lại phái ra nhiều binh sĩ Đại Chu như vậy ngay từ đầu, quả thực là muốn lấy mạng của Văn Thù và Phổ Hiền a!

Thấy phe Đại Chu cuối cùng cũng xuất binh, theo từng tiếng trống trận vang lên, phe vương triều Đại Thương cũng bắt đầu phái người ra.

Trong nháy mắt, cả chiến trường đâu đâu cũng tràn ngập khí nhân quả đậm đặc, toàn bộ đều liên quan đến nhân quả của Nhân tộc.

Nơi đây đã trở thành cấm địa của người tu luyện.

Lúc này Văn Thù và Phổ Hiền, hoàn toàn không biết mình đã rơi vào tuyệt cảnh.

Cứ thế này, không chừng lúc nào đó thần hồn của hai người sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp, cuối cùng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Khương Tử Nha vốn định để hai sư huynh quay về trước, đợi đệ tử Tiệt Giáo ra tay, mới để Văn Thù và Phổ Hiền lên.

Nhưng lúc này Văn Thù và Phổ Hiền, sao lại nghe lệnh của Khương Tử Nha?

"Sư đệ không cần lo lắng, hai người chúng ta trong lòng tự có chừng mực.

Đám binh lính của vương triều Đại Thương này, tất cả đều đáng chết!" Văn Thù nghiến răng nghiến lợi nói.

Khương Tử Nha cũng có chút dở khóc dở cười.

Hai người rõ ràng đều đã linh đài bị che mờ, bây giờ bên này, chỉ có một mình lão, vì thân mang tướng Phi Hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng, trong lần đại kiếp này vẫn có thể giữ được linh đài thanh minh.

Nhưng khổ nỗi lão thực sự lời nói không có trọng lượng, căn bản không thể thuyết phục được Phổ Hiền và Văn Thù.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khương Tử Nha cũng không khỏi dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc.

Lúc này quân trận của vương triều Đại Thương, cũng đã sớm bày ra trận thế, chiến tranh sắp nổ ra!

Sự việc đã đến nước này, không phải Khương Tử Nha có thể khống chế được nữa.

Đánh cũng phải đánh, không đánh cũng phải đánh!

Hoàng Phi Hổ đi đầu, nhìn thấy Khương Tử Nha, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

“Khương Tử Nha!

Làm rùa rụt cổ lâu như vậy, hôm nay cuối cùng cũng ló đầu ra rồi.” Lời của Hoàng Phi Hổ, không làm Khương Tử Nha tức giận bao nhiêu, ngược lại khiến Văn Thù và Phổ Hiền trở nên vô cùng phẫn nộ.

“Tên giặc to gan!

Ta thấy ngươi đúng là sống chán rồi!” Văn Thù gầm lên một tiếng, sau đó chuẩn bị ra tay với Hoàng Phi Hổ!

Phải biết rằng, Hoàng Phi Hổ tuy đã bái Từ Loan Đao làm sư, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một phàm nhân không tu luyện mà thôi.

Một khi Văn Thù và Phổ Hiền ra tay với Hoàng Phi Hổ, lại thêm thân phận của Hoàng Phi Hổ, ở vương triều Đại Thương cũng tương đối tôn quý.

Dù sao cũng là Võ Thành Vương!

Nếu Phổ Hiền và Văn Thù, thật sự ra tay với Hoàng Phi Hổ, nhân quả mà họ gánh trên người thực sự quá đáng sợ.

Nhưng không để Khương Tử Nha lo lắng quá lâu, chỉ thấy phe vương triều Đại Thương, sau khi thấy Văn Thù ra tay, cũng có một đạo phi hồng bay ra.

Rõ ràng đó là một vị đệ tử Tiệt Giáo.

Người này vừa ra tay đã lập tức đứng trước mặt Hoàng Phi Hổ.

Khương Tử Nha lập tức thở phào một hơi.

Như vậy mới đúng chứ!

Đệ tử Xiển Giáo đối chiến đệ tử Tiệt Giáo.

Phàm nhân sĩ tốt đối chiến phàm nhân sĩ tốt.

Như vậy, vừa không cần lo lắng về nhân quả sinh ra, cũng không cần lo lắng thiên phạt giáng xuống.

Văn Thù nhìn vị đệ tử Tiệt Giáo đang cản trước mặt mình, trước tiên sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Hắn thậm chí còn không biết tên của vị đệ tử Tiệt Giáo này.

Chắc chắn là một nhân vật vô danh.

Xem ra lần này người của Tiệt Giáo đến thực sự không nhiều, thực lực cũng không đặc biệt cao, Văn Thù và Phổ Hiền chắc chắn có thể dễ dàng đối phó.

Vốn lo lắng Từ Loan Đao sẽ ở đây, không ngờ chỉ là một phen hú vía.

Lúc này hắn nhìn vị đệ tử Tiệt Giáo trước mặt, trong ánh mắt thoáng qua vẻ chế giễu.

"Ngươi là ai, báo danh!

Ta không bao giờ chém kẻ vô danh." Văn Thù nói với vẻ kiêu ngạo.

Nhưng vị đệ tử Tiệt Giáo đối diện, dường như không định trả lời, trực tiếp lấy ra linh bảo, hung hăng tấn công về phía Văn Thù.

Văn Thù trong lòng vô cùng khinh thường, hắn có thể cảm nhận được thực lực của gã đối diện, thực sự không mạnh.

Hai người lập tức lao vào đánh nhau, Văn Thù ra tay ung dung, ngược lại vị đệ tử Tiệt Giáo đối diện có vẻ hơi lúng túng.

Khương Tử Nha thấy cảnh này, không khỏi thở phào một hơi, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Đã có Văn Thù và Phổ Hiền chặn được đám đệ tử Tiệt Giáo kia, thế là Khương Tử Nha dứt khoát phát động tấn công, dẫn theo vô số

binh lính, tấn công quân đội vương triều Đại Thương.

Chỉ là, binh lính bên Đại Chu ai nấy đều hai mắt đỏ ngầu, tinh thần uể oải.

Mấy ngày qua bị Đại Thương hành hạ không ra hình người, không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Chương 173

Trong nháy mắt, phe Đại Chu đã lộ ra vẻ yếu thế!

May mà đúng lúc này, thủ đoạn của Văn Thù đã có hiệu quả.

Chỉ thấy một kiếm vung ra, đệ tử Tiệt Giáo đối diện lập tức hộc máu bay ngược ra sau, cuối cùng một luồng hồn phách phiêu diêu bay ra.

"Mau lấy Phong Thần Bảng ra, thu hồn phách của hắn vào!" Khương Tử Nha vội vàng lấy Phong Thần Bảng ra, thu lấy luồng tàn hồn đó.

Nào biết, lúc này Từ Loan đang từ xa nhìn chằm chằm động tác của Khương Tử Nha, trên mặt lộ ra một nụ cười gian kế đã thành.

Lúc này Phổ Hiền và Văn Thù, trong lòng cười như nở hoa.

Không ngờ đám người Tiệt Giáo lại dễ bị đánh bại như vậy.

Thậm chí Văn Thù cảm thấy mình còn chưa tốn bao nhiêu sức lực, đã đánh bay cả hồn phách của tên đệ tử Tiệt Giáo kia.

Quá phấn khích.

Hai người bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức chiến đấu, thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác rằng dù Từ Loan Đao có ở đây, họ cũng dám ra tay đấu một trận.

Ở nơi không xa đang quan sát tình hình chiến sự của bên này, Khương Tử Nha, sau khi dùng Phong Thần Bảng thu hồn phách của tên đệ tử Tiệt Giáo kia, cũng đúng lúc nịnh hót một câu.

"Hai vị sư huynh, thực sự cao tay!

Đệ tử Tiệt Giáo mạnh như vậy, mà lại bị đánh chết một cách nhẹ

nhàng!" Nghe lời của Khương Tử Nha, Văn Thù và Phổ Hiền trong lòng càng thêm đắc ý.

Thậm chí họ còn cảm thấy ra tay hoàn toàn là chuyện nhỏ!

Đệ tử Tiệt Giáo ở mức độ này, chỉ cần đệ tử đời thứ ba ra tay là có thể giải quyết.

Binh lính phe Đại Chu, thấy tiên trưởng nhà mình, đánh chết đệ tử Tiệt Giáo, vẻ mặt mệt mỏi ban đầu lại phấn chấn lên!

Thấy cảnh này Khương Tử Nha, trong ánh mắt cũng thoáng qua một tia vui mừng.

"Các chàng trai Đại Chu nghe đây, đám người Đại Thương trước mắt, chẳng qua chỉ là một đám hổ giấy mà thôi, tuy trông hung hãn, nhưng chọc một cái là thủng!

Tất cả xông lên cho ta!"" Phải nói, Khương Tử Nha này đúng là có chút tài năng quân sự, trong lòng hắn biết rõ, đây chính là một cơ hội tốt để vực dậy sĩ khí.

Nghe lời của Khương Tử Nha, đám người Đại Chu ai nấy cũng hưng phấn, gào thét như sói con xông lên.

Thế nhưng, sắc mặt của Hoàng Phi Hổ và những người khác ở đối diện vẫn không thay đổi.

Văn Thái sư và Hoàng Phi Hổ dường như đã sớm đoán trước được tình hình này, lập tức chỉ huy quân đội Đại Thương bày ra một trận thế.

Quân đội Đại Chu vốn đang dần lên tinh thần, khi tấn công quân trận của vương triều Đại Thương, lại như gặp phải hổ chặn đường, căn bản không thể công vào được!

Hoàng Phi Hổ trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đắc ý, nói với Văn

Thái sư bên cạnh: "Xem ra phương trận pháp mà sư tôn cho, thực lực quả nhiên mạnh mẽ!

Nhiều người của Đại Chu như vậy, tấn công như thủy triều mà cũng bị chặn lại!" Đúng vậy, trận pháp mà quân đội Đại Thương đang xây dựng, chính là do Từ Loan Đao cung cấp.

Đây chính là Thái Ất Khốn Tiên Trận!

Là một môn trận pháp mà Từ Loan Đao năm đó tiện tay lật ra từ trong bảo khố của Xiển Giáo.

Tuy không có linh lực vận chuyển, nhưng cái gọi là trận pháp, một khi đã triển khai, vốn là thuận theo thiên thế.

Trận pháp chỉ có thể phát huy hiệu quả lớn nhất trong các trận chiến quy mô lớn.

Cho nên lần này, sau khi quân đội vương triều Đại Thương thi triển, lập tức có hiệu quả rõ rệt.

Đúng lúc này, từ trong doanh trại của vương triều Đại Thương, lại đột nhiên chạy ra năm sáu đệ tử Tiệt Giáo.

Thấy cảnh này, Phổ Hiền và Văn Thù thậm chí còn lười ra tay.

Họ nói với mấy đệ tử đời thứ ba: "Đám đệ tử Tiệt Giáo này thực lực không mạnh, vừa hay để các ngươi luyện tay, cũng không thể cứ sống dưới sự che chở của ta mãi được." Hai người chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời.

Phong thái cao nhân mười phần!

Đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo này, nghe lời của Phổ Hiền và Văn Thù, ai nấy đều xoa tay, trong mắt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Đã muốn thể hiện tài năng từ lâu rồi!

Chỉ là bị Khương Tử Nha kiềm chế, nói rằng chiến trường Nhân

tộc sẽ khiến họ gánh phải nhân quả to lớn.

Nhưng bây giờ sư thúc Phổ Hiền và sư thúc Văn Thù đều đã cho phép ra tay, sao có lý do từ chối!

Thế là đám người này nghênh đón các đệ tử Tiệt Giáo đang xông tới, tế ra pháp bảo của mình tấn công.

Hai bên qua lại, trông cũng khá đặc sắc.

Thực lực đều tương đương nhau, cho nên đối phó, chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không xảy ra sai sót.

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên cảm thấy khí huyết và linh khí trong lúc chiến đấu, vận chuyển có cảm giác ngưng trệ.

Giống như một cỗ máy dùng lâu mà không được tra dầu vậy!

Sắc mặt của mấy đệ tử đời thứ ba Xiển Giáo, lập tức đại biến.

Vốn hai bên đang thế quân lực địch, nhưng bây giờ linh lực vận chuyển xảy ra sai sót, vào thời khắc quan trọng này, chỉ cần xảy ra bất kỳ một sai sót nhỏ nào, cũng đều là chí mạng.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hoảng.

Đám đệ tử Tiệt Giáo kia, ai nấy đều ngơ ngác.

Họ không rõ vì sao đám đệ tử Xiển Giáo này, lại đột nhiên xảy ra tình trạng như vậy.

Nhưng họ cũng biết, cơ hội không thể bỏ lỡ, mất đi sẽ không trở lại.

Đã có một cơ hội nhất kích tất sát như vậy, đám người Tiệt Giáo đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Thế là họ lần lượt thi triển thủ đoạn mạnh nhất, tấn công về phía đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo.

Đám người Xiển Giáo sau khi bị tấn công, sắc mặt ai nấy đều lập tức đại biến.

Trong trận chiến ở cấp độ này, chỉ cần xuất hiện một sai sót nhỏ, cũng có thể khiến họ rơi vào tuyệt cảnh.

Quả nhiên, không lâu sau, đám người này dần dần không thể chống đỡ.

Cuối cùng từng người hộc máu mà chết!

Sắc mặt tất cả mọi người đều vô cùng khó coi, chỉ thấy một luồng u hồn, từ trong thi thể bay ra.

Những hồn phách này ai nấy đều oán độc nhìn đám đệ tử Tiệt Giáo, biết rằng sự việc đã đến nước này, cũng chỉ đành vào Phong Thần Bảng.

Chỉ là như vậy, linh hồn của họ chỉ có thể ký thác trong Phong Thần Bảng, vĩnh viễn không có ngày lật mình.

Ngay khi linh hồn của đám người này, chuẩn bị được Khương Tử Nha thu vào Phong Thần Bảng, một bóng người toàn thân bao phủ trong áo choàng đen, đột nhiên xuất hiện.

"Thân Công Báo, là ngươi?" Khương Tử Nha lập tức kinh hô một tiếng.

Tuy lão biết Thân Công Báo đã đầu quân cho Tiệt Giáo, nhưng không ngờ lại đến vào lúc này.

Gã này cũng giống như Khương Tử Nha, thân mang tướng Phi Hùng.

Chỉ thấy Thân Công Báo cười lạnh một tiếng, sau đó tế ra một cây thiết tiên tỏa ra ánh sáng đen, hung hăng đánh về phía mấy linh hồn đã mất đi thân xác.

Đám người này lập tức phát ra một trận kêu la thảm thiết, sau đó toàn bộ thân hình đều tan biến trong trời đất.

Vốn dĩ, đánh chết những người đáng lẽ nên lên bảng này, nhân quả mà Thiên Đạo giáng xuống, tuyệt đối không phải người bình thường có thể gánh vác.

Chỉ là Thân Công Báo thân mang tướng Phi Hùng, lại thêm tay cầm Đả Thần Tiên, những nhân quả này đối với hắn dường như không tồn tại.

"Thân Công Báo, ngươi to gan thật!

Lẽ nào ngươi không sợ bị sư tôn trách phạt sao?" Khương Tử Nha tức giận mắng.

Chương 174

Chỉ là Thân Công Báo nghe những lời này, chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

"Sư tôn chó má!

Bây giờ ta là người của Tiệt Giáo!

Người của Xiển Giáo không xứng vào Phong Thần Bảng!" Hận ý của Thân Công Báo đối với Xiển Giáo, thực sự quá sâu!

Năm đó hắn vất vả tu luyện, chỉ để có thể ngẩng đầu trong Xiển Giáo.

Kết quả trên có sở thích, dưới có bắt chước.

Chính vì Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chút thiện cảm nào với yêu tộc, nên đệ tử dưới trướng của ông ta cũng chưa bao giờ coi hắn là sư huynh đệ.

Ở Xiển Giáo, hắn đã chịu không biết bao nhiêu tủi nhục!

Thậm chí sau khi hắn bỏ đi Tiệt Giáo, mấy vị Kim Tiên của Xiển Giáo, còn liên thủ vây giết hắn, suýt nữa đã lấy mạng hắn.

Nếu không phải Thân Công Báo phúc lớn mạng lớn, nếu không phải Từ Loan Đao sư huynh của hắn đến kịp lúc, không chừng bây giờ hồn đã về chín suối rồi!

Cho nên hận ý đối với đệ tử Xiển Giáo, đã đến cực hạn.

Nay không lâu trước, gần đến đại kiếp, không ngờ Từ Loan Đao lại trực tiếp giao Đả Thần Tiên cho hắn, chuyện này đối với hắn là một sự tin tưởng lớn nhất.

Khi vừa nãy Từ Loan Đao bảo hắn đập tan toàn bộ linh hồn của

những kẻ thất bại, Thân Công Báo mới không chút do dự ra tay, không hề chần chừ.

Khương Tử Nha ngơ ngác!

Phổ Hiền và Văn Thù cũng ngơ ngác.

Đổi lại là ai, cũng không ngờ sẽ có cục diện như thế này.

Mấy đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, thậm chí còn không có cơ hội vào Phong Thần Bảng, trực tiếp hóa thành tro bụi, biến mất trong thế giới này.

Cách duy nhất để cứu họ, là vớt thần hồn của họ từ dòng sông thời gian, nhưng đó cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Trừ phi có người có thể cảm ngộ được sức mạnh của pháp tắc thời gian, thậm chí có thể dễ dàng vận dụng sức mạnh của pháp tắc thời gian!

"Thân Công Báo!

Việc làm của ngươi thực sự quá đáng!

Ngươi không sợ người Tiệt Giáo chỉ lợi dụng ngươi như một con cờ sao!" "Chỉ là trong Phong Thần đại kiếp, lợi dụng tướng Phi Hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng của ngươi mà thôi!" Văn Thù nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Rõ ràng, hắn định trực tiếp dụ dỗ.

Trong lòng họ đều biết, nếu để Thân Công Báo cầm Đả Thần Tiên, cứ thế này tùy tiện thu thập thần hồn của đệ tử Xiển Giáo, vậy thì đệ tử Xiển Giáo, e rằng đến chết cũng không dám chết!

Thực tế, Khương Tử Nha cũng hoàn toàn có thể không thu nạp thần hồn của đệ tử Tiệt Giáo vào Phong Thần Bảng.

Dù sao, Phong Thần Bảng cũng đang ở trong tay lão.

Nhưng đám người Xiển Giáo, đương nhiên cũng hy vọng Phong Thần đại kiếp có thể kết thúc sớm.

Phải biết rằng, lần lượng kiếp này, vì các loại kế sách của Từ Loan Đao, nên Xiển Giáo từ đầu đã luôn ở trong thế bị động.

Cho nên, nếu có thể thu nạp toàn bộ người của Tiệt Giáo vào Phong Thần Bảng, cũng có nghĩa là Phong Thần đại kiếp có thể kết thúc sớm hơn.

Văn Thù và Phổ Hiền, thấy Thân Công Báo dám uy hiếp, sắc mặt ai nấy đều trở nên vô cùng khó coi.

Họ không khỏi muốn trực tiếp ra tay, đánh chết Thân Công Báo, cũng đỡ phải có nhiều phiền phức như vậy!

Nhưng Khương Tử Nha thấy cảnh này suýt nữa kinh hô ra tiếng.

Mệnh cách của Thân Công Báo, trong Phong Thần lượng kiếp là tồn tại không dính nhân quả!

Nếu hai người thật sự đánh chết Thân Công Báo, vậy thì trực tiếp lên bảng ứng kiếp luôn, căn bản không cần những phiền phức sau này nữa.

Nhưng, lúc này Từ Loan Đao đang ở trong quân trận của vương triều Đại Thương, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Thân Công Báo chết trước mặt mình.

Thế là hắn không nói một lời, trực tiếp hóa thành một đạo phi hồng hiện thân, chặn trước mặt Văn Thù và Phổ Hiền.

Vừa thấy bóng dáng của Từ Loan Đao, cơn ác mộng từ tận đáy lòng lại bắt đầu trỗi dậy trong lòng Văn Thù và Phổ Hiền.

Hai người cũng lập tức giật mình một cái, linh đài vốn hỗn độn trong đầu lúc này cũng lập tức trở nên rõ ràng, trong lòng dâng lên

cảm giác cay đắng vô cùng.

Ai cho họ cái gan!

Trực tiếp xông vào chiến trận của Nhân tộc!

Họ có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này trên người mình đang truyền đến áp lực cực lớn.

Khí nhân quả đậm đặc, khiến cho mọi hành động của họ trên chiến trường đều trở nên ngưng trệ.

Từ Loan Đao lạnh mặt nói: "Bây giờ đã biết vì sao mấy tên đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo kia lại bị ta đánh chết rồi chứ?" "Phải biết rằng, Nhân tộc tuyệt đối là nhân vật chính của thế giới này, nhân quả của họ tuyệt đối không thể dễ dàng gánh vác!" Nghe lời của Từ Loan Đao, Phổ Hiền và Văn Thù mới phản ứng lại.

Mấy tên đệ tử đời thứ ba kia, ai nấy đã ở trên chiến trường không biết bao lâu, nhân quả trên người so với họ, tuyệt đối chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Ở trên chiến trường như vậy, linh lực vận chuyển tự nhiên cũng vô cùng ngưng trệ.

Như vậy, tất cả đều là gian kế của Từ Loan Đao!

Thậm chí không chừng hắn đã sớm xuống núi nhập thế ứng kiếp, chỉ là vì muốn để người của Xiển Giáo dính phải những nhân quả này, nên mới ở lại thành Triều Ca!

Lúc này Hoàng Phi Hổ và Văn Trọng, cũng như những đệ tử Tiệt Giáo đi theo Từ Loan Đao, lúc này cũng mới hiểu ra, vì sao Từ Loan Đao lại ở lại thành Triều Ca một tháng.

Sau khi phản ứng lại, tất cả mọi người đều kính phục nhìn Từ Loan Đao, không ngờ Từ Loan Đao bình thường trông không đáng tin,

lại có kế sách như vậy!

Từ Loan Đao trên mặt mang theo một nụ cười, e rằng đám người này cũng không biết, vị đệ tử Xiển Giáo vừa bị Văn Thù và Phổ Hiền đánh chết, thực tế chính là một Thiện thi của Từ Loan Đao.

Chỉ là, cái gọi là "tử vong" của Thiện thi, thực ra cũng không phải là tử vong theo đúng nghĩa, mà là giả chết dưới sự che đậy của mặt nạ liễm tức.

Hồn phách thực sự bị tách ra, chỉ là một tia thần hồn mà thôi.

Như vậy, đến lúc phong thần, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp để cho đám Tam thi này, nhục thân phong thần!

Văn Thù và Phổ Hiền, đương nhiên không biết tâm tư của Từ Loan Đao, bây giờ họ đang chìm trong nỗi sợ hãi sâu sắc.

Đối mặt với Từ Loan Đao, bản thân họ gần như không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Huống hồ bây giờ, bị nhân quả quấn thân, tu vi cả người thậm chí không thể phát huy được bảy tám phần.

Như vậy, đối mặt với Từ Loan Đao căn bản không thể chống đỡ!

Từ Loan Đao trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, sau đó trực tiếp lấy ra Phiên Thiên Ấn, hung hăng đập về phía Văn Thù.

Văn Thù trong cơn nguy cấp, chỉ đành chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng đối mặt với công kích nhanh như chớp của Từ Loan Đao, căn bản không thể tránh né!

Cuối cùng thân xác của hắn, hoàn toàn bị Phiên Thiên Ấn đập xuống, biến thành một đống thịt nát!

Đáng thương cho một Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, nếu không có Từ Loan Đao ra tay, e rằng lần Phong Thần đại kiếp này, ít nhất

cũng có thể gia nhập Tây Phương Giáo, ít nhất cũng không đến nỗi rơi vào kết cục thân vẫn.

Từ Loan Đao trên mặt khẽ cười, tiện tay thu lấy thần hồn đang hoảng hốt của hắn.

Chết rồi ư?

Khương Tử Nha và Phổ Hiền đều sững sờ ngay lập tức.

Không ngờ Từ Loan Đao ra tay quyết đoán đến vậy, hoàn toàn không nể nang chút tình cảm nào.

Phổ Hiền sau khi hoàn hồn liền lập tức hóa thành một luồng độn quang, không thèm ngoảnh đầu lại mà lao thẳng về phía xa.

Gã biết rằng, dù thực lực có mạnh đến đâu, có tự phụ thế nào, ở lại đây chỉ có một con đường chết.

Chương 175

Cái chết đẫm máu của Văn Thù chính là bài học!

Nghĩ đến thủ đoạn của ác ma Từ Loan Đao, tốc độ của Phổ Hiền thoáng chốc tăng thêm một bậc, thậm chí còn trực tiếp cắn nát đầu lưỡi, thiêu đốt tinh huyết để bắt đầu bỏ chạy.

Khương Tử Nha bây giờ cũng hoảng lắm!

Nhưng biết làm sao được, gã không chỉ là một tu sĩ, mà còn là thống soái của toàn bộ đại quân Đại Chu!

Nếu gã là người đầu tiên lâm trận bỏ chạy, cả Đại Chu sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Vì vậy, gã chỉ có thể nghiến răng ra lệnh: "Tất cả mọi người nghe lệnh!

Tiền quân biến hậu quân, bắt đầu rút lui!" Nói xong, gã dẫn người lao nhanh về phía sau.

Binh lính Đại Chu vốn đã thấy Từ Loan Đao ra tay, tiên trưởng phe mình trong nháy mắt bị giết chết một người, từ lâu đã mất hết ý chí chống cự.

Bây giờ nghe lệnh của Khương Tử Nha, cả đám người như vỡ đê, chen chúc nhau rút về phía sau.

Hoàng Phi Hổ và Văn Trọng thấy vậy, hai mắt tức thì sáng lên.

Tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng "đánh chó rơi xuống nước" này!

Người của vương triều Đại Thương, ai nấy trên mặt đều lộ vẻ phấn khích.

Cuối cùng cũng đến lượt họ phản kích!

Trong nháy mắt, họ bắt đầu phản công, hung hãn truy sát đám binh lính Đại Chu.

Người bên phía Đại Chu lúc này chỉ một lòng muốn chạy trốn, hoàn toàn không có tâm tư chống cự, có người muốn quay đầu lại cũng lập tức bị người bên cạnh lôi kéo chạy về phía sau.

Chỉ trong một lần này, binh lính của phe Đại Chu đã tổn thất đến ba thành quân số!

May mắn là bất kể là Khương Tử Nha hay Phổ Hiền đã trốn đi trước đó, cả hai đều giữ được tính mạng.

Trở về trong doanh trướng, lúc này Cơ Phát vốn đang trấn giữ trung quân, nay thấy Khương Tử Nha mặt mày xám xịt bước vào, tức thì lộ vẻ kinh hãi thất sắc.

Gã vạn lần không ngờ, Khương Tử Nha lại có lúc thảm hại đến thế!

Bình thường, dù Khương Tử Nha có rối rắm đến đâu cũng sẽ chú ý đến hình tượng của mình.

Nhưng lúc này, vẻ mặt thất hồn lạc phách của gã trông như vừa bị ai đó hung hăng sỉ nhục một trận.

"Hòa đàm!

Chúng ta bây giờ phải tìm cách hòa đàm!" Khương Tử Nha vội vã nói.

Bây giờ trong lòng gã đã hoàn toàn sụp đổ.

Thực lực của Từ Loan Đao thực sự quá mạnh, ngay cả Phổ Hiền và Văn Thù hai người liên thủ cũng chỉ có nước bỏ chạy!

Cứ tiếp tục thế này, Phong Thần đại kiếp cũng không cần bắt đầu

nữa, người của Xiển Giáo cứ trực tiếp tự sát từng người một rồi lên Phong Thần Bảng là xong.

Như vậy ngược lại còn có thể giữ được thần hồn, không đến mức hồn bay phách tán.

Thấy Cơ Phát vẻ mặt mờ mịt, Khương Tử Nha thở dài một hơi, bất đắc dĩ phải kể lại sự lợi hại của Từ Loan Đao.

Cơ Phát không rõ thực lực của Từ Loan Đao là khái niệm gì, nhưng khi nghe nói trận chiến này đã tổn thất hơn ba thành binh lực, gã lập tức giơ cả hai tay hai chân tán thành việc hòa đàm!

Nếu tổn thất nhiều người như vậy, e rằng cuộc chiến này không cần kéo dài quá lâu, chỉ cần năm sáu ngày, đại quân vương triều Đại Thương đã có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ!

Thế là Cơ Phát và Khương Tử Nha hai người lập tức sắp xếp rút quân, bắt đầu thu hẹp toàn bộ binh lực vào trong thành trì của Đại Chu, một lòng làm tốt công tác phòng thủ.

Đồng thời họ cũng liên danh viết một bức thư, suốt đêm gửi đến Hạo Kinh thành. ...

Bên trong Hạo Kinh thành, trong vương cung.

Lúc này Tây Bá Hầu vẫn chưa kịp đổi phong hào, vẫn tự xưng là Hầu, chỉ là cung điện đã được sửa sang lại một phen, bây giờ có thể gọi là vương cung.

Gã có thể cảm nhận được, tuổi thọ của mình thực ra không còn lại bao nhiêu, gã cũng không ngờ rằng, ở cái tuổi này rồi mà lại có cơ hội tranh đoạt vị trí chính thống nhất của cả Nhân tộc! 32.

Tiền tuyến gần đây luôn không có tin tức truyền về, nhưng gã tin rằng không lâu sau, cùng với việc lôi kéo được ngày càng nhiều chư hầu, thực lực của họ chắc chắn sẽ ngày càng mạnh hơn.

Đến lúc đó, thiên hạ chẳng phải sẽ nằm trong lòng bàn tay của gã sao!?

Đúng lúc này, một thị giả vội vã bước vào, sau đó cẩn thận đưa cho Cơ Xương một bức thư.

Cơ Xương biết là thư từ tiền tuyến gửi về!

Thế là gã vội vàng mở ra, muốn xem xem đội quân phía trước lại có tin thắng trận nào truyền về.

Nhưng khi đọc xong nội dung trong thư, cả khuôn mặt gã tức thì biến thành một màu xanh mét!

"Hòa đàm!

Bắt ta hòa đàm!

Bản vương là người mang thiên mệnh, sao có thể hòa đàm với Đế Tân!" Cơ Xương gầm lên giận dữ, xé nát bức thư thành từng mảnh vụn.

Vô số ngọc giản trên bàn cũng bị gã hung hăng gạt xuống.

Bá Ấp Khảo đứng bên cạnh, tức thì im lặng như ve sầu mùa đông.

Trong lòng chàng biết rõ cha mình khao khát cuộc chiến này đến mức nào.

Bây giờ xem ra, chiến sự ở tiền tuyến đã thất bại, đến mức anh trai mình và vị tiên trưởng tên Khương Tử Nha kia phải đề nghị hòa đàm!

Nghĩ đến đây, Bá Ấp Khảo lo lắng nhìn cha mình, sợ rằng Cơ Xương trong lúc tức giận sẽ trút giận lên đầu mình!

Nhưng theo ngọn lửa giận trong lòng Cơ Xương dần dần tiêu tan, gã cũng bình tĩnh lại.

Nhìn từ bức thư này, thực ra không phải là không có cơ hội, chỉ là bây giờ Đại Chu cần thời gian để phát triển.

Một khi khí vận của Đại Chu tăng lên, những tu sĩ kia chưa chắc đã dám ra tay với họ.

Hơn nữa, chỉ cần có đủ thời gian, Xiển Giáo chưa chắc không nghĩ ra được cách đối phó với Từ Loan Đao!

"Kéo dài thời gian sao..." Cơ Xương vuốt vuốt bộ râu, con ngươi đảo một vòng, không biết đang suy tính điều gì.

Đúng lúc này, ánh mắt của gã cuối cùng cũng dừng lại trên người Bá Ấp Khảo.

Trong lòng Bá Ấp Khảo lập tức cảm thấy không ổn.

Chàng biết, Cơ Xương rõ ràng định lấy mình ra khai đao rồi!

Chỉ là lần này, không biết Cơ Xương lại muốn trút giận lên người mình như thế nào.

"Bá Ấp Khảo, vi phụ đối xử với con bao năm nay cũng không tệ phải không?" Trận đòn roi trong tưởng tượng không hề xuất hiện, ngược lại Cơ Xương lại dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa hỏi.

Bá Ấp Khảo sững sờ một lúc, sau đó gật đầu một cách cứng nhắc.

"Nếu đã như vậy, bây giờ Đại Chu ta cần cầu hòa với Đại Thương, con hãy thay ta làm con tin đến quân doanh của chúng, cũng để đối phương yên tâm về ta." Cơ Xương nhìn vào mặt Bá Ấp Khảo, trên mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Sắc mặt Bá Ấp Khảo thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Vào lúc này, bắt chàng đến Đại Thương làm con tin, chẳng phải là muốn mạng của chàng sao!

Mâu thuẫn giữa Đại Chu và Đại Thương hiện nay đã đến mức

gần như không thể điều hòa.

Nếu họ nghe nói con trai trưởng của Tây Bá Hầu đến Đại Thương, e rằng những binh lính và bá tánh kia nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống chàng!

"Sao, con không muốn à?" Thấy Bá Ấp Khảo im lặng hồi lâu không nói, giọng điệu của Cơ Xương không khỏi bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Chương 176

Đối với đứa con trai trưởng này, gã thực sự chán ghét đến cùng cực.

Tính cách không nói, cũng không biết giống ai, yếu đuối đến mức không có chút cốt khí nào.

Quan trọng nhất là, đối với binh pháp và thuật trị quốc, chàng ta không có chút hứng thú nào, như vậy có khác gì một kẻ vô dụng?

Đúng vậy!

So với Cơ Phát, Bá Ấp Khảo trong mắt gã chẳng khác nào một kẻ vô dụng, thậm chí nếu ông trời cho gã thêm một cơ hội nữa, gã nhất định sẽ không sinh ra Bá Ấp Khảo!

Có một đứa con trai như vậy, quả thực là làm mất mặt Tây Bá Hầu đường đường!

Nghe giọng điệu lạnh lùng của Cơ Xương, Bá Ấp Khảo cuối cùng cắn răng, gật đầu đồng ý.

Không còn cách nào khác.

Theo chàng thấy, có lẽ đây là số mệnh của mình.

Nếu đã là một kẻ vô dụng, có thể dùng một mạng này để đổi lấy một chút thời gian quý báu cho Đại Chu, cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Thấy Bá Ấp Khảo đồng ý, trên mặt Cơ Xương mới lại hiện lên một nụ cười.

Thế là Bá Ấp Khảo lập tức mang theo không ít lễ vật mà Cơ Xương đã chuẩn bị, chuẩn bị lên đường đến quân doanh của vương

triều Đại Thương, cố gắng tranh thủ một chút thời gian.

Khi Cơ Phát nhìn thấy huynh trưởng của mình mang theo lễ vật đến quân doanh, chuẩn bị dùng tính mạng của mình để đảm bảo, tranh thủ thời gian cho Đại Chu.

Trong lòng gã cũng vô cùng đau khổ.

Nói thật, tuy Cơ Phát cũng là một người có dã tâm, nhưng gã rất kính trọng người huynh trưởng này.

Vì gã biết, Bá Ấp Khảo không có chút hứng thú nào với vị trí Chu vương.

Thấy đại ca mình lại định lấy thân mạo hiểm, trong lòng Cơ Phát đương nhiên đau khổ.

Nhưng gã cũng biết, nếu phụ thân đã đưa ra quyết định này, thì không thể thay đổi được.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng, Bá Ấp Khảo ở Đại Thương có thể sống sót!

"Đại ca!

Huynh nhất định phải bảo trọng!

Đợi ta công phá thành Triều Ca, nhất định sẽ đón huynh về nhà một cách phong quang!" Cơ Phát hai mắt đỏ hoe nói.

Bá Ấp Khảo chỉ có thể cười khổ gật đầu.

Trong lòng chàng đương nhiên biết rõ, đệ đệ đang an ủi mình!

Một khi Đại Chu quyết định xuất binh lần nữa, cũng là ngày chết của chàng!

Chàng không cho rằng, Cơ Xương sẽ vì tính mạng của mình mà kìm nén dã tâm, không xuất binh đánh Đại Thương.

Thế là dưới ánh mắt bi thương của mọi người, Bá Ấp Khảo dứt khoát đi về phía quân doanh của Đại Thương ở đối diện. ...

Lúc này, Từ Loan Đao đang ở trong quân trận, truyền thụ đạo sinh tồn cho bốn đệ tử của mình.

Chẳng qua chỉ là các loại kế sách không biết xấu hổ, cùng với một số chiêu trò hại người mà thôi. 33.

Nhưng Na Tra và Dương Tiễn cùng những người khác lại nghe say sưa như si như dại, cuối cùng cũng biết vì sao sư tôn của mình lại mạnh mẽ đến vậy.

Hoàn toàn là do không biết xấu hổ mà ra!

Vốn nghe Từ Loan Đao muốn giảng đạo không biết xấu hổ cho mấy đệ tử, tên Thân Công Báo kia cũng muốn nghe lỏm.

Nhưng Từ Loan Đao chỉ cho hắn ngồi nghe bên ngoài doanh trướng, quy củ là quy củ, thuật bảo mệnh chỉ có thể truyền cho đệ tử của mình.

Dần dần, không ít đệ tử Tiệt Giáo xung quanh cũng rất tò mò về thuật bảo mệnh của Từ Loan Đao, lũ lượt vây quanh.

Trong chốc lát, mọi người đều nghe say sưa.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến, cắt ngang bài giảng của Từ Loan Đao.

"Sư thúc!

Ngoài cổng doanh có con trai trưởng của Cơ Xương là Bá Ấp Khảo cầu kiến, hình như mang theo không ít trân bảo." Giọng nói oang oang của Văn Trọng truyền đến, tiếng giảng đạo của Từ Loan Đao cũng đột ngột dừng lại.

Nghe lời của Văn Trọng, Từ Loan Đao tức thì hiểu ra.

Hắn biết, lần này, Bá Ấp Khảo chắc chắn đến để cầu hòa.

Nhưng không cần biết là gì, Từ Loan Đao lại khá hứng thú với kẻ bị Đế Tân làm thành bánh thịt này.

Thế là hắn lập tức cho người đưa Bá Ấp Khảo vào.

Nhìn vào mắt, tướng mạo bình thường, khí chất bình thường, ăn nói bình thường, dường như không có gì đặc biệt.

Lúc này trong lòng Bá Ấp Khảo vô cùng thấp thỏm, không biết mình sắp phải đối mặt với người như thế nào, càng không biết tương lai của mình sẽ ra sao.

Nhưng một câu nói của Từ Loan Đao lại đột nhiên làm chàng tỉnh ngộ.

"Thiên tài à, Vô Cấu Chi Tâm?" Từ Loan Đao nhìn Bá Ấp Khảo trước mặt, kinh ngạc nói.

Ban đầu hắn không chú ý đến thể chất của Bá Ấp Khảo, nhưng sau khi quan sát kỹ một phen, hắn kinh ngạc phát hiện ra gã này có Vô Cấu Chi Tâm trong truyền thuyết!

Tu luyện tuyệt đối sẽ làm ít công nhiều!

Thiên tài?

Nghe lời của Từ Loan Đao.

Bá Ấp Khảo không khỏi sững sờ.

Trong miệng cha mình, chàng là một kẻ nhu nhược, một kẻ vô dụng, chưa từng có ai nói chàng là thiên tài.

Từ Loan Đao nhìn Bá Ấp Khảo vẻ mặt ngơ ngác, trên mặt lộ ra một nụ cười hòa nhã.

Tây Bá Hầu thật hào phóng, lại tặng cho mình một đệ tử như vậy.

“Bẩm tiên trưởng, tôi không phải thiên tài, tôi chỉ là con tin do Đại Chu phái đến cầu hòa, là con trai trưởng của Tây Bá Hầu, Bá Ấp Khảo.” Bá Ấp Khảo cung kính nói, sợ rằng sẽ chọc giận Từ Loan Đao mà rước họa sát thân.

“Hoang đường, chẳng lẽ cha ngươi không biết à?

Phái ngươi đến vương triều Đại Thương chẳng khác nào đưa ngươi đi chết sao?” Từ Loan Đao đập bàn một cái, tức thì làm Bá Ấp Khảo giật mình.

Nhưng nghe lời của Từ Loan Đao, trên mặt Bá Ấp Khảo cũng chỉ có thể lộ ra một nụ cười khổ.

Trong mắt cha mình, chàng thực sự chỉ là một quân cờ có cũng được không có cũng không sao.

“Thôi được rồi, hay là ngươi ở lại đây, bái ta làm thầy thì sao?” Từ Loan Đao xua tay nói.

Bá Ấp Khảo tức thì sững sờ, vốn tưởng rằng lần này thập tử vô sinh, không ngờ vị tiên trưởng trước mặt lại định thu mình làm đệ tử.

Tâm trạng như ngồi trên tàu lượn siêu tốc này, khiến Bá Ấp Khảo thực sự có chút không theo kịp.

Tuy có chút động lòng, nhưng một khi trở thành đệ tử của Từ Loan Đao, chàng chắc chắn sẽ đối đầu với vương triều Đại Chu, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu.

Từ Loan Đao không nói nhiều.

Hắn biết, Cơ Xương đối với Bá Ấp Khảo, không có chút tình phụ tử nào!

Trong truyền thuyết, Bá Ấp Khảo bị Đế Tân làm thành bánh thịt, đưa cho Cơ Xương, Cơ Xương thậm chí còn có thể mặt không đổi

sắc mà ăn hết.

Chương 177

Một người lòng dạ độc ác như vậy, có đáng để Bá Ấp Khảo trung thành như thế không?

Đệ tử này mình phải thu cho bằng được!

Một mặt là thực sự đồng cảm với hoàn cảnh của chàng, mặt khác chủ yếu là để chiếm lấy khí vận của Đại Chu!

Từ Loan Đao liếc nhìn Na Tra và Dương Tiễn, hai người lập tức hiểu ý.

Rõ ràng, sư tôn của họ định để họ vận dụng những kiến thức vừa học được vào thực tiễn!

Thế là mấy người đều ngầm gật đầu, biết ý của sư tôn.

Từ Loan Đao rời khỏi doanh trướng trước, một lát sau, Bá Ấp Khảo hai mắt đỏ hoe đến trước mặt Từ Loan Đao.

"Phịch!" Bá Ấp Khảo trực tiếp quỳ xuống trước mặt Từ Loan Đao.

"Sư tôn!

Xin hãy thu nhận đệ tử!" Bá Ấp Khảo vừa khóc vừa nói, ánh mắt nhìn Từ Loan Đao tràn đầy mong đợi.

Từ Loan Đao hài lòng gật đầu, dùng đầu ngón chân cũng biết bốn người kia đã nói gì với Bá Ấp Khảo.

Na Tra không cần nói, chắc chắn là kể lể thân thế của mình thê thảm thế nào, tên Lý Tịnh kia so với Cơ Xương chỉ có hơn chứ không kém.

Còn Dương Tiễn, chẳng qua là mẹ mình bị Thiên Đế giam dưới

Hoa Sơn, thế là bái Từ Loan Đao làm thầy, sau đó bổ đôi Hoa Sơn cứu mẹ ra.

Tóm lại, sau khi nghe mấy người kia lừa phỉnh, lòng hận thù của Bá Ấp Khảo đối với cha mình ngày càng sâu sắc, còn sự sùng bái dành cho Từ Loan Đao thì ngày càng mãnh liệt.

Từ Loan Đao hài lòng gật đầu, sau đó đỡ chàng dậy.

Sau đó còn trực tiếp thu chàng làm đệ tử thân truyền, truyền thụ thần thông cao thâm của đệ tử nội môn.

Đối với điều này, Bá Ấp Khảo tự nhiên lại vô cùng cảm kích, nhìn Từ Loan Đao với ánh mắt như chứa đầy sao.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, Từ Loan Đao cũng không vội xuất binh, mà ở lại dạy dỗ các đệ tử của mình không ngừng tu luyện.

Theo thời gian trôi đi, tu vi của Na Tra và Dương Tiễn đều được nâng cao.

Tốc độ tu luyện nhanh nhất, lại là tên Bá Ấp Khảo này!

Bản thân chàng có thể chất Vô Cấu Chi Tâm, nên tu luyện có thể không vướng bận, một lòng chuyên tâm vào tu luyện. ...

Núi Côn Luân, Kim Khuyết cung.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Phổ Hiền ngồi dưới, trong mắt thoáng hiện một tia lo lắng.

"Cứ như vậy, một chiêu giết chết Văn Thù, sau đó trực tiếp thu lấy linh hồn?

Mấy đệ tử đời thứ ba kia sau khi chết, còn bị Thân Công Báo dùng Đả Thần Tiên đánh tan linh hồn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi đi hỏi lại để xác nhận.

Mặc dù Phổ Hiền đã đến núi Côn Luân, giữ được tính mạng.

Nhưng trong lòng gã vẫn chìm trong nỗi sợ hãi, nghĩ đến ánh mắt đầy sát ý của Từ Loan Đao, tim gã không khỏi thắt lại.

Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi, gã mới phản ứng lại, điên cuồng gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi thở dài một hơi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, người của Xiển Giáo e rằng sẽ bị Từ Loan Đao giết sạch!

Thậm chí nếu linh hồn của họ cũng bị đánh tan, thì ngay cả cơ hội vào Phong Thần Bảng cũng không có!

Nghĩ đến đây, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi thoáng hiện một tia lo lắng.

"Quảng Thành Tử, tình hình bên Đại Chu bây giờ thế nào rồi?" Liếc nhìn Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hỏi.

Quảng Thành Tử cũng thở dài một tiếng.

Bên Xiển Giáo, hắn vẫn luôn liên lạc với Khương Tử Nha, nên có thể nắm bắt được cục diện hiện tại ngay lập tức.

"Bẩm sư tôn, hiện tại vì Từ Loan Đao vẫn luôn ở trong quân doanh Đại Thương, nên bất đắc dĩ, Tử Nha đã cầu hòa, hy vọng có thể nhân cơ hội này kéo dài một chút thời gian." Nghe lời của Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Khương Tử Nha quả nhiên không làm lão thất vọng!

Thất bại lần này, tuyệt đối không thể trách Khương Tử Nha, điểm này, trong lòng lão biết rõ.

Dù sao, người của Tiệt Giáo, lại là Từ Loan Đao!

Ngay cả nhị đại thân truyền đệ tử của lão ra tay, cũng không phải là đối thủ của Từ Loan Đao, tâm tư của Khương Tử Nha có cẩn mật đến đâu, cũng tuyệt đối không thể bù đắp được khoảng cách về thực lực.

Chỉ là, Khương Tử Nha đã kéo dài được thời gian, nhưng lão thực sự không nghĩ ra được cách nào để đối phó với Từ Loan Đao.

Nếu lão tự mình ra tay, e rằng Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ không trơ mắt nhìn đệ tử của mình chết trong tay lão.

Thế là lão đành phải hướng ánh mắt về phía Lão Tử đang ngồi cách đó không xa.

Lão Tử gần đây cũng thường xuyên ở trong Kim Khuyết cung, Xiển Giáo và Nhân Giáo, sớm đã chuẩn bị liên thủ trong lần lượng kiếp này.

"Chuyện này thực ra giải quyết cũng tương đối dễ dàng, chúng ta hoàn toàn có thể mượn dao giết người!" Thấy vẻ mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên khó coi, Lão Tử cũng lên tiếng.

Mượn dao giết người?

Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như đã hiểu ra, không khỏi sáng mắt lên.

Đúng lúc này, ngoài Kim Khuyết cung đột nhiên lại truyền đến một giọng nói: "Sư tôn!

Hạo Thiên cầu kiến!" Nghe câu nói này, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi lộ ra một nụ cười.

Lão biết, "con dao" cuối cùng cũng đến rồi.

Thế là Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức cho Hạo Thiên ngoài điện vào.

Sắc mặt Hạo Thiên lúc này vô cùng khó coi, vẻ mặt âm trầm như thể ai đó nợ hắn không biết bao nhiêu tiền.

Tuy đã đồng ý với Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ không can thiệp vào chuyện Phong Thần.

Nhưng thực tế, trong Đại Chu cũng có tai mắt của hắn.

Không phải hắn không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là thân là chủ của Thiên Đình, hắn phải làm mọi việc cẩn thận.

Dù sao cẩn thận cũng không bao giờ sai.

Nhưng không ngờ, vốn đang giằng co giữa Đại Chu và Đại Thương, lúc này vì một trận chiến, lại im hơi lặng tiếng!

Thậm chí người của Đại Chu, lại định cầu xin Đại Thương!

Phải biết rằng, nếu Đế Tân không bị trừ khử, vị trí Thiên Địa chung quy vẫn không hoàn chỉnh!

Khí vận khổng lồ của Nhân tộc, Hạo Thiên làm sao có thể không thèm thuồng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, rõ ràng đã đồng ý, thậm chí còn cung cấp mấy cơ hội để ba đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo nhục thân thành thánh.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhận được lợi ích lại không làm việc!

Sao có thể không khiến hắn phẫn nộ!

Thế là trong cơn tức giận, hắn đành phải đích thân đến Côn Luân sơn, định đòi một lời giải thích!

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngài rõ ràng đã đồng ý rồi, tại sao đột nhiên lại để người của ngài dừng tấn công?" Trong cơn phẫn nộ, hắn thậm chí còn quên mất thân phận Thánh nhân đường đường của

người trước mặt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời của Hạo Thiên, tức thì cũng hừ lạnh một tiếng.

Một luồng uy áp cực lớn, thoáng chốc bao trùm lên người Hạo Thiên.

Chương 178

Sắc mặt Hạo Thiên lúc này trắng bệch, ngọn lửa giận trong lòng cuối cùng cũng tan biến.

Mình vừa làm gì vậy!

Lại đi chất vấn một Thánh nhân!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng là có chỗ làm không đúng, nhưng mình cũng tuyệt đối không thể chỉ trích lão!

Mình chỉ là một Thiên Đế trên danh nghĩa, luận thực lực còn không bằng Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu Đình thời thượng cổ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản lười giải thích với Hạo Thiên.

Hoặc là, căn bản không thèm giải thích với Hạo Thiên!

Thân là Thánh nhân tôn quý, bị Hạo Thiên nghi ngờ, không trực tiếp ra tay trấn áp đã là may mắn rồi.

Hạo Thiên tuy cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng rối bời vô cùng.

Nói thật, so với chúng tiên trên Phong Thần Bảng, hắn càng hy vọng nhìn thấy Nhân Hoàng Đế Tân bị tiêu diệt.

Chỉ có nắm giữ được Nhân tộc, vị trí Thiên Đế mới có thể ngồi vững vàng hơn, đến lúc đó khí vận Thiên Đình tăng lên đến cực hạn, còn lo không có người nhậm chức sao?

Chỉ tiếc là, kế hoạch tính toán tốt đến đâu, bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không phối hợp, thậm chí chưa chắc Đại Chu đã không có nguy cơ thất bại.

Như vậy, kế hoạch làm sao có thể thực hiện được!

“Không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn, rốt cuộc khi nào sẽ lại ra tay với vương triều Đại Thương?

Có thể cho tôi biết được không?” Mặc dù biết làm vậy có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không vui, nhưng hắn không khỏi hỏi ra.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có chút không kiên nhẫn.

Một con “dao”, cũng nên có giác ngộ của “dao”.

Không phải ở đây lải nhải không ngừng.

Thậm chí, còn chất vấn cách làm của lão!

Huống hồ, theo cục diện hiện tại, Từ Loan Đao thậm chí còn không định để đệ tử Xiển Giáo vào Phong Thần Bảng.

Như vậy, lời hứa của Hạo Thiên có thể để mấy đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo nhục thân phong thần thì có ích gì?

“Khi bản tôn ra tay, tự nhiên sẽ để người của ta ra tay!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng đáp lại, liền nhắm mắt lại không nói nữa, xem ra là định tiễn khách rồi.

Nếu không phải Hạo Thiên thân là chủ của Thiên Đình, là do Thiên Đạo sắc phong, giết hắn tất sẽ nhiễm phải nhân quả cực lớn, thậm chí chưa chắc không khiến tu vi cả đời đình trệ, chưa chắc lão đã không trực tiếp ra tay giết chết hắn.

Hạo Thiên nghiến răng ken két.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực sự quá không coi ai ra gì.

Phải biết rằng, bỏ đi thân phận chủ của Thiên Đình, hắn cũng là đồng tử dưới trướng của Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa.

Luận bối phận, nhiều lắm cũng chỉ gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng sư huynh!

Nhưng, nay gặp lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại trở nên cuồng vọng tự đại như vậy!

Lúc này Quảng Thành Tử cũng đứng dậy, đưa tay làm một động tác mời, dẫn Hạo Thiên đi ra ngoài điện.

"Sư tôn có chút mệt mỏi rồi, mời Hạo Thiên Ngọc Đế rời khỏi đây!" Hạo Thiên lạnh lùng trừng mắt nhìn Quảng Thành Tử một cái, sau đó phất tay áo, trực tiếp rời đi!

Trên đường bay về Thiên Đình, có thể nói là càng nghĩ càng tức.

Chẳng lẽ bao nhiêu năm vất vả, bao nhiêu năm nỗ lực cứ thế uổng phí sao?

"Hạo Thiên sư đệ, chờ một chút!" Đúng lúc trong lòng uất ức đến cực điểm, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói gọi hắn lại.

Hạo Thiên nhíu mày quay đầu lại, hóa ra là Lão Tử!

Đối với Lão Tử trong lòng hắn cũng vô cùng không vui, vừa rồi hắn nhìn rất rõ, Lão Tử rõ ràng cũng ở trong Kim Khuyết cung, nhưng lại không nói một lời nào.

Nhưng, trên mặt hắn cố gắng nở một nụ cười.

Từ tiếng gọi "Hạo Thiên sư đệ" vừa rồi của Lão Tử, đủ để thấy trong lòng lão thừa nhận hắn.

Không ai biết, là đồng tử của Đạo Tổ, nay là Thiên Đế, Hạo Thiên thực sự đã gánh chịu quá nhiều áp lực.

"Ai, ngươi cũng biết tính cách của nhị sư đệ ta rồi, bản thân vô cùng cao ngạo, lời nói ban đầu của ngươi quả thực có chút quá đáng." Lão Tử vuốt râu nói, trong mắt thậm chí còn mang theo một tia áy náy.

Nghe một Thánh nhân đường đường đối xử với mình khách sáo như vậy, ngọn lửa giận trong lòng Hạo Thiên cũng dần dần tan đi

không ít.

Hắn cũng biết, ban đầu mình làm quả thực có chút không thỏa đáng, lại còn ở trong đạo trường của người ta.

“Thực ra bên trong cũng có một số nội tình mà ngươi không biết.

Hiện tại trong quân doanh Đại Thương, có sự tồn tại như Từ Loan Đao!” “Tất cả nhị đại đệ tử của Xiển Giáo cùng ra tay, cũng chưa chắc là đối thủ của Từ Loan Đao.

Chỉ cần Từ Loan Đao một ngày không chết, ta đoán Xiển Giáo có thể một ngày không xuất binh!” Lời của Lão Tử như một tia sét, hung hăng nổ tung bên tai Hạo Thiên.

Từ Loan Đao đang ở trong quân doanh của vương triều Đại Thương!

Chẳng trách người của Xiển Giáo lại chọn rút lui!

Chỉ là nếu Từ Loan Đao một ngày không trừ, Xiển Giáo một ngày không ra tay, trong lòng Hạo Thiên không khỏi có chút nóng nảy.

Cứ thế này thì phải làm sao?

Đế Tân một ngày không trừ, bảo tọa Thiên Đế một ngày ngồi không yên!

Thấy vẻ mặt chấn động của Hạo Thiên, Lão Tử cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Năm xưa khi làm đồng tử dưới trướng Đạo Tổ, quan hệ của ngươi và ta cũng khá tốt, nay trong Thiên Địa lượng kiếp, tuyệt đối đừng để linh đài mờ mịt, làm ra những chuyện không nên làm a!” Lão Tử rất tốt bụng nhắc nhở.

Sau đó lại lấy ra một cây thương. 34.

Cây thương này trông ma khí ngút trời, trên đó còn có sát khí nồng

nặc truyền ra, chỉ cần đến gần một chút, dường như sẽ rơi vào trong vũng máu đặc quánh.

Khiến người ta hô hấp cũng có chút đau nhói! ?

Ánh mắt Hạo Thiên tức thì lộ ra một tia sáng, có chút nghi ngờ nhìn Lão Tử, dường như không chắc có phải là vật mình đang nghĩ đến không.

Lão Tử đối diện với ánh mắt của Hạo Thiên, mỉm cười gật đầu: "Không sai, Thí Thần Thương mà Ma Tổ La Hầu dùng năm xưa, uy lực vô cùng lớn!

Nể tình sư đệ và ta bao năm giao tình, tặng cho ngươi!

Trong đại kiếp, hãy bảo vệ tính mạng thật tốt!" Lão Tử nói xong, trực tiếp đưa cây thương vào tay Hạo Thiên!

Hạo Thiên vô cùng kinh ngạc nhận lấy, cảm nhận được luồng khí tức mãnh liệt từ trên ma bảo này truyền đến, trên mặt hắn thoáng hiện một tia vui mừng.

Có ma bảo này trong tay, thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không đi được?

Hắn nhìn Lão Tử với vẻ mặt cảm kích: "Đa tạ sư huynh!

Sau này nếu có việc gì cần đến ta, chỉ cần ngài mở lời ta nhất định sẽ không từ chối!" Hạo Thiên vỗ ngực, tự tin tràn đầy.

Hắn vốn định hứa cho Lão Tử mấy suất nhục thân phong thần, nhưng nghĩ đến Nhân Giáo chỉ có lèo tèo vài đệ tử, liền từ bỏ ý định này.

Lão Tử vuốt râu, cũng hài lòng gật đầu.

"Sư đệ nhất định phải nhớ, ta cho ngươi ma bảo này, không phải để ngươi tranh đấu với người khác, mà là để ngươi bảo vệ tính

mạng!

Tuyệt đối không được tùy ý gây chuyện!" Lão Tử nhắc nhở một câu sau đó chắp tay, bay về phía xa, thoáng chốc biến mất không thấy.

Chương 179

Hạo Thiên siết chặt cây ma bảo trong tay, ánh mắt lóe lên, dường như không biết đang nghĩ gì.

Cuối cùng ánh mắt của hắn dần dần kiên định lại, giống như đã hạ quyết tâm gì đó, bay về phía nhân gian!

Hiện tại, trong lòng Hạo Thiên đã hoàn toàn điên cuồng.

Trong tay có ma bảo như Thí Thần Thương, Từ Loan Đao cũng chưa chắc là đối thủ của mình nữa phải không?

Nếu các Thánh nhân kiêng dè lẫn nhau, không tiện ra tay, vậy thì Thiên Đế cảnh giới Chuẩn Thánh như hắn ra tay giết chết Từ Loan Đao, chắc là có thể chịu được nhân quả tương ứng chứ?

Nghĩ đến đây, trong mắt Hạo Thiên lộ ra một tia hưng phấn.

Chỉ cần Hạo Thiên chết, lúc đó Xiển Giáo không còn gì phải kiêng dè nữa, nhất định sẽ ngang nhiên phát động tấn công vào vương triều Đại Thương.

Đế Tân, e rằng không lâu sau sẽ trực tiếp chết!

Đến lúc đó mình trực tiếp tiếp quản khí vận của Nhân tộc, mấy vị ở Hỏa Vân cung e rằng cũng không làm gì được mình!

Nhưng hắn không biết, sau khi thấy Hạo Thiên bay về phía nhân gian, hình bóng Lão Tử vốn đã biến mất lại thoáng chốc xuất hiện.

Nhìn về hướng Hạo Thiên đi xa, Lão Tử mới vuốt râu, trên mặt lộ ra vẻ mặt gian kế thành công.

“Hạo Thiên à, ta vẫn luôn nhắc nhở ngươi không được để linh đài mờ mịt, thậm chí ta vừa rồi còn nhắc nhở ngươi mấy lần rồi.

Không ngờ tên này không chú ý." "Linh đài mờ mịt!" Thái Thượng Lão Quân lẩm bẩm trong miệng.

Đúng vậy!

Tất cả đều là một kế hoạch giữa lão và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đóng vai ác, lão đóng vai hiền.

Hai người luôn cho Hạo Thiên một ám thị tâm lý: chỉ có giết chết Từ Loan Đao, người của Xiển Giáo mới ra tay.

Cho nên từ khoảnh khắc Hạo Thiên đến trước cửa Kim Khuyết cung, đã rơi vào kế hoạch của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử!

Thật đáng thương cho Hạo Thiên đường đường là chủ của Thiên Đình, lại còn là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ năm xưa, kết quả cuối cùng lại bị hai người họ tính kế.

Thấy kế hoạch đã thành, Lão Tử lúc này mới hài lòng gật đầu, sau đó thân hình thoáng chốc biến mất không thấy.

Nói cho cùng, lão cũng không phải là tặng cho Hạo Thiên một kiện Thí Thần Thương uy lực mạnh mẽ.

Thậm chí còn nhắc nhở hắn, không được dễ dàng tranh đấu với người khác.

Đến lúc đó, dù Đạo Tổ có hỏi đến Hạo Thiên, lão cũng không có lý do gì để tìm đến phiền phức của mình! ...

Lúc này Hạo Thiên, một lòng chỉ nghĩ đến việc giết chết Từ Loan Đao, căn bản không ý thức được, mình đã bị hai vị Thánh nhân tính kế.

Bây giờ hắn chỉ một lòng muốn giết chết Từ Loan Đao, tiêu diệt toàn bộ Đại Thương, để khí vận Thiên Đình bừng bừng, vị trí chủ của Thiên Đình vững chắc!

Mang theo ý nghĩ này, hắn nhanh chóng đến chiến trường ở biên giới tức quốc.

Nhìn quân doanh đối diện, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

"Từ Loan Đao!

Mau ra đây chịu chết!" Hạo Thiên hướng về phía quân doanh đối diện gầm lên một tiếng, thoáng chốc truyền khắp mấy trăm dặm xung quanh.

Không chỉ quân doanh Đại Thương, ngay cả đội quân phòng thủ của Đại Chu, cũng đều nghe thấy rất rõ.

Sau khi nghe thấy giọng nói này, Khương Tử Nha sớm đã nhận được tin tức từ Quảng Thành Tử, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Không ngờ sư tôn của mình, thật sự đã tính kế cả Hạo Thiên.

Như vậy, bất kể là Từ Loan Đao giết chết Hạo Thiên, hay Hạo Thiên giết chết Từ Loan Đao, đối với Xiển Giáo đều có lợi ích rất lớn!

"Đi, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt!" Khương Tử Nha nói xong, dẫn theo mấy đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, lao về phía tiền tuyến.

Lúc này trong quân doanh Đại Thương, mọi người sau khi nghe thấy giọng nói của Hạo Thiên, trên mặt đều lộ ra vẻ tức giận mãnh liệt.

Tên bên ngoài, rõ ràng là đang hung hăng giẫm lên mặt họ!

Thực lực của Từ Loan Đao, trong lòng họ đều biết rõ.

Nếu đã biết rõ sự mạnh mẽ của Từ Loan Đao, mà còn không ngừng la hét, hoặc là người này thực sự có thực lực mạnh mẽ.

Hoặc hoàn toàn là một kẻ ngốc.

“Vèo vèo vèo!” Trong chốc lát, vô số phi hồng bên phía Tiệt Giáo bay lên không trung, nhìn Hạo Thiên đối diện, trên mặt mang theo một tia tức giận.

Chỉ là, khi mọi người nhìn rõ người trước mặt, ai nấy đều sững sờ.

Hạo Thiên?!

Nhàn rỗi không có việc gì làm, tại sao lại tham gia vào lần Phong Thần lượng kiếp này?

Chẳng lẽ tên này không biết, Phong Thần lượng kiếp là để tìm người làm công cho hắn sao?

Nếu ngay cả Hạo Thiên cũng tham gia vào, thì chuyện vui lớn rồi.

“Hạo Thiên!

Ngươi đến đây làm gì!” Lúc này Dương Tiễn sau khi nhìn thấy Hạo Thiên, có thể nói là kẻ thù gặp nhau, hai mắt đỏ ngầu!

Mẹ của hắn chính vì tên này mà phải chịu vô số khổ cực, trong lòng Dương Tiễn không khỏi nổi lên một tia vô minh nghiệp hỏa.

Sau khi nhìn thấy Dương Tiễn, trên mặt Hạo Thiên cũng mang theo một tia lạnh lẽo.

“Dương Tiễn!

Bản đế hành sự thế nào, không đến lượt một tên tiện chủng như ngươi ở đây nói ba nói bốn!” Trên mặt Hạo Thiên, tràn đầy vẻ kiêu ngạo, hoàn toàn không coi Dương Tiễn ra gì, trong đáy mắt còn lộ ra vẻ khinh miệt nồng nặc.

Nhưng đúng lúc này, lời nói của hắn vừa mới thốt ra.

“Bốp!” Thân hình của Từ Loan Đao không biết từ lúc nào đã xuất hiện, hung hăng tát một cái vào mặt Hạo Thiên.

Trong nháy mắt, một bên mặt của Hạo Thiên sưng lên như cái bánh bao, trông vô cùng dữ tợn, trên mặt còn truyền đến từng cơn đau rát.

Một cái tát!

Thiên Đế đường đường, đồng tử dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thảm hại đến mức này!

Thực lực của Từ Loan Đao thực sự quá mạnh mẽ!

Những đệ tử Tiệt Giáo xung quanh, cũng như binh lính của Đại Thương, ai nấy đều dùng ánh mắt tràn đầy kính sợ nhìn về phía Từ Loan Đao.

Bất kể là thế giới nào, sự tôn kính của con người đối với kẻ mạnh là không thể thiếu.

Khương Tử Nha vừa mới đến, nhìn thấy cảnh Hạo Thiên bị Từ Loan Đao tát vào mặt, trong chốc lát có chút nghẹn lời.

Vội vàng lấy ra một tấm gương, truyền trực tiếp hình ảnh trong đó đến Kim Khuyết cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử sau khi nhìn thấy cảnh này, không nói nhiều, chỉ trên mặt treo một nụ cười lạnh.

Thực lực của Từ Loan Đao mạnh hơn Hạo Thiên, điểm này trong lòng họ biết rất rõ.

Chỉ là, Hạo Thiên lúc này có con bài tẩy chưa lấy ra!

Đúng như dự đoán.

Sau khi bị Từ Loan Đao hung hăng tát một cái, Hạo Thiên phun ra một ngụm máu trong miệng, không những không bỏ chạy, ngược lại còn lạnh lùng nhìn Từ Loan Đao.

“Từ Loan Đao, xem ra ta không ra tay nghiêm túc, ngươi đã quên thân phận Hạo Thiên của ta rồi!” “Hôm nay ta sẽ cho ngươi hiểu, có lúc đừng dồn một người vào đường cùng, nếu không sự điên cuồng của họ ngay cả ngươi cũng phải sợ!” Nói xong, hắn trực tiếp lấy ra một cây trường thương toàn thân màu đen máu, cả người tỏa ra ma khí nồng nặc!

Chương 180

Khi cây thương này được lấy ra, mọi người đều có thể cảm nhận được, những luồng sát khí tỏa ra từ trên đó.

Thậm chí còn khiến cả một vùng không gian xung quanh trở nên lạnh lẽo.

“Từ Loan Đao!

Đây là bản mệnh linh bảo mà Ma Tổ La Hầu dùng năm xưa, Thí Thần Thương!

Hôm nay có phúc được chết dưới cây thương này, cũng là vận may của ngươi rồi!” Thí Thần Thương!

Hít!

Mọi người khi nghe thấy ba chữ này, không khỏi đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh. 35.

Đây là bản mệnh pháp bảo mà Ma Tổ La Hầu tung hoành Hồng Hoang năm xưa, nếu không phải Tam Thanh cũng như Đạo Tổ và những người khác cùng ra tay, thật sự chưa chắc có thể trấn áp được La Hầu.

Cây Thí Thần Thương này, tuyệt đối là sát phạt linh bảo mạnh nhất thế gian, thậm chí có thể nói là không có đối thủ!

Cũng may Hạo Thiên thân là chủ của Thiên Đình, bản thân khí vận sâu dày, nếu không tuyệt đối không thể sử dụng Thí Thần Thương!

Nhẹ thì bị Thí Thần Thương ảnh hưởng thần hồn, nặng thì trực tiếp bị sát khí mạnh mẽ nghiền nát thần hồn!

Chẳng trách tên Hạo Thiên này trông tự tin như vậy, hóa ra là có

chuẩn bị!

Nhưng trên mặt Từ Loan Đao không có chút hoảng loạn nào, nhìn về phía Thí Thần Thương trong truyền thuyết, trên mặt không có chút sợ hãi nào, chỉ có một chút hưng phấn!

Đúng vậy, hưng phấn!

Theo hắn thấy, tên Hạo Thiên này hoàn toàn là một cậu bé giao tài sản!

Tuy hiện tại linh bảo của hắn đã nhiều, nhưng không ai chê bảo vật trên người nhiều cả phải không?

Hơn nữa, những linh bảo này phần lớn đều là hậu thiên linh bảo bình thường, thực sự có thể gọi là bảo vật.

Cũng chỉ có Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Chung.

Nay khó khăn lắm mới có được một cây Thí Thần Thương, đương nhiên sẽ không bỏ qua!

Thấy trên mặt Từ Loan Đao không có chút sợ hãi nào, khiến trong lòng Hạo Thiên vô cùng khó chịu.

Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm, trong tay có linh bảo mạnh mẽ như vậy, theo lý mà nói Từ Loan Đao bây giờ không phải nên sợ đến tè ra quần, chuẩn bị xin tha sao?

Lúc này hắn dần dần cảm nhận được một chút bất thường trong không khí, trong lòng càng vô cớ nhảy thình thịch.

Khương Tử Nha đang lén lút quan sát ở một bên tức thì vui vẻ.

"Hừ!

Chẳng qua là giả vờ trấn định mà thôi, có sát lục chí bảo hàng đầu trong tay, Thánh nhân không ra tay Hạo Thiên gần như có thể coi là tồn tại vô địch!" Khương Tử Nha hừ lạnh nói.

Chỉ cần có thể giết chết Từ Loan Đao, hắn có tự tin trong thời gian ngắn đánh tan quân đội vương triều Đại Thương.

Đến lúc đó, gần như một mình hắn đã xoay chuyển được toàn bộ cục diện Phong Thần đại kiếp, công đức mà Thiên Đạo ban xuống nhất định sẽ rất lớn!

Vị trí Thánh nhân hắn không dám mơ tưởng, cũng gần như là chuyện không thể.

Nhưng, ít nhất cũng có thể cho hắn một vị trí Chuẩn Thánh chứ?

Nghĩ đến điều tốt đẹp, Khương Tử Nha tức thì cười ha hả.

Nhưng tâm trạng của Dương Tiễn lại không giống vậy.

Theo hắn thấy, Hạo Thiên sở dĩ tìm đến phiền phức của sư tôn mình, hoàn toàn là vì chuyện của mẹ hắn năm xưa, khiến sư tôn đắc tội với Hạo Thiên.

"Hạo Thiên!

Ân oán giữa ta và ngươi, đừng lôi sư tôn ta vào!

Có bản lĩnh thì cứ nhằm vào ta mà dùng!" Dương Tiễn nhìn Hạo Thiên trước mặt, tức giận quát.

Hạo Thiên lạnh lùng cười một tiếng.

"Ngươi tưởng ngươi là cái thá gì?

Có đáng để ta đích thân ra tay không?

Nhưng nếu lần này đã đến rồi, sau khi giết Từ Loan Đao ta sẽ xử lý ngươi thật tốt!" Hạo Thiên nói xong, sau đó trong tay siết chặt Thí Thần Thương, cả người hóa thành một luồng ánh sáng, lao về phía Từ Loan Đao.

Tốc độ nhanh đến mức, ngay cả mọi người cũng không nhìn rõ!

Quan trọng nhất là, đi cùng với Hạo Thiên, còn có sát ý vô biên, cho người ta một cảm giác không thể ngăn cản.

Mọi người đều không khỏi lo lắng cho Từ Loan Đao.

Phải biết rằng, mặc dù đòn tấn công của Hạo Thiên căn bản không nhằm vào họ, nhưng chỉ một tia dư chấn, đã khiến họ phảng phất như đang ở trong vực sâu vô biên.

Vậy thì Từ Loan Đao đang đối mặt trực diện với Hạo Thiên, lại phải chịu đựng áp lực như thế nào?

Chết đi!

Trên mặt Hạo Thiên vẻ mặt điên cuồng!

Cây Thí Thần Thương trong tay mang theo niềm tin cực lớn, hung hăng đâm về phía Từ Loan Đao!

Nhưng thân hình của Từ Loan Đao thoáng chốc biến mất, khi xuất hiện lại lần nữa, cả người đã ở sau lưng Hạo Thiên!

Tốc độ này không thể dùng nhanh như chớp để hình dung, hoàn toàn là dịch chuyển tức thời!

Nụ cười dữ tợn trên mặt Hạo Thiên vẫn chưa biến mất, cây Thí Thần Thương trong tay vừa mới đâm xuống được một nửa!

Nhưng hắn nhanh chóng ý thức được có gì đó không ổn.

Thứ hắn đâm trúng, hình như chỉ là không khí!

Toàn thân hắn cảm thấy một trận da đầu tê dại, cả người vẫn giữ nguyên tốc độ lao về phía trước.

Vì hắn có thể cảm nhận được, sát ý nồng nặc từ sâu thẳm phía sau!

Không kịp quay đầu, hắn đành phải tiếp tục lao nhanh về phía

trước, cố gắng né tránh đòn tấn công này.

Cùng lúc đó, cây Thí Thần Thương trong tay cũng bị hắn hung hăng quét về phía sau, cố gắng ngăn cản đòn tấn công này!

"Keng!!" Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, thân hình hắn chấn động, giống như bị vô số ngọn núi hung hăng đập trúng.

Cả người phun ra một ngụm máu tươi, sau đó đập mạnh xuống đất, tạo thành một hố thiên thạch!

Đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, thoáng chốc làm tất cả mọi người sợ hãi.

Chỉ trong một lần giao đấu, Từ Loan Đao đã ngược đãi Hạo Thiên đang mang Thí Thần Thương!

Trên mặt Từ Loan Đao không có chút biểu cảm nào, phảng phất như đánh một trận Hạo Thiên đối với hắn chỉ là chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn.

Lúc này Khương Tử Nha, hai mắt đều sắp lồi ra.

Hắn không ngờ, Hạo Thiên trong một chiêu đã bị Từ Loan Đao đá cho một cú ngã sấp mặt!

Đây là Thiên Đế sao?

Trong tay cầm, là đệ nhất sát phạt linh bảo trong truyền thuyết Thí Thần Thương sao?

Yếu quá!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Kim Khuyết cung xa xôi, vẻ kinh ngạc trên mặt không hề thua kém Khương Tử Nha.

Chương 181

Thực ra đối với thực lực của Từ Loan Đao, bản thân họ cũng có dự đoán.

Từ Loan Đao có thể đánh bại phân thân của Chuẩn Đề Thánh nhân, ít nhất chứng minh hắn tuyệt đối là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cho nên họ mới giao Thí Thần Thương cho Hạo Thiên.

Dù sao Hạo Thiên thân là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, bản thân tu vi đã là đỉnh phong của cảnh giới Chuẩn Thánh, lại thêm bản thân còn là chủ của Thiên Đình, có thể vận dụng sức mạnh khí vận của Thiên Đình.

Sức chiến đấu của bản thân cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ cần có Thí Thần Thương trong tay, đối phó với Từ Loan Đao tuy chưa chắc có hiệu quả lớn, nhưng cũng tuyệt đối sẽ rơi vào tình thế lưỡng bại câu thương.

Nhưng vạn lần không ngờ, Hạo Thiên lại yếu ớt như vậy.

Hoặc là, thực lực của Từ Loan Đao, còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của họ!

Lúc này Hạo Thiên, hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của mình đã rơi vào mắt hai vị Thánh nhân.

Hắn chật vật bò ra khỏi hố.

May mà hắn đã sớm dùng Hạo Thiên Kính bảo vệ toàn thân, nên tuy trông có chút thảm hại, nhưng cơ bản đều là vết thương ngoài da.

Nhưng bây giờ đối với thực lực của Từ Loan Đao, cuối cùng hắn

cũng có một nhận thức mới.

Theo hắn thấy, tốc độ của tên này đủ nhanh, chỉ cần có thể hạn chế tốc độ của hắn, thì Từ Loan Đao giống như con chim ưng bị bẻ gãy cánh, mặc cho hắn xâu xé!

Sau khi bò ra khỏi hố, Hạo Thiên không dám tin mình lại bị Từ Loan Đao đá cho một cú, trở nên thảm hại như vậy.

"Tốc độ sao..." Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên một nụ cười lạnh, chỉ là lúc này hắn trông mặt mày xám xịt, khá là xấu hổ.

"Từ Loan Đao, ngươi thật sự nghĩ ta không nhìn ra sao!

Chẳng phải ngươi chỉ dựa vào tốc độ của mình mà làm càn sao!" Hạo Thiên khinh thường nói.

Sau đó chỉ thấy trong tay hắn đột nhiên bay ra một tấm gương, trên đó có những gợn sóng lưu chuyển, trông khá thần dị.

Hạo Thiên Kính! 36.

Văn Trọng và những người khác tự nhiên nhận ra bảo vật này, thế là ai nấy đều kinh hô.

Chỉ thấy Hạo Thiên vung tay một cái, tấm gương tức thì bay lên không, những tia sáng trên đó thoáng chốc bao trùm lấy Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao có thể cảm nhận rõ ràng, những tia sáng từ trong gương truyền ra, đang ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

Rõ ràng, Hạo Thiên Kính, món linh bảo này không tồi.

Trong mắt hắn cũng thoáng hiện một tia nóng bỏng.

Hạo Thiên Kính, Thí Thần Thương, những thứ này hắn đều phải có được!

"Ngươi thật sự nghĩ, chỉ cần hạn chế tốc độ của ta, ta sẽ không

làm gì được ngươi sao?" Trên mặt Từ Loan Đao thoáng hiện một tia chế giễu, thật không biết tên này, lấy đâu ra can đảm để đối đầu trực diện với hắn!

Sức mạnh nhục thân của hắn, tuyệt đối là hàng đầu thế gian!

Có thể sánh ngang với Hỗn Độn Thần Ma!

Huống hồ, Hạo Thiên muốn giam cầm hắn, chỉ dựa vào Hạo Thiên Kính cũng căn bản không thể làm được.

Phải biết rằng, thứ hắn tu luyện không phải là tốc độ pháp tắc, mà là thời gian pháp tắc và lực chi pháp tắc!

Thấy Từ Loan Đao không động đậy, trong lòng Hạo Thiên tức thì vui mừng khôn xiết.

Theo hắn thấy, Từ Loan Đao đã trúng kế!

Sau đó hắn lại cầm Thí Thần Thương trong tay, rồi nhìn Từ Loan Đao cách đó không xa, hung hăng đâm tới.

Chỉ thấy Từ Loan Đao không hoảng không vội lấy ra Phiên Thiên Ấn, không tung ra, mà cầm trong tay như cầm một viên gạch.

Đón lấy Thí Thần Thương, Từ Loan Đao cầm Phiên Thiên Ấn trực tiếp đập tới.

Hạo Thiên tức thì hưng phấn!

Dùng Phiên Thiên Ấn đối đầu với Thí Thần Thương?

Không phải đang tìm chết sao?!

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo, thoáng chốc lật đổ thế giới quan của Hạo Thiên!

Cùng với việc Phiên Thiên Ấn trong tay Từ Loan Đao đập xuống, hắn chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình tê dại, hổ khẩu trực tiếp nứt ra!

Quá mạnh!

Đây quả thực không phải là sức mạnh nhục thân mà con người nên có. 37.

Nếu có thể lựa chọn, Hạo Thiên thậm chí còn nguyện ý tay không chiến đấu với Chúc Long và những người khác, cũng không muốn đối mặt với nhục thân điên cuồng của Từ Loan Đao!

Thực lực thực sự quá mạnh!

Sau khi trở thành Thiên Đế, Hạo Thiên cũng đã giao đấu với không biết bao nhiêu đối thủ lớn nhỏ, mới ngồi vững được vị trí của mình.

Nhưng hắn thề, Từ Loan Đao tuyệt đối là đối thủ đáng sợ nhất mà hắn từng gặp!

Từ Loan Đao giật lấy Thí Thần Thương. 38.

Nhìn cây chí bảo tỏa ra ma khí lạnh lẽo trong tay, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tự tin.

Cây thương này, có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tâm trí của người sử dụng, nhưng đối với hắn lại không có chút lo lắng nào.

Hắn đã tu luyện lực chi pháp tắc, bản thân tâm trí cực kỳ kiên định, căn bản không thể bị một chút ma khí này ảnh hưởng.

"Bốp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nhìn thấy cảnh này, trực tiếp ném vỡ tấm ứng thiên kính trong tay xuống đất.

Sắc mặt lão xanh mét, trong lòng càng vô cùng phẫn nộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử trong lòng đương nhiên biết rõ, nay Thí Thần Thương đã bị Từ Loan Đao cướp đi, Hạo Thiên tuyệt đối không thể là đối thủ của Từ Loan Đao nữa!

Không sai, một kế hoạch được tính toán kỹ lưỡng, cuối cùng đã thất bại.

Thậm chí không chỉ là thất bại!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mất đi sự tin tưởng của Hạo Thiên, chí bảo như Thí Thần Thương trong tay, cuối cùng cũng rơi vào tay Từ Loan Đao.

Có thể nói là mất cả chì lẫn chài! ...

Bây giờ Hạo Thiên cũng hoảng rồi.

Cây Thí Thần Thương duy nhất mà hắn dựa vào trong tay cũng đã bị Từ Loan Đao cướp đi, bây giờ chẳng phải hắn đã trở thành cá nằm trên thớt của Từ Loan Đao, mặc cho người ta xâu xé sao!

Tính mạng của mình bị người khác nắm giữ, sao có thể không sợ hãi!

Đúng lúc hắn tưởng mình chắc chắn sẽ chết, xa xa đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Xin Từ đạo hữu thủ hạ lưu tình!" Từ Loan Đao khá ngạc nhiên, vào lúc này còn có người dám cầu xin cho Hạo Thiên sao?

Theo giọng nói đó nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử dáng người uyển chuyển lại mang theo một tia uy nghiêm, lướt đến.

Rõ ràng, người này đang cầu xin cho Hạo Thiên!

Chương 182

“Từ đạo hữu, ta là Dao Trì.

Tuy biết sư huynh này là một kẻ vô dụng, nhưng hắn chưa từng chọc giận đạo hữu, xin đạo hữu có thể giơ cao đánh khẽ!

Nếu đạo hữu có yêu cầu gì, sau này cứ việc sai khiến!” Hóa ra là Dao Trì!

Từ Loan Đao trong lòng tức thì hiểu ra.

Dao Trì và Hạo Thiên vốn là đồng nam đồng nữ dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, sau khi Yêu Tộc Thiên Đình bị tiêu diệt, được lệnh trấn giữ Thiên Đình.

Nói cho cùng, hai người họ nên là quan hệ sư huynh muội.

Nhưng không ngờ, sau khi nghe lời của Dao Trì, Hạo Thiên không những không cảm kích, thậm chí còn mắng lại!

“Hừ!

Đồ vô dụng!

Ngươi thật sự nghĩ mình là nữ chủ của Thiên Đình sao!

Dám nói chuyện với ta như vậy!” Hạo Thiên khinh thường nói.

“Câm miệng!

Đây là lần cuối cùng ta giúp ngươi vì nể mặt Đạo Tổ!

Từ nay về sau, đường ai nấy đi!” Dao Trì cũng rất khinh bỉ nhìn Hạo Thiên.

Hai người tuy đều là đồng nam đồng nữ dưới trướng Đạo Tổ, nhưng quan hệ bình thường của hai người không tốt, thậm chí có thể

nói là quan hệ cạnh tranh.

Nhất là sau khi hai người vào Thiên Đình, Hạo Thiên sớm đã bị quyền lực che mờ hai mắt.

Thậm chí còn luôn coi Dao Trì là đối thủ cạnh tranh, bình thường không ít lần xảy ra tranh đấu.

Từ Loan Đao nhìn hai người họ như vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một nụ cười cổ vũ.

"Cứu hắn đi?" Từ Loan Đao nhìn Dao Trì hỏi.

Dao Trì gật đầu.

"Đây là lần cuối cùng ta ra tay cứu hắn, trước khi vào Thiên Đình, ta đã từng đồng ý với Đạo Tổ sẽ chăm sóc hắn." Từ Loan Đao cười gật đầu.

Hắn vốn không định giết Hạo Thiên, dù sao bây giờ đang trong Phong Thần đại kiếp, Thiên Đình cần có một chủ nhân.

"Nếu đã như vậy, ngươi giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay, ngươi có bằng lòng không?" Lời của Từ Loan Đao khiến sắc mặt Dao Trì thoáng chốc thay đổi.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ, là một trong số ít linh bảo của nàng, lại còn là một linh bảo phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ.

Uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Không thể không nói, Từ Loan Đao biết chọn thật!

Chỉ là nghĩ đến đây là lần cuối cùng giúp Hạo Thiên, trong lòng nàng thoáng chốc hạ quyết tâm.

"Được!

Tố Sắc Vân Giới Kỳ ta có thể cho ngươi!" Nói xong, trong tay

nàng vung ra một lá cờ nhỏ màu xanh nhạt.

Từ Loan Đao nhận lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, trong lòng khá hài lòng.

Hiện tại trong tay hắn, Mậu Tuất Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ sớm đã có.

Lại thêm không lâu trước, còn từ trong tay Minh Hà Lão Tổ lấy được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, nay lại có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Ngũ Hành Đại Kỳ, tất cả đều đã có trong tay!

Chỉ là, trên mặt hắn không hề biểu hiện ra, thậm chí trông có vẻ còn có chút không hài lòng.

Dao Trì thấy vẻ mặt của Từ Loan Đao, khóe miệng cũng không khỏi giật giật.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã ở trong tay hắn rồi, còn không hài lòng.

"Vậy thì, bây giờ tên này có thể đi được chưa?" Dao Trì chỉ vào Hạo Thiên đang bị Từ Loan Đao giẫm dưới chân nói.

Không ngờ, Từ Loan Đao lại lắc đầu.

Dao Trì tức thì tức giận.

Linh bảo bảo mệnh Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã giao cho Từ Loan Đao rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao!

Ngay cả Khương Tử Nha và đám đệ tử Xiển Giáo đang trốn trong góc nhìn, lúc này trong lòng cũng cảm thấy có chút quá đáng.

Từ Loan Đao thực sự quá đáng ghét!

Không thể cứ nhìn một cô gái như Dao Trì mà bắt nạt mãi được phải không?

Dao Trì hít sâu một hơi, cố gắng giữ cho tâm tình bình tĩnh lại.

“Nói đi, rốt cuộc ngươi có yêu cầu gì!

Chỉ cần trong phạm vi hợp lý ta nhất định sẽ cố gắng hết sức!” Dao Trì luôn cảm thấy tính cách của mình khá trầm tĩnh, nhưng bây giờ cũng cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

“Đơn giản, ngươi cũng biết Tiệt Giáo của ta hiện tại đang trải qua Phong Thần lượng kiếp, nhân lực ít nhiều có chút không đủ.” “Hay là ngươi phục vụ cho Tiệt Giáo của ta một ngàn năm thì sao?” Vô sỉ đến cùng cực!

Nhìn vào khuôn mặt của Từ Loan Đao, Dao Trì hận không thể dùng nắm đấm hung hăng đấm vào đó.

Rõ ràng đã đồng ý với tên này, Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng đã cho hắn rồi, không ngờ Từ Loan Đao lại định để nàng làm việc không công cho hắn!

Chẳng lẽ, tên này có ý với mình?

Dao Trì Vương Mẫu không khỏi nảy sinh một ý nghĩ khác trong lòng.

Nói thật, thân là Dao Trì Vương Mẫu đường đường, gần như không có thiên tài nào lọt vào mắt xanh của nàng.

Nhưng tên Từ Loan Đao của Tiệt Giáo này, tuyệt đối là một người.

Nhưng lời nói tiếp theo của Từ Loan Đao, tức thì xua tan đi lo lắng của nàng.

“Ngươi cũng đừng vội từ chối, thực tế ta cũng không bắt ngươi làm gì cho Tiệt Giáo, thậm chí còn không can thiệp vào tự do của ngươi, chỉ cần ngươi gật đầu đồng ý là được.” Gật đầu đồng ý là

được?

Tuy không hiểu ý của Từ Loan Đao, nhưng nếu điều kiện này không có hạn chế gì đối với mình, nàng cũng không có lý do gì để không đồng ý.

"Được, chỉ cần ngươi thả tên vô dụng Hạo Thiên này ra, ta có thể đồng ý yêu cầu này của ngươi!" Dao Trì gật đầu nói.

Trên mặt Từ Loan Đao cũng hiện lên một nụ cười, cuối cùng cũng nhấc chân lên, thả Hạo Thiên đang bị giẫm đến máu thịt be bét đi.

Hạo Thiên đối với Dao Trì đã cứu mình một mạng, trên mặt lại không có chút cảm kích nào, ngược lại còn vẻ mặt oán độc.

"Từ nay về sau, giữa ta và ngươi không có bất kỳ quan hệ nào, chuyện của ta ngươi cũng không được ra tay nữa!" Nói xong, Hạo Thiên không thèm ngoảnh đầu lại mà bay về phía xa.

Chỉ là, vào khoảnh khắc Hạo Thiên quay người rời đi, trong tay Từ Loan Đao bắn ra một tia sáng đen, ghim chặt vào người Hạo Thiên.

Cảnh này, bị Dao Trì ở một bên nhìn thấy rất rõ, nhưng nàng chỉ bĩu môi, không nói gì nhiều.

Ân oán giữa nàng và Hạo Thiên, từ bây giờ bắt đầu xóa bỏ.

Lại thêm, bây giờ đã đồng ý với Từ Loan Đao, sẽ phục vụ cho Tiệt Giáo một ngàn năm, tuy tự do của nàng không bị can thiệp, nhưng cũng không tiện công khai đối đầu với Tiệt Giáo.

Sau khi giải quyết xong chuyện bên này, Dao Trì Vương Mẫu cũng không vội rời đi, dù sao bây giờ về Thiên Đình, cũng chỉ là vô sở sự sự.

Thà ở lại đây xem Phong Thần đại kiếp, xem giữa Xiển Giáo và

Tiệt Giáo rốt cuộc sẽ tiến hành đến bước nào.

Bản thân là người của Thiên Đình, nên cũng không lo sẽ nhiễm phải nhân quả của Phong Thần đại kiếp.

Từ Loan Đao biết Dao Trì Vương Mẫu định ở lại, tự nhiên cũng vui mừng thấy vậy.

Chương 183

Sở dĩ lôi kéo Dao Trì Vương Mẫu, là để chia cắt khí vận của Thiên Đình, cũng như lợi ích mà Thiên Đình thu được trong lần Phong Thần lượng kiếp này.

Còn về việc bản thân có ý gì với Dao Trì Vương Mẫu không?

Chính là cái gọi là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. ....

Lúc này trong Tây Phương Giáo Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân hai người cũng có chút ngồi không yên.

Nói thật, lúc này trong lòng họ còn gấp hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai người vốn định, nhân cơ hội Phong Thần đại kiếp này, Tây Phương Giáo có thể nhân cơ hội lôi kéo người, từ đó lớn mạnh bản thân.

Nhưng vạn lần không ngờ, Phong Thần đại kiếp đã bắt đầu được mấy tháng, từ lúc đầu bình bình đạm đạm, nay trực tiếp hoàn toàn ngừng chiến hòa đàm.

Như vậy, người của Tây Phương Giáo làm sao có thể đục nước béo cò?

Nghĩ đến đây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, trong lòng vô cùng uất ức.

"Bây giờ mấu chốt nằm ở Từ Loan Đao bên Tiệt Giáo, tên này lợi hại đến mức đệ tử Xiển Giáo căn bản không thể đối phó." Chuẩn Đề đạo nhân nghiêm túc phân tích.

Không lâu trước, Từ Loan Đao vừa mới đánh bại phân thân của lão, đối với thực lực của Từ Loan Đao có thể nói là đã tự mình cảm

nhận.

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Chẳng lẽ lão không biết điểm này sao?

Chỉ là thực lực của Từ Loan Đao thực sự mạnh mẽ, trừ phi Thánh nhân ra tay mới có thể nắm chắc.

Những người còn lại thực lực có mạnh đến đâu, e rằng cũng khó có thể đối phó với Từ Loan Đao. 39.

Đúng lúc này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, đồng loạt nhìn về phía Tạ Quan Hi trước mặt.

Thực tế, sau khi Tạ Quan Hi gia nhập Tây Phương Giáo, họ cũng đã từng điều tra về quá khứ của Tạ Quan Hi.

Cuối cùng mới biết, hóa ra Tạ Quan Hi và Từ Loan Đao, có thù hận sâu sắc.

Có lẽ bây giờ đang rơi vào thế bế tắc, chưa chắc Tạ Quan Hi đã có cách đối phó với Từ Loan Đao?

Thế là Tiếp Dẫn đạo nhân mở lời hỏi: "Tạ Quan Hi, ngươi là Thích Ca Mâu Ni của Tây Phương Giáo ta, trước khi gia nhập Tây Phương Giáo cũng có một đoạn mâu thuẫn với Từ Loan Đao, có biết có cách nào để đối phó với hắn không?" Nghe lời của Tiếp Dẫn đạo nhân, trên mặt Tạ Quan Hi nở một nụ cười tự tin.

"Thực không giấu gì, tại hạ đối với những người của Tiệt Giáo, nghiên cứu có thể nói là vô cùng thấu triệt, đặc biệt là Từ Loan Đao!" "Chỉ cần hai vị Thánh nhân có thể cho ta một cơ hội ra mặt, ta tuyệt đối có thể phá vỡ thế bế tắc giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo!" Tạ Quan Hi có thể nói là vô cùng tự tin.

Tây Phương Nhị Thích nghe vậy đều sững sờ.

Họ chỉ hỏi Tạ Quan Hi một vài kế sách mà thôi, kết quả không ngờ Tạ Quan Hi lại vỗ ngực cam đoan, có thể đánh bại Từ Loan Đao!

Khiến hai người tức thì có một niềm vui bất ngờ!

Hai vị Thánh nhân phương Tây đều có chút mơ màng, thậm chí nhất thời đầu óc còn chưa kịp phản ứng.

Tạ Quan Hi, có tự tin đánh bại Từ Loan Đao ư?

Thậm chí còn có thể xoay chuyển cục diện giằng co giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo hiện tại?

Hai vị Thánh nhân phương Tây cố nén nụ cười.

Không phải họ không tin tưởng Tạ Quan Hi, mà trong mắt cả hai, sự chênh lệch giữa Tạ Quan Hi và Từ Loan Đao thực sự quá lớn!

Từ Loan Đao là kẻ có thể lĩnh ngộ cả Thời gian pháp tắc và Lực chi pháp tắc!

Thử hỏi từ cổ chí kim trong trời đất, có mấy người có thể đồng thời lĩnh ngộ hai loại pháp tắc?

Không một ai cả!

Bàn Cổ Đại Thần cũng chỉ lĩnh ngộ được mỗi Lực chi pháp tắc mà thôi!

Tạ Quan Hi tự tin là chuyện tốt, Tây Phương Giáo đang thiếu những thiên tài tràn đầy lòng tin như vậy, nhưng tự tin quá mức sẽ trở thành tự phụ.

Nhưng trong lòng họ cũng hiểu rõ, tuy trước đó Tạ Quan Hi từng liên thủ với người của Xiển Giáo để đối phó Từ Loan Đao.

Nhưng lúc đó Tạ Quan Hi hoàn toàn bị Từ Loan Đao khống chế, vì vậy không có nhận thức rõ ràng về thực lực của hắn.

Cho nên hai vị Thánh nhân phương Tây cũng không cho rằng Tạ Quan Hi cuồng vọng tự đại. "Khụ khụ, Tạ Quan Hi có lòng tin đương nhiên là chuyện tốt, nhưng ngươi có biết, không lâu trước đây ngươi vừa mới bị Từ Loan Đao khống chế thần hồn không." Chuẩn Đề đạo nhân nhắc nhở.

Tạ Quan Hi nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ lạnh lùng. "Lần trước là do ta nhất thời sơ suất, nên mới trúng gian kế của Từ Loan Đao.

Cộng thêm phương diện thần hồn vốn là điểm yếu của ta..." "Chỉ cần ta có được một kiện linh bảo có thể bảo vệ thần hồn, đối phó Từ Loan Đao chắc chắn không thành vấn đề." Tạ Quan Hi hoàn toàn không cho rằng việc bị Từ Loan Đao khống chế thần hồn là chuyện gì mất mặt.

Vẻ mặt của Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân bất giác lộ ra một tia ngượng ngùng.

Vốn tưởng mặt mình đã đủ dày, nhưng không ngờ mặt của tên đệ tử nhà mình này còn dày hơn!

Nhưng đương nhiên họ cũng không cho rằng đây là chuyện xấu.

Trong thời đại này, chỉ có không biết xấu hổ mới có thể sống sót tốt hơn. "Ta biết thực lực ngươi không tệ, nhưng so với Từ Loan Đao thì không thể thắng được, không phải thiên phú của ngươi không bằng, chỉ là thời gian tu luyện của ngươi chung quy vẫn còn kém một chút." Chuẩn Đề đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn thiên tài mà nhà mình khó khăn lắm mới có được, cuối cùng nhất thời nghĩ không thông đi đối chiến với Từ Loan Đao, để rồi nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu.

Thế nhưng, Tạ Quan Hi cứ một mực đòi thách đấu Từ Loan Đao!

Điều này lập tức khiến Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân có chút không hài lòng.

Dù sao đi nữa, họ đều đã chuẩn bị cho Tạ Quan Hi một lối thoát, vậy mà gã này lại không hề biết điều!

Thế là Chuẩn Đề đạo nhân liền ngưng tụ ra một đạo phân thân, nhìn Tạ Quan Hi với vẻ mặt thoáng chút không vui: "Khi đó Từ Loan Đao đã trực tiếp đánh bại một cỗ phân thân của ta, nếu ngươi có thể đánh bại được phân thân này, ta sẽ cho phép ngươi xuống núi!" Một cỗ phân thân của Thánh nhân!

Trên đời này ngoài Từ Loan Đao ra, thật không biết còn ai có thể làm được!

Tiếp Dẫn đạo nhân chung quy không nhẫn tâm như Chuẩn Đề, bèn ngầm truyền âm: "Sư đệ, Tạ Quan Hi có lợi hại đến mấy cũng không thể đánh bại phân thân của đệ, nếu làm vậy khiến đạo tâm của hắn bị ảnh hưởng, có khi sẽ suy sụp luôn đó!" Nghe Tiếp Dẫn đạo nhân truyền âm, khóe miệng Chuẩn Đề bất giác giật giật. "Sư huynh, huynh xem tên này có giống người dễ dàng mất đi lòng tin không..." Tiếp Dẫn ngẩn ra, rồi quay đầu nhìn Tạ Quan Hi với vẻ mặt hăm hở muốn thử, trong lòng lập tức hiểu ra. "Nếu hai vị giáo chủ đã yêu cầu, vậy ta xin bất kính!" Tạ Quan Hi nói xong, liền trực tiếp tấn công phân thân của Chuẩn Đề đạo nhân!

Cứ như thể đối phương không phải là phân thân của Thánh nhân, mà chỉ là một kẻ địch bình thường hết mức.

Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Đúng là kẻ không biết thì không sợ!

Tuy cỗ phân thân này chỉ được ngưng tụ vội vàng, không thể so với cỗ phân thân được ngưng luyện tỉ mỉ để đối phó với Từ Loan Đao

trước kia.

Nhưng dùng để đối phó Tạ Quan Hi thì tuyệt đối dư dả!

Khi Tạ Quan Hi tấn công, Chuẩn Đề đạo nhân và cỗ phân thân tâm ý tương thông, sớm đã nhìn thấu đường lối tấn công của hắn.

Vì vậy cỗ phân thân cũng dễ dàng chặn được đòn tấn công của Tạ Quan Hi!

Nhưng chỉ thấy trên mặt Tạ Quan Hi mang theo một nụ cười, rồi cả người hắn bỗng chốc biến mất, ngay sau đó lại lập tức xuất hiện sau lưng phân thân của Chuẩn Đề đạo nhân!

Thời gian pháp tắc!

Tạ Quan Hi cũng tu luyện Thời gian pháp tắc!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người tròng mắt thiếu chút nữa thì lồi cả ra!

Chương 184

Từ Loan Đao tu luyện Thời gian pháp tắc đã khiến họ chấn động vô cùng.

Trong lòng họ thậm chí còn vô cùng ghen tị với Thông Thiên Giáo Chủ, ghen tị vì ông ta thu được một đệ tử có thiên tư tốt như vậy.

Kết quả không ngờ, bên mình cũng có một kẻ tu luyện Thời gian pháp tắc!

Như vậy thì còn ghen tị cái nỗi gì nữa!

Thiên tài!

Tạ Quan Hi là thiên tài của Tây Phương Giáo, tuyệt đối là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng, không có đối thủ!

Cùng lúc đó, Tạ Quan Hi tung một cước, đạp mạnh vào phân thân của Chuẩn Đề đạo nhân, chỉ thấy cỗ phân thân kia như thể trải qua sự bào mòn của thời gian, linh lực từ từ tiêu tán, cho đến khi biến mất không còn tăm hơi!

Quá mạnh!

Thời gian pháp tắc mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Dù là thực lực của Từ Loan Đao, e rằng cũng không hơn được thế này chứ?

Hai vị Thánh nhân phương Tây lúc này trong lòng phấn khích tột độ.

Ghen tị với Thông Thiên Giáo Chủ ư?

Bây giờ ghen tị cái búa!

Đệ tử nhà mình cảm ngộ về Thời gian pháp tắc căn bản không hề kém!

Đúng là thiên tài! "Tốt, tốt, tốt!" Chuẩn Đề đạo nhân không hề vì phân thân bị Tạ Quan Hi đánh bại mà có chút bất mãn nào, ngược lại còn vô cùng phấn khích. "Thực lực của ngươi quả thực không kém Từ Loan Đao là bao!

Chỉ cần có một kiện linh bảo bảo vệ thần hồn, đối phó Từ Loan Đao hẳn là không thành vấn đề!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng gật đầu, ngay sau đó chỉ thấy ông ta lấy ra một cây bút, trông vô cùng thần dị. "Bảo vật này gọi là Tiên Thiên Tẩy Linh Bút, có thể làm lớn mạnh thần hồn, tặng cho ngươi!" "Kể từ bây giờ, mọi việc trong Phong Thần của Tây Phương Giáo ta đều giao cho ngươi xử lý!" Tạ Quan Hi vẻ mặt mừng rỡ nhận lấy Tiên Thiên Tẩy Linh Bút, chắp tay với hai vị Thánh nhân phương Tây: "Hai vị yên tâm, Tạ mỗ nhất định không phụ sự phó thác!" Vừa nói xong, hắn liền đem chuyện ở đây báo cho Từ Loan Đao, xin bản thể đưa ra quyết định!

Đúng vậy, toàn bộ thực lực mà Tạ Quan Hi bộc phát ra đều là do Từ Loan Đao chỉ thị!

Đây là một kế hoạch lớn nhắm vào Tây Phương Giáo!

Phải thừa nhận rằng, sự bộc phát đột ngột của Tạ Quan Hi quả thực đã mang đến chấn động cực lớn trong lòng hai vị Thánh nhân phương Tây.

Cả hai đều không ngờ rằng, Tây Phương Giáo lại có một tuyệt thế thiên tài như vậy. "Vậy, ngươi bắt đầu tu luyện Thời gian pháp tắc từ khi nào?" Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi hỏi.

Trong lòng ông ta cũng vô cùng tò mò, nếu có thể từ chỗ Tạ Quan Hi tìm ra được manh mối tu luyện Thời gian pháp tắc thì tốt biết mấy.

Tạ Quan Hi gãi gãi đầu. "Con cũng không cố ý tu luyện, chỉ là sau khi thấy Thời gian pháp tắc của Từ Loan Đao lợi hại như vậy, nên muốn thử cảm ngộ một phen, không ngờ lại thành công." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe xong, hai người nhìn nhau ngơ ngác.

Nên nói Tạ Quan Hi gan to bằng trời, không cần mạng nữa ư?

Tùy tiện tự mình cảm ngộ Thời gian pháp tắc, nếu hơi bất cẩn một chút, có khi sẽ rơi vào dòng sông thời gian không thể thoát ra được.

Nhưng xem ra bây giờ, Tạ Quan Hi ít nhất có thiên phú tu luyện Thời gian pháp tắc, nếu không cũng sẽ không dễ dàng cảm ngộ được sức mạnh của nó. "Nếu đã như vậy, ngươi hãy chọn ngày xuống núi đi, có thể đánh bại thậm chí giết chết Từ Loan Đao là tốt nhất, nếu không làm được thì lấy việc bảo toàn tính mạng làm đầu!" Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Vẻ mặt Tạ Quan Hi lập tức lộ ra một tia "phấn khích".

Dường như đối với việc sắp có thể báo thù, trong lòng hắn vô cùng sung sướng. "Cảm tạ hai vị Thánh nhân!" Ngay sau đó Tạ Quan Hi không quay đầu lại, mang theo không ít đệ tử Linh Sơn, trực tiếp xuống núi tiến đến nơi giao chiến của hai phe Xiển Giáo và Tiệt Giáo. 40.

Hai vị Thánh nhân phương Tây thì vội vã chạy đến Kim Khuyết Cung! "Cái gì!

Tạ Quan Hi của Tây Phương Giáo cũng lĩnh ngộ được Thời gian pháp tắc!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai vị Thánh nhân phương Tây đang vênh váo trước mặt, trong lòng lập tức vô cùng kinh ngạc.

Thời gian pháp tắc, pháp tắc chi lực mạnh nhất chỉ sau Lực chi

pháp tắc, vốn tưởng chỉ có Từ Loan Đao của Tiệt Giáo mới có thể cảm ngộ được, dù sao tuy trong mắt mọi người hắn là cái gai trong mắt, nhưng không thể không thừa nhận thiên phú của tên này thực sự rất tốt.

Nhưng không ngờ, Tạ Quan Hi cũng có thể lĩnh ngộ Thời gian pháp tắc!

Quan trọng là, cái tên Tạ Quan Hi này, bất kể là Lão Tử hay Nguyên Thủy Thiên Tôn, cả hai đều là lần đầu tiên nghe thấy.

Điều này khiến cả hai không khỏi nhìn hai vị Thánh nhân phương Tây với ánh mắt ghen tị.

Hai vị Thánh nhân phương Tây cảm nhận được ánh mắt ghen tị của hai người, trong mắt cũng bất giác lộ ra vẻ đắc ý.

Tây Phương Giáo vốn lập giáo ở nơi cằn cỗi, bất kể là linh bảo hay đệ tử, trong số các giáo phái do Thánh nhân sáng lập đều là kém nhất.

Nhưng nay lại xuất hiện một thiên túng anh tài có thể tu luyện Thời gian pháp tắc! "Ta biết Xiển Giáo hiện đang rơi vào thế giằng co, cho nên lần này ta đến để báo cho các ngươi biết, ta đã để Tạ Quan Hi mang theo đệ tử xuống núi rồi." "Chỉ cần có Tạ Quan Hi ở đó, dù không giết được Từ Loan Đao, nhưng cũng đủ để kiềm chế hắn.

Đến lúc đó Tiệt Giáo tự nhiên sẽ thất bại trong thời gian ngắn, thậm chí có khi Thông Thiên còn không kịp phản ứng." Hai vị Thánh nhân phương Tây nói với vẻ mặt đầy tự tin.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong những lời này, trong lòng lập tức vui mừng khôn xiết.

Không ngờ lại có chuyện tốt như vậy! "Hai vị sư đệ thật sự... có đại ân với Xiển Giáo ta!

Ân tình này ta không biết phải báo đáp thế nào!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp tay với hai người.

Hai vị Thánh nhân phương Tây liếc nhìn nhau, trên mặt càng lộ ra nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt hai người, không biết vì sao trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại giật thót một cái.

Trong lòng thầm chửi không thôi.

Hai tên này, đúng là được đằng chân lân đằng đầu, trình độ không biết xấu hổ đã lên đến đỉnh điểm, cứ có cơ hội là đòi lợi ích!

Quả nhiên, chỉ nghe Chuẩn Đề mở miệng nói: "Chúng ta lần này cũng là mạo hiểm rất lớn, các vị cũng biết thực lực của Từ Loan Đao, nếu có chút sơ suất, đệ tử thiên tài duy nhất của Tây Phương Giáo chúng ta có thể..." Nói đến đây, trên mặt Chuẩn Đề đạo nhân thậm chí còn mang theo vẻ lo lắng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay lập tức bị hành vi không biết xấu hổ của hai người làm cho tức điên. "Cứ nói thẳng ra muốn gì đi!" Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, Chuẩn Đề đạo nhân lập tức khôi phục lại vẻ mặt vui vẻ. "Thật ra cũng không có gì, dù sao cũng là giúp đỡ lẫn nhau.

Ta chỉ hy vọng sau khi giúp Đại Chu chiến thắng Đại Thương, thống nhất toàn bộ nhân tộc, có thể cho Tây Phương Giáo chúng ta cơ hội truyền giáo trong nhân tộc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nheo mắt lại.

Cơ hội truyền đạo trong nhân tộc ư?

Tên này, đúng là sư tử ngoạm!

Xiển Giáo vất vả tham gia đại kiếp Phong Thần, chẳng phải cũng vì một phần công đức chi lực, lại chẳng phải cũng thèm muốn tín

ngưỡng chi lực cường đại của nhân tộc sao?

Chỉ là, bây giờ không phải lúc cò kè mặc cả.

Thế là Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, tỏ ý đồng ý. "Xích Tinh Tử, Hoàng Long, hai ngươi cũng hãy mang một nhóm đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ta đến tiền tuyến đi!" Ngay sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu nói.

Hoàng Long và Xích Tinh Tử hai người gật đầu, tuy trong lòng đều có chút sợ hãi Từ Loan Đao, nhưng lời của mấy vị Thánh nhân vừa rồi cũng nghe rõ mồn một.

Chương 185

Nếu Tây Phương Giáo đã có một mãnh nhân như Tạ Quan Hi, trời sập xuống tự nhiên có kẻ cao gánh vác, đến lúc đó giao Từ Loan Đao cho Tạ Quan Hi giải quyết là được.

Cho nên hai người vui vẻ nhận lời, có cơ hội lập công đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Một đoàn người hùng hổ khí thế hiên ngang tiến ra chiến trường.

Mọi người trong lòng biết được bên mình có cao thủ, ai nấy đều kích động, gần như không mất bao lâu đã đến nơi.

Lúc này, Tạ Quan Hi và những người khác, mang theo một đám đệ tử Tây Phương Giáo, đã sớm đến trong doanh trướng của Đại Chu.

Khương Tử Nha ngơ ngác.

Hắn không rõ, người của Tây Phương Giáo tham gia vào chuyện này từ lúc nào, bên sư tôn của mình cũng không có thông báo.

Nhưng bất kể thế nào, khách đến nhà, đương nhiên phải tiếp đãi Tạ Quan Hi một đám người thật tốt.

Không lâu sau, cuối cùng cũng chờ được tin tức của sư tôn. "Cố gắng hết sức phối hợp hành động của Tạ Quan Hi!" Phối hợp với người của Tây Phương Giáo ư?

Khi Khương Tử Nha nhận được mệnh lệnh này, trong lòng càng thêm ngơ ngác.

Lần Phong Thần lượng kiếp này, nhân vật chính không phải là Xiển Giáo và Tiệt Giáo sao?

Lẽ nào thật sự để người của Tây Phương Giáo nhúng tay vào

chuyện này?

Sau đó, sự xuất hiện của Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử đã hoàn toàn xóa tan nghi ngờ của hắn.

Chỉ thấy hai người trong doanh trướng, căn bản không thèm để ý đến hắn, ngược lại còn cười toe toét nhìn tên Tạ Quan Hi trước mặt. "Quan Hi đạo hữu, chuyện tiếp theo phải dựa vào ngươi nhiều rồi.

Ta đại diện cho Xiển Giáo, xin bày tỏ lòng cảm tạ đến đạo hữu." "Tên Từ Loan Đao kia thủ đoạn âm hiểm xảo trá, chúng ta cũng cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." Xích Tinh Tử và Hoàng Long Chân Nhân nói.

Sau khi Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử gặp lại Tạ Quan Hi, hai người trong lòng vô cùng kinh ngạc!

Trước đây, họ từng tham gia vào kế hoạch vây quét Từ Loan Đao, lúc đó người dẫn đầu của Tây Phương Giáo chính là Tạ Quan Hi.

Lúc ấy tuy thực lực của hắn không tệ, nhưng cũng chỉ ở mức tương đương với họ.

Mới không gặp bao lâu, Tạ Quan Hi trước mắt đã trở nên khiến hai người họ nhìn không thấu.

Tốc độ tiến bộ của thế lực này, cũng không trách hắn dám buông lời ngông cuồng, có thể ngăn chặn Từ Loan Đao!

Cho nên hai người không khỏi thái độ với Tạ Quan Hi dần dần cung kính.

Nhìn thấy tình hình này, Khương Tử Nha có ngốc đến mấy cũng biết tên tự xưng là Tạ Quan Hi này có bản lĩnh thật sự. "Không biết Tạ đạo hữu định làm thế nào?

Có kế hoạch gì không?" Khương Tử Nha không khỏi hỏi.

Dù sao Từ Loan Đao cũng không phải là kẻ dễ đối phó, Tạ Quan

Hi thực lực có mạnh đến đâu, muốn đối phó Từ Loan Đao e rằng cũng phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Chỉ là, trên mặt Tạ Quan Hi lại thoáng qua một nụ cười khinh miệt. "Kế hoạch?

Đối phó Từ Loan Đao cần kế hoạch sao?

Bây giờ có thể đi khiêu chiến, tốt nhất là để Từ Loan Đao đích thân ra tay!" Tạ Quan Hi nói.

Là Thiện thi số một của Từ Loan Đao, ý thức của hắn bị Từ Loan Đao khống chế, cho nên nói nhiều như vậy cũng cảm thấy có chút gượng gạo.

Nghe lời của Tạ Quan Hi, tất cả mọi người trên mặt đều không khỏi một trận im lặng.

Tạ Quan Hi trông cũng là một người nho nhã, khi nói chuyện với họ ngữ khí cũng rất ôn hòa.

Không ngờ, lại tự phụ đến vậy! "Khụ khụ, thật ra giữa Tạ sư huynh và Từ Loan Đao có thâm thù đại hận." "Năm đó khi Tạ sư huynh chưa gia nhập Tây Phương Giáo, vốn là môn chủ của một tiểu hàn môn, không ngờ tông môn lại bị tên ác ma Từ Loan Đao kia đồ sát cả môn!" Lúc này bên cạnh Tạ Quan Hi, tự nhiên có "người biết chuyện" giải thích với mọi người.

Mọi người trong lòng lập tức hiểu ra.

Chẳng trách tên này vừa nghe phải đối phó Từ Loan Đao lại hăng hái như vậy, hóa ra giữa hai người sớm đã có mâu thuẫn!

Khương Tử Nha lau mồ hôi lạnh trên trán, gật đầu nói: "Nếu Tạ sư huynh đã tự tin như vậy, vậy ta sẽ xuống sắp xếp người, chuẩn bị nghênh chiến!" Ngay sau đó cả Đại Chu bắt đầu vận hành.

Bất kể là lương thảo hay binh lính, đều được cung ứng đầy đủ.

Chỉ là, Cơ Phát trong lòng có chút do dự.

Hắn biết, anh trai của mình với tư cách là con tin của Đại Chu, hiện đang ở trong quân đội của vương triều Đại Thương!

Nếu bây giờ xuất binh, người của vương triều Đại Thương nhất định sẽ không dễ dàng tha cho Bá Ấp Khảo!

Nhưng mà, bất kể là phụ vương hay các vị tiên trưởng của Xiển Giáo, cuối cùng đều nhất trí quyết định, xuất binh đánh Đại Thương!

Đây không phải là điều Cơ Phát có thể khống chế được! "Đại ca yên tâm, sau khi huynh chết, ta nhất định sẽ đối xử tốt với mấy đứa cháu của ta!" Cuối cùng, sự cám dỗ của quyền lực đã chiến thắng tình cảm anh em.

Cơ Phát cuối cùng tự mình khoác giáp ra trận, chuẩn bị nghênh chiến vương triều Đại Thương!

Trong chốc lát, cổng doanh trại mở rộng, vô số binh lính Đại Chu, vào khoảnh khắc này như thủy triều bắt đầu xông về doanh trại của vương triều Đại Thương.

Thiện thi số một của Từ Loan Đao, Tạ Quan Hi, ở trong doanh trại Đại Chu, đã chủ động đề xuất cuộc tấn công lần này, cho nên Từ Loan Đao đã sớm chuẩn bị xong.

Thế là Từ Loan Đao lập tức bắt đầu sắp xếp: "Tất cả mọi người chuẩn bị nghênh địch!

Bên Đại Chu sắp tập kích doanh trại rồi!" Văn Trọng và Hoàng Phi Hổ đám người trước tiên sững sờ, ngay sau đó lập tức phái người xuống chuẩn bị nghênh địch.

Tuy trước mắt họ không biết Từ Loan Đao lấy tin tức từ đâu,

nhưng bây giờ mọi người đối với Từ Loan Đao đều tin tưởng trăm phần trăm!

Kết quả chưa đến nửa nén hương, đám binh lính Đại Chu quả nhiên trực tiếp xông đến!

Nếu không chuẩn bị trước, hậu quả sẽ khó lường!

Lúc này mọi người đối với Từ Loan Đao càng thêm khâm phục!

Trong đại kiếp Phong Thần đầy rẫy nhân quả chi lực, lại có thể suy đoán được Đại Chu hôm nay sẽ tập kích doanh trại!

Thủ đoạn như vậy, e rằng có thể sánh ngang với Thánh nhân bình thường rồi?

Lúc này trong số các đệ tử Tiệt Giáo, đại bộ phận đều là Thiện thi và Ác thi của Từ Loan Đao.

Nhìn những Thiện thi, Ác thi trước mắt, trên mặt Từ Loan Đao cũng lộ ra một nụ cười, hôm nay là lúc kế hoạch bắt đầu thực hiện triệt để!

Lần này, nhất định phải hố chết đám người Xiển Giáo kia! "Từ Loan Đao, mau ra đây chịu chết!" Ngoài cổng doanh trại, Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử hai người bắt đầu la hét.

Tuy trong lòng họ đều rõ ràng, đây là Tạ Quan Hi chỉ thị, đợi Từ Loan Đao ra tay, tự nhiên sẽ có Tạ Quan Hi ngăn cản.

Nhưng trong lòng hai người, không khỏi có chút sợ hãi.

Chuyện năm đó Từ Loan Đao đánh họ ngã vào hố phân, trong lòng họ vẫn còn ám ảnh tâm lý rất lớn.

Sau đó, chỉ thấy cả doanh trại của vương triều Đại Thương cũng bắt đầu hành động, vô số binh lính bắt đầu túa ra như cá.

Một số đệ tử Tiệt Giáo cũng đột nhiên bắt đầu xuất hiện.

Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử hai người lập tức hoảng sợ.

Sợ Từ Loan Đao bất ngờ xông ra, trực tiếp tiêu diệt họ, thậm chí thời gian chạy trốn cũng chưa chắc đã có.

Chương 186

Cho nên hai người vội vàng lùi lại, bay về phía xa.

Sợ chậm một bước, sẽ rước họa sát thân.

Quả nhiên, theo một đạo cầu vồng bay nhanh đến, thân hình của Từ Loan Đao liền hiện ra.

Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử hai người lập tức hoảng hốt, họ đâu phải là đối thủ của Từ Loan Đao.

Thế là hai người vừa bay lùi về phía sau, vừa hét lên: "Xin Tạ sư huynh mau ra tay, nếu không chúng ta tính mạng khó giữ!" Lúc này hai người đâu còn quan tâm đến cái gọi là thể diện?

Hai người khổ sở cầu xin.

May mắn là Tạ Quan Hi cũng không bỏ mặc họ!

Bên phía Xiển Giáo, một luồng khí tức cường đại cũng lập tức bộc phát ra, ngay sau đó thân hình Tạ Quan Hi cũng nhanh chóng biến ra!

Hắn không hề dừng lại, nghênh đón đòn tấn công của Từ Loan Đao mà lao lên. "Từ Loan Đao!

Ngươi có còn nhớ Hoa Môn Lâu đã bị ngươi diệt cả môn không!" 41.

Từ Loan Đao có thể nói là diễn xuất đỉnh cao, lúc này cả người khống chế Thiện thi, đem loại tình cảm phẫn nộ đó biểu đạt một cách vô cùng nhuần nhuyễn!

Từ Loan Đao cũng đáp: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là một con chó nhà có tang!

Thật không biết ai cho ngươi lá gan dám sủa bậy trước mặt ta!" Từ Loan Đao nói xong, lấy ra Phiên Thiên Ấn trong tay, đập về phía Tạ Quan Hi.

Nhưng chỉ thấy thân hình Tạ Quan Hi lóe lên, lập tức né được đòn tấn công.

Phiên Thiên Ấn của Từ Loan Đao thì bay về phía đám đệ tử Xiển Giáo! "Xin lỗi!

Không khống chế được!" Nhìn thấy cảnh này, Tạ Quan Hi có chút ngượng ngùng nói.

Cuộc tấn công lần này của Từ Loan Đao, chỉ là lợi dụng Phiên Thiên Ấn giết chết một vài đệ tử Xiển Giáo bên phía đối diện.

Nhưng với thực lực của Từ Loan Đao, điều này vô cùng đáng gờm!

Hơn mười đệ tử Xiển Giáo trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đồng thời miệng phun máu tươi!

Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử cũng miễn cưỡng dựa vào tu vi của mình, vừa vặn né được.

Hai người trong lòng không khỏi chửi ầm lên!

Nếu trực tiếp đối mặt với Từ Loan Đao, ít nhất lúc Từ Loan Đao ra tay họ cũng biết.

Nhưng bị Tạ Quan Hi làm cho một phen như vậy, họ thậm chí không biết đòn tấn công của Từ Loan Đao sẽ đến lúc nào.

Lúc này trong Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, thậm chí cả hai vị Thánh nhân phương Tây, sắc mặt đều trở nên không được tốt cho lắm.

Cuối cùng, mấy người càng đồng loạt nhìn về phía hai vị Thánh

nhân phương Tây.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, hai vị Thánh nhân phương Tây phát huy triệt để ưu thế mặt dày, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt. "Sao, Tạ Quan Hi của Tây Phương Giáo chúng ta, không thể đấu qua lại với Từ Loan Đao vài chiêu sao?

Các ngươi không bị tát vào mặt đấy chứ?" Chuẩn Đề đạo nhân cười nói.

Nguyên Thủy và Lão Tử lập tức một trận nghẹn lời.

Đúng vậy!

Tên đệ tử này quả thực có thực lực, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên họ thấy một đệ tử có thể né được đòn tấn công của Từ Loan Đao.

Nhưng hắn vừa né, đám người Xiển Giáo theo sau liền gặp họa!

Nhưng cũng quả thực không trách Tạ Quan Hi được, dù sao nếu người ta không né, chẳng lẽ lại đứng yên chịu một đòn tấn công sao?

Thế là hai người không nói nhiều nữa, lợi dụng Thánh nhân chi lực, quan sát cục thế trên chiến trường.

Một lát sau, Tạ Quan Hi và Từ Loan Đao đã chiến đấu cùng nhau.

Hai người nhất thời qua lại, trông vô cùng đặc sắc.

Các đệ tử Xiển Giáo xung quanh ai nấy đều nhìn ngây người, bây giờ họ mới thực sự biết, sự chênh lệch thực lực giữa mình và hai người kia lớn đến mức nào!

Hai bên đều đang dùng sức mạnh của Thời gian pháp tắc để chiến đấu, đến nỗi xung quanh đều tràn ngập sức mạnh của Thời gian pháp tắc. "Ta nói này!

Người của Xiển Giáo các ngươi cứ đứng trơ ra đó xem kịch à?

Lẽ nào muốn chờ người của Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo chúng ta hao tổn hết, rồi người Xiển Giáo các ngươi ngồi đó hưởng lợi ngư ông?" Tạ Quan Hi nhìn đám người Xiển Giáo đang quan chiến phía sau, không khỏi mở miệng nói.

Lúc này Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử lập tức phản ứng lại.

Hai người mắt cũng sáng lên.

Đúng vậy!

Tạ Quan Hi chưa chắc là đối thủ của Từ Loan Đao, nhưng cũng đủ để kiềm chế hắn.

Như vậy, Xiển Giáo cũng có cơ hội phản công Tiệt Giáo.

Chỉ cần Từ Loan Đao không ra tay, họ có tự tin có thể đánh bại đám đệ tử Tiệt Giáo kia!

Nghĩ đến đây, Hoàng Long Chân Nhân lập tức vung tay ra lệnh: "Tất cả đệ tử Xiển Giáo nghe lệnh, theo ta đại cử tiến công, đem đám người Tiệt Giáo kia toàn bộ đưa vào Phong Thần Bảng." Phấn khích rồi!

Từng đệ tử Xiển Giáo đều phấn khích!

Họ biết đây là cơ hội tuyệt vời!

Thành bại, ở tại lần này!

Đám đệ tử Tiệt Giáo kia, cũng không hoàn toàn xuất chiến.

Chỉ có hơn mười đệ tử được Từ Loan Đao điểm danh ra nghênh địch.

Hơn mười người này cơ bản đều là Thiện thi và Ác thi.

Hai bên nhất thời quấn lấy nhau, lập tức đánh đến mức không thể

tách rời!

Đám đệ tử Tiệt Giáo kia như không cần mạng, điên cuồng tấn công đám người Xiển Giáo.

Nhưng đám người Xiển Giáo, dù sao cũng chiếm ưu thế về số lượng, cộng thêm khó khăn lắm mới có được một cơ hội tấn công như vậy, tất cả mọi người đều không bỏ qua.

Họ cũng biết trận chiến như vậy, mấy vị Thánh nhân chắc chắn đang theo dõi từng giây từng phút.

Nếu có chút sai sót, tuyệt đối sẽ khiến họ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Thấy đệ tử nhà mình trên sân không chiếm ưu thế, Từ Loan Đao có vẻ hơi sốt ruột, ra tay nhất thời cũng loạn cả lên!

Kim Khuyết Cung...

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đám người nhìn thấy cảnh này, lập tức vui vẻ.

Hai vị Thánh nhân phương Tây trên mặt cũng lộ ra vẻ đắc ý, dường như đang nói: Thấy chưa?

Đệ tử Tây Phương Giáo chúng ta mạnh như vậy đó!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ thật sự ghen tị.

Chương 187

Không ngờ Tây Phương Giáo lại có một đệ tử thiên tài như vậy! "Hai vị sư đệ, vận khí quả thực tốt thật a!

Thu được một vị đệ tử tốt như vậy, hay là ta đem tất cả đệ tử đời thứ hai của ta đổi lấy một mình Tạ Quan Hi, thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi cười nói đùa.

Mặc dù biết rõ đây là câu nói đùa, nhưng mặt hai vị Thánh nhân phương Tây lập tức sa sầm lại. "Sư huynh, huynh cũng biết tình hình hiện tại của Tây Phương Giáo chúng ta, cần nhân tài không có nhân tài, cần linh bảo không có linh bảo, nếu huynh thật sự thèm muốn Tạ Quan Hi, đừng trách ta trở mặt không nhận người quen!" Thấy vẻ mặt nghiêm túc của họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng xua tay. "Yên tâm đi, ta tuy quả thực thèm muốn phương Tây có một vị đệ tử như vậy, nhưng ta cũng sẽ không làm chuyện đào góc tường đâu!" Câu nói này của Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng có trình độ.

Vừa nhẹ nhàng phủi sạch quan hệ với Tạ Quan Hi, đồng thời lại không lớn không nhỏ châm biếm hai vị Thánh nhân phương Tây một câu.

Hai vị Thánh nhân phương Tây hừ lạnh một tiếng.

Họ chẳng hề để tâm đến lời châm biếm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ cần có thể nâng cao thực lực của Tây Phương Giáo, đào góc tường thì đã sao?

Nhưng đúng lúc này, họ đột nhiên phát hiện sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức sụp xuống.

Họ chưa bao giờ thấy sắc mặt một người tệ đến mức này, đặc biệt là với tư cách một Thánh nhân!

Khi hoàn hồn, họ lập tức cũng hướng ánh mắt về phía chiến trường xa xôi.

Lúc này sắc mặt của họ, lập tức cũng một trận biến hóa...

Thực tế, Tiệt Giáo trên toàn bộ cục diện cũng không chiếm bất kỳ ưu thế nào, ít nhất bề ngoài trông là như vậy.

Nhưng đám người Tiệt Giáo kia thực sự quá liều mạng.

Đến nỗi người Xiển Giáo, không thể không từng bước lùi lại, đến tận xung quanh nơi Từ Loan Đao và Tạ Quan Hi giao chiến! "Lùi xa một chút, Thời gian pháp tắc của ta cũng chỉ mới nắm được chút da lông, cẩn thận bị lan đến!" Tạ Quan Hi cũng nhắc nhở.

Nhưng đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Chỉ thấy đám đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo bị ép đến bên cạnh hai người, từng người một sinh mệnh khí tức lập tức tiêu tán, phảng phất như đã trải qua vô số nguyên hội!

Đến cuối cùng, linh hồn của mọi người càng trực tiếp lơ lửng bay ra khỏi nhục thân, thậm chí trên mặt còn mang theo vẻ mờ mịt.

Hai bên, dưới dư âm từ đòn tấn công của Tạ Quan Hi và Từ Loan Đao!

Đã đồng quy vu tận!

Kết quả này tuyệt đối là điều mà không ai ngờ tới.

Lúc này, Thân Công Báo ở một bên đã chờ đợi từ lâu, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hung ác, vung Đả Thần Tiên, hung hăng đập vào linh hồn của đám người Xiển Giáo!

Bất cứ ai, khi đối mặt với cảnh tượng như vậy, có lẽ cũng chỉ có nước ngơ ngác.

Chỉ là tố chất tâm lý của Thân Công Báo tuyệt đối không phải

người thường có thể tưởng tượng được, hắn cầm Đả Thần Tiên, không tha một ai mà truy đuổi đám người Xiển Giáo!

Rất nhanh, linh hồn của đám người Xiển Giáo, từng người một bị truy đuổi đánh giết sạch sẽ!

Quá hung tàn!

Sau khi đám người bên Xiển Giáo đều bị đánh giết xong, chỉ còn lại một mình Khương Tử Nha trơ trọi đứng cách đó không xa.

Lúc này hắn mới phản ứng lại, người của Xiển Giáo lần này, toàn bộ chết sạch!

Ngay cả Hoàng Long Chân Nhân và Xích Tinh Tử hai người, lúc này cũng sinh cơ toàn thân gần như cạn kiệt, cách cái chết có lẽ cũng chỉ còn một hơi thở.

Tất cả mọi người gần như đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Ngay cả một số người của Tây Phương Giáo, cùng những đệ tử còn lại của Tiệt Giáo, cũng đều cảm thấy sống lưng một trận phát lạnh.

Không ngờ, dư âm từ trận chiến của hai người lại tạo ra lực sát thương lớn như vậy!

Tuy người của Tiệt Giáo cũng chết mấy người, nhưng dù sao cũng không phải toàn bộ xuất chiến, cho nên vẫn bảo toàn được không ít lực lượng hữu sinh.

Bên Xiển Giáo, vốn tự tin ngút trời, muốn nhân lúc Tạ Quan Hi kiềm chế Từ Loan Đao, trực tiếp đánh giết đám người Tiệt Giáo.

Cho nên gần như toàn bộ đệ tử Xiển Giáo đều đã ra tay.

Lần này, càng trực tiếp toàn quân bị diệt!

Khương Tử Nha hổ thẹn.

Lần này, tội nghiệt sâu nặng, tội không thể tha a!

Nếu sớm lấy ra Phong Thần Bảng, có khi còn có thể giành trước để mấy đệ tử Xiển Giáo linh hồn trốn vào trong đó.

Mất đi nhục thân, từ nay về sau linh hồn sẽ ký thác trên Phong Thần Bảng, nhưng cũng còn tốt hơn là hồn phi phách tán!

Bây giờ, hối hận cũng vô dụng, đám đệ tử Xiển Giáo kia từng người một đều hồn phi phách tán.

Trừ phi Thời gian pháp tắc tu luyện đến cực hạn, mới có thể vớt linh hồn của họ ra khỏi dòng sông thời gian.

Từ Loan Đao và Tạ Quan Hi hai người, trên mặt đều lộ ra vẻ "ngượng ngùng".

Rõ ràng hai người họ, đều không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Chỉ là không ai chú ý, trên mặt Từ Loan Đao lại lộ ra một nụ cười đắc ý.

Đúng vậy, đây chính là một kế!

Bên này, người của Tiệt Giáo toàn bộ đều là Thiện thi, cũng đều lựa chọn dùng mặt nạ che đậy khí tức, để đạt được mục đích giả chết!

Còn đám người Xiển Giáo kia, thì thật sự không thể trở về được nữa!

Khương Tử Nha lúc này hổ thẹn lấy ra Phong Thần Bảng, thu linh hồn của đám đệ tử Tiệt Giáo kia vào.

Không thu cũng không được a!

Chỉ có lấp đầy vị trí trên Phong Thần Bảng sớm một chút, lần Phong Thần đại kiếp này mới kết thúc, nếu không dùng linh hồn đệ tử Tiệt Giáo để lấp, lẽ nào lại để người Xiển Giáo trực tiếp tự sát!?

Lúc này trong Kim Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp tức nổ tung!

Lần này, đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo gần như toàn bộ đều chết sạch, hiện tại chỉ còn lại đệ tử đời thứ hai, trừ hai vị đang nhậm chức ở địa phủ, cũng chỉ còn lại Quảng Thành Tử đám người!

Cứ như vậy, Xiển Giáo thế tất sẽ dần dần thất bại trong lần Phong Thần đại kiếp này!

Theo cái chết của từng đệ tử đời thứ ba, số lượng điều kiện mà Hạo Thiên đã hứa.

Hắn cũng không thể rút ra bảy đệ tử được nữa! "Vù!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự không nhịn được nữa, thân hình lóe lên lập tức biến mất trong Kim Khuyết Cung.

Nhìn thấy cảnh này, hai vị Thánh nhân phương Tây lập tức sợ ngây người.

Trời ạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận thì tức giận, nhưng tuyệt đối đừng đi tìm Tạ Quan Hi của Tây Phương Giáo gây phiền phức!

Hắn là đệ tử duy nhất mà họ có thể đem ra được, nếu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trong cơn giận dữ đánh chết, hai người họ biết tìm ai nói lý?

Thế là họ cũng thân hình lóe lên, lập tức biến mất.

Trong đại điện, chỉ còn lại một mình Lão Tử ngồi đó, lắc đầu thở dài: "Xong rồi xong rồi, lần này đứng sai phe rồi!" Nói xong cũng trực tiếp biến mất trong đại điện, chuẩn bị cứu vãn một chút hình tượng trước mặt Từ Loan Đao và Tiệt Giáo.

Lúc này trên chiến trường, quân đội Đại Chu và vương triều Đại Thương đang đánh nhau kịch liệt!

Nhưng sau khi mất đi sự gia trì của các tiên nhân Xiển Giáo, đám người Đại Chu dần dần có vẻ hụt hơi.

Cộng thêm có Hoàng Phi Hổ một tồn tại gần như vô địch như chiến thần, cho nên nhất thời trên sân đảo lại là vương triều Đại Thương chiếm ưu thế.

Đúng lúc này, cả thiên địa lập tức yên tĩnh lại, từng mảng mây đen bắt đầu bao trùm đại địa, cho người ta một cảm giác vô cùng áp bức.

Chương 188

Tất cả mọi người đều dừng lại đòn tấn công trong tay, thậm chí không ít người còn trực tiếp vứt bỏ vũ khí.

Cứ như thể, trước luồng khí tức này, cầm vũ khí trong tay là một sự bất kính cực lớn!

Đám người Tiệt Giáo cũng đều biến sắc, khi cảm nhận được luồng khí tức này, chỉ cảm thấy linh lực toàn thân vận chuyển đều trở nên vô cùng trì trệ. "Từ Loan Đao!

Tạ Quan Hi!

Bản tôn tuyệt đối sẽ không tha cho hai ngươi!" Lúc này, giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng truyền đến!

Tất cả mọi người đều kinh hãi!

Nhưng, đúng lúc này, hai luồng khí tức khác cũng lập tức bay lên, mơ hồ áp chế Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chính là hai vị Thánh nhân phương Tây!

Chỉ thấy họ thoáng chút tức giận.

Lần này tuy họ cũng muốn từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy chút lợi ích, cho nên mới đồng ý cho Tạ Quan Hi ra tay.

Nhưng nói cho cùng, một khi Từ Loan Đao bị Tạ Quan Hi kiềm chế, người được lợi lớn nhất chắc chắn là Xiển Giáo.

Kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không quản không hỏi, trực tiếp muốn ra tay với cả Tạ Quan Hi, trong lòng họ đương nhiên phẫn nộ. "Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đừng tưởng Tây Phương Giáo chúng ta không bằng Xiển Giáo, có

thể tùy ý ức hiếp!

Nếu thật sự chọc giận huynh đệ hai ta, chúng ta cùng lắm thì cá chết lưới rách!" Tiếp Dẫn đạo nhân giận dữ quát.

Trong những chuyện đại thị đại phi như thế này, ông ta hiển nhiên có gan hơn Chuẩn Đề đạo nhân một chút.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe mình bị hai người Tây Phương Giáo uy hiếp, sắc mặt cũng lập tức không tốt. "Hừ!

Người của Tây Phương Giáo ai nấy cũng nói hay hơn hát, nhưng các ngươi cũng thấy rồi, Tạ Quan Hi cấu kết với Từ Loan Đao, đánh giết hết đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại hai mắt đỏ ngầu, mơ hồ có chút mất đi lý trí.

Đúng lúc này, lại có hai đạo thánh niệm cường đại giáng xuống.

Một đạo chính là Lão Tử theo sát phía sau, đạo còn lại là Thông Thiên Giáo Chủ luôn chú ý đến cục thế trên chiến trường.

Thông Thiên Giáo Chủ có lẽ cũng không ngờ, đệ tử nhà mình lại sinh mãnh như vậy, đem đám đệ tử Xiển Giáo kia một mẻ hốt gọn!

Mất đi đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, sau này lấy gì mà đấu!

Nhưng ông ta càng không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dám vào lúc này, ngang nhiên ra tay với đệ tử của mình!

Lúc này không nghi ngờ gì đã hình thành một thế đối đầu.

Một bên là Thông Thiên Giáo Chủ, một bên là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Luận về thực lực, Nguyên Thủy Thiên Tôn đơn đấu tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này Lão Tử, bắt đầu hoài nghi mình có phải đã đứng sai phe không, cho nên trong lòng đối với việc ủng hộ Nguyên Thủy Thiên

Tôn, cũng có chút dao động.

Về phần hai vị Thánh nhân phương Tây, vì vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ra tay với Tạ Quan Hi, cho nên lúc này trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Nhưng họ đối với tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn tương đối trầm ổn, càng đừng nói là sẽ đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn để đối phó Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại vẫn chưa nguôi giận, trong lòng đâu còn quan tâm mình có phải là đối thủ của Thông Thiên không!

Lúc này trong lòng hắn lửa giận khó nén, cuối cùng không nhịn được ra tay với Từ Loan Đao!

Hai vị Thánh nhân phương Tây cười lạnh một tiếng, Lão Tử cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Tên sư đệ này của mình, hiển nhiên linh đài đã bị che mờ, sớm đã quên mất lúc này đang ở trong đại kiếp Phong Thần, ai ai cũng là người trong cuộc!

Thánh nhân hơi không chú ý, cũng nhất định sẽ bị cuốn vào, có khi trên Phong Thần Bảng cũng sẽ có tên!

Từ Loan Đao khi đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ cảm thấy một luồng khí tức mênh mông ập đến, nhưng đối với hắn lại không có bất kỳ ảnh hưởng nào!

Tu luyện Lực chi pháp tắc, vốn là hành động nghịch thiên, cho nên dù đối mặt với uy thế của Thánh nhân, Từ Loan Đao cũng hiên ngang không sợ, trên mặt thậm chí còn mang theo vẻ phấn khích không gì sánh bằng! 42. "Ta lại muốn xem xem, uy thế của Thánh nhân rốt cuộc có phong thái thế nào!" Từ Loan Đao giận dữ gầm lên. "Tiểu tặc to

gan!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ gầm lên.

Thánh nhân không thể nhục!

Từ Loan Đao tu luyện là Lực chi pháp tắc và Thời gian pháp tắc thì đã sao?

Dù sao cũng chưa đột phá cảnh giới Thánh nhân!

Cho nên bất luận thế nào, tuyệt đối không thể tha cho Từ Loan Đao.

Chỉ là, trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ muốn đánh giết Từ Loan Đao, gần như là chuyện không thể! "Nguyên Thủy!

Ngươi to gan thật!" Thông Thiên Giáo Chủ lập tức nổi giận, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự trước mặt ông ta, đánh giết Từ Loan Đao, vậy thì ông ta sớm cầm một con dao cắt cổ cho rồi!

Ông ta cũng với thế nhanh như chớp, vội vàng ra tay, thân hình lóe lên đứng trước mặt Từ Loan Đao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ không quan tâm nhiều như vậy nữa, trực tiếp ra tay với Thông Thiên Giáo Chủ trước mắt.

Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng cười một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên đã quên mất thực lực của mình, dám ra tay với ông ta!

Vốn dĩ, cuộc đấu tranh giữa các Thánh nhân không được Thiên Đạo cho phép, huống hồ bây giờ là Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay trước.

Ông ta liền tung ra Tru Tiên Kiếm Trận, nhốt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hoàn hồn, trong sát khí nồng đậm, thậm chí còn cảm nhận được từng trận uy hiếp của cái chết!

Dưới tình huống này, dù đầu óc có hồ đồ đến đâu, cũng biết linh đài đã bị che mờ!

Trong lòng lập tức kinh hãi thất sắc, nhìn Tru Tiên Kiếm Trận xung quanh dày đặc sát khí và kiếm ý, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoảng sợ. "Sư đệ!

Trước tiên thả ta ra ngoài, chỉ cần ngươi thả ta ra, chúng ta vạn sự đều có thể thương lượng, không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, không cho ta mặt mũi, lẽ nào không cho sư tôn chúng ta mặt mũi sao?" Sau khi bình tĩnh lại, tâm tư của Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu hoạt động.

Hắn biết, dù có cầu xin, Thông Thiên Giáo Chủ cũng nhất định sẽ không tha cho hắn.

Dù sao lần này là hắn ra tay đối phó Từ Loan Đao trước, Thông Thiên Giáo Chủ thật sự giết hắn, cũng là được Thiên Đạo công nhận.

Cho nên hắn chỉ có thể đem sư tôn của mình ra, hy vọng có thể dùng điều này để áp chế Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không để lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn vào tai.

Ông ta sớm đã muốn dạy dỗ tên nhị sư huynh này một trận!

Một chút tư thái của Thánh nhân cũng không có!

Cho nên lần này bất kể thế nào cũng phải hung hăng cho hắn một bài học.

Nhìn thấy cảnh này, Lão Tử trong lòng không khỏi vô cùng rối rắm.

Dù sao thân là đại sư huynh, đối mặt với chuyện này nếu cứ rối rắm không ra tay, sư tôn biết tin sau này nhất định sẽ nổi giận!

Chương 189

"Tam sư đệ, ta thấy chuyện này hay là dừng lại ở đây đi, nếu thật sự náo đến chỗ sư tôn, e rằng sẽ trách mắng chúng ta đó." Lúc này ông ta cuối cùng cũng lên tiếng.

Đối với tính cách của hai sư đệ, Lão Tử biết rõ, trong lòng rõ ràng khuyên như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ không thu tay.

Nhưng dù sao cũng đã biểu đạt thái độ của mình, giữa hai bên bất kể là ai cũng không đắc tội.

Quả nhiên, sau khi nghe lời của Lão Tử, Thông Thiên Giáo Chủ thậm chí không thèm để ý, vẫn một vẻ mặt lạnh băng gây áp lực cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ cảm thấy xung quanh đều truyền đến áp lực của cái chết, cũng chỉ có thể bị động phòng thủ, căn bản không dám có bất kỳ hành động nào.

Đúng lúc trong lòng hắn cảm thấy có chút tuyệt vọng, trên bầu trời lại đột nhiên truyền đến một đạo khí thế mênh mông.

Vốn mọi người đối với các Thánh nhân xuất hiện không ngừng đã có chút tê liệt, nhưng khi cảm nhận được luồng khí thế kia, trong lòng lập tức lại tràn đầy kính sợ.

Một thân hình lão giả từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

Không ai biết ông ta xuất hiện từ khi nào, giống như một bức tượng đá tuyên cổ bất biến, vĩnh viễn đứng sừng sững ở đó. "Sư tôn!" Mấy vị Thánh nhân lập tức trong lòng kinh hãi thất sắc, một vẻ mặt tôn sùng nhìn lão giả trước mắt.

Hồng Quân Đạo Tổ!

Không ngờ hai đệ tử đánh nhau, lại lôi cả sư tôn ra! "Thiên Đạo sáng tỏ, mấy vị Thánh nhân, ở trong Hồng Hoang tùy ý làm bậy, thực sự mất thể diện!" Ngữ khí của Hồng Quân Đạo Tổ nghe vô cùng bình đạm, nhưng lọt vào tai mọi người, lại như sấm sét vang rền, khiến tất cả mọi người đều run sợ.

Lúc này Hồng Quân Đạo Tổ đã lấy thân hợp đạo, tuy vẫn giữ lại một số tình cảm.

Nhưng bản thân cũng đã dung hợp với ý chí của Thiên Đạo.

Cho nên lời nói ra từ miệng ông ta, khó tránh khỏi cho người ta một cảm giác không thể vi phạm.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng, có lẽ cũng chỉ có Từ Loan Đao đã tu luyện Lực chi pháp tắc.

Hắn đảo mắt nói: "Sư tổ đừng có thiên vị, rõ ràng là Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay đối phó con trước, sư phụ con mới ra tay nhốt hắn lại." Từ Loan Đao nói. "Nếu đã như vậy, Nguyên Thủy, ngươi hãy trở về núi Côn Lôn, tạm thời không được ra ngoài." Ông ta trực tiếp phất tay áo mang Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, không hề để ý đến Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ đám người.

Trên mặt Từ Loan Đao thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Tuy bề ngoài trông, Hồng Quân Đạo Tổ đang trừng phạt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Từ Loan Đao trong lòng rõ ràng, há chẳng phải cũng là một cách bảo vệ hắn ta sao!

Sau khi chuyện của Nguyên Thủy Thiên Tôn được giải quyết, lúc này Thông Thiên Giáo Chủ và Từ Loan Đao trong lòng vẫn còn tức giận.

Phải thừa nhận rằng, Hồng Quân Đạo Tổ lần này thực sự quá thiên vị.

Lúc này hai vị Thánh nhân phương Tây đi tới, gật đầu với Từ Loan Đao, sau đó lại hành lễ với Thông Thiên Giáo Chủ. "Lần này quả thực là do ta sơ suất, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ra tay với tiểu bối, thật là quá không biết xấu hổ." Chuẩn Đề đạo nhân nói một câu nhẹ bẫng, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đang trong cơn tức giận, nhưng cũng không để ý nhiều đến ý tứ trong lời nói của Chuẩn Đề đạo nhân.

Lúc này Lão Tử dường như cũng nhìn ra chút manh mối.

Hồng Quân Đạo Tổ thật sự vì trừng phạt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên mới để hắn trốn ở núi Côn Lôn không ra ngoài sao?

Theo ông ta thấy, thực tế Hồng Quân Đạo Tổ là đang bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phải biết nếu Hồng Quân Đạo Tổ không hiện thân, đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như không có đường sống nào.

Cho nên, mục đích hiện thân của Hồng Quân Đạo Tổ rất rõ ràng, là để cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bây giờ ông ta lại không thể không cân nhắc lại quan hệ giữa mình và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sư tôn của mình đã công khai đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy, nếu mình không biết điều, đứng về phía Thông Thiên Giáo Chủ, có khi sẽ rước họa sát thân.

Cho nên Lão Tử chỉ hành lễ với Thông Thiên Giáo Chủ xong, liền quay người rời đi.

Đừng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ có vẻ là một người thô lỗ, thực ra ông ta đối với những suy nghĩ nhỏ nhặt trong lòng các Thánh nhân

này đều rõ như lòng bàn tay. 43.

Ông ta biết vốn dĩ Lão Tử thấy bên Tiệt Giáo chiếm ưu thế trong đại kiếp Phong Thần cho nên mới vội vàng tìm đến.

Kết quả không ngờ Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn kế hoạch của ông ta, thế là ông ta mới đầu voi đuôi chuột mà rời đi.

Nếu Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo lúc này đều đã có kẻ thù chung, thế là giữa hai vị Thánh nhân phương Tây và Thông Thiên Giáo Chủ cũng lập tức xóa bỏ hiềm khích trước đây.

Về phần Từ Loan Đao, đương nhiên tiếp tục phát huy sở trường diễn xuất của mình, một vẻ mặt khâm phục bắt đầu hàn huyên với Tạ Quan Hi trước mắt.

Về phần Na Tra và Dương Tiễn, trong lòng đều có chút không vui.

Họ còn chưa ra tay, sư tôn đã trực tiếp xử lý xong đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo rồi?

Bốn người vốn định nhân cơ hội này, kiểm nghiệm thực lực một phen.

Nhưng không ngờ sư tôn của mình lại mạnh mẽ như vậy.

Nhưng tâm trạng của Khương Tử Nha lại khác.

Lúc này ở đây, chỉ còn lại mấy vị Thánh nhân là Thông Thiên Giáo Chủ và hai vị Thánh nhân phương Tây.

Khương Tử Nha lúc này đứng một bên nhìn, trong lòng sớm đã rối bời.

Hai vị Thánh nhân phương Tây tuyệt đối không thể giúp hắn, dù sao vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí còn muốn đánh giết Tạ Quan Hi.

Điều đó cũng có nghĩa là Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hoàn toàn đắc tội với Tây Phương Giáo.

Chỉ còn lại Thông Thiên Giáo Chủ... tính cách vô cùng cổ quái, tuy với thân phận Thánh nhân hẳn sẽ không ra tay với hắn, nhưng ai có thể đảm bảo chứ?

Đại Chu, đánh thế nào đây? "Rút quân!

Rút về trong thành!" Khương Tử Nha vội vàng hạ lệnh.

Thế là đám người Đại Chu, vội vội vàng vàng lại bắt đầu rút quân, cảnh tượng xảy ra lần trước, vào khoảnh khắc này lại tái diễn một lần nữa.

Chỉ là, lần này đám binh sĩ Đại Thương làm còn tuyệt hơn, thậm chí chiếm lĩnh không ít thành trì ở biên cảnh Đại Chu.

Sau một thời gian dài tranh đấu, vương triều Đại Thương và vương triều Đại Chu đều có tổn thất, binh lính hai bên gần như cũng đã đến mức không chết không thôi.

Vì vậy, gần như toàn bộ thành trì ở biên cảnh Đại Chu đều bị quân đội vương triều Đại Thương chiếm lĩnh!

Trong thành Hạo Kinh, lúc này Tây Bá Hầu sớm đã không còn phong thái như trước, trông như con kiến trên chảo nóng. "Rốt cuộc là chuyện gì!

Người của Xiển Giáo không phải lợi hại lắm sao?

Vì sao lại thành ra cảnh tượng như bây giờ!" Tây Bá Hầu nhìn Khương Tử Nha trước mắt gầm lên.

Lúc này ông ta cũng không quan tâm người trước mắt có phải là tiên nhân hay không, hiện tại quốc gia của ông ta sắp mất rồi, đâu còn tâm trí mà đôi co với mấy vị tiên trưởng!

Khương Tử Nha vốn vì sư tôn đột nhiên rời đi mà trong lòng hoảng loạn vô cùng, nay nghe Cơ Xương nói vậy, trong lòng càng một trận tức giận. "Ai ngờ Thánh nhân sẽ đột nhiên nhúng tay, ai ngờ trận chiến giữa Từ Loan Đao và Tạ Quan Hi lại kịch liệt đến vậy!" Khương Tử Nha tức giận nói.

Ngay sau đó nhìn Cơ Xương với vẻ mặt ngơ ngác nói: "Bây giờ muốn bảo toàn Đại Chu, chống đỡ đến khi Xiển Giáo ta đông sơn tái khởi, có lẽ chỉ có một con đường duy nhất." Nghe Khương Tử Nha nói vậy, Cơ Xương lập tức trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết. "Xin tiên trưởng đừng trách tội ta, vừa rồi ta chỉ là lòng lo cho nước!

Xin tiên trưởng nhất định phải cứu Đại Chu ta a!" Sự phẫn nộ của Cơ Xương lập tức tan thành mây khói, ngược lại một vẻ mặt mừng rỡ nhìn Khương Tử Nha, coi Khương Tử Nha là hy vọng duy nhất của Đại Chu.

Chương 190

Khương Tử Nha nhìn Cơ Xương, trên mặt lộ ra vẻ âm hiểm, nói: "Bây giờ chỉ cần ngươi cõng kinh điều, sau đó đích thân đến Triều Ca, nghe theo sự phán xử của Đế Tân, có khi có thể giành được một chút cơ hội thở dốc cho Đại Chu!" Trên trán Cơ Xương lập tức toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Cõng kinh điều đến Triều Ca ư?

Nghe theo sự phán xử của Đế Tân ư?

Vậy còn đường sống sao!

Ông ta và Đế Tân đều là tồn tại xưng vương ở phương nam, nay lại trở thành tội thần của Đế Tân, ông ta tuyệt đối không đồng ý! "To gan!

Ta là thân phận gì!

Để Cơ Phát đi đi!

Cơ Phát trẻ hơn, ở lại thành Triều Ca càng có sức thuyết phục!" Cơ Xương chỉ vào Cơ Phát nói.

Nhưng trên mặt Cơ Phát lại lộ ra một nụ cười lạnh. "Từ khi cha đem anh cả ta đến Đại Thương, cha nghĩ giờ lại đem ta đi, người Đại Thương đều là đồ ngốc cả sao?

Lẽ nào họ không biết cha là người không hề có tình phụ tử sao!" Ngay sau đó hắn trực tiếp vung tay, chỉ thấy ngoài đại điện đột nhiên tiến vào một nhóm binh lính.

Đây đều là một số thân tín mà Cơ Phát ngầm bồi dưỡng!

Kể từ khi Cơ Phát đem Bá Ấp Khảo đến Đại Thương, trong lòng

đã ngầm cảnh giác, nhân cơ hội lĩnh quân này, bồi dưỡng ra một nhóm thân tín. "Ngươi!

Ngươi muốn thí phụ!" Cơ Xương chỉ vào Cơ Phát nói.

Lúc này trong lòng ông ta không khỏi thoáng qua một cảm giác bi thương.

Vốn chỉ mong Cơ Phát có thể vì mình đánh hạ giang sơn, nay xem ra không bị hắn hãm hại chết đã là may mắn rồi!

Đối mặt với vô số binh lính, Cơ Xương cũng chỉ đành một vẻ mặt chán nản gật đầu. "Nếu đã như vậy, lão già ta cũng đã lớn tuổi rồi, nếu có thể dùng tính mạng của ta để dập tắt lửa giận của Đế Tân, cũng đáng." Cơ Xương, cuối cùng đã đồng ý!

Sự việc đến nước này, tất cả đều không do ông ta quyết định được nữa.

Thế là ông ta thậm chí không chờ đến đêm, trực tiếp cõng kinh điều đến thành Triều Ca.

Bất kể là Tây Phương Giáo hay Tiệt Giáo lúc này, đối với cuộc chiến tranh giữa vương triều Đại Thương và Đại Chu lúc này đều không còn hứng thú.

Đối với việc vương triều Đại Chu sẽ thất bại, mọi người trong lòng đều rõ ràng, chỉ là chuyện sớm muộn.

Đại Chu và Đại Thương, chẳng qua là người đại diện của Xiển Giáo và Tiệt Giáo mà thôi.

Mọi người vừa thèm muốn khí vận chi lực của nhân tộc, lại vừa muốn bố đạo trong một môi trường nhân tộc hòa bình. "Tiểu Đao, tiếp theo con định thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Từ Loan Đao trước mắt hỏi.

Hiện nay Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy bị Hồng Quân mang đi, miễn cưỡng bảo vệ được hắn.

Nhưng Xiển Giáo trải qua tổn thất lớn lần này, trong thời gian ngắn e rằng không phải là đối thủ của Tiệt Giáo.

Về phần chuyện Từ Loan Đao và Tạ Quan Hi đấu pháp thất bại, khiến không ít đệ tử Tiệt Giáo phải vào Phong Thần Bảng, Thông Thiên Giáo Chủ thì không hề đề cập.

Theo ông ta thấy, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, hoàn toàn không cần thiết phải vì chuyện này mà rối rắm nữa.

Huống hồ, Từ Loan Đao tuy tu luyện Thời gian pháp tắc, nhưng hơi không khống chế được cũng là chuyện bình thường, đặc biệt là khi đang đấu pháp với người khác.

Từ Loan Đao nghe Thông Thiên Giáo Chủ hỏi vậy, trong lòng cũng do dự một phen, cuối cùng nói: "Đệ tử định đi du lịch trong Hồng Hoang một phen, tạm thời chưa về đảo Kim Ngao." Nghe lời của Từ Loan Đao, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Phải biết, trong thế giới Hồng Hoang, Từ Loan Đao cũng đắc tội không ít người.

Vạn nhất trong quá trình du lịch, bị một số người ám toán, lúc đó thì phiền to lắm!

Từ Loan Đao dường như nhìn ra sự lo lắng của Thông Thiên Giáo Chủ, không khỏi ha ha cười một tiếng nói: "Sư phụ yên tâm đi, với thực lực của con, chỉ cần Thánh nhân không ra tay, trong Hồng Hoang tuyệt đối không ai dám làm gì con đâu!" Hắn tự tin nói.

Thông Thiên Giáo Chủ nghĩ lại, lời của Từ Loan Đao dường như cũng rất có lý, dù sao đối với người nắm giữ Thời gian pháp tắc và

Lực chi pháp tắc, cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng hoàn toàn không phải là đối thủ.

Thông Thiên Giáo Chủ liền không nói nhiều nữa, quay sang đám người Dương Tiễn cách đó không xa nói: "Các con quả là có một sư phụ tốt!

Có định theo Tiểu Đao đi du lịch một chuyến, hay là theo ta về đảo Kim Ngao?" Thông Thiên Giáo Chủ đối với mấy đứa đồ tôn này vô cùng hài lòng.

Không chỉ vì thực lực, mà còn vì tính cách của chúng đều khiến Thông Thiên Giáo Chủ yêu thích.

Nghe Thông Thiên Giáo Chủ hỏi vậy, ánh mắt của mấy đệ tử nhìn về phía Từ Loan Đao, không khỏi lộ ra vẻ ngưỡng mộ. 44. "Chúng con đương nhiên đi theo sư tôn, đi bôn ba khắp Hồng Hoang!" Dương Tiễn một vẻ mặt sùng bái nhìn Từ Loan Đao nói.

Na Tra cũng gật đầu theo.

Những người trẻ tuổi như họ, đương nhiên hy vọng có thể theo sư phụ của mình ra ngoài xông pha một phen, không muốn đến đảo Kim Ngao an nhàn.

Chỉ là nhìn thấy họ định theo sau, Từ Loan Đao vội vàng lắc đầu từ chối: "Ngoan ngoãn ở đảo Kim Ngao tu luyện đi!

Đừng tưởng lần Phong Thần đại kiếp này đã xong rồi!

Ta hiện đang ở trong thời gian Phong Thần đại kiếp, mang theo các con ngược lại có khả năng sẽ trở thành gánh nặng của ta!" Từ Loan Đao không hề khách khí nói, lập tức dập tắt ý định đi theo của mấy đệ tử.

Mấy người trong lòng cũng rất rõ ràng, thực lực của mình trong Hồng Hoang, không thể đi ngang được.

Nếu theo Từ Loan Đao, có khi thật sự sẽ mang đến phiền phức không nhỏ cho sư phụ nhà mình.

Thế là mọi người cũng chỉ đành một vẻ mặt chán nản gật đầu, theo sư tổ của mình về đảo Kim Ngao.

Từ Loan Đao nhìn bóng lưng xa dần của mọi người, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

Lần này, hắn không chỉ vì muốn du lịch trong Hồng Hoang, mà còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nếu mấy đệ tử đi theo, có chút bất tiện.

Nhìn bóng dáng mọi người khuất xa, Từ Loan Đao cũng lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất ở chân trời! ...

Lúc này trong Kim Khuyết Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ mang Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về, chỉ là bản thân ông ta cũng không vì thế mà rời đi. "Sư tôn!

Lần này đa tạ sư tôn ra tay tương cứu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cung kính hành lễ với Hồng Quân Đạo Tổ.

Thực lực của hắn tuy không mạnh, nhưng tâm tư tuyệt đối là hoạt bát nhất trong Tam Thanh, hắn liếc mắt đã nhìn ra Hồng Quân Đạo Tổ đang giúp mình!

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu: "Gần đây chuyện Phong Thần đại kiếp tạm hoãn một chút, không biết vì sao ta luôn cảm giác gần đây Thiên Đạo xuất hiện một chút biến hóa." Nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên Đạo!

Đối với các Thánh nhân như họ, tuyệt đối là tồn tại cao không thể

với tới!

Phải biết, họ gần như đều là công đức thành thánh, cho nên mấu chốt để bản thân thành thánh, đều nằm ở Thiên Đạo.

Nếu Thiên Đạo vào lúc này xảy ra sai sót, đối với các Thánh nhân như họ đó là tổn thất không thể lường được!

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Quân Đạo Tổ không khỏi hừ lạnh một tiếng. "Nhìn cái dáng vẻ nhát gan của ngươi!

Chương 191

Thật không biết cùng thuộc Tam Thanh, tại sao tính cách ba huynh đệ các ngươi lại khác biệt lớn như vậy!" "Yên tâm đi!

Lần dị biến Thiên Đạo này tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến các Thánh nhân!

Chỉ là Phong Thần đại kiếp bị ảnh hưởng một chút." Hồng Quân Đạo Tổ giải thích như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nghĩ đến đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, gần như toàn bộ đều chết trong cuộc tranh đấu giữa Từ Loan Đao và Tạ Quan Hi, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một nỗi cay đắng. "Sư tôn, lần này Xiển Giáo ta có thể nói là tổn thất thảm trọng a!

Phong Thần đại kiếp rốt cuộc khi nào mới có thể kết thúc a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại khó khăn lắm mới có được một cơ hội gặp riêng Hồng Quân Đạo Tổ, cho nên cũng nhân cơ hội này bắt đầu than khóc.

Hồng Quân Đạo Tổ nhíu mày: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta cứu ngươi không phải là thiên vị ngươi, lần Phong Thần lượng kiếp này dường như có điểm khác biệt so với Phong Thần lượng kiếp trong kế hoạch của Thiên Đạo, cho nên ta mới không thể không ra tay, cứu ngươi về." "Nếu ngươi trực tiếp chết trong tay Thông Thiên, cũng có nghĩa là Phong Thần đại kiếp trực tiếp kết thúc, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không cho phép." Trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ cũng vô cùng phiền muộn.

Ông ta lấy thân hợp đạo, vốn là để bổ toàn Thiên Đạo.

Nhưng không ngờ, ông ta dần dần bị Thiên Đạo đồng hóa, cho nên

lúc này ông ta bắt buộc phải thay đổi!

Kết quả không ngờ, lần Phong Thần lượng kiếp này lại xảy ra sai sót, Thiên Đạo thậm chí còn lấy đồng quy vu tận ra để uy hiếp, bắt ông ta phải cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Ai nói Thiên Đạo không có ý chí!

Ý chí của nó là đảm bảo thế giới này vận hành hoàn mỹ!" Nghe được lời của sư tôn nhà mình xong, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thay đổi.

Lão vốn tưởng rằng Hồng Quân Đạo Tổ ra tay là để cứu mình, thậm chí là vì Xiển Giáo, chứ không chỉ đơn thuần vì nguyên nhân Thiên Đạo.

Nhưng nếu đã thế này, Xiển Giáo phải làm sao bây giờ?

Căn cơ hiện tại đã tan nát, đệ tử đời thứ hai mất hơn một nửa, còn đệ tử đời thứ ba thì gần như không còn một ai!

Nếu cứ tiếp tục thế này, Xiển Giáo làm sao có thể đông sơn tái khởi được!

"Sư tôn, người nhất định phải giúp Xiển Giáo chúng con!

Nếu Xiển Giáo cứ như vậy, phong thần lượng kiếp làm sao mà tiến hành được ạ!" Trong giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo một tia tuyệt vọng.

Nhưng lão cũng ngầm giở chút mưu mẹo.

Chẳng phải Hồng Quân Đạo Tổ làm gì cũng đều vì sự vận hành của Thiên Đạo sao?

Chắc chắn người cũng rất lo lắng về chuyện phong thần lượng kiếp, nếu như Xiển Giáo không thể hồi phục nguyên khí, vậy thì phong thần lượng kiếp phải tiến hành thế nào?

Hồng Quân Đạo Tổ nghe xong lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chân mày bất giác nhướng lên.

"Ý của ngươi là, ta bắt buộc phải giúp?

Hay là, ngươi đang uy hiếp ta?" Cùng lúc nói ra câu này, khí thế trên người ngài lập tức tăng lên đến đỉnh phong, một luồng khí tức hùng hậu cổ xưa càng đè ép về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu nói Thánh nhân không thể nhục, vậy thì Thiên Đạo lại càng không thể nhục!

Bất kể là Thánh nhân hay tu sĩ bình thường, trong mắt Thiên Đạo cũng chẳng khác gì quân cờ, mặc cho sắp đặt!

"Ta nói cho ngươi biết, phong thần lượng kiếp cũng không nhất định phải là Xiển Giáo mới được!" "Xiển Giáo không còn thì có Nhân Giáo, Nhân Giáo không còn thì có Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo không còn, Thiên Đạo tự nhiên cũng sẽ sáng lập ra một giáo phái mới để ứng kiếp!

Không phải thứ mà ý chí của ngươi có thể thay đổi!" Nghe một tràng lời của Hồng Quân Đạo Tổ xong, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trắng bệch.

Lão vậy mà lại chất vấn Hồng Quân Đạo Tổ, quả thực là tự đào mồ chôn mình, thậm chí có thể khiến cho chút cảm tình cuối cùng trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ cũng tan thành mây khói!

"Ngươi tự lo cho mình đi, đừng tưởng ta không biết những chuyện ác xúc mà ngươi đã làm, ta khuyên ngươi nên dừng tay kịp thời đi!" Hồng Quân Đạo Tổ nói rồi trực tiếp phất tay áo.

Ngay sau đó cả người trực tiếp biến mất, không nói thêm với Nguyên Thủy Thiên Tôn một câu nào nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức ngồi phịch xuống bồ đoàn với vẻ

mặt suy sụp, trong lòng vô cùng uất ức phiền muộn.

Nhìn mấy tên đệ tử đời thứ hai còn sót lại dưới trướng, lão bất giác thở dài một hơi.

"Tất cả đều là do ta tạo nghiệt cả!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói.

Chỉ có điều, sau khi trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt của lão dần trở nên âm hiểm.

"Xiển Giáo ta tuyệt đối không thể cứ thế suy tàn, nếu Đại Chu vương triều đã không thành tài, ta chỉ bằng nhắm vào những người của Đại Thương vương triều!" Ánh mắt lão khẽ nheo lại, để lộ ra một tia tàn nhẫn!

Quảng Thành Tử và những người khác thì nhìn nhau, trong lòng đều có chút không biết phải làm sao.

Nếu làm như vậy, chẳng phải Xiển Giáo sẽ thất tín với Đại Chu hay sao?

Đến lúc đó cả Nhân tộc còn có chỗ cho Xiển Giáo đặt chân không?

"Sư tôn, bên phía Đại Thương, Đế Tân có hai người con trai, tên là Ân Giao và Ân Hồng, tư chất rất khá!" Thấy sư tôn nhà mình đã hạ quyết tâm, mấy người trong lòng cũng hiểu rõ, có khuyên nữa e rằng cũng khó mà lay chuyển được suy nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thế là Quảng Thành Tử cũng lên tiếng nhắc nhở.

Ân Hồng và Ân Giao sao...

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm ngâm một lúc, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

"Lần này do ta tự mình ra tay!

Đến Đại Thương vương triều, thu Ân Hồng và Ân Giao làm đệ

tử!" Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến mọi người kinh ngạc!

Tự mình ra tay!

Điều đó cũng có nghĩa là, hai huynh đệ Ân Hồng và Ân Giao có thể trở thành đệ tử của Thánh nhân.

Phải nói rằng vận khí của họ thực sự quá tốt, dù không phải đệ tử thân truyền, nhưng cũng đủ để khiến bất kỳ ai trên thế gian này phải điên cuồng.

"Nhưng thưa sư tôn, bây giờ người đang bị sư tổ lão nhân gia hạ lệnh cấm túc, không thể ra khỏi núi Côn Luân, giờ phải làm sao ạ?" Cụ Lưu Tôn bất giác nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng.

"Sư phụ lão nhân gia chỉ bảo ta không được ra khỏi núi Côn Luân, nhưng không có nghĩa là thiện thi của ta không thể ra khỏi núi Côn Luân!" Nói xong, lão khẽ vẫy tay, một lão giả mặc đạo bào trắng xuất hiện trước mặt, chính là thiện thi, Ngọc Thanh Tử! ...

Từ Loan Đao sau khi từ biệt Thông Thiên Giáo Chủ và mọi người, cũng không đi lang thang trong Hồng Hoang mà trực tiếp lên đường đến thành Triều Ca.

Hắn biết rõ, bây giờ Xiển Giáo đang ở bước đường cùng, cơ hội duy nhất có lẽ chính là quốc vận ngày càng tăng của Đại Thương vương triều!

Thông Thiên Giáo Chủ thì không thèm ra tay với Nhân tộc, nhưng bây giờ Tiệt Giáo khó khăn lắm mới giúp quốc vận Đại Thương vương triều tăng lên, cũng đã đến mùa thu hoạch.

Không thể nào để đệ tử Tiệt Giáo vất vả bấy lâu, cuối cùng lại bị người của Xiển Giáo cướp mất thành quả.

Sau khi đến thành Triều Ca, Từ Loan Đao trực tiếp vào vương cung gặp mặt Đế Tân một lần, sau đó liền bắt đầu ở lại trong vương cung, lẳng lặng chờ đợi người của Xiển Giáo đến.

Hắn biết rõ, đây là đường lui duy nhất của Xiển Giáo, dù thế nào đi nữa, bọn chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội thử một lần này.

Kết quả không ngoài dự đoán, chờ không bao lâu, tuy không chờ được người của Xiển Giáo, nhưng lại thấy Đế Tân dẫn theo hai đứa trẻ đến.

Nhìn thấy Từ Loan Đao, trong lòng Đế Tân ít nhiều có chút bất an.

Thân là đế vương, nhưng khi đối mặt với Từ Loan Đao, y vẫn có thể cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Đây chính là thực lực của tiên nhân a!

Đế Tân trong lòng không khỏi vô cùng cảm khái.

Nếu không phải thân là đế vương, y cũng muốn theo Từ Loan Đao học tiên thuật rồi.

Chính vì vậy, nên hôm nay y mới dẫn hai đứa con của mình đến!

Từ Loan Đao nhìn hai đứa trẻ tuổi còn rất nhỏ, trong lòng cũng hiểu rõ, hai đứa trẻ này tự nhiên là Ân Hồng và Ân Giao.

Hắn cũng hiểu được mục đích của Đế Tân khi đến đây.

"Từ tiên trưởng, hai vị này chính là hai khuyển tử của ta, Ân Hồng và Ân Giao, không biết chúng có vinh hạnh được bái nhập môn hạ của ngài, xin ngài truyền thụ chút tiên pháp được không?" Đế Tân hỏi với thái độ vô cùng cung kính.

Chương 192

Nhìn dáng vẻ đó, dường như sợ Từ Loan Đao sẽ từ chối vậy.

Từ Loan Đao quan sát hai tên nhóc này.

Trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng lúc trước đám người Xiển Giáo sở dĩ thu Ân Hồng và Ân Giao làm đệ tử là vì muốn chia rẽ quyền lực trong Đại Thương vương triều.

Nhưng không ngờ thiên phú của hai đứa trẻ này thực sự không tồi.

Chính là Thông Minh Chi Thể trong truyền thuyết.

Tức là tâm ý của hai người tương thông!

Thể chất như vậy, Từ Loan Đao cũng chỉ mới nghe nói, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nếu tu luyện, điều đó có nghĩa là có thể đồng thời tu luyện hai loại pháp thuật, cả hai người đều có thể đồng thời nắm giữ!

Nếu đạt đến cảnh giới cao hơn, thậm chí có thể khiến song phương đồng thời lĩnh ngộ pháp tắc chi lực, uy lực không thể không nói là mạnh mẽ.

Từ Loan Đao nhất thời cũng nảy sinh ý định thu đồ đệ.

Hơn nữa nếu thu hai người này làm đệ tử, khí vận của Đại Thương vương triều cũng vừa vặn có thể rơi vào người mình.

Càng tương đương với việc bố trí một thế cờ trong Đại Thương vương triều, chôn xuống hai quân cờ!

Thế là Từ Loan Đao hài lòng gật đầu, nhìn Ân Hồng và Ân Giao trước mắt, nói: “Các ngươi có chắc muốn bái ta làm sư phụ không?

Quy củ môn hạ của ta rất nghiêm khắc đó." Trong giọng nói của Từ Loan Đao, bất giác mang theo một tia áp bức thần hồn.

Chỉ thấy hai huynh đệ Ân Hồng và Ân Giao, khi nhìn về phía Từ Loan Đao giống như đang đối mặt với một con cự thú vực sâu vậy!

Gương mặt nhỏ nhắn của chúng đỏ bừng lên, nhưng hai đứa lại không hề có ý định chịu thua, ngược lại còn cứ nhìn chằm chằm vào Từ Loan Đao.

Trong lòng ai mà không có một trái tim hướng đạo chứ?

Đương nhiên chúng cũng hy vọng có một ngày, có thể trở thành nhân vật tung hoành thiên địa, coi rẻ chúng sinh như Từ Loan Đao!

Nhìn vẻ kiên định trong mắt hai đứa trẻ, Từ Loan Đao trong lòng cũng khá hài lòng, không ngờ ở lại thành Đại Thương ôm cây đợi thỏ, lại có thu hoạch bất ngờ như vậy!

"Nếu đã như vậy, hai người các ngươi hãy bái nhập môn hạ của ta đi!" Từ Loan Đao cười nói.

Ân Giao và Ân Hồng nghe lời Từ Loan Đao xong, trước tiên là ngẩn ra, rõ ràng đều không ngờ rằng, Từ Loan Đao thật sự đã thu mình làm đệ tử!

Đợi đến khi phản ứng lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, một trận cuồng hỉ.

Từ Loan Đao trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, hai đệ tử này hắn cũng rất hài lòng!

Lập tức trực tiếp ném ra hai món linh bảo cho hai đệ tử vừa thu nhận.

Đồng thời cũng trực tiếp truyền thụ cho họ pháp môn tu luyện chính thống của Tiệt Giáo.

Bất kể là Đế Tân hay hai tiểu tử kia, lúc này nhìn về phía Từ Loan Đao, trong mắt đều là vẻ hưng phấn và sùng kính.

Nhìn xem!

Ra tay hào phóng làm sao!

Tuy không biết hai món linh bảo mà Từ Loan Đao cho quý giá đến mức nào, nhưng từ luồng linh khí khiến người ta cảm thấy khoan khoái sảng khoái tỏa ra từ chúng, cũng đủ thấy đây không phải là vật tầm thường!

Hai tiểu tử kia càng hướng về phía Từ Loan Đao 'bộp bộp bộp' dập đầu ba cái, trong lòng đã hoàn toàn công nhận vị sư tôn này.

Thế là Ân Hồng và Ân Giao, trong khoảng thời gian Từ Loan Đao ở thành Triều Ca, không ngừng tiếp thu sự dạy dỗ của hắn. ...

Lúc này bên ngoài thành Triều Ca, Ngọc Thanh Tử ngẩng đầu nhìn về phía thành Triều Ca, chỉ cảm thấy một luồng khí vận chi lực mạnh mẽ không ngừng cuồn cuộn dâng lên, trong lòng lập tức vô cùng ghen tị.

Nhân tộc quả nhiên được trời ưu ái a!

Chỉ là khí vận của một vương triều mà đã mạnh mẽ đến thế rồi!

Nếu chút khí vận này rơi vào tay Xiển Giáo, e rằng cũng không cần phải vì phong thần đại kiếp mà khổ sở tính kế như vậy!

Nghĩ đến đây, trong lòng lão không khỏi dâng lên một tia chua xót.

Lúc này lão càng thêm kiên định với ý định thu Ân Giao và Ân Hồng làm đệ tử, để chia cắt khí vận của Đại Thương vương triều.

Thế là không nói nhiều, lão trực tiếp bay về phía vương cung.

Lão cũng không biết hai vị đệ tử tương lai của mình đang ở đâu, nhưng nếu đã là vương tử, chắc chắn không thể rời khỏi vương cung.

Mặc dù Ngọc Thanh Tử thân là thiện thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không nên dính dáng quan hệ với vương tộc Đại Thương này, nhưng vì tương lai của Xiển Giáo, lão buộc phải hy sinh!

Thế là bất chấp nguy cơ dính phải nhân quả không rõ, lão dứt khoát đi vào trong vương cung.

Với thực lực của lão, ở trong vương cung tuyệt đối có thể làm việc không một tiếng động, nhưng sau khi đi một vòng, ngoài việc dính phải một chút nhân quả, lão lại không tìm thấy bóng dáng của hai huynh đệ kia.

Thế là trong lúc bất đắc dĩ, lão đành phải hiện thân trước mặt Đế Tân.

Đế Tân lúc này đối với những tiên nhân thần xuất quỷ một này đã không còn thấy lạ, trong lòng y biết rõ, những tiên nhân này tuyệt đối sẽ không ra tay với mình, thậm chí còn không muốn nảy sinh bất kỳ quan hệ nào.

Dù sao thì vị trí Nhân Hoàng, đối với những tiên nhân này cũng là một sự uy hiếp cực lớn.

Chỉ có điều trong lòng y khá kinh ngạc là, vị tiên nhân râu tóc bạc phơ trước mắt này, dường như chưa từng gặp qua.

"Không biết vị tiên trưởng này là ai?" Đế Tân cau mày, dường như đối với gã đột nhiên xuất hiện trước mặt này trong lòng vô cùng bất mãn.

Thấy vẻ mặt này của Đế Tân, trong lòng Ngọc Thanh Tử không khỏi dâng lên một trận lửa giận!

Bình thường Thiên Đế gặp lão cũng đều phải ngoan ngoãn hành lễ, một tên Nhân Hoàng quèn này không hành lễ thì thôi, còn bày ra cái vẻ cao cao tại thượng!

Nhưng lão chợt phản ứng lại, đây là trong vương cung của Đại Thương vương triều, bây giờ lại đang là thời khắc then chốt của phong thần đại kiếp!

Nếu đánh giết Đế Tân, không biết phải trả giá lớn đến mức nào!

Linh đài nhiễm bụi!

Tuyệt đối không thể để linh đài nhiễm bụi!

Lão nở một nụ cười nhìn Đế Tân, nói: "Ta chính là thiện thi của giáo chủ Xiển Giáo trong truyền thuyết, Thánh nhân tôn quý Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngọc Thanh Tử đây.

Lần này đến đây, chính là thay mặt bản tôn thu đồ đệ, muốn thu hai đứa con của ngươi làm đệ tử!" Thiện thi của Thánh nhân?

Giáo chủ Xiển Giáo?

Nghe có vẻ rất ghê gớm.

Đế Tân nhất thời không khỏi ngẩn người.

Thấy vẻ mặt của Đế Tân, trên mặt Ngọc Thanh Tử không khỏi mang theo một tia cười ý.

Phải thế chứ!

Sau khi gặp Thánh nhân, nên có vẻ mặt này mới đúng!

Trong lòng lão lập tức dâng lên một tia kiêu ngạo.

Chỉ có điều rất nhanh, luồng khí kiêu ngạo trong lòng lão lập tức tan thành mây khói.

Chỉ thấy trên mặt Đế Tân lại lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, dường như Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mắt có thâm thù đại hận gì với y vậy.

Thánh nhân?

Đế Tân không biết cái gọi là Thánh nhân là thứ gì, nhưng trong

lòng lại biết rõ, chính vì Xiển Giáo phò tá Đại Chu, nên Đại Thương mới phải trả giá cực lớn để xuất binh thảo phạt!

Chương 193

Chiến tranh liên miên chính là do gã này gây ra!

Ngọc Thanh Tử trong lòng lập tức ngẩn ra.

“Ngươi phải biết cho rõ!

Ta là thiện thi của Thánh nhân!

Đại diện Thánh nhân thu đệ tử!

Không biết bao nhiêu người cầu xin ta bái sư mà ta còn không đồng ý đấy!” Ngọc Thanh Tử sau khi phản ứng lại, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tên này cũng quá không coi ai ra gì rồi!

Lúc này trong Kim Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm tức đến nhảy dựng lên!

Tên Đế Tân này thực sự quá đáng ghét rồi!

“Muộn rồi, nói thật cho ngươi biết!

Hai đứa con của ta đã bái Từ Loan Đao tiên trưởng làm sư phụ rồi!” Đế Tân thực sự có chút chịu không nổi cái bộ mặt tự cho là đúng của Ngọc Thanh Tử trước mắt.

Trong lúc bất đắc dĩ, y đành phải lôi Từ Loan Đao ra, hy vọng có thể khiến gã tự xưng là thiện thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn này biết khó mà lui.

Từ Loan Đao?

Ngọc Thanh Tử ngẩn ra một lúc, sau đó liền phá lên cười ha hả!

“Ha ha ha!

Ta còn tưởng là sư phụ mạnh cỡ nào, có thể khiến ngươi từ chối lời mời của một vị Thánh nhân, không ngờ chỉ là một tên Từ Loan Đao quèn mà thôi!" Nhìn bộ dạng đó của Ngọc Thanh Tử, trong lòng Đế Tân cũng khá cảm khái.

Tên này thật biết ra vẻ quá!

Thân là đế vương của Đại Thương vương triều, cả đời nhìn người vô số, thậm chí tiên nhân cũng đã gặp không ít, nhưng chưa từng gặp một người nào tự cho là đúng như Ngọc Thanh Tử!

Lúc này ánh mắt y nhìn về phía Ngọc Thanh Tử, giống như đang nhìn một tên ngốc vậy.

Ngọc Thanh Tử sao có thể không nhìn ra ánh mắt của Đế Tân, răng hàm sau của lão sắp bị nghiến nát rồi!

"Hay là thế này đi, ngươi gọi Ân Hồng và Ân Giao hai đứa nó ra, chúng ta nghe xem ý kiến của chúng nó, xem chúng nó muốn theo ta tu luyện hay là theo Từ Loan Đao tu luyện!" Ngọc Thanh Tử giờ đây đã hoàn toàn đối đầu với Đế Tân.

Theo lý mà nói, người ta Đế Tân đã nói đến nước này rồi, Ngọc Thanh Tử cũng nên biết mình không được chào đón đến mức nào, đã đến lúc phải rời đi rồi.

Nhưng không, lão không những tiếp tục ở lại đây, mà còn muốn cướp đệ tử từ tay Từ Loan Đao!

Quả thực là vô sỉ đến cùng cực!

Mặc dù không biết thực lực của Ngọc Thanh Tử, nhưng Đế Tân đã đóng dấu không thể kết giao sâu với gã này rồi.

Vốn định trực tiếp đuổi Ngọc Thanh Tử đi, nhưng không ngờ, lúc này bên ngoài vương cung đột nhiên truyền đến hai giọng nói trong trẻo của trẻ con.

“Phụ vương!

Hôm nay sư phụ lại dạy con một đạo thần thông!

Sư phụ còn khen con học nhanh nữa!” “Chỉ tiếc là con với ca ca mãi mà không kéo dãn được khoảng cách, bất kể con học thần thông gì, chỉ cần con vừa học được, ca ấy cũng học được luôn!”. ...

Nghe hai giọng nói đó, sắc mặt Ngọc Thanh Tử sáng lên.

Ở trong vương cung, có thể đi lại tùy ý như vậy, lại gọi Đế Tân là phụ vương, chắc chắn là Ân Hồng và Ân Giao rồi!

Trên mặt lão khi nhìn về phía Đế Tân, không khỏi mang theo một tia cười lạnh.

Chỉ cần cho ta gặp hai đứa trẻ đó, với trình độ lừa phỉnh của ta, ta có lòng tin có thể thu hai đệ tử này về môn hạ!

Đến lúc đó, quốc vận của Đại Thương vương triều, có thể móc nối với Xiển Giáo rồi!

Nghĩ đến đây, trên mặt lão hiện lên một nụ cười mà lão tự cho là rất hòa ái, nhìn về phía cửa điện.

Quả nhiên, hai bóng dáng có phần non nớt xuất hiện trước mặt Ngọc Thanh Tử, nhưng sắc mặt Ngọc Thanh Tử lập tức ngây ra!

Lão là thiện thi của Thánh nhân!

Đương nhiên có nhãn giới của Thánh nhân!

Cho nên lúc này Ngọc Thanh Tử, cũng giống như Từ Loan Đao lúc đó, một mắt đã nhìn ra hai đứa trẻ này chính là Thông Minh Chi Thể!

Thể chất như vậy, chỉ cần tu luyện gần như tương đương với việc có một cái thẻ kinh nghiệm nhân đôi vậy, vô cùng mạnh mẽ!

Vốn nghĩ rằng, thu hai tên nhóc này làm đệ tử, nhiều nhất cũng

giống như Khương Tử Nha và Thân Công Báo, cho một thân phận ký danh đệ tử là được rồi.

Dù sao, tác dụng duy nhất của hai đứa trẻ này đối với lão, có lẽ là để Xiển Giáo có thể chia một ít khí vận của Đại Thương vương triều.

Nhưng bây giờ lão đã đổi ý rồi!

Hai thiên tài đệ tử này dù thế nào cũng phải có được!

Không chỉ có được, mà còn phải phong làm đệ tử thân truyền, quan môn đệ tử!

Chỉ cần dạy dỗ hai đứa trẻ này vài trăm năm, sau khi xuất sơn thực lực, dù không bằng Từ Loan Đao, nhưng cũng có thể trở thành sự tồn tại như Tạ Quan Hi đi?

Nhìn thấy Ngọc Thanh Tử, hai huynh đệ cũng khá ngạc nhiên, vạn lần không ngờ rằng, trong phòng của phụ thân lại có người.

"Hai vị đệ tử, còn không mau bái kiến vi sư!" Trên mặt Ngọc Thanh Tử mang theo một tia hưng phấn nói.

Sư tôn?

Hành vi không biết xấu hổ như của Ngọc Thanh Tử, lập tức khiến trong lòng Đế Tân đại nộ!

"Ngọc Thanh Tử!

Đừng trách cô không nhắc nhở ngươi!

Nếu ngươi dám làm gì với Giao nhi và Hồng nhi, cô nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!" Nhưng Ngọc Thanh Tử đối với lời của Đế Tân làm như không nghe thấy, toàn bộ tâm tư đã sớm đặt lên người hai thiếu niên thiên tài trước mắt.

"Có lẽ các ngươi không biết thân phận của ta, nhưng chỉ cần biết rằng, thực lực của ta tuyệt đối mạnh hơn vị sư tôn tên Từ Loan Đao

kia của các ngươi!" "Chỉ cần các ngươi đồng ý bái ta làm sư phụ, Xiển Giáo ta ngoài vị trí giáo chủ ra, bất kỳ vị trí nào cũng có thể để các ngươi tùy ý lựa chọn!" Ngọc Thanh Tử vung tay, hào khí ngút trời nói.

Chỉ có điều, sau khi nghe lời của phụ thân, Ân Hồng và Ân Giao lúc này trong lòng đã sớm đầy cảnh giác với lão già có vẻ không có ý tốt này!

Càng âm thầm, liên lạc với Từ Loan Đao!

Diện tích thành Triều Ca tuy rất lớn, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là đối với phàm nhân.

Đối với Từ Loan Đao mà nói, gần như không cần đến một hơi thở, đã trực tiếp xuất hiện trong vương cung.

Nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, Từ Loan Đao lúc đầu có chút ngơ ngác.

Chẳng phải Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị Hồng Quân Đạo Tổ dẫn đi rồi sao, không được phép tùy ý bước ra khỏi núi Côn Luân rồi ư?

Sao mới có một thời gian ngắn như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trực tiếp đến thành Triều Ca rồi!

Hồng Quân Đạo Tổ dù có thiên vị Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không đến mức trắng trợn như vậy chứ?

Nhưng đợi đến khi nhìn kỹ lại, hắn mới thở phào một hơi.

Hóa ra chỉ là một cỗ thiện thi mà thôi!

Đối với Từ Loan Đao, chỉ cần bản thể Thánh nhân không tự mình ra tay, bất kể là thiện thi hay ác thi, đều có thể nói là không có chút áp lực nào!

“Ồ à, chẳng phải là thiện thi của sư bá sao?

Tên là gì nhỉ?

Chương 194

Ngọc Thanh Tử đúng không?" Giọng nói cà lơ phất phơ của Từ Loan Đao lập tức truyền đến từ sau lưng Ngọc Thanh Tử.

Ngọc Thanh Tử lập tức toát một giọt mồ hôi lạnh sau lưng!

Lão thậm chí còn không biết Từ Loan Đao xuất hiện sau lưng mình từ lúc nào!

Nếu vừa rồi Từ Loan Đao đột nhiên ra tay với mình, chẳng phải mình sẽ không có chút sức chống cự nào sao?

"Hừ!

Nếu đã biết ta là sư thúc của ngươi, tại sao lại cướp đệ tử của ta!" Nhưng gã Ngọc Thanh Tử này mặt cũng đủ dày, không hề lo lắng Từ Loan Đao dám ra tay với cỗ thiện thi này, trừ phi hắn thật sự không muốn sống nữa.

Bất kể là Đế Tân, Ân Hồng hay Ân Giao, nghe một tràng lời của Ngọc Thanh Tử xong đều sắp nôn ra rồi!

Mức độ không biết xấu hổ của gã này, thực sự quá mạnh mẽ rồi!

Gọi là đệ tử của lão?

Trước đó, Ân Hồng và Ân Giao hai người, thậm chí còn chưa từng gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Từ Loan Đao cũng lập tức bị gã này làm cho tức đến bật cười, nhưng hắn không có thời gian rảnh rỗi để đôi co với Ngọc Thanh Tử ở đây!

Từ Loan Đao giơ Thí Thần Thương trong tay lên, định trực tiếp tấn công về phía Ngọc Thanh Tử, xem ra đã nổi sát tâm!

Ngọc Thanh Tử lập tức hoảng sợ.

Mặc dù là thiện thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng từ sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn trảm thi, sự quan tâm đối với cỗ thiện thi này ngày càng ít, lão vẫn luôn coi bản thể là trọng điểm tu luyện.

Dù sao thì đã trảm tam thi, nhưng cuối cùng vẫn là công đức thành Thánh, thực lực tam thi có lợi hại đến đâu thì đã sao?

Cho nên thực lực của Ngọc Thanh Tử, nhiều nhất cũng chỉ là một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong mạnh hơn một chút.

Lần này ra ngoài, cũng chỉ là muốn thu hai đệ tử mà thôi, cho nên trên người không mang theo bao nhiêu linh bảo.

Nếu thật sự đánh với Từ Loan Đao, nói không hay một chút, có chạy được hay không còn là hai chuyện!

"Từ Loan Đao!

Ta là sư bá của ngươi!

Ngươi định làm gì!" Trong lòng kinh hãi, giọng nói của Ngọc Thanh Tử nghe vô cùng nghiêm khắc nhưng bên trong lại yếu ớt!

Từ Loan Đao đương nhiên sẽ không để ý đến lời uy hiếp của gã này.

Theo tình hình hiện tại, ít nhất trong thời gian ngắn Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể xuất sơn, trừ phi lão không quan tâm đến mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ!

Nhưng dù có ngu đến đâu, e rằng cũng tuyệt đối không dám vi phạm thánh dụ của Hồng Quân Đạo Tổ.

Đợi đến lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể hạ sơn, thực lực của Từ Loan Đao lúc đó, không chừng đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng dễ như trở bàn tay rồi!

Thấy Từ Loan Đao nghe lời mình xong, vẫn không hề động lòng, Ngọc Thanh Tử bây giờ đã hoàn toàn hoảng sợ.

Lão có thể cảm nhận rõ ràng, từ trên Thí Thần Thương truyền đến từng luồng sát khí kinh người!

Từ Loan Đao, không có ý định buông tha!

Ngọc Thanh Tử cắn răng, sau đó đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, hình thành một màn máu trước mặt, xem ra là một môn thần thông phòng ngự!

Mặc dù là đệ nhất sát phạt chí bảo trong thiên địa, lực công kích của Thí Thần Thương tự nhiên không cần phải nghi ngờ.

Chỉ có điều, dù Từ Loan Đao khống chế nó đâm về phía Ngọc Thanh Tử, nhưng vẫn không thể đâm thủng được màn máu kia!

"Thần thông phòng ngự thật mạnh mẽ!" Từ Loan Đao trong lòng kinh ngạc.

Thấy vẻ mặt của Từ Loan Đao, trên mặt Ngọc Thanh Tử lập tức lộ ra vẻ đắc ý.

Mặc dù thực lực của cỗ thiện thi này không hẳn mạnh hơn Từ Loan Đao, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân!

Nhãn giới tự nhiên vượt xa Từ Loan Đao!

Chỉ một môn thần thông này ra tay, đã chặn được một đòn tất sát của Từ Loan Đao!

Chỉ có điều trên mặt Từ Loan Đao lại thoáng qua một tia khinh thường. 45.

"Ta lại muốn xem xem, trên cỗ Thiện thi của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu tinh huyết đủ để phung phí!" Nói xong, công kích trong tay Từ Loan Đao giống như mưa rào xối xả, dày đặc không kẽ hở!

Một lúc sau, sắc mặt Ngọc Thanh Tử lập tức trở nên trắng bệch đi không ít.

Tinh huyết của lão tuy không ít, nhưng cũng không chịu nổi Từ Loan Đao cứ thế mà tạo tác!

Lúc này trong lòng lão đã hoàn toàn hoảng sợ.

"Từ Loan Đao, chỉ cần lần này ngươi tha cho ta, ta bảo đảm sẽ không bước vào thành Triều Ca nửa bước, càng không ra tay với hai đệ tử của ngươi!" Ngọc Thanh Tử nói với vẻ mặt tức giận.

Uy hiếp!

Không có bất kỳ đường lui nào mà uy hiếp Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao lập tức nổi giận!

"Tìm chết!" Một đòn chứa đầy nộ khí, cuối cùng đã hung hăng giáng xuống người Ngọc Thanh Tử, lập tức đánh tan màn máu trước mặt.

Ngọc Thanh Tử càng bay ngược ra ngoài, cả người trên không trung bùng nổ ra từng luồng huyết vụ!

"Từ Loan Đao!" Ngọc Thanh Tử giãy giụa bò dậy từ dưới đất, thề rằng chưa bao giờ thảm hại như hôm nay!

Từ Loan Đao không hề động lòng, giơ cao Thí Thần Thương trong tay, sau đó hung hăng đâm xuyên qua cơ thể Ngọc Thanh Tử!

Thiện thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cứ thế trực tiếp biến mất giữa thiên địa!

Mặc dù có thể tiếp tục tốn thời gian để ngưng luyện ra một cỗ phân thân này, nhưng điều đó cũng có nghĩa là thực lực trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng cực lớn!

"Từ Loan Đao, ta và ngươi không đội trời chung!" Trong Kim

Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát ra một tiếng gầm giận dữ!

Tiếng gầm đó thậm chí truyền khắp cả Xiển Giáo, cả núi Côn Luân.

Tất cả đệ tử đều nhìn nhau nhìn về phía Kim Khuyết Cung, trong lòng đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ chỉ có những đệ tử đời thứ hai của Nguyên Thủy Thiên Tôn mới biết, sư tôn nhà mình gần đây hẳn là đang bận rộn thu hai vị vương tử của Đại Thương vương triều.

Xem ra, Từ Loan Đao chắc chắn lại ở trong đó không biết đã giở trò gì! ...

Lúc này trong vương cung Đại Thương.

Thí Thần Thương đã uống no máu tươi, lúc này trở nên vô cùng hưng phấn, toàn thân rung động không ngừng.

Từ Loan Đao nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cán của sát phạt chí bảo này, sau đó thu nó lại.

Lúc này Đế Tân bước lên phía trước, cung kính hành lễ với Từ Loan Đao.

"Phải đa tạ Từ tiên trưởng ra tay, nếu lần này hai đứa con của ta bị Ngọc Thanh Tử mang đi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!" Nghe lời của Đế Tân, Từ Loan Đao cười lắc đầu.

"Yên tâm đi, thiên tài như Ân Giao và Ân Hồng, vừa rồi Ngọc Thanh Tử nếu thật sự mang chúng đi, e rằng sẽ coi như báu vật mà đối đãi!" Từ Loan Đao trong lòng đương nhiên biết rõ, có lẽ lần này Ngọc Thanh Tử đến, quả thực là vì muốn chia cắt khí vận Đại Thương.

Nhưng trong lòng chắc chắn cũng đã nảy sinh lòng yêu tài!

Nhất là khi Xiển Giáo lúc này đang đối mặt với việc đệ tử bị đứt gãy thế hệ, cho nên bắt buộc phải bồi dưỡng ra một lứa đệ tử thiên tài trẻ tuổi.

Dù thế nào đi nữa, Ngọc Thanh Tử có làm gì, cũng chắc chắn sẽ không làm hại đến tính mạng của hai người.

Đúng lúc này Từ Loan Đao tâm niệm khẽ động, luôn cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng cụ thể là chuyện gì thì lại không nói ra được.

Chương 195

...

Trong Long cung Đông Hải, Ao Quảng và bốn huynh đệ lúc này trên mặt mang theo vẻ chua xót và lo lắng, trong ánh mắt thậm chí còn đầy vẻ tuyệt vọng.

"Ta cũng không biết tên ma đầu kia lại sắp xuất thế, bây giờ chiến lực của Tứ Hải Long Cung chúng ta cơ bản đều đã bố trí ra ngoài cả rồi, tiếp theo phải làm sao đây!" Ao Quảng đi đi lại lại trong đại điện, trong ánh mắt không thể che giấu được vẻ lo âu.

Ba vị Long Vương còn lại, lúc này trong lòng cũng vô cùng bất an.

"Nếu đã như vậy, hay là ta đi mời Từ Loan Đao ra tay đi?

Dù sao chúng ta cũng đã đầu quân cho hắn, nếu thật sự xảy ra chuyện, e rằng hắn cũng sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu?" Lời của Tây Hải Long Vương, nhận được sự tán đồng của các Long Vương khác.

Bây giờ Tứ Hải Long Tộc đã đứng trước bờ vực nguy cơ, nếu lúc này còn do dự, không mời Từ Loan Đao ra tay, không chừng sẽ có nguy cơ diệt tộc!

"Nếu đã như vậy, các ngươi hãy gia cố phong ấn trước, ta đến đảo Kim Ngao xem tình hình thế nào!" Ao Quảng cũng không do dự nữa, thế là vội vã bay về phía đảo Kim Ngao.

Đúng lúc này, một luồng uy áp mênh mông, lập tức bao trùm cả Tứ Hải!

Mặc dù Từ Loan Đao có thể cảm nhận được sắp có đại sự xảy ra, nhưng lại không biết rõ là chuyện gì.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Ngọc Thanh Tử, hắn cũng đã đạt được mục đích đến thành Triều Ca, huống chi còn thu được Ân Hồng và Ân Giao, hai đệ tử có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ, chuyến đi này cũng không uổng.

Nhìn ánh mắt lưu luyến không rời của hai vị đệ tử trước mắt, trên mặt Từ Loan Đao lộ ra nụ cười khoan khoái.

"Từ bây giờ trở đi, hãy tu luyện cho tốt, đợi không bao lâu nữa khi Xiển Giáo lại một lần nữa trở lại, chính là lúc các ngươi ra tay!" Lời của Từ Loan Đao, khiến trong lòng hai đệ tử đều có chút nhiệt huyết sôi trào!

Học tiên pháp, một mặt là để trường sinh bất lão, sống cùng trời đất, tiêu dao giữa thiên địa.

Mặt khác đương nhiên là hy vọng có thể giống như Từ Loan Đao, ngạo nghễ thiên hạ quần hùng!

"Sư tôn yên tâm, con nhất định sẽ tu luyện thật tốt, đợi không bao lâu nữa là có thể đối phó với đám kẻ xấu Xiển Giáo kia rồi!" "Đúng vậy, con nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư tôn!" Hai người đều gật đầu mạnh.

Có lẽ trong mắt một số người lớn, lời hứa như vậy chỉ là nhất thời hứng khởi.

Nhưng trong lòng hai huynh đệ Ân Hồng và Ân Giao, đã sớm coi đó là động lực để tiến lên.

Từ Loan Đao cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, sau đó lại ném ra một đống linh bảo cho hai huynh đệ, rồi quay đầu rời đi.

Kết quả vừa ra khỏi thành Triều Ca không bao lâu, đã chạm mặt với Lão Long Vương đi ngược chiều.

Thấy Từ Loan Đao, trong mắt Lão Long Vương cũng lệ nóng tuôn

trào, trong lòng không biết kích động đến mức nào.

Lão vốn định đến đảo Kim Ngao tìm Từ Loan Đao, nhưng đáng tiếc trên đảo Kim Ngao lại không có bóng dáng của hắn.

Thế là Ao Quảng đã đem tin tức về vị kia sắp xuất thế ở Đông Hải nói cho Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác.

Linh Bảo và những người khác trong lòng lập tức đại kinh thất sắc.

Đảo Kim Ngao cũng ở trên Đông Hải, thân là đại sư huynh của Tiệt Giáo, thế là Đa Bảo Đạo Nhân cũng vội vã dẫn một đám đệ tử Tiệt Giáo đến chi viện Đông Hải.

Chỉ đáng tiếc, lần này Thông Thiên Giáo Chủ đang bế quan, nếu Thông Thiên Giáo Chủ có thể ra tay, không chừng có thể dễ dàng giải quyết cuộc khủng hoảng lần này.

Trong lúc bất đắc dĩ, lão đành phải đến thành Triều Ca thử vận may, không ngờ lại thật sự tìm được Từ Loan Đao.

Thấy dáng vẻ lo lắng của Ao Quảng, Từ Loan Đao trong lòng cũng tò mò.

Long tộc ngày nay tuy đã suy tàn, nhưng cũng không đến mức ai cũng có thể bắt nạt chứ?

"Xin Từ đạo hữu nhất định phải ra tay cứu Tứ Hải Long Tộc chúng ta một mạng a!" Ao Quảng không nói hai lời, mở miệng cầu cứu.

Lập tức khiến Từ Loan Đao càng thêm ngơ ngác.

"Ngươi cứ nói cho ta biết trước, rốt cuộc là chuyện gì đã!

Ta bây giờ còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nói gì đến chuyện giúp đỡ!" Nghe lời của Từ Loan Đao, Ao Quảng mới phản ứng lại.

Thế là thở dài một hơi nói: “Xin lỗi Từ đạo hữu, ta nhất thời lo lắng quá không nghĩ nhiều được.” “Không biết Từ đạo hữu có biết về Thượng Cổ Long Tộc không?” Thượng Cổ Long Tộc?

Từ Loan Đao ngẩn ra, lại liên quan đến Thượng Cổ Long Tộc?

Chuyện cũ của Long tộc, Từ Loan Đao phần lớn đều biết được từ một số truyện thần thoại ở kiếp trước.

Dù sao sau khi đến thế giới này, đã sớm qua thời đại Long tộc xưng vương xưng bá rồi.

Thấy Từ Loan Đao gật đầu, Ao Quảng mới nói: “Có lẽ ngươi cũng biết, Thượng Cổ Long Tộc tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng từng con một đều là những kẻ sát nhân trời sinh đất dưỡng!

Hầu như mỗi con rồng đều lấy việc tùy ý giết chóc sinh linh làm vui.” “Đó cũng là nguyên nhân tại sao Long tộc chúng ta cuối cùng lại đi đến suy tàn!” “Sau này sát khí của chính chúng ta cũng không thể khống chế được nữa, thế là các Long tộc đã liên thủ phong ấn sát khí đó ở Đông Hải.” “Làm như vậy tuy tạm thời giải quyết được không ít phiền phức, nhưng lại để lại cho hậu thế chúng ta một mầm họa cực lớn!

Bây giờ những sát khí của ác long kia rõ ràng đã sinh ra thần trí, chuẩn bị phá phong ấn ra ngoài!” Từ Loan Đao nghe xong lập tức ngơ ngác.

Lũ người Long tộc này, quả thực là đào hố cho hậu đại của mình a!

E rằng họ tưởng rằng, những hậu bối này sẽ có thực lực mạnh mẽ như Long tộc năm đó!

Chỉ đáng tiếc Tứ Hải Long Tộc bây giờ đã không còn như xưa.

Cùng với việc huyết mạch loãng đi và thực lực không ngừng giảm

xuống, Tứ Hải Long Tộc ngày nay, đã sớm trở thành công cụ làm mưa làm gió rồi!

“Đi thôi! 46. "Ta lại muốn xem xem thực lực của cái gọi là Thượng Cổ Long Tộc rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào!” Trên mặt Từ Loan Đao lập tức lộ ra một tia cười ý, sau đó đi đầu tăng tốc độ lên đến cực hạn, bắt đầu lao nhanh về phía Đông Hải.

Đợi đến Đông Hải, Từ Loan Đao có thể cảm nhận rõ ràng ở không xa, có vài luồng khí tức quen thuộc.

Rõ ràng là mấy người Đa Bảo Đạo Nhân! 47.

Thế là Từ Loan Đao vội vã tìm đến, phát hiện Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác đang đứng trước một tấm bia đá, vẻ mặt đầy lo âu.

Nhưng khi thấy Từ Loan Đao, trên mặt họ lại lập tức lộ ra vẻ vui mừng!

“Tốt quá rồi!

Từ sư đệ đến rồi, chuyện này e rằng cũng có thể giải quyết được rồi!” Đa Bảo Đạo Nhân cười nói.

Mấy vị Long Vương còn lại cũng thở phào một hơi, nhìn về phía Từ Loan Đao với ánh mắt mang theo một tia áy náy.

Nếu không phải tiền bối đã chôn xuống một mầm họa như vậy, cũng không đến mức phiền đến người của Tiệt Giáo, thậm chí là Từ Loan Đao tự mình ra tay.

Trên thực tế, Tứ Hải Long Tộc vốn là sự tồn tại được để lại để canh giữ nơi phong ấn này.

Chỉ không ngờ rằng, thực lực cuối cùng lại yếu đến mức này!

Từ Loan Đao nhìn tấm bia đá trước mặt một cái.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, dưới tấm bia đá này đang thai nghén một luồng khí tức vô cùng đáng sợ.

Luồng khí tức này, thậm chí còn đáng sợ hơn cả cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong mà hắn từng gặp, Minh Hà Lão Tổ một phần!

Phải biết rằng, đây là sinh linh được thai nghén từ ác niệm và sát khí của vô số Long tộc năm đó!

Xem thời gian thì, phong ấn này e rằng cũng chỉ có thể chống đỡ được ba ngày mà thôi!

Từ Loan Đao không nói nhiều.

Trước khi chưa thấy kẻ địch, hắn cũng không biết đối phương là hạng người gì. 48.

Thế là mấy vị Long Vương đã mời những người của Tiệt Giáo này vào trong Long cung, lúc này Đông Hải Long Vương mới vội vã chạy đến.

Đợi ba ngày sau, mọi người đang nghỉ ngơi trong Long cung, chỉ cảm thấy nơi phong ấn cách đó không xa, lập tức truyền đến một luồng khí tức đáng sợ!

Chương 196

Một luồng khí tức ngưng tụ sát ý đến cực hạn, vô số ác niệm đan xen lại với nhau!

Nhất thời, các loài sinh vật trong Tứ Hải lũ lượt chạy tán loạn.

Thậm chí có không ít hải tộc, không ngừng ùa về phía bờ biển!

Rõ ràng, cuộc khủng hoảng sinh tử lần này, thậm chí đã khiến chúng vượt qua cả bản năng!

Giống như thà chết trên bờ, cũng tuyệt đối không muốn chết trong tay sự tồn tại đáng sợ kia trong biển!

Đúng lúc này, những người của Tiệt Giáo đã sớm chuẩn bị sẵn sàng trong Long cung, từng người một lập tức hóa thành một đạo phi hồng, xông lên trời!

Từ Loan Đao càng thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt tấm bia đá phong ấn.

Lúc này tấm bia đá bắt đầu rung động không ngừng.

Không ngừng có những luồng sát khí lẻ tẻ xuyên qua phong ấn, cả vùng biển xung quanh đều trở nên vô cùng băng lãnh, phảng phất như đã đến mùa đông giá rét.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ ngưng trọng, biết rằng gã sắp phá phong ấn ra ngoài này, e rằng tuyệt đối không dễ đối phó.

Chỉ có sắc mặt của Từ Loan Đao là vô cùng bình tĩnh.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Có lo lắng thêm nữa thì đã sao?

Cái gì đến cuối cùng cũng phải đối mặt thôi.

“Ầm!” Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời, cả tấm bia đá to lớn cuối cùng cũng hóa thành từng mảnh vỡ bắn ra xung quanh.

Một cái hố đen khổng lồ, lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Giống như một cái miệng khổng lồ của ác thú vậy, tỏa ra cảm giác khiến người ta rợn người, những người xung quanh bất giác đều nổi hết cả da gà.

Do ở dưới biển sâu, một cái hố đen xuất hiện, khiến nước biển đổ ngược, lập tức hình thành một xoáy nước.

Lực hút mạnh mẽ trong đó, khiến không ít cát đá xung quanh, cũng bị cuốn theo, môi trường xung quanh một màu đen kịt! 49.

May mà khi cảm nhận được luồng sát ý đó, hầu như tất cả sinh linh hải tộc gần đó đều đã lũ lượt chạy trốn.

Nếu không thì, nơi này không chừng đã trở thành một nồi lẩu thập cẩm rồi!

Một bóng đen, đột nhiên từ trong cái hố đen đó vọt ra, mọi người thậm chí còn không chú ý đến bóng dáng đó!

Tốc độ, thực sự quá nhanh rồi!

Nhanh đến mức tất cả mọi người đều không phản ứng kịp!

Chỉ có Từ Loan Đao, nhìn rõ ràng một thân hình cự long.

Một con cự long mênh mông vô cùng!

Chỉ xét về thân thể, e rằng có thể sánh ngang với một dòng sông bình thường rồi!

Vảy trên người tỏa ra từng luồng ánh kim loại, trông cũng vô cùng sắc bén cứng rắn.

Toàn thân càng mang theo một tia khí tức hủy diệt, chính luồng khí

tức này đã khiến trong lòng tất cả mọi người nổi hết cả da gà.

Đúng lúc này, chỉ thấy con cự long đó đột nhiên quay đầu lại, sau đó dùng mũi của nó ngửi ngửi kỹ, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào mấy vị Long Vương!

Trong ánh mắt càng lộ ra vẻ phẫn nộ, dường như giữa nó và bốn vị Long Vương chưa từng gặp mặt, có thâm thù đại hận vậy!

Sau đó trực tiếp há cái miệng khổng lồ, cắn về phía Tứ Hải Long Vương.

Lúc này Ao Quảng, trước mắt vẫn là một màu đen kịt, căn bản không nhìn ra cảnh tượng xung quanh.

Ngay cả thần thức của lão, dưới sự che phủ của khí tức hủy diệt này, cũng hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ cảnh tượng nào trước mặt!

Đúng lúc này, chỉ cảm thấy trước mặt mình dường như xuất hiện một bóng người.

Do cách quá gần, nên lão đã nhận ra Từ Loan Đao ngay lập tức.

Lúc này lão mới chú ý, một cái miệng máu há to, cắn về phía bốn người.

Chỉ một cái miệng khổng lồ, nuốt chửng bản thể của lão cũng thừa sức!

Thậm chí còn không thể tưởng tượng được thân thể của một con cự long như vậy lớn đến mức nào.

Chỉ có điều không đợi cái miệng đó hạ xuống, Thí Thần Thương trong tay Từ Loan Đao đột nhiên đâm ra!

Nhưng chênh lệch về kích thước giữa hai bên thực sự quá lớn!

Thí Thần Thương đối với con cự long này, e rằng cũng giống như

một cây tăm nhỏ, thậm chí còn không bằng một cây tăm nữa?

Nhưng Thí Thần Thương của Từ Loan Đao chỉ đơn giản đâm ra như vậy, không có bất kỳ chiêu thức nào cả.

Cái miệng khổng lồ trước mặt, lập tức đóng chặt lại, sau đó liền truyền đến một tiếng long ngâm khiến người ta chấn động đến điếc tai!

Đau thấu tim gan!

"Lũ sâu bọ các ngươi, thật là to gan lớn mật, dám làm hại Ác Luân ta!" Con cự long đó gầm lên giận dữ.

Ác Luân?

Từ Loan Đao trước tiên ngẩn ra, sau đó phản ứng lại gã này e rằng đã tự đặt tên cho mình.

Trong miệng Ác Luân giống như người thường ăn phải một quả thuốc nổ vậy, đau đớn vô cùng!

Nó đã sớm có ý thức từ vô số năm trước, chỉ có điều lúc đó sức mạnh của phong ấn vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng không biết vì sao, gần đây phong ấn đột nhiên trở nên lỏng lẻo, lại cho nó một cơ hội để lợi dụng.

Thế là nó trực tiếp phá vỡ phong ấn, một mắt đã nhìn thấy huyết mạch hậu duệ của mấy Long tộc đã phong ấn nó năm đó.

Vốn định trực tiếp báo thù, giết chết bốn Long tộc này, không ngờ lại nhảy ra một gã Nhân tộc, thực lực lại mạnh mẽ đến thế!

Từ Loan Đao đối với sự khiêu khích của con cự long tự xưng là Ác Luân, cũng không để trong lòng, thân hình hắn lóe lên, lập tức đã đến trên vảy của Ác Luân.

Sau đó chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay, hung hăng bẩy xuống

một cái, một chiếc vảy còn dính máu tươi, đã bị hắn bẩy xuống!

Giống như từ trên người một người, sống sờ sờ lấy xuống móng tay vậy!

Nỗi đau như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng được!

Một chiếc vảy của Ác Luân, lớn như một ngọn núi nhỏ, cảm giác đau đớn này không nghi ngờ gì là không phải mạnh mẽ bình thường!

"Đáng ghét!

Ngươi rốt cuộc là ai!" Ác Luân là linh trí được sinh ra sau khi bị phong ấn, cho nên đối với thế giới hiện tại căn bản không hiểu rõ.

Hoặc có lẽ, nó thậm chí còn không biết nên giao tiếp với người khác như thế nào!

Cho nên khi đối mặt với Từ Loan Đao, nó chỉ cảm thấy một tia sợ hãi theo bản năng.

"Cái đó, ân oán giữa ta và Long tộc, người không liên quan xin hãy rời đi!" Ác Luân ngốc nghếch này trực tiếp nói.

Dường như chuyện Từ Loan Đao đâm vào miệng nó, bẩy vảy của nó, đều muốn trực tiếp bỏ qua một bên.

Tứ Hải Long Vương lập tức hoảng sợ.

Gã bị phong ấn này xem ra thực lực vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối không phải thứ mà họ có thể chống đỡ được!

Nếu Từ Loan Đao thật sự không nghe không hỏi, giao mình cho Ác Luân, thì phải làm sao?

Chương 197

Với sự thù hận của gã này đối với Long tộc, e rằng lột gân bóc da còn là nhẹ, không chừng trực tiếp giam cầm cả long hồn, vĩnh thế không được siêu sinh! , tiếp theo lời của Từ Loan Đao lập tức khiến bốn người họ hít một hơi khí lạnh.

"Ngươi muốn mạng của bốn lão long này?" Trên mặt Từ Loan Đao thậm chí còn mang theo vẻ suy tư, dường như đang cân nhắc lời của Ác Luân trước mắt, có đáng tin hay không.

Tứ Hải Long Vương lập tức hoảng sợ, vội vàng nói: "Từ tiên sinh a!

Chúng ta đã đạt được thỏa thuận rồi, ngài không thể giữa đường đột nhiên đổi ý được a!

Nếu không Tứ Hải Long Tộc chúng ta, thật sự sẽ bị diệt tuyệt đó a!" Trong ánh mắt Ao Quảng thậm chí còn lộ ra vẻ tủi thân.

Từ Loan Đao cười cười: "Ta không phải là giao các ngươi cho nó, mà là giao tên ngốc này cho các ngươi!" Không thể hố người như vậy được!

Tứ Hải Long Vương lúc này trong lòng chỉ cảm thấy sắp sụp đổ rồi!

Hai cách này có khác biệt gì không?

Quy căn kết đệ đều là phải đối mặt với con cự long hung ác này!

Với thân hình rồng của họ, e rằng miễn cưỡng chỉ có thể để người ta dùng làm tăm xỉa răng!

"Từ tiên sinh, chúng ta có thể thương lượng một chút được không, nếu ngài hàng phục được gã này, mang về đảo Kim Ngao, làm một

con hộ sơn thần thú thực ra cũng không tệ." Ao Quảng nói với vẻ mặt đau khổ.

Những người của Tiệt Giáo ở bên cạnh lập tức không vui rồi.

Lỗi lầm mà những tiên tổ của Long tộc phạm phải, kết quả lại để người của Tiệt Giáo chùi đít?

Kết quả đến bây giờ, lại để người của Tiệt Giáo mang quả bom hẹn giờ này về đảo Kim Ngao!

Nhưng người phẫn nộ nhất, có lẽ nên là con cự long tên Ác Luân trước mắt.

Mặc dù thiếu kinh nghiệm giao tiếp với người khác, nhưng dù sao cũng có thể nghe hiểu được lời nói!

Gã có thực lực khá mạnh mẽ trước mắt này, định giao mình cho mấy gã có huyết mạch Long tộc!

Điều này có thể nhịn, cái gì không thể nhịn!

Nó là do tất cả ác niệm và sức mạnh giết chóc của Long tộc trong thiên địa ngưng tụ thành, cho nên thực lực của bản thân cũng cực kỳ mạnh mẽ!

Thế là nó trực tiếp gầm lên một tiếng, cái đuôi của nó giống như một cái roi khổng lồ hung hăng quất đi, mang theo luồng uy thế hủy thiên diệt địa, khiến người ta không khỏi một trận rùng mình.

Trên mặt Từ Loan Đao không khỏi hiện lên một tia cười lạnh.

Gã này, thật không có trí nhớ, quả nhiên là một gã lành sẹo quên đau!

Thế là hắn trực tiếp bay lên, lợi dụng sức mạnh của thời gian pháp tắc trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu của Ác Luân!

Một cái đuôi của Ác Luân, cuối cùng đã hung hăng quất vào đáy

biển, khuấy động nước biển xung quanh lập tức lại một mảng vẩn đục!

Thấy trên đáy biển bị quất, xuất hiện một cái hố khổng lồ uốn lượn như một dòng sông, trên mặt Ác Luân lập tức hiện lên một tia cười ý.

"Ha ha ha!

Cho dù thủ đoạn của ngươi có quỷ dị đến đâu, nhưng trước mặt sức mạnh tuyệt đối, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết!" Theo nó thấy, dưới một cú quét đuôi của mình, gã Nhân tộc cứ nhảy nhót trước mặt mình trước đó, thậm chí cả thi thể cũng không để lại.

"Tiếp theo, phải hành hạ những con sâu bọ đáng ghét này thật tốt!" Ác Luân nhìn chằm chằm vào Tứ Hải Long Vương nói, chỉ có điều rõ ràng gã này không ý thức được mình cũng là một trong những con sâu bọ đó. 50.

Chỉ có điều, Ác Luân đối mặt với ánh mắt của Tứ Hải Long Vương nhìn lại, dường như họ đều đang nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu của nó!

"Hống!" Đúng lúc này, nó đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu truyền đến một trận đau đớn dữ dội, giống như có người cầm búa tạ từ trên đỉnh đầu mình bổ xuống vậy!

Là tên tiểu tử vừa rồi!

Ác Luân đau đớn gầm lên.

Nhưng dù dùng hết mọi cách, nó vẫn không thể nào gỡ Từ Loan Đao từ trên đầu mình xuống được!

Không còn cách nào, gã này cũng là hình rồng, tay chân vừa ngắn vừa thô, căn bản không chạm được đến đầu mình!

Giống như những người đàn ông tập gym ở hậu thế vậy, dùng hết sức cũng không thể gãi được chỗ ngứa trên lưng.

Trong lòng phẫn nộ vô cùng!

Chỉ là một Nhân tộc quèn, dám chạy lên đầu mình!

Nếu có thể nhịn được, nó đã trốn trong phong ấn cả đời rồi.

Gã này, một số bản lĩnh của Long tộc thì không học được, nhưng một thân tật xấu kiêu ngạo thì đều kế thừa cả!

Trong lòng phẫn nộ, nó trực tiếp dùng đầu của mình đâm về phía một dãy núi dưới biển ở xa!

Nhưng Từ Loan Đao trên đỉnh đầu thì không sao cả, nhưng nó lại bị đâm đến đầu váng mắt hoa!

Một cái sừng rồng đã kẹt vào trong dãy núi!

Đúng lúc này, trong đầu Từ Loan Đao đột nhiên truyền đến một giọng nói! 【Phát hiện túc chủ lúc này đang đối mặt với lựa chọn quan trọng, bây giờ hệ thống đưa ra hai lựa chọn:】 【Một, đánh bại Sát Lục Chi Long trước mắt, nhận được bản nguyên chi lực của Sát Lục Pháp Tắc!】 【Hai, thả Sát Lục Chi Long này đi, nhận được ba món Tiên Thiên Linh Bảo!】 Từ Loan Đao lập tức ngẩn ra.

Xuất hiện rồi!

Tên hệ thống này cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

Từ sau khi nhận được bản nguyên của Thời Gian Pháp Tắc từ hệ thống, hắn không còn nghe thấy giọng nói của hệ thống nữa.

Mặc dù bây giờ Từ Loan Đao đã sớm có thể không cần dựa vào hệ thống nữa, nhưng có sự giúp đỡ của hệ thống, tốc độ tu luyện của hắn cũng sẽ có một sự tăng trưởng khá lớn.

Còn về hai lựa chọn mà hệ thống lần này đưa ra, Từ Loan Đao dù

dùng ngón chân cũng biết nên chọn thế nào.

Bản nguyên pháp tắc!

Chỉ cần có thể luyện hóa nó, là có thể hoàn toàn nắm giữ một đạo pháp tắc!

Từ Loan Đao lúc này đã nếm được vị ngọt từ bản nguyên của Thời Gian Pháp Tắc, bây giờ hệ thống lại cho một lựa chọn bản nguyên chi lực của Sát Lục Pháp Tắc, Từ Loan Đao sao có thể bỏ lỡ!

Còn về ba món Tiên Thiên Linh Bảo kia, Từ Loan Đao thật sự không để vào mắt.

Đối với hắn, đã cướp sạch bảo khố của Xiển Giáo và bảo khố của Tây Phương Giáo, cho nên căn bản không lo có một ngày sẽ thiếu linh bảo.

Hơn nữa với trình độ luyện khí của thiện thi số hai, trong lòng hắn đối với nhu cầu linh bảo đương nhiên không lớn!

"Ta chọn một!" Từ Loan Đao thầm niệm trong đầu.

Nhìn thân hình khổng lồ dưới thân, Từ Loan Đao bắt đầu suy nghĩ nên xử trí gã này thế nào.

Nếu cứ thế giết chết nó, quả thực có chút lãng phí.

Quan trọng nhất là, thực lực của gã này không tồi, ngoại hình cũng bá khí hơn gã Văn Đạo Nhân kia nhiều.

Dùng làm hộ sơn thần thú, thực ra cũng là một lựa chọn không tồi.

Hơn nữa, bây giờ Văn Đạo Nhân đã bị phái đi thực hiện nhiệm vụ, cho nên lúc này trong lòng hắn đã quyết định, phải hàng phục con cự long dưới thân này!

Hắn nhấc lên nhấc xuống Thí Thần Thương trong tay, cuối cùng trực tiếp lấy ra Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn, dùng thực sự quá thuận tay rồi!

Phiên Thiên Ấn vừa được tế ra, lập tức trở nên khổng lồ như một ngọn núi.

Sau đó hắn hung hăng ném Phiên Thiên Ấn trong tay, đập vào người Ác Luân!

Ác Luân lập tức hai con mắt sắp trừng ra ngoài!

Chương 198

Thực lực của gã này thực sự quá mạnh mẽ rồi!

Đến nỗi nó thậm chí còn không có bất kỳ sức chống cự nào, thực lực của nó có mạnh mẽ đến đâu, cũng khó mà đối phó được với Từ Loan Đao!

"Dừng tay!

Mau dừng tay cho ta!

Ngươi có thể đề xuất bất kỳ điều kiện nào, chỉ cần ngươi dừng tay ta đều đồng ý!" Dưới uy thế của Từ Loan Đao, Ác Luân cuối cùng cũng chịu thua!

Tứ Hải Long Vương đều xem đến ngây người, thực lực của Từ Loan Đao cũng quá mạnh rồi đi!

Ngay cả một con cự long mạnh mẽ như vậy cũng có thể dễ dàng đối phó!

Lúc này trên mặt tất cả mọi người, nhìn về phía Từ Loan Đao, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ sùng bái!

Từ Loan Đao nhìn con cự long trước mắt, trong lòng khá hài lòng.

Thực lực của nó thậm chí còn lợi hại hơn cả những cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong lão làng như Minh Hà Lão Tổ, ngoại hình cũng bá khí hơn Văn Đạo Nhân.

"Ta thấy thực lực của ngươi không tồi, hay là ở trong sơn môn của ta, làm một con hộ sơn thần thú đi!" Từ Loan Đao nhìn gã này nói.

Hộ sơn thần thú!

Bất kể là đệ tử Tiệt Giáo, hay chính Ác Luân, nghe lời của Từ

Loan Đao xong đều ngơ ngác.

“Cái đó... sư đệ, chúng ta thật sự muốn mang gã này lên đảo Kim Ngao sao?” Đa Bảo Đạo Nhân lau mồ hôi lạnh không tồn tại trên trán, bất giác lên tiếng hỏi.

Từ Loan Đao tự nhiên cũng gật đầu.

Một gã có thực lực không tồi như vậy, thu làm hộ sơn thần thú, chẳng phải là có thể tận dụng tài nguyên một cách hợp lý sao?

Thấy Từ Loan Đao dường như đã quyết định rồi, thế là Đa Bảo Đạo Nhân tự nhiên cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Bình thường quan hệ của y với Từ Loan Đao không tồi, cũng chính vì vậy, nên trong lòng y biết rõ tính cách của vị sư đệ này.

Một khi đã quyết định chuyện gì, Bàn Cổ đại thần cũng không kéo lại được.

Ác Luân trong lòng càng không tình nguyện!

Đường đường là Vạn Ác Chi Nguyên, Sát Lục Chi Vương, sao có thể như bây giờ, khuất phục trong tay một Nhân tộc!

Mặc dù... thực lực của Nhân tộc này lại cực kỳ mạnh mẽ.

Ác Luân bây giờ đối với tình hình thế giới Hồng Hoang, căn bản không hiểu rõ.

Theo nó thấy, Nhân tộc hiện tại cũng giống như Nhân tộc năm đó, là tộc quần bị cả Hồng Hoang mặc sức bắt nạt.

Nếu biết rằng Nhân tộc sau này sẽ trở thành bá chủ của mảnh thiên địa này, e rằng nó sẽ không nghĩ như vậy nữa.

“Có thể đổi một điều kiện khác được không?

Ví dụ như ta có thể ra tay thay ngươi, giết chết kẻ thù của ngươi.”

Ác Luân dùng giọng thương lượng nói với Từ Loan Đao.

Chân mày của Từ Loan Đao không khỏi nhướng lên.

"Được thôi, vậy bây giờ ngươi đi giết Nguyên Thủy Thiên Tôn đi!" Nghe lời của Từ Loan Đao, Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác vội vàng bịt tai lại!

Họ thề, họ đều không nghe thấy gì cả!

Từ Loan Đao cũng quá đại bất kính rồi!

Mâu thuẫn giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo đã sớm đến mức nước lửa không dung, nhưng Thánh nhân không thể nhục!

Từ Loan Đao trực tiếp bảo Ác Luân đi đánh giết Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai? 51.

Ác Luân lúc này cũng có chút không hiểu, tại sao những người này khi nghe thấy cái tên này lại đồng loạt bịt tai lại.

Nhìn vẻ mặt của Ác Luân, Từ Loan Đao cười giải thích: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, là một trong những Thánh nhân của thiên địa, cũng là kẻ thù của ta đi, không biết ngươi có thể đánh giết được không?" Thánh nhân!

Ác Luân tuy không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai, nhưng trong lòng lại cũng biết rõ ý nghĩa của Thánh nhân!

Cường giả như vậy, sao nó có thể đối phó được!

Trên mặt nó không khỏi cũng mang theo vẻ hậm hực.

Mình thật là ngu ngốc, thực lực của Từ Loan Đao rõ ràng vượt xa mình, cho nên kẻ thù của hắn chắc chắn cũng không phải là thứ mình

có thể đối phó được!

“Ngoan ngoãn ký kết khế ước chủ tớ, ngoan ngoãn nhận ta làm chủ đi!” Từ Loan Đao nói xong, trực tiếp ngưng tụ ra khế ước chủ tớ.

Thấy thực sự không còn cách nào khác, Ác Luân cũng đành phải ép ra một giọt tâm đầu huyết, sau đó nhỏ lên khế ước.

Sau khi nhận chủ hoàn thành, Tứ Hải Long Vương lập tức cũng thở phào một hơi.

Cái hố mà tổ tiên đào, Từ Loan Đao cũng đã lấp lại rồi.

Tứ Hải Long Vương cũng nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt cảm kích, đem vô số trân bảo và các vật phẩm khác trong Long cung, toàn bộ đều dâng cho Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao đối với những món quà này, sao có thể có hứng thú, cho nên đương nhiên cũng từ chối.

Thấy vậy, Tứ Hải Long Vương cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

“Nếu đã như vậy, ta sẽ bày yến tiệc trong Long cung, xin Từ tiên sinh ngàn vạn lần đừng từ chối!” Ao Quảng nói với vẻ mặt chân thành.

Từ Loan Đao và những người khác thì gật đầu, đồng ý.

Lúc này Ác Luân cũng ngưng tụ ra hình người của mình, một người đàn ông trông rất thật thà.

Từ Loan Đao trong lòng khẽ động, bất giác mở miệng hỏi: “Theo lý mà nói thực lực của ngươi mạnh như vậy, thực ra hoàn toàn có thể ra ngoài sớm rồi chứ?

Tại sao lại cứ chọn phá phong ấn ra ngoài gần đây?” Nghe Từ Loan Đao hỏi như vậy, trên mặt tất cả mọi người cũng lộ ra vẻ tò mò, đồng loạt nhìn về phía Ác Luân.

Ác Luân nhất thời cũng không khỏi có chút ngại ngùng. 52.

Mọi người thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Ác Luân, ai nấy đều một trận cạn lời.

Phải biết rằng, gã này là tu luyện Sát Lục Pháp Tắc, lại có bộ dạng thật thà như vậy, thực sự hiếm thấy!

Chẳng lẽ là cái gọi là vật cực tất phản?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Ác Luân cuối cùng cũng mở miệng nói: "Thực ra cái phong ấn này không đơn giản như các ngươi thấy, cường độ của phong ấn ban đầu, vượt xa hơn trăm lần không chỉ.

Với thực lực của ta, muốn đột phá phong ấn ít nhất cũng phải không ngủ không nghỉ tấn công mấy ngàn năm." "Nhưng không biết vì sao, gần đây một thời gian phong ấn đã lỏng lẻo đi không ít, đến nỗi ta chỉ tấn công hơn ba ngày, đã phá được phong ấn rồi!" "Ta còn tưởng rằng, những người canh giữ phong ấn này lương tâm phát hiện, chủ động giảm bớt áp lực cho ta nữa chứ!" Nói đến đây, gã này không khỏi hung hăng lườm Tứ Hải Long Vương một cái.

Tứ Hải Long Vương thì cười gượng, không dám nói nhiều.

Thực lực của họ sao có thể so được với Từ Loan Đao, đối mặt với Ác Luân hung thần ác sát như vậy chỉ có nước bị ăn đòn.

E rằng nếu không có Từ Loan Đao ở đây kiềm chế nó, không chừng người ta đã sớm ra tay, để báo thù phong ấn năm đó!

Từ Loan Đao thì không nghĩ nhiều như vậy, sau khi nghe lời của Ác Luân, chân mày không khỏi nhíu lại.

Trong lòng hắn có thể vô cùng rõ ràng, lần này Ác Luân phá phong ấn ra ngoài, e rằng là nhắm vào mình.

Chương 199

Trong chuyện Na Tra trước đây, không ít người e rằng đều biết chuyện Tứ Hải Long Tộc đã đầu quân cho mình.

Cho nên lần này, không biết ai đã làm cho phong ấn lỏng lẻo, mới thả tên Ác Luân này ra trước thời hạn!

Nếu Từ Loan Đao không ra tay, vậy Ác Luân tự nhiên sẽ bị thù hận che mờ đôi mắt, sau đó sẽ giết chết toàn bộ người của Tứ Hải Long Tộc!

Đó cũng là một tổn thất lớn của Từ Loan Đao.

Nếu Từ Loan Đao ra tay tương trợ, thực lực của Ác Luân cũng vô cùng mạnh mẽ, không thể gây ra tổn hại thực chất cho Từ Loan Đao, nhưng cũng đủ để khiến Từ Loan Đao hao phí một khoảng thời gian!

Hoặc là người của Xiển Giáo, hoặc là Hạo Thiên của Thiên Đình!

Chỉ có hai thế lực này mới có khả năng biết những bí mật của Thượng Cổ Long Tộc.

Càng sẽ lợi dụng cơ hội này để ra tay với mình!

Trong ánh mắt khâm phục của mọi người, Từ Loan Đao cưỡi con rồng khổng lồ đen như mực ngọc, trong nháy mắt đã biến mất nơi chân trời, thẳng hướng đảo Kim Ngao mà đi.

Lúc này tại núi Côn Luân, bên trong Kim Khuyết Cung.

Lửa giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa như thủy triều vô tận, cuồn cuộn không dứt.

Thân là Thánh nhân, nhất cử nhất động đều có thể hợp với thiên ý.

Phàm là có người sau lưng bàn tán, trong lòng ông ta đều biết rõ

mồn một.

Mặc dù lúc này đang trong Phong Thần lượng kiếp, thiên cơ hỗn loạn, nhưng những lời của Từ Loan Đao vẫn bị ông ta dùng sức mạnh Thánh nhân nghe rõ từng chữ.

"Thằng nhãi thối kia!

Lấy đâu ra tự tin đòi giết ta!

Đơn giản là không thể nhịn được!" "Còn có tên Đế Tân và cả Đại Thương vương triều kia nữa, dám bất kính với Thánh nhân, trong tình huống này ta bắt buộc phải làm gì đó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng.

Đám đệ tử bên dưới ai nấy đều im như ve sầu mùa đông, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ vừa mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ trút giận lên đầu mình.

Thế nhưng, bọn họ không nói lời nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như cũng cần một chỗ để xả giận.

Nhìn đám đệ tử từng người một đứng đó như khúc gỗ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức không chịu nổi.

"Ta đã thu nhận một đám thùng cơm vô dụng làm đệ tử!

Quả là sai lầm lớn nhất của ta!" "Từng đứa một đang xem trò cười của ta phải không?

Thấy Thiện thi của ta bị chém, trong lòng đang mừng thầm đúng không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào mũi chúng nhân nói.

Ai nấy đều im lặng không nói.

Suy nghĩ đó, tuyệt đối không có!

Mặc dù gần đây Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Từ Loan Đao ép đến mức tính cách thay đổi không ít, nhưng bọn họ tuyệt đối không quên

ơn sư phụ!

Nếu không có Nguyên Thủy Thiên Tôn, có lẽ họ chỉ là những tiểu bối vô danh, không biết đang vật lộn vì đạo đồ ở nơi nào.

"Có kế sách gì không?

Tốt nhất là có thể đồng thời báo thù Đại Thương vương triều và Từ Loan Đao." Sau khi mắng mỏ một trận, lửa giận trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã nguôi đi quá nửa, bèn nhìn mấy người đệ tử mở miệng hỏi.

Số ít đệ tử còn lại lúc này đều vắt óc suy nghĩ.

Cuối cùng, Khương Tử Nha vừa mới từ Đại Chu vương triều mượn mấy kiện linh bảo hô mưa gọi gió trở về đột nhiên mở miệng.

"Bẩm sư tôn, lần trước con ở trong nhân tộc, có học được một môn gọi là mỹ nhân kế, vô cùng lợi hại, con nghĩ chúng ta cũng có thể dùng thử." Lời của Khương Tử Nha lập tức khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng mắt lên, nhưng rất nhanh lại trở nên chán nản.

Mỹ nhân kế?

Chiêu này thật sự có tác dụng với Từ Loan Đao sao?

Phải biết, Từ Loan Đao chính là phu quân của Bình Tâm nương nương!

Thêm vào đó Nữ Oa dường như cũng có tình ý với hắn.

Trong tình huống này, thế gian còn có nữ tử nào khiến Từ Loan Đao hứng thú ư?

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, lập tức từ chối đề nghị này.

Khương Tử Nha cũng ngẩn ra, rồi nhanh chóng phản ứng, sư tôn nhà mình hẳn đã hiểu lầm ý của hắn.

“Sư tôn, mỹ nhân kế của con không phải dùng cho Từ Loan Đao, mà là dùng cho Đế Tân!” Dùng cho Đế Tân?

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mới phản ứng lại, vẻ mặt hưng phấn nhìn Khương Tử Nha hỏi: “Nói mau, có kế sách gì?

Chỉ cần kế sách của ngươi khả thi, ta có thể phong ngươi làm đệ tử thân truyền!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã hoàn toàn phấn khích.

Đúng vậy, kỳ thực hoàn toàn có thể thông qua việc làm suy yếu khí vận của Đại Thương vương triều để đạt được mục đích.

Dù sao bây giờ Từ Loan Đao và Đại Thương vương triều cũng là châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu có thể dùng mỹ nhân kế khiến Đế Tân trở thành một hôn quân triệt để, thực ra cũng không phải là không thể.

Nếu Từ Loan Đao có ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc vô cùng.

Rõ ràng, kế sách của Khương Tử Nha dường như đã khiến mọi thứ quay trở lại quỹ đạo lịch sử, giống như hệ thống xuất hiện một lỗ hổng, sau đó lại tự mình vá lại.

Nói tóm lại, đám người Xiển Giáo nhanh chóng quyết định sẽ dùng mỹ nhân kế đối với Đế Tân.

Chỉ là về việc chọn người, bọn họ lại có chút do dự.

Đám người Thường Châu này cơ bản đều là một đám đàn ông, dù có nữ đệ tử, e rằng người ta cũng không muốn đi hy sinh.

Đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất đối với một người tu luyện.

Lúc này, Phổ Hiền chân nhân vừa may mắn sống sót sau trận chiến kia đột nhiên nói: “Ta nghe nói tộc Cửu vĩ yêu hồ tu luyện bằng cách hấp thu tinh huyết của con người, mỗi tộc nhân gần như đều có sức

quyến rũ vô cùng.

Cũng chính vì nguyên nhân này, tộc Cửu vĩ yêu hồ bây giờ đã dần suy tàn, nhưng ta nghe nói trong Hiên Viên Phần, có một con Cửu vĩ yêu hồ đang ẩn mình tu luyện." Nghe Phổ Hiền chân nhân nói vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu.

Đối với chủng tộc Cửu vĩ yêu hồ, trong lòng ông ta cũng rất rõ.

Thế là ông ta lập tức để Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân hai người đến Hiên Viên Phần tìm con Cửu vĩ yêu hồ đó.

Chỉ tiếc là lúc này bọn họ không hề biết tam yêu ở Hiên Viên Phần đã sớm đi theo Từ Loan Đao, nhận Từ Loan Đao làm chủ nhân rồi!

Không lâu sau, Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân vẻ mặt bất đắc dĩ bước vào Kim Khuyết Cung.

"Bẩm sư tôn, con Cửu vĩ yêu hồ đó không biết đã đi đâu, không còn ở trong Hiên Viên Phần nữa.

Theo con quan sát, nó đã rời đi một thời gian rồi." Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân nói.

Biến mất rồi?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhíu mày.

Phải biết rằng trong thời loạn thế Phong Thần lượng kiếp này, ngoài việc trốn ở Hiên Viên Phần, ông ta thực sự không nghĩ ra Cửu vĩ yêu hồ sẽ đi đâu.

"Để ta thử suy đoán một phen!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong liền nhắm mắt lại.

Một lúc sau, trên mặt ông ta lộ ra vẻ hưng phấn, từ từ mở mắt.

"Không sai, con Cửu vĩ yêu hồ đó lúc này đang ở trên đảo Kim Ngao!" Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, trên mặt mọi người

đều lộ ra vẻ phấn khích.

Nếu Cửu vĩ yêu hồ đang ở trên đảo Kim Ngao, vậy chỉ có hai khả năng.

Một là bị đám người Tiệt Giáo bắt đi, hai là bái nhập vào Tiệt Giáo, trở thành một đệ tử Tiệt Giáo.

Kỳ thực bất kể là khả năng nào, đối với Xiển Giáo đều là một chuyện tốt.

Nếu Cửu vĩ yêu hồ bị người Tiệt Giáo bắt đi, người của Xiển Giáo cứu nó ra, chắc chắn Cửu vĩ yêu hồ sẽ cảm kích vô cùng.

Chương 200

Nếu Cửu vĩ yêu hồ bái vào Tiệt Giáo, Xiển Giáo lại đào người đi, không nghi ngờ gì cũng là đạp mạnh lên mặt Tiệt Giáo một cái.

Thế là toàn bộ người của Xiển Giáo bắt đầu hành động, chuẩn bị tìm cách dụ Cửu vĩ yêu hồ ra khỏi đảo Kim Ngao của Tiệt Giáo.

Từ Loan Đao hoàn toàn không biết suy tính của đám người Xiển Giáo đối với Cửu vĩ yêu hồ.

Hắn bây giờ đã trở về đảo Kim Ngao, núi Tuấn Lãng.

Sau một thời gian tu luyện, thực lực của tam yêu Hiên Viên Phần cũng không ngừng tăng lên, bây giờ đã đạt đến một cảnh giới cực cao.

Đối với đại đa số người, e rằng cả đời cũng khó có thể ngưỡng vọng cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lúc này tam yêu Hiên Viên Phần đã sớm đặt mục tiêu của mình lên Chuẩn Thánh.

Trong đó, thực lực mạnh nhất là Cửu vĩ yêu hồ, cảnh giới đã đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cả ba đều biết rõ, sở dĩ thực lực tăng nhanh như vậy, đương nhiên không thể tách rời việc Từ Loan Đao cung cấp cho họ một môi trường tu luyện ổn định.

Có môi trường tu luyện linh khí dồi dào như vậy, đồng thời cộng thêm công pháp tu luyện của hệ thống, bản thân thiên phú cũng rất mạnh, nên tốc độ tu luyện tự nhiên cực kỳ nhanh chóng.

Sau khi kiểm tra tu vi của tam yêu, ngay cả Từ Loan Đao trong lòng cũng khá kinh ngạc.

Không thể không nói, hắn đã xem thường ba người họ.

Ban đầu hắn cho rằng thiên phú của tam yêu tuy mạnh, nhưng chắc chắn không bằng mấy đứa đệ tử của mình.

Nhưng không ngờ, thiên phú của họ cũng ngang ngửa Kim Trá và những người khác, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Quan trọng nhất là, nhìn cũng thuận mắt nữa!

So với mấy đứa đệ tử, đứa thì nhóc con, đứa thì thanh niên "trẩu tre", tam yêu Hiên Viên Phần tuy không phải người, nhưng ngoại hình lại rất ưa nhìn.

Từ Loan Đao khích lệ vài câu, rồi trực tiếp bước vào đại điện, tiến vào thế giới Hỗn Độn Châu.

Bây giờ, trong tay hắn đã nắm giữ bản nguyên chi lực của Sát Lục pháp tắc, không thể cứ để trong tay mà thờ phụng được.

Chỉ có luyện hóa triệt để, sau khi thực lực được nâng cao, mới có thể phát huy tác dụng của nó đến mức tối đa.

Ngồi xếp bằng trong không gian Hỗn Độn Châu, Từ Loan Đao nhìn vầng sáng trước mặt, trong lòng tràn đầy hưng phấn.

Sát Lục pháp tắc, tuy nghe có vẻ rất bình thường, thậm chí có chút "trẩu tre", nhưng pháp tắc này lại có thể phối hợp sử dụng với tất cả các pháp tắc khác.

Đem Sát Lục pháp tắc dung nhập vào Thời Gian pháp tắc, lực công kích của Thời Gian pháp tắc sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Nếu dung nhập nó vào Lực Chi pháp tắc, vậy thì vui lắm đây.

E rằng trong Hồng Hoang, ngay cả những Thánh nhân có sức chiến đấu không mạnh, hắn cũng có thể đối đầu một phen!

Từ Loan Đao từ từ khống chế bản nguyên Sát Lục pháp tắc dung nhập vào cơ thể mình.

Một luồng sát ý cực kỳ mãnh liệt không ngừng tràn vào đầu óc hắn.

Dường như, thế giới xung quanh đều biến thành một thế giới màu máu, chiến đấu với người khác đều dùng phương thức giết người đơn giản và hiệu quả nhất.

Có kinh nghiệm luyện hóa bản nguyên Thời Gian pháp tắc từ trước, lần này Từ Loan Đao lĩnh ngộ Sát Lục pháp tắc trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Mặc dù Sát Lục pháp tắc ảnh hưởng rất lớn đến tâm trí của con người, nhưng đối với Từ Loan Đao, căn bản không thành vấn đề.

Thời gian dần trôi qua, bên ngoài cũng chỉ mới năm sáu ngày, nhưng trong thế giới Hỗn Độn Châu không biết đã qua bao lâu. 53.

Từ Loan Đao đang ngồi xếp bằng, đôi mắt vốn luôn nhắm chặt lúc này bỗng nhiên mở ra.

Một đôi mắt đã trở nên đỏ rực, giống như ác ma bước ra từ vực sâu, khiến người ta nhìn một cái không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi vô cùng.

Sau một thời gian rèn luyện tâm trí, lúc này Từ Loan Đao cuối cùng đã luyện hóa hoàn toàn Sát Lục pháp tắc!

Bây giờ tuy hắn chưa thành công đột phá cảnh giới Thánh nhân, nhưng hắn tin rằng, với thực lực hiện tại, chống đỡ trong tay Thánh nhân một thời gian là có thể làm được.

Thân hình hắn lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài thế giới Hỗn Độn Châu.

Tam yêu Hiên Viên Phần đã quen với việc Từ Loan Đao bế quan nhanh chóng như vậy, nên cũng không thấy lạ.

Mặc dù đều không thể cảm nhận được thực lực thực sự của Từ Loan Đao, nhưng trong lòng họ biết rõ, thực lực của chủ nhân nhà mình tuyệt đối đã được nâng cao rất nhiều.

Lúc này, Ác Luân đã định cư trên núi Tuấn Lãng bỗng nhiên mở mắt.

Nó có thể cảm nhận rõ ràng, từ trên người Từ Loan Đao truyền đến một luồng khí tức khiến trong lòng nó cũng phải kinh hãi.

Sức mạnh của Sát Lục pháp tắc!

Chỉ là, mới có mấy ngày không gặp, không ngờ Từ Loan Đao đã lĩnh ngộ được Sát Lục pháp tắc!

Hơn nữa, pháp tắc chi lực tỏa ra từ trên người hắn còn vượt xa nó!

"Chủ... chủ nhân!

Rốt cuộc có chuyện gì vậy!

Tại sao ngài lại đột nhiên lĩnh ngộ được Sát Lục pháp tắc!" Ác Luân không khỏi kinh hô.

Từ Loan Đao vẻ mặt không quan tâm nhún vai.

"Còn có thể là chuyện gì, đương nhiên là do thiên phú của ta rồi!" Nghe lời của Từ Loan Đao, Ác Luân trực tiếp ngây người, thậm chí cảm thấy đạo tâm của mình cũng bị đả kích nghiêm trọng!

Phải biết, nó là do sát lục chi khí của Thượng cổ Long tộc hóa thành, bản thân gần như đại diện cho sát lục chi ý của đất trời.

Tuyệt đối là người có cảm ngộ về Sát Lục pháp tắc mạnh nhất ngoài Ma tổ La Hầu.

Nhưng không ngờ, Từ Loan Đao chỉ tu luyện năm sáu ngày, Sát Lục pháp tắc mà bản thân cảm ngộ đã mạnh hơn nó!

“Không biết, Sát Lục pháp tắc của chủ nhân mạnh đến mức nào?” Ác Luân cười hỏi.

Từ Loan Đao không nói nhiều, trên mặt chỉ hơi lộ ra một nụ cười.

Sau đó, trong cơ thể hắn bỗng nhiên bùng phát ra một luồng khí thế mạnh mẽ, luồng sát lục chi ý đó khiến nhiệt độ của cả ngọn núi Tuấn Lãng trong nháy mắt giảm xuống dưới điểm đóng băng!

Tất cả mọi người đều nổi da gà, luồng khí thế này thực sự quá mạnh mẽ, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Ác Luân hoàn toàn cạn lời.

Quả nhiên thiên phú giữa người với người không thể đánh đồng, nó đã tận mắt chứng kiến một người từ chỗ không biết gì về Sát Lục pháp tắc, trở thành một tồn tại hoàn toàn nắm giữ Sát Lục pháp tắc.

Quả là một thần tích! ...

Lúc này trong Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ bỗng nhiên mở mắt, ông có thể cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ đột ngột truyền đến từ hướng núi Tuấn Lãng.

Đó là đạo trường của đệ tử mà ông yêu thương nhất!

Mặc dù bây giờ Từ Loan Đao đang du ngoạn trong Hồng Hoang, nhưng có không ít phó nhân của hắn ở trên núi Tuấn Lãng!

Hơn nữa, làm gì có kẻ nào không biết sống chết dám đến đảo Kim Ngao gây sự!

Ông tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!

Nói xong, thân hình ông lóe lên, giây tiếp theo khi xuất hiện lần nữa, đã ở trên núi Tuấn Lãng!

“Rốt cuộc là kẻ không biết sống chết nào, dám đến đảo Kim Ngao của ta gây sự!” Sau đó cả người ông lập tức ngây ra.

Chỉ thấy ngọn nguồn của luồng sát lục chi ý chính là Từ Loan Đao!

Chương 201

Mấy ngày không gặp!

Tên nhóc Từ Loan Đao này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, trở nên mạnh mẽ như vậy, thậm chí khiến ông cũng có cảm giác muốn chiến một trận!

Thực lực của Từ Loan Đao, từ lúc nào đã trở nên mạnh như vậy?

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Từ Loan Đao trong lòng lại càng ngơ ngác hơn, mới có một thời gian không về đảo Kim Ngao, sư tôn đã trở nên như kẻ thù.

Nhìn vẻ mặt của Từ Loan Đao, Thông Thiên Giáo Chủ mới phản ứng lại, sau đó vẻ mặt lúng túng cười cười.

"Khụ khụ, mới bao lâu không gặp, thực lực của Tiểu Đao đã tăng lên đến mức này rồi!" Sự kinh ngạc trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ là thật.

Mặc dù đã sớm biết thiên phú của Từ Loan Đao, nhưng thực sự không ngờ.

Từ Loan Đao, đã trưởng thành đến mức có thể khiến ông nảy sinh chiến ý!

Có lẽ bây giờ Từ Loan Đao vẫn không phải là đối thủ của ông, nhưng hắn mới tu luyện được bao lâu?

Có thể trong thời gian ngắn như vậy đạt được thành tựu này, e rằng ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng chưa chắc làm được?

Trong lòng ông vô cùng vui mừng.

Đứa đệ tử này, tuy tính cách có hơi bay bổng, nhưng thiên phú

thực sự quá mạnh mẽ!

Lúc này trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi nảy sinh một tia dã tâm.

Tương lai của Từ Loan Đao, rốt cuộc có thể trưởng thành đến bước nào?

Hồng Quân Đạo Tổ?

Hay có thể trở thành tồn tại như Bàn Cổ đại thần, khiến cả Thiên Đạo cũng phải kiêng dè, trở thành tồn tại siêu việt Thiên Đạo!

Đương nhiên, chuyện này Thông Thiên Giáo Chủ nhiều nhất cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, nếu nói ra thì thật là đại bất kính!

Từ Loan Đao cười ngượng ngùng, dường như có chút không biết phải làm sao.

"Khụ khụ, nếu thực lực của con tăng nhanh như vậy, sư phụ không định cho con mấy món linh bảo làm phần thưởng sao?" Thông Thiên Giáo Chủ ha ha cười.

"À thì, ta đột nhiên có chút cảm ngộ, có lẽ sắp đột phá rồi, bây giờ phải lập tức bế quan!" Nói xong, cả người ông lập tức biến mất khỏi núi Tuấn Lãng.

Đùa à!

Ai mà không biết sau khi cướp sạch bảo khố của Xiển Giáo, Từ Loan Đao bây giờ đã là một kẻ giàu xổi!

Trong tay còn nắm giữ Thí Thần Thương, một sát lục chí bảo mạnh mẽ như vậy.

Những thứ mà Thông Thiên Giáo Chủ có thể lấy ra cũng chỉ có vài món.

Nếu lúc sắp chết, có lẽ ông sẽ giao lại cho Từ Loan Đao làm di

sản, nhưng mấu chốt là bây giờ ông chưa chết!

Trong mắt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười. 54.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, hắn vẫn luôn ở lại trên đảo Kim Ngao.

Tam yêu Hiên Viên Phần thì chuẩn bị rời đảo Kim Ngao, trở về Hiên Viên Phần, thăm một vài người bạn cũ.

Đối với điều này, Từ Loan Đao đương nhiên sẽ không từ chối, thậm chí còn định cùng tam yêu Hiên Viên Phần trở về.

Dù sao thì Từ Loan Đao đã nắm giữ Thời Gian pháp tắc, đối với thời gian tu luyện không còn bất kỳ hạn chế nào.

Chỉ cần hắn muốn, hoàn toàn có thể tu luyện vô số nguyên hội trong một ngày.

Nghe Từ Loan Đao định cùng mình trở về, tam yêu Hiên Viên Phần trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Hiên Viên Phần, là vùng đất cực âm.

Về cơ bản, một số tiểu yêu rất thích ẩn nấp ở đây, trước đây tam yêu Hiên Viên Phần là chị cả ở đây.

Bây giờ thực lực của tam yêu Hiên Viên Phần đều đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, lần này trở về cũng là vinh quy bái tổ.

Sở dĩ Từ Loan Đao nhất thời hứng khởi, định cùng họ trở về.

Bởi vì trong lòng hắn mơ hồ có một tia rung động, dường như trên người tam yêu Hiên Viên Phần sắp xảy ra chuyện gì đó.

Chính vì cảm giác bất an này, nên hắn mới chủ động yêu cầu cùng tam yêu Hiên Viên Phần trở về.

Từ Loan Đao là người nói đi là đi, thế là hắn lập tức cưỡi Ác

Luân, sau đó mang theo tam yêu, hướng về phía Hiên Viên Phần mà đi.

Kết quả là vừa mới bước vào địa giới của Hiên Viên Phần, Từ Loan Đao đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Hắn có thể ngửi thấy rõ một chút mùi máu tanh trong không khí.

Dường như ở đây đã xảy ra một trận chiến vô cùng thảm khốc.

Từ Loan Đao không khỏi nhíu mày.

Lúc này trong lòng tam yêu Hiên Viên Phần cũng không khỏi thắt lại.

Dường như họ cũng đã nhận ra điều gì đó.

Khi đến Hiên Viên Phần, tất cả mọi người lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi!

Chỉ thấy khắp nơi đều là thi thể của dã thú, rõ ràng đây đều là bản thể của những tinh quái sau khi chết.

Tam yêu Hiên Viên Phần lập tức mặt mày trắng bệch.

Cửu vĩ yêu hồ càng chán nản quỳ xuống, nhìn cảnh tượng thảm khốc như địa ngục trước mắt, trong lòng vô cùng đau đớn.

Mới bao lâu không về, không ngờ Hiên Viên Phần đã bị người ta tàn sát thành thế này!

Từ tình hình của những thi thể này, có lẽ thời gian tử vong không quá lâu.

Chỉ không biết là ai làm!

Đúng lúc này, không xa đột nhiên truyền đến năm sáu luồng khí tức.

Những khí tức này phần lớn đều ở cảnh giới Thái Ất Chân Tiên.

“Sư huynh, sư huynh, lần này ta lập được đại công rồi, không ngờ

trong Hiên Viên Phần lại có Cửu vĩ yêu hồ!" "Ha ha ha, ta đã nói mà, đám người đó đều đang bao vây ở gần đảo Kim Ngao, không ngờ trong Hiên Viên Phần lại bị ta bắt được!" Những người này cười nói bay tới.

Khi nhìn thấy tam yêu Hiên Viên Phần, trong mắt họ lộ ra vẻ hưng phấn.

"Yêu nghiệt to gan, bây giờ hang ổ của các ngươi đã bị Xiển Giáo ta san bằng rồi, ba người các ngươi ngoan ngoãn theo ta về Xiển Giáo!

Cũng đỡ phải chịu khổ!" Một đạo nhân trung niên trong số đó nói.

Người của Xiển Giáo!

Tam yêu Hiên Viên Phần, lúc này lửa giận bùng lên!

Từng người một đều nâng khí thế toàn thân lên đến đỉnh phong, sau đó lao về phía năm sáu đệ tử Xiển Giáo.

Đám đệ tử Xiển Giáo lập tức hoảng sợ.

Trong tình báo của họ, tam yêu Hiên Viên không phải chỉ là mấy tiểu yêu tinh Thái Ất Chân Tiên sơ kỳ thôi sao?

Nhưng nhìn khí thế trước mắt, đâu phải tiểu yêu tinh cảnh giới Thái Ất Chân Tiên!

Rõ ràng là siêu cấp cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Vốn tưởng rằng năm sáu Thái Ất Chân Tiên đủ để nắm chắc tam yêu Hiên Viên Phần trong tay.

Chương 202

Nhưng không ngờ, họ đã quá ngây thơ!

Tam yêu Hiên Viên trong cơn giận dữ tột cùng, phất tay áo một cái, liền đánh lui năm sáu đệ tử Xiển Giáo.

Đương nhiên, họ không hạ sát thủ.

Trong lòng họ cũng biết, những người này e rằng không phải là thủ phạm thực sự.

Muốn biết thủ phạm thực sự của Xiển Giáo là ai, phải giữ lại mạng sống để tra hỏi.

Tuy không để họ chết tạm thời, nhưng cũng tuyệt đối không để đám này sống yên.

Cửu vĩ yêu hồ trực tiếp rút linh hồn của mấy người ra, sau đó không ngừng dùng yêu hỏa thiêu đốt linh hồn của họ.

Mấy đệ tử Xiển Giáo, lập tức phát ra từng trận la hét đau đớn.

Mấy yêu tinh này thực sự quá hung hãn, từng người một tính tình nóng nảy vô cùng!

Sớm biết sẽ có kết cục này, mấy người họ tuyệt đối sẽ không chủ động đến Hiên Viên Phần tìm Cửu vĩ yêu hồ!

Cửu vĩ yêu hồ nhìn những linh hồn đang không ngừng giãy giụa trong tay mình, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Rõ ràng, đám người Xiển Giáo này đã động đến giới hạn của nàng! 55.

Cửu vĩ yêu hồ thực ra không phải là người thích tranh đấu, nếu không nàng hoàn toàn có thể dựa vào thần thông quyến rũ của mình để

tìm một chỗ dựa thích hợp, chứ không phải luôn lẩn trốn trong mộ Hiên Viên.

Nhưng đối với nàng, Hiên Viên Phần giống như nhà của mình, tuy yêu ma quỷ quái trong Hiên Viên Phần linh trí không cao, nhưng họ đều tồn tại như người nhà!

Bây giờ người nhà của nàng bị người Xiển Giáo giết, tính cách dù có không màng thế sự đến đâu, cũng tuyệt đối không thể nhịn được nữa!

"Nói!

Yêu tinh ở đây, là do ai của Xiển Giáo giết!" Trên mặt Cửu vĩ yêu hồ hiện lên một tia âm u.

Hoàn toàn thay đổi thần thái trước đó!

Trong yêu hỏa ở lòng bàn tay, linh hồn của mấy đệ tử Xiển Giáo đang không ngừng lăn lộn.

Dù họ có cầu xin tha thứ thế nào, Cửu vĩ yêu hồ cũng không có ý định dừng tay.

Mấy đệ tử kia cũng không dám nói ra ai đã gây ra cảnh tượng như địa ngục trần gian này.

Dù sao họ cũng chỉ là những đệ tử tam đại và tứ đại bình thường nhất của Xiển Giáo, căn bản không dám vọng nghị Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân!

Trong lòng không khỏi dâng lên một tia cay đắng.

Nghiệt do mình tạo ra!

Chỉ có thể trách Nguyên Thủy Thiên Tôn, phần thưởng cho việc tìm được Cửu vĩ yêu hồ quá hấp dẫn, đến mức bây giờ gần như tất cả mọi người trong Xiển Giáo đều đang tìm kiếm tung tích của Cửu vĩ

yêu hồ.

Tiếc là, cuối cùng lại bị bọn họ giành được vị trí đầu tiên.

“Ta nói!

Ta nói!

Xin Cửu vĩ yêu hồ nương nương đừng thiêu nữa!” Một tên trong đó thực sự không chịu nổi nữa, vẻ mặt sụp đổ hét lên.

Những người khác cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, coi như cũng đã khuất phục.

“Là Quảng Thành Tử và Phổ Hiền sư bá hai người!

Phụng mệnh của Thánh nhân lão gia, đến Hiên Viên Phần tìm tung tích của Cửu vĩ yêu hồ nương nương!

Chỉ là không tìm thấy nương nương, nên đã giết hết những tinh quái ở Hiên Viên Phần này.

Ta nghe nói, tìm Cửu vĩ yêu hồ nương nương, dường như là để thi triển mỹ nhân kế, cũng chính vì vậy, nên chúng ta mới đến đây vây bắt ngài!” Nghe những lời của người này, Cửu vĩ yêu hồ đang trong cơn giận dữ cũng không khỏi ngây người.

Lượng thông tin này thực sự quá lớn!

Sau khi phản ứng lại, nàng không khỏi hỏi: “Mỹ nhân kế, tại sao lại muốn ta đi thi triển!

Bất kể là Xiển Giáo hay Nhân tộc, ta dường như đều không có quan hệ gì!” Linh hồn của vị đệ tử Xiển Giáo kia nghe xong liền nói: “Còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là vì dung mạo của nương nương độc nhất thiên hạ, không có nam tử nào có thể chống lại vẻ đẹp của ngài.

Huống hồ tên Đế Tân đó cũng chỉ là một phàm nhân mà thôi!" Kết quả là chưa đợi hắn nói xong, yêu hỏa trong tay Cửu vĩ yêu hồ trong nháy mắt trở nên vượng hơn, nhanh chóng thiêu rụi linh hồn của mấy đệ tử Xiển Giáo, khiến họ hoàn toàn biến mất trong trời đất!

Xử lý xong mấy đệ tử Xiển Giáo, Cửu vĩ yêu hồ không khỏi thất thần nhìn Từ Loan Đao hỏi: "Chủ nhân, lẽ nào từ xưa đến nay, hồng nhan đều định sẵn là họa thủy sao?" Nghe Cửu vĩ yêu hồ nói vậy, Từ Loan Đao không khỏi lắc đầu.

Không ai chú ý, từ đáy mắt hắn lóe lên một tia đỏ rực.

Rõ ràng, Từ Loan Đao đã động sát ý!

Đám người Xiển Giáo này, trong lúc chạm đến giới hạn của Cửu vĩ yêu hồ, há lại không chạm đến giới hạn của hắn?

Vì để đạt được mục đích của mình, không tiếc gây ra nhiều sát nghiệt như vậy!

Có lẽ ý định ban đầu của Nguyên Thủy Thiên Tôn là tốt, muốn thông qua những đệ tử tinh anh của Xiển Giáo, kiến lập một giáo môn hùng mạnh, cung cấp vô số công đức cho ông ta.

Nhưng đến bây giờ, Xiển Giáo đã biến thành một giáo môn vì lợi ích của bản thân mà không từ thủ đoạn!

"Dung mạo bản thân không có lỗi, nhưng trong thời loạn thế này, nếu không có thực lực mạnh mẽ, dung mạo lại có thể mang đến phiền phức cho ngươi." Từ Loan Đao từ từ mở miệng nói.

Sau đó hắn nhìn Cửu vĩ yêu hồ đang rơi vào bối rối trước mặt, trên mặt mang theo một nụ cười.

"Nhưng, ngươi có một chủ nhân." "Một chủ nhân có thực lực mạnh mẽ!" Nghe lời của Từ Loan Đao, tam yêu Hiên Viên Phần lập tức thoát khỏi bi thương, vẻ mặt áy náy nhìn Từ Loan Đao nói: "Chủ

nhân, thực sự xin lỗi, ta quả thực có chút thất thố, đợi sau này tu vi của ta tăng lên, nhất định sẽ báo thù!" Cửu vĩ yêu hồ vẻ mặt đầy tự tin.

Dưới sự bồi dưỡng của Từ Loan Đao, nàng tin rằng tương lai nhất định cũng có thể đạt được vị trí Chuẩn Thánh.

Nhưng không ngờ Từ Loan Đao nghe xong lời tuyên ngôn của nàng, lại lắc đầu.

"Ta nói ngươi có một chủ nhân thực lực mạnh mẽ, không phải ý đó." "Ý của ta là, bây giờ sẽ báo thù cho ngươi!" Từ Loan Đao nói xong, trực tiếp phất tay áo, cuốn tam yêu Hiên Viên Phần lên lưng Ác Luân.

Sau đó chân đạp một cái, Ác Luân gầm lên một tiếng, lập tức lao lên trời, hướng về phía núi Côn Luân mà bay đi!

Tam yêu Hiên Viên Phần lập tức bị Từ Loan Đao làm cho kinh hãi.

Bây giờ báo thù!?

Lẽ nào Từ Loan Đao định đến Côn Luân Sơn, chém giết Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân!

Phải biết, trên Côn Luân Sơn có Thánh nhân tồn tại!

Mặc dù họ tin rằng thực lực của Từ Loan Đao mạnh mẽ, nhưng lại không cho rằng hắn sẽ là đối thủ của Thánh nhân!

"Chủ nhân, kỳ thực chúng tôi đều biết trong lòng ngài phẫn nộ, nhưng chúng ta cứ thế xông lên Côn Luân Sơn, không khác gì đi nộp mạng!

Xin chủ nhân suy nghĩ lại!

Chủ nhân có tấm lòng này, ba người chúng tôi chết cũng không có gì hối tiếc!

Chủ nhân nhất định phải bình tĩnh lại!

Chúng ta còn có thời gian, không cần thiết phải bây giờ xông lên Côn Luân Sơn!" Mọi người đều hết lời khuyên nhủ.

Lúc này bọn họ đều bị cảm động.

Thề rằng, đợi tu vi có thành tựu, thà dùng tính mạng của mình để báo đáp ân tình của Từ Loan Đao!

Chỉ là Từ Loan Đao dường như không nghe lời của tam yêu Hiên Viên Phần, trong lòng hắn đang ấp ủ sát ý.

Ác Luân dưới yên, trong lòng lại càng lộ ra vẻ hưng phấn.

Chương 203

Nó có thể cảm nhận rõ ràng sát ý nồng đậm truyền đến từ trên người chủ nhân.

Chỉ là Từ Loan Đao đã ngưng tụ sát ý ngập trời trong lòng thành một điểm, với thực lực của tam yêu Hiên Viên Phần không thể cảm nhận được.

Khi Ác Luân thấy Từ Loan Đao vì mấy thị tòng mà xông lên đạo trường của Thánh nhân, trong lòng cũng âm thầm kính phục sự trọng tình trọng nghĩa của Từ Loan Đao.

Đồng thời cũng rất mong chờ được chứng kiến thực lực thực sự của Từ Loan Đao!

Cùng với, Sát Lục pháp tắc đã im hơi lặng tiếng kể từ khi Ma tổ La Hầu chết!

Tính khí của Từ Loan Đao một khi đã nổi lên, ngay cả Bàn Cổ đại thần đến cũng không cản được.

Nguyên văn của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đúng vậy!

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể thay đổi quyết định của Từ Loan Đao, huống hồ là tam yêu Hiên Viên Phần trước mắt.

Do đó bất kể họ khuyên thế nào, Từ Loan Đao vẫn không hề lay động, khống chế Ác Luân hướng về phía núi Côn Luân mà lao đi.

Tam yêu Hiên Viên Phần thấy vậy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Nếu chủ nhân nhà mình đã quyết tâm như vậy, nếu còn lằng nhằng nữa, có vẻ hơi không phải.

Thân hình của Ác Luân tuy trông cồng kềnh vô cùng, nhưng không thể không thừa nhận tốc độ của nó có thể nói là cực nhanh.

Tam yêu Hiên Viên Phần vừa mới dừng lại một lúc, đã xa xa nhìn thấy núi Côn Luân.

Lúc này trên núi Côn Luân gần như đâu đâu cũng có đệ tử đang bận rộn.

Bây giờ Xiển Giáo đang ở trong một tình thế vô cùng nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy không chừng sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

Vì vậy, mỗi người đều dốc hết sức tu luyện, cố gắng bảo vệ tính mạng của mình trong thời loạn thế.

Cũng có không ít đệ tử đang bận rộn khắp nơi tìm kiếm tung tích của Cửu vĩ yêu hồ, cố gắng tìm ra một tia hy vọng cuối cùng cho Xiển Giáo đã sa lầy từ lâu.

Đúng lúc này, một luồng khí tức ngút trời đột nhiên truyền đến, trong lòng tất cả mọi người đều run sợ.

Luồng khí tức này dường như mang lại cho họ một cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như một ác ma, khiến họ chôn sâu trong lòng.

Khí tức của Từ Loan Đao!

Đám đệ tử Xiển Giáo này, có thể quên cha mẹ ruột của mình là ai, nhưng cũng sẽ không quên khí tức ác ma của Từ Loan Đao.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ hoảng hốt, bây giờ thực sự không biết phải làm sao.

Phải biết, mấy năm trước Từ Loan Đao vừa mới thiêu rụi Ngọc

Hư Cung của Xiển Giáo, rất khó khăn mới xây dựng được Kim Khuyết Cung.

Lẽ nào lần này, Từ Loan Đao thậm chí còn muốn đốt cả Kim Khuyết Cung?

Nếu vậy thì cũng quá đáng quá rồi!

Nhìn Kim Khuyết Cung của Côn Luân Sơn gần trong gang tấc, trong lòng tam yêu Hiên Viên Phần có thể nói là vô cùng lo lắng.

Một mặt đối với Xiển Giáo đã tàn sát tất cả tinh quái ở Hiên Viên Phần, họ không có bất kỳ thiện cảm nào, thậm chí lòng căm thù đã sớm bao trùm tâm trí.

Nhưng, tam yêu cũng không hy vọng, chủ nhân nhà mình sẽ vì họ, mà hoàn toàn trở mặt với Xiển Giáo.

Với thực lực của Từ Loan Đao, liệu có thể toàn thân trở ra khỏi Côn Luân Sơn có Thánh nhân trấn giữ không?

Tam yêu Hiên Viên Phần có niềm tin mù quáng vào Từ Loan Đao, nhưng cũng không cho rằng chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Trừ khi có kỳ tích!

Chỉ là, chưa kịp hoàn toàn tiếp cận sơn môn Côn Luân Sơn, đã thấy vô số tu sĩ Xiển Giáo trên núi, lúc này từng người một giống như những con cừu non gặp phải bầy sói, thậm chí đang hoảng loạn bỏ chạy.

Tam yêu Hiên Viên Phần lập tức ngây người.

Rốt cuộc có chuyện gì?

Đám người Xiển Giáo này không phải đang khắp nơi tìm kiếm Cửu vĩ yêu hồ sao?

Tại sao bây giờ sau khi nhìn thấy, lại từng người một hoảng hốt

bỏ chạy!

Từ Loan Đao nhìn đám đệ tử Xiển Giáo, trong mắt lộ ra một nụ cười.

Xem ra sức ảnh hưởng của mình ở Xiển Giáo không thua kém năm xưa.

Lúc này tam yêu Hiên Viên Phần sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Từ Loan Đao, lập tức hiểu ra.

Trong lòng họ đều biết rõ, sở dĩ đám người Xiển Giáo trước mắt hoảng hốt như vậy, là vì Từ Loan Đao!

Chủ nhân nhà mình rốt cuộc đã làm gì với đám đệ tử Thiền Giáo này?

Khiến họ sợ hãi đến vậy.

Mấy người trong lòng đều khá tò mò.

Thân hình Từ Loan Đao lóe lên, trong nháy mắt nhảy xuống khỏi lưng Ác Luân, trực tiếp đứng trước đại trận hộ sơn của Xiển Giáo.

Đại trận hộ sơn của Xiển Giáo là do Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân bố trí, không chỉ có lực phòng ngự kinh người, mà lực sát thương cũng vô cùng khủng bố.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sợ mà.

Kể từ khi Từ Loan Đao công phá Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc nào cũng đề phòng hắn quay lại.

Nếu cứ dăm ba bữa lại bị Từ Loan Đao tập kích như vậy, gia sản của Xiển Giáo dù có dày đến đâu cũng không chịu nổi dày vò.

Thấy Từ Loan Đao bị chặn bên ngoài đại trận hộ sơn, đám đệ tử Xiển Giáo từng người một cũng bình tĩnh lại.

Còn sợ gì nữa?

Bây giờ Xiển Giáo tuy không bằng năm xưa, nhưng cũng không phải ai muốn bắt nạt là được, huống hồ đại trận do Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân bố trí đang ở trước mắt, Từ Loan Đao lẽ nào có thể địch lại Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Vì vậy mọi người đều vẻ mặt chế giễu nhìn Từ Loan Đao bên ngoài trận pháp, hoàn toàn không tin Từ Loan Đao có thể phá trận đi vào.

Nhìn ánh mắt của đám đệ tử Xiển Giáo, Từ Loan Đao khinh thường cười.

"Lẽ nào các ngươi thực sự nghĩ rằng trốn trong cái mai rùa này, ta sẽ không có cách nào sao?" Từ Loan Đao nói xong, trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Chung.

Sau đó một luồng Lực Chi pháp tắc trực tiếp truyền vào bên trong Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ, phát ra từng tiếng ông minh.

Sau đó Từ Loan Đao khống chế Hỗn Độn Chung, hung hăng đập lên đại trận hộ sơn của Xiển Giáo.

Chỉ thấy đại trận hộ sơn mà đám đệ tử Xiển Giáo vốn tin tưởng, lập tức lan ra từng gợn sóng, rõ ràng có chút không chống đỡ nổi.

Đám đệ tử Xiển Giáo lập tức ngơ ngác.

Đây là đại trận hộ sơn do Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân bố trí, lẽ nào Từ Loan Đao thật sự có cách phá giải?

Từ Loan Đao không để họ chờ đợi quá lâu, tiếp theo lại hai đòn liên tiếp oanh tạc lên đại trận hộ sơn của Xiển Giáo.

Cuối cùng, đại trận bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, kèm theo đó là

tiếng "lạc chi lạc chi".

"Ầm ầm ầm!" Theo từng tiếng nổ lớn, toàn bộ đại trận hộ sơn của Xiển Giáo, giống như một tấm kính vỡ, ầm ầm hóa thành mảnh vụn, tan thành những đốm sáng rồi biến mất trong trời đất.

Đại trận bị phá rồi!

Đệ tử Thiền Giáo, từng người một đều hoảng sợ.

Những đệ tử vốn dừng lại xem trò cười của Từ Loan Đao, lúc này dốc hết sức chạy trốn về phía xa.

Quảng Thành Tử và những người khác cũng mặt mày tái nhợt, thân ở Côn Luân Sơn, đương nhiên cũng nghe thấy động tĩnh bên phía Từ Loan Đao.

Chương 204

Chỉ khiến mọi người đều khá bất đắc dĩ là, tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Hồng Quân Đạo Tổ ra lệnh không được rời khỏi Côn Luân Sơn, nhưng cũng không nói là không cho nguyên thần đi xa!

Vì vậy lúc này tuy nhục thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong Côn Luân Sơn, nhưng nguyên thần đã sớm đến Thái Thanh Cung, cùng Thái Thượng Lão Quân thương nghị tương lai của Xiển Giáo và Nhân Giáo rồi.

Bây giờ thực lực mạnh nhất trên toàn bộ Côn Luân Sơn, có lẽ là Quảng Thành Tử và mấy đệ tử nhị đại khác.

Nhưng với thực lực của họ, làm sao đối mặt với Từ Loan Đao đang trong cơn thịnh nộ?

Trong lúc họ đang bối rối, Từ Loan Đao đã tiến vào Côn Luân Sơn, bắt đầu cuộc tàn sát của mình.

Côn Luân Sơn, được mệnh danh là tổ mạch.

Nơi đây linh tú hội tụ, có thể nói là tổ của vạn núi, nuôi dưỡng vô số sinh linh, là một tồn tại được vạn chúng kính ngưỡng.

Đặc biệt là sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thiết lập đạo trường của mình tại Côn Luân Sơn, theo thế lực của Xiển Giáo không ngừng tăng lên.

Lúc này Côn Luân Sơn đã trở thành tiên gia phúc địa, càng là một trong những nơi có linh khí dồi dào nhất trong trời đất. 56.

Nhưng hôm nay Côn Luân Sơn lại thay đổi sự yên tĩnh và hòa bình thường ngày, trở nên tràn ngập sát khí sắc lẹm!

Từ Loan Đao lấy ra Thí Thần Thương lấy được từ tay Hạo Thiên,

dưới sự thúc đẩy của Sát Lục pháp tắc, cả cây Thí Thần Thương như có sinh mệnh.

Trong nháy mắt hóa thành một dải lụa màu máu, không ngừng cướp lấy máu tươi, thu hoạch sinh mệnh!

Đệ tử Xiển Giáo, khi đối mặt với Từ Loan Đao, trong lòng căn bản không sinh ra bất kỳ ý nghĩ kháng cự nào!

Không thể không thừa nhận, Sát Lục pháp tắc của Từ Loan Đao thực sự quá mạnh mẽ!

Đám đệ tử Xiển Giáo này, bị khí tức như sứ giả câu hồn tỏa ra từ trên người Từ Loan Đao dọa sợ.

Chỉ cần Từ Loan Đao ra tay, chắc chắn sẽ có một người bị Thí Thần Thương thu hoạch tính mạng.

Tuyệt đối không có ngoại lệ.

Theo thời gian trôi đi, số đệ tử Xiển Giáo còn đứng được cũng ngày càng ít, thậm chí có người không biết có nên chạy trốn hay không.

Hoàn toàn bị khí thế tỏa ra từ trên người Từ Loan Đao khống chế, căn bản không dám có bất kỳ hành động nào.

"Từ Loan Đao, ngươi ngang nhiên tàn sát tại đạo trường của Xiển Giáo ta, lẽ nào không sợ Thánh nhân lão gia báo thù sao!" "Là các ngươi ra tay với ta trước, Thánh nhân lão gia của ta có giết các ngươi, đưa chuyện này đến chỗ Đạo tổ cũng không sai!" "Ta khuyên ngươi sớm dừng tay, cũng coi như được xử nhẹ, nếu cứ chấp mê bất ngộ, thế giới Hồng Hoang sẽ không có chỗ cho ngươi dung thân!" Đám đệ tử Xiển Giáo này hoàn toàn không phải là đối thủ của Từ Loan Đao, nên khi đối mặt với tình huống này, chỉ có thể mang Nguyên Thủy Thiên Tôn ra.

Như vậy, hy vọng Từ Loan Đao có thể kiêng dè, không còn ngang nhiên ra tay với họ nữa.

Nhưng Từ Loan Đao đối với những lời của đám đệ tử Xiển Giáo căn bản không để vào tai, cuộc tàn sát trong tay vẫn không dừng lại.

Bây giờ đám đệ tử Xiển Giáo hoàn toàn hoảng sợ.

Từ Loan Đao, tên này điên rồi!

Ngay cả Thánh nhân cũng không đè được, vậy lẽ nào chỉ có thể đứng đây trơ mắt nhìn Thí Thần Thương của Từ Loan Đao đâm xuyên qua cơ thể mình sao?

"Quảng Thành Tử, Phổ Hiền!

Hai tên cẩu tặc các ngươi nếu ngoan ngoãn ra đây chịu trói, không chừng ta sẽ suy nghĩ một chút, để lại cho Xiển Giáo một chút mầm mống.

Nếu không ra, một lúc nữa Xiển Giáo có lẽ sẽ trực tiếp trở thành một cái vỏ rỗng!" Lời của Từ Loan Đao, còn đáng sợ hơn cả lời uy hiếp của đám người Xiển Giáo mang Nguyên Thủy Thiên Tôn ra!

Đám đệ tử Xiển Giáo lập tức kinh hãi.

Chỉ vì Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân chọc giận Từ Loan Đao, nên tên này trực tiếp xông lên Côn Luân Sơn?

Lý do này cũng có hơi gượng ép quá rồi?

Khi Từ Loan Đao nói ra những lời này, Thí Thần Thương trong tay hắn cũng không dừng lại, ngược lại càng chiến càng hưng phấn!

Thí Thần Thương lúc này cũng phát ra từng tiếng ông minh kích động. 57.

Thân là sát lục chí bảo mạnh nhất trong trời đất, kể từ khi Ma tổ La Hầu chết, Thí Thần Thương vẫn luôn bị mai một.

Chưa từng có ai phát huy được uy lực lớn nhất của nó.

Nhưng bây giờ Từ Loan Đao, đã nắm giữ Sát Lục pháp tắc hoàn chỉnh, nên dùng Thí Thần Thương có thể nói là như cá gặp nước.

Gần như phát huy được toàn bộ uy lực của nó!

Theo số người chết ngày càng nhiều, lòng hận thù của mọi người đối với Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người ngày càng sâu.

Đối với Từ Loan Đao, ngược lại không có quá nhiều thù hận.

Dù sao người ta cũng là đến tìm thù, kết quả là Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người lại trốn không ra!

Làm rùa rụt cổ!

Để người Tiệt Giáo, sẽ nhìn Xiển Giáo như thế nào?

Có người thực sự không chịu nổi nữa, lúc này cũng quên mất thân phận của Quảng Thành Tử và Phổ Hiền.

"Quảng Thành Tử sư thúc!

Phổ Hiền sư thúc!

Hai người rốt cuộc đã làm chuyện gì trời giận người oán?

Mau ra mặt đi!

Nếu không Xiển Giáo ta thực sự không giữ được nữa rồi!" "Đúng vậy!

Hai vị sư thúc đừng trốn nữa, dù sao cũng cùng bối với Từ Loan Đao, có gì phải sợ chứ?" ...

Lúc này, Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người đang trốn trong đại điện, nghe những lời của mọi người, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Bảo họ ra ngoài?

Ra ngoài tìm chết à!

Mặc dù hai người và Từ Loan Đao đều là đệ tử nhị đại, nhưng chênh lệch thực lực không phải là một chút!

Nhưng nghe tiếng hô của mọi người, họ nhìn nhau một cái, quyết định ra ngoài!

Nếu hai người cứ trốn như vậy, cuối cùng dù có giữ được tính mạng, e rằng cũng sẽ không có chỗ đứng trong Xiển Giáo!

Lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhất định sẽ không tha cho họ!

Vì vậy bị ép đến đường cùng, chỉ có thể lựa chọn đứng ra đối mặt với Từ Loan Đao!

Lúc này hai người, trong lòng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, nguyên thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nhận được tin, có thể trở về trong thời gian sớm nhất!

Ít nhất... có thể trở về trước khi bị Từ Loan Đao giết!

"Từ Loan Đao!

Đừng có ở địa bàn của Xiển Giáo ta mà ngang ngược!

Mấy ngày nay hai huynh đệ ta dường như cũng không đắc tội với ngươi, tại sao lại ép người quá đáng như vậy!" Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người, vẻ mặt giận dữ bay ra khỏi đại điện, nhìn Từ Loan Đao hỏi.

Thấy chính chủ cuối cùng cũng ra mặt, đám đệ tử Xiển Giáo từng người một lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Theo bọn họ thấy, chỉ cần Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người ra mặt, Từ Loan Đao ít nhất cũng có thể kiềm chế được Từ Loan Đao một thời gian.

Như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ có thời gian trở về!

Chương 205

Từ Loan Đao nhìn hai tên này.

"Các ngươi có từng đến Hiên Viên Phần?

Những tinh quái trong Hiên Viên Phần, có phải đều do các ngươi giết?" Từ Loan Đao hỏi.

Hai người nghe lời của Từ Loan Đao, lập tức ngẩn ra, sau đó phản ứng lại.

"Hừ!

Những tinh quái đó ai ai cũng có thể giết!

Lẽ nào bắt ta phải hầu hạ chúng nó ăn ngon uống tốt sao!" Quảng Thành Tử lúc này biết rằng nguy cơ lần này không thể tránh khỏi, nên giọng điệu nghe cũng cứng rắn hơn nhiều.

Nghe Quảng Thành Tử bôi nhọ những tinh quái của Hiên Viên Phần, Cửu vĩ yêu hồ không khỏi phản bác: "Những tinh quái của Hiên Viên Phần chưa từng giết người!

Chúng đều là những tồn tại do trời đất sinh ra, rất khó khăn mới tu luyện được thần trí!" Lúc này Quảng Thành Tử cuối cùng cũng chú ý đến ba nữ tử sau lưng Từ Loan Đao, không khỏi ánh mắt ngưng lại, rõ ràng đã nhận ra thân phận của Cửu vĩ yêu hồ.

Lẽ nào, Từ Loan Đao bị con Cửu vĩ yêu hồ này mê hoặc, nên vì mấy con tinh quái mà xông lên Côn Luân Sơn?

Quảng Thành Tử cũng không ngờ, Từ Loan Đao sẽ vì sinh tử của một vài tinh quái mà trực tiếp xông lên Côn Luân Sơn!

Lẽ nào hắn không lo, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ một chưởng trấn

áp hắn sao!

Chẳng lẽ, tên này thực sự bị con Cửu vĩ yêu hồ đó mê hoặc rồi?

Nếu là khả năng cuối cùng, Quảng Thành Tử trong lòng khá vui.

Dù sao, một sát tinh đường đường như Từ Loan Đao, một tồn tại khiến cả Xiển Giáo phải run sợ, lại quỳ dưới chân một con Cửu vĩ yêu hồ, nói ra cũng thực sự là một trò cười lớn.

Nhưng nếu Từ Loan Đao thực sự vì những tinh quái đó mà tìm phiền phức cho hắn và Phổ Hiền, Quảng Thành Tử trong lòng lại uất ức vô cùng!

Nhưng để kéo dài thêm một chút thời gian, Quảng Thành Tử ngược lại vẻ mặt khinh thường nhìn Từ Loan Đao nói: "Không ngờ, một đệ tử nhị đại của Tiệt Giáo, lại bị một con Cửu vĩ yêu hồ mê hoặc đến mất hết tâm trí!" Quảng Thành Tử vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều ngây người, đồng loạt hướng ánh mắt về phía Cửu vĩ yêu hồ.

Cửu vĩ yêu hồ lập tức xấu hổ đến đỏ mặt.

Nàng cũng hy vọng chủ nhân nhà mình có thể có chút ý tứ với mình, nhưng Từ Loan Đao là người có quan hệ mập mờ với cả Nữ Oa nương nương.

Hơn nữa, phu nhân của Từ Loan Đao lại là Bình Tâm nương nương trong Địa Phủ.

Một người ưu tú như vậy, sao lại có thể bị một tiểu yêu tinh xuất thân từ chốn sơn dã như nàng mê hoặc?

Từ Loan Đao trên mặt lộ ra một nụ cười, hứng thú nhìn Quảng Thành Tử và Phổ Hiền trước mặt.

Sau khi tu luyện Sát Lục pháp tắc, đối với việc tạo ra tâm lý khủng

bố cho kẻ địch, có thể nói là ngày càng thành thạo.

Mặc dù Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người trông có vẻ bình thản, thậm chí còn ra vẻ vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Từ Loan Đao có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức sợ hãi từ trên người họ.

Rõ ràng, hai tên này chỉ là ngoài mạnh trong yếu mà thôi!

"Cần phải hỏi tại sao à?" Từ Loan Đao vẻ mặt khinh thường nhìn hai tên này nói.

"Gần đây ta vừa mới nắm giữ sức mạnh của Sát Lục pháp tắc, nên muốn tìm vài đối thủ để thử tay nghề.

Kết quả là hai ngươi vừa hay đâm đầu vào họng súng của ta." Lời của Từ Loan Đao, khiến Quảng Thành Tử và Phổ Hiền đạo nhân vốn định nhân cơ hội này chế giễu Từ Loan Đao một phen lập tức chết lặng.

Một khuôn mặt thậm chí còn bị nghẹn đến đỏ bừng!

Hai người nhìn nhau, đều từ ánh mắt của đối phương thấy được sự khó tin!

Sát Lục pháp tắc!

Kể từ khi Ma tổ La Hầu xuất thế, trong Hồng Hoang lập tức xuất hiện không ít người ủng hộ Sát Lục pháp tắc.

Thậm chí bất kể là chính đạo hay ma đạo, gần như đều muốn thử sức với Sát Lục pháp tắc.

Nhưng những người này cuối cùng lại chỉ có thể thử qua loa.

Hơn nữa, căn bản không thể nắm giữ Sát Lục pháp tắc hoàn chỉnh!

Nếu miễn cưỡng tu luyện tiếp, thường chỉ có tẩu hỏa nhập ma, bị Sát Lục pháp tắc khống chế!

Nhưng nghe Từ Loan Đao nói gì?

Hắn đã hoàn toàn nắm giữ Sát Lục pháp tắc!

Hai người đều vẻ mặt kinh ngạc nhìn Từ Loan Đao, trong lòng nghi ngờ bao nhiêu năm nay có phải mình đã tu luyện sai không?

Tại sao người ta lĩnh ngộ một pháp tắc chi lực, lại đơn giản như ăn cơm uống nước?

Mà mình khổ sở, mỗi lần bế quan hàng vạn năm, nhưng thậm chí khó có thể nắm giữ một đạo pháp tắc chi lực bình thường.

Trong chốc lát, không chỉ Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người, thậm chí cả người của Xiển Giáo, đạo tâm đồng loạt bị đả kích!

Khí vận của cả Xiển Giáo, vào khoảnh khắc này bỗng nhiên giảm xuống một đoạn lớn! ...

Lúc này trong Thái Thanh Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt đầy tự tin, nói kế hoạch của mình cho Lão Tử.

Lão Tử nghe xong cái gọi là mỹ nhân kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng tuy có chút khinh thường việc Nguyên Thủy Thiên Tôn định dùng nữ yêu để khống chế Đế Tân, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu kế hoạch thực sự thực hiện như Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, Xiển Giáo không chừng thực sự có thể xoay chuyển tình thế!

Lúc này Lão Tử lại không khỏi nhớ lại, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên Giáo Chủ dùng Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn.

Chính là Hồng Quân Đạo Tổ ra tay, cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn ra.

Lại kết hợp với kế hoạch lật ngược tình thế mà Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lúc này, Lão Tử không khỏi bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn.

Lẽ nào, tất cả đều là sư tôn đứng sau mưu hoạch?

Lão Tử lại một lần nữa nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt không khỏi mang theo một nụ cười hòa ái.

Xem ra, bất kể nhị sư đệ này có bất tài đến đâu, nhưng vẫn phải giữ quan hệ tốt.

Dù sao, ông ta cũng là đệ tử mà sư tôn nhà mình yêu thích nhất!

Nếu để Hồng Quân Đạo Tổ biết được suy nghĩ trong lòng Lão Tử lúc này, nhất định sẽ tát cho một cái.

Ngu ngốc thật!

Lúc đó sở dĩ giữ lại mạng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, là vì đã sớm nhận ra một tia bất thường của Thiên Đạo.

Còn về bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Quân Đạo Tổ thực ra không có thiện cảm gì nhiều.

Theo ông thấy, mấy đứa đệ tử đều na ná nhau.

Đang lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt hăng hái cùng Lão Tử bàn luận về đại nghiệp phục hưng của Xiển Giáo, sắc mặt ông ta bỗng nhiên trở nên xanh mét!

Lão Tử bị dọa một phen.

Nhị sư đệ của ông lần này là nguyên thần xuất khiếu, sau khi mất đi sự bảo vệ của nhục thân, bản thân dễ bị người có thực lực cao nhất trong Tam Thanh giết chết.

Vạn nhất Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự chết ở đây, ông ta có trăm miệng cũng khó biện bạch!

May mà sự thay đổi của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ giới hạn ở sắc mặt mà thôi.

"Sư đệ... tại sao sắc mặt lại thay đổi như vậy?" Lão Tử cẩn thận hỏi.

Ông thề sau này nhất định sẽ ít để Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây.

Chương 206

Mẹ nó, biểu cảm thay đổi cũng quá nhanh rồi, không chừng thực sự sẽ bị dọa chết!

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp tức đến phình cả mặt.

Một lúc sau, ông ta mới hoàn hồn, vẻ mặt phẫn nộ mở miệng nói: "Ta đang cùng sư huynh bàn bạc về đại nghiệp phục hưng của Xiển Giáo!

Nhà ta sắp bị người ta trộm sạch rồi!" Nói xong, thân hình ông ta lóe lên, trong nháy mắt biến mất khỏi Thái Thanh Cung.

Ông ta có thể cảm nhận rõ ràng, khí vận của Xiển Giáo vào khoảnh khắc này bỗng nhiên giảm xuống một đoạn lớn!

Sau khi suy đoán một phen, cuối cùng phát hiện ra, nguyên nhân là do Từ Loan Đao đã xông lên Côn Luân Sơn! ...

Lúc này trước Kim Khuyết Cung.

Tất cả đệ tử Xiển Giáo sắc mặt trắng bệch, đạo tâm bị chấn động cực lớn.

Từ Loan Đao nhìn Quảng Thành Tử và Phổ Hiền đạo nhân đang vẻ mặt mờ mịt trước mắt, cầm lấy Thí Thần Thương trong tay.

Đối với hắn, giết chết hai tên này không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, dù sao cũng không biết đã giết bao nhiêu đệ tử nhị đại của Xiển Giáo.

Mặc dù Quảng Thành Tử là đại sư huynh của Xiển Giáo, càng là cánh tay phải của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thí Thần Thương trong tay Từ Loan Đao cuối cùng cũng giơ cao

lên, hướng về phía hai người đối diện mà đâm tới!

Cảm nhận được sát khí hung dữ trước mặt, lúc này Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người mới hồi thần, trên mặt mang theo vẻ tuyệt vọng nhìn Thí Thần Thương đang dần tiếp cận!

Lúc này, Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân hai người tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng Sát Lục pháp tắc đang ập đến, hai người trong lòng đều biết rõ, tuyệt đối không thể chống cự được!

Vốn tưởng rằng kéo dài một thời gian, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định sẽ trở về, nhưng không ngờ từ đầu đến cuối không thấy bóng dáng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đang lúc nhắm mắt chuẩn bị chờ chết, một luồng khí tức cuồng bạo trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Côn Luân Sơn.

Quảng Thành Tử và Phổ Hiền lập tức hưng phấn!

Hầu hạ bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn lâu như vậy, đương nhiên biết luồng khí tức đó tuy cuồng bạo vô cùng, nhưng không nghi ngờ gì chính là khí tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Sư tôn cứu con!" Hai người đều vẻ mặt hưng phấn hét lên trời.

Nếu có thể sống sót, không ai có thể thản nhiên đối mặt với cái chết.

Đặc biệt là, tu luyện vô số năm tháng, rất khó khăn mới có được tu vi như ngày hôm nay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên không trung trong trạng thái nguyên thần, nhìn cảnh tượng như địa ngục trần gian trên Côn Luân Sơn lúc này, một đôi mắt lập tức đỏ ngầu!

Ông thề, chưa bao giờ tức giận như hôm nay!

Có lẽ trước đây, Từ Loan Đao đã phá hủy Ngọc Hư Cung, thậm chí cướp sạch bảo khố của Xiển Giáo.

Nhưng, ít nhất lúc đó người của Xiển Giáo không chết bao nhiêu.

Đối với những Thánh nhân sở hữu vô số bảo vật như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mất đi không ít linh bảo tuy cũng khiến ông đau lòng một thời gian, nhưng chỉ cần đệ tử Xiển Giáo vẫn còn, nghĩa là căn cơ của Xiển Giáo vẫn còn!

Bất kể mất đi bao nhiêu linh bảo, cuối cùng nhất định có thể đoạt lại!

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, Từ Loan Đao không biết đã giết bao nhiêu đệ tử Xiển Giáo!

Máu chảy thành sông cũng không ngoa!

Thậm chí, sau khi khí tức của ông giáng xuống, Thí Thần Thương trong tay Từ Loan Đao vẫn không hề giảm tốc độ lao về phía Quảng Thành Tử và Phổ Hiền chân nhân!

Lẽ nào đệ tử thân truyền chết trong tay Từ Loan Đao còn chưa đủ nhiều sao!

"Từ Loan Đao!

To gan lắm!

Xem ra tên Thông Thiên đó thực sự đã chiều hư ngươi rồi!

Lẽ nào ngươi thực sự dám không coi Thánh nhân ra gì!

Còn không mau dừng tay cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức gầm lên.

Nhưng, động tác trên tay Từ Loan Đao, lại không hề có bất kỳ do

dự nào, đâm xuyên qua cơ thể Phổ Hiền chân nhân.

Chỉ thấy Phổ Hiền vẫn mang theo vẻ khó tin nhìn Từ Loan Đao, dường như không dám tin Từ Loan Đao thực sự dám trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp giết chết mình!

Đợi một luồng hồn phách từ trong thi thể của y từ từ bay ra, y mới phản ứng lại, mình đã nối gót Văn Thù và những người khác.

Trở thành một vong hồn trong tay Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao không nói nhiều, bàn tay nhẹ nhàng vẫy một cái, trong nháy mắt thu hồn phách của Phổ Hiền vào trong Chiêu Hồn Phiên.

Bây giờ trong Chiêu Hồn Phiên, đã sớm chứa đầy linh hồn của các đệ tử thân truyền Xiển Giáo, nên Phổ Hiền vào trong đó cũng sẽ không cô đơn.

Quảng Thành Tử run rẩy nhìn cảnh tượng trước mắt, không dám có bất kỳ hành động nào.

Phổ Hiền đã chết ngay trước mặt y, không chừng giây tiếp theo sẽ đến lượt mình!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm đến, nhưng lại không thể ngăn cản bi kịch xảy ra!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng rơi vào cơn thịnh nộ tột cùng.

Nguyên thần lập tức dung hợp với nhục thân của ông, sau đó cả người mang theo khí thế ngút trời lao về phía Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao liếc nhìn Quảng Thành Tử đang vẻ mặt cầu xin trước mặt, không hề để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn cầm Thí Thần Thương trong tay đâm tới.

Chỉ tiếc là, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã chuẩn bị kỹ lưỡng, đương nhiên sẽ không để Từ Loan Đao giết chết đại đệ tử của mình!

Quảng Thành Tử chỉ cảm thấy mình như một con kiến, đối mặt với cối xay đang lăn tới.

Không hề có bất kỳ ý nghĩ kháng cự nào!

Trong lòng y chỉ còn lại sự tuyệt vọng!

May mà Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã đến, nhấc Quảng Thành Tử đang ngây dại lên.

Thí Thần Thương gần như sượt qua cơ thể Quảng Thành Tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng thở phào một hơi, ít nhất đại đệ tử này đã được cứu!

Nhưng khi nhìn lại Quảng Thành Tử, lại phát hiện vị đại đệ tử có thiên tư trác tuyệt này, trong mắt vẫn một màu tro tàn!

Đạo tâm đã vỡ nát!

Một đòn của Từ Loan Đao, ngay từ đầu không phải để lấy mạng Quảng Thành Tử, mà là để đánh nát đạo tâm của y!

Bây giờ Quảng Thành Tử, e rằng ngay cả dũng khí tu luyện cũng không còn, huống hồ là đối mặt với Từ Loan Đao!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi nhìn Từ Loan Đao, lửa giận trong lòng có thể nói là bùng lên dữ dội!

Ác Luân và những người khác ở bên cạnh đã sớm ngây người!

Từ Loan Đao, thực sự quá mạnh!

Thậm chí vượt xa dự liệu của họ!

Thực lực của chủ nhân nhà mình, thậm chí có thể trước mặt Thánh nhân ra tay giết người!

“Từ Loan Đao, ngươi thật to gan!

Chương 207

Nếu đã như vậy, thì ở lại đền mạng cho mấy tên đồ đệ của ta đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt giận dữ nhìn Từ Loan Đao nói.

Từ Loan Đao trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười bất cần.

Sau khi dung hợp Sát Lục pháp tắc, không nói đến những thứ khác, khi đối mặt với Thánh nhân ít nhất không cần phải vội vàng chạy trốn nữa.

Hoặc là chờ sư tôn của mình là Thông Thiên đạo nhân đến cứu!

Hắn phất phất tay áo, đẩy tam yêu Hiên Viên Phần lên lưng Ác Luân, sau đó nói với Ác Luân: "Ngươi đưa ba người họ về núi Tuấn Lãng đợi ta trước, ở lại đây cũng chỉ thêm phiền phức cho ta!" Ác Luân nghe xong, gật đầu.

Nếu là trước đây, có lẽ nó sẽ cãi lại một phen, thực lực của nó tuy không bằng Từ Loan Đao, nhưng cũng rất mạnh, ít nhất có thể giúp được một chút.

Nhưng bây giờ sau khi chứng kiến thực lực thực sự của Từ Loan Đao, nó cuối cùng cũng hiểu được sự chênh lệch giữa hai bên.

Tam yêu Hiên Viên Phần thì vẻ mặt cảm kích nhìn Từ Loan Đao, trong lòng âm thầm thề sau khi trở về núi Tuấn Lãng nhất định sẽ tu luyện thật tốt!

Cảnh giới Chuẩn Thánh không phải là mục tiêu của họ.

Mục tiêu của họ là theo sát bước chân của chủ nhân nhà mình, như vậy mới không phải lúc nào cũng trốn sau lưng chủ nhân, để Từ Loan Đao đi gánh vác nguy hiểm!

Đối với việc Ác Luân và những người khác rời đi, Nguyên Thủy

Thiên Tôn không hề ngăn cản.

Theo ông thấy, so với mấy tên tép riu, Từ Loan Đao quan trọng hơn, tự nhiên là rõ ràng!

"Từ Loan Đao, hôm nay là ngày giỗ của ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, đã đột ngột ra tay với Từ Loan Đao, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào!

Từ Loan Đao trong lòng không khỏi thầm chửi.

Lão già âm hiểm này, quả thực là hại người!

Lấy thân phận Thánh nhân ra tay với mình, lại còn dùng cả đòn lén!

Nhưng trên mặt hắn lại không có chút sợ hãi nào!

Đám người Xiển Giáo dù đã vô cùng kinh ngạc trước việc Thánh nhân lão gia nhà mình đánh lén Từ Loan Đao.

Nhưng trong lòng mọi người cũng nghĩ giống hệt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mau mau đánh chết Từ Loan Đao đi, để cơn ác mộng của đệ tử Xiển Giáo này biến mất hoàn toàn khỏi thế gian!

Từ Loan Đao, thật sự đã mang đến quá nhiều ký ức như ác mộng!

Trong Phong Thần lượng kiếp, gần một nửa người của Xiển Giáo đều chết trong tay Từ Loan Đao, có thể nói ai ai cũng hận không thể trừ khử hắn cho hả dạ!

Nhưng biết làm sao khi tài nghệ không bằng người, căn bản không phải là đối thủ của Từ Loan Đao, đến nỗi bị người ta chạy đến tận cửa nhà tùy ý tàn sát.

May thay, tên Từ Loan Đao này đã đâm đầu vào tay Thánh nhân lão gia nhà mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, Từ Loan Đao làm gì có đường sống!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tăng uy thế lên, hung hăng nghiền ép về phía Từ Loan Đao, một đòn thế tất phải trúng, tuyệt đối không có khả năng thu tay!

Thế nhưng Từ Loan Đao không né không tránh, trên mặt lộ ra một tia thần sắc điên cuồng, trông như một kẻ liều mạng!

Mọi người đều lộ ra ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm Từ Loan Đao.

Không né không tránh?

Chẳng lẽ tên này thật sự não úng nước rồi, hay là bị con cửu vĩ yêu hồ kia mê hoặc, một lòng muốn cầu chết ư?

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cũng vô cùng ngạc nhiên.

Từ Loan Đao, có con bài tẩy nào sao?

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đang ở cách đây vạn dặm xa xôi, Nữ Oa nương nương cũng không phải đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể bảo vệ được Từ Loan Đao.

Bình Tâm nương nương thì ở sâu trong địa phủ, căn bản không thể can thiệp vào chuyện ở núi Côn Luân.

Từ Loan Đao, lấy đâu ra tự tin!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói nhiều nữa, trực tiếp nhìn Từ Loan Đao hung hăng trấn áp xuống. "Ầm!" Trong khoảnh khắc này, khí thế toàn thân của Từ Loan Đao cũng vận chuyển đến đỉnh phong.

Sát Lục pháp tắc, Thời Gian pháp tắc, cộng thêm Lực Chi pháp tắc chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Ba đại pháp tắc cùng xuất hiện!

Thiên địa dường như cũng vì thế mà biến sắc, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nắm chắc phần thắng, lúc này sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Hắn cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm từ trên người Từ Loan Đao!

Một chưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng hạ xuống.

Không có bất kỳ thần thông hoa mỹ nào, chỉ có uy áp của Thánh nhân và pháp tắc vô cùng mạnh mẽ!

Từ Loan Đao cũng như vậy!

Hai người cuối cùng hung hăng va chạm vào nhau, cả ngọn núi Côn Luân dường như cũng chấn động một phen!

Trong nháy mắt, vô số bụi mù lan tỏa, bao phủ toàn bộ không gian xung quanh.

Không ít đệ tử Xiển Giáo tu vi tương đối yếu ớt, lần lượt phun ra một ngụm máu tươi, cả người bắt đầu bay ngược ra ngoài!

Quá mạnh mẽ!

Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, đều có chút hoài nghi liệu mắt mình có vấn đề không.

Giữa Từ Loan Đao và Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là một đòn đối đầu, mà đã gây ra sóng xung kích mạnh mẽ như vậy!

Nhưng mọi chuyện cũng chỉ đến thế mà thôi.

Từ Loan Đao dù mạnh đến đâu, nhưng cuối cùng cũng không phải Thánh nhân.

Dưới Thánh nhân, đều là giun dế!

Câu nói này không chỉ là nói suông, mà đã được vô số thực tiễn chứng minh!

Từ Loan Đao dù thực lực mạnh mẽ, nhưng khi đối mặt với một đòn đầy phẫn nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Đợi bụi mù tan đi, mọi người mới phát hiện cả đỉnh núi Côn Luân gần như đã bị sóng xung kích của hai người gọt phẳng!

Quảng trường vốn ở phía trước Kim Khuyết Cung, lúc này chỉ còn lại một cái hố lớn.

Sau khi mọi người đưa mắt nhìn tới, đúng như dự liệu, thân hình của Từ Loan Đao đã biến mất không thấy!

Hồn bay phách lạc!

Dưới đòn tấn công của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Từ Loan Đao ngay cả linh hồn cũng không giữ được.

Chỉ có điều đáng tiếc là, Chiêu Hồn Phiên trên người Từ Loan Đao cũng bị đòn tấn công của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh tan nát.

Nếu không, hoàn toàn có thể giải cứu linh hồn của đông đảo đệ tử Xiển Giáo ra, rồi ngưng tụ lại nhục thân cho họ.

Như vậy tuy những đệ tử đời thứ hai này chưa chắc có thể lập tức khôi phục tu vi ngày xưa, nhưng tốc độ tu luyện của bản thân chắc chắn sẽ tăng lên nhanh chóng.

Thế nhưng trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không có vẻ hưng phấn như đông đảo đệ tử Xiển Giáo, ngược lại vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Hắn có thể cảm nhận được, vừa rồi lúc Từ Loan Đao đối đầu với

mình, tuy hơi kém nửa phần, nhưng tuyệt đối không đến mức ngay cả thi thể cũng biến mất không thấy!

Sau khi thấy biểu tình của Nguyên Thủy Thiên Tôn, các đệ tử Xiển Giáo vốn đang vô cùng hưng phấn dường như cũng cảm nhận được một tia bất thường!

Đúng lúc này, thân hình của Từ Loan Đao, đột nhiên xuất hiện sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Lặng lẽ không một tiếng động!

Chương 208

Không ai chú ý, Từ Loan Đao xuất hiện từ lúc nào!

Tốc độ gì thế này!

Ngay lúc Từ Loan Đao xuất hiện, với thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên đã chú ý tới.

Nhưng với thực lực và nhãn giới của hắn, cũng không nhìn rõ được Từ Loan Đao chạy ra sau lưng mình từ lúc nào. "Lão già, đường đường là một Thánh nhân mà lại dùng thủ đoạn này, thật quá đáng thất vọng." Từ Loan Đao vẻ mặt khinh bỉ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Lập tức hắn trực tiếp lấy ra Phiên Thiên Ấn.

Sau đó hung hăng nện về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Tốc độ cực nhanh, gần như chớp mắt đã tới!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại ý rồi, không có né!

Đổi lại là bất cứ ai, e rằng cũng không nghĩ rằng Từ Loan Đao dám ra tay với Thánh nhân.

Cho nên Phiên Thiên Ấn trực tiếp nện vào trán Nguyên Thủy Thiên Tôn, phát ra một tiếng vang lớn!

Ban đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí còn lười để ý.

Theo hắn thấy, đòn tấn công của Từ Loan Đao có mạnh đến đâu, chẳng lẽ có thể làm hắn bị thương?

Kết quả Phiên Thiên Ấn rơi xuống trán hắn, trong nháy mắt giống như người thường bị gạch đập vào đầu, lập tức mắt nổ đom đóm.

Đòn tấn công lần này của Từ Loan Đao, đã dung hợp Sát Lục pháp

tắc vào trong Lực Chi pháp tắc, khiến cho uy lực của Lực Chi pháp tắc lập tức tăng lên gấp mấy lần!

Cho nên trông giống như người thường đánh nhau ném một viên gạch, nhưng trên thực tế uy lực lại hoàn toàn không thể so sánh.

Từ Loan Đao nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm đầu nhe răng trợn mắt, lập tức cười ha hả. "Thôi thôi!

Lần này cũng coi như cho Xiển Giáo một bài học, mấy món bảo bối trong bảo khố, ta cũng đều lấy đi hết rồi!" Nói xong, thân hình Từ Loan Đao lóe lên, trong nháy mắt lại biến mất không thấy.

Tất cả đệ tử Xiển Giáo có mặt không một ai dám ngăn cản!

Sau khi nghe lời Từ Loan Đao nói, không biết vì sao trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại run lên một trận.

Lập tức hắn vội vã chạy vào trong bảo khố Xiển Giáo vừa mới xây dựng không lâu.

Kết quả phát hiện, bên trong có thể nói là một cọng lông cũng không còn!

Từ Loan Đao ra tay từ lúc nào, dọn sạch cả bảo khố!

Không ai có thể nhìn rõ! "Từ Loan Đao tiểu tặc!

Ta thề sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Cơn tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không thể tiêu tan.

Bị một đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo đánh bị thương, thậm chí còn bị trêu đùa một phen, trong lòng hắn sao có thể không phẫn nộ!

Chỉ tiếc là, tốc độ của Từ Loan Đao thực sự quá nhanh, ngay cả với tu vi Thánh nhân cũng không thể bắt được thân hình hắn.

Cộng thêm việc bị lời nói trước khi đi của Từ Loan Đao làm cho kinh hãi, phải đi kiểm tra bảo khố Xiển Giáo, cho nên trong khoảng

thời gian trì hoãn đó, lúc này Từ Loan Đao không chừng đã sớm trở về đảo Kim Ngao rồi.

Mặc dù trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng phải miễn cưỡng đè nén lửa giận trong lòng.

Chẳng lẽ lại trực tiếp rời khỏi núi Côn Luân, xông thẳng đến đảo Kim Ngao tìm Thông Thiên Giáo Chủ đòi người sao?

Cách đây không lâu, hắn suýt chút nữa đã chết trong Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, may mà có Hồng Quân Đạo Tổ ra tay cứu giúp.

Nếu không, hậu quả khó mà tưởng tượng!

Cụ Lưu Tôn và mấy đệ tử đời thứ hai còn sót lại, vẻ mặt do dự nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khỏi hỏi: "Sư tôn, chúng ta bây giờ nên làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, chỉ có thể cười khổ lắc đầu một cách bất lực.

Tình huống này, còn có thể làm gì?

Chẳng lẽ trực tiếp tìm đến tận cửa?

Vốn dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn định lợi dụng cửu vĩ yêu hồ, đi mê hoặc Đế Tân, sau đó tiến tới trực tiếp ảnh hưởng đến khí vận của vương triều Đại Thương.

Kết quả bây giờ ngay cả cửu vĩ yêu hồ cũng đã rơi vào tay Từ Loan Đao.

Thế là Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu hỏi Cụ Lưu Tôn và những người khác xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mãi đến cuối cùng mới hiểu ra.

Hóa ra nguyên nhân khiến Xiển Giáo biến thành bộ dạng thê thảm như bây giờ, là vì Quảng Thành Tử và Phổ Hiền hai người, khi đến

Hiên Viên Phần tìm cửu vĩ yêu hồ, đã thuận tay chém giết mấy con tinh quái gây ra! "Từ Loan Đao quả thực khinh người quá đáng!

Giết mấy con tinh quái thì đã sao!

Chẳng lẽ mấy con tinh quái đó không được giết à!

Đổi lại là ta đến Hiên Viên Phần, gặp phải tinh quái làm hại người đời ta cũng nhất định sẽ chém giết!" Lửa giận mà Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã khó khăn lắm mới đè nén xuống, lúc này nghe rằng chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, mà chọc cho Từ Loan Đao ra tay.

Lập tức càng thêm phẫn nộ!

Trong mắt hắn, phàm là loại khoác vảy mang giáp đều đáng chết vô cùng, hoàn toàn không cần giảng đạo lý, cũng không cần bàn đến việc đám này có giết người hay không.

Tóm lại, cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có thể âm thầm căm hận, cuồng nộ mà bất lực ở đây. ...

Trên đảo Kim Ngao, núi Tuấn Lãng.

Ác Lai cõng ba yêu quái Hiên Viên Phần, gần như chạy như bay suốt một đường trở về.

Với tốc độ của hắn, từ núi Côn Luân đến đảo Kim Ngao, thực tế cũng không mất bao lâu.

Nhưng trong lòng hắn có khái niệm về Thánh nhân, biết rằng cái gọi là Thánh nhân đều là những kẻ thần thông quảng đại, cho nên trên đường đi hắn cũng gần như đã dốc toàn lực chạy về.

Đợi mọi người hoàn toàn tiến vào đảo Kim Ngao, mới thở phào một hơi, trên mặt cũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Đó chính là một vị Thánh nhân!

Lại có thể chạy thoát từ tay một vị Thánh nhân?

Bốn người trong lòng đương nhiên rõ ràng, tất cả đều là vì chủ nhân nhà mình đang câu giờ cho họ.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Từ Loan Đao vì cứu mình, đã chọn một mình đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Bây giờ trong lòng mọi người không khỏi có chút hoài nghi, Từ Loan Đao có chết không?

Nghĩ đến đây, trong lòng họ thoáng qua một tia bi ai.

Nếu thực lực của mình chỉ cần tăng lên một chút xíu nữa thôi, không chừng đã có thể ở lại, giúp đỡ được Từ Loan Đao phần nào.

Kết quả bây giờ, khi đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại để chủ nhân của mình che chắn phía sau. "Ta bây giờ đi tìm Thông Thiên Giáo Chủ, xin người ra tay cứu chủ nhân chúng ta!" Cửu vĩ yêu hồ hung hăng hạ quyết tâm.

Tuy rằng với thân phận của mình, Thông Thiên Giáo Chủ không biết có chịu gặp không, nhưng chủ nhân nhà mình mệnh treo ngàn cân, dù thế nào cũng phải thử một lần. 58.

Dù cho sau khi Thông Thiên Giáo Chủ nhận được tin tức rồi tìm đến, không chừng mọi chuyện đã muộn.

Mọi người nghe cửu vĩ yêu hồ nói vậy, cũng lập tức phản ứng lại.

Thế là bốn người vội vã chuẩn bị đi về phía Bích Du Cung, cầu xin Thông Thiên Giáo Chủ ra tay.

Chương 209

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền đến: "Đi đâu đấy?

Ta đã về được nửa ngày rồi." Nghe thấy giọng nói này, mọi người đầu tiên là ngây ra, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, quay đầu lại!

Chỉ thấy bóng dáng của Từ Loan Đao, từ trên núi Tuấn Lãng bay xuống!

Sao có thể!

Mọi người đều vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Từ Loan Đao!

Lúc này hắn không phải nên ở trên núi Côn Luân, đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?

Vì sao lại đột nhiên xuất hiện trên núi Tuấn Lãng, xem ra đã về được một lúc rồi.

Thấy mọi người vẻ mặt kinh ngạc, Từ Loan Đao trên mặt lộ ra một tia cười ý.

Hắn lợi dụng sức mạnh của Thời Gian pháp tắc để đi đường, cho nên gần như chỉ trong nháy mắt đã đến núi Tuấn Lãng.

Tốc độ của Ác Lai có nhanh đến đâu, chẳng lẽ lại nhanh hơn thời gian được sao?

Thế là một đám người vui mừng hớn hở trở về trong núi Tuấn Lãng. ...

Sau khi Từ Loan Đao và những người khác trở về núi Tuấn Lãng, đâu biết rằng lúc này cả Hồng Hoang đều đã bị chấn động.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng là người biết sau, mới hay tin Từ

Loan Đao đã đến núi Côn Luân gây sự, lập tức trong lòng căng thẳng.

Nhưng khi cảm nhận được Từ Loan Đao bình an vô sự trở về núi Tuấn Lãng, lập tức thở phào một hơi.

Nhưng trong lòng ông cũng vô cùng hiếu kỳ, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ sau khi bị Hồng Quân Đạo Tổ hạ lệnh cấm túc, theo lý mà nói không thể ra khỏi núi Côn Luân.

Từ Loan Đao xông lên núi Côn Luân, chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại mặc kệ không quan tâm?

Mãi đến cuối cùng, Thông Thiên Giáo Chủ dần dần hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, thậm chí còn biết được tổn thất lần này của Xiển Giáo! "Hay!

Hay!

Hay!

Thật sự là dương oai Tiệt Giáo ta!

Không ngờ, Tiểu Đao có thể đấu vài chiêu với lão già Nguyên Thủy kia!

Còn có thể toàn thân trở ra, thậm chí còn khiến Nguyên Thủy chịu thiệt!" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ sáng lên, trong lòng vô cùng chấn động.

Ông có thể khẳng định một trăm phần trăm, Từ Loan Đao bây giờ không phải là cảnh giới Thánh nhân!

Nhưng lại có thể khiến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn ở cảnh giới Thánh nhân mất hết mặt mũi!

Nếu Từ Loan Đao có thể thuận lý thành chương đột phá cảnh giới Thánh nhân, vậy chẳng phải ở cảnh giới Thánh nhân gần như không có đối thủ rồi sao?

Nghĩ đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng vui mừng! ...

Trong Thái Thanh Cung, trong ánh mắt của Lão Tử cũng lộ ra vẻ chấn động.

Khác với Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Tử sau khi nguyên thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, đã ý thức được tuyệt đối có chuyện xảy ra ở núi Côn Luân.

Thế là lập tức phóng Thánh niệm đến núi Côn Luân.

Thực lực của Lão Tử, là người mạnh nhất trong Tam Thanh, cộng thêm mối quan hệ liên thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với sự dò xét của Lão Tử cũng không để ý nhiều, theo hắn thấy, trước mặt Lão Tử đánh chết Từ Loan Đao, ngược lại cũng có thể kéo Lão Tử xuống nước!

Cho nên đối với cục diện ở núi Côn Luân, Lão Tử có thể nói là đã chứng kiến toàn bộ từ góc nhìn thứ nhất!

Thân là người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử đối với thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nói là vô cùng hiểu rõ.

Tuy không bằng mình và Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng cũng tuyệt đối mạnh hơn Nữ Oa không ít.

Ngay cả trong sáu vị Thánh nhân, cũng là ở trình độ trung bình khá.

Nhưng dù vậy, cũng không bắt được Từ Loan Đao!

Hoặc là, không chỉ không bắt được Từ Loan Đao, thậm chí ngược lại còn bị Từ Loan Đao chơi một vố, dùng Phiên Thiên Ấn của đệ tử Xiển Giáo, nện vào đầu!

Nếu không phải Lão Tử tận mắt chứng kiến cảnh này xảy ra, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn có nói chuyện này ra ngoài, cũng không ai tin! "Sư tôn lão nhân gia... rốt cuộc là có ý gì?

Chẳng lẽ lúc đó ta đã hiểu lầm ý của người?" Bây giờ trong lòng Lão Tử cũng không khỏi có chút hoang mang.

Tuy hắn là người mạnh nhất trong Tam Thanh, nhưng thế lực của Nhân Giáo cuối cùng cũng không bằng Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Cho nên trong Phong Thần lượng kiếp, điểm mấu chốt nhất là phải chọn đúng phe!

Như vậy mới có thể tranh thủ được lợi ích lớn nhất cho mình!

Vốn dĩ hắn cho rằng, trước đây Hồng Quân Đạo Tổ từ tay Thông Thiên Giáo Chủ cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn, rõ ràng là ra mặt ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cũng chính vì lý do này, lúc này Xiển Giáo đã đến bước đường cùng, nhưng hắn vẫn chọn Xiển Giáo.

Nhưng cảnh tượng hôm nay của Từ Loan Đao, lại khiến cho suy nghĩ kiên định trong lòng hắn có chút thay đổi.

Nếu Hồng Quân Đạo Tổ thật sự đã tỏ rõ thái độ ủng hộ Xiển Giáo, tuyệt đối sẽ không để cho Từ Loan Đao ra tay với những đệ tử Xiển Giáo đó mà ngồi yên không quản.

Dù sao kinh qua lần quậy phá này của Từ Loan Đao, e rằng Xiển Giáo có thêm ngàn năm thời gian, cũng chưa chắc có thể hồi phục lại!

Tiệt Giáo có một đệ tử thiên tài như Từ Loan Đao, người có khả năng đột phá thành Thánh nhân bất cứ lúc nào, thành tựu tương lai tuyệt đối không thể hạn lượng!

Bây giờ Lão Tử, cũng không thể không bắt đầu cân nhắc lại một phen, vấn đề chọn phe trong Phong Thần đại kiếp. ...

Về phần Nữ Oa nương nương, tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng khoảng cách giữa Oa Hoàng Cung của nàng và Kim Khuyết

Cung thực ra cũng không xa.

Đối với tiếng gầm thấu tận tâm can trước đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa nương nương nghe rõ mồn một.

Không khỏi mím môi cười khẽ.

Trong khoảnh khắc đó, trời đất vì thế mà thất sắc, ngay cả tiên thị nữ đang hầu hạ bên cạnh, lúc này nhìn về phía Nữ Oa nương nương trong mắt cũng có một trận hoảng hốt.

Nữ Oa nương nương lúc này cũng ý thức được bộ dạng này của mình không ổn, thế là lập tức lại khôi phục lại vẻ đoan trang nghiêm túc.

Chỉ là trong lòng lại âm thầm phỏng đoán.

Từ Loan Đao rốt cuộc lại gây họa gì, chọc cho Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận như vậy? ...

Từ Loan Đao hoàn toàn không ý thức được, sau khi đại náo Xiển Giáo, mình đã trở thành trung tâm chú ý của các Thánh nhân trong cả Hồng Hoang.

Lúc này hắn đang nhìn các loại linh bảo thu vào thế giới Hỗn Độn Châu, trong lòng không khỏi vui như nở hoa.

Những linh bảo này, đều là đồ vật cướp được từ bảo khố Xiển Giáo lần này, có thể nói cái nào cũng là tinh phẩm!

Những linh bảo này không giống với những món lần trước cướp được từ bảo khố Xiển Giáo.

Lô hàng lần trước, là Xiển Giáo lấy ra để làm màu, thực tế Từ Loan Đao có cướp đi, cũng không động đến được căn bản của họ.

Chương 210

Nhưng bảo khố Xiển Giáo được xây dựng lại lần này, linh bảo bình thường cũng không còn, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp lấy ra một số bảo vật giấu đáy hòm.

Từ Loan Đao lần này có thể nói là bội thu!

Lúc này trên núi Tuấn Lãng, ba anh em Na Tra cùng với Dương Tiễn và Bá Ấp Khảo đang tu luyện, Từ Loan Đao sau khi trở về đã gọi họ đến.

Vừa kiểm tra tiến triển của bản thân, cũng vừa định ban thưởng cho mấy đệ tử một số linh bảo!

Có lẽ người khác sau khi có được nhiều linh bảo như vậy, chắc chắn sẽ giữ khư khư như của quý, sợ bị người ta nhòm ngó.

Nhưng Từ Loan Đao lại hoàn toàn không như vậy.

Theo hắn thấy, những linh bảo này để trên người, cũng gần như không phát huy được tác dụng.

Dù sao trên tay hắn chí bảo đỉnh cấp cũng không thiếu.

Mấy thứ đồ chơi này hắn thật sự không lọt vào mắt!

Nhưng một khi rơi vào tay Na Tra và những người khác, lại khác hẳn.

Tu vi của họ hiện tại vừa hay thích hợp sử dụng lô linh bảo này. 59.

Na Tra và những người khác nghe triệu hoán của Từ Loan Đao, thế là từng người cũng tìm đến.

Từ Loan Đao nhìn mấy người, không khỏi nhíu mày.

Tốc độ tu luyện của Dương Tiễn và Bá Ấp Khảo rất tốt, thực lực hai người tiến triển cũng vô cùng nhanh chóng.

Chỉ có tu vi của ba anh em Na Tra lại có vẻ hơi trì trệ.

Từ Loan Đao nhìn Na Tra, không khỏi hỏi: "Với thiên phú của con, tốc độ tu luyện không nên chậm như vậy, lẽ nào đã gặp phải chuyện gì?

Lúc này cứ nói ra, nói cho vi sư nghe." Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế, cho nên thiên phú của bản thân vô cùng mạnh mẽ.

Theo lý mà nói tuyệt đối không thể có tốc độ tu luyện chậm như vậy.

Từ Loan Đao trong lòng cũng rất rõ, tuy tính cách của Na Tra tương đối hoạt bát, nhưng đối với việc tu luyện lại không hề dám lơ là.

Ba anh em Na Tra tu luyện tốc độ đều có chút trì trệ, chắc chắn có chuyện gì đã ảnh hưởng đến việc tu luyện của họ.

Nghe Từ Loan Đao hỏi vậy, Na Tra không khỏi do dự một phen, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: "Sư tôn, mấy ngày trước con nghe mấy sư huynh xuống núi nói, Lý Tịnh lúc này đang dẫn quân đồn trú Trần Đường Quan đến Đại Chu." Nghe lời Na Tra nói, Từ Loan Đao đầu tiên là ngây ra.

Lúc Phong Thần lượng kiếp mới bắt đầu, khi đến Trần Đường Quan để đưa ba anh em Na Tra đi, hắn đã biết, Lý Tịnh đã dẫn quân đồn trú Trần Đường Quan đi.

Chỉ là Trần Đường Quan và Hạo Kinh Thành, một ở phía đông, một ở phía tây, tuy Lý Tịnh ở chỗ Nhiên Đăng cổ Phật kia đã học được chút thuật tu luyện.

Nhưng trình độ tu luyện không cao, cộng thêm việc dẫn theo

không ít sĩ tốt phàm trần, cho nên tốc độ hành quân đương nhiên tương đối chậm.

Thời gian, tốn mấy tháng để đến Hạo Kinh Thành dường như cũng là điều hiển nhiên.

Từ Loan Đao nghe Na Tra nói vậy, trong nháy mắt đã hiểu ra nguyên nhân tu vi của mấy anh em tiến triển chậm như vậy. "Con đang lo lắng, đợi khi Phong Thần đại kiếp lại một lần nữa nổi sóng, con sẽ phải đối địch với Lý Tịnh phải không?" Từ Loan Đao cười hỏi.

Na Tra tuy trong lòng có chút rối rắm, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Dù sao, Lý Tịnh cũng là phụ thân của mấy người họ.

Mặc dù người cha này làm việc thật sự có chút không xứng chức, nhưng dù sao cũng là người đã cho họ sinh mệnh.

Một khi gặp nhau trên chiến trường, rốt cuộc có nên ra tay không?

Ra tay, đó là đại nghịch bất đạo, có thắng, e rằng cũng sẽ bị người đời chỉ trỏ.

Không ra tay, lại có lỗi với sư phụ và Tiệt Giáo đã bồi dưỡng.

Cho nên ba người chính vì vậy, mới rơi vào rối rắm.

Từ Loan Đao đương nhiên có thể hiểu được sự rối rắm trong lòng ba anh em Na Tra.

Đừng nói là xã hội này, ở tương lai, cũng vẫn coi trọng trăm điều thiện chữ hiếu đứng đầu.

Cho nên, ba anh em Na Tra trong lòng rối rắm như vậy, Từ Loan Đao trong lòng hoàn toàn có thể hiểu.

Hắn thở dài một hơi, nhìn ba đệ tử.

Ba anh em Na Tra từng người một, đều là người có đại nghị lực, tâm trí vô cùng kiên định, cũng chính vì vậy Từ Loan Đao mới thu cả ba anh em làm đệ tử.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ, thiên phú tu luyện có mạnh mẽ đến đâu, biểu hiện có kiên nghị quả cảm đến đâu, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một đám trẻ con mà thôi!

Từ Loan Đao cười hỏi: "Con có biết Thuấn Đế không?" Thuấn Đế?

Không chỉ ba anh em Na Tra, Dương Tiễn và những người khác cũng đều có chút ngơ ngác.

Trí tưởng tượng của Từ Loan Đao cũng quá lớn rồi phải không?

Vì sao từ trên người Na Tra, lại lôi sang Thuấn Đế?

Nhưng Na Tra vẫn gật đầu.

Đối với Thuấn Đế, trong lòng cậu đương nhiên rõ ràng.

Tam Hoàng Ngũ Đế, chiếm hết công đức của nhân tộc, là thánh hoàng chân chính của nhân tộc.

Chính vì họ, nhân tộc mới từng bước đi lên con đường cường đại.

Từ Loan Đao gật đầu, lập tức kể cho họ nghe câu chuyện về Thuấn Đế.

Chẳng qua là ở hậu thế, câu chuyện mà ai cũng thuộc lòng về việc phụ thân Thuấn nhìn ông trăm bề không thuận mắt, thậm chí còn muốn mưu hại tính mạng Thuấn Đế.

Tóm lại là phụ thân của ông đối xử với Thuấn trăm bề ác độc, nhưng cuối cùng đều bị Thuấn từng bước hóa giải. "Hắt xì!" Lúc này trong Hỏa Vân Cung, Thuấn Đế không biết vì sao đột nhiên lại hắt xì một cái, xoa xoa mũi, vẻ mặt mờ mịt.

Theo lý mà nói, thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong không thể vô duyên vô cớ đột nhiên hắt xì, chắc chắn đã dự cảm được chuyện gì.

Thế là trực tiếp bắt đầu suy diễn, kết quả chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mây mù, không suy diễn ra được gì.

Lần này Thuấn Đế lập tức lo lắng, thế là vội vã tìm đại ca Nhân Hoàng Phục Hy cầu cứu.

Thuật chiêm bốc của Phục Hy, tuyệt đối độc bộ thiên hạ, từ một mức độ nào đó mà nói, thậm chí trình độ bói toán của không ít Thánh nhân cũng chưa chắc cao bằng Phục Hy.

Phục Hy nghe lời Thuấn Đế nói, cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, thế là vội vàng bày bát quái ra suy diễn.

Kết quả tự nhiên cũng giống như Thuấn Đế, đều không suy diễn ra được gì.

Thế là Phục Hy vẻ mặt nghiêm túc nói với Thuấn Đế: "Thời gian này bên ngoài đang là Phong Thần đại kiếp, đệ ngàn vạn lần nhất định phải cẩn thận một chút!

Ta thấy gần đây đệ cứ trực tiếp bế quan đi!" Đối với lời nhắc nhở của Phục Hy, Thuấn Đế vô cùng coi trọng.

Thế là mang theo tâm trạng lo lắng sợ hãi, cuối cùng chọn bế quan tu luyện. ...

Từ Loan Đao hoàn toàn không ý thức được, mình chỉ kể một câu chuyện nhỏ về Thuấn Đế, mà lại gây ra phản ứng dây chuyền lớn như vậy.

Bây giờ mấy đệ tử của hắn, hoàn toàn bị câu chuyện này của Từ Loan Đao thu hút.

Tất cả mọi người đều đồng loạt thở dài một hơi. "Không ngờ,

Thuấn Đế nhân hậu như vậy, lại có một người cha ác độc như thế." "Chỉ không biết, sau khi Thuấn Đế trở thành lãnh tụ nhân tộc, đã đối xử với cha mình như thế nào?" Lúc này Na Tra trong lòng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Cậu phát hiện, giữa mình và Thuấn Đế có quá nhiều điểm tương đồng.

Chương 211

Cho nên không nhịn được muốn biết Thuấn Đế đối mặt với tình huống này đã xử lý như thế nào.

Nghe Na Tra hỏi vậy, Từ Loan Đao lắc đầu. "Câu chuyện đến đây là kết thúc rồi, dù sao từ sau khi Thuấn Đế lên làm lãnh tụ nhân tộc, cũng không còn nghe thấy tin tức gì về cha ông ta nữa." Nếu Thuấn Đế có ở đây, nhất định sẽ khâm phục khả năng bịa chuyện của Từ Loan Đao.

E rằng chính Thuấn Đế, cũng không biết trên người mình đã xảy ra chuyện như vậy!

Từ Loan Đao đương nhiên biết câu chuyện này có khả năng là bịa đặt, dù sao nguồn gốc của câu chuyện là từ 《Mạnh Tử》.

Hai bên cách nhau nhiều năm như vậy, đương nhiên không chắc chắn.

Chỉ là, ba anh em Na Tra sau khi nghe lời Từ Loan Đao nói, trong lòng mơ hồ có chút cảm ngộ.

Từ Loan Đao thấy vậy, trực tiếp cuốn họ đi, bay về phía Hạo Kinh Thành.

Na Tra trong lòng đều có chút rối rắm, đương nhiên biết phương hướng này là đi về phía Hạo Kinh Thành.

Chỉ là mọi người đều không biết, nên đối mặt với Lý Tịnh đã trở thành kẻ địch như thế nào.

Trong thành Hạo Kinh, Từ Loan Đao gần như không tốn nhiều công sức, đã tìm được phủ đệ của Lý Tịnh.

Lý Tịnh trước đây khi ở vương triều Đại Thương, cũng đã làm

binh mã đại nguyên soái một thời gian, chỉ là vì Ân phu nhân mang thai một cái "quái thai", nên bị giáng chức đến Trần Đường Quan.

Nay thấy Lý Tịnh đều đã đầu quân, Cơ Phát trong lòng đương nhiên vô cùng hưng phấn.

Thế là trực tiếp phong làm Đại Chu binh mã đại nguyên soái, tổng quản mọi quân đội!

Trong một thời gian, ở cả Hạo Kinh Thành, Lý Tịnh có thể nói là nhân vật không ai sánh bằng.

Lúc này Lý Tịnh đang ngồi trong phủ nguyên soái, bên cạnh là một số người hầu hạ, cuộc sống không biết sung sướng đến mức nào.

Cuộc sống như vậy, đổi lại là trước đây khi ở Trần Đường Quan gần như không dám tưởng tượng!

Lúc này Từ Loan Đao đã sớm bay lên trên không của phủ đại nguyên soái Đại Chu, chỉ là thân hình đã ẩn đi.

Với chút thực lực của Lý Tịnh, đương nhiên không thể phát hiện ra hành tung của hắn.

Từ Loan Đao phát hiện, tên Lý Tịnh này dường như ở trong Đại Chu, lại tìm thêm một bà vợ, xem ra cuộc sống rất sung sướng.

Hơn nữa, nhìn người vợ mới cưới, ở vương triều Đại Chu thân phận không thấp, nhất cử nhất động đều thể hiện ra cảm giác của tiểu thư khuê các.

Từ Loan Đao trong lòng đối với tên Lý Tịnh này không có chút hảo cảm nào, nhưng dù sao cũng phải quan tâm đến cảm nhận của ba đệ tử.

Cho nên hắn nhìn Lý Tịnh vẫn đang chìm đắm trong hưởng thụ, quay đầu nói với ba anh em Na Tra: "Hiện tại Lý Tịnh ở bên dưới, cụ

thể nên làm thế nào phải xem các con, loại chuyện này vi sư thủ đoạn có cao đến đâu, cũng không có cách nào." Nghe lời Từ Loan Đao nói, trong mắt ba anh em Na Tra đều lộ ra một tia mờ mịt.

Đối mặt với Lý Tịnh đã trở thành kẻ địch, nên làm gì?

Không ai biết.

Mọi người trong lòng cũng đều rõ ràng, loại chuyện này Từ Loan Đao không giúp được, người có thể đưa ra quyết định chỉ có chính họ.

Trong một lúc, ba người trong lòng không khỏi đều có chút do dự.

Nhìn thần tình trên mặt ba tiểu tử này, Từ Loan Đao đương nhiên biết trong lòng họ đang nghĩ gì.

Không khỏi nhíu mày nói: "Dù các con đối với Lý Tịnh chọn cách xử lý nào, đó đều là chuyện của các con, không có đúng sai.

Nhưng đối mặt với tình huống này mà sợ sệt không dám tiến lên, vậy là không đúng rồi!" Từ Loan Đao vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hắn tu luyện Lực Chi pháp tắc, xử lý vấn đề luôn vô cùng quả quyết.

Ba anh em Na Tra nghe sư phụ nhà mình nói vậy, lập tức không còn do dự, trên mặt lộ ra vẻ kiên định.

Ba luồng ánh sáng, trong nháy mắt xuất hiện trong phủ nguyên soái của Lý Tịnh.

Lúc này Lý Tịnh đang hưởng thụ sự phục vụ của đông đảo người hầu, nhìn người vợ đẹp trước mắt, trong lòng cảm thấy đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời.

Bất thình lình thấy trên trời đột nhiên xuất hiện ba luồng ánh sáng, lập tức bị dọa cho giật mình!

Bất kể là người của Xiển Giáo hay Tiệt Giáo, bây giờ Lý Tịnh chỉ

cần thấy những vị gọi là tiên trưởng, trong lòng đều có bóng ma tâm lý!

Trước đây khi Độ Ách Chân Nhân tìm đến, muốn thu y làm đệ tử, lại bị Từ Loan Đao không biết từ đâu chui ra dạy dỗ cho một trận.

Sau đó Xiển Giáo phó giáo chủ, sư tôn hiện tại của y là Nhiên Đăng Đạo Nhân tìm đến, định thu y làm đồ đệ.

Vốn tưởng lần này thời vận đã đến, từ nay về sau có thể trực tiếp vấn đỉnh thiên đạo.

Kết quả không ngờ, lại bị Từ Loan Đao dạy dỗ cho một trận!

Cho nên chỉ cần Lý Tịnh gặp phải tiên nhân, tuyệt đối không có chuyện tốt gì xảy ra!

Y hiện tại không phải chỉ mới bước vào ngưỡng cửa tu luyện, tình hình thực lực của bản thân, trong lòng đương nhiên rõ mồn một.

Đừng nói là ba vị tiên trưởng này, tùy tiện lôi ra một người, y cũng tuyệt đối không thể đối phó được.

Thế là vội vàng đẩy mấy thị nữ đang hầu hạ bên cạnh ra, cung kính hành lễ với ba luồng ánh sáng trong phủ đệ trước mắt. "Không biết vị tiên trưởng nào giáng lâm, Lý Tịnh có lỗi không đón tiếp từ xa, xin tiên trưởng thứ tội!" Lý Tịnh bây giờ sợ đến nỗi đầu cũng không dám ngẩng lên.

Y cũng không rõ tình hình hiện tại của Xiển Giáo, theo y thấy, mình không phải chỉ là một con gà mờ mới vào giới tu luyện thôi sao, có thể nói là gặp ai cũng phải cúi đầu.

Ba anh em Na Tra nhìn bộ dạng của Lý Tịnh, mặc dù trong lòng có chút rối rắm, nhưng vẫn không nhịn được cười ra tiếng.

Nghe thấy tiếng cười này, Lý Tịnh không biết vì sao trong lòng lại

dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Thế là vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy thân hình ba đứa trẻ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt y!

Đâu phải là tiên trưởng gì, rõ ràng là ba đứa con bất tài của y!

Lý Tịnh trong lòng lập tức có chút xấu hổ và tức giận, đối với ba đứa con nghịch tử này mà cung kính hành lễ, nếu truyền ra ngoài còn mặt mũi nào đối diện với thế nhân!

Thế là không nói hai lời, trực tiếp lấy ra Hoàng Kim Lưu Ly Bảo Tháp mà Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc đó ban cho!

Trực tiếp trấn áp về phía ba anh em Na Tra!

Theo Lý Tịnh thấy, đối với ba đứa con nghịch tử này, hoàn toàn không cần có chút lòng thương hại nào!

Tuy chúng là đệ tử của Từ Loan Đao, nhưng bây giờ ba đứa trẻ này đã đến, y sao có thể bỏ qua cơ hội lập công dựng nghiệp như vậy?

Phải biết rằng, y đã nghe nói, giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo có thể nói là thế như nước với lửa, tuy y hiện tại không rõ Xiển Giáo đã đến bước đường cùng.

Nhưng nếu có thể bắt sống hoặc trực tiếp đánh chết ba đệ tử của Từ Loan Đao, địa vị của y ở Xiển Giáo tuyệt đối sẽ được nâng cao rất nhiều! "Ba đứa nghịch tử!

Hôm nay ta sẽ dạy dỗ ba đứa cho tốt! 60. "Ta lại muốn xem xem thực lực của các ngươi có tiến bộ không!" Lý Tịnh nói xong, lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó Hoàng Kim Lưu Ly Bảo Tháp trong tay được vận chuyển đến mức gió thổi vù vù, xoay tít mù lao về phía ba

anh em Na Tra.

Trước đây y đã từng chứng kiến uy lực của Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân có thể nói là tỏa sáng rực rỡ, dễ dàng hàng phục được Na Tra.

Cho nên Lý Tịnh lần nữa đối mặt với Na Tra, trong lòng có thể nói là vô cùng tự tin.

Ba anh em Na Tra thấy Lý Tịnh không nói hai lời, vừa lên đã trực tiếp ra tay với mình, trong lòng không khỏi cũng có chút phẫn nộ.

Xem ra, Lý Tịnh thật sự đã đến mức vô phương cứu chữa rồi!

Thế là Na Tra lập tức cũng không còn do dự, cùng nhau ra tay, đón lấy Hoàng Kim Linh Lung Tháp!

Lý Tịnh thấy vậy, không kinh ngạc mà còn vui mừng!

Chương 212

Ba đứa nghịch tử này có tu luyện nữa, cũng cuối cùng chỉ là mấy đứa trẻ con thôi, dám trực tiếp đối mặt với Hoàng Kim Linh Lung Tháp trong tay y, thật sự không biết sống chết!

Chỉ thấy Na Tra lấy ra Càn Khôn Quyển, Hỏa Tiêm Thương, Hàng Ma Xử và một loạt bảo vật khác.

Kim Tra và Mộc Tra, cũng trong nháy mắt tế ra các loại linh bảo tấn công mà Từ Loan Đao đã ban cho trong thời gian gần đây.

Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, thực ra cũng là một món linh bảo tương đối gân gà.

Tuy công thủ vây khốn đều có, nhưng món nào cũng không phải là đỉnh cao, cũng chính vì vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân mới hào phóng tặng món linh bảo này cho Lý Tịnh.

Thậm chí còn chưa đến lượt Kim Tra và Mộc Tra hai người ra tay!

Khi Càn Khôn Quyển mà Na Tra tế ra hung hăng va chạm với Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, bảo tháp trong nháy mắt bay ngược ra ngoài.

Lý Tịnh nhất thời linh lực vận chuyển không thông, lập tức khí huyết nghịch lưu!

Nhưng y cũng là một nhân vật, cứng rắn nuốt một ngụm máu vào trong miệng không phun ra. "Sao, sao lại mạnh như vậy!

Trong tay các ngươi vì sao lại có nhiều linh bảo như vậy!" Lý Tịnh lập tức uất ức.

Trước đây khi thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân ra tay đối phó Na Tra, dễ dàng ném ra Hoàng Kim Linh Lung Tháp, sau đó nhốt Na Tra vào

trong đó.

Nhưng vì sao mình ra tay, lại ngược lại bị Na Tra đánh bay bảo tháp?

Linh bảo trong tay người ta nhiều không đếm xuể, đáng thương trong tay mình chỉ có một cái bảo tháp!

Đánh không lại!

Lúc này trong lòng Lý Tịnh không khỏi dâng lên một tia tuyệt vọng.

Mới đến Hạo Kinh Thành, ngày tháng tốt đẹp còn chưa hưởng thụ được bao lâu, tương lai tốt đẹp đang vẫy gọi.

Chẳng lẽ lại phải chết trong tay ba tên này?

Lúc này sau khi thấy biểu tình của Lý Tịnh, ba anh em Na Tra cuối cùng nhìn nhau một cái, nói: "Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, lập tức từ bỏ vị trí đại nguyên soái Đại Chu, sau đó tìm một ngọn núi thanh tĩnh, làm một tán tu tiêu dao đi!" Na Tra đưa ra lựa chọn cuối cùng cho Lý Tịnh!

Vốn tưởng mình chắc chắn phải chết, Lý Tịnh sau khi nghe lời Na Tra nói, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhưng, bảo y từ bỏ vị trí đại nguyên soái Đại Chu, vạn lần không thể!

Hơn nữa, y cũng tuyệt đối không thể khuất phục trước ba nghiệt chủng này.

Nghĩ đến đây, Lý Tịnh cuối cùng nở một nụ cười gật đầu: "Được được được!

Ta đồng ý, chỉ cần các ngươi có thể tha cho ta một mạng, ta bây giờ sẽ tìm một ngọn núi hoang làm tán tu!" Lý Tịnh nói câu này đồng

thời, trong tay đang nắm chặt một viên đá truyền tin, truyền tin tức Na Tra và những người khác xuất hiện, đến chỗ Khương Tử Nha!

Lý Tịnh sở dĩ gần như vừa đến Đại Chu, đã được làm đại nguyên soái binh mã Đại Chu, thực ra cũng không thể thiếu sự thúc đẩy của Khương Tử Nha trong đó.

Dù sao, nói cho cùng Lý Tịnh cũng là người của Xiển Giáo.

Khương Tử Nha sau khi nhận được tin tức của Lý Tịnh, lập tức mắt sáng lên.

Phải biết rằng, cách đây không lâu Từ Loan Đao vừa mới đại náo Xiển Giáo!

Nếu lần này có thể bắt sống đệ tử của Từ Loan Đao, khiến hắn ném chuột sợ vỡ bình, chẳng phải là đại công một phen!

Sau khi Khương Tử Nha nhận được tin tức Lý Tịnh truyền đến, trong lòng lập tức bắt đầu sôi sục.

Nhưng hắn cũng rất rõ ràng, với tu vi nửa chai nước của mình và Lý Tịnh, muốn đối phó với ba anh em Na Tra chắc chắn có chút khó khăn.

Cho nên ngay lập tức không vội chọn ra tay, mà truyền tin tức bên này đến chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Trong Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi biết được tin tức này, cũng lập tức điên cuồng.

Vốn đang nghĩ cần phải chờ đợi một cơ hội, mới có khả năng báo thù rửa hận, nhưng vạn lần không ngờ thiên đạo lại nhân nghĩa như vậy!

Đem ba đệ tử của Từ Loan Đao đưa đến trước mặt mình!

Cơ hội như vậy nếu Xiển Giáo không nắm bắt được, có thể nói là trời đất khó dung.

Chỉ là...

Nguyên Thủy Thiên Tôn quét mắt nhìn những đệ tử trước điện, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác bi thương.

Dưới trướng những đệ tử này, một số cao thủ thực sự đều đã bị Từ Loan Đao đánh chết.

Những người còn lại, không phải là hạng người như Cụ Lưu Tôn.

Nếu để Cụ Lưu Tôn ra tay, ít nhiều có chút không yên tâm.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể tự mình ra tay, đi đối phó với Na Tra!

Không phải là Hồng Quân Đạo Tổ đã hạ lệnh cấm túc, ông có thể tùy ý ra vào núi Côn Luân, nhưng cũng không đến mức lấy thân phận Thánh nhân, đi đối phó với mấy đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo chứ?

Nghĩ đến đây, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lộ ra một tia vẻ khó xử.

Nhưng một lúc sau, lập tức mắt sáng lên.

Nếu là mấy đứa con của Lý Tịnh, vậy để Xiển Giáo phó giáo chủ ra tay, không còn gì thích hợp hơn!

Ngoài việc trước đây để Nhiên Đăng Đạo Nhân đi thu Lý Tịnh làm đệ tử, trong Phong Thần lượng kiếp Nhiên Đăng Đạo Nhân thật sự không phát huy được tác dụng gì lớn.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức truyền ra Thánh niệm, để Nhiên Đăng đến Hạo Kinh Thành một chuyến, nhất định phải bắt được Na Tra và những người khác!

Sau khi nhận được mệnh lệnh này của Nguyên Thủy Thiên Tôn

Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong lòng có thể nói là vô cùng uất ức.

Bảo một kẻ chỉ biết tu luyện như gã, ra ngoài làm quan đơn giản là còn khó chịu hơn cả việc giết gã.

Nhưng Nhiên Đăng cũng biết Xiển Giáo thực sự không còn ai để dùng, thế là đành phải vội vã phá quan ra, sau đó đến Hạo Kinh Thành, đầu tiên là hội hợp với Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha sau khi thấy rõ người đến là Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong lòng lập tức hưng phấn tột độ.

Vốn tưởng chỉ phái một đệ tử đời thứ hai bình thường là được rồi, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại mạnh tay như vậy, trực tiếp phái ra Nhiên Đăng Đạo Nhân. "Hiện tại tình hình thế nào?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn Khương Tử Nha nói, giọng điệu có chút lạnh lùng.

Nếu không phải tên Khương Tử Nha này mật báo, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không cần mình ra tay.

Khương Tử Nha hoàn toàn không để ý đến ý tứ trong giọng điệu của Nhiên Đăng Đạo Nhân, lúc này trong lòng chỉ có hưng phấn. "Khởi bẩm sư thúc, hiện tại ba anh em Na Tra đang bị Lý Tịnh giữ lại trong phủ nguyên soái, vì cho rằng Lý Tịnh thật lòng hối lỗi nên không hề có phòng bị, tuyệt đối là cơ hội tốt để chúng ta ra tay!" Khương Tử Nha hưng phấn nói.

Nghe vậy Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu.

Tuy gã không thèm ra tay với một vãn bối, nhưng chỉ cần có thể giải quyết nhanh chóng chuyện bên này, đối với gã cũng không sao.

Hơn nữa cũng là sư xuất hữu danh.

Lý Tịnh tuy là một thứ vô dụng, nhưng dù sao cũng là một đệ tử trên danh nghĩa của gã.

Thế là hai người không còn do dự, trực tiếp dẫn theo không ít sĩ tốt tinh nhuệ của Đại Chu đến phủ nguyên soái của Lý Tịnh.

Mặc dù trong lòng cũng đều biết, những tên này đều là mang đi để làm màu, nhưng biết làm sao khi đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo gần như đã chết sạch.

Bốn đệ tử còn lại, cũng trong lần Từ Loan Đao đại náo Kim Khuyết Cung trước đó cũng bị giết gần hết.

Xiển Giáo bị hủy trong tay một mình Từ Loan Đao cũng không quá!

Chỉ là, bất kể là hành động nhỏ của Khương Tử Nha, Nhiên Đăng Đạo Nhân, hay thậm chí là Lý Tịnh, đều bị Từ Loan Đao ẩn mình trong hư không nhìn rõ mồn một.

Lúc này hắn đã hoàn toàn thất vọng với cái gọi là Lý Tịnh.

Chương 213

Chỉ là Từ Loan Đao cũng không lập tức vạch trần, dù sao, để Na Tra nhìn rõ bộ mặt thật của Lý Tịnh vẫn tốt hơn.

Lúc này Lý Tịnh, đang vừa khóc lóc kể lể về sự bất hạnh của mình, đồng thời vẫn đang âm thầm liên lạc với Khương Tử Nha. "Ba tên tặc tử!

Hôm nay các ngươi bị người Xiển Giáo ta bắt được!

Sai lầm mà sư phụ các ngươi phạm phải, cứ để các ngươi gánh chịu đi!" Đúng lúc này, giọng của Khương Tử Nha truyền đến!

Trong nháy mắt, ba anh em Na Tra lập tức cảm nhận được nguy cơ cực lớn!

Na Tra hiện tại không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ rằng Khương Tử Nha cảm ứng được khí tức của mình, cho nên mới đến vây bắt.

Thế là Na Tra nhìn Lý Tịnh sau lưng nói: "Ngươi trốn trước đi, ở đây không có chuyện của ngươi!" Chỉ là, Lý Tịnh vốn đang vẻ mặt bi thương, lúc này lại đột nhiên lộ ra một nụ cười đắc ý, dường như gian kế đã thành công! "Trốn?

Ta thấy người cần trốn là các ngươi mới đúng!

Bây giờ sư phụ ta đều đã đến, các ngươi có chắp cánh cũng khó thoát!

Lần này ta vì Xiển Giáo lập được đại công rồi!" Lý Tịnh vẻ mặt hưng phấn nói. "Ba đứa con nghịch tử, có thể trở thành một viên đá lót đường trên con đường tu đạo của ta, cũng đã phát huy được giá trị duy nhất của các ngươi rồi!" Sau khi nghe lời Lý Tịnh nói, Na Tra

đương nhiên đã phản ứng lại!

Từng người một, trên mặt đều lộ ra vẻ phẫn nộ.

Na Tra lấy ra Càn Khôn Quyển, trực tiếp ném về phía Lý Tịnh!

Hiện tại cậu, đã hoàn toàn nhận rõ bộ mặt của Lý Tịnh, lúc này có đánh chết Lý Tịnh, trong lòng đương nhiên cũng không có chút gánh nặng nào!

Nhưng lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đến, dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để Na Tra làm hại đồ đệ của mình.

Cho nên lúc này trực tiếp lấy ra Càn Khôn Xích và Lưu Ly Đăng, chặn lại một đòn tấn công của Na Tra. "Người trẻ tuổi!

Ta khuyên ngươi đừng quá kiêu ngạo!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt khinh thường nói.

Nhưng lúc này sắc mặt Na Tra đã trở nên vô cùng âm trầm, trong mắt càng lộ ra sát ý vô cùng nồng đậm.

Dần dần, cả người cậu thực ra bắt đầu leo thang, mãi đến cuối cùng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Dường như chỉ còn một bước!

Bước ra một bước này, là có thể thành vị Chuẩn Thánh!

Vốn đang vô cùng tự tin, cho rằng có thể dễ dàng khống chế ba đứa trẻ trước mắt, Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc này cũng vẻ mặt ngơ ngác.

Tên này rốt cuộc đã bị kích thích gì?

Trong thời gian ngắn ngủi, sắp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!

Chẳng lẽ trên người mình có thứ gì, có thể trực tiếp kích thích Na

Tra đột phá?

Nhiên Đăng Đạo Nhân bây giờ trong lòng đang nghĩ như vậy.

May mà tu vi của Na Tra không tiếp tục tăng lên.

Sau khi vừa mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, tu vi của Na Tra bắt đầu dừng lại, không tiếp tục tăng lên nữa.

Thấy cảnh này Nhiên Đăng Đạo Nhân và Khương Tử Nha, trong lòng đều thở phào một hơi.

Vừa rồi tốc độ tăng tu vi của Na Tra, thực sự quá kinh người, gần như giống như ngồi tên lửa, vù vù lao lên.

Còn tưởng rằng thế đầu này sẽ tiếp tục mãi.

Không ngờ tu vi của cậu ta cũng chỉ mới bước vào Chuẩn Thánh thôi. "Ha ha ha, chẳng lẽ sau khi nhìn thấy ta, bị khí chất đạo pháp thiên nhân hợp nhất trên người ta khiến ngươi có chút cảm ngộ, cho nên mới đột phá Chuẩn Thánh?" Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt cười nói.

Tuy trong lòng vẫn vô cùng kinh ngạc, dù sao không có ai đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, dễ dàng như Na Tra ăn cơm uống nước.

Cho nên chỉ đành mượn danh nghĩa nói đùa, để xoa dịu sự chấn động trong lòng.

Khương Tử Nha để tránh lúng túng, cũng ở bên cạnh cười ha hả mấy câu.

Chỉ là lúc này Na Tra và hai người anh, một khuôn mặt đã sớm âm trầm như sắp mưa.

Trông vô cùng hung tợn đáng sợ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trong nháy mắt cũng cảm thấy bị xúc phạm.

Đường đường là một cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại bị Na Tra đối xử không tôn trọng như vậy, thật sự là có chuyện đó sao. "Dù sao, ba anh em các ngươi hôm nay nhất định phải theo ta đến Xiển Giáo một chuyến!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nói xong, trực tiếp lấy ra Càn Khôn Xích, sau đó hung hăng trấn áp về phía Na Tra.

Gã cũng không định trực tiếp lấy mạng Na Tra và những người khác.

Dù sao đối với người Xiển Giáo, một Na Tra còn sống, giá trị của cậu ta mới có thể phát huy tối đa.

Chỉ là Nhiên Đăng Đạo Nhân nhanh chóng phát hiện, ánh mắt của Na Tra và những người khác cũng không đặt trên người gã.

Ánh mắt đầy hận ý và lửa giận ngùn ngụt, lúc này đang nhìn chằm chằm vào Lý Tịnh.

Ánh mắt đó, giống như giữa hai bên có thù sinh tử đại hận.

Mãi đến khi Nhiên Đăng Đạo Nhân lấy ra Càn Khôn Xích, Na Tra mới dời sự chú ý trở lại trên người Nhiên Đăng Đạo Nhân. "Nếu các ngươi đã là cùng một giuộc, cá mè một lứa, vậy cũng đừng trách ba anh em ta, không khách khí." Na Tra nói xong, lắc mình một cái biến thành ba đầu sáu tay.

Thân thể rung lên, trong nháy mắt biến thành một người khổng lồ cao vạn trượng.

Thần thông như vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân có thể nói là chưa từng nghe, chưa từng thấy!

Mỗi cánh tay của Na Tra đều cầm một món pháp bảo, trông như một ma thần bước ra từ địa ngục.

Đối mặt với Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng Đạo Nhân đang lao

tới, Na Tra trong nháy mắt thu lại Càn Khôn Quyển.

Càn Khôn Quyển đối chiến Càn Khôn Xích.

Nghe tên đều là những linh bảo tương tự nhau.

Quan trọng nhất là xem tu vi cao thấp của người sử dụng.

Từ bề ngoài mà nói, Na Tra gần như không chiếm ưu thế nào, dù sao cậu cũng chỉ mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mà Nhiên Đăng Đạo Nhân, lại là cường giả đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh từ thời thượng cổ, thậm chí còn đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thực lực giữa hai bên căn bản không thể đặt ngang hàng.

Trong mắt Khương Tử Nha và Lý Tịnh đều lộ ra một tia hung ác.

Đối với Từ Loan Đao có thể nói là oán hận sâu sắc, nay có cơ hội đối phó với ba đệ tử của hắn, hai người trong lòng tự nhiên vui mừng tột độ.

Trong lòng Lý Tịnh, hoàn toàn không coi Na Tra là con ruột của mình.

Ngược lại càng giống như nhìn kẻ thù!

Nhưng, cảnh tượng khiến mọi người kinh ngạc đến rớt cả mắt kính trong nháy mắt xuất hiện.

Chỉ thấy sau khi Càn Khôn Quyển và Càn Khôn Xích va chạm vào nhau, cảnh tượng Càn Khôn Quyển bị đánh bay như trong tưởng tượng không hề xảy ra.

Cuối cùng hai món linh bảo quấn lấy nhau, không phân trên dưới!

Chương 214

Giả à?

Khương Tử Nha và những người khác trong lòng hoài nghi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đang diễn sao?

Đại ca, dù sao cũng là cường giả cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong thành danh đã lâu từ thời thượng cổ, không thể nào ngay cả một đứa trẻ con cũng không đánh lại chứ?

Thế là hai người đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức cũng đỏ mặt.

Nói thật, ban đầu gã quả thực không dùng hết toàn lực.

Dù sao cái gã cần là một Na Tra còn sống, lỡ như ra tay nặng một chút, trực tiếp đánh chết Na Tra, vậy chẳng phải là được không bù mất sao?

Gã cũng không ngờ thực lực của Na Tra lại mạnh như vậy, chỉ là một đứa trẻ con sơ kỳ Chuẩn Thánh thôi mà!

Để bảo toàn mặt mũi lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không quan tâm đòn tấn công của mình có quá mạnh không, trực tiếp dùng hết toàn lực.

Như vậy, Na Tra trong nháy mắt cảm nhận được áp lực vô cùng lớn.

Chỉ là Kim Tra và Mộc Tra hai người cũng không phải dạng vừa, cũng lần lượt giơ lên linh bảo mà Từ Loan Đao ban cho, tấn công về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Dưới sự phối hợp của ba anh em, cùng với tâm thái nghé con không sợ hổ, nhất thời đánh với Nhiên Đăng Đạo Nhân vô cùng sôi nổi, không phân trên dưới.

Lý Tịnh và Khương Tử Nha hai người đều kinh ngạc.

Đây thật sự chỉ là ba đứa trẻ sao?

Thực lực mạnh mẽ như vậy, thậm chí ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phải là đối thủ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không khỏi có chút tức giận.

Rõ ràng đã toàn lực ra tay, vì sao vẫn không bắt được ba tiểu tử này?

Nếu truyền ra ngoài, danh tiếng của gã còn đâu?

Nghĩ đến đây, trực tiếp tế ra một ngọn Lưu Ly Đăng.

Ngọn đèn này trông vô cùng huyền diệu.

Trên đó càng ẩn hiện sóng ánh sáng lưu chuyển, vô số đạo văn thần bí càng phủ lên trên ngọn Lưu Ly Đăng này.

Chính là bản mệnh linh bảo của Nhiên Đăng Đạo Nhân, Lưu Ly Đăng!

Lần này gã hoàn toàn bị ép đến mức phát điên, không có chút do dự nào, vừa lên đã thi triển thủ đoạn mạnh nhất.

Tay gã nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy Lưu Ly Đăng vốn đang im lìm trong nháy mắt được thắp sáng, trên tim đèn xuất hiện một luồng lửa đỏ rực, trông vô cùng thần bí.

Ánh sáng nhỏ như hạt đậu đó, thậm chí còn mơ hồ che lấp cả ánh sáng của Thái Dương Chân Tinh. "Thôi được, nếu các ngươi đã ép ta đến nước này, ta cũng không nương tay nữa." Nói xong, ngón tay gã nhẹ nhàng búng một cái, ngọn lửa trên tim đèn đó, trong nháy mắt

thoát ra.

Gần như trong nháy mắt đã thiêu rụi cả một vùng trời đất, hư không thậm chí còn có chút vặn vẹo.

Na Tra trong nháy mắt cảm nhận được một trận nguy cơ sinh tử!

Cậu có thể dự cảm được, ngọn lửa này, không phải là trình độ hiện tại của cậu, có thể chống lại được!

Trong lòng cũng hận a!

Chỉ hận không thể tự tay giết chết tên tạp chủng Lý Tịnh này!

Người như vậy căn bản không xứng làm cha của cậu, lại muốn dùng tính mạng của cậu, để đổi lấy công danh lợi lộc!

Đúng lúc mọi người cảm nhận được nguy cơ sinh tử, một thân hình trong nháy mắt xuất hiện.

Chỉ thấy người này vén tay áo lên, nhẹ nhàng vung một cái, ngọn lửa vốn vô cùng đáng sợ trong nháy mắt biến mất không thấy, thậm chí phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Đợi mọi người nhìn rõ, thân hình của người đó, trong nháy mắt cũng vẻ mặt ngơ ngác. "Lý Tịnh!

Cái đồ báo sư phụ này!" Nhiên Đăng Đạo Nhân, chỉ cảm thấy tâm trạng của mình sắp sụp đổ rồi.

Từ sau khi thu Lý Tịnh làm đệ tử, tên này không ít lần gài hàng gã!

Lần trước cũng là vì hắn, mà bị Từ Loan Đao đánh cho nửa sống nửa chết, linh bảo trên người, gần như bị cướp sạch.

Không ngờ lần này, vì đối phó với ba anh em Na Tra, cũng lại dẫn đến Từ Loan Đao!

Bây giờ gã hận không thể một tát trước tiên thu thập tên đại bịp

Lý Tịnh này, thanh lý môn hộ!

Chỉ tiếc là hiện tại đang đối mặt với nguy cơ sinh tử chưa từng có, nếu xử lý không cẩn thận một chút, không chừng sẽ có kết cục thân tử đạo tiêu.

Cho nên hiện tại căn bản không có tâm tình để ý đến, tên Lý Tịnh này.

Khương Tử Nha hiện tại cũng hoảng rồi, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lý Tịnh một cái.

Nếu không phải tên này báo tin lung tung, cũng không đến nỗi hưng cao thải liệt đến đây, tham gia vào vũng nước đục này.

Với thực lực của Từ Loan Đao, nếu muốn đánh chết gã căn bản không cần ra tay, chỉ cần dư âm của Thời Gian pháp tắc hơi lan ra một chút, đủ để khiến gã rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tất cả mọi người hiện tại đều vẻ mặt hận ý nhìn Lý Tịnh.

E rằng ngay cả Lý Tịnh cũng không hiểu, vì sao đột nhiên lại trở thành công địch của tất cả mọi người.

Tất cả mọi người trên mặt đều lộ ra một tia thần sắc cảnh giác, tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Từ Loan Đao.

Bầu không khí tại hiện trường thực sự quá lúng túng, đến nỗi đường đường là một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong lòng bàn tay Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng túa ra mồ hôi lạnh. "Cái đó, không biết Từ Loan Đao đạo hữu cũng ở đây, có thể lại một lần nữa gặp được đạo hữu, thật là tam sinh hữu hạnh." Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt dày nói ra một câu trái lòng như vậy.

Chỉ là sau khi nghe câu nói này, thần tình trên mặt Từ Loan Đao không có chút thay đổi nào, vẫn lạnh như băng sương. "Tam sinh hữu hạnh?

Ta thấy tam sinh hữu hạnh nên là ba đệ tử của ta mới đúng?

Nhờ thủ đoạn cao thâm của Nhiên Đăng đạo nhân, mới không làm hại ba đệ tử của ta!" Từ Loan Đao giọng điệu vô cùng lạnh lùng nói.

Sau khi nghe lời Từ Loan Đao nói, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong nháy mắt không biết nên nói gì. "Ta nói tất cả đều là hiểu lầm, không biết Từ Loan Đao đạo hữu có tin không?" Thực sự trong tình thế vạn phần bất đắc dĩ, Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ đành khổ mặt nói.

Nhưng Từ Loan Đao cũng không cho gã cơ hội giải thích lần nữa. "Vù!" Một luồng sóng thần bí trong nháy mắt giáng xuống quanh người Nhiên Đăng Đạo Nhân, dọa cho Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức sợ hãi.

Từ Loan Đao là người thế nào?

Đó là tồn tại có thể đấu vài chiêu với Nguyên Thủy Thiên Tôn, thậm chí còn khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu thiệt.

Nhiên Đăng có tự tin đến đâu, cũng tuyệt đối không tự phụ có thể đánh bại Từ Loan Đao.

Đối với luồng sóng mà Từ Loan Đao tỏa ra, gã chỉ mơ hồ cảm nhận được Thời Gian pháp tắc, nhưng lại không biết nên ứng phó như thế nào.

Dần dần, gã hiểu ra một chiêu Thời Gian pháp tắc của Từ Loan Đao đáng sợ đến mức nào.

Theo lý mà nói, thực lực của Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, gần như có thể nói là sống cùng trời đất.

Nhưng gã lại có thể cảm nhận rõ ràng, tuổi thọ trong cơ thể đang không ngừng tiêu tan!

Đây rốt cuộc là chuyện gì!

Chương 215

Chẳng lẽ sự khống chế của Từ Loan Đao đối với Thời Gian pháp tắc, đã đến mức thuần thục như vậy rồi sao?

Dần dần, toàn bộ tóc của gã trực tiếp bắt đầu rụng!

Giống như một lão già tuổi thọ sắp hết, dần dần cả cái đầu đều trọc lóc, cộng thêm một khuôn mặt đầy nếp nhăn, có thể nói là trông xấu xí tột cùng!

Tất cả mọi người nhìn về phía Từ Loan Đao trong mắt, đều lộ ra một tia thần sắc kinh hãi.

Ngàn cay vạn đắng tu luyện đến cảnh giới như hiện tại, chẳng phải là để có thể trường sinh bất lão, tiêu dao giữa trời đất sao?

Nhưng Từ Loan Đao lại có thể trực tiếp tước đoạt tuổi thọ của họ!

Thủ đoạn như vậy thực sự quá quỷ dị, quá thần bí, đối với mọi người uy hiếp, thực sự quá lớn!

Chỉ là không ai biết, khống chế tốc độ thời gian của một cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với sự tiêu hao của Từ Loan Đao cũng vô cùng lớn.

Lúc này Từ Loan Đao, tuy trông có vẻ ung dung, nhưng thực tế trong lòng hắn rõ ràng, ra vẻ ngầu là phải trả giá. "Tha mạng a!

Xin Từ Loan Đao đạo hữu nhất định phải tha cho ta một mạng, nửa đời sau ta nguyện ý làm trâu làm ngựa, báo đáp ân tình của đạo hữu." Trước nguy cơ sinh tử, tôn nghiêm lập tức trở nên rẻ mạt.

Trước mặt Lý Tịnh và Khương Tử Nha, Nhiên Đăng Đạo Nhân vẫn quỳ trước mặt Từ Loan Đao, cầu xin tha mạng.

Đường đường phó giáo chủ Xiển Giáo, Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới Nhiên Đăng Đạo Nhân, chỉ trong một lần gặp mặt, đã quỳ xuống trước mặt Từ Loan Đao cầu xin tha mạng!

Nếu nói ra ngoài, có ai dám tin?

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, cũng không thể không tin.

Từ Loan Đao cũng không để ý đến tên này, để gã trực tiếp quỳ ở một bên.

Sau đó chỉ vào Lý Tịnh cũng đang chết lặng, nói với Na Tra và những người khác: "Tên này giao cho các con xử lý, bây giờ các con nên rõ ràng, tên này là một bộ dạng như thế nào rồi chứ?" Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Na Tra và những người khác gật đầu.

Vẻ mặt cảm kích nhìn Từ Loan Đao.

Nếu không phải sư tôn đột nhiên ra tay, không chừng họ đã sớm chết trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nếu không phải Từ Loan Đao đưa họ đến tìm Lý Tịnh, thế tất cũng sẽ luôn rơi vào ma chướng, cả người có lẽ tu vi cũng không thể tăng lên.

Lần này lập tức đến lượt Lý Tịnh hoảng rồi.

Vốn tưởng ba anh em Na Tra đột nhiên xuất hiện là một cơ hội để dương danh lập vạn ở Xiển Giáo.

Nhưng không ngờ, giữa đường lại nhảy ra tên Từ Loan Đao này!

Bóng ma tâm lý mà Từ Loan Đao mang đến cho Lý Tịnh, cũng không hề ít hơn Na Tra là bao!

Mỗi khi y nhìn thấy hy vọng, đều là Từ Loan Đao tự mình ra tay, phá tan hy vọng đó, khiến y rơi vào tuyệt vọng sâu sắc.

Không ngờ, một lời nguyền, hôm nay đã ứng nghiệm! "Từ...

Từ đạo trưởng!

Xin Từ đạo trưởng thương xót cho ta, nể tình ta một lòng vì quốc gia, tha cho ta một mạng đi!" Lý Tịnh trong lòng cũng kinh hoàng thất thố, sợ rơi vào tay Na Tra.

Chỉ là, khi cầu xin, trong miệng lại không hề nhắc đến việc y là cha của Na Tra, hy vọng Từ Loan Đao nể mặt Na Tra mà tha mạng.

Na Tra hiện tại hoàn toàn không còn chút kỳ vọng nào nữa.

Cậu biết, trước nguy cơ sinh tử, Lý Tịnh cũng không hề coi cậu là con trai của mình!

Coi máu mủ của mình như kẻ thù lớn nhất, người như vậy sao có thể làm cha!

Lý Tịnh, không có tư cách đó!

Từ Loan Đao không còn để ý đến Lý Tịnh đang một mực cầu xin tha mạng, trực tiếp xách Nhiên Đăng Đạo Nhân lên, sau đó trực tiếp mang đi!

Để lại Lý Tịnh đang khổ sở giãy giụa, vẻ mặt tuyệt vọng.

Khi Na Tra dẫn theo hai người huynh đệ quay về, sát khí trên người đã tan biến hết.

Cùng lúc đó, tu vi của y cũng đã ổn định hoàn toàn ở cảnh giới Chuẩn Thánh, trông vô cùng mạnh mẽ. 61.

Toàn thân khí thế hòa làm một thể, đẹp tựa thiên tạc.

Rõ ràng, dù vừa mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng tu vi của Na Tra đã ổn định.

Tốc độ tiến giai như vậy, tuy hoàn toàn không thể so sánh với yêu nghiệt như Từ Loan Đao, nhưng cũng đủ để được gọi là tuyệt thế thiên tài!

Chẳng trách người của Xiển Giáo lại để ý đến Linh Châu Tử chuyển thế thành Na Tra đến thế, thiên phú như vậy đặt ở bất kỳ thế lực nào cũng tuyệt đối là đối tượng mà ai cũng tranh giành!

Chỉ là ở kiếp trước, vì luôn bị Lý Tịnh đè nén, nên tâm niệm của Na Tra không thể thông suốt.

Dẫn đến sau đại kiếp Phong Thần, y chỉ trở thành một Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, cảnh giới cả đời bị kẹt ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Không thể không khiến người ta phải tiếc nuối!

Kim Tra và Mộc Tra, khí thế trên người cũng đã leo lên đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Chỉ còn một bước nữa thôi!

Một bước nữa là có thể trở thành một trong số những người đứng đầu thế gian!

Tất cả là vì đã đột phá được ma chướng trong lòng, đạo tâm thông suốt, nên tu vi của mọi người mới tăng vọt như tên lửa.

Từ Loan Đao không hỏi ba người cuối cùng đã xử trí Lý Tịnh ra sao, đó là chuyện của ba huynh đệ họ.

Đương nhiên, trong lòng Từ Loan Đao hiểu rõ, Na Tra chung quy không vô tình như Lý Tịnh.

Trên người y không có chút huyết tinh khí và sát ý nào, rõ ràng dù thế nào, cuối cùng vẫn tha cho Lý Tịnh một mạng.

Vẻ mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia hài lòng, dù sao đi nữa, chỉ cần tâm niệm của đệ tử thông suốt, vậy thì mọi chuyện tự nhiên sẽ tốt đẹp.

Thế là mấy người cùng quay về đảo Kim Ngao.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trong tay Từ Loan Đao, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy tuyệt vọng.

Lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn ra lệnh, đáng lẽ y nên từ chối bằng mọi giá!

Giờ thì hay rồi, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, không những không bắt được Na Tra về mà ngược lại còn bị người ta đưa đến đảo Kim Ngao!

Vừa vào núi Tuấn Lãng, Từ Loan Đao liền ném gã này xuống đất.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức run lẩy bẩy.

Không chỉ vì sợ hãi trong lòng, mà còn vì các chức năng cơ thể của y đều bị phá hủy nghiêm trọng.

Lúc này y biết rõ, nếu Từ Loan Đao không thu lại những pháp tắc thời gian xung quanh mình, không chừng y sẽ trở thành cường giả cấp bậc đỉnh phong Chuẩn Thánh chết già đầu tiên trên thế giới!

"...

Xin Từ đạo hữu tha mạng!

Ta dù sao cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, tuyệt đối không cố ý ra tay." Bây giờ Nhiên Đăng Đạo Nhân đã sớm vứt bỏ thể diện, chỉ có thể không ngừng khổ sở van xin.

Khóe miệng Từ Loan Đao khẽ nhếch lên.

Nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân đang khổ sở van xin, giống như đang nhìn một con cừu non chờ làm thịt.

Thật ra từ đầu hắn đã không có ý định giết Nhiên Đăng Đạo Nhân, chỉ là gã này ba lần năm lượt ra tay với Na Tra, dù thế nào Từ Loan Đao cũng phải cho y một bài học.

Chương 216

"Thật sự muốn sống, bất kể ta bảo ngươi làm gì ngươi cũng làm?" Từ Loan Đao nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân trước mắt nói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bây giờ còn có thể làm gì khác?

Chỉ có thể điên cuồng gật đầu.

"Không sai, nếu đã như vậy, từ bây giờ, ta yêu cầu ngươi gia nhập Tiệt Giáo, không biết ngươi có bằng lòng không?" Gia nhập Tiệt Giáo?

Nhiên Đăng Đạo Nhân ngẩn người.

Tuy y đối với Xiển Giáo có tình cảm không nhỏ, nhưng vì mạng sống mà đổi một giáo phái, thật ra cũng không có gì.

Y vốn tưởng Từ Loan Đao sẽ yêu cầu mình làm chuyện lên núi đao xuống biển lửa.

Kết quả không ngờ chỉ yêu cầu gia nhập Tiệt Giáo mà thôi.

"Ta đương nhiên bằng lòng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân bắt đầu điên cuồng gật đầu.

"Ta từ nhỏ đã mong ước được gia nhập một giáo phái mọi người bình đẳng, không phân biệt chủng tộc ưu việt, có thể gia nhập Tiệt Giáo tuyệt đối là giấc mơ thuở nhỏ của ta!" Nhiên Đăng bắt đầu điên cuồng nịnh bợ Tiệt Giáo.

Vẻ mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia cười, đương nhiên hắn biết gã này đang chém gió.

"Yên tâm, ta cũng không yêu cầu ngươi ở lại Tiệt Giáo mãi mãi, cứ tiếp tục ẩn nấp trong Xiển Giáo." "Đương nhiên, ta muốn ngươi

thuận tiện dẫn theo mấy người đi.” Nghe lời Từ Loan Đao, Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ có thể lộ ra một nụ cười khổ.

Trong lòng y đương nhiên biết rõ Từ Loan Đao muốn mình làm kẻ phản bội.

Loại không có đường lui.

Nếu có một ngày bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện, y tuyệt đối sẽ phải chịu đựng ngọn lửa giận dữ dội nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ là bây giờ tính mạng đều nằm trong tay Từ Loan Đao, nặng nhẹ thế nào y vẫn phân biệt được.

Cho nên dù trong lòng vạn phần không muốn, nhưng y vẫn gật đầu thật mạnh đồng ý.

Thế là chỉ thấy Từ Loan Đao vung tay một cái, lực lượng pháp tắc thời gian bao quanh Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Thủ đoạn như vậy thật sự quá đáng sợ, Nhiên Đăng Đạo Nhân lòng còn sợ hãi.

Tuổi thọ đã mất đi có lẽ có thể thông qua tu luyện bù lại, cho nên trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không quá tiếc nuối. ...

Không lâu sau, tại cung Kim Khuyết.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lết tấm thân rệu rã, dẫn theo năm sáu vị cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên đi vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn bộ dạng của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng bị dọa giật mình.

Gã này, không phải bảo đi bắt Na Tra về sao, kết quả bây giờ lại biến thành một bộ xương khô.

Giống như toàn bộ nguyên khí trên người đều bị hút cạn vậy! ...Na Tra đâu?

Sau khi nhìn quanh một vòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không thấy bóng dáng Na Tra, mặt lập tức sa sầm xuống.

"Ai, lần này ta tổn thất lớn rồi!

Không những không bắt được Na Tra, mà còn gặp phải Từ Loan Đao!" Từ Loan Đao?!

Nghe đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hiểu ra.

Cũng khó trách Nhiên Đăng lại biến thành bộ dạng này, thực lực của Từ Loan Đao ai mà không biết?

Nhiên Đăng có thể sống sót trở về đã là không tồi rồi.

"Nhưng lần này cũng không phải không có thu hoạch, năm người Tiệt Giáo này cũng đều là đệ tử ký danh của Từ Loan Đao.

Chỉ là Từ Loan Đao luôn đối xử với họ rất lạnh nhạt, hoàn toàn không bằng Na Tra, cho nên họ muốn phản bội, gia nhập Xiển Giáo chúng ta." Đệ tử ký danh của Từ Loan Đao!

Tu vi Đại La Kim Tiên!

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức sáng lên.

Chỉ thấy một người trong đó nói: "Ta từ nhỏ đã có một giấc mơ gia nhập Xiển Giáo!

Thiên hạ vốn nên là thiên hạ của Nhân tộc, kết quả Từ Loan Đao lại quan tâm đến một yêu quái Linh Châu Tử như vậy, thật quá khiến người ta thất vọng!" Người này vẻ mặt căm phẫn, thần sắc trang nghiêm.

Vừa nhìn đã biết hận ý đối với Từ Loan Đao đã có từ lâu!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vuốt vuốt râu, trong lòng có thể nói là vô cùng hài lòng.

Trong lòng lão đã quyết định, dù thế nào cũng phải giữ lại mấy người này.

Dù sao những người này đều là đệ tử ký danh của Từ Loan Đao, sự phản bội của họ nhất định sẽ khiến Từ Loan Đao trong lòng vô cùng khó chịu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng vui mừng.

Chỉ tiếc bây giờ bị Hồng Quân Đạo Tổ hạ lệnh cấm túc, nếu không lão nhất định sẽ tìm mọi cách đào hết tất cả đệ tử của Từ Loan Đao.

Tốt, để hắn cũng nếm thử mùi vị của kẻ cô độc!

"Ha ha ha!

Tốt!

Tốt!

Tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ quá phấn khích, liên tiếp nói ra ba chữ "tốt".

"Xem ra các ngươi cũng đều là những người khổ mệnh!

Đã bị Từ Loan Đao bức hại sâu như vậy, Xiển Giáo ta đương nhiên hoan nghênh các ngươi gia nhập!" "Từ hôm nay trở đi, các ngươi là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, sau này ta có thể tự mình chỉ đạo các ngươi tu hành!" Đơ rồi.

Không chỉ mấy ác thi của Từ Loan Đao đơ ra.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân đứng một bên nhìn, trong lòng cũng một trận ngơ ngác.

Lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn này không giảng võ đức, vừa lên đã cho thân phận đệ tử đời thứ hai.

Thậm chí còn không xác minh thân phận của những người này, đã trực tiếp thu nhận làm đệ tử thân truyền.

Khiến cho những lời đã chuẩn bị sẵn của mấy ác thi và Nhiên Đăng Đạo Nhân lập tức không có đất dụng võ.

Đặc biệt là Nhiên Đăng Đạo Nhân, lần này y gần như ôm quyết tâm phải chết.

Theo y thấy, Từ Loan Đao phái mấy người này ẩn giấu có tốt đến đâu, chẳng lẽ có thể lừa được mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?

Nhưng y thật sự đã đánh giá thấp công hiệu của chiếc mặt nạ do Thiện thi số hai của Từ Loan Đao luyện chế.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thích cũng bị chiếc mặt nạ che mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng là Thánh nhân thì làm sao có thể phát hiện được?

Thực tế, bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không rảnh đi xác minh thân phận của mấy gã này.

Theo lão thấy, Nhiên Đăng Đạo Nhân thân là Xiển Giáo Phó giáo chủ chẳng lẽ lại lừa mình?

Bây giờ Xiển Giáo, đệ tử đời thứ hai gần như đã chết hết, những người còn lại cũng toàn là loại như Cụ Lưu Tôn, cong vẹo vớ vẩn.

Căn bản không thể lên mặt được.

Mấy người trước mắt đều là cảnh giới đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tin rằng, chỉ cần chỉ điểm một chút, việc những người này đột phá thành Chuẩn Thánh chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên đối với mấy thiên tài tự tìm đến cửa, trong lòng lão tự nhiên vô cùng hài lòng.

Chương 217

"Không biết mấy vị, tên là gì?" Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đột nhiên nhớ ra, dường như mình còn chưa biết tên người ta đã thu nhận làm đệ tử thân truyền.

Lúc này mấy người lần lượt tiến lên nói: "Ta là Hữu Ngạn Tổ." "Ta là Tống Vu Yến." ...

Không biết vì sao, khi những người này nói ra tên mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thấy trên mặt họ một cảm giác tự hào mãnh liệt.

Chẳng lẽ tên của họ có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Nhưng dù tên có câu chuyện gì đi nữa, từ hôm nay trở đi, họ đã là người của Xiển Giáo!

Nghĩ đến đây, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lộ ra nụ cười đậm.

Ánh mắt càng ánh lên một tia ngạo nghễ coi thường thiên hạ.

Trước đó lão đã nói với Lão Tử, có một ngày, lão nhất định sẽ dẫn dắt Xiển Giáo một lần nữa đi đến huy hoàng.

Thậm chí khiến Xiển Giáo còn mạnh hơn trước đây!

Bây giờ mấy người này như những hạt giống, đã được gieo trồng trên mảnh đất Xiển Giáo.

Chỉ cần yên lặng chờ đợi chúng bén rễ nảy mầm là được!

"Đúng rồi, những sư huynh đệ ở Tiệt Giáo trước đây, cũng đừng cắt đứt liên lạc.

Nếu ở bên đó chịu uất ức, cửa lớn Xiển Giáo ta hoàn toàn rộng mở cho các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như lại nghĩ ra

điều gì, vung tay một cái, hào khí ngút trời nói.

Bây giờ lão mới hiểu ra con đường phục hưng Xiển Giáo của mình rốt cuộc nằm ở đâu.

Cả Hồng Hoang, chắc chắn có không ít thiên tài.

Nhưng đã phát triển đến bước này, đại bộ phận người chắc chắn đều đã có thế lực của mình.

Nếu đã như vậy, sao không trực tiếp đào người từ Tiệt Giáo!

Như vậy, vừa có thể làm suy yếu thực lực của Tiệt Giáo, lại có thể mang đến dòng máu tươi mới cho Xiển Giáo, hà cớ gì mà không làm?

Hữu Ngạn Tổ lập tức phấn khích.

Là ác thi của Từ Loan Đao, đương nhiên y hy vọng có thể có nhiều đồng bạn hơn gia nhập Xiển Giáo.

Cho nên nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, từng người một lập tức vui mừng khôn xiết.

Về phần Nhiên Đăng Đạo Nhân, khóe miệng y giật giật, nhưng cuối cùng không nói một lời.

Trước khi đến núi Côn Luân, Từ Loan Đao đương nhiên cũng không thể thả y đi trực tiếp, nên đã trực tiếp rút một giọt máu tâm đầu, sau đó ký kết khế ước chủ tớ.

Y vốn định âm thầm xin Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, xem có thể giải trừ khế ước chủ tớ không.

Kết quả sau khi thấy cảnh tượng trước mắt, y lập tức từ bỏ ý định này.

Bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người đều đã chìm trong điên cuồng.

Thậm chí bị kế hoạch phục hưng hoàn mỹ không tì vết làm cho chấn động.

Nếu đột nhiên phá vỡ giấc mộng đẹp này, không chừng lão sẽ trút giận lên y.

Từ tình hình hiện tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, việc Xiển Giáo bị tiêu diệt gần như là chuyện đã rồi.

Cho nên Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn luôn trung thành với Xiển Giáo, lúc này cũng không khỏi bắt đầu suy tính đường lui.

Từ tình hình hiện tại, thực ra gia nhập Tiệt Giáo chưa chắc đã không phải là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao lượng kiếp Phong Thần vốn là cuộc đấu tranh giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, hai bên chắc chắn một mất một còn.

Một khi Xiển Giáo bị tiêu diệt hoàn toàn, vậy thì Tiệt Giáo tất nhiên sẽ một mình độc chiếm thế giới Hồng Hoang.

Lúc đó có một chỗ dựa như vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân còn lo gì tương lai?

"Nhiên Đăng đạo hữu, lần này ngươi có thể nói là đã lập đại công, Xiển Giáo ta nhất định sẽ không quên công lao này của ngươi!" Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói với Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân còn có thể làm gì?

Chỉ có thể bất đắc dĩ cười gật đầu.

Y đã nhìn thấu Nguyên Thủy Thiên Tôn, gã này thật sự đã thối đến tận gốc rễ rồi.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, lục tục có không ít đệ tử phản bội từ Tiệt Giáo gia nhập Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mà mừng rỡ ra mặt.

Xem ra lúc đó lão thật sự đã đưa ra một quyết định anh minh thần võ.

Lão tin rằng, theo thời gian trôi đi, sẽ có ngày càng nhiều người gia nhập Xiển Giáo, lúc đó thực lực của Xiển Giáo chắc chắn sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Nghĩ đến đây, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra vẻ phấn khích.

Thưởng!

Nhất định phải thưởng!

Hữu Ngạn Tổ và những người khác, mang đến cho Xiển Giáo nhiều đệ tử như vậy, công lao to lớn như thế, nếu không ban thưởng, thì sao có thể được?

Mấy ngày trôi qua, Xiển Giáo vốn đang thiếu hụt nhân tài, lúc này đã trở nên nhân tài đông đúc, không ít thiên kiêu đều đã gia nhập!

Phấn khích không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc này Từ Loan Đao trong lòng cũng vô cùng vui vẻ!

Vạn vạn không ngờ, gã Nguyên Thủy Thiên Tôn này lại vô não đến thế!

Rõ ràng, trong lượng kiếp Phong Thần, linh đài của lão đã bị che mờ.

Bây giờ trong Xiển Giáo, gần như có một nửa là Thiện thi hoặc Ác thi của Từ Loan Đao.

Tin rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, cả Xiển Giáo sẽ bị hắn chiếm đoạt hoàn toàn.

Như vậy, Xiển Giáo lấy gì để đấu với Tiệt Giáo?

Lúc này trên núi Tuấn Lãng, thỉnh thoảng có thể nghe thấy những

tiếng chiến đấu truyền ra.

Nếu không phải Từ Loan Đao đã bố trí tầng tầng trận pháp trên núi Tuấn Lãng, không chừng cả ngọn núi đã bị đánh nát.

Thấy Na Tra đột phá, trở thành Chuẩn Thánh, Dương Tiễn như bị kích thích.

Cả người bắt đầu chìm đắm trong tu luyện điên cuồng, cuối cùng không lâu trước đó đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Bây giờ hai đệ tử của Từ Loan Đao đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Giáo phái nào mà đệ tử đời thứ ba có thể có cường giả cấp Chuẩn Thánh chứ?

Có thể nói Tiệt Giáo tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Sau khi tu vi thuận lợi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, Dương Tiễn vì để giữ vững vị trí đại sư huynh, bắt đầu không ngừng hẹn đấu với Na Tra.

Thực lực giữa hai người, thực ra không chênh lệch bao nhiêu.

Cộng thêm Na Tra đã trải qua mấy lần rèn luyện, kinh nghiệm chiến đấu của bản thân cũng đã được nâng cao đáng kể.

Cho nên qua lại giữa hai bên, căn bản khó mà phân thắng bại.

Ngược lại làm cho núi Tuấn Lãng, bị chấn động không ngừng.

Nếu là sư phụ khác đối mặt với tình huống này, e là đã sớm nổi giận.

Nhưng Từ Loan Đao đối với chuyện này lại chẳng hề để tâm.

Theo hắn thấy, giữa hai đệ tử có sự cạnh tranh là một chuyện tốt, hà tất phải can dự nhiều?

Chương 218

Dưới sự che chở của hắn, thiên phú của họ dù có mạnh đến đâu cũng chỉ trở thành một cái bình chứa linh khí chỉ biết tu luyện mà thôi.

Căn bản không thể phát huy được thực lực chân chính.

Chỉ có sự cạnh tranh lẫn nhau giữa hai bên, mới có động lực tiến lên.

Tóm lại, Từ Loan Đao đối với chuyện này không những không can thiệp, mà ngược lại còn mở sòng cá cược.

Phàm là ai có thể chiếm được ưu thế một hai chiêu trong cuộc tỷ thí, đều có thể nhận được mấy món linh bảo từ hắn!

Khi Thông Thiên Giáo Chủ biết được chuyện này, trong lòng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

"Ngươi chắc chắn giáo dục đệ tử như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ thật sự lo lắng Từ Loan Đao làm như vậy sẽ xảy ra vấn đề, bèn gọi hắn đến thương nghị.

Bất kể ở đâu cũng có cách thế hệ, trong Tiệt Giáo cũng vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ đối với mấy đồ tôn của mình, có thể nói là vô cùng yêu thương, ngày thường cũng không ít lần ưu ái riêng.

Các loại đan dược lừa được từ Lão Tử, cũng như kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, đều một mực truyền thụ cho mấy đồ tôn.

Nói thật, Từ Loan Đao cũng không ngờ, quan hệ giữa Thông Thiên Giáo Chủ và Na Tra lại tốt đến vậy.

Nhưng nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ, Từ Loan Đao không khỏi cười nói: "Sư phụ, người không cần lo lắng, con dùng lý niệm giáo

dục tiên tiến nhất, đệ tử dạy ra tuyệt đối là những tinh anh hàng đầu." Từ Loan Đao vô cùng tự tin nói.

Nghe lời Từ Loan Đao, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi bĩu môi.

"Ngươi dạy có tốt, có tốt bằng đệ tử ta dạy không?

Bây giờ để Na Tra và Dương Tiễn so tài với ngươi, xem cuối cùng ai thắng." Lời của Thông Thiên Giáo Chủ, ít nhiều có ý đùa giỡn.

Trong lòng y đương nhiên biết rõ, gã Từ Loan Đao này hoàn toàn là một dị loại.

Căn bản không thể dùng lẽ thường để đo lường!

Từ Loan Đao không khỏi cười cười.

"Sư phụ, không nói chuyện khác, hay là người thi triển một phen thần thông pháp tắc thời gian cho con xem?

Cũng để con biết pháp tắc thời gian của con học từ đâu." Nghe lời trêu chọc của Từ Loan Đao, Thông Thiên Giáo Chủ mặt không đỏ tim không đập.

Thân là Thánh nhân, mặt dày không biết đã trải qua bao nhiêu sương gió, đương nhiên sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà lúng túng.

Trong lòng y cũng biết rõ, pháp tắc thời gian của Từ Loan Đao hoàn toàn là dựa vào thiên phú mạnh mẽ của mình tự lĩnh ngộ!

Nghĩ đến những kỳ tích mà Từ Loan Đao đã tạo ra trong những ngày qua, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức không nói gì thêm.

Y tin rằng, về việc giáo dục đệ tử, có lẽ Từ Loan Đao thật sự giỏi hơn mình.

Cứ như vậy lại qua mấy ngày, sự xuất hiện của Cửu Phượng đột

nhiên phá vỡ sự yên tĩnh của núi Tuấn Lãng.

Cô bé này hiển nhiên đã hấp thu một tia sức mạnh từ máu tâm đầu của Bàn Cổ, lúc này tu vi cả người cũng đã tăng lên không ít.

Cùng với sự tăng lên của tu vi, trên người nàng cũng dần dần tỏa ra một cảm giác hư ảo phiêu diêu, dung mạo cũng ngày càng xinh đẹp.

Lúc này Từ Loan Đao mới đột nhiên nhớ ra, hình như mình có một người vợ ở Địa phủ.

Địa phủ chi chủ Bình Tâm Nương Nương!

Không biết đã lâu như vậy rồi, Bình Tâm Nương Nương thấy mình mãi không về Địa phủ thăm, trong lòng có chút tức giận không?

Sau khi Cửu Phượng đến núi Tuấn Lãng, nàng không trực tiếp nói rõ ý đồ, mà trước tiên dưới sự dẫn dắt của Từ Loan Đao, đi một vòng quan sát khắp núi Tuấn Lãng.

Lúc này nàng mới chú ý đến Hiên Viên Phần Tam Yêu.

Khi nhìn thấy Cửu Vĩ Yêu Hồ, trong lòng Cửu Phượng lập tức kinh diễm.

Nàng không biết, trên núi Tuấn Lãng từ lúc nào lại xuất hiện ba nữ yêu tinh này!

Nhưng nhan sắc của ba yêu thật sự quá cao.

Đặc biệt là Cửu Vĩ Yêu Hồ dẫn đầu, càng tỏa ra một sức quyến rũ mạnh mẽ, ngay cả nàng cùng là nữ giới, cũng có chút không chống đỡ nổi.

Cửu Phượng quay đầu, nhìn Từ Loan Đao cười nói: "Ta đến lần này, một mặt là thay Bình Tâm Nương Nương xem tình hình bên này thế nào rồi, mặt khác cũng là để phòng ngươi lăng nhăng." Nghe Cửu Phượng nói vậy, Từ Loan Đao sao không biết ý của nàng.

“Ngươi hiểu lầm rồi, Hiên Viên Phần Tam Yêu chỉ là người hầu của ta thôi, căn bản không như ngươi nghĩ, về Địa phủ đừng có nói bừa.” Từ Loan Đao giải thích.

Nhưng hắn không ngờ, càng giải thích càng đen.

“Người hầu?

Chơi cũng hoa mỹ nhỉ!

Vốn Bình Tâm Nương Nương bảo ta đến xem tình hình lượng kiếp Phong Thần thế nào, cần thiết thì để Hình Thiên mấy người giúp một tay.” “Không ngờ, ngươi ở đây hưởng lạc, không biết từ đâu tìm được ba... người hầu?” Cửu Phượng bĩu môi, tức giận nhìn Từ Loan Đao nói.

Ngay cả nàng cũng không hiểu, mình tức giận là vì tấm lòng tốt của Bình Tâm Nương Nương bị phụ lòng.

Hay là vì ghen tuông?

Từ Loan Đao nhìn Cửu Phượng ngày càng xinh đẹp trước mắt, khó khăn lắm mới tốn rất nhiều nước bọt, mới khiến nàng hiểu rõ thân phận của Hiên Viên Phần Tam Yêu.

“Thì ra là vậy, không ngờ thân phận ba vị muội muội này lại thê thảm như vậy!

Người của Xiển Giáo thật quá đáng ghét!” Khi Cửu Phượng biết được thân thế đáng thương của Hiên Viên Phần Tam Yêu.

Trong lòng nàng lập tức tràn đầy đồng cảm.

Ngoài ra không biết vì sao, một tảng đá trong lòng cũng dần dần hạ xuống.

Nếu đã như vậy, giữa Hiên Viên Phần Tam Yêu và Từ Loan Đao, hắn là không có quan hệ gì khác.

Đợi Cửu Phượng hiểu rõ lai lịch của Hiên Viên Phần Tam Yêu, Từ Loan Đao không khỏi tò mò hỏi: "Sao ngươi không ở yên trong Địa phủ, đột nhiên chạy đến chỗ ta làm gì?

Chẳng lẽ có chuyện?" Nghe lời Từ Loan Đao, Cửu Phượng nhẹ nhàng liếc mắt.

Trong khoảnh khắc, vẻ đẹp kiều diễm trăm vẻ, khiến Từ Loan Đao lập tức một trận tinh thần hoảng hốt.

Tiểu nha đầu này, không biết ở Địa phủ đã học được những gì, một đôi mắt như câu hồn.

Có thể câu đi cả tam hồn thất phách của người ta!

"Ta trước đó không phải đã nói với ngươi rồi sao, lần này chủ yếu là đến xem bên này có cần giúp đỡ gì không." "Bây giờ Địa phủ vừa mới ổn định, cũng không thiếu nhân lực như vậy." "Nếu bên này chuyện nhiều, nương nương nói, có thể để Hình Thiên giúp một tay." Nghe lời Cửu Phượng, trong lòng Từ Loan Đao không khỏi cảm khái.

Người vợ này, đối với mình tình cảm thật không phải nói!

Người khác đối với lượng kiếp Phong Thần, có thể tránh xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu, sợ hơi không cẩn thận sẽ bị cuốn vào.

Nhưng Bình Tâm Nương Nương lại không giống, dường như sợ mình chịu uất ức trong lượng kiếp Phong Thần.

Đến nỗi bây giờ chuyện Địa phủ vừa xong, đã chủ động hỏi han có cần giúp đỡ không.

Từ Loan Đao cười cười.

Xem ra, tin tức của vợ mình cũng rất bế tắc!

Đến nỗi, ngay cả cục diện lượng kiếp Phong Thần hiện tại cũng không nắm rõ.

“Chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Bây giờ Xiển Giáo về cơ bản đã chết hết rồi, chỉ còn lại một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn cô độc.” Từ Loan Đao giải thích cho Cửu Phượng.

Trên mặt Cửu Phượng cũng lộ ra vẻ mờ mịt.

“Nhưng lúc ta đến đây, tại sao lại nghe người ta bàn luận, Xiển Giáo bây giờ đang dần dần phát triển lại, không ít người đều đến Xiển Giáo đầu quân?” Lời của Cửu Phượng khiến Từ Loan Đao nghe mà cũng có chút buồn cười.

Chương 219

Chỉ là nhất thời cũng không biết nên giải thích với Cửu Phượng thế nào.

Chẳng lẽ trực tiếp nói với cô bé này: những người gia nhập Xiển Giáo đó, đều là Thiện thi và Ác thi của ta, thực tế bây giờ Xiển Giáo, gần như toàn bộ đều là người của ta.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị ta chiếm đoạt rồi?

Nhưng Vô Hạn Trảm Thi Lưu là bí mật lớn nhất của Từ Loan Đao, tuyệt đối không thể tiết lộ cho người ngoài.

Nếu nói với Cửu Phượng như vậy, chẳng lẽ Cửu Phượng sẽ tin sao?

E là tiểu nha đầu này, chắc chắn sẽ nghĩ mình lại đùa với nàng.

"Tóm lại, nếu Tiệt Giáo bây giờ cũng bình an vô sự, hay là ngươi cùng ta đến động phủ đi." "Xa nhau một thời gian như vậy, trong lòng nương nương cũng rất nhớ ngươi." Cửu Phượng trong lòng còn một câu chưa nói ra, thực ra trong lòng nàng đối với Từ Loan Đao nào có phải không nhớ nhung?

Chỉ tiếc nàng cũng biết, giữa hai người bất kể thân phận tu vi, chênh lệch thực sự quá lớn.

Nếu Bình Tâm Nương Nương đồng ý, nàng càng nguyện ý làm một nha hoàn hầu hạ, cả đời phụng dưỡng bên cạnh Từ Loan Đao.

Nghe đề nghị của Cửu Phượng, Từ Loan Đao cân nhắc một phen, cũng gật đầu.

Thực tế, đến Địa phủ, hắn cũng có một số việc cần xử lý.

Nếu Cửu Phượng đã ba lần bốn lượt mời, nếu không đi quả thật cũng có chút không phải.

Từ Loan Đao là người hành động quyết đoán, sau khi quyết định đến Địa phủ, hắn dặn dò mấy đệ tử một phen, rồi lập tức lên đường.

Với tốc độ của hắn và Cửu Phượng, dù Địa phủ xa xôi, nhưng cũng rất nhanh chóng.

Vừa đặt chân vào Địa phủ, Bình Tâm Nương Nương thân là đệ nhất nhân Thánh cảnh lập tức cảm ứng được.

Thế là trong nháy mắt, nàng đã xuất hiện trước mặt Từ Loan Đao.

Nhìn người mình ngày đêm mong nhớ, dù tu vi của Bình Tâm Nương Nương có mạnh đến đâu, trong lòng cũng ít nhiều có chút gợn sóng.

Hai người lại một trận âu yếm, khiến Cửu Phượng đứng một bên trong lòng có chút không vui.

Từ Loan Đao cũng có thể cảm nhận rõ ràng, khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ người Bình Tâm Nương Nương, xem ra máu tâm đầu Bàn Cổ mà mình tặng trước đó, cũng khiến Bình Tâm Nương Nương thu được lợi ích không nhỏ.

Dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Từ Loan Đao, Bình Tâm cười tủm tỉm nhìn hắn nói: "Bây giờ sức mạnh nhục thân của ta, so với trước đây đã tiến bộ không ít!

Cũng đều nhờ lúc đó ngươi cho ta máu tâm đầu Bàn Cổ của Vu tộc!" Mọi người cùng trở về điện Bình Tâm, sau khi nhìn thấy Từ Loan Đao, bất kể là Hậu Nghệ, Hình Thiên, trên mặt đều hiện lên một tia cười.

Tu vi của họ, từng người một khí thế trầm ổn như vực sâu, rõ ràng thực lực đều đã được nâng cao đáng kể!

“Chào cô gia!” Giống như đã tập dượt trước, mấy gã này sau khi nhìn thấy Từ Loan Đao, đồng loạt hô một tiếng “chào cô gia”.

Đồng thời cũng một mặt trêu chọc nhìn Từ Loan Đao.

Bình Tâm Nương Nương lườm một cái, mấy gã này lập tức im như ve sầu, không dám đùa giỡn với Từ Loan Đao nữa.

Thấy cảnh này, trên mặt Từ Loan Đao không khỏi mang theo một tia cười.

Xem ra người vợ này của mình, cũng là một người mạnh mẽ, đã thu phục được đám thuộc hạ răm rắp.

“Bây giờ tình hình Địa phủ thế nào rồi?” Từ Loan Đao hỏi.

Thấy Từ Loan Đao vừa đến đã quan tâm đến tình hình Địa phủ, trên mặt Bình Tâm Nương Nương càng hiện lên vẻ cảm động.

“May nhờ sự giúp đỡ của chàng, bây giờ Ngũ Đại Quỷ Đế mỗi người trấn giữ một phương, kiềm chế lẫn nhau với Thập Điện Diêm La, đến nỗi nhiệm vụ của ta cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.” Nói đến đây, trong lòng Bình Tâm Nương Nương cũng một trận khoan khoái.

Bây giờ cục diện Địa phủ đã ổn định, phu quân của nàng cũng đã trở về Địa phủ, trong thời gian tới, chỉ cần hưởng thụ là được!

“Đúng rồi, ta đã thông báo tin tức chàng đến cho mấy vị Quỷ Đế, tin rằng một lát nữa họ sẽ đến.” Dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, Bình Tâm Nương Nương nhìn Từ Loan Đao nói.

Từ Loan Đao gật đầu, thực ra lần này hắn đến, chính là vì Ngũ Phương Quỷ Đế.

Đương nhiên, suy nghĩ này chỉ có thể nghĩ trong lòng, vạn vạn không thể để Bình Tâm biết.

Dù sao, trong lòng Bình Tâm, mục đích chính của Từ Loan Đao

lần này thực ra là đến thăm nàng!

Sự xuất hiện của Từ Loan Đao, có thể nói đã gây ra một trận xôn xao trong toàn bộ Địa phủ.

Về cơ bản tất cả mọi người đều vui mừng, đối với sự xuất hiện của Từ Loan Đao cũng vô cùng hoan nghênh.

Nhưng chỉ có một người, lúc này đang mặt mày méo xệch, trong lòng dấy lên vô hạn lo lắng.

Thái Ất Chân Nhân từ khi trở thành Quỷ Đế, thực lực bản thân dựa vào khí vận của cả Địa phủ để tu luyện, tu vi cũng tăng vọt như tên lửa.

Như vậy, Địa phủ hoang vắng không người, trong mắt Thái Ất Chân Nhân, thực ra cũng không đáng sợ như vậy.

Nếu cứ tiếp tục tu luyện với tốc độ này, tu vi của y chắc chắn có thể từng bước tiến gần đến cảnh giới đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Lúc đó, y chính là đại đệ tử của Xiển Giáo!

Nhưng hôm nay vốn đang chìm đắm trong tu luyện, lại bất ngờ nhận được truyền tin từ Bình Tâm Nương Nương.

Vốn không để ý, tưởng rằng trong Địa phủ lại xảy ra chuyện gì, cần các Quỷ Đế ra mặt.

Kết quả không ngờ, nội dung tin tức là Từ Loan Đao đã đến, bảo các Quỷ Đế nhanh chóng đến điện Bình Tâm!

Từ Loan Đao!

Gần như đã trở thành ác mộng trong lòng Thái Ất Chân Nhân.

Trước đó, y không ít lần bị gã này bắt nạt.

Mấy hôm nay, từ chỗ sư tôn cũng truyền đến tin tức, Xiển Giáo

lại bị Từ Loan Đao phá hoại!

Quảng Thành Tử đạo tâm đều tan vỡ!

Đệ tử đời thứ hai cũng chỉ còn lại mấy gã như Cụ Lưu Tôn thậm chí còn không bằng.

Chỉ là gần đây, Nhiên Đăng Đạo Nhân từ Tiệt Giáo đào được mấy đệ tử, tình hình mới khá hơn một chút.

Thái Ất Chân Nhân thở dài một hơi, rồi đứng dậy từ bồ đoàn.

Nếu Bình Tâm Nương Nương đã lên tiếng, nếu y còn lề mề, lúc đó Từ Loan Đao thật sự có lý do để ra tay với y! ...

Trong điện Bình Tâm.

Từ Loan Đao đợi một lúc, người đến sớm nhất là Vô Đương Thánh Mẫu.

Từ Loan Đao nhìn Vô Đương Thánh Mẫu, trên mặt lộ ra một tia cười.

Hắn có thể cảm nhận được, khí thế tỏa ra từ người Vô Đương Thánh Mẫu, so với lúc ở đảo Kim Ngao trước đây, càng mạnh mẽ hơn.

Rõ ràng, có khí vận Địa phủ gia trì, tốc độ tu luyện của Vô Đương Thánh Mẫu đã có một bước nhảy vọt về chất!

"Mấy ngày không gặp, phong thái của sư tỷ vẫn không giảm sút so với năm xưa!" Miệng của Từ Loan Đao, như bôi mật, bất kể nói chuyện với ai cũng có thể khiến tâm trạng người đó vui vẻ.

Vô Đương Thánh Mẫu nghe lời Từ Loan Đao, trên mặt cũng hiện lên một tia cười.

Nếu không phải sư đệ này, cho nàng cơ hội trở thành Trung Ương Quỷ Đế, e là tốc độ tăng tu vi của nàng cũng sẽ không nhanh như vậy.

Trong Ngũ Phương Quỷ Đế, Trung Ương Quỷ Đế là vị trí dẫn đầu, cho nên bất kể tốc độ tu luyện hay khí vận bản thân, đều là sự tồn tại mạnh nhất trong tất cả Quỷ Đế.

Sau đó, lại có từng đạo độn quang đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, lúc này Địa Tạng Vương Phật Bồ Tát và Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn cũng đã đến.

Thiện thi của Lão Tử, Thái Thượng Lão Quân, sau khi gặp lại Từ Loan Đao cũng lộ ra một nụ cười thiện ý.

Thái Thượng Lão Quân tin tức vô cùng linh thông, dù sao cũng là phân thân của Thánh nhân, bản thân cũng thường xuyên tâm niệm tương thông với bản thể.

Đối với sự hung hãn của Từ Loan Đao, trong lòng lão có thể nói là biết rõ.

Chương 220

Trong lòng lão rất rõ, với thực lực chỉ là một phân thân Thánh nhân, e rằng thậm chí còn không phải là đối thủ của Từ Loan Đao!

Địa Tạng Vương Bồ Tát và Đạo Đức Thiên Tôn.

Hai người nhìn Từ Loan Đao với ánh mắt lộ ra một tia kiêng kỵ.

Lại qua một lúc, Thái Ất Chân Nhân mới vội vàng chạy đến, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Khi thấy gần như tất cả mọi người đều đã đến, trong lòng y lập tức kêu khổ không ngớt.

Không ngờ mình đã vội vàng chạy đến, lại là người cuối cùng.

Sắc mặt y lập tức biến thành như khổ qua, nếu Từ Loan Đao lấy cớ này để ra tay với y, chẳng phải là mặc người ta xâu xé sao?

Với mâu thuẫn hiện tại giữa Xiển Giáo và Từ Loan Đao, Từ Loan Đao tùy tiện tìm một lý do giết y, cũng không có chỗ nào để nói lý!

Sau khi nhìn thấy Thái Ất Chân Nhân, trong mắt Từ Loan Đao lóe lên một tia trêu chọc.

Thực ra, bản thân hắn đối với Thái Ất Chân Nhân không có ác ý quá lớn, dù sao trước đó, y đối với Linh Châu Tử cũng chăm sóc không tệ.

Chính vì thế, Từ Loan Đao mới thu nhận được một đệ tử ưu tú như Na Tra.

So với các đệ tử khác của Xiển Giáo, Thái Ất Chân Nhân cũng là một người chân thật, không có nhiều khúc khuỷu.

Cho nên, đối với Thái Ất Chân Nhân, trong lòng Từ Loan Đao cũng

không có nhiều sát ý.

Chỉ là nên xử lý thế nào, hoàn toàn phải xem thái độ của y.

"Lần này gọi mọi người đến, là để thương nghị về quan hệ với U Minh Huyết Hải." Lúc này Từ Loan Đao thu lại nụ cười trên mặt, ngược lại một mặt nghiêm túc nhìn mọi người nói.

U Minh Huyết Hải!

Mọi người nghe xong, lập tức trong lòng ngẩn ra.

Không ngờ dã tâm của Từ Loan Đao lại lớn đến thế!

Phải biết rằng, U Minh Huyết Hải luôn là đạo trường của Minh Hà Lão Tổ, một khi xảy ra chuyện, tuyệt đối sẽ khiến Minh Hà Lão Tổ liều mạng!

Trước đó, Bình Tâm Nương Nương phát đại nguyện, độ hóa toàn bộ oan hồn trong U Minh Huyết Hải.

Khi đó, đã đắc tội với Minh Hà Lão Tổ!

Nghĩ đến đây, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ chấn động.

Đặc biệt là Thái Ất Chân Nhân!

Vạn vạn không ngờ, khi lượng kiếp Phong Thần còn chưa kết thúc hoàn toàn, Từ Loan Đao đã bắt đầu bố cục Địa phủ rồi!

Quan trọng nhất là, Từ Loan Đao không hề kiêng dè, ngược lại còn ngay trước mặt y, trực tiếp nói ra chuyện này.

Chẳng lẽ, hắn không lo mình sẽ truyền tin tức bên này cho sư tôn sao? ...

Hay là định trực tiếp giết người diệt khẩu!

Thái Ất Chân Nhân nghĩ vậy, toàn thân không khỏi rùng mình một cái.

Hành động này lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh!

Lúc này Thái Ất Chân Nhân hận không thể tát cho mình một cái thật mạnh!

Thật quá mất mặt, chỉ nghĩ đến những thủ đoạn tàn độc của Từ Loan Đao, trong lòng y đã có chút không chịu nổi!

Về phần Đạo Đức Thiên Tôn trong lòng cũng sợ hãi, dù sao y cũng là người của Xiển Giáo.

Địa Tạng Vương Bồ Tát thì khá hơn.

Từ sau lần Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh lén Tạ Quan Hi, quan hệ giữa Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo dần dần có chút ấm lại.

Cho nên y không lo Từ Loan Đao sẽ ra tay với mình.

"Hai người của Xiển Giáo cũng không cần lo lắng, nơi này dù sao cũng là Địa phủ, theo ta thấy thân phận đầu tiên của các ngươi là Quỷ Đế Địa phủ." "Ta cũng hy vọng, hai người có thể lấy đại cục của Địa phủ làm trọng!

Đều hiểu ý của ta chứ?" Trong mắt Từ Loan Đao lóe lên một tia lạnh lẽo.

Rõ ràng, hắn đang đặt một câu hỏi lựa chọn trước mặt Thái Ất Chân Nhân!

Thái Ất Chân Nhân và Đạo Đức Thiên Tôn, lúc này trong lòng vô cùng rối rắm!

Hai người đều là những kẻ già đời, đương nhiên biết lời nói của Từ Loan Đao đại biểu cho ý gì.

Rõ ràng là bảo họ bắt đầu chọn phe!

Quan trọng là, bây giờ gã Thái Thượng Lão Quân cũng ở đây, nếu

ngay trước mặt Thái Thượng Lão Quân bắt đầu chọn phe.

Chuyện này một khi truyền đến Xiển Giáo, thiên hạ còn có chỗ dung thân cho họ không?

Nghĩ đến đây, hai người không khỏi một trận bi thương từ trong lòng, phảng phất như con đường tu đạo của mình đều bị Từ Loan Đao cắt đứt.

Nhưng, nếu bây giờ không chọn phe của Từ Loan Đao, không chừng hai người sẽ phải chết ngay tại đây!

Thái Ất Chân Nhân nghiến răng một cái, dậm chân một cái, dùng ánh mắt giao lưu với Đạo Đức Thiên Tôn một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm.

"Chúng ta đã ở vị trí Quỷ Đế, thì phải mọi việc đều xuất phát từ góc độ của Địa phủ!

U Minh Huyết Hải vốn nên là một phần của Địa phủ!" "Sư huynh nói đúng!

Chúng ta phải đưa U Minh Huyết Hải vào bản đồ Địa phủ, như vậy Địa phủ mới hoàn mỹ không tì vết!" Hai người cố gắng hết sức để tầm mắt không tiếp xúc với Thái Thượng Lão Quân, nếu không trong lòng thật sự vô cùng lúng túng!

Thái Thượng Lão Quân nhìn bộ dạng của hai gã này, trong lòng cũng cười lạnh liên tục.

Lão biết, hai người này tuyệt đối không thể vì cả Xiển Giáo mà từ bỏ tính mạng của mình.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân thực ra cũng không định nói chuyện ở đây cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, dù sao bây giờ lão cũng bắt đầu cân nhắc, có nên chọn lại phe không?

Dù sao, trong lòng lão biết rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như cũng không phải là người toàn năng, bây giờ thế cục đang nghiêng về Tiệt Giáo!

Cho nên, bây giờ Lão Tử, thực ra càng muốn kết giao tốt với người của Tiệt Giáo hơn.

Đối với lựa chọn của hai người, Từ Loan Đao rất hài lòng.

Ít nhất hai gã này không tỏ vẻ anh hùng, mà đã chọn đáp án thích hợp nhất, như vậy cũng là cả nhà đều vui.

Sau khi xác định được mục tiêu chung, mọi người bắt đầu thương nghị kế hoạch thực hiện.

Nói thật, sau khi Từ Loan Đao giải quyết xong chuyện của Thái Ất Chân Nhân và Đạo Đức Thiên Tôn, lúc này Bình Tâm Nương Nương và những người khác trong lòng đều một mặt ngơ ngác.

Ngay cả Hình Thiên vốn luôn rất gan dạ, trong lòng cũng một trận ngỡ ngàng.

Ai có thể ngờ, Từ Loan Đao lần này đến Địa phủ, lại trực tiếp định thu U Minh Huyết Hải vào túi!

Dã tâm như vậy, từ sau đại kiếp Vu Yêu, Vu tộc chỉ có thể co cụm trong Địa phủ, gần như không còn nữa.

Không ngờ, Từ Loan Đao hôm nay, lại mang theo ý định làm ra một chuyện kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu!

Tất cả mọi người đều phấn khích!

Trong lòng càng dâng lên một luồng chiến ý mạnh mẽ!

Vu tộc, bản thân là một chủng tộc sinh ra để chiến đấu, chỉ có không ngừng chiến đấu, mới có thể khiến họ cảm nhận được giá trị và ý nghĩa của sự sống.

Sau khi lên thuyền giặc, Thái Ất Chân Nhân, trong lòng cũng ẩn ẩn có chút kích động.

Họ đều là những đứa trẻ ngoan của Xiển Giáo, ngày thường có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ dạy một số thuật tu luyện, nhưng những chuyện gây họa như thế này, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trước đến nay chưa từng dạy.

Chương 221

Cho nên lần đầu tiên đối mặt với tình huống như vậy, trong lòng y cũng vô cùng phấn khích!

“Theo ta thấy, thực lực của Minh Hà Lão Tổ dù mạnh đến đâu, cũng không thể là đối thủ của mấy người chúng ta.” “Nếu Địa Đạo Thánh Nhân không ra tay, Bình Tâm Nương Nương cứ yên vị ở trung quân đi!

Nếu không cũng sẽ vô cớ dính vào không ít nhân quả!” Thái Thượng Lão Quân và Từ Loan Đao, hai người đều không định trực tiếp ra tay.

Tất cả mọi người nhìn hai gã này với ánh mắt lộ ra một tia kỳ quái.

Một người là phân thân của Thánh nhân, một người là cường giả trêu đùa Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai người buông lời hào hùng, trực tiếp công chiếm U Minh Huyết Hải thực ra cũng không phải là không thể.

Chỉ là... không biết vì sao, trong lòng mọi người lại dấy lên một cảm giác kỳ quái.

“Cái đó... tuy trực tiếp tấn công, sẽ tiện lợi nhanh chóng hơn, nhưng chúng ta dù sao cũng danh không chính ngôn không thuận, truyền ra ngoài cũng không tốt cho hình tượng của Địa phủ.” Địa Tạng Vương Phật Bồ Tát, một kẻ đã xoay xở giữa Địa phủ và Tây Phương Giáo vô số năm, càng khôn khéo hơn.

Y đã chỉ ra mấu chốt của vấn đề.

Có lẽ với thực lực, quả thật có thể trực tiếp công chiếm U Minh

Huyết Hải.

Nhưng đừng quên, Minh Hà Lão Tổ luôn nổi tiếng với thủ đoạn bảo mệnh mạnh mẽ.

Một khi để y chạy thoát, một cường giả cảnh giới đỉnh phong Chuẩn Thánh như vậy ở trong tối, nếu ra tay với Địa phủ, cũng là một phiền phức.

Hơn nữa, U Minh Huyết Hải không chỉ có Minh Hà Lão Tổ, vô số tộc nhân A Tu La cũng sống ở đó.

Tổng không thể giết hết tất cả tộc nhân A Tu La được chứ?

Như vậy, Lục Đạo Luân Hồi sẽ thiếu mất một Tu La Đạo!

Nghe lời của Địa Tạng Vương Bồ Tát, tất cả mọi người lập tức chìm vào im lặng.

Trong lòng Từ Loan Đao cũng có chút phiền muộn.

Đương nhiên hắn biết, nếu động đến U Minh Huyết Hải, tất sẽ không được Thiên Đạo công nhận.

Vì thế hắn mới trực tiếp tập hợp tất cả các thế lực của Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, Nhân Giáo cộng thêm Địa phủ, chuẩn bị đối đầu.

Nhưng bị Địa Tạng Vương Bồ Tát nói vậy, trong lòng hắn cũng không khỏi có chút do dự.

Không sai, có lẽ công chiếm U Minh Huyết Hải là một chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn, nhưng một khi công chiếm xong, U Minh Huyết Hải lại nên xử trí thế nào?

Vô số người tộc A Tu La đó, lại nên sắp xếp ra sao?

Đây đều là những điều Từ Loan Đao phải cân nhắc.

Trong nhất thời, mọi người không khỏi rơi vào thế bí.

Đúng lúc này, ngoài đại điện đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Không biết Bình Tâm Nương Nương có ở đây không, xin hãy cứu ta một mạng!" Nghe giọng nói này, Từ Loan Đao và Bình Tâm Nương Nương lập tức ngẩn người, rồi trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Hai người đối với giọng nói này, có thể nói là quá quen thuộc.

Không lâu trước, khi Bình Tâm Nương Nương độ hóa oan hồn U Minh Huyết Hải, chính chủ nhân của giọng nói này đã ra mặt ngăn cản!

Minh Hà Lão Tổ!

Không ngờ, họ ở đây khổ tâm nghiên cứu cách công chiếm hang ổ của người ta, kết quả chưa kịp thảo luận ra một phương án, thì chủ nhân đã trực tiếp tìm đến cửa.

"Để y vào đi!" Bình Tâm Nương Nương sau khi thấy Từ Loan Đao gật đầu, bèn mở miệng nói với bên ngoài.

Chỉ thấy Minh Hà Lão Tổ một thân hình màu đỏ máu lập tức xuất hiện, uy thế ngút trời.

Chỉ không biết vì sao, trên người y chi chít những vết thương lớn nhỏ, trông vô cùng dữ tợn!

Khi y tiến vào đại điện, cũng lập tức sững sờ.

Chỉ thấy trong điện không chỉ có những người của Địa phủ, mà còn có Ngũ Phương Quỷ Đế, thậm chí cả Phong Đô Đại Đế!

Ngay cả kẻ lúc đó đã đánh bại mình là Từ Loan Đao cũng đã đến!

Nhưng sau khi phản ứng lại, y lập tức lớn tiếng kêu lên với Bình Tâm Nương Nương: "Xin nương nương ra tay cứu ta một mạng, ta nguyện ý dâng U Minh Huyết Hải sáp nhập vào bản đồ Địa phủ!" Minh Hà Lão Tổ điên rồi sao?

U Minh Huyết Hải là đạo trường của y!

Càng là nơi mấu chốt để tu luyện Huyết Thần Tử, cho nên dù có chết y cũng không thể nào nguyện ý giao ra U Minh Huyết Hải!

Trừ phi, đây là một gian kế của Minh Hà Lão Tổ?

Tất cả mọi người đều một mặt ngơ ngác nhìn Minh Hà Lão Tổ, giống như nhìn một kẻ ngốc.

Gã này tuyệt đối là một người, cả ngày ru rú trong U Minh Huyết Hải đến phát điên rồi! ...Những vết thương trên người Minh Hà Lão Tổ là sao?

Với thực lực của y, tuyệt đối không thể bị thương đến mức này!

Nhìn ánh mắt của mọi người như nhìn kẻ ngốc, Minh Hà Lão Tổ mới phản ứng lại.

Y một mặt cười khổ nhìn mọi người.

"Bây giờ U Minh Huyết Hải đã xảy ra chuyện lớn!

Với thực lực của ta căn bản không đối phó được!" Giọng điệu của Minh Hà Lão Tổ tràn đầy bất đắc dĩ, giống như một cô vợ nhỏ chịu uất ức!

Mọi người nghe Minh Hà Lão Tổ nói vậy, đều một mặt hoài nghi nhìn y.

Bất đắc dĩ, Minh Hà Lão Tổ đành phải kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây ở U Minh Huyết Hải cho mọi người nghe. ...

Sau khi vô số oan hồn trong U Minh Huyết Hải bị Bình Tâm Nương Nương độ hóa, để đảm bảo Huyết Thần Tử không bị ảnh hưởng, thực lực bản thân không bị suy giảm.

Minh Hà Lão Tổ bắt đầu một cuộc càn quét U Minh Huyết Hải, cố gắng tìm kiếm một chút cơ duyên, xem có thể bỏ qua vô số oan hồn,

trực tiếp tu luyện Huyết Thần Tử không.

Không ngờ, cuối cùng y thật sự đã tìm ra phương pháp!

Trong quá trình tìm kiếm ở U Minh Huyết Hải, y đã phát hiện ra huyết tinh của U Minh Huyết Hải!

Đó là sức mạnh tinh hoa hội tụ từ vô số năng lượng trong huyết hải!

Một khi Minh Hà Lão Tổ có thể luyện hóa nó, cũng có nghĩa là y có thể hoàn toàn dung hợp với U Minh Huyết Hải!

Nhưng khi y vừa thu hết tất cả huyết tinh, một luồng khí thế ngút trời, lập tức xuất hiện trong U Minh Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ lúc đó trực tiếp bị dọa chết khiếp, căn bản không thể tưởng tượng, một khi để chủ nhân của luồng khí tức này hiện thế, sẽ mang đến tai nạn lớn đến mức nào!

Sau đó y không dám động đậy, lại một lần nữa đặt huyết tinh trở lại.

Nhưng dường như tất cả đã muộn.

Luồng khí tức đó không hề biến mất cùng với sự trở lại của huyết tinh, mà ngược lại vẫn vô cùng mạnh mẽ!

Thậm chí theo thời gian trôi đi, luồng khí tức đó dường như đang không ngừng được nuôi dưỡng, ngày càng mạnh mẽ!

Minh Hà Lão Tổ lúc đó sắp khóc vì lo lắng!

Phải biết rằng, y chỉ vừa chạm vào những huyết tinh đó, kết quả lại không ngờ lại xuất hiện một luồng khí thế mạnh mẽ như vậy.

Nếu chủ nhân của luồng khí thế này được giải phóng, người đầu tiên xui xẻo chắc chắn là U Minh Huyết Hải và vô số tộc A Tu La!

Nghĩ đến đây, trong vạn phần bất đắc dĩ, y gần như đã dùng hết tất cả các phương pháp.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn cản luồng khí tức này không ngừng mạnh lên.

Chương 222

Minh Hà Lão Tổ cũng không thể ngồi yên nhìn luồng khí tức này ngày một mạnh lên, nếu không thứ này giống như một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ trong U Minh Huyết Hải!

Thế là cuối cùng, y quyết định dùng thủ đoạn bạo lực để hủy đi những huyết tinh này!

Kết quả khi đòn tấn công của y rơi xuống những huyết tinh đó, không ngờ bên trong huyết tinh lại bùng phát ra một luồng sát khí mãnh liệt!

Rồi y liền trực tiếp ngất đi.

Đợi đến khi tỉnh lại lần nữa, lại phát hiện toàn thân đều là vết thương!

Hơn nữa, trong những vết thương này, đâu đâu cũng ngưng tụ một luồng khí tức của pháp tắc sát lục.

Khả năng hồi phục của Minh Hà Lão Tổ vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có thể chuyển toàn bộ những vết thương trên người lên Huyết Thần Tử.

Nhưng chỉ cần những pháp tắc sát lục trong cơ thể một ngày chưa được loại bỏ, vết thương của y cũng một ngày không thể hồi phục!

Minh Hà Lão Tổ cũng không thể lết một thân đầy thương tích, đi đối phó với một kẻ địch chưa biết!

Cho nên trong tình huống thực sự hết đường, y lập tức nghĩ đến Bình Tâm Nương Nương.

Là đệ nhất nhân Thánh cảnh, Bình Tâm Nương Nương, thực lực tự nhiên sâu không lường được.

Nếu nàng có thể ra tay, không chừng vấn đề của U Minh Huyết Hải, cũng sẽ được giải quyết dễ dàng!

Mọi người trong điện Bình Tâm nghe lời của Minh Hà Lão Tổ, lập tức lộ ra vẻ hoảng nhiên.

Thì ra gã này đã gây ra đại họa ở U Minh Huyết Hải, đến nỗi mình cũng không giải quyết được, cho nên mới đến điện Bình Tâm cầu cứu!

Mọi người nhìn Minh Hà Lão Tổ với ánh mắt mang theo một tia khinh bỉ.

Gã này, là cường giả cảnh giới đỉnh phong Chuẩn Thánh đã thành danh từ lâu!

Thậm chí danh tiếng còn lớn hơn cả Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển Giáo.

Luyện hóa vô số Huyết Thần Tử, thủ đoạn bảo mệnh càng là hạng nhất.

Kết quả gặp phải phiền phức, kẻ địch đối diện còn chưa gặp, đã bị khí thế của người ta dọa đến mức phải đi cầu cứu.

Thậm chí nguyện ý đem cả U Minh Huyết Hải vào!

Gã nhát gan như vậy, rốt cuộc tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong Chuẩn Thánh bằng cách nào?

Nhưng Từ Loan Đao sau khi nghe lời Minh Hà Lão Tổ, lông mày lại lập tức nhíu lại.

Vấn đề hắn quan tâm chỉ có một: có người nào có thể làm Minh Hà Lão Tổ bị thương thành ra thế này?

Chỉ bằng một luồng khí thế tỏa ra?

Trong Hồng Hoang, ngoài Thánh nhân ra, ai có thể làm được điều

này?

Từ Loan Đao đến trước mặt Minh Hà Lão Tổ, cẩn thận cảm nhận một phen, quả nhiên trên người y cảm nhận được một tia lực lượng pháp tắc sát lục vô cùng đáng sợ!

Thế là Từ Loan Đao trực tiếp đặt tay lên người Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ thấy hành động của Từ Loan Đao, lập tức bị dọa giật mình.

Y biết rõ thủ đoạn của Từ Loan Đao!

Thực lực sâu không lường được, lúc đó đã đánh bại y, còn vô cùng độc ác cướp đi không ít linh bảo!

"Đừng động!" Thấy gã Minh Hà Lão Tổ chuẩn bị né tránh, Từ Loan Đao nhíu mày nói một tiếng.

Minh Hà Lão Tổ nghe xong, lập tức sợ đến không dám động đậy.

Y không muốn lại bị gã Từ Loan Đao này tát cho nữa!

Cảnh tượng đó đến nay vẫn như ác mộng, quanh quẩn trong đầu y.

Thường uy trực tiếp hóa giải sức mạnh pháp tắc sát lục trong cơ thể Minh Hà Lão Tổ!

Trong quá trình này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh pháp tắc sát lục ẩn chứa trong người Minh Hà Lão Tổ tinh thuần đến mức nào!

Thậm chí còn không kém gì hắn!

Đợi Từ Loan Đao bỏ tay ra, Minh Hà Lão Tổ cẩn thận cảm nhận một phen, lại phát hiện sức mạnh pháp tắc sát lục vốn luôn quấy nhiễu trong cơ thể, lập tức biến mất không thấy tăm hơi!

Sau đó, y trực tiếp dựa vào sức mạnh hồi phục cường đại, khiến vết thương của mình trong nháy mắt đã hồi phục.

"Cảm ơn Từ Loan Đao đạo hữu!" Minh Hà Lão Tổ cung kính nói.

Trong lòng Minh Hà Lão Tổ cũng một trận chấn động.

Vốn y đã có một cái nhìn đại khái về thực lực của Từ Loan Đao, biết sự lợi hại của hắn.

Nhưng lúc này mới phát hiện, thì ra mình đã luôn đánh giá thấp Từ Loan Đao.

Phải biết rằng, ngay cả y cũng không có cách nào với loại pháp tắc sát lục đó, chỉ có thể nghe theo mệnh trời, đến tìm Bình Tâm Nương Nương giải quyết vấn đề.

Kết quả không ngờ!

Người ta Từ Loan Đao, chỉ đặt một tay lên, đã lập tức hóa giải hết sức mạnh còn sót lại của pháp tắc sát lục trong cơ thể.

Thủ đoạn như vậy, quả thật là chưa từng nghe, chưa từng thấy!

Lúc này, y càng ý thức sâu sắc rằng mình đã sợ đúng người. 62.

Chỉ là Từ Loan Đao vẫn luôn nhíu chặt mày, dường như cảm thấy sự việc có chút khó giải quyết, lập tiếp khiến trong lòng Minh Hà Lão Tổ một trận run rẩy.

Chẳng lẽ ngay cả Từ Loan Đao và Bình Tâm Nương Nương cũng không có cách nào?

Rốt cuộc mình đã chọc phải sự tồn tại như thế nào?

"Thế nào?

Có thể cảm nhận được thực lực của đối phương không?" 63.

Thấy Từ Loan Đao vẫn luôn nhíu mày trầm mặc không nói, Thái

Thượng Lão Quân và Bình Tâm Nương Nương ở bên cạnh không khỏi mở miệng hỏi.

Thân là Thánh nhân, nhãn giới tự nhiên khác biệt.

Trong lòng họ rất rõ, người có thể dựa vào khí thế của mình làm bị thương Minh Hà Lão Tổ, chỉ sợ tuyệt đối không đơn giản.

Chẳng lẽ có vị Thánh nhân nào đó đã ra tay trong tối?

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người đều là suy nghĩ thực tế này.

Chỉ là Từ Loan Đao lắc đầu.

"Dường như không giống thủ đoạn của Thánh nhân, chỉ là dù không phải Thánh nhân, e rằng thực lực cũng không kém bao nhiêu." "Sức mạnh pháp tắc sát lục nồng đậm như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường có thể thi triển ra, có lẽ cũng chỉ có người đó mới có thể làm được." Lời nói của Từ Loan Đao, lập tức khiến Bình Tâm Nương Nương và Thái Thượng Lão Quân hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng họ rất rõ, sự tồn tại mà Từ Loan Đao nói đến rốt cuộc là ai!

Về phần Thái Ất Chân Nhân và những người khác, thì một mặt ngơ ngác.

Dù sao họ không phải Thánh nhân, chỉ là đệ tử thân truyền của Thánh nhân mà thôi, cho nên đối với những chuyện này đều không hiểu rõ.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ bị thương ở bên cạnh, lúc này trong lòng cũng ẩn ẩn có chút phỏng đoán, chỉ là thật sự không dám tin.

Sự tồn tại đã đánh bại mình, lại là gã đó!

"Rốt cuộc có phải không, cần phải thấy mới biết, việc không thể

chậm trễ, chúng ta bây giờ xuất phát đi xem thử!" Nghe Từ Loan Đao nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu.

Trong lòng họ cũng tò mò, rốt cuộc là vị tồn tại nào, có thể dùng khí thế của mình làm bị thương Minh Hà Lão Tổ.

Chương 223

Vốn Bình Tâm Nương Nương cũng định ra tay, chỉ là cuối cùng bị Từ Loan Đao ngăn lại.

Thân là Địa Đạo Thánh Nhân, thực lực bản thân cũng vô cùng mạnh mẽ.

Đồng thời cũng là đệ nhất nhân Thánh cảnh.

Cộng thêm nàng còn là chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, bây giờ đã ngầm trở thành người chưởng quản Địa phủ.

Nếu một khi tham gia vào, tất sẽ phải gánh chịu lực lượng nhân quả lớn hơn.

Lúc đó tu vi không thể tiến thêm không nói, không chừng còn rước vào mình phiền phức lớn hơn.

Nghe lời giải thích của Từ Loan Đao, trong lòng Bình Tâm Nương Nương vô cùng lo lắng, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Bất đắc dĩ đồng ý.

Thế là một đoàn người hùng dũng, hướng về U Minh Huyết Hải xuất phát, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Từ Loan Đao, ngươi chắc chắn người này thật sự là Ma Tổ La Hầu, hoặc là nhân vật tương tự không?" Nhìn Từ Loan Đao đang bay nhanh phía trước, Thái Thượng Lão Quân không khỏi lên tiếng hỏi.

Từ Loan Đao nhíu mày.

"Pháp tắc sát lục vốn là một loại lực lượng pháp tắc vô cùng khó lĩnh ngộ, người thông thạo pháp tắc sát lục như vậy, ngoài La Hầu ra, ta thật sự không nghĩ ra còn ai khác." Ma Tổ La Hầu!

Lúc này Thái Ất Chân Nhân và những người khác, cuối cùng cũng hiểu ra sự tồn tại mà mấy người kia nói đến.

Trong lòng lập tức vô cùng kinh hãi, hận không thể lập tức chạy về.

Ma Tổ La Hầu, đó là cường giả bậc nào!

Năm đó Tam Thanh cùng xuất trận, cũng chưa chắc là đối thủ của y.

Một người mạnh mẽ như vậy, họ làm sao đối phó được?

Lúc này mọi người nhìn Minh Hà Lão Tổ với ánh mắt không khỏi mang theo một tia oán hận.

Gã này rảnh rỗi không có việc gì làm, đi vào U Minh Huyết Hải tìm cơ duyên?

Kết quả cuối cùng lại chọc phải sự tồn tại như vậy!

Bây giờ thì hay rồi, để họ đi dọn dẹp.

Minh Hà Lão Tổ cũng lúng túng cười cười. 64.

Thực ra trong lòng y rất rõ, có khả năng là vị tồn tại đó, chỉ là y vẫn luôn không muốn thừa nhận.

Gã đó không phải đã chết sớm rồi sao?

Nhưng y không dám nhiều lời, vì biết bây giờ nếu còn nhiều lời, không chừng người ta sẽ trực tiếp buông tay không quản nữa.

Từ Loan Đao và những người khác đến trên U Minh Huyết Hải.

So với không lâu trước, nơi này đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Các loại oan hồn xung quanh đều đã biến mất, không còn cảnh oán khí ngút trời như trước nữa.

Đều là vì trước đó Bình Tâm Nương Nương đã độ hóa vô số oan hồn trong U Minh Huyết Hải, cho nên bây giờ cảnh quan đã được cải thiện rất nhiều.

Thân là phân thân của Thánh nhân, Thái Thượng Lão Quân, trước đó cũng đã đến U Minh Huyết Hải mấy lần.

Nhưng cũng không ngờ, U Minh Huyết Hải bây giờ lại trở thành bộ dạng này.

U Minh Huyết Hải bây giờ, hoàn toàn có thể được gọi là nơi tham quan!

Chỉ là sau khi trở lại U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ vốn coi nơi này như nhà của mình, trong lòng lại không khỏi một trận run rẩy kinh hãi.

Luồng khí thế mạnh mẽ ẩn giấu trong huyết hải, đã trở thành ác mộng trong lòng y, thậm chí đã trở thành một ma chướng.

Nếu không giải quyết được, e rằng y sẽ sinh ra một tâm lý sợ hãi đối với U Minh Huyết Hải.

Cũng vì thế y mới thà giao U Minh Huyết Hải cho Địa phủ, cũng hy vọng Bình Tâm Nương Nương có thể ra tay, đem sự tồn tại ẩn giấu trong huyết hải đó, tiêu diệt hoặc xóa sổ hoàn toàn.

Thấy bộ dạng của Minh Hà Lão Tổ, trên mặt tất cả mọi người không khỏi lộ ra một tia cười nhẹ.

Gã này thật xui xẻo.

Vô số oan hồn trong U Minh Huyết Hải bị Bình Tâm Nương Nương luyện hóa, trở thành tư chất nhập đạo của người ta.

Kết quả y một câu cũng không dám nói.

Dù sao đó cũng là sự tồn tại của đệ nhất nhân Thánh cảnh, trừ phi

đầu óc của Minh Hà Lão Tổ bị lừa đá, mới đi tìm phiền phức với người ta.

Sau đó lại đi tìm cái gọi là cơ duyên trong huyết hải, ngược lại tự hại mình, đào ra một gã thực lực mạnh mẽ.

Vận khí như vậy cũng thật là hết nói nổi.

Từ Loan Đao cẩn thận cảm nhận một phen, lại không hề cảm nhận được luồng khí thế mạnh mẽ mà Minh Hà Lão Tổ nói.

Chẳng lẽ gã bên trong biết mình đến, đã chủ động che giấu khí tức của mình?

"Này Minh Hà, ngươi không lừa bọn ta chứ?

Sao ta không cảm nhận được luồng khí thế mà ngươi nói?" Thái Ất Chân Nhân và những người khác không khỏi hỏi.

Minh Hà Lão Tổ nghe mấy tên nhóc Thái Ất Chân Nhân dám chất vấn mình, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ và giận dữ.

Cỗ sức mạnh tồn tại trong U Minh Huyết Hải kia đã trở thành tâm ma của lão, kết quả lại bị tên lừa đảo Thái Ất Chân Nhân này nghi ngờ.

"Thái Ất, lúc bản tôn huy hoàng, e là ngươi còn chưa ra đời đâu, bản tôn lừa các ngươi thì có ích lợi gì?" Minh Hà Lão Tổ không khỏi có chút phẫn nộ nói.

Lão lập tức lại nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân và Từ Loan Đao.

Hình như sợ hai người cũng bắt đầu hoài nghi.

"Hai vị nhất định phải tin ta, vết thương trên người ta là giả, nhưng sức mạnh Sát Lục Pháp Tắc ẩn chứa trong vết thương thì không thể làm giả được đâu nhỉ?" Minh Hà Lão Tổ giải thích với hai

người.

Từ Loan Đao từ đầu đến cuối đều không hề nghi ngờ, nên dĩ nhiên gật đầu.

Thái Thượng Lão Quân là một kẻ cơ hội chủ nghĩa, thấy Từ Loan Đao gật đầu xong, tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa.

Minh Hà Lão Tổ lúc này mới thở phào một hơi, rồi lườm Thái Ất Chân Nhân một cái thật ác.

Đều là lão yêu quái sống bao nhiêu năm, trong lòng đương nhiên hiểu rõ.

Thái Ất Chân Nhân sở dĩ nói như vậy, là vì hy vọng Từ Loan Đao không nhúng tay vào chuyện này.

"Nếu đã như vậy, ta dẫn mấy vị tiên trưởng đến nơi ta phát hiện ra huyết tinh xem thử nhé!" Minh Hà Lão Tổ nhìn mấy người nói.

Cả đám gật đầu, bèn cùng Minh Hà Lão Tổ chui thẳng vào sâu trong Minh Hải.

Khi mọi người xuống đến đáy U Minh Huyết Hải, lại phát hiện bên trong thực tế cũng không khác gì đại dương bình thường.

Chỉ có điều màu sắc hơi pha chút đỏ nhạt mà thôi.

Trông còn có vẻ hơi đẹp.

Đây cũng là lần đầu Từ Loan Đao xuống đáy U Minh Huyết Hải.

Nếu ở tiền thế mà có điểm du lịch như thế này, e là sớm đã bị đám hot-douyin check-in vô số lần rồi.

Mọi người đều bị phong cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc, nhất thời không khỏi có chút lưu luyến quên cả đường về.

Thấy cảnh này, khóe miệng Minh Hà Lão Tổ cũng giật giật.

Chương 224

Đại ca ơi, ta mời các ngươi đến làm việc chính, chứ không phải đi du lịch ngắm cảnh!

Khi mọi người đến một rãnh biển sâu, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng.

Chỉ thấy nơi đây đâu đâu cũng là huyết tinh màu đỏ sậm, ẩn chứa năng lượng vô cùng nồng đậm, khí thế trông thật hùng vĩ, uy lực phi phàm.

Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

Không ngờ tên này lại có gia sản hậu hĩnh như vậy, một viên huyết tinh này mang ra ngoài, đủ để gây nên một trận gió tanh mưa máu trong thế giới Hồng Hoang.

Huống hồ chi là nhiều huyết tinh như vậy tụ lại một chỗ.

Nhìn ánh mắt của mọi người, trên mặt Minh Hà Lão Tổ cũng lộ ra một tia cười khổ.

"Thứ này tuy tốt, nhưng ta cũng phải có mạng mà lấy chứ.

Khí thế cường đại kia không giải quyết, ta nào dám động vào đám huyết tinh này?" Lúc này Từ Loan Đao và Thái Thượng Lão Quân bước tới, cẩn thận quan sát vùng huyết tinh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đúng như lời Minh Hà Lão Tổ nói.

Dù ẩn giấu rất kỹ, nhưng với thực lực của hai người, đều có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí thế lúc có lúc không, tỏa ra từ bên

trong vùng huyết tinh này.

Trong mắt Thái Thượng Lão Quân lộ ra vẻ chấn động, bởi vì ông ta quá quen thuộc với luồng khí tức này!

"Hắn!

Tuyệt đối là hắn!

Năm đó hắn không hề chết, mà hóa thành nhiều huyết tinh như vậy, bảo tồn thực lực, thậm chí còn ngày đêm hấp thu sức mạnh của U Minh Huyết Hải!" Một câu nói của Thái Thượng Lão Quân khiến tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Ai cũng biết, Thái Thượng Lão Quân thân là thiện thi của Lão Tử, cũng đã tham gia vào trận chiến năm đó.

Đối với khí tức của Ma Tổ La Hầu, chắc chắn sẽ không nhận sai.

Theo sau lời nói của Thái Thượng Lão Quân, tất cả mọi người đều vào tư thế đề phòng, linh bảo trong tay cũng được lấy ra.

Luôn luôn chuẩn bị ứng chiến!

Đối mặt với Ma Tổ La Hầu, không ai dám lơ là!

Sau khi nghe lời của Thái Thượng Lão Quân, đạo khí tức kia dường như cũng cảm thấy không cần thiết phải ẩn giấu nữa.

Thế là một luồng pháp tắc chi lực chứa đựng sát ý mãnh liệt, trong nháy mắt truyền ra.

Một luồng khí tức dường như muốn giết sạch cả đất trời khiến tất cả mọi người sau khi cảm nhận được, trong lòng đều vô cùng căng thẳng.

Cùng lúc đó, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong vô số huyết tinh xung quanh, dần dần hội tụ lại một chỗ.

Hầu như dùng đầu ngón chân để nghĩ, mọi người cũng biết, một khi những năng lượng này hội tụ lại với nhau, sẽ xảy ra kết quả như thế nào.

"Thật không ngờ, sau khi La Hầu năm đó chết đi, lại để lại một hậu chiêu như vậy.

Đúng là ta sơ suất đại ý rồi a!" Thái Thượng Lão Quân cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn huyết tinh đang không ngừng ngưng tụ trước mắt, trong ánh mắt càng lộ ra một tia lo lắng.

Với tình huống hiện tại, không phải là vấn đề có thể giúp Minh Hà Lão Tổ giải quyết khó khăn hay không nữa rồi.

Mà là nên làm thế nào để giữ được tính mạng của mình!

"Ha ha ha, vốn định để huyết tinh hấp thu thêm một lát năng lượng trong U Minh Huyết Hải, không ngờ lại bị đám các ngươi tìm tới cửa." "Ta, La Hầu, ẩn nhẫn bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể thấy lại ánh mặt trời!" Một hư ảnh linh hồn đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả mọi người đều có chút trở tay không kịp!

Cùng lúc đó, giọng nói kia càng khiến trong lòng mọi người có chút hoảng loạn.

Thái Ất Chân Nhân lúc này hận không thể tự tát cho mình một cái.

Tại sao lại phải đi theo Từ Loan Đao, tranh giành vũng nước đục này!

Thái Thượng Lão Quân lấy ra một cây phất trần, hướng về phía năng lượng huyết sắc đang dần ngưng tụ lại, hung hăng đánh tới.

Kết quả tự nhiên không cần phải nói nhiều, La Hầu căn bản chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ngược lại, cây phất trần của Thái Thượng Lão Quân cuối cùng lại

bay ngược trở về.

Đợi những năng lượng huyết sắc kia hoàn toàn ngưng tụ thành một thân thể người, hư ảnh ban đầu liền lập tức chui vào bên trong cơ thể đó.

Chỉ thấy hắn cử động tay chân, dường như đang dung hợp với cơ thể này.

"Tiểu tử, trên người ngươi có mùi vị của Sát Lục Pháp Tắc, lại còn có khí tức của Thí Thần Thương.

Ngươi hẳn là chủ nhân mới của Thí Thần Thương nhỉ?" La Hầu sau khi tái xuất, nhìn Từ Loan Đao cười nói.

Lập tức, hắn vươn tay ra, một luồng hấp lực mãnh liệt đột nhiên truyền đến.

Miệng hắn gầm lên giận dữ: "Thí Thần Thương!

Chủ nhân của ngươi hiện thân rồi, còn không mau mau quy về!

Cùng ta đại sát tứ phương!" Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều không khỏi che mắt lại.

Nếu Thí Thần Thương bị La Hầu lấy đi, vậy thì mọi người về cơ bản không còn đường sống nữa.

Nhưng mà, không khí dần dần trở nên khó xử.

Bởi vì hành động của La Hầu trông vô cùng bá khí, nhưng Từ Loan Đao đối diện lại không có nửa điểm phản ứng!

Thí Thần Thương đang được ôn dưỡng trong cơ thể Từ Loan Đao càng không hề nhúc nhích!

La Hầu cảm thấy động tác của mình hơi cứng đờ, một lúc lâu sau mới nở một nụ cười gượng gạo.

“Khụ khụ, xem ra linh tính của Thí Thần Thương đã biến mất rồi, chắc chắn là tên này không biết đã giở trò gì với Thí Thần Thương.” La Hầu miễn cưỡng tìm cớ cho mình.

Bất kể là Thái Thượng Lão Quân đã quen với sóng gió, hay là Thái Ất Chân Nhân lần đầu gặp La Hầu.

Đối với lời giải thích gượng ép của La Hầu, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nào có chuyện Từ Loan Đao giở trò với Thí Thần Thương!

Rõ ràng là Thí Thần Thương đối với La Hầu căn bản không thèm để ý, bây giờ một lòng một dạ nhận Từ Loan Đao làm chủ nhân!

“Không đúng!

Từ Loan Đao!

Hắn tuy đã sống lại, nhưng thực lực bản thân còn xa mới bằng trước kia!

Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để giết hắn!

Nếu để hắn hấp thu toàn bộ năng lượng trong U Minh Huyết Hải, lúc đó muốn đánh bại hắn, sẽ càng khó thêm khó!” Thái Thượng Lão Quân với tư cách là thiện thi của Lão Tử, năm đó cũng đã tham gia vào trận đại kiếp kinh thiên động địa đó.

Vì vậy, một mắt liền nhìn ra thực lực của La Hầu không bằng năm xưa!

Nghe lời của Thái Thượng Lão Quân xong, La Hầu không khỏi nhìn chằm chằm ông ta một cái, xem ra dường như cũng rất không hài lòng với việc Thái Thượng Lão Quân lắm mồm.

“Hừ!

Tên nhà ngươi, bao nhiêu năm rồi vẫn như trước, lúc nào cũng cẩn

thận là trên hết!

Nếu đã như vậy, ngươi nên biết, ngươi không nên xuất hiện ở đây!" La Hầu hừ lạnh một tiếng, rồi cả người lóe lên, tấn công về phía Thái Thượng Lão Quân!

Thấy cảnh này, Thái Thượng Lão Quân trong lòng lập tức hoảng loạn.

Dù hiện tại thực lực của La Hầu đã kém xa trước đây, nếu bản thể của ông ở đây, không chừng có thể đánh một trận, giết chết La Hầu phiên bản suy yếu này.

Nhưng, chỉ dựa vào một thiện thi mà thôi.

Thực lực tự nhiên có phần thua kém La Hầu trước mắt.

Chương 225

"Keng!" Lúc này, một tiếng chuông du dương đột nhiên vang lên.

Một quyền tấn công Thái Thượng Lão Quân, cuối cùng bị một tòa đại chung chặn lại.

Tòa chuông trông vô cùng cổ kính, trên đó tỏa ra ánh sáng đặc trưng của đồng thanh, bề mặt cũng điêu khắc những bức phù điêu của tam giới Hồng Hoang.

Vô cùng thần bí!

Hỗn Độn Chung!

Tiếng chuông du dương vừa rồi, chính là âm thanh phát ra khi nắm đấm của La Hầu đánh vào Hỗn Độn Chung.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều không khỏi thở phào một hơi.

Vốn tưởng Ma Tổ La Hầu này thực lực mạnh mẽ đến mức nào, bây giờ xem ra chẳng qua chỉ là dựa vào danh tiếng trước đây để hù dọa người ta mà thôi!

Mấy tên nhát gan như Thái Ất Chân Nhân vốn trong lòng cũng vô cùng lo lắng, lúc này lại trở nên hưng phấn!

Nếu thực lực của La Hầu yếu như vậy, vậy thì hôm nay chẳng phải có thể đạp lên vai La Hầu để thành danh sao!

"Ma Tổ La Hầu sống lại!

Thái Ất Chân Nhân ba chiêu bại địch!

Cứu vớt thế giới Hồng Hoang!" Đến lúc đó, chẳng phải sẽ nổi danh khắp thế giới Hồng Hoang sao?

Nếu Thái Thượng Lão Quân biết được suy nghĩ của Thái Ất Chân Nhân, chắc chắn sẽ một gót giày đá bay tên này đi!

Đậu má!

Hiện giờ thực lực La Hầu kém xa trước đây, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ mặc người xâu xé!

Dù là với thực lực phân thân Thánh nhân, ông cũng không chắc hoàn toàn có tự tin đánh bại La Hầu.

Thái Ất Chân Nhân lấy đâu ra cái gan đó!

Thấy nắm đấm đầy Sát Lục Pháp Tắc của La Hầu, bị Hỗn Độn Chung của Từ Loan Đao chặn lại trước mặt.

Trong lòng Thái Thượng Lão Quân cũng thở phào một hơi.

Nếu một quyền này giáng xuống người ông, e là cũng khó mà chống đỡ!

"Tốt lắm tiểu tử, quả không hổ là người tu luyện Sát Lục Pháp Tắc, thực lực mạnh mẽ như vậy, xem ra hôm nay phải cùng ngươi làm một trận ra trò rồi!" Thấy đòn tấn công của mình bị Từ Loan Đao chặn lại, trên mặt La Hầu lập tức dâng lên một luồng chiến ý mãnh liệt!

Nhưng đúng lúc này, ba giọng nói tràn đầy tự tin đột nhiên truyền đến từ phía sau hắn.

"La Hầu!

Đối thủ của ngươi là bọn ta!" La Hầu nghe thấy giọng nói này liền kinh hãi.

Chẳng lẽ, ba tên phía sau này, cũng là cao thủ như Từ Loan Đao trước mắt sao!

Chỉ thấy Thái Ất, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Địa Tạng Vương Bồ

Tát ở không xa, cả ba đều vẻ mặt hưng phấn nhìn La Hầu trước mắt.

Dường như, cơ hội dương danh lập vạn đang ở ngay trước mắt!

Thấy cảnh này, La Hầu sắc mặt lập tức ngưng trọng.

Ba người này, không nói gì khác.

Cả đám đều ăn mặc đạo mạo, trông có vẻ mạnh hơn tên Từ Loan Đao kia nhiều.

Thế là không nói hai lời, hắn ngưng tụ cảm ngộ Lực Chi Pháp Tắc của mình, bắt đầu tấn công về phía ba tên ở không xa.

Ba người Thái Ất Chân Nhân trong lòng có thể nói là tự tin tăng vọt!

Nếu đòn tấn công của La Hầu có thể dễ dàng bị chặn lại như vậy, một khi đối phó với bọn họ chẳng phải sẽ bị nắm trong lòng bàn tay sao!

"La Hầu!

Đừng ở đây tự lừa mình dối người nữa!

Thực lực của ngươi hiện tại, chẳng lẽ trong lòng ngươi không rõ sao!" Thái Ất Chân Nhân cũng tức giận quát!

La Hầu trong lòng hoảng hốt.

Hắn biết thực lực của mình quả thực không bằng trước đây, nhưng cũng tuyệt đối vượt xa cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh bình thường!

Vì vậy mới có tự tin đối mặt với thiện thi của Lão Tử!

Ba người trước mắt, rõ ràng muốn lợi dụng thế yếu vừa mới sống lại của hắn, chuẩn bị một đòn tất sát!

Khi đòn tấn công của La Hầu đến trước mặt Thái Ất Chân Nhân,

trên mặt mọi người vẫn mang theo sự tự tin tràn đầy.

Sau đó ba người dường như đã diễn tập trước, nhẹ nhàng phất tay áo, ra vẻ vân đạm phong khinh!

Lúc này Từ Loan Đao mới phản ứng lại từ hành vi tìm chết của ba người, thấy đòn tấn công của La Hầu sắp giáng xuống người họ, Từ Loan Đao lúc này có ra tay cũng không kịp nữa!

Khi đòn tấn công của La Hầu giáng lên hộ thể của ba người, lập tức truyền ra một tiếng như tiếng vải lụa bị xé rách.

Ngay sau đó, ba tên này như mũi tên bay ngược ra ngoài một cách tàn nhẫn.

Khi còn đang ở trên không, máu tươi như không cần tiền, phun ra xối xả!

Lúc ba người bay ra ngoài, trong đầu họ không phải là tại sao La Hầu đột nhiên trở nên mạnh như vậy, mà là hối hận vì đã có chút khinh địch!

Cho đến bây giờ, họ vẫn cho rằng với thực lực của mình, đủ sức đánh bại La Hầu!

La Hầu cũng sững sờ.

Đòn tấn công vừa rồi chỉ là một đòn thăm dò thôi, hắn vốn để lại đường lui sau khi tung ra một quyền.

Dù sao ba người trước mắt trông có vẻ thực lực cường đại.

Kết quả không ngờ, chỉ tung ra một quyền, ba người đối diện đã thổ huyết bại lui!

Lúc này hắn mới phản ứng lại, bị ba người này lừa rồi!

Nào có cao thủ gì, rõ ràng là cố tỏ ra mình là sói đuôi to.

Từ Loan Đao thấy Thái Ất Chân Nhân bị thương, vội vàng chạy tới.

Cẩn thận kiểm tra một hồi, mới phát hiện tuy bị thương khá nghiêm trọng, nhưng may mắn có thể giữ được tính mạng.

Thấy cảnh này, Thái Thượng Lão Quân cũng thở dài một tiếng: "Người ta đều nói người Xiển Giáo tham sống sợ chết, hôm nay thấy được, quả thực là lời đồn sai lầm a!" Bị mấy người Thái Ất Chân Nhân quậy một trận như vậy, ấn tượng của Thái Thượng Lão Quân đối với các đệ tử Xiển Giáo lập tức thay đổi lớn.

Từ Loan Đao sau khi thấy mấy tên này không có nguy hiểm đến tính mạng, cũng lười để ý.

La Hầu cũng ha ha cười lớn.

"Mấy người này, hóa ra đều là một đám gà đất chó sành, thật buồn cười khi ta lại coi trọng như vậy!" "Tiếp theo, đến lúc các ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ rồi!" Nhìn Từ Loan Đao trước mắt, trong ánh mắt La Hầu nhanh chóng hiện lên một tia sát ý.

Đối với hắn mà nói, thực ra Từ Loan Đao cũng không phải là mối đe dọa.

Ngược lại, đối với Từ Loan Đao cũng tu luyện Sát Lục Pháp Tắc, thực ra trong lòng La Hầu cũng có chút tán thưởng.

Nhưng, sự khiêu khích của Thái Ất Chân Nhân vừa rồi, khiến hắn có chút mất kiên nhẫn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng sẽ xảy ra biến cố.

Vì vậy lúc này trong lòng hắn cũng đã nảy sinh sát tâm.

Nếu để Thái Ất Chân Nhân biết, vốn dĩ Từ Loan Đao định hàng phục La Hầu, nhưng vì mấy người họ mà nảy sinh sát ý, thật không

biết sẽ cảm thấy thế nào.

Lúc này Từ Loan Đao và La Hầu đối mặt nhau, trong lòng cả hai đều tràn ngập chiến ý mãnh liệt!

Chương 226

Thái Thượng Lão Quân lúc này ngược lại trở thành một người qua đường!

Có thể cảm nhận được khí tức khủng bố trên người hai người, Thái Thượng Lão Quân trong lòng vô cùng rõ ràng, một khi xen vào trận chiến của hai người, e là lập tức sẽ bị Sát Lục Pháp Tắc khủng bố làm bị thương!

Thật đáng thương cho một phân thân Thánh nhân đường đường, lại không thể xen vào trận chiến cấp bậc này!

Điều này khiến trong lòng Thái Thượng Lão Quân không khỏi nảy sinh một cảm giác vô cùng uất ức.

Từ Loan Đao lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng, Sát Lục Pháp Tắc của hai người có thể nói đều đã tu luyện đến cực hạn.

Trình độ không chênh lệch bao nhiêu!

Nếu chỉ đơn thuần so đấu Sát Lục Pháp Tắc, ai thắng ai thua thật sự khó nói.

Từ Loan Đao không nói hai lời, trực tiếp lấy ra Thí Thần Thương trong tay!

Chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay Từ Loan Đao, đang hăm hở muốn thử, dường như muốn được uống no máu tươi!

Linh tính mười phần!

Vả mặt!

Đây mới là cảnh giới tối cao của vả mặt a!

Trên mặt La Hầu, như bị người ta tát mạnh một cái, cả khuôn mặt

đều có chút đỏ lên!

Vừa rồi, hắn còn nói Từ Loan Đao giở trò với Thí Thần Thương, khiến nó mất đi linh tính.

Kết quả người ta vừa lấy ra!

Xem ra, Thí Thần Thương trong tay Từ Loan Đao, ngược lại uy lực còn mạnh hơn một bậc!

"Thù đoạt bảo, không đội trời chung!" Trong cơn giận dữ, huyết khí trong tay La Hầu cuộn trào, một thanh bảo đao trông cũng đầy sát ý xuất hiện trong tay hắn!

Ẩm Huyết Đao!

Dù không chắc chắn mạnh hơn Thí Thần Thương, nhưng cũng là một kiện linh bảo có sát phạt chi lực khá sâu.

Chỉ thấy tên La Hầu này giơ đao nghênh địch, khí thế toàn thân vẫn nâng lên đến đỉnh phong.

Dù thực lực chưa hồi phục đến đỉnh phong ngày xưa, nhưng cũng đủ để vượt qua tất cả cường giả cấp Chuẩn Thánh.

Chỉ còn một bước nữa, là có thể đạt đến thực lực Thánh nhân!

"Từ Loan Đao!

Nhất định phải cẩn thận!

Tuyệt đối đừng để sát ý của tên này ảnh hưởng đến chiến cục!" Thái Thượng Lão Quân đang quan sát ở một bên, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Sát Lục Pháp Tắc của La Hầu tuy mạnh, nhưng mạnh nhất là trong chiến đấu, loại pháp tắc chi lực này ảnh hưởng đến tâm thần của con người.

Sát Lục Pháp Tắc một khi vận chuyển đến đỉnh phong, bất kể là người thi triển hay người chịu đựng, trong lòng chỉ biết chiến đấu, không có ý niệm nào khác!

Cũng chính vì vậy, phàm là chiến đấu với người có Sát Lục Pháp Tắc, tất nhiên sẽ là cục diện một mất một còn!

Tuyệt đối sẽ không xuất hiện cái gọi là hòa!

Từ Loan Đao đối với lời nói của Thái Thượng Lão Quân lại có chút không để tâm.

Sát Lục Pháp Tắc của hắn, tuyệt đối không yếu hơn La Hầu!

Cộng thêm uy lực của Thí Thần Thương, nên trong lòng hắn tràn đầy tự tin!

Đối mặt với La Hầu đang cầm đao trong tay, Từ Loan Đao hung hăng đâm trường thương trong tay ra!

"Xoẹt!" Một tiếng ma sát khiến người ta ê răng vang lên.

Chỉ thấy mũi Thí Thần Thương trong tay Từ Loan Đao, trực tiếp đâm vào lưỡi Ẩm Huyết Đao của La Hầu!

Linh lực trong cơ thể trong nháy mắt tuôn ra!

Dưới sự gia trì của Sát Lục Pháp Tắc, thực lực Lực Chi Pháp Tắc của Từ Loan Đao càng trở nên mạnh mẽ hơn!

Chỉ một đòn như vậy, tập trung toàn bộ năng lượng vào mũi thương, bùng nổ mạnh mẽ tại một điểm nhỏ như vậy!

Ầm!

Theo một tiếng nổ lớn, tên La Hầu kia đột nhiên bay ngược ra ngoài!

Hết cách rồi!

Sức mạnh của Từ Loan Đao thực sự quá mạnh mẽ, thậm chí hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp!

Thế này đánh thế nào?

Thấy cảnh này, Thái Thượng Lão Quân cũng há hốc mồm.

Cằm kinh ngạc đến nỗi sắp rớt xuống đất!

"Đánh bừa thôi, đều là đánh bừa thôi!" Từ Loan Đao nhẹ nhàng múa Thí Thần Thương thành một đóa thương hoa, trên mặt mang theo một nụ cười ngây ngô, nhìn La Hầu nói.

Đánh bừa?

Đánh bừa cái con khỉ!

La Hầu miệng suýt nữa đã văng tục rồi!

Từ Loan Đao đâu có đánh bừa!

Rõ ràng là có chuẩn bị!

Vốn tưởng tên này Sát Lục Pháp Tắc mạnh như vậy, chắc chắn chuyên tâm vào đó.

Nhưng La Hầu vạn vạn không ngờ, tên Từ Loan Đao này dường như còn tu luyện cả Lực Chi Pháp Tắc!

Dưới sự phối hợp của hai loại pháp tắc, đâu phải là bài toán đơn giản một cộng một bằng hai.

Thực lực của Từ Loan Đao, tuyệt đối tăng lên theo cấp số nhân!

La Hầu dùng Ẩm Huyết Đao chống đỡ cơ thể, từ từ đứng dậy.

Bây giờ trong lòng hắn đã nảy sinh ý định bỏ chạy.

Hắn vừa mới sống lại, kết quả lại đụng phải một đám kỳ quái toàn những kẻ xấu xa.

Đầu tiên là mấy tên phế vật giả vờ làm sói đuôi to bị hắn đánh bại,

kết quả lại nhảy ra một tên Từ Loan Đao rõ ràng thực lực mạnh mẽ như vậy, song pháp tắc đồng tu.

Lại cứ cố tỏ ra vẻ ngang tài ngang sức với mình!

Không có võ đức!

Trận này căn bản không thể đánh được!

Thái Thượng Lão Quân cũng là kẻ già đời thành tinh, thấy ánh mắt La Hầu lóe lên, lập tức hiểu được suy nghĩ của hắn.

"Từ Loan Đao!

Tên này định chạy!" Thái Thượng Lão Quân gần như gào lên một câu.

Một câu nói toạc ra suy nghĩ trong lòng La Hầu, lập tức dọa La Hầu giật nảy mình, trong lòng thầm mắng không thôi.

Từ Loan Đao đương nhiên sẽ không để tên này chạy thoát!

Theo hắn thấy, Ma Tổ La Hầu gì đó, thực ra cũng không có gì ghê gớm!

Chương 227

Thế là chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay hắn tỏa ra một luồng ánh sáng màu huyết hồng, rõ ràng đã được rót vào Sát Lục Pháp Tắc và Lực Chi Pháp Tắc!

Sau đó Từ Loan Đao trực tiếp ném cây Thí Thần Thương về phía La Hầu, như ném một cây lao!

Biến mất rồi?

Thí Thần Thương sau khi rời tay, liền biến mất trong nháy mắt!

La Hầu vốn đang cẩn thận đề phòng không khỏi ngẩn ra.

Kết quả khi hắn cúi đầu nhìn, lại phát hiện Thí Thần Thương đã xuất hiện ở ngực mình!

Xuyên qua người!

Tốc độ của một người dù nhanh đến đâu, lại có thể nhanh hơn tốc độ của thời gian sao?

Thực ra, một đòn của Từ Loan Đao, không chỉ bao gồm Lực Chi Pháp Tắc và Sát Lục Pháp Tắc!

Cũng đồng thời thi triển một chút sức mạnh của Thời Gian Pháp Tắc!

Trong khoảnh khắc Thí Thần Thương bay ra, nó đã xuyên qua đường hầm thời gian, xuất hiện trên người La Hầu ở một giây trước, lúc hắn không hề phòng bị!

Cũng chính vì vậy, dù La Hầu không hề nhìn thấy quỹ đạo của Thí Thần Thương, nhưng cuối cùng lại bị Thí Thần Thương đâm xuyên ngực!

Theo sự xâm thực không ngừng của ba đại pháp tắc của Từ Loan Đao, La Hầu có thể cảm nhận rõ ràng, sinh cơ trong cơ thể đang không ngừng trôi đi!

Lại nhìn Từ Loan Đao một lần nữa, ý tứ trong ánh mắt lộ ra, rõ ràng là tâm phục khẩu phục!

Hắn vạn vạn không ngờ, Từ Loan Đao rõ ràng đã lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc và Sát Lục Pháp Tắc, hai đại pháp tắc gần như không thể lĩnh ngộ được.

Kết quả cuối cùng, lại chết dưới Thời Gian Pháp Tắc!

Còn có thiên lý không!

Trên đời, làm gì có thiên tài như vậy, có thể đồng thời tu luyện ba đại pháp tắc đến cực hạn!

So ra mà nói, hắn tu luyện Sát Lục Pháp Tắc đến cảnh giới gần như hoàn mỹ, nhưng so với Từ Loan Đao, quả thực là khác biệt một trời một vực!

"Không thể nào!

Trên đời tuyệt đối không có bất kỳ ai, có thể tu luyện ba đại pháp tắc đồng thời đến hóa cảnh!" La Hầu dùng hết hơi sức cuối cùng, nhìn chằm chằm Từ Loan Đao nói.

"Nhất định là Đại Đạo!

Nhất định là Đại Đạo thấy ta xuất thế, cảm thấy bị uy hiếp, nên mới phái ra một kẻ đại diện như ngươi để xử lý ta, đúng không!" Bất kể thế nào, hắn thực sự không muốn chấp nhận việc chết trong tay Từ Loan Đao.

Nghe La Hầu nói vậy, khóe miệng Từ Loan Đao không khỏi giật giật.

Có thể thấy, tên này nếu ở hậu thế, chắc chắn là một thiếu niên ảo tưởng sức mạnh.

Đại diện của Đại Đạo?

Với hạng người như La Hầu, Thiên Đạo chịu ra tay đã là coi trọng hắn lắm rồi!

Ba đại pháp tắc chi lực, và Đại Đạo có thể nói là không có một xu quan hệ, hoàn toàn là do hấp thu bản nguyên chi lực của pháp tắc mà cảm ngộ được.

Trong đó Lực Chi Pháp Tắc, càng là thực sự, từng bước từng bước cảm ngộ mà có.

Sau khi thấy ánh mắt của La Hầu, Từ Loan Đao không khỏi nói: "Thôi được, nể tình ngươi cũng là một nhân vật, ta cho ngươi một cơ hội đầu thai chuyển thế.

Đợi ngươi đầu thai xong, đến dưới trướng ta làm một đồng tử nhé!" Từ Loan Đao cười nói, mắt nhìn chằm chằm tên La Hầu sinh cơ dần dần tiêu tan.

Biết được sức mạnh nhục thân của La Hầu hoàn toàn tiêu tán, nó dần dần ngưng tụ thành một đóa sen màu máu.

Từ Loan Đao không nói nhiều, cầm lấy đóa sen màu huyết hồng, thu nó lại.

Lúc này Thái Thượng Lão Quân và Minh Hà Lão Tổ, vẫn còn ngây ngốc đứng đó, trông có vẻ hơi luống cuống.

Rõ ràng, họ cũng không ngờ, thủ đoạn của Từ Loan Đao lại mạnh mẽ như vậy!

Thái Thượng Lão Quân và Minh Hà Lão Tổ, vốn tưởng lần này, Từ Loan Đao đã gặp phải đối thủ.

Có thể đánh bại La Hầu, chắc chắn cũng sẽ phải trả một cái giá cực lớn, sau đó mới có khả năng giành thắng lợi.

Thế nhưng, từ đầu đến cuối Từ Loan Đao cũng chỉ dùng có hai chiêu mà thôi!

Mạnh như La Hầu, cũng không chịu nổi hai chiêu của Từ Loan Đao!

"Đóa sen này, hẳn là nơi chứa đựng toàn bộ sát niệm của Ma Tổ La Hầu, một khi thai nghén ra, thế tất sẽ lại là một tiểu ma đồng.

Hay là ta sớm trừ khử nó đi!" Thấy Từ Loan Đao thu đóa sen màu máu lại, Thái Thượng Lão Quân không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ là Từ Loan Đao lại vẻ mặt không quan tâm.

Theo hắn thấy, bất kể là ma đồng thế nào, chỉ cần rơi vào tay hắn, chắc chắn có thể thu thập đến phục phục thiếp thiếp!

Thái Ất Chân Nhân lúc này mới từ từ tỉnh lại.

Sau khi biết được chuyện ở đây đã được giải quyết, trên mặt hắn lập tức lộ ra vẻ tiếc nuối.

Tại sao mình lại vì đại ý, mà bị tên kia đánh lén chứ?

Nếu không phải hắn hôn mê, công lao to lớn này không chừng đã bị hắn đoạt lấy rồi!

Đúng lúc này, dường như Thiên Đạo cảm niệm Từ Loan Đao đã giết chết La Hầu, cứu vớt thiên hạ thương sinh.

Vì vậy, lúc này vô số công đức chi lực vĩ ngạn, trong nháy mắt giáng xuống.

Chỉ là đối mặt với công đức kim quang đầy trời, Từ Loan Đao thực sự không có chút hứng thú nào.

Hắn vốn đi theo con đường dĩ lực chứng đạo, thu nhận những công đức kim quang này căn bản là có hại chứ không có lợi.

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp lấy ra Chư Thiên Khánh Vân mà hắn đoạt được từ tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau đó để nó hấp thu triệt để những công đức kim quang nồng đậm này.

Phí phạm của trời!

Đây mới thực sự là phí phạm của trời a!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều hận không thể xông lên tát cho Từ Loan Đao một cái!

Người tu luyện, vì một chút công đức kim quang, cầu ông nội gọi bà ngoại, tân tân khổ khổ làm cháu cho đám nhân tộc kia.

Kết quả người ta Từ Loan Đao đối mặt với nhiều công đức kim quang như vậy, căn bản không thèm để vào mắt!

May mà Thái Thượng Lão Quân tuy đều là người qua đường, nhưng cũng ít nhiều nhận được một chút phí khổ lao.

Trận này cũng đáng giá.

"Đa tạ Từ đạo hữu giúp ta giải quyết phiền phức của U Minh Huyết Hải.

Từ hôm nay trở đi, người của U Minh Huyết Hải chúng ta, bao gồm cả tộc A Tu La, nguyện ý lấy Địa Phủ làm tôn!" Thấy chuyện bên này đã giải quyết xong, Minh Hà Lão Tổ cũng bước lên, cung kính nói với Từ Loan Đao.

Trong lòng lão hiểu rõ, nếu phải đối mặt với La Hầu xuất thế, e là căn bản không phải đối thủ của hắn.

Đến lúc đó, U Minh Huyết Hải, thậm chí cả tộc A Tu La, chắc

chắn sẽ là những người đầu tiên gặp đại kiếp.

Vì vậy trong lòng lão, đối với Từ Loan Đao cũng là thật tâm cảm kích.

Không hề có chút chống cự, trực tiếp giao U Minh Huyết Hải vào tay Địa Phủ.

Đối với điều này, Từ Loan Đao cũng vô cùng hài lòng.

"Từ hôm nay trở đi, U Minh Huyết Hải tuy cũng thuộc Địa Phủ, nhưng vẫn do ngươi tổng lĩnh mọi sự vật trong Huyết Hải." "Ngoài ra, người của tộc A Tu La, cũng vẫn thuộc quyền thống hạt của ngươi, trừ khi gặp phải biến cố đặc biệt, nếu không Địa Phủ ta cũng sẽ không can thiệp vào chuyện nội bộ." Một câu nói của Từ Loan Đao, lập tức khiến Minh Hà Lão Tổ lại một trận cảm kích!

Chương 228

Vốn tưởng rằng để phòng ngừa hắn tái khởi, Từ Loan Đao chắc chắn sẽ cố gắng hết sức loại bỏ ảnh hưởng của lão ở U Minh Huyết Hải.

Kết quả không ngờ, Từ Loan Đao lại rộng lượng như vậy!

Như vậy, lão vẫn có thể dựa vào năng lượng của Huyết Hải, không ngừng nâng cao thực lực!

Có thể nói là một công đôi việc a!

Khi Từ Loan Đao trở lại Địa Phủ, ánh mắt Bình Tâm Nương Nương nhìn hắn tràn đầy yêu thương!

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng, khí vận của Địa Phủ đột nhiên tăng vọt một đoạn dài.

Bình Tâm Nương Nương trong lòng hiểu rõ, Từ Loan Đao tuyệt đối đã thu U Minh Huyết Hải vào trong tay!

Phải công nhận, hành động thực sự quá nhanh chóng!

"Thế nào?

Có biết được luồng khí thế trong U Minh Huyết Hải kia, rốt cuộc là ai không?" Bình Tâm Nương Nương không khỏi tò mò hỏi.

Từ Loan Đao xua tay, nói: "Còn có thể là ai, có thể có Sát Lục Pháp Tắc mạnh mẽ như vậy, đương nhiên là Ma Tổ La Hầu rồi!" Nghe đến đây, trong lòng Bình Tâm Nương Nương lập tức căng thẳng.

Ma Tổ La Hầu!

Hắn nói thì nhẹ nhàng.

Nhưng Bình Tâm Nương Nương biết rõ, Từ Loan Đao tuyệt đối đã trải qua một trận đại chiến, mới đoạt được U Minh Huyết Hải từ tay Ma Tổ La Hầu!

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng dấy lên một chút đau lòng!

Chỉ là Thái Thượng Lão Quân lại không nói nhiều.

Những gì Từ Loan Đao nói đều là sự thật!

Chỉ là Ma Tổ La Hầu mà thôi, bị Từ Loan Đao chỉ dùng hai chiêu đánh bại.

Thực sự khiến người ta cảm thấy có chút khó tin!

Nhưng khi chuyện này đặt lên người Từ Loan Đao, cộng với những chuyện khó tin mà hắn đã làm trước đây, trong lòng mọi người lập tức cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Địa Phủ, Từ Loan Đao và Bình Tâm Nương Nương lại quấn quýt bên nhau một thời gian.

Không lâu sau, Từ Loan Đao tính toán thời gian, cảm thấy kế hoạch cũng sắp đến lúc bắt đầu rồi.

Thế là hắn từ biệt Bình Tâm Nương Nương, chuẩn bị rời khỏi Địa Phủ.

Biết được tin tức này, người lo lắng nhất không phải là Bình Tâm Nương Nương hay Cửu Phượng, v.v.

Ngược lại, Thái Ất Chân Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn trong lòng có chút rối rắm.

Họ sợ sau khi Từ Loan Đao rời đi, chuyện họ phản bội Xiển Giáo bị lộ ra.

Đến lúc đó hai người dù có trăm cái miệng, e là cũng khó mà chứng minh sự trong sạch của mình!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong cơn thịnh nộ, không biết sẽ làm ra chuyện gì với họ!

Thế là trong ánh mắt thấp thỏm lo âu của hai người, Từ Loan Đao cuối cùng cũng rời khỏi Địa Phủ.

Trở lại đảo Kim Ngao, lúc này tu vi của Na Tra và Dương Tiễn cũng đã củng cố ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Từ Loan Đao đối với điều này trong lòng cũng vô cùng hài lòng, ít nhất chứng minh được mấy đứa đệ tử của mình, trong thời gian hắn rời đi không hề lười biếng.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, Từ Loan Đao liền ở trên đảo Kim Ngao bế quan, lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc.

Các quân cờ đều đã được bố trí, còn lại chỉ cần yên tĩnh chờ đợi thu hoạch là được.

Hắn tin rằng, chỉ cần một cơ hội!

Đợi cơ hội này chín muồi, Phong Thần Đại Kiếp cũng sẽ kết thúc hoàn toàn! … Lúc này trên hư không, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên đè nén cảm giác phiền não trong lòng.

Gần đây không biết vì sao, Thiên Đạo đột nhiên như mất kiểm soát, trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Có lẽ vào lúc bình thường, đối với ông đây là một chuyện tốt.

Dù sao Thiên Đạo càng hỗn loạn, ông càng dễ dàng trấn áp, càng dễ dàng dung hợp hấp thu!

Nhưng bây giờ có thể nói là đang ở thời kỳ quan trọng của Phong Thần Lượng Kiếp!

Nếu Thiên Đạo xảy ra sơ suất, Phong Thần Lượng Kiếp phải làm

sao?

Nhân quả to lớn trong đó, chẳng lẽ phải để ông gánh vác?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, quan hệ giữa ông và Thiên Đạo chỉ càng ngày càng rối rắm không rõ, thậm chí hoàn toàn có khả năng bị Thiên Đạo đồng hóa hoàn toàn!

Mất đi ý thức, trở thành một cỗ máy chỉ biết lạnh lùng chấp hành mệnh lệnh!

Phải làm gì đó rồi!

Hoặc là thúc đẩy tiến trình Phong Thần Lượng Kiếp, hoặc là trực tiếp để Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu kết thúc!

Nghĩ đến đây, một đôi tay pháp tắc do ông ngưng tụ ra, nhẹ nhàng khảy một cái trên sợi dây nhân quả. … Lúc này trên núi Côn Luân, trong Kim Khuyết Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng thánh niệm quét qua núi Côn Luân, cảm nhận vô số tu sĩ đang không ngừng nỗ lực tu luyện, trong lòng rất hài lòng.

Mới có bao lâu, Xiển Giáo vốn đang hấp hối, cuối cùng đã khôi phục lại nguyên khí.

Tất cả đương nhiên không thể thiếu công lao tính toán cẩn thận của ông.

Trong đó phần lớn đệ tử, đều do Ngạn Tổ, Tống Vu Yến và những người khác, lừa phỉnh từ Tiệt Giáo về.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng rất rõ ràng, cùng với thực lực Xiển Giáo tăng lên, thực lực Tiệt Giáo chắc chắn sẽ theo đó mà giảm xuống!

Càng ngày càng nhiều đệ tử Tiệt Giáo chảy vào Xiển Giáo, cũng

càng chứng minh, Xiển Giáo mới là chính thống của Tam Thanh!

Lòng người mong đợi, vạn dân hướng về!

Sau đó, ông lại dời ánh mắt lên người Quảng Thành Tử trước mặt.

Chỉ thấy lúc này hai mắt Quảng Thành Tử một mảnh mờ mịt.

Dù cảnh giới của hắn ở cấp Chuẩn Thánh, nhưng đạo tâm của hắn sớm đã bị Từ Loan Đao đánh nát, lúc này bất kể tranh đấu với ai, hắn hoàn toàn không có dũng khí ra tay!

Một đệ tử mà ông tự hào nhất, bị Từ Loan Đao làm cho ra nông nỗi này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức một trận lửa giận.

Đúng lúc này, ngoài điện đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Sư phụ!

Sư phụ a!

Người nhất định phải làm chủ cho con a!" Chỉ thấy Cụ Lưu Tôn và những người khác loạng choạng xông vào trong điện, lúc này mấy đệ tử đời thứ hai còn sót lại, toàn thân đều là vết thương, trông vô cùng đáng sợ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nhíu mày.

Trong Hồng Hoang, đệ tử thân truyền của ông tuyệt đối không ai dám trêu!

Đương nhiên, trừ tên Từ Loan Đao kia ra!

"Mấy đứa!

Rốt cuộc là chuyện gì, sao lại thành ra thế này!" Nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn xong, Cụ Lưu Tôn và những người khác oa một tiếng khóc nức nở.

Chương 229

"Sư tôn, người nhất định phải làm chủ cho con a!" "Bọn con vốn ở phế tích Bất Chu Sơn tìm được một con Ngọc Kỳ Lân, định bắt về núi làm thần thú hộ sơn." "Cũng là để cho Xiển Giáo chúng ta có chút thể diện." "Kết quả không ngờ gặp phải người của Tiệt Giáo, Triệu Công Minh và Thân Công Báo mấy người kia, đánh cho bọn con một trận, rồi cướp mất Ngọc Kỳ Lân!" Lời của Cụ Lưu Tôn, có thể nói là nước mắt lưng tròng, cơn phẫn nộ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang đè nén trong lòng, lúc này cuối cùng cũng gặp được một điểm bùng phát, lập tức bùng nổ!

"Khốn kiếp!

Đám người Tiệt Giáo kia thực sự quá đáng!

Thật không biết tên Thông Thiên kia giáo dục đệ tử của mình thế nào!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, trực tiếp đập một cái vào bồ đoàn dưới mông!

"Bây giờ Xiển Giáo chúng ta đã khôi phục nguyên khí!

Nhân tài của Tiệt Giáo lại chảy ra ngoài nghiêm trọng như vậy, đã đến lúc tiến hành một trận đại quyết chiến rồi!" Nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn xong, Cụ Lưu Tôn và những người khác nhìn nhau.

Đại quyết chiến!?

Chẳng lẽ, Phong Thần Đại Kiếp sắp đi đến đỉnh điểm rồi sao?

Không ai muốn khơi mào quyết chiến trước.

Càng không có bất kỳ tu sĩ nào hy vọng trận đại chiến giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo có thể diễn ra nhanh chóng!

Dù sao, tất cả mọi người trong lòng đều rõ, một khi Phong Thần

Lượng Kiếp đến lúc quyết chiến, không ai có thể đứng ngoài cuộc!

Mọi người đều là người trong kiếp!

Không chừng gặp phải nguy cơ, sẽ trực tiếp thân tử đạo tiêu, cuối cùng thậm chí không có cơ hội lên Phong Thần Bảng!

Chỉ là, loại chuyện này cũng không phải do họ quyết định được.

Đây đều là quyết định trong một ý niệm của các vị Thánh nhân!

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói như vậy, trong lòng họ biết rõ, đây là một sự thật không thể thay đổi!

"Truyền lệnh xuống, phàm là đệ tử Xiển Giáo của ta, từ bây giờ trở đi phải nhập thế!

Bất kể là ai cũng không thể tránh khỏi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hạ thánh dụ!

Thế là cả núi Côn Luân đều bận rộn lên!

Tất cả đệ tử, đều bắt đầu vì tính mạng mà bôn ba.

Họ trong lòng rất rõ, đến bước này, gần như có thể nói là cùng Xiển Giáo một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn.

Một khi Xiển Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp lần này giành được thắng lợi cuối cùng, vậy thì họ chắc chắn cũng tiền đồ vô lượng!

Vì vậy dù là vì chính mình, cũng phải trong Phong Thần Lượng Kiếp lần này dốc hết toàn lực! … Lúc này tại Đại Chu, trong thành Hạo Kinh.

Bất kể là Cơ Phát hay Khương Tử Nha, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Nói thật, từ sau khi bị Từ Loan Đao đánh bại, họ lúc nào cũng nghĩ

đến một ngày có thể tái khởi!

Chịu đựng một thời gian dài như vậy, cuối cùng đã đợi được cơ hội này!

“Thượng phụ!

Vương triều Đại Chu của ta đã nhẫn nhịn một thời gian dài như vậy, cuối cùng đã có cơ hội trỗi dậy trở lại.

Trong khoảng thời gian này, ta tích trữ lương thảo, tráng đại quân đội, chính là để đợi ngày hôm nay!” Cơ Phát vẻ mặt hưng phấn nói!

Khương Tử Nha trong lòng cũng vui mừng!

Hắn vốn có tướng Phi Hùng, mệnh cách Thiên Xu Thượng Tướng, càng là nhân vật chính của Phong Thần Lượng Kiếp lần này.

Thế mà không ngờ, cuối cùng lại bị Từ Loan Đao và Thân Công Báo hai tên kia cướp mất ánh hào quang.

Mối hận như vậy, Khương Tử Nha sao có thể nhẫn nhịn?

Nếu bây giờ bắt đầu phát động quyết chiến đối với Tiệt Giáo, vậy thì hắn có cơ hội rửa sạch mối nhục xưa.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, vương triều Đại Chu bắt đầu phản kích!

Những thành trì biên giới vốn bị Đại Thương chiếm lĩnh, vương triều Đại Chu cũng với thế sét đánh không kịp bưng tai phản công chiếm lại.

Trong vòng ba ngày ngắn ngủi! 65.

Do hiện tại nhân quả giữa vương triều Đại Chu và Xiển Giáo quấn quýt thực sự quá sâu!

Vì vậy lần này vô số tu sĩ Xiển Giáo, cũng không còn lo lắng sẽ

gánh vác nhân quả.

Họ lần lượt gia nhập vào quân đội Đại Chu!

Cũng chính vì lý do này, tốc độ tiến công của vương triều Đại Chu mới nhanh như vậy! … Lúc này trong thành Triều Ca.

Đế Tân và một đám đại thần có chút hoảng loạn.

Chuyện đã qua một thời gian dài như vậy, đám người Đại Chu này vẫn không từ bỏ!

Còn muốn lật đổ vương triều Đại Thương!

Hoàn toàn là tìm chết!

Nhưng binh sĩ của mình, khi đối mặt với quân đội vương triều Đại Chu có vô số người tu luyện, cuối cùng cũng không địch lại.

Vì vậy quân đội vương triều Đại Thương cũng liên tiếp bại lui!

"Người đâu!

Đem lão già Cơ Xương kia đến cho ta!" Đế Tân đập bàn, trong mắt lộ ra một luồng lửa giận vô cùng mãnh liệt.

Chẳng mấy chốc, thuộc hạ vội vội vàng vàng đưa Cơ Xương đến đại điện.

Cơ Xương bây giờ sắp khóc đến nơi rồi!

Tên Cơ Phát kia đúng là một kẻ hại cha!

Sau khi bị Cơ Xương đưa đến thành Triều Ca, tuy cũng chịu một phen khổ cực, nhưng may mắn cũng giữ được tính mạng.

Đế Tân dù sao cũng có phong độ đế vương, bèn cho ông một cái nhà tranh, ba phần ruộng bạc, để ông tự sinh tự diệt.

May mà Cơ Xương ngày thường cũng khá chăm chỉ, miễn cưỡng có thể duy trì sinh kế.

Thời gian rảnh rỗi ông dùng để không ngừng hoàn thiện Chu Dịch Bát Quái, hy vọng nhờ đó có thể lưu danh sử sách!

Nhưng gần đây mới nhận được tin tức, vương triều Đại Chu lại khai chiến với Đại Thương!

Biết được tin tức này, Cơ Xương hận không thể lập tức bay đến trước mặt Cơ Phát, tát cho nó một cái thật mạnh!

Lão tử hiện đang làm con tin ở thành Triều Ca, kết quả con trai ngươi không thèm quan tâm mà phát động chiến tranh!

Thật không coi tính mạng của cha mình ra gì!

"Đại vương tha mạng a!

Ta cũng không ngờ tên nghịch tử kia sẽ làm ra chuyện như vậy!

Ta thực sự không biết gì a!" Cơ Xương có thể nói là vừa khóc vừa mếu nhìn Đế Tân nói.

Bây giờ ông cũng chỉ có thể hy vọng, Đế Tân có thể đại phát từ bi, tha cho ông một mạng!

Nhưng lúc này lửa giận trong lòng Đế Tân đã lên đến cực điểm.

Chương 230

Nếu không phải Cơ Xương ở trong tay hắn, hắn cũng sẽ không lơ là cảnh giác với Đại Chu như vậy, đến nỗi bây giờ bị người ta đánh cho một trận bất ngờ.

Người Đại Chu quả nhiên là lang tử dã tâm, nuôi không quen con sói mắt trắng, căn bản không có chút nhân tính nào.

"Không biết?

Ta thấy rõ ràng ngươi đã sớm dự liệu có ngày hôm nay!" Đế Tân trong cơn giận dữ, trực tiếp chỉ vào mũi Cơ Xương bắt đầu mắng.

Hắn trong lòng rất rõ, lúc đó Cơ Xương đến thành Triều Ca cầu chết, là để làm cho hắn mất cảnh giác!

Như vậy, dù vương triều Đại Chu làm ra chuyện gì, biên giới Đại Thương chắc chắn cũng sẽ không để ý!

Nghe lời của Đế Tân xong, Cơ Xương cũng một trận á khẩu, không biết nên nói gì cho phải.

Lúc đó Cơ Phát và Khương Tử Nha hai tên nghịch tử tặc thần kia, có lẽ trong lòng đã có chủ ý này, dùng tính mạng của Cơ Xương để làm cho vương triều Đại Thương mất cảnh giác.

Nhờ đó giành lấy thời gian cho vương triều Đại Chu.

Cơ nghiệp mà ông tân tân khổ khổ tích lũy, cuối cùng lại để cho tên nghịch tử Cơ Phát kia hưởng lợi, trong lòng ông không khỏi dấy lên một tia suy sụp.

Rồi cả người như bị rút hết xương, mềm nhũn ngã xuống đất!

Thấy cảnh này, văn võ Đại Thương trên mặt lập tức dâng lên một

tia ghê tởm.

Đế Tân vẫy tay nói: "Tả hữu!

Kéo lão già này ra ngoài chém cho ta!

Cũng đỡ chướng mắt!" Cứ như vậy, một đao chém xuống.

Thật đáng thương cho Tây Bá Hầu đường đường một đời anh danh, cuối cùng lại hủy trong tay con trai mình.

Phải nói, hoàn toàn là gieo gió gặt bão!

"Đại vương không cần lo lắng, nếu vương triều Đại Chu có người Xiển Giáo trấn giữ, Tiệt Giáo ta cũng sẽ không ngồi yên không quản, sư tổ lão nhân gia chắc chắn đã có tính toán!" Thấy Đế Tân có chút hoảng loạn, Văn Thái Sư không khỏi lên tiếng an ủi.

Thực ra trong lòng ông cũng rất rõ, không biết từ lúc nào, vương triều Đại Chu đã chiếm thế thượng phong.

Cứ tiếp tục như vậy, nếu không có sự hỗ trợ của Tiệt Giáo, vương triều Đại Thương chắc chắn sẽ đi đến diệt vong.

Tuyệt đối không có bất kỳ hy vọng lật kèo nào!

Vương cung của vương triều Đại Thương, nhất thời mây đen bao phủ.

Trong lòng mọi người đều như có một tảng đá đè nặng, nhất thời cũng không biết làm thế nào để chống lại quân đội vương triều Đại Chu đang thế như chẻ tre!

Đúng lúc này!

Mấy nghìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, toàn thân tỏa ra khí tức kinh người!

Thậm chí vương bá chi khí trên người Đế Tân, cũng có chút dao

động!

Chỉ là sau khi thấy những người này, Văn Thái Sư và Đế Tân, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi vì họ biết, những người trước mắt chính là người Tiệt Giáo phái đến giúp đỡ vương triều Đại Thương!

Trong đó người dẫn đầu, chính là Đa Bảo Đạo Nhân!

Văn Thái Sư đương nhiên cũng nhận ra Đa Bảo Đạo Nhân, dù sao Đa Bảo cũng là sư bá của ông.

Chỉ là trong lòng ông không khỏi có chút tò mò, ngày thường không phải đều là Từ Loan Đao sư thúc dẫn đội sao?

Hôm nay sao lại đổi thành Đa Bảo Đạo Nhân?

Nhưng tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài lại không biểu hiện ra.

Văn Thái Sư dù sao cũng đã lăn lộn ở nhân gian giới bao nhiêu năm, chút nhãn lực này vẫn có.

Lúc này Na Tra và những người khác, cũng ở trong đám người.

Vốn lần này người dẫn đội thực sự nên là sư phụ của họ, chỉ là Từ Loan Đao lúc này đang bế quan.

Vì vậy vạn bất đắc dĩ, Thông Thiên Giáo Chủ cũng chỉ có thể để Đa Bảo Đạo Nhân, dẫn đám đệ tử Tiệt Giáo này xuống núi.

Đa Bảo Đạo Nhân lần này, cũng là để chứng minh bản thân.

Dù là đại sư huynh Tiệt Giáo, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng tiếc là danh tiếng của Từ Loan Đao thực sự quá lớn.

Dù trong lòng cũng vô cùng khâm phục vị sư đệ Từ Loan Đao này, nhưng dù sao cũng phải cho ông một cơ hội thể hiện thực lực chứ!

“Chúng thần tham kiến tiên trưởng!” Đế Tân lập tức dẫn văn võ bá quan, hướng về những người này hành lễ.

Lúc này trái tim vốn đang treo lơ lửng, cuối cùng cũng được đặt xuống.

Đa Bảo Đạo Nhân gật đầu, ông cũng là người không giỏi giao tiếp, nên giữa ông và Đế Tân cũng không nói chuyện được với nhau.

Chỉ dừng lại một lúc, ông liền dẫn đám đệ tử Tiệt Giáo này đến tiền tuyến!

Đám đệ tử Tiệt Giáo này, đứa nào đứa nấy như nghé con không sợ cọp, hoàn toàn không ý thức được sự tàn khốc của cuộc chiến lần này.

Thấy cảnh này, Đa Bảo Đạo Nhân không khỏi lắc đầu.

Rồi ông lại dời ánh mắt về phía không xa, nhìn Na Tra và những người khác đang bay theo bên cạnh.

Chỉ thấy Na Tra và Dương Tiễn, khí tức như vực sâu, người nào người nấy uy nghi vững chãi, trông rất trầm ổn.

So với đám đệ tử đời thứ ba xung quanh, quả thực là khác biệt một trời một vực!

Đa Bảo Đạo Nhân hài lòng gật đầu.

Vị tiểu sư đệ này, không chỉ thực lực xuất chúng, mà ngay cả việc dạy dỗ đệ tử cũng là một tay cao thủ!

Đa Bảo Đạo Nhân lúc này hoàn toàn có thể khẳng định, trong số đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, mấy đệ tử của Từ Loan Đao tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm!

Khi Đa Bảo Đạo Nhân chuẩn bị gọi mấy người Dương Tiễn lại, thương lượng kế hoạch tác chiến.

Cảnh tượng trước mắt trong nháy mắt khiến mặt ông sa sầm xuống.

Chỉ thấy mấy đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, lén lút đến trước mặt Dương Tiễn, như mấy tên côn đồ đầu đường ôm quyền nói: "Đại ca nhị ca, nghe nói trong đám người Xiển Giáo kia, có mấy nữ tu sĩ khá xinh đẹp.

Đến lúc đó..." Một tên trong đó vẻ mặt cười nói.

Kết quả Dương Tiễn trừng mắt: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, sau này ra ngoài phải gọi ta là sư huynh!

Chuyện ta là phó bang chủ Tuấn Lang Bang của Tiệt Giáo tuyệt đối không thể để sư phụ ta biết!" … Nghe được cuộc đối thoại, trên trán Đa Bảo Đạo Nhân không khỏi hiện lên mấy vạch đen.

Thật là tin lầm rồi, ông lại nghĩ rằng mấy đệ tử của Từ Loan Đao đều là những người ổn định, không ngờ đứa nào đứa nấy cũng giống như côn đồ đầu đường!

Nói thật, cái gọi là Tuấn Lang Bang, thực tế là do Dương Tiễn trông có vẻ trầm ổn hơn lập ra.

Trước đây ở Quán Giang Khẩu, dưới trướng hắn có Mai Sơn Lục Quái.

Vì vậy sau khi đến Tiệt Giáo, hắn cũng lập ra một cái Tuấn Lang Bang để chơi.

Mọi người đều ngự độn quang phi hành, tốc độ cũng rất nhanh.

Hầu như không mất bao nhiêu thời gian, đã xa xa trông thấy thành trì biên giới của vương triều Đại Thương.

Thủ quân trong thành, chính là ký danh đệ tử của Từ Loan Đao, Hoàng Phi Hổ!

Lúc này trong lòng Hoàng Phi Hổ đang rối rắm, hiện giờ người Xiển Giáo đều công khai gia nhập quân đội vương triều Đại Chu.

Với thực lực của hắn, thậm chí còn chưa có tu vi, nhiều nhất chỉ là một võ phu mà thôi!

Đánh thế nào?

Chương 231

Chẳng lẽ dùng thân xác máu thịt của binh sĩ Đại Thương, đi cản đạo pháp của người ta sao?

May mà, ngày đêm mong ngóng, cuối cùng cũng mong được viện binh của Tiệt Giáo!

"Sư huynh!

Mấy vị cuối cùng cũng đến rồi!

Không biết ta bị đám tặc nhân Xiển Giáo kia bắt nạt thảm đến mức nào đâu!" Hoàng Phi Hổ không nhận ra Đa Bảo Đạo Nhân, nhưng với mấy người Na Tra, Hoàng Phi Hổ quan hệ không tệ.

Vì vậy sau khi thấy Dương Tiễn và mấy người Na Tra, vội vàng tiến lên oán giận.

Dương Tiễn và Na Tra vừa nghe đã hiểu!

Sư đệ của mình... tuy tuổi lớn hơn một chút, nhưng gọi là sư đệ không có vấn đề gì.

Bị người Xiển Giáo bắt nạt!

Dương Tiễn thậm chí còn không kịp giới thiệu Đa Bảo Đạo Nhân và Hoàng Phi Hổ với nhau, lập tức trực tiếp ra khỏi thành, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, bên hông đeo cung Truy Tinh Cản Nguyệt!

Đi thẳng đến trước quân doanh vương triều Đại Chu bắt đầu khiêu chiến!

Đám người Xiển Giáo kia, lúc này thấy người Tiệt Giáo cuối cùng cũng đến, chỉ có một người, lập tức hưng phấn!

Bao nhiêu ngày qua, toàn phải ra tay với phàm nhân, sớm đã ngán ngẩm rồi.

Bây giờ khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy!

Đâu có lý do gì không ra tay!

Thế là ngay lập tức, ba huynh đệ tự xưng là nhà họ Hàn bước ra, ba người đều là đệ tử đời thứ ba mới bái nhập vào Xiển Giáo.

Không phải là thiện thi hay ác thi của Từ Loan Đao.

Theo ba huynh đệ thấy, trước mắt chính là một cơ hội tốt để đứng vững gót chân ở Xiển Giáo!

"Tên tặc tử kia, báo danh đi, đao của ba huynh đệ ta không chém người vô danh!" người dẫn đầu nói.

Dương Tiễn lập tức hừ lạnh một tiếng, không biết từ đâu lấy ra một lá cờ lớn, trên đó thêu một chữ "Từ" to đùng!

Lòng ba huynh đệ nhà họ Hàn lập tức lạnh đi một nửa!

Họ có nghe, những lão nhân trong Xiển Giáo nói, về truyền thuyết của Từ Loan Đao!

"Cẩu tặc nghe cho rõ đây, ta là Từ Loan Đao của Tiệt Giáo..." Quả nhiên!

Sau khi nghe ba chữ Từ Loan Đao, ba huynh đệ nhà họ Hàn chỉ cảm thấy chân mình bắt đầu đứng không vững.

Thiếu chút nữa đã quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ rồi!

"...đệ tử dưới trướng, Dương Tiễn!

Đặc biệt đến lấy mạng chó của các ngươi!" Dương Tiễn nói xong, toàn trường đều sững sờ.

Ba huynh đệ nhà họ Hàn trong lòng lập tức lửa giận bùng lên, chỉ

cảm thấy, bị người trước mắt này lừa rồi!

Hai chữ "phẫn nộ" không đủ để diễn tả tâm trạng của ba huynh đệ nhà họ Hàn hiện tại.

Vốn tưởng rằng tên trước mắt là Từ Loan Đao bản thân, đứa nào đứa nấy đều đã chuẩn bị bỏ chạy, thậm chí quỳ xuống đất cầu xin tha thứ rồi.

Kết quả không ngờ, Dương Tiễn phía sau lại thêm một câu, chỉ là đệ tử dưới trướng của Từ Loan Đao mà thôi.

Uổng công lo lắng một thời gian dài.

"Nhóc con thối, không ngờ tuổi còn trẻ đã giỏi mồm mép như vậy, để ta dạy dỗ ngươi một phen!" Lão đại nhà họ Hàn, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Dương Tiễn nói.

Dù Dương Tiễn là đệ tử của Từ Loan Đao, nhưng ba huynh đệ nhà họ Hàn lại không hề lo lắng.

Trước đó, họ gặp một tên tên là Hoàng Phi Hổ, cũng tự xưng là ký danh đệ tử của Từ Loan Đao.

Vốn ba huynh đệ cũng lo lắng.

Dù sao, tuy cùng là đệ tử đời thứ ba, nhưng họ chỉ là đệ tử bình thường nhất của Xiển Giáo mà thôi.

Còn người ta Từ Loan Đao, đã sớm thành danh từ lâu!

Chỉ một ký danh đệ tử, e là cũng không đối phó được.

Kết quả vạn vạn không ngờ, cái gọi là ký danh đệ tử này, chỉ là một tên được Từ Loan Đao dạy võ đạo thế tục mà thôi.

Bản thân thực ra là một người bình thường!

Chỉ là khí vận của bản thân rất mạnh, cộng thêm tu vi võ đạo,

trong số người bình thường tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm.

Chỉ là đối mặt với những tu sĩ này, thực sự có chút không đáng xem.

Vì vậy Hoàng Phi Hổ hiện tại cũng chỉ có thể trốn trong thành, cố gắng dựa vào ưu thế phòng thủ để kéo dài thời gian.

Vì vậy lúc này theo ba huynh đệ nhà họ Hàn thấy, cái gọi là đệ tử của Từ Loan Đao, thực ra chỉ là hữu danh vô thực.

Dương Tiễn sắc mặt dần dần trở nên băng lãnh.

Dạy dỗ?

Bằng ba tên trước mắt!

Đây là bất kính với hắn, cũng là báng bổ sư tôn!

Huống hồ chi đám người Xiển Giáo này lại dám bắt nạt Hoàng Phi Hổ sư đệ.

Bất luận thế nào, Dương Tiễn tuyệt đối sẽ không tha cho ba tên này.

Chỉ thấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn, múa vù vù, Thiên Nhãn giữa hai đồng tử cũng đột nhiên mở ra!

Một đạo thần quang chiếu thẳng vào người ba huynh đệ nhà họ Hàn.

Ba huynh đệ nhà họ Hàn vốn không để tâm, kết quả lại phát hiện dưới sự khóa chặt của thần quang, căn bản không thể động đậy!

Như thể trên người bị vô số ngọn núi lớn đè lên vậy!

Chỉ cần nhấc một ngón tay cũng phải dốc hết toàn lực.

“Thần thông?

Ta chưa từng nghe nói?

Lại mạnh như vậy!" Bây giờ ba tên này, trong lòng hoàn toàn hoảng loạn.

Hoàn toàn thay đổi vẻ mặt bình tĩnh kiêu ngạo trước đó!

"Cạch!" Một tiếng giòn tan vang lên, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng lóe lên, thậm chí còn không thấy Dương Tiễn có bất kỳ động tác nào.

Kết quả!

Ba cái đầu người to lớn lăn xuống đất, dính đầy bụi bẩn.

Ba huynh đệ nhà họ Hàn, vẻ mặt ngơ ngác trên đầu vẫn chưa tiêu tan!

Rõ ràng, đến chết cũng không biết làm thế nào bị Dương Tiễn giết chết!

Trong quân doanh vương triều Đại Thương, một mảnh hoan hô.

Những binh sĩ phàm nhân bình thường kia, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy người Xiển Giáo bị giết, trong lòng quả thực không nói ra được sự sung sướng.

Chương 232

Trong một thời gian dài như vậy, họ luôn bị người vương triều Đại Chu đè đầu đánh!

Mọi người trong lòng cũng rõ, hoàn toàn là vì những tiên nhân của Xiển Giáo kia, không có võ đức, ngang nhiên ra tay.

Bây giờ, trong quân doanh của mình cũng có tiên trưởng, thực lực còn mạnh hơn người của Xiển Giáo đối diện, sao có thể không hưng phấn?

"Dương Tiễn uy vũ!" "Dương Tiễn uy vũ!" … Trên tường thành, cũng không biết ai giơ tay hô một tiếng, người hưởng ứng như mây.

Những tiếng hô vang dội, thậm chí làm tan cả mây đen trên bầu trời!

Trái ngược hoàn toàn với bên Đại Thương, lúc này trong trận doanh Xiển Giáo, bao trùm một mảnh âm u.

Ba huynh đệ nhà họ Hàn tuy trong Xiển Giáo không phải là thực lực mạnh mẽ, nhưng ít nhất cũng là trình độ trung bình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn để không ngừng tráng đại Xiển Giáo, đã giống như Tiệt Giáo trước đây, bất kể là ai cũng tiếp nhận vào.

"Các vị đừng hoảng!

Chỉ là một đệ tử đời thứ ba mà thôi, thực lực dù mạnh, cũng chỉ có một người!" "Chúng ta cùng lên, xem hắn đối phó thế nào!" Thấy trong lòng mọi người không khỏi có chút hoảng loạn, Khương Tử Nha đang ngồi vững ở trung quân lên tiếng.

Người Xiển Giáo nghe Khương Tử Nha nói vậy, lập tức cũng ổn định lại quân tâm.

Dù sao trái phải đều là chết, đám người này cùng xông lên, chẳng lẽ đệ tử của Từ Loan Đao thật sự có ba đầu sáu tay sao?

Thế là, mấy nghìn tu sĩ, đứa nào đứa nấy cầm linh bảo trong tay, xông về phía Dương Tiễn đang đứng một mình.

Lúc này trên tường thành, Na Tra cũng ngồi không yên nữa.

Cơ hội lớn để thể hiện như vậy, Na Tra sao có thể để Dương Tiễn một mình độc chiếm.

Huống hồ chi, hắn cũng đã một thời gian không động thủ, bây giờ vừa hay có cơ hội hoạt động gân cốt.

"Người Xiển Giáo chỉ biết lấy đông hiếp yếu sao!" Chỉ thấy Na Tra từ trên tường thành nhảy xuống, thân thể rung lên, trong nháy mắt thi triển ra thần thông ba đầu sáu tay!

Vãi nồi!

Đám người Xiển Giáo hận không thể xé nát miệng hắn ra!

Đệ tử Tiệt Giáo, thật sự có ba đầu sáu tay!

Vốn Đa Bảo Đạo Nhân định tự mình ra tay, bây giờ thấy Na Tra nhảy ra, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong số mấy đệ tử của Từ Loan Đao, Na Tra là người quậy phá nhất.

Nếu hắn ra tay, e là đám tu sĩ Xiển Giáo, chỉ có thể chờ chết.

Chỉ thấy hai người Na Tra và Dương Tiễn, đối mặt với đám đệ tử Xiển Giáo như thủy triều, giống như hai ngọn núi không thể vượt qua.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Dương Tiễn, không ngừng thu hoạch tính mạng của những tên trước mắt, Na Tra bên cạnh cũng vậy, vô số linh bảo cùng xuất, thậm chí không để lại một thi thể

nguyên vẹn!

Thân Công Báo ở không xa thấy cảnh này, lập tức nhớ đến nhiệm vụ mà Từ Loan Đao giao cho.

Thế là hắn cầm Đả Thần Tiên trong tay, cũng gia nhập vào chiến trường.

Sau khi gia nhập Tiệt Giáo, tu vi của Thân Công Báo cũng một trận đột phá mạnh mẽ, trên chiến trường không còn phải ôm đầu chạy trốn.

Chỉ là trong lòng hắn cũng rất rõ nhiệm vụ của mình.

Bám sát sau lưng Dương Tiễn và Na Tra.

Phàm là đệ tử Xiển Giáo bị Dương Tiễn và Na Tra giết, linh hồn vừa mới thoát ra, chuẩn bị bay về Phong Thần Đài.

Kết quả liền bị Thân Công Báo một roi Đả Thần Tiên, đánh cho nửa sống nửa chết.

Hoặc là đương trường thân tử đạo tiêu.

Hoặc là bị Thân Công Báo thu vào trong Chiêu Hồn Phiên.

Tất cả mọi người của Xiển Giáo và Tiệt Giáo, đều ngây người tại chỗ!

Đệ tử của Từ Loan Đao, sao lại mạnh mẽ như vậy!

Trên chiến trường, máu tươi dần dần chảy thành sông.

Một lớp sương máu đậm đặc bắt đầu che khuất ánh mặt trời, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng hơi lạnh bốc lên từ tận đáy lòng.

Phải biết rằng, đám người của Xiển Giáo này, tuy chỉ là một số đệ tử đời thứ ba bình thường, nhưng số lượng thật sự quá nhiều.

Bọn họ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Cứ liều mạng tấn công Dương Tiễn và Na Tra ư?

Nhưng trước mặt Dương Tiễn, điều đó chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Khương Tử Nha trong lòng cũng hoảng loạn.

Mặc dù tính mạng của đám đệ tử đời thứ ba, thứ tư bình thường này hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng nếu cứ để Dương Tiễn tiếp tục tàn sát, sĩ khí của Xiển Giáo sẽ mất hết.

"Ra lệnh thu quân, mau ra lệnh thu quân cho ta, không thể tiếp tục nữa, ta phải đợi mấy vị sư huynh đến rồi mới tính tiếp!" Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng, nếu chỉ bàn về tốc độ chạy trốn thì tuyệt đối đứng đầu trong số các đệ tử Xiển Giáo.

Nghe lệnh của Khương Tử Nha, đám người Xiển Giáo vốn đã sớm có ý định rút lui liền lập tức quay đầu, điên cuồng chạy về phía sau.

Bỏ chạy!

Dương Tiễn và Na Tra nở một nụ cười lạnh.

Hai người đứng đó, sừng sững như thiên quân vạn mã, khó lòng vượt qua.

Thấy đám người Xiển Giáo chuẩn bị tháo chạy, Dương Tiễn và Na Tra đương nhiên sẽ không bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời như vậy.

Thân hình vừa động, cả hai đã phân hóa ra vô số phân thân.

Lao về phía đám người Xiển Giáo đối diện mà tàn sát!

Bọn họ biết rõ nếu không chống cự, chắc chắn sẽ bị Dương Tiễn và Na Tra giết cho tan tác.

Nhưng họ thật sự không còn dũng khí để đối mặt với Dương Tiễn nữa.

Lúc này, mọi người thà để lại tấm lưng cho đối phương mặc sức tàn sát, chứ tuyệt không muốn đối diện trực tiếp với mấy kẻ này.

Tất cả mọi người đều dốc hết sức bình sinh, chạy như bay về phía xa.

Sau khi quay về quân doanh, Khương Tử Nha kiểm điểm lại quân số, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Chỉ sau một trận xung kích của Na Tra và Dương Tiễn, số đệ tử đời thứ ba và thứ tư của Xiển Giáo trong tay ông ta đã giảm mất một phần ba!

Nếu cứ thế này thêm vài lần nữa, Xiển Giáo cứ trực tiếp nhận thua là xong, cần gì phải ở đây giãy giụa trong vô vọng?

Mái tóc vốn đã bạc trắng của Khương Tử Nha lúc này lại rụng thêm vài sợi.

Rõ ràng là đã lo lắng đến cực điểm!

Vốn tưởng rằng lần này, Xiển Giáo chắc chắn có thể dẫn dắt Đại Chu vương triều, bước lên vị trí đỉnh cao của Nhân tộc.

Đến lúc đó, Xiển Giáo sẽ trở thành giáo phái đứng chân trong Nhân tộc.

Trong lòng ông ta hết sức rõ ràng, Xiển Giáo đã trải qua một thời gian dài nghỉ ngơi dưỡng sức, thực lực bản thân đã hồi phục không tệ.

Nhưng không ngờ, nhân tài bên Tiệt Giáo lại quá nhiều, đến mức họ căn bản không phải là đối thủ.

Bất kể là đệ tử đời thứ hai hay đời thứ ba, đều không phải là đối

thủ của người ta!

Đánh thế nào đây!

Vẻ mặt ai nấy đều lộ ra sự bất đắc dĩ, trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu không trừ khử Từ Loan Đao và mấy tên đệ tử của hắn, Xiển Giáo tuyệt đối sẽ không bao giờ có ngày ngóc đầu lên được!

Chương 233

"Phải rồi, trong trận doanh của Tiệt Giáo, ta hình như đã thấy bóng dáng của Bá Ấp Khảo.

Chẳng lẽ hắn đã gia nhập Tiệt Giáo rồi sao?" Dường như nhớ ra điều gì, Khương Tử Nha không khỏi lên tiếng.

"Bá Ấp Khảo gia nhập Tiệt Giáo!" Nghe Khương Tử Nha nói vậy, Cơ Phát trong quân trướng lập tức ngẩn người.

Không phải Bá Ấp Khảo đã đến Đại Thương vương triều làm con tin rồi sao?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong trận doanh của Tiệt Giáo?

Chẳng lẽ hắn thật sự có thiên phú tu luyện, nên mới được người của Tiệt Giáo thu làm đệ tử.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia ghen tị!

Vốn dĩ, hắn cho rằng việc gửi Bá Ấp Khảo đến Đại Thương vương triều làm con tin gần như là một chuyện chắc chắn phải chết.

Nhưng không ngờ, người ta lại được Tiệt Giáo ưu ái, thậm chí còn bái nhập vào Tiệt Giáo!

Cơ Phát không biết đã bao nhiêu lần thỉnh cầu Khương Tử Nha, hy vọng có thể gia nhập Xiển Giáo, tìm cầu con đường đại đạo tiêu dao tự tại!

Đáng tiếc, trên người Cơ Phát mang theo nhân quả lực to lớn, bản thân lại gần như không có chút thiên phú tu luyện nào.

"Thượng phụ yên tâm.

Người huynh trưởng này của ta ngày thường thiện lương nhất rồi.

Gia nhập Tiệt Giáo, chắc chắn cũng là trong lòng không cam tâm tình nguyện." "Chỉ cần ta có thể lấy tình cảm động lòng người, lấy lý lẽ thuyết phục, Bá Ấp Khảo nhất định sẽ quay về với chúng ta, đến lúc đó đối với Tiệt Giáo, lại là một tổn thất lớn!" Cơ Phát nhìn Khương Tử Nha, vẻ mặt tràn đầy tự tin nói.

Đối với người huynh trưởng này, trong lòng hắn đương nhiên vô cùng thấu hiểu.

Ngày thường đều răm rắp nghe lời hắn, nay dám phản bội Đại Chu, chắc chắn là do bị người của Tiệt Giáo uy hiếp!

Nghĩ vậy, Cơ Phát lập tức không do dự nữa!

Hắn trực tiếp thúc ngựa lao ra, đến trước trận tuyến hai quân.

Hắn có chút không thể chờ đợi được muốn thể hiện phong độ vương giả của mình trước mặt hai quân!

Mặc dù chiến tranh đã nổ ra giữa Đại Chu và Đại Thương, nhưng hắn lại chưa bao giờ là nhân vật chính!

Ngược lại, nó đã trở thành cuộc đấu tranh giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo!

Nếu bây giờ có thể ở trước trận hai quân, khuyên hàng được Bá Ấp Khảo, đến lúc đó uy vọng của hắn chắc chắn sẽ được nâng cao rất nhiều!

Khương Tử Nha thấy cảnh này, muốn cản cũng không cản nổi!

Đến trước trận, Cơ Phát nhìn lên tường thành đối diện, có thể nói là vô cùng đắc ý.

"Huynh trưởng, từ lần từ biệt năm đó, không ngờ huynh lại rơi vào tay Tiệt Giáo." "Ta biết huynh trưởng đối với Đại Chu vương triều có thể nói là trung thành tuyệt đối, chỉ cần huynh trưởng có thể

kịp thời quay đầu, về hiệu lực cho Đại Chu, ta nguyện phong huynh làm Nhất tự tịnh kiên vương!" "Cùng ta hưởng thụ vinh hoa phú quý nhân gian!" Không thể không nói, lời của Cơ Phát rất có sức cám dỗ!

Trên tường thành, Bá Ấp Khảo cũng đứng ra, mỉm cười nhìn người đệ đệ bên dưới.

Trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười.

"Cơ Phát ơi là Cơ Phát, ngươi cũng đừng ở đây nói những lời lừa ma dối quỷ đó nữa!

Ngươi nghĩ gì trong lòng, tưởng ta không biết sao?" "Ta cũng có một câu muốn tặng cho ngươi: Ta không muốn hai tay mình nhuốm máu tươi của ngươi, khuyên ngươi hãy trực tiếp tự vẫn đầu hàng đi!" Bá Ấp Khảo vẻ mặt thản nhiên nói.

Với tu vi đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Bá Ấp Khảo có thể nói là nhìn thấu tâm tư của Cơ Phát một cách rõ ràng!

Hắn không ngờ, người đệ đệ ngày thường có vẻ quan hệ không tệ này, cũng sẽ đi vào vết xe đổ của phụ thân.

Một lòng chỉ biết đến hoành đồ bá nghiệp, coi cái gọi là tình huynh đệ như những con cờ, dùng để giao dịch!

Lúc này, hắn đối với Đại Chu vương triều không còn bất kỳ lưu luyến nào nữa!

Cơ Phát nghe lời của Bá Ấp Khảo, sắc mặt cũng lập tức thay đổi!

Trong lòng, lửa giận bùng lên!

Sao hắn dám như vậy!

Bá Ấp Khảo, người luôn răm rắp nghe theo lời hắn và phụ thân, sao dám ngỗ nghịch ý hắn, còn khuyên hắn tự vẫn đầu hàng!

Cơ Phát bây giờ đã sớm mất đi phong độ của một đế vương Đại

Chu.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm Bá Ấp Khảo trên tường thành, âm trầm đến cực điểm!

“Sao?

Ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định?

Ta ngồi ở đây thì sao?

Quên nói cho ngươi biết, sư tôn của ta chính là Từ Loan Đao, chắc ngươi cũng muốn gặp ngài ấy chứ?” Lúc này, trên mặt Bá Ấp Khảo cũng phủ một lớp sương lạnh.

Nếu đặt trong bối cảnh khác, hắn tuyệt đối là một nhân vật phản diện lớn đã hắc hóa!

Từ Loan Đao!

Nghe ba chữ này, cơn tức giận ban đầu của Cơ Phát liền tan biến.

Gạt bỏ mối thù hận đối với Từ Loan Đao sang một bên, hắn cũng vô cùng kính nể thực lực của người này.

Nếu có cơ hội được bái làm môn hạ của Từ Loan Đao, hắn thà vứt bỏ cái gọi là cơ nghiệp vô số năm của Đại Chu vương triều!

Lúc này trong lòng hắn, từ lửa giận bùng cháy và sự ghen tị, dần dần biến thành hưng phấn.

Nếu Bá Ấp Khảo thật sự trở thành đệ tử của Từ Loan Đao, dưới sự giới thiệu của huynh ấy, liệu mình có thể trở thành đệ tử của Từ Loan Đao không?

Dù chỉ là một đệ tử ký danh, hắn cũng chấp nhận!

Sau khi chứng kiến các vị tiên trưởng với những thần thông huyền diệu vô cùng, trong lòng hắn đã sớm tràn đầy khao khát tu luyện!

“Xin huynh trưởng có thể không so đo chuyện xưa, giới thiệu cho ta gặp Từ Loan Đao tiên trưởng một lần!

Huynh trưởng, nếu huynh có thể để ta và Từ Loan Đao tiên trưởng gặp mặt một lần, ta nguyện ý dẫn dắt thần dân Đại Chu đầu hàng!” Cơ Phát cưỡi trên ngựa, vẻ mặt kích động nhìn Bá Ấp Khảo nói.

Hoàng đồ bá nghiệp!

Tranh chấp Xiển - Tiệt!

Bây giờ trong lòng hắn chỉ muốn được giống như Bá Ấp Khảo, bái làm môn hạ của Từ Loan Đao!

Tất cả những người nghe thấy lời này, thậm chí cả những người tu luyện của Xiển Giáo và Tiệt Giáo, đều có chút ngơ ngác.

Khương Tử Nha ở trong trận doanh Xiển Giáo, suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu già!

Rõ ràng là đi khuyên hàng Bá Ấp Khảo cơ mà!

Sao tự dưng lại đem cả bản thân mình dâng vào đó luôn rồi!

Phải biết rằng, bất kể Cơ Phát có tu vi hay không, nhưng ý nghĩa tượng trưng của hắn đối với Đại Chu vương triều là vô cùng phi phàm.

Hắn gánh vác hy vọng của tổ tông, dẫn dắt thần dân Đại Chu vương triều, lật đổ ách thống trị của Đại Thương vương triều!

Vốn là thuận theo ý dân, nên tự nhiên có đại khí vận gia trì, có thể chống đỡ cho Xiển Giáo thuận lợi ứng kiếp trong lần đại kiếp này!

Nhưng không ngờ, chưa nói được hai câu, Cơ Phát ngược lại đã bị người ta sách phản.

Hoặc cũng không phải là sách phản.

Dù sao thì Bá Ấp Khảo thậm chí còn chưa nói lời nào mời hắn gia nhập Tiệt Giáo.

Nghe Cơ Phát nói vậy, Bá Ấp Khảo cũng ngẩn người.

Chương 234

Sau khi phản ứng lại, trong lòng hắn lập tức có chút rối rắm.

Hắn có thể nhìn ra ngay, Cơ Phát không có bất kỳ thiên phú tu luyện nào, nhân phẩm của kẻ này sư tôn nhà mình chắc cũng không ưa nổi.

Nhưng nếu bây giờ có thể chiêu mộ Cơ Phát vào Tiệt Giáo, đối với phe mình cũng là một trợ lực không nhỏ.

Hơn nữa, sĩ khí của Xiển Giáo chắc chắn cũng sẽ bị đả kích cực lớn!

"Vậy nói trước nhé, sư phụ lão nhân gia của ta không nhất định sẽ thu ngươi làm đệ tử, như vậy ngươi cũng nguyện ý gia nhập Tiệt Giáo sao?" Bá Ấp Khảo tiêm trước cho hắn một liều thuốc phòng ngừa, sợ rằng đến lúc đó tên này lại mặt dày mày dạn, không ngừng quấy rầy Từ Loan Đao.

Cơ Phát hai mắt sáng lên, đầu gật lia lịa như gà mổ thóc!

Bất kể thế nào, chỉ cần có một tia hy vọng có thể bái nhập môn hạ của Từ Loan Đao, hắn đã mãn nguyện lắm rồi!

Đế vương nhân gian?

Có gì tốt chứ!

Chẳng phải hắn chỉ là người thống trị trên danh nghĩa của Đại Chu, nhưng thực tế lại là một con rối của Xiển Giáo sao?

Nếu làm, phải làm một người tu luyện tiêu dao tự tại, thực lực cường đại như Từ Loan Đao!

"Không được!

Cơ Phát!

Chẳng lẽ ngươi đã quên cơ nghiệp vô số năm của Đại Chu vương triều rồi sao!" "Chẳng lẽ ngươi không vì phụ thân báo thù, dẫn dắt Đại Chu vương triều đi lên con đường phục hưng sao!" Khương Tử Nha đã sớm ngồi không yên, nếu không phải e ngại thực lực của những người Tiệt Giáo kia, Khương Tử Nha tuyệt đối sẽ xông ra tát cho Cơ Phát một cái thật mạnh!

Thật quá mất mặt!

Xiển Giáo, năm đó chắc là bị điên rồi, mới chọn một kẻ như vậy làm người đại diện!

Nhưng không đợi người bên Xiển Giáo có động thái gì, bên Tiệt Giáo đã sớm mở cổng thành, chuẩn bị cho Cơ Phát vào!

"Mau!

Mau đi chặn Cơ Phát lại!" Khương Tử Nha đương nhiên không thể để Cơ Phát dễ dàng tiến vào thành trì của đối phương như vậy, liền lập tức vội vã ra lệnh.

Ông ta vội vàng sai mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Đại Chu xuất kích, bằng mọi cách phải chặn Cơ Phát lại.

Thật ra vào lúc này, ông ta đương nhiên hy vọng có thể để đệ tử Xiển Giáo ra tay.

Chỉ là trong lòng ông ta cũng rõ, đối mặt với mấy kẻ tàn nhẫn bên Tiệt Giáo, bây giờ để đệ tử Xiển Giáo ra tay, chẳng khác nào bảo họ đi tìm đường chết!

Thế là từ trong trận doanh của Đại Chu, mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ lao ra!

Cơ Phát thấy cảnh này, không hề hoảng hốt, ngược lại còn sa sầm

mặt lại.

“To gan!

Chẳng lẽ các ngươi định giết vua sao!” Cơ Phát hét lớn một tiếng, lập tức khiến mấy ngàn kỵ binh không dám động đậy.

Dù sao thì không ai muốn mang danh giết vua, đám người này gần như toàn bộ đều là người của Tây Kỳ.

Từ nhỏ đã lớn lên dưới sự che chở của nhà họ Cơ!

“Ta chỉ cho các ngươi một con đường sáng!

Bây giờ các ngươi cũng có thể thấy Tiệt Giáo mạnh mẽ đến mức nào!

Chỉ cần nhân lúc này đầu hàng, không chừng sẽ có một cơ hội giữ mạng!” Cơ Phát vừa nói, thân hình đồng thời cũng bắt đầu dần dần lùi về phía thành trì của Đại Thương.

Đám kỵ binh Đại Chu nghe Cơ Phát nói vậy, sắc mặt ai nấy đều thay đổi bất định.

Trong chốc lát, ý nghĩ trong lòng cũng có chút dao động!

Vừa rồi cảnh tượng Dương Tiễn và Na Tra hai người đại triển thần uy, đánh cho vô số tiên nhân Xiển Giáo chạy trối chết, ôm đầu tháo chạy, họ đều đã nhìn thấy rõ mồn một!

Xiển Giáo bây giờ, không còn là Xiển Giáo của năm đó nữa!

Trong lòng họ vô cùng rõ ràng, lần Phong Thần lượng kiếp này, nếu Xiển Giáo không có chút biến số nào, tuyệt đối sẽ toi đời!

Nghĩ đến đây, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Rồi quay sang nhìn Cơ Phát cách đó không xa: “Chúng thần nguyện thề chết đi theo Đại vương!” Tất cả mọi người đều vẻ mặt

trung thành không hai lòng nhìn Cơ Phát, rồi lập tức thúc ngựa theo Cơ Phát tiến vào thành, cởi bỏ toàn bộ vũ trang!

Khương Tử Nha ở xa xa nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi!

Vốn dĩ bảo đám kỵ binh tinh nhuệ này đi ngăn cản Cơ Phát!

Kết quả không ngờ, ngược lại bị Cơ Phát sách phản ngược lại!

Thật đúng là nỗi sỉ nhục lớn nhất của Xiển Giáo!

Thời gian cứ thế kéo dài năm ngày.

Suốt năm ngày, bất kể người bên Tiệt Giáo khiêu khích thế nào, Xiển Giáo cũng luôn đóng cửa không ra.

Lúc này trong quân doanh, đã sớm loạn thành một đoàn.

Bây giờ ngay cả đế vương của Đại Chu vương triều, Cơ Phát cũng đã đầu hàng.

Đám binh lính này còn ở lại, chẳng phải là đi tìm cái chết sao?

Tin tức Cơ Phát đầu hàng truyền khắp cả Đại Chu, tất cả bá tánh đã sớm chán ghét chiến tranh.

Họ cũng hy vọng có thể đổi lấy một môi trường hòa bình.

Dưới tình huống này, nếu người của Xiển Giáo tiếp tục chiến đấu, không nghi ngờ gì là đang đi ngược lại ý trời.

Vi phạm nguyện vọng của vạn dân!

Nhân quả như vậy, sao có thể là thứ mà đám đệ tử Xiển Giáo có thể gánh vác nổi!

Khương Tử Nha trong lòng cũng vô cùng do dự.

Ông ta biết rằng lần này là trận quyết chiến, chỉ có hai con đường sống hoặc chết.

Tuyệt đối không có khả năng đầu hàng lần nữa.

Dù sao thì trước đây Xiển Giáo đã dùng chiêu nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu lại chọn đầu hàng, e rằng Tiệt Giáo cũng sẽ không đồng ý.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khương Tử Nha không khỏi dâng lên một tia oán hận đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu mọi việc đều chưa chuẩn bị xong, vậy tại sao lại vội vàng phát động đại quyết chiến?

Để đến nỗi bây giờ đẩy cả Xiển Giáo vào tuyệt cảnh!

Ngay lúc trận doanh của Xiển Giáo đang chìm trong mây đen u ám.

Một luồng khí thế mênh mông, trong nháy mắt giáng lâm.

Vào khoảnh khắc này, cả thế giới Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được áp lực từ luồng khí tức đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Ngài ấy đã đích thân đến chiến trường!

Rõ ràng là đã từ bỏ tất cả, buông bỏ tôn nghiêm của một Thánh nhân, chuẩn bị trực tiếp ra tay với người của Tiệt Giáo!

Khương Tử Nha thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức dẹp bỏ những ý nghĩ trong đầu.

Thủ đoạn của Thánh nhân không phải là thứ ông ta có thể tưởng tượng được, không chừng những suy nghĩ bàn tán trong đầu sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn dễ dàng biết được.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi thở dài một hơi.

Chương 235

Rốt cuộc ngài đã phán đoán sai lầm, không ngờ thực lực của Tiệt Giáo vẫn mạnh mẽ đến vậy.

Mặc dù trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu phái ra mấy vị đệ tử tinh anh mới chiêu mộ, không chừng có thể giúp ích cho cục diện trước mắt.

Nhưng thực lực của mấy vị đệ tử đó vẫn không bằng Từ Loan Đao!

Để họ ra mặt, e rằng cũng chỉ là toi mạng vô ích, làm suy yếu sức mạnh của Xiển Giáo!

Vì vậy bất đắc dĩ, ngài chỉ đành chọn cách đích thân ra tay.

Làm như vậy, có lẽ sẽ phải gánh chịu nhân quả to lớn, nhưng ít nhất cũng có thể bảo toàn được một chút sức mạnh cho Xiển Giáo.

Đám người Xiển Giáo sau khi thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, ai nấy đều hưng phấn tột độ.

Theo họ thấy, Thánh nhân lão gia nhà mình đã ra tay, chẳng lẽ còn không hạ được đám người Tiệt Giáo kia sao!

Chỉ có một số ít người trong lòng vô cùng rõ ràng, một khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, có nghĩa là không còn đường lui nữa!

"Sư tôn, chẳng lẽ thật sự phải đi đến bước này sao?" Khương Tử Nha vẻ mặt lo lắng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Những đệ tử đời thứ hai còn lại như Cụ Lưu Tôn, trong mắt cũng lóe lên một tia bi thương.

Còn những người mới gia nhập Xiển Giáo như Hữu Ngạn Tổ và

Tống Vu Yến, thấy vậy trong lòng cũng khá khó xử.

“Hoảng hốt cái gì?

Nếu ta đã chọn ra tay, thì không cần phải suy nghĩ những vấn đề đó nữa!” “Ta dù sao cũng là Thánh nhân chí tôn, dù có phạm sai lầm, sư tôn cùng lắm cũng chỉ trừng phạt ta một phen.” “Nhưng nếu ta không ra tay, lần Phong Thần lượng kiếp này, Xiển Giáo của ta tất sẽ đi đến chỗ diệt vong!” Rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn lại quay đầu nhìn Hữu Ngạn Tổ.

“Chỉ là thật sự có lỗi với mấy vị đệ tử của ta, bỏ chỗ tối tìm chỗ sáng đến với Xiển Giáo, kết quả lại gặp phải cảnh tượng thế này.” Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn đầy áy náy, dường như cảm thấy đã phụ lòng tin của mấy người.

Chỉ là Hữu Ngạn Tổ, trông lại có vẻ thản nhiên.

“Chúng ta đều bị lý niệm của Xiển Giáo thuyết phục, đương nhiên sẽ không để tâm đến thắng thua trong đó.

Chỉ cần Xiển Giáo có thể lưu lại một tia mồi lửa, ta có lòng tin sẽ dẫn dắt nó một lần nữa đi đến huy hoàng!” Hữu Ngạn Tổ và những người khác vẻ mặt tràn đầy tự tin nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hai mắt sáng lên.

Vốn đang rối rắm, nếu lần này thất bại, có lẽ thật sự sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt của Hồng Quân Đạo Tổ.

Tương lai của Xiển Giáo đi về đâu, cũng trở thành một vấn đề.

Không ngờ, Hữu Ngạn Tổ lại có phong thái đại tướng!

Đối với Xiển Giáo cũng trung thành tuyệt đối!

Có lẽ tương lai thật sự có thể dẫn dắt Xiển Giáo, một lần nữa đi đến huy hoàng.

Có được đệ tử như vậy, trong lòng ngài cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trên chiến trường.

Nhìn đám người Tiệt Giáo đang co cụm trong thành.

Rõ ràng, đám người Tiệt Giáo này hẳn cũng đã cảm nhận được khí tức của ngài, nên ai nấy đều làm rùa rụt cổ.

Không dám lộ diện!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nở một nụ cười lạnh.

Nếu đã đến đây rồi, thì không phải là chuyện Tiệt Giáo có lộ diện hay không có thể quyết định được nữa!

"Ta là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay cảm niệm kiếp nạn trời đất, muốn làm người ứng kiếp, người của Tiệt Giáo, có dám thành toàn?" Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngưng tụ thánh niệm của bản thân, cả Hồng Hoang đều nghe thấy một giọng nói! .....

Thái Thanh Cung, Lão Tử cảm thấy như tim mình bị một chiếc búa tạ đập mạnh.

Không ngờ!

Tam Thanh rốt cuộc đã đi đến cục diện ngươi chết ta sống!

Nhớ lại năm đó cùng nhau đối kháng La Hầu, khi cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, cảnh tượng đó e rằng khó có thể tái hiện!

Chỉ là sau lần lượng kiếp này, trời đất hẳn sẽ khôi phục lại sự trong sáng.

Đến lúc đó ngài cũng có thể xuống hạ giới truyền đạo, thu hoạch một phen tín ngưỡng lực, Nhân giáo của ngài chắc chắn cũng sẽ nhân cơ hội này mà không ngừng lớn mạnh!

Cùng lúc đó, thân hình ngài lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trên chiến trường của Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Mặc dù lúc này trên chiến trường nguy cơ tứ phía, không chừng có thể tính kế cả Thánh nhân.

Nhưng trong đó, cũng ẩn chứa cơ duyên vô cùng to lớn! .....

Tây Phương Nhị Thích sau khi nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng đều hai mắt sáng lên!

Họ biết.

Bất kể Xiển Giáo hay Tiệt Giáo thất bại, đối với Tây Phương Giáo mà nói, đều có lợi ích to lớn!

Hoàn toàn có thể nhân cơ hội này, thu nhận đệ tử của bên thất bại vào dưới trướng!

"Sư huynh, đây tuyệt đối là một cơ hội cho Tây Phương Giáo chúng ta phát triển!

Chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này!" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, vẻ mặt hưng phấn nói.

Dù cho Tiếp Dẫn đạo nhân tính cách tương đối nội liễm, nhưng lúc này sự hưng phấn trên mặt cũng không thể che giấu!

"Hai chúng ta chuẩn bị, đi nghênh đón cơ duyên lần này của Tây Phương Giáo!" Lúc này trên đảo Kim Ngao, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi lóe lên một tia tức giận.

Hành động này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khác gì đã triệt để xé rách mặt mũi, khiến cho hai bên Xiển Giáo và Tiệt Giáo đi đến chỗ không chết không thôi.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy hiếu chiến, nhưng tuyệt đối không phải là người hy vọng nhìn thấy cảnh sinh linh đồ thán.

Ngài biết rõ.

Một khi các Thánh nhân đều nhúng tay vào đại chiến Xiển - Tiệt lần này, thì cảnh sinh linh đồ thán chắc chắn là chuyện không thể tránh khỏi.

Cứ như vậy, nhân quả lực phải gánh chịu không nghi ngờ gì là khổng lồ!

Đến lúc đó tốc độ tu luyện của ngài đều sẽ bị ảnh hưởng cực lớn, không chừng từ đó về sau không tiến thêm được một bước, cũng không phải là không thể.

Nhưng nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã khiêu khích như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ mà còn rụt rè, do dự trước sau.

Thì quả thật quá mất mặt Thánh nhân.

Vì vậy trong cơn tức giận, ngài trực tiếp phá quan ra ngoài.

"Sư phụ, chớ nóng vội!" Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên xuất hiện bên tai Thông Thiên Giáo Chủ, nghe thấy giọng nói này, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức bình tĩnh lại.

Giọng nói đó chính là của Từ Loan Đao!

Từ Loan Đao vốn đang trong lúc bế quan cảm ngộ Lực chi pháp tắc, sau khi nghe thấy lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng đã phá quan ra ngoài.

Hắn biết, bố cục mà hắn đã giăng ra, bây giờ cuối cùng cũng đã đến lúc thu lưới!

Kết quả vừa ra khỏi quan, đã thấy Thông Thiên Giáo Chủ đang hừng hực lửa giận, trong lòng không khỏi cười khổ.

Suýt chút nữa đã tính kế luôn cả sư tôn nhà mình.

"Sư phụ, Phong Thần lượng kiếp!

Cẩn thận linh đài bị che mờ!

Chương 236

Tuyệt đối không được quá vui quá giận!" Từ Loan Đao vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Nghe những lời này, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức trong lòng chợt lạnh, đầu óc tỉnh táo lại.

Suýt chút nữa đã trúng kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nhúng tay vào chuyện Phong Thần lượng kiếp, để cho cả thế giới Hồng Hoang đều biết.

Trông có vẻ lỗ mãng, nhưng thực ra là trong thô có tinh!

Làm như vậy chắc chắn sẽ chọc giận Thông Thiên Giáo Chủ, khiến cho linh đài của Thông Thiên Giáo Chủ bị che mờ, làm ra nhiều chuyện mà sau này hối hận không kịp!

Cũng may là gặp được Từ Loan Đao, giữa đường đã ngăn lại, nếu không thì thật không biết trong cơn thịnh nộ ngài sẽ làm ra chuyện gì.

"Chỉ là tức giận thì tức giận, nhưng đều đã bị tên Nguyên Thủy đó chỉ vào mũi mắng rồi, nếu ta trốn đi thì chẳng phải là thành rùa rụt cổ sao?" Thông Thiên Giáo Chủ tuy đã bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam lòng.

Nghe thấy lời của Thông Thiên Giáo Chủ, trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười.

"Chuyện này giao cho con giải quyết là được rồi, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã muốn chơi kế, chúng ta tự nhiên phải phụng bồi đến cùng!" Lời của Từ Loan Đao khiến Thông Thiên Giáo Chủ có chút không chắc chắn.

Ngài thừa nhận Từ Loan có chút thông minh.

Bản thân thực lực cũng rất mạnh, tuy chưa đạt đến Thánh cảnh, nhưng hoàn toàn có thể giao thủ với cường giả Thánh cảnh.

Nhưng để đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thành danh từ lâu, e rằng còn thiếu một chút hỏa hầu.

Nếu lỡ có sơ suất, để ngay cả người đệ tử yêu quý nhất này cũng vẫn lạc, đến lúc đó hối hận cũng không kịp!

Chỉ là Từ Loan Đao lại có vẻ mặt tràn đầy tự tin, trông như không hề để Nguyên Thủy Thiên Tôn vào mắt.

Mặc dù không biết Từ Loan Đao lấy đâu ra sự tự tin mạnh mẽ như vậy, nhưng cuối cùng ngài cũng nghiến răng gật đầu đồng ý.

"Nhưng ta có một việc muốn nhờ con..." .....

Trên chiến trường, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạo nghễ đứng đó, lúc này Tây Phương Nhị Thích và Lão Tử cũng đã đến nơi.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mắt, ba vị Thánh nhân trên mặt cũng lộ ra vẻ kính nể.

Có thể thi triển kế sách một cách đường hoàng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thuộc hàng độc nhất vô nhị.

Trong lòng họ đều vô cùng rõ ràng, tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn trông có vẻ rất lỗ mãng nhưng tất cả đều đã được tính toán kỹ lưỡng.

Chọc giận Thông Thiên Giáo Chủ, kinh động Hồng Quân Đạo Tổ!

Để tranh thủ một tia hy vọng!

Chỉ cần Hồng Quân Đạo Tổ có thể ra mặt, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn dù muốn chết cũng khó!

Xiển Giáo tự nhiên cũng sẽ không bị diệt vong.

Đúng lúc này, một luồng độn quang đột nhiên tăng tốc, đến trước

mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rõ ràng, Tiệt Giáo đã phái người ra.

Chỉ là trong lòng mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bởi vì họ có thể cảm nhận được, luồng khí tức đó tuyệt đối không phải của Thông Thiên Giáo Chủ!

Thậm chí không phải là của bất kỳ một Thánh nhân nào!

Độn quang dần dần biến mất, thân hình của Từ Loan Đao lộ ra trước mắt mọi người.

Mọi người lập tức bị chấn kinh.

Ngay cả những đệ tử Tiệt Giáo trên tường thành cũng không dám tin!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ngẩn người!

Dùng thân làm mồi nhử, không ngờ, chỉ câu được một mình Từ Loan Đao.

Thông Thiên Giáo Chủ chẳng lẽ không hề lo lắng, đệ tử này của ngài sẽ bị đánh chết sao?

"Ta thấy Thông Thiên cũng thật càng sống càng thụt lùi, phái ra một tên đệ tử như vậy để nộp mạng, thật đáng cười đến cực điểm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường.

Mặc dù trước đó Từ Loan Đao đã ra tay với ngài, trông thực lực không tệ, nhưng nếu thật sự giao đấu thật sự.

Mười tên Từ Loan Đao cũng không phải là đối thủ của ngài.

Đối với lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Từ Loan Đao cũng không hề để tâm.

Trên chiến trường, kẻ thắng làm vua, nói nhảm nhiều hơn nữa, chẳng lẽ có thể nắm chắc phần thắng sao?

"Bớt nói nhảm đi, trước tiên vào trận của ta rồi hãy nói." Từ Lan Đao nói xong, tay nhẹ nhàng vung lên.

Chỉ thấy năm lá cờ trong nháy mắt bay ra, lần lượt nằm ở phương hướng ngũ hành, trông khá có trình độ.

Đối với việc Từ Loan Đao không biết sống chết mà ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vô cùng tức giận.

Đơn giản là không coi một Thánh nhân đường đường ra gì! 66.

Ngài lại muốn xem xem cái gọi là trận pháp của Từ Loan Đao rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào, chẳng lẽ có thể đánh bại một vị Thánh nhân đường đường sao?

Nghĩ đến đây, ngài không chút do dự, trực tiếp bước vào trong trận pháp.

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười lạnh.

Năm lá cờ nhỏ vừa ném ra, chính là Mậu Tuất Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Cộng thêm Tố Sắc Vân Giới Kỳ vừa mới lấy được từ tay Dao Trì Vương Mẫu cách đây không lâu.

Vừa hay đủ bộ, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ!

Đại trận mà hắn bố trí, chính là Tiên Thiên Ngũ Hành Trận Pháp!

Sự tương sinh tương khắc giữa chúng vô cùng huyền diệu!

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, bản thân đã là linh bảo vô cùng mạnh mẽ, dùng chúng làm cơ sở để bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, đối mặt với một vị Thánh nhân như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cũng có thể phát huy ra hiệu quả cực lớn!

Huống hồ Từ Loan Đao không chỉ có một môn trận pháp này mà thôi!

Trước đó, hắn đã mượn Thông Thiên Giáo Chủ bốn thanh Tru Tiên Kiếm!

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận chỉ là một cái bẫy, có thể dễ dàng vây khốn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chiêu sát thủ thật sự nằm ở Tru Tiên Kiếm Trận tiếp theo!

Mặc dù bây giờ thực lực của Từ Loan Đao chưa đạt đến cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng bản thân hắn lĩnh ngộ sát lục pháp tắc, đối với Tru Tiên Kiếm Trận có thể nói là đã đạt đến trình độ thuần thục!

Lão Tử là một người cực kỳ tinh thông ngũ hành pháp tắc, khi thấy Từ Loan Đao thi triển ra trận pháp này, ánh mắt khẽ ngưng lại.

Có lẽ người khác không nhìn ra manh mối, nhưng với trình độ về ngũ hành pháp tắc của ngài.

Lại có thể dễ dàng nhìn ra, môn trận pháp này tuyệt đối không đơn giản!

Không nói gì khác, chỉ riêng pháp tắc chi lực tỏa ra từ năm lá cờ nhỏ đó, tuyệt đối không phải là người bình thường có thể chống đỡ được.

Nếu không đoán sai, đó hẳn là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ trong truyền thuyết.

Lão Tử trong lòng cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Từ Loan Đao ngay cả thứ này cũng lấy được.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ là linh bảo của Dao Trì Vương Mẫu, Huyền

Nguyên Khống Thủy Kỳ lại là của tên Minh Hà kia.

Chương 237

Lão Tử trong lòng rõ ràng, Minh Hà lão tổ đã sớm đầu quân cho Địa Phủ, nhưng Từ Loan Đao lại có quan hệ với Dao Trì Vương Mẫu từ lúc nào?

Tên này không ra khỏi cửa, mà lại có quan hệ với hơn nửa Hồng Hoang!

Tây Phương Nhị Thích tuy không rõ ý đồ của Từ Loan Đao, nhưng với sự hiểu biết về Tiệt Giáo trong thời gian qua.

Đám người Tiệt Giáo này, rõ ràng sẽ không làm những chuyện tự tìm đường chết.

Nếu Từ Loan Đao có đủ tự tin làm vậy, xem ra cũng đã được Thông Thiên Giáo Chủ đồng ý, chắc chắn có lý do của nó.

Dương Tiễn và những người khác trên tường thành nhìn thấy cảnh này thì trong lòng toát mồ hôi lạnh.

Họ không rõ vì sao sư tổ nhà mình lại để sư phụ một mình đối mặt với một cường giả như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng trận chiến ở cấp độ này lại không phải là thứ mà đám đệ tử đời thứ ba như họ có thể xen vào, vì vậy mọi người cũng chỉ có thể đứng xem.

Trong lòng âm thầm cổ vũ cho Từ Loan Đao!

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi bước vào trong trận pháp, đã không còn biết gì về tình hình bên ngoài nữa.

Trong trận pháp đã biến thành một cảnh tượng khác!

Nơi đây cây xanh thành bóng râm, trăm cỏ um tùm, trông một vẻ

yên bình hòa thuận, dường như không có bất kỳ sát cơ nào.

Nhưng đúng lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có thể cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể mình, đang dần dần biến mất.

Trong lòng kinh hãi, ngài lập tức cảm nhận được một tia khí tức của Mộc chi pháp tắc, không ngừng rút lấy sinh cơ và sức mạnh từ trong cơ thể ngài!

Âm thầm không tiếng động!

Nếu không phải là tu vi của cảnh giới Thánh nhân và thánh niệm, e rằng chỉ một chiêu này, đã khiến ngài toi mạng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng không khỏi đề cao cảnh giác.

Mặc dù Từ Loan Đao chưa tiến vào cảnh giới Thánh nhân, nhưng tu vi cũng không tệ, không ai biết trận pháp này huyền bí đến mức nào.

Vì vậy cẩn thận một chút, cũng không đến nỗi bị lật thuyền trong mương.

Từ Loan Đao cảm nhận được Nguyên Thủy Thiên Tôn trong trận pháp, sắc mặt cũng dần dần ngưng trọng.

Chỉ thấy tay hắn nhẹ nhàng vung lên, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ trong nháy mắt xuất hiện ở vị trí của Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Mộc sinh Hỏa!

Trong chốc lát, ngọn lửa hừng hực lập tức bắn ra!

Cả đại trận, đâu đâu cũng là hỏa diễm, ngọn lửa không có gốc rễ!

Một khi dính vào người, giống như giòi trong xương, dứt cũng không ra!

Mọi người thấy cảnh này trong lòng cũng không khỏi hít một hơi

khí lạnh!

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhìn thấy tình hình bên ngoài trận pháp, nhưng người bên ngoài trận pháp lại nhìn rõ tình cảnh của ngài!

Mọi người cũng không ngờ, dựa vào một môn trận pháp này, Từ Loan Đao thật sự có thể vây khốn một vị Thánh nhân mạnh mẽ như Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Trong chốc lát, cả Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ hành pháp tắc chi lực tràn ngập khắp nơi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ đành dồn toàn bộ tinh lực, một lòng đối phó với Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận trước mắt!

Nào ngờ, ở phía bên kia, Từ Loan Đao đã sớm tế ra bốn thanh Tru Tiên Kiếm trong tay!

Theo phương vị của Tru Tiên Kiếm Trận, bốn thanh phi kiếm lần lượt rơi vào vị trí của chúng.

Lạnh lẽo!

Có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn trong trận pháp không biết động tác của Từ Loan Đao, một lòng tập trung vào Ngũ Hành Đại Trận trước mắt.

Nhưng Lão Tử và Tây Phương Nhị Thích, đã sớm phát hiện ra động tác của Từ Loan Đao!

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, lại phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận có sát phạt chi lực thiên hạ đệ nhất!

Từ Loan Đao dốc hết sức, muốn khiến một vị Thánh nhân trực tiếp vẫn lạc sao!

Trong lòng họ càng quyết tâm, bất kể thế nào, sau này cũng không

được chọc vào Từ Loan Đao!

Bị một kẻ tàn nhẫn như vậy để ý, e rằng phải luôn giữ cảnh giác mới được!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bị bao vây bởi từng đạo Kim chi pháp tắc, đâu đâu cũng là phi kiếm do kim thuộc tính pháp tắc ngưng tụ thành.

Những thứ này, đều là Tiên Thiên Canh Kim chi lực!

Ngài cũng không muốn bị thủ đoạn như vậy tấn công!

Vì vậy đối mặt với những thanh phi kiếm như thủy triều tràn ngập trời đất, ngài cũng chỉ có thể chọn cách né tránh khắp nơi!

Nhưng dần dần ngài lại phát hiện, dường như những thanh phi kiếm như thủy triều xung quanh, uy lực dần dần tăng lên!

Lập tức khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng có chút kinh ngạc.

Theo lý mà nói, Tiên Thiên Canh Kim chi lực có mạnh đến đâu, cũng không đến nỗi khiến ngài luống cuống tay chân như vậy!

Ngài nhanh chóng nhận ra một điểm khác biệt!

Vẫn tưởng là trong Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, không biết từ lúc nào, lại xuất hiện một tia khí tức của sát lục pháp tắc!

Luồng sát phạt chi lực đậm đặc đó tuy ẩn giấu trong Canh Kim pháp tắc, nhưng lại quá tinh thuần!

Trong Tiên Thiên Ngũ Hành có sát lục pháp tắc sao!

Đương nhiên là không có!

Dùng hình thái phi kiếm để đối địch, lại có sát khí đậm đặc như vậy, ngoài Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ ra, thật sự

không nghĩ ra được môn trận pháp nào khác!

"Thông Thiên!

Ngươi và đệ tử của ngươi, liên thủ tính kế ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gào thét đến khản cổ!

Vốn định tính kế Thông Thiên Giáo Chủ, kết quả mới phát hiện ngược lại bị Từ Loan Đao tính kế!

Dưới sự chênh lệch mạnh mẽ như vậy, lửa giận trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức bốc lên ngùn ngụt!

Trong chốc lát, thậm chí có chút mất đi lý trí!

Lúc này Từ Loan Đao thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhìn thấu Tru Tiên Kiếm Trận dưới sự che đậy của Tiên Thiên Ngũ Hành Trận Pháp.

Hắn cũng trực tiếp không che giấu nữa, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận trực tiếp hợp hai làm một!

Sức mạnh của ngũ hành pháp tắc và sát lục pháp tắc, trong nháy mắt bao trùm cả trận pháp!

Không đề phòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp bị sát lục kiếm khí bất ngờ đâm trúng!

Bị thương rồi!

Một vị Thánh nhân chí tôn đường đường, lại bị thương dưới hai đại trận pháp của Từ Loan Đao!

Điều này tuyệt đối là điều mà tất cả mọi người không dám tưởng tượng!

Bây giờ Từ Loan Đao, thực lực rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào!

Trong lòng mọi người đều đặt một dấu chấm hỏi!

Cơ Phát trên tường thành thấy cảnh này, sự hưng phấn trong lòng không cần phải nói!

May mà mình có tầm nhìn xa, sớm đầu quân cho Tiệt Giáo, nếu không dựa vào Xiển Giáo, chỉ có một con đường chết!

Chương 238

Từ Loan Đao khống chế hai môn đại trận, không ngừng tung ra các đòn tấn công.

Chỉ là Thánh nhân cũng không dễ dàng bị đánh chết như vậy.

Cuối cùng, hai bên rơi vào thế giằng co, dần dần không ai làm gì được ai!

Nếu là trước hôm nay, có người nói với những người có mặt ở đây: một kẻ không có cảnh giới Thánh nhân, có thể ép một vị Thánh nhân thực lực không tồi đến mức điên cuồng.

Tất cả mọi người nhất định sẽ coi đó là lời nói nhảm.

Trong thế giới Hồng Hoang, trong mắt mọi người, sức chiến đấu của Thánh nhân là đỉnh cao, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai xúc phạm!

Tôn nghiêm của họ, càng không cho phép bất kỳ ai khiêu khích!

Đó cũng là lý do tại sao, câu nói "Dưới Thánh nhân, đều là con kiến", được sinh linh trong Hồng Hoang phụng làm kim chỉ nam, không dám có chút phản kháng nào!

Nhưng hôm nay, Từ Loan Đao đã cho họ thấy, một người Tiên thiên Nhân tộc bình thường đến cực điểm, thậm chí có thể nói là không có bất kỳ căn nguyên nào.

Làm thế nào để từng bước khiến căn nguyên của mình sánh ngang với Hỗn Độn Thần Ma!

Thậm chí, dùng thực lực chưa đến Thánh nhân, để đối đầu với Thánh nhân!

“Từ Loan Đao!

Bản tôn cảnh cáo ngươi một lần nữa!

Thánh nhân không thể bị sỉ nhục!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức gầm lên!

Chỉ thấy khí thế toàn thân, lập tức tăng lên đến đỉnh phong!

Cả người càng ngưng luyện tất cả pháp tắc chi lực đã lĩnh ngộ vào một chỗ!

Rõ ràng, ngài chuẩn bị tung ra thực lực đỉnh phong!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này tóc dài bay múa, cho người ta một cảm giác thánh uy mênh mông, thậm chí khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Ngay cả ba vị Thánh nhân Lão Tử, lúc này trong lòng cũng không tự chủ được mà đứng cùng một chiến tuyến với Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Mặc dù bản thân họ không liên quan, nhưng họ cũng là thân phận Thánh nhân!

Thắng bại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã nâng lên đến tầm diện mạo của Thánh nhân!

Những người Tiệt Giáo kia, thì nắm chặt nắm đấm, trong lòng vô cùng khao khát Từ Loan Đao có thể giành được thắng lợi cuối cùng!

Mặc dù trong lòng họ đối với Thánh nhân cũng tràn đầy kính sợ.

Nhưng, khi mọi người nhìn về phía bóng lưng cô độc đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, trong lòng không khỏi bùng lên một tia lửa!

Cho dù lần này Từ Loan Đao thất bại, nhưng tia lửa phản kháng Thánh nhân mà hắn để lại, cũng sẽ dần dần bùng cháy trong lòng họ!

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một nụ cười.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời. 67.

Bầu trời và mây trắng dệt thành những vệt màu xanh trắng, xa xa có mấy con chim ưng lướt qua chân trời, ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ!

Hắn nhớ đến một câu nói của một vị vua bóng đá mà hắn yêu thích ở kiếp trước: "Ai ai cũng muốn gia nhập Real Madrid, còn ta thì muốn chiến thắng Real Madrid!" Vào khoảnh khắc này, trên mặt Từ Loan Đao lộ ra một tia sáng, sự cảm ngộ của bản thân đối với Lực chi pháp tắc, lập tức lại tăng vọt một đoạn dài!

Khí thế dù cho có ngàn vạn người cản trở, ta vẫn tiến lên, chẳng phải chính là thứ mà Lực chi pháp tắc đang khổ sở tìm kiếm sao?

Sắc mặt Từ Loan Đao lộ ra một vẻ quyết đoán: "Ai ai cũng muốn trở thành Thánh nhân." Hắn lẩm bẩm trong miệng.

Mọi người nghe thấy không khỏi ngẩn người.

Không sai!

Là sự tồn tại mạnh mẽ nhất trong lòng mọi người, trở thành Thánh nhân cũng có nghĩa là có thể hoàn toàn tiêu dao trong thế gian.

Nhưng, câu nói tiếp theo của Từ Loan Đao, khiến cho một sợi dây trong lòng tất cả mọi người rung động dữ dội!

"Nhưng ta chỉ muốn chiến thắng Thánh nhân!" Giống như một tia chớp xé toạc màn đêm tăm tối, lóe lên một tia sáng!

Lời của Từ Loan Đao khiến tất cả mọi người sống lưng tê dại, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ xương cụt xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nhưng toàn thân lại có một cảm giác sảng khoái không tả được!

Đại nghịch bất đạo!

Lời này vừa nói ra, đối với Thánh nhân, là đại nghịch bất đạo!

Hoặc là, càng không được Thiên Đạo chấp nhận!

Các Thánh nhân này gần như đều là công đức thành thánh, đều ký thác thần hồn của mình lên Thiên Đạo, lợi dụng sự che chở của Thiên Đạo mới thành vị Thánh nhân.

Đồng thời cũng đại diện cho uy nghiêm của Thiên Đạo!

Khi Từ Loan Đao nói ra những lời này, cả bầu trời lập tức mây đen dày đặc.

Trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ chấn động sâu sắc.

Ngay cả đạo pháp mà Nguyên Thủy Thiên Tôn thi triển được một nửa, cũng có chút hụt hơi.

Từ Loan Đao chẳng lẽ đang tìm chết?

Dám nói những lời như vậy, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn không đánh chết, e rằng Thiên Đạo cũng sẽ không tha!

Thật đúng là một kẻ gan to bằng trời!

Lúc này khí cơ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã loạn!

Trên mặt Từ Loan Đao, lại hiện lên một nụ cười tự tin!

Hắn biết, cơ hội của hắn đã đến!

Cơ hội để đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Chỉ thấy hắn đem Lực chi pháp tắc, Thời gian pháp tắc!

Thậm chí cả Sát lục pháp tắc đều hung hăng rót vào trong trận pháp!

Sao dời vật đổi, năm tháng biến thiên!

Vào khoảnh khắc này, Ngũ Hành Trận Pháp đã lại nâng lên một giai đoạn mới.

Thậm chí phảng phất, tự diễn hóa ra một phương thế giới!

Uy thế của thế giới đó mênh mông, hung hăng đè lên người Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Phụt!" Cuối cùng!

Một ngụm máu tươi từ miệng ngài phun ra, cả người khí tức trở nên uể oải không phấn chấn, sắc mặt thậm chí như một tờ giấy vàng!

Thua rồi!

Từ Loan Đao không chỉ nói suông, hắn thật sự đã đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, đánh bại một vị Thánh nhân chí tôn đường đường!

Tất cả mọi người đều vẻ mặt kính sợ nhìn Từ Loan Đao, ngay cả Lão Tử và những người khác ở không xa cũng chấn động không thôi.

Thân hình Từ Loan Đao lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Vào khoảnh khắc ngươi chọn đứng về phía đối lập với ta, có lẽ ngươi nên nghĩ đến kết cục như thế này." Giọng điệu của Từ Loan Đao lạnh như băng, không còn vẻ cà lơ phất phơ như trước nữa.

Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn nở một nụ cười khổ sở.

Chương 239

Ai có thể ngờ được, một tên nhóc năm đó không ai để vào mắt, lại có thể trưởng thành đến bước này hôm nay.

Đúng lúc này, thân hình Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện ở đó.

Ngài biết, Từ Loan Đao chuẩn bị ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Tiểu Đao, dừng tay!

Nhân quả lực khi đánh chết một vị Thánh nhân tuyệt đối không phải là thứ con có thể gánh vác được!

Chỉ cần ta ở đây, đừng đánh chết Nguyên Thủy!" Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng nhắc nhở.

Nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi dâng lên một tia cảm động.

Quả nhiên, mặc dù mâu thuẫn giữa ngài và Thông Thiên rất sâu, nhưng xem xét cùng là Tam Thanh, tuyệt đối sẽ không lấy đi tính mạng của ngài.

Lão Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi ngài đang do dự có nên ra tay hay không, dù sao Thánh nhân tuyệt đối không thể vẫn lạc, nhưng một khi ra tay, thế tất cũng sẽ bị cuốn vào.

Bây giờ nếu Thông Thiên đã ra tay ngăn cản, ngài cũng yên tâm rồi.

Chỉ là, câu nói tiếp theo của Thông Thiên Giáo Chủ, suýt chút nữa

đã khiến ngài phun ra một ngụm máu!

"Chuyện này, cứ giao cho vi sư làm là được rồi!

Vi sư dù sao cũng là tu vi Thánh nhân, đánh chết tên Nguyên Thủy này, cùng lắm cũng chỉ bị sư tôn trừng phạt một phen!" Nói xong, ngài lấy thanh Tru Tiên Kiếm từ tay Từ Loan Đao, đâm thẳng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Không chút tình cảm nào!

Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ cũng không ngờ, lại tin vào lời ma quỷ của Thông Thiên Giáo Chủ, coi ngài như cọng rơm cứu mạng.

Kết quả!

Tên này thật sự lo lắng Từ Loan Đao đánh chết ngài sẽ nhiễm phải nhân quả to lớn.

Nên mới muốn dùng thân phận Thánh nhân chí tôn, đích thân ra tay đánh giết!

Từ một cọng rơm cứu mạng, nay biến thành lưỡi hái của tử thần.

Chỉ là chuyện trong một ý niệm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngay cả Từ Loan Đao nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên mặt không khỏi cũng mang theo vẻ kinh ngạc.

"Sư phụ... thật ra người hiểu lầm rồi, con vốn không định giết hắn, chỉ là vì những việc hắn làm trước đây, muốn đánh cho hắn một trận để xả giận mà thôi!" Từ Loan Đao vẻ mặt bất lực nhìn người sư phụ cuồng bạo lực nhà mình.

Thật không biết, ngoài chiến đấu ra, trong đầu ngài rốt cuộc còn có gì.

Trong Tam Thanh, Thông Thiên Giáo Chủ càng giống một tiểu sư đệ được nuông chiều, mặc dù ngày thường đối với Từ Loan Đao rất

tốt.

Nhưng Từ Loan Đao không nhịn được mà phàn nàn vài câu, sư phụ nhà mình có lẽ thật sự không thích hợp làm giáo chủ của một giáo phái.

Đời này cũng may có hắn ở đây, nếu không thì Thông Thiên Giáo Chủ nhất định sẽ lại một lần nữa đưa Tiệt Giáo đi đến vực sâu.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe Từ Loan Đao nói vậy, chỉ đành vẻ mặt hậm hực thu lại Tru Tiên Kiếm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy cảnh này, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ, người cuối cùng cứu mạng ngài, lại chính là người đã kéo ngài xuống khỏi thần đàn, xé đi lớp áo hào quang bên ngoài - Từ Loan Đao.

Lần nữa nhìn về phía Từ Loan Đao, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nói là phức tạp, trong lòng không biết dâng lên ý niệm gì.

Lão Tử trong lòng cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Dù sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là sư huynh đệ của ngài, đương nhiên không hy vọng nhìn thấy cảnh huynh đệ tương tàn.

Không ngờ, Từ Loan Đao lại biết đại thể đến vậy.

Mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Từ Loan Đao, trong ánh mắt lộ ra vẻ hậu sinh khả úy.

Muốn tâm cơ có tâm cơ, muốn đảm lược càng có đảm lược!

Tiến thoái có độ, không kiêu ngạo không siểm nịnh!

Một thiên tài như vậy, thật khó tưởng tượng sẽ trưởng thành đến độ cao nào!

Đúng lúc này, một luồng uy thế mênh mông đột nhiên giáng lâm.

Trước luồng khí tức đó, tất cả mọi người đều như con kiến, chỉ có thể co ro.

Một luồng uy áp từ sâu trong tâm linh, càng giống như một sự áp bức trên linh hồn, khiến người ta không sinh ra bất kỳ ý nghĩ chống cự nào.

Một số người không khỏi cúi đầu, phảng phất như đang nghênh đón sự tồn tại của chúa tể.

Hồng Quân Đạo Tổ!

Vào thời khắc mấu chốt, Hồng Quân Đạo Tổ cuối cùng cũng xuất hiện.

Trên mặt Từ Loan Đao lộ ra vẻ quả nhiên không ngoài dự đoán.

Hắn biết, bây giờ Thánh nhân đều đã ra tay, Hồng Quân Đạo Tổ không thể không chú ý đến tình hình bên này.

Vì vậy mới nhắc nhở Thông Thiên Giáo Chủ, tuyệt đối không được ra tay, nếu không thì Hồng Quân Đạo Tổ sẽ có lý do để ra tay với ngài!

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, lại nhìn Từ Loan Đao một cái.

Trong lòng tức muốn chết!

Thực tế, đúng như những gì Từ Loan Đao đã nói, từ khoảnh khắc Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu ra tay, ngài đã đặt ánh mắt của mình vào đây.

Mặc dù Từ Loan Đao có thể đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến trong lòng ngài cũng có chút chấn động, nhưng không đủ để ngài ra tay.

Ngài đang đợi một cơ hội!

Một khi Thông Thiên Giáo Chủ ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngài sẽ lập tức hiện thân.

Các Thánh nhân này, ai nấy đều ký thác thần hồn của mình lên Thiên Đạo, vì vậy tuyệt đối không thể chết được.

Nhưng, các Thánh nhân này ở trong Hồng Hoang, đối với sự diễn biến của Thiên Đạo thế tất cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng, vì vậy phải tìm một lý do để hạn chế họ.

Nhưng vạn vạn không ngờ, vào lúc Thông Thiên Giáo Chủ chuẩn bị ra tay, lại bị Từ Loan Đao ngăn lại!

Điều này khiến ngài tìm lý do gì để thu thập các Thánh nhân này!

"Chúng ta cung nghênh sư tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Hồng Quân Đạo Tổ đã đến, biết rằng bây giờ Từ Loan Đao hối hận cũng đã muộn.

Tính mạng của ngài, cuối cùng cũng được bảo toàn.

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu.

Chỉ là nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Không thể vô duyên vô cớ trực tiếp hạ lệnh cấm túc các Thánh nhân này, bắt họ theo ngài về Tử Tiêu Cung được chứ?

Ngài lập tức quay đầu nhìn về phía Xiển Giáo và Tiệt Giáo đang đối đầu, lập tức hai mắt sáng lên.

Nếu không thể trực tiếp ra tay từ các Thánh nhân này, thực ra có thể đổi một góc độ khác để suy nghĩ.

"Mấy người các ngươi thân là Thánh nhân, lại mặc cho giáo môn nhà mình tùy ý tranh chấp!

Thật không nên chút nào!" "Từ bây giờ trở đi, tất cả mọi người đều quay về đạo trường của mình!

Bế quan không được ra ngoài!

Chương 240

Trừ khi gặp phải chuyện khẩn cấp!" Hồng Quân Đạo Tổ lạnh lùng nói với mấy người.

Thực tế, với tu vi và thực lực của ngài, hoàn toàn có thể khiến mấy người này ngoan ngoãn theo ngài về Tử Tiêu Cung.

Nhưng dù sao cũng phải xem xét đến trật tự Thiên Đạo!

Ngay cả ngài cũng không ý thức được, lúc này ngài dần dần thiếu đi một chút nhân tình vị, thêm một phần máy móc.

Nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi lộ ra vẻ mờ mịt.

Phong Thần lượng kiếp, không phải là do Thiên Đạo giáng xuống sao?

Chẳng lẽ muốn trong lúc lượng kiếp, hòa hòa khí khí ngồi cùng nhau uống trà luận đạo sao?

Hai người trong lòng đều vô cùng khó hiểu.

Đều không cam tâm!

Lão Tử và Tây Phương Nhị Thích đứng một bên xem, ai nấy trong lòng cũng hưng phấn tột độ.

Trong lòng họ vô cùng rõ ràng, nếu Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người bị hạ lệnh cấm túc, thì Nhân giáo và Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ nhân cơ hội này mà phát triển!

Vì vậy trong lòng mọi người tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Chỉ là rất nhanh Hồng Quân Đạo Tổ quay đầu nhìn ba người nói: "Các ngươi cũng vậy! 68.

Trơ mắt nhìn sư huynh đệ hai người tranh đấu mà lại không biết ra tay ngăn cản!" "Từ bây giờ trở đi, các ngươi cũng không được xuất thế!" Lão Tử trong lòng cũng uất ức chết đi được!

Ngài có dám ra tay không!

Một khi ra tay chắc chắn sẽ nhiễm phải nhân quả to lớn, kết quả bây giờ sáng suốt giữ mình ngược lại là sai của ngài?

Nhưng ngài căn bản không dám tranh luận gì với Hồng Quân Đạo Tổ!

Không ai lại ngốc đến mức đó!

Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ cuốn lấy mấy người, sau đó hướng về các đạo trường của họ mà biến mất trong nháy mắt.

Một trận đại kiếp, cứ thế tan thành mây khói!

Từ Loan Đao lạnh lùng nhìn cảnh này, trong lòng lại có chút thờ ơ.

Theo kịch bản ban đầu, Hồng Quân Đạo Tổ đã đưa tất cả các Thánh nhân đến Tử Tiêu Cung.

Còn chuyện xảy ra trong Tử Tiêu Cung, không ai biết.

Bây giờ mấy vị Thánh nhân chỉ bị cấm túc trong đạo trường của mình, không được nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì trong Hồng Hoang.

Đã nhân từ lắm rồi!

Thông thường mà nói, phàm là công đức thành Thánh nhân, sẽ đem thần hồn ký thác vào Thiên Đạo.

So với những kẻ đem chân linh ký thác trên Phong Thần Bảng, trở thành con rối của Thiên Đình thì có gì khác biệt đâu?

Cho nên Từ Loan Đao quyết định phải đi một con đường của riêng mình!

Một con đường lấy lực chứng đạo, không chịu bất kỳ sự khống chế nào, vô câu vô thúc!

Nếu để các Thánh nhân biết được pháp môn trong lòng Từ Loan Đao, nhất định sẽ xì mũi coi thường.

Mấy vị Thánh nhân vốn định đi con đường Trảm Tam Thi thành Thánh, kết quả cuối cùng đều thất bại, đành phải dựa vào công đức lập giáo mới thành Thánh nhân.

Từ Loan Đao lại muốn đi con đường lấy lực chứng đạo, chẳng khác nào kẻ si nói mộng, hão huyền!

Nhưng đó là đạo trong lòng hắn!

Đã đến thế giới này thì tuyệt đối không thể sống uổng phí một đời!

Sau khi mấy vị Thánh nhân bị Hồng Quân Đạo Tổ đưa đi, đám người Xiển Giáo và Tiệt Giáo còn lại đều ngơ ngác.

Hiện tại người chủ trì đã đi rồi, bọn họ phải làm sao đây?

Đám người Xiển Giáo trong lòng sớm đã đập loạn.

Người tinh mắt đều có thể nhìn ra, trận đại chiến này bên yếu thế chính là bọn họ, vì thế Thánh nhân lão gia nhà mình mới phải ra tay.

Nhưng hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị Hồng Quân Đạo Tổ đưa đi, chẳng lẽ bọn họ lại phải đối mặt với đồ đao của Tiệt Giáo sao!

Quả nhiên, trên tường thành, đám người Tiệt Giáo kia mỗi người đều lộ ra vẻ hưng phấn, nhìn đệ tử Xiển Giáo như nhìn cá thịt trên thớt!

Từ Loan Đao vung tay đại hống: "Nhị lang Tiệt Giáo!

Hiện tại là lúc cho đám người Xiển Giáo một bài học!

Để bọn chúng phải nhớ đời!" Lời Từ Loan Đao vừa dứt, người của Tiệt Giáo trực tiếp từ trên tường thành phi xuống, lao thẳng về phía không xa!

Đệ tử Xiển Giáo không còn tâm tư kháng cự, trực tiếp bỏ chạy thục mạng!

Nhất thời, cảnh tượng có thể nói là hỗn loạn không chịu nổi.

"Tất cả liệt thành trận hình cho ta, lần lượt rút lui, nếu không tất cả sẽ bị đệ tử Tiệt Giáo đánh chết!" Khương Tử Nha thấy cảnh này, không nhịn được gầm lên.

Nhưng lời nói chẳng có trọng lượng.

Bản thân thực lực Khương Tử Nha không mạnh, thậm chí không bằng một số đệ tử đời thứ ba xuất sắc.

Có lẽ trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn còn ở đây, có Thánh nhân chống lưng thì lời Khương Tử Nha còn có người nghe.

Còn bây giờ, ai nấy đều chỉ lo chạy thoát thân, đúng là binh bại như núi lở, làm gì có ai thèm để ý đến lời lão!

Chứng kiến cảnh này, Khương Tử Nha hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Chẳng lẽ một Xiển Giáo to lớn như vậy cuối cùng lại không thoát khỏi kết cục bị diệt môn sao?

Trong lòng lão hiện lên một tia bi lương, thân hoài Phi Hùng chi tướng, mệnh cách Thiên Xu thượng tướng thì đã sao?

Chung quy cũng không phải nhân vật chính của thiên địa này, thậm chí đến cả Thánh nhân lão gia của Xiển Giáo cũng chỉ là người ứng kiếp mà thôi.

"Tất cả đệ tử Xiển Giáo nghe lệnh!

Phàm kẻ nào vô cớ thối lui, trảm lập quyết!" "Phàm kẻ nào không tuân quân lệnh, trảm lập quyết!" Giữa lúc Khương Tử Nha đang tuyệt vọng, một giọng nói tựa như thiên lại đột nhiên vang lên.

Cùng lúc đó, chỉ thấy người nọ lập tức ra tay, dùng thủ đoạn lôi đình đánh chết vài đệ tử Xiển Giáo đang hoảng loạn chạy trốn.

Người này chính là Hữu Ngạn Tổ!

Quá mạnh mẽ!

Quá anh minh!

Người như vậy thiên sinh đã có khí chất lãnh đạo, có lẽ Xiển Giáo muốn hưng thịnh thật sự phải trông cậy vào vị này!

Ánh mắt Hữu Ngạn Tổ đột nhiên phóng tới trên người Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, đây quả thực là ánh mắt của cứu thế chủ!

"Tử Nha sư đệ, đệ cũng hiểu rõ binh pháp, quyền chỉ huy cuộc đại triệt thoái của Xiển Giáo ta giao cho đệ!" Đây gọi là tín nhiệm!

Tín nhiệm đấy!

Một bầu nhiệt huyết trong lòng Khương Tử Nha phút chốc bùng nổ!

"Tử Nha định không phụ sự kỳ vọng của sư huynh!" Khương Tử Nha lập tức ban bố từng đạo mệnh lệnh, đệ tử Xiển Giáo vốn đang hoảng loạn tột độ trong nháy mắt trở nên tỉnh nhiên hữu tự.

Chương 241

Đám người Tiệt Giáo vốn đang thừa thắng truy kích thấy cảnh này cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vốn tưởng Xiển Giáo sau lần này sĩ khí nhất định bị ảnh hưởng cực lớn, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy đã khôi phục lại tổ chức.

Trên mặt Từ Loan Đao cũng lộ ra một tia cười thầm.

Quả nhiên là đến lúc so đấu diễn kỹ rồi sao?

"Hữu Ngạn Tổ!

Ngươi phản bội Tiệt Giáo, đầu thân vào Xiển Giáo, thực sự đáng hận tột cùng!

Hôm nay tha ngươi không được!" Từ Loan Đao nộ hống một tiếng, trực tiếp công kích về phía quân Xiển Giáo.

Hắn vốn định cùng Ác thi của mình phối hợp diễn một màn.

Kết quả là, khi thấy Từ Loan Đao định ra tay với Hữu Ngạn Tổ, Khương Tử Nha lại là người đầu tiên không chịu!

Thân hình lão đột nhiên lóe lên, đứng chắn trước mặt Hữu Ngạn Tổ, nhìn Từ Loan Đao quát lớn: "Từ Loan Đao!

Ta biết thực lực ngươi phi thường cường đại, ta cũng kính trọng ngươi!

Nhưng nếu muốn ra tay với Hữu Ngạn Tổ sư huynh, trước tiên bước qua xác ta đã!" Từ Loan Đao tức khắc đứng hình.

Rõ ràng chỉ là diễn một vở kịch thôi mà, cái gã Khương Tử Nha này tự nhiên nhảy ra làm gì?

Khương Tử Nha hiện tại trong lòng hiểu rõ, Từ Loan Đao tuyệt đối sẽ không ra tay giết lão, vì trong tay lão còn có Phong Thần Bảng, hơn nữa người có mệnh cách Thiên Xu thượng tướng trong lượng kiếp Phong Thần thường sẽ không dễ dàng chết đi.

Lão mà chết thì ai chủ trì Phong Thần Bảng!

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến tâm trạng lão hoàn toàn sụp đổ.

"Khương Tử Nha, đã lâu không gặp nha!" Giọng nói đê tiện của Thân Công Báo đột nhiên truyền đến bên cạnh Từ Loan Đao.

Khương Tử Nha giật nảy mình, hoảng loạn nhìn Từ Loan Đao, ánh mắt rõ ràng là đang cầu xin!

Nhưng Từ Loan Đao đương nhiên không thèm để ý đến sự cầu xin khổ sở của lão, ngón tay búng nhẹ, một đạo Sát Lục Pháp Tắc tức khắc tiến vào cơ thể Khương Tử Nha, khiến sinh cơ toàn thân lão đứt đoạn!

Một luồng thần hồn của Khương Tử Nha bay lơ lửng, nhìn Thân Công Báo với vẻ mặt oán độc.

Nhưng đúng lúc đó, lão nhận ra trong tay gã Thân Công Báo kia đang cầm Đả Thần Tiên!

Thế là lão vội vàng độn thổ bỏ chạy, may mà phía xa có Hữu Ngạn Tổ và Tống Vu Yến tiếp ứng.

Thần hồn của lão cuối cùng cũng bình an vô sự được Hữu Ngạn Tổ thu lấy.

Từ Loan Đao gật đầu, nhìn Hữu Ngạn Tổ một cái rồi phi thân theo hướng khác!

Lúc này, Thân Công Báo đã thay thế Khương Tử Nha đứng trước Phong Thần Đài, vẻ mặt đầy tự tin!

Thân Công Báo đứng trên Phong Thần Đài, có thể nói là ý khí phong phát.

Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình trở thành người chủ trì đại kiếp Phong Thần!

Nhớ lại cuộc sống đen tối ở Xiển Giáo, so sánh với địa vị được tôn sùng ở Tiệt Giáo hiện tại, Thân Công Báo chỉ cảm thấy năm đó phản ra Xiển Giáo là một quyết định quá đỗi anh minh thần võ!

Nếu không gia nhập Tiệt Giáo, trong lượng kiếp này đừng nói là cầm Đả Thần Tiên, chỉ sợ sớm đã trở thành một tia chân linh trên Phong Thần Bảng rồi!

Lúc này hắn đứng trên Phong Thần Đài, nhìn Phong Thần Bảng đang không ngừng hấp thu vô số linh hồn của những người đã khuất.

Trong số những linh hồn đó, một bộ phận nhỏ lộ vẻ ưu lự, dường như đang lo lắng cho tương lai.

Nhưng phần lớn vong hồn lại hì hì ha ha, dường như chẳng hề bận tâm việc nhục thân đã tan biến, sau này chỉ có thể ký thác chân linh trên Phong Thần Bảng.

Mặc dù trong lòng rất đồng tình với những gã vô tâm vô phế này, nhưng Thân Công Báo nhớ tới nhiệm vụ Từ Loan Đao sư huynh giao phó nên không nói gì thêm, tĩnh lặng chờ đợi.

Lúc này bầu trời như bị nhuốm một tầng huyết sắc.

Khắp nơi đều là tử khí và mùi máu tanh.

Từ Loan Đao nhìn hết thảy xung quanh, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hắn biết, sau đại chiến hôm nay, lượng kiếp Phong Thần cuối cùng cũng kết thúc triệt để.

Những quân cờ hậu chiêu hắn bố trí thực ra chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Dần dần, đám người Xiển Giáo bị đánh đuổi.

Kẻ chạy trốn thì chạy trốn, kẻ đầu hàng thì đầu hàng.

Đương nhiên cũng có không ít kẻ bỏ chạy về phía Tây Phương Giáo.

Bởi vì hiện tại chạy về Côn Luân Sơn, Thánh nhân lão gia nhà mình cũng đã bị Hồng Quân Đạo Tổ hạ cấm lệnh, không thể ra tay!

Lúc này mà về Côn Luân, chẳng khác nào để mặc người ta sát lục?

Cho nên đại bộ phận cuối cùng chọn đến Tây Phương Giáo, hy vọng thực lực của mình có thể tìm được một chỗ đứng ở đó!

Đương nhiên cũng có không ít đệ tử Xiển Giáo dưới sự dẫn dắt của Hữu Ngạn Tổ đã trở về Côn Luân Sơn.

Những người này đa phần là các lão đệ tử trung thành với Xiển Giáo, đương nhiên cũng có vài tên là Thiện thi hoặc Ác thi của Từ Loan Đao.

Nguyên bản người Tiệt Giáo định thừa cơ xông lên tiêu diệt tận gốc Xiển Giáo.

Dù sao hiện tại tất cả Thánh nhân đều bị cấm túc, không được phép can thiệp vào sự vụ Hồng Hoang.

Cho nên đây tuyệt đối là thời cơ tốt nhất để nhất cử phúc diệt Xiển Giáo.

Nhưng ý định của chúng nhân cuối cùng bị Từ Loan Đao dập tắt.

"Tất cả đệ tử Tiệt Giáo nghe lệnh, đuổi người của Xiển Giáo về Côn Luân Sơn là được, không cần phải ra tay nữa." Lúc này các đệ tử Tiệt Giáo tuy có chút khó hiểu, nhưng sớm đã coi lời Từ Loan Đao

như khuôn vàng thước ngọc, nên đồng loạt ngừng truy kích.

Từ Loan Đao đi đến trước Phong Thần Đài, gật đầu trước nụ cười nịnh nọt của Thân Công Báo.

Trên Phong Thần Bảng, hắn có thể nhìn thấy vô số chân linh đang không ngừng di động.

Trong đó đủ loại biểu cảm, đúng là bức họa chúng sinh.

Nhiều nhất chính là những Thiện Ác thi mà hắn phái đi!

Gần như chiếm tới chín thành chín Phong Thần Bảng!

Nhìn cảnh này, khóe miệng Từ Loan Đao khẽ nhếch lên.

Thật không biết Hạo Thiên – người vốn mong chờ lượng kiếp Phong Thần từ lâu – sau khi biết được chân tướng Phong Thần Bảng thì trong lòng sẽ bi thôi đến mức nào!

Đây chính là thế giới Hồng Hoang!

Nếu không cẩn thận một chút, bị người khác tính kế thì cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi!

"Truyền lệnh thiên hạ!

Ba ngày sau tổ chức Phong Thần Đại Điển!

Do Thân Công Báo chủ trì!" Lời của Từ Loan Đao truyền xuống.

Với thực lực hiện tại, giọng nói của hắn gần như vang vọng khắp Hồng Hoang!

Nghe thấy mệnh lệnh này, tất cả đệ tử dù là Xiển Giáo hay Tiệt Giáo đều thở phào nhẹ nhõm.

Lượng kiếp Phong Thần hại người này cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Các phương thế lực đều có cơ hội thở dốc, ít nhất là có thể yên ổn

chờ đợi đại kiếp tiếp theo giáng lâm!

Đó chính là thủ đoạn Thiên Đạo chế hành thế giới này!

Chương 242

Lượng kiếp!

Từ Loan Đao nhìn lên bầu trời, trong lòng tràn đầy tự tin!

Đại kiếp tiếp theo, nếu không có gì bất ngờ thì chính là Tây Du đại kiếp.

Hắn có niềm tin, khi đại kiếp tiếp theo đến, hắn sẽ đột phá tầng gông xiềng cuối cùng, để sinh linh Hồng Hoang thấy được thế giới bên ngoài Thiên Ngoại! ...

Lúc này trên Thiên Cung.

Nơi đây vốn được xây dựng trên phế tích Thiên Đình của Yêu tộc.

Tuy trải qua nhiều năm nỗ lực của Hạo Thiên đã khôi phục được phần nào thịnh huống năm xưa, nhưng chung quy vẫn còn quạnh quẽ lắm.

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên cũng nghe được giọng nói của Từ Loan Đao.

Trong lòng gã lập tức hưng phấn!

Tuy gã không rõ tại sao Phong Thần Bảng cuối cùng lại rơi vào tay Tiệt Giáo, người phụ trách Phong Thần cũng đổi từ Khương Tử Nha thành Thân Công Báo.

Nhưng những điều đó không quan trọng!

Chỉ cần có thể mang thêm máu mới cho Thiên Đình, không để gã phải làm cái danh xưng cô gia quả nhân một mình, thì tất cả đều hoàn hảo.

Gã nhìn Lý Trường Canh trước mặt, đây là thủ hạ duy nhất của

gã.

Sau khi thành Thiên Đế, gã mới tìm được một kẻ tu luyện có thành tựu trong Nhân tộc đưa lên Thiên Cung, nên ngày thường có chuyện gì cũng đều thương nghị với lão.

"Ba ngày sau, bảo mấy tên Hoàng Cân Lực Sĩ của Thiên Cung dọn dẹp bát bộ Thiên Đình một chút, để chuẩn bị chỗ cho ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần ngày mai được sắc phong." Gã nói với Lý Trường Canh.

Lý Trường Canh gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Chỉ là lão cứ do dự, dường như có lời gì đó khó nói.

Thực tế, trong lòng Lý Trường Canh cũng hoảng lắm!

Tuy hiện tại Hạo Thiên có việc gì cũng thương lượng với lão, nhưng nếu có thêm nhiều chính thần như vậy gia nhập, e là sau này Hạo Thiên sẽ không còn tín nhiệm lão nữa?

Hạo Thiên dù tình thương có thấp nhưng nhìn biểu tình của Lý Trường Canh cũng lập tức hiểu ra.

Gã cười nói với Lý Trường Canh: "Yên tâm đi!

Trẫm không quên công lao của ngươi đâu!

Đợi chúng thần Thiên Đình quy vị, trẫm sẽ phong ngươi làm Thái Bạch Kim Tinh!

Để ngươi làm cận thần thân cận nhất bên cạnh trẫm thấy sao?" Nghe lời hứa của Hạo Thiên, mặt Lý Trường Canh lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Lão biết, chỉ cần ôm chặt cái đùi lớn Hạo Thiên này, địa vị sau này ở Thiên Đình hoàn toàn không cần lo lắng!

Vô số sinh linh trong toàn cõi Hồng Hoang đã trải qua ba ngày này

với tâm trạng mong đợi tột cùng.

Trong lòng họ đương nhiên hy vọng lượng kiếp Phong Thần mau chóng kết thúc, đồng thời cũng muốn biết vị trí của ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần trong bát bộ Thiên Đình sẽ được phân phối như thế nào!

Những người này cuối cùng lên Phong Thần Bảng tuy là làm công cho Thiên Đình, nhưng dù sao cũng là thần vị được thiên địa sắc phong danh chính ngôn thuận!

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ có không ít người nịnh bợ!

Trong sự mong đợi của vạn linh, ngày tổ chức Phong Thần Đại Điển cuối cùng cũng đến!

Không ít nhân vật có máu mặt trong Hồng Hoang đều tề tựu về đây để chứng kiến khoảnh khắc hiếm có này!

Địa điểm tổ chức vẫn là trước Phong Thần Đài.

Sau đại chiến, xác chết đã được dọn sạch, chỉ còn sát khí vương vãi xung quanh là vẫn có thể cảm nhận được.

"Lượng kiếp cuối cùng cũng kết thúc rồi, ta cứ trốn trong động phủ mãi không dám ra!

Nay nghe tin về Phong Thần Đại Điển mới dám xuất quan lần đầu!" "Ai mà chẳng thế!

Trong lượng kiếp này, những tiểu nhân vật như chúng ta không biết đã chết bao nhiêu!

Không biết bao nhiêu kẻ vô danh tiểu tốt đến cơ hội lên Phong Thần Bảng cũng không có." "Nhưng lượng kiếp dù sao cũng kết thúc rồi, nhìn Tiệt Giáo tổ chức đại điển thế này, xem ra người thắng cuối cùng là Tiệt Giáo nha!" ...

Những người có mặt tại hiện trường nhìn vẻ ý khí phong phát của người Tiệt Giáo đều không khỏi cảm thán.

Trước lượng kiếp, Tiệt Giáo đã là vạn tiên triều bái.

Giờ đây lại trực tiếp đánh bại Xiển Giáo, chẳng phải Tiệt Giáo sẽ độc bá Hồng Hoang sao?

Nhưng cũng có những kẻ hiểu rõ nội tình, họ biết rằng hiện tại thế giới Hồng Hoang không được phép có Thánh nhân tồn tại.

Thiên Đạo nhất định sẽ không để Tiệt Giáo độc chiếm thiên hạ đâu.

Cho nên, thời gian tới, ngày tháng của Tiệt Giáo chưa chắc đã dễ dàng gì!

Đúng lúc đó, vài đạo thân ảnh đột nhiên lóe lên!

Trên mặt họ đều mang theo nụ cười hòa ái, phàm là người nhìn thấy đều không nhịn được mà sinh lòng thiện cảm.

"Người của Tây Phương Giáo!" Trong đám người có kẻ kiến thức rộng rãi nhận ra, liền lên tiếng.

"Vị đại sư huynh cầm đầu Tây Phương Giáo kia dường như tên là Tạ Quan Hi!" "Tu vi của hắn thâm bất khả trắc, hơn nữa còn giống như Từ Loan Đao, đều lĩnh ngộ được Thời Gian Pháp Tắc!" Nghe xong, tất cả mọi người nhìn Tạ Quan Hi với ánh mắt kính nể.

Không ngờ gã này cũng lĩnh ngộ được Thời Gian Pháp Tắc!

Từ Loan Đao cũng đành chịu thôi!

Tạ Quan Hi vốn là Thiện thi của hắn, sở dĩ lặn lội đường xa tới tham gia Phong Thần Đại Điển là để diễn kịch!

Vở kịch này không phải diễn cho sinh linh Hồng Hoang xem, mà là diễn cho Thiên Đạo xem!

Trong thời đại Thánh nhân không xuất thế như hiện nay, gần như một nửa Tây Phương Giáo đều nằm trong tầm kiểm soát của Từ Loan Đao, nên Tạ Quan Hi đương nhiên trở thành người phát ngôn của Tây Phương Giáo.

Như vậy, cả Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo gần như đều nằm trong tay Từ Loan Đao.

Phía Xiển Giáo, ước chừng không bao lâu nữa Hữu Ngạn Tổ cũng sẽ chỉnh đốn xong xuôi, trở thành người đứng đầu.

Khi đó, cả ba đại tông môn đều nằm dưới sự kiểm soát thực tế của Từ Loan Đao, khí vận chi lực mà hắn nắm giữ chắc chắn sẽ vô cùng khủng khiếp.

Lúc ấy, được khí vận gia trì, xưng là Đại Đạo Chi Tử cũng không quá lời.

Thiên Đạo lấy gì đối kháng với hắn?

Khả năng diễn hóa Tam Thi vô hạn chính là điểm đáng sợ nhất!

Biết đâu cuối cùng cả Hồng Hoang này đều là của một mình Từ Loan Đao!

Cuối cùng, Hạo Thiên với tư cách là chủ nhân Thiên Đình cũng đã đến hiện trường.

Gã lạnh lùng chào hỏi Từ Loan Đao xong liền ngồi vào vị trí.

Dù bề ngoài tỏ vẻ vân đạm phong khinh, nhưng nội tâm gã sớm đã nổi sóng kình đào.

Không lâu nữa, Thiên Đình sẽ dần dần lớn mạnh!

Đợi mọi người đã đông đủ, Thân Công Báo cũng mặc một bộ đạo phục long trọng, ăn diện cực kỳ sặc sỡ.

Gã này chưa bao giờ bỏ qua cơ hội để ra oai, đặc biệt là trước mặt

tất cả sinh linh Hồng Hoang thế này.

Sau khi mở đầu bằng vô số lời vô nghĩa, cảm ơn từ Bàn Cổ đại thần đến Hồng Quân Đạo Tổ một lượt, gã cũng biết nhìn sắc mặt mà dành phần lớn lời tâng bốc cho Từ Loan Đao.

Mãi đến khi mọi người nghe phát chán, đại điển mới chính thức bắt đầu.

Chương 243

Chỉ thấy gã khẽ rúng tay, một cuộn danh sách tỏa ánh kim quang chói lọi lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Trên đó viết đầy các thần vị của bát bộ Thiên Đình với ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần.

Cùng lúc đó, vô số chân linh từ Phong Thần Đài bay xuống, lần lượt đứng trước mặt Thân Công Báo, tĩnh lặng chờ đợi sắc phong.

"Lôi Bộ chính thần..." Sau khi sắc phong bắt đầu, từng đạo chân linh lần lượt tiến lên thụ phong.

Khi đám người xung quanh nghe thấy những cái tên quen thuộc hoặc các chức vị quan trọng được phong, họ liền phát ra những tiếng kinh hô.

Chứng kiến cảnh này, Hạo Thiên đắc ý tột cùng.

Những người này khi còn sống thân phận có mạnh đến đâu thì sao?

Cuối cùng cũng rơi vào tay gã!

Quá trình sắc phong kéo dài tận nửa ngày, từ sáng sớm đến tận trưa mới kết thúc!

Như vậy, những người này chính thức thuộc về Thiên Đình, không còn liên quan gì đến Xiển Giáo hay Tiệt Giáo nữa!

Về phần Phong Thần Bảng, cuối cùng nó cũng được giao vào tay Hạo Thiên, để gã có thể trực tiếp kiềm chế những chân linh trên bảng!

Cầm lấy Phong Thần Bảng, trên mặt Hạo Thiên lộ rõ vẻ kích động và ngạo nghễ.

Có Phong Thần Bảng đồng nghĩa với việc thủ hạ của gã ngày càng nhiều, gã sẽ không còn là cô gia quả nhân nữa!

Địa vị của Thiên Đình chắc chắn sẽ được nâng cao cực lớn, không còn chỉ là cái danh nghĩa suông.

Ngay sau đó, tất cả mọi người, dù có danh tiếng hay không, đều lần lượt tiến đến trước mặt Hạo Thiên, hy vọng để lại ấn tượng tốt.

Lúc này Hạo Thiên vô cùng đắc ý, nhìn Thân Công Báo mà không biết nói gì.

Vốn dĩ nhân vật chính hôm nay phải là Thân Công Báo, kết quả cuối cùng lại thành Hạo Thiên.

Sau khi ứng phó xong với các lộ nhân mã, trong lòng Hạo Thiên cũng có phần nôn nóng.

"Cảm tạ chư vị đạo hữu!

Mười ngày sau Thiên Đình ta sẽ tổ chức đại tiệc Bàn Đào, khi đó hoan nghênh các vị tiên hữu!" Hạo Thiên mặt không đỏ tâm không loạn nói.

Cần biết rằng, Bàn Đào vốn thuộc sở hữu của Dao Trì Vương Mẫu!

Sau khi chào hỏi xong với mọi người, Hạo Thiên có chút thiếu kiên nhẫn nhìn đám tiên gia, lòng đầy hưng phấn.

Đúng lúc đó, một vị tiên gia tiến tới.

Người này là đệ tử Tiệt Giáo, tên là Tống Nhân Đầu.

Hạo Thiên có ấn tượng rất sâu sắc với gã này.

Thực lực gã không tệ, bản thân cũng có vài kiện pháp bảo uy lực cực lớn, trong đám đệ tử Tiệt Giáo lên bảng lần này, uy vọng của gã không nhỏ.

Hạo Thiên định coi gã là tâm phúc đại tướng!

Thấy gã chủ động tiến tới, mặt Hạo Thiên lộ ra nụ cười thiện chí.

"Lôi Bộ Thiên Tôn, không biết có chuyện gì?" Vị này sau khi phong thần chính là Lôi Bộ Đại Hóa Cảm Ứng Thiên Tôn, một vị chính thần của Lôi Bộ.

Tống Nhân Đầu tỏ vẻ do dự, dường như có lời muốn nói lại thôi.

Thấy cảnh này, mắt Hạo Thiên sáng lên.

Gã này chắc hẳn là có chuyện muốn cầu xin, nếu gã đáp ứng được thì chẳng phải gã sẽ nợ gã một ân tình sao?

Hạo Thiên lên tiếng trấn an: "Nếu có việc gì cứ việc nói, trẫm nhất định sẽ tìm mọi cách đáp ứng!" Tống Nhân Đầu không còn do dự, mở lời thỉnh cầu: "Bệ hạ cũng biết người Tiệt Giáo chúng thần vốn trọng tình cảm, nên hy vọng bệ hạ có thể cho thần một cơ hội để cáo biệt các sư huynh đệ Tiệt Giáo!" Nghe xong, Hạo Thiên không ngần ngại gật đầu.

Trong lòng gã biết rõ, Tiệt Giáo nổi danh trọng tình trọng nghĩa.

Cho nên gã cũng hạ quyết tâm, sau khi về Thiên Đình nhất định phải tín nhiệm đám người Tiệt Giáo này nhiều hơn.

Thấy Hạo Thiên gật đầu đồng ý, mặt Tống Nhân Đầu lộ vẻ hưng phấn, liền gọi đám người Tiệt Giáo được thụ phong lại gần để cáo biệt.

Sau khi trò chuyện với các sư huynh đệ một hồi, mỗi người đều cầm một chiếc nhẫn trở về.

Chứng kiến cảnh này, Hạo Thiên cảm động vô cùng.

Quả nhiên người Tiệt Giáo trọng tình cảm thật!

Lúc lâm biệt còn tặng quà kỷ niệm.

Tuy có thể thấy những chiếc nhẫn kia chỉ là pháp bảo chứa đồ phổ thông, nhưng đối với đám người Tiệt Giáo, nó chắc chắn có ý nghĩa kỷ niệm cực lớn!

Sau khi cáo biệt xong, Hạo Thiên dẫn mọi người tiến thẳng về Thiên Đình.

Tại Thiên Đình, Lý Trường Canh đã chuẩn bị mọi thứ chu toàn để đón tiếp!

Trên đường đi, Hạo Thiên tự tin giới thiệu tình hình Thiên Đình với mọi người, hy vọng họ sẽ nảy sinh cảm giác thuộc về nơi này.

Phải nói là mọi người đối với Hạo Thiên khá khách khí.

Hạo Thiên rất hài lòng, trong lòng biết rằng có lẽ điều này liên quan mật thiết đến việc gã nắm giữ Phong Thần Bảng, nhưng sự khách khí của chúng nhân vẫn khiến gã rất hưởng thụ, thỏa mãn lòng tự tôn tột độ.

Lên tới Thiên Đình, Hạo Thiên bày yến tiệc linh đình, đem tất cả những thứ như long can phượng tủy của Thiên Đình ra thiết đãi.

"Chư vị đã lên Thiên Đình của trẫm, sau này chúng ta là người một nhà, hy vọng mọi người có thể cùng nỗ lực vì sự phát triển của Thiên Đình!" Nói xong, Hạo Thiên nâng chén rượu uống cạn, đồng thời nở nụ cười với mọi người xung quanh.

Nhất thời không khí vô cùng dung hiệp.

Đợi đến khi mọi người đã ngà ngà say, Hạo Thiên không khỏi nhìn vào những chiếc nhẫn trên tay bọn Tống Nhân Đầu, bùi ngùi cảm thán: "Người ta đều nói đệ tử Tiệt Giáo trọng tình cảm, quả không sai, lúc lâm biệt còn tặng nhau nhẫn kỷ niệm." Hạo Thiên nói vậy là vì thấy người Tiệt Giáo đông đảo nên có ý lấy lòng.

Đó mới là mục đích chính.

Bọn Tống Nhân Đầu – vốn là Ác thi của Từ Loan Đao – nghe Hạo Thiên nói vậy suýt nữa thì phì cười!

Chỉ là bây giờ đã ở trên Thiên Đình nên không còn kiêng kỵ gì nhiều.

Gã lên tiếng: "Bệ hạ có điều không biết, đây không phải là nhẫn kỷ niệm phổ thông đâu, đây là vật bảo mệnh của chúng thần đấy!" Vật bảo mệnh?

Hạo Thiên ngơ ngác.

Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là nhẫn trữ vật phổ thông thôi mà!

Loại nhẫn phổ thông này nếu muốn luyện chế thì chẳng mất bao nhiêu thời gian để sản xuất hàng loạt!

Thứ này mà là vật bảo mệnh sao!

Sớm nghe nói đệ tử Tiệt Giáo đông đảo, linh bảo không đủ chia nên đám đệ tử này nghèo đến phát sợ, đến mức coi một chiếc nhẫn trữ vật cỏn con là pháp bảo bảo mệnh!

Nhưng suy nghĩ đó của Hạo Thiên không kéo dài được bao lâu.

Tống Nhân Đầu giải thích thêm: "Bên trong chứa nhục thân của thần, còn có cả hồn phách nữa." Nghe lời Tống Nhân Đầu, mặt Hạo Thiên bỗng chốc trắng bệch.

Gã dường như đã nghĩ tới một khả năng, nhưng trong lòng vẫn chưa dám chắc chắn.

"Bên trong chứa nhục thân và linh hồn của ngươi, chẳng lẽ chân linh của ngươi không ký thác trên Phong Thần Bảng sao?" Hạo Thiên run giọng hỏi.

Đám người Tiệt Giáo tức khắc cười lớn.

"Trên Phong Thần Bảng quả thực có chân linh của thần, thần cũng

đã thụ phong!

Chỉ là thần không phải chân linh phong thần, mà là nhục thân phong thần!" Tống Nhân Đầu nói xong liền từ trong nhẫn lấy ra nhục thân của mình, sau đó để chân linh dung nhập vào đó.

Các đệ tử Tiệt Giáo khác cũng làm theo!

Trong nháy mắt, gần như tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều nhục thân phong thần!

Chương 244

Cảnh tượng này khiến Hạo Thiên đờ người ra.

Đậu má cái gì thế này?

Đám người Tiệt Giáo này làm sao mà tính kế từng bước một, khiến Phong Thần Bảng gần như bị bọn chúng bao thầu hết rồi!

Tâm cơ thật đáng sợ!

Mặt Hạo Thiên lộ ra nụ cười khổ, như vậy đám người Tiệt Giáo này vốn đã đông thế mạnh, lại còn nhục thân phong thần thì sẽ rất ít bị Phong Thần Bảng chế ước.

Vậy phải đối phó với bọn chúng thế nào đây?

Dường như nhìn ra nỗi lo lắng của Hạo Thiên, Tống Nhân Đầu lại lên tiếng: "Bệ hạ thực ra cứ yên tâm, thần chọn nhục thân phong thần không phải để chiếm đoạt đại quyền Thiên Đình, thực ra chỉ là để tự bảo vệ mình thôi!" "Đệ tử Tiệt Giáo chúng thần nhất định sẽ phục tùng mệnh lệnh của ngài, cùng nỗ lực vì thương sinh thiên hạ!" Vẻ mặt Tống Nhân Đầu đầy nghĩa khí.

Những người được thụ phong này gần như toàn bộ là Thiện thi và Ác thi của Từ Loan Đao, nếu là đệ tử Tiệt Giáo khác, e rằng đã trực tiếp phản Hạo Thiên rồi.

Nhưng Từ Loan Đao hiểu rõ, Thiên Đình tuyệt đối không được phép có bất kỳ sai sót nào, nếu không sẽ là vấn đề lớn đối với thương sinh thiên hạ!

Hạo Thiên cũng không ngờ đám người Tiệt Giáo này lại dễ nói chuyện như vậy.

Trong lòng gã biết rõ, bọn chúng tính kế để thực hiện nhục thân

phong thần chắc chắn là có mưu đồ riêng.

Cộng thêm trước đó mâu thuẫn giữa gã và Từ Loan Đao cũng rất gay gắt, gã thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần ra tay liều chết với bọn chúng!

Không ngờ bọn chúng lại chủ động nhún nhường!

Tuy trong lòng vẫn còn nghi ngại, nhưng kết quả này đối với Hạo Thiên thực ra cũng không tệ.

Đám người Xiển Giáo lẻ tẻ nhìn cảnh này, trong lòng càng thêm muốn khóc mà không có nước mắt!

"Nhìn người ta kìa, Tiệt Giáo đối đãi đệ tử tốt biết bao!

Sớm biết thế này, thà gia nhập Tiệt Giáo ngay từ đầu còn hơn!" Không ít người Xiển Giáo bắt đầu xì xào bàn tán.

Hiện tại bọn họ ký thác chân linh trên Phong Thần Bảng, coi như là đoạn tuyệt con đường tu hành!

Còn người ta nhục thân phong thần, có nghĩa là có thể tiếp tục tu luyện để nâng cao thực lực.

Tuy thực lực tăng tiến hoàn toàn phải dựa vào tín ngưỡng và hương hỏa nhân gian, nhưng họ vẫn không khỏi sinh lòng đố kỵ.

Nhưng thế lực Xiển Giáo ở Thiên Đình quá ít ỏi nên đương nhiên không dám nói gì.

"Đã như vậy, trẫm sẽ không truy cứu tội nhục thân phong thần nữa, hy vọng sau này mọi người có thể đoàn kết nhất trí, cùng nỗ lực vì sự phát triển của Thiên Đình!" Hạo Thiên cũng biết người Tiệt Giáo đang cho gã một bậc thang để xuống, nên gã cũng không dại gì mà không nhận.

Thế là trong Thiên Đình lập tức khôi phục vẻ tường hòa. ...

Lúc này trên Kim Ngao Đảo.

Cảnh tượng càng thêm bận rộn.

Sau khi Phong Thần hoàn tất, lượng kiếp lần này có thể coi là kết thúc triệt để.

Lượng kiếp kết thúc cũng là lúc phân chia công đức, ai nấy đều vô cùng hưng phấn.

Chỉ là công đức Thiên Đạo ban xuống lại ít đến thảm hại, sau khi chia chác, mỗi người theo mức độ tham gia cũng chỉ được một chút xíu.

Nhưng đệ tử Tiệt Giáo thu hoạch khá phong phú, cơ bản nhờ vào chút công đức này mà thực lực bản thân đều được nâng cao rõ rệt.

Về phần Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, gần như không có công đức, càng đừng nói đến khí vận.

Rồi một ngày nọ, bầu trời Kim Ngao Đảo đột nhiên trở nên u ám, mọi người đều ngơ ngác.

Không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Các đệ tử vốn đang bế quan cũng lần lượt bước ra nhìn lên bầu trời.

Thiên địa uy áp đột nhiên biến hóa, gây ra động tĩnh cực lớn khiến ai nấy đều chú ý.

Thông Thiên Giáo Chủ đang bị cấm túc cũng đứng trong động phủ nhìn lên bầu trời, lòng đầy bất lực.

Đám mây đen kịt kia trông như diệt thế đại kiếp, khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Chỉ tiếc hiện tại lão không thể ra tay!

Nếu Tiệt Giáo thực sự gặp nguy cơ, lão cũng chỉ có thể đứng nhìn trân trân thôi.

Trong Kim Khuyết Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lộ vẻ hưng phấn, hướng mắt về phía Kim Ngao Đảo!

"Ha ha ha!

Đúng là báo ứng nhãn tiền!

Chắc hẳn trong lượng kiếp Phong Thần đã tạo quá nhiều sát nghiệp nên giờ mới bị Thiên Phạt giáng xuống!" Thấy người Tiệt Giáo đang gặp nguy hiểm mà Thông Thiên lại chỉ có thể đứng nhìn, trong lòng lão cảm thấy sướng khoái vô cùng!

Còn Lão Tử và Tây Phương nhị thích, tuy không quá vui mừng nhưng cũng ôm thái độ xem kịch hay.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lập tức khiến mọi người biến sắc!

Chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện vô số đạo kim quang, chói lòa đến mức người ta không mở nổi mắt!

Từng đạo kim quang vạn trượng xuyên thấu tầng tầng mây đen, rắc xuống mặt đất!

"Công... công đức kim quang!" Mọi người thấy cảnh này, lòng dạ tức khắc sôi sục!

Không phải họ chưa từng thấy công đức kim quang, nhưng nếu là công đức thông thường thì đã không kinh ngạc đến thế.

Đằng này công đức kim quang trước mắt lại quá đỗi nồng đậm, ngoài lúc các Thánh nhân lập giáo ra, chưa bao giờ họ thấy công đức nồng đậm như vậy!

"Chẳng lẽ...

đây là công đức của Tiệt Giáo sao!

Nhiều công đức thế này, thậm chí có thể đúc thành một vị Công Đức Thánh nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy cảnh này, mặt mũi trắng bệch!

Không ngờ Tiệt Giáo lại có đại tạo hóa như vậy!

Thiên Đạo làm vậy có phải là quá thiên vị không!

Xiển Giáo cũng là giáo phái ứng kiếp, vậy mà tại sao chỉ có chút công đức lẻ tẻ.

Còn đệ tử Tiệt Giáo, mỗi người đều có công đức phong hậu.

Hiện tại Thiên Đạo còn ban xuống nhiều công đức thế này cho Tiệt Giáo, rõ ràng là Tiệt Giáo sắp đại hưng rồi!

Nghĩ đến đây, lão không khỏi nhìn về phía Hữu Ngạn Tổ bên cạnh mình.

Sau khi thoát chết từ tay Tiệt Giáo, Hữu Ngạn Tổ bắt đầu phấn phát đồ cường, tốc độ tu vi tăng vọt!

Đồng thời cũng không ngừng chỉ điểm môn hạ đệ tử tu luyện, đã sớm trở thành đại sư huynh trong lòng mọi người!

Đến cả linh hồn Khương Tử Nha cũng được cứu về, sau đó tìm mọi cách trọng tố nhục thân để lão hồi sinh.

Vì thế hiện tại Khương Tử Nha đối với Hữu Ngạn Tổ kính trọng như thần minh, có lẽ sự kính sợ của lão đối với vị này còn nhiều hơn cả Thánh nhân.

Hy vọng Xiển Giáo dưới sự dẫn dắt của Hữu Ngạn Tổ có thể từ từ phục hưng! ...

Lúc này trên Kim Ngao Đảo, mọi người đều ngửa mặt nhìn trời.

Họ cũng không ngờ Tiệt Giáo lại đột nhiên nhận được nhiều công đức đến vậy.

Chương 245

Mọi người nhìn nhau, hỏi xem ai là người dẫn động nhiều công đức thế này.

Nhưng đáng tiếc, không ai cảm thấy có sự hô ứng giữa bản thân và công đức trên trời.

Cứ như thể chúng tự nhiên xuất hiện vậy!

"Công đức nồng đậm thế này, rốt cuộc là của ai!" "Ta chẳng thấy có phản ứng gì với công đức cả, xem ra không phải của chúng ta rồi." "Ta đoán chắc là của mấy vị sư huynh đã có đóng góp lớn trong lượng kiếp Phong Thần." Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Đang lúc chúng nhân suy đoán, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, rồi lao thẳng lên không trung!

Từ Loan Đao!

Thấy bóng người đó, mọi người đều lộ vẻ hiểu ra.

Nếu là Từ Loan Đao thì không có gì phải bàn cãi.

Bởi biểu hiện của hắn trong đại kiếp lần này ai nấy đều thấy rõ.

Chỉ là, số công đức còn lại không biết là của vị sư huynh nào.

Nhưng đợi mãi cũng không thấy ai đứng ra nữa.

Những đạo công đức kim quang kia sau khi thấy Từ Loan Đao thì như thấy chủ nhân, điên cuồng lao về phía hắn!

Từ Loan Đao lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn tính kế trong lượng kiếp chẳng qua chỉ để thu hoạch khí vận mà thôi, chứ với công đức kim quang thì hắn chẳng mấy hứng thú.

Số công đức khổng lồ này đủ để hắn thành Thánh, nhưng Từ Loan Đao chưa bao giờ định đi theo con đường công đức thành Thánh.

Cho nên hắn thở dài, nhưng cũng không thể để đống công đức này lãng phí được.

Bất đắc dĩ, hắn lấy tất cả công đức linh bảo ra, định dùng số công đức này để tế luyện chúng một phen.

Hắn không chú ý rằng, đệ tử Tiệt Giáo xung quanh ai nấy đều há hốc mồm, dường như vừa thấy một cảnh tượng không thể tin nổi!

Ai mà tin được, bao nhiêu công đức thế kia đều là của một mình Từ Loan Đao!

Sư huynh nhà mình đúng là bận rộn vì Phong Thần, nhưng cũng không đến mức được ông trời ưu ái đến vậy chứ!

Nếu số công đức này đều là của Từ Loan Đao, chỉ sợ thiên địa sắp xuất hiện thêm một vị Thánh nhân rồi!

Toàn bộ Tiệt Giáo nhìn Từ Loan Đao với ánh mắt sùng kính.

Đây mới chính là cột trụ của Tiệt Giáo!

Nếu Từ Loan Đao có thể nhân cơ hội này thành Thánh, thì trong lúc các Thánh nhân khác bị cấm túc, Tiệt Giáo chẳng phải là vô địch thiên hạ sao!

Trên Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ thấy cảnh này cũng vô cùng ngạc nhiên, rồi trên mặt lộ rõ vẻ cuồng hỉ!

Ai mà ngờ được Tiệt Giáo sẽ có vị Thánh nhân thứ hai!

Hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của lão!

Cảm giác thành tựu dâng trào!

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến mặt lão sa sầm lại.

Chỉ thấy Từ Loan Đao đang đứng giữa không trung, trở thành tâm điểm của vạn chúng chú mục!

Vậy mà hắn lại không chọn hấp thu công đức, mà lại lấy linh bảo ra để tế luyện!

Đúng là phí của trời!

Nhìn cảnh này, nếu không phải đang bị cấm túc trong Bích Du Cung, lão chắc chắn sẽ lao ra bắt Từ Loan Đao phải hấp thu hết đống công đức đó!

Như thế Tiệt Giáo sẽ có hai vị Thánh nhân!

Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng vỗ trán, thở dài bất lực.

Lão hiểu rõ tính cách của tên đệ tử này, một khi đã quyết định thì không ai thay đổi được.

Hơn nữa lúc này lão cũng không thể can thiệp, nên càng không có cách nào làm hắn đổi ý.

Chỉ là lão cũng có chút hiếu kỳ.

Từ Loan Đao đã làm gì mà sau lượng kiếp Thiên Đạo không phát công đức ngay, lại phải đợi một thời gian dài như vậy mới ban xuống.

...

Thấy Từ Loan Đao một mình đối mặt với bấy nhiêu công đức, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Chẳng lẽ Tiệt Giáo sắp có thêm một vị Thánh nhân?

Nếu vậy thì tốc độ tu luyện của Hữu Ngạn Tổ có nhanh đến mấy thì đã sao?

Chẳng lẽ có thể thành Thánh trong thời gian ngắn thế được ư?

Nhưng khi thấy Từ Loan Đao không dung nhập công đức vào cơ

thể để khai mở đạo lộ, mà chỉ dùng để tế luyện linh bảo, mặt lão lập tức lộ vẻ giễu cợt.

"Đúng là vô tri không sợ súng!

Chẳng lẽ gã này khinh thường công đức thành Thánh nên mới cao ngạo từ chối sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy gã này quá đỗi tự cao tự đại!

Lúc này Từ Loan Đao chẳng thèm để ý đến suy nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu biết chắc hắn cũng chẳng quan tâm.

Đạo của hắn, đâu phải kẻ khác nói vài câu là định đoạt được!

Sau khi tế luyện hết thảy linh bảo, Từ Loan Đao cảm thấy đã hòm hòm, nhưng trong tay vẫn còn dư khá nhiều công đức.

Vạn phần bất đắc dĩ, hắn đành dùng Hỗn Độn Châu thu hết lại.

Thứ này biết đâu sau này lại có lúc dùng đến. ...

Vài ngày trôi qua nhanh chóng.

Đối với những kẻ tu luyện thường xuyên bế quan hàng ngàn hàng vạn năm thì đây chỉ là cái búng tay.

Một ngày nọ, cũng là ngày Hạo Thiên đã hứa với mọi người sẽ tổ chức đại tiệc Bàn Đào.

Dao Trì Vương Mẫu đang vô cùng phẫn nộ!

Mãi đến hôm qua bà mới biết hôm nay gã sẽ tổ chức tiệc Bàn Đào!

Hơn nữa, trước đó gã hoàn toàn không hề thương lượng gì với bà!

"Bàn Đào thụ là một trong mười đại tiên thiên linh căn, đâu có đạo lý tùy tiện mở tiệc như vậy!" Dao Trì Vương Mẫu nhìn Hạo Thiên, giận dữ quát.

Nhưng sắc mặt Hạo Thiên vẫn không hề lay chuyển.

“Cũng không nhất định phải dùng tới tiên thiên linh căn đó, chẳng phải từ nó chúng ta đã bồi dục ra không ít chủng loại khác sao?” “Ta không yêu cầu nàng phải mang Bàn Đào từ tiên thiên linh căn ra, chỉ cần lấy một ít từ vườn Bàn Đào là được rồi!” Hạo Thiên lạnh lùng nói với Dao Trì Vương Mẫu.

Theo gã thấy, để chuẩn bị cho lượng kiếp Phong Thần này gã đã phải lao tâm khổ tứ, chạy vạy khắp nơi.

Tất cả là để Thiên Đình mạnh mẽ hơn.

Còn Dao Trì Vương Mẫu đã làm được gì?

Chẳng qua chỉ là lúc gã suýt bị Từ Loan Đao giết thì ra mặt cứu mạng mà thôi!

Chỉ với chút công đức đó mà muốn cùng gã cai trị Thiên Đình sao?

Đúng là si tâm vọng tưởng!

Chương 246

Hiện tại là lúc Thiên Đình mới thành lập, là cơ hội tốt để quảng kết lương duyên!

Bất kể thế nào, tiệc Bàn Đào lần này nhất định phải được tổ chức!

Một khi tiệc Bàn Đào diễn ra thành công, nó sẽ là trợ lực cực lớn cho sự phát triển của Thiên Đình sau này!

"Hừ, ta chẳng hứng thú gì với cái Thiên Đình đó của ngươi cả, muốn giao hảo với những kẻ trong Hồng Hoang thì ngươi cứ mang cái cảnh Hạo Thiên của ngươi ra mà tặng!" "Bàn Đào trong vườn tuy không quá quý giá, nhưng đó cũng là do ta vất vả bồi dục ra!

Đừng có mà mơ tưởng!" Lời của Dao Trì Vương Mẫu khiến Hạo Thiên thực sự nổi giận.

"Dù sao lời trẫm đã nói ra rồi, đến lúc đó vạn tiên tới mà không có Bàn Đào, trẫm xem nàng ăn nói thế nào!" Nói xong, gã phất tay áo bỏ đi, mặt đầy nộ hỏa!

Nhìn bóng lưng Hạo Thiên khuất dần, Dao Trì cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Gã này thực sự ngày càng quá đáng!

Lúc này Dao Trì chợt nhớ tới một thân phận khác của mình.

Trước đó bà từng hứa với Từ Loan Đao sẽ phục vụ cho Tiệt Giáo một thời gian.

Hiện tại Phong Thần vừa kết thúc, Hạo Thiên lại nắm trong tay vô số chính thần.

Với thực lực của bà, e là không đối phó nổi Hạo Thiên hiện nay,

chẳng lẽ thực sự phải nhờ đến sức mạnh của Tiệt Giáo sao? ...

Lúc này Hạo Thiên không hề hay biết suy nghĩ trong lòng Dao Trì Vương Mẫu.

Gã đang hớn hở tiếp đón các nhân vật từ các thế lực lớn trong Hồng Hoang.

Trong lòng gã cảm thấy vô cùng ý khí phong phát!

Ngay cả Thường Nga vốn cư ngụ sâu trong Quảng Hàn Cung cũng bị gã gọi ra múa cho tân khách xem.

Nhất thời không khí rất vui vẻ.

Những người tham dự cũng có cái nhìn rõ ràng hơn về thực lực Thiên Đình.

Phải thừa nhận rằng, Thiên Đình sau lượng kiếp Phong Thần đã khác xưa rồi!

Không nói gì khác, chỉ riêng bát bộ Thiên Đình với ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần gần như toàn là tinh anh của Xiển Giáo và Tiệt Giáo trước kia.

Mọi người đều hiểu rõ, tuy những người này chỉ còn lại chân linh trên bảng, nhưng họ vẫn vô cùng mạnh mẽ!

Cho nên hiện tại mọi người đều dành cho Thiên Đình sự kính trọng nhất định.

Đúng lúc đó, ai nấy đều cảm thấy một luồng uy thế cường đại bao trùm lấy tâm trí.

Luồng khí tức này tuyệt đối vượt xa cảnh giới Thánh nhân thông thường!

Mọi người hít sâu một hơi khí lạnh, không ngờ lại có cường giả như vậy nể mặt Hạo Thiên mà tới tham dự tiệc Bàn Đào!

Chúng nhân ngước mắt nhìn lên, người tới không ai khác chính là Từ Loan Đao!

Sự xuất hiện của Từ Loan Đao lập tức gây ra sự xáo trộn lớn, Hạo Thiên ở phía xa cũng nhìn thấy.

Mặt gã tức khắc tái mét.

Phải biết rằng, dù người khác không rõ nhưng gã thì biết.

Trong lượng kiếp này, phàm là người của Tiệt Giáo lên bảng đều là nhục thân phong thần.

Từ Loan Đao lại là nhân vật biểu tượng của Tiệt Giáo!

Huống hồ gã và Từ Loan Đao còn có thù oán không nhỏ.

Nếu mâu thuẫn giữa hai người lại bùng phát, Từ Loan Đao chỉ cần một tiếng hô, đám người Tiệt Giáo kia mà phản hết thì gã biết làm sao?

Nghĩ đến đây, mặt Hạo Thiên càng thêm khó coi.

Nhưng vì đại tiệc đã tổ chức rồi nên dù Từ Loan Đao có đến vì việc gì, gã cũng phải ra mặt.

"Không biết Từ đạo hữu tới, trẫm thất lễ quá!" Hiện tại thân phận của Hạo Thiên đại diện cho Thiên Đình, nên gã đương nhiên sẽ không làm những việc thấp hèn trước mặt Từ Loan Đao.

Nghe Hạo Thiên nói, Từ Loan Đao khẽ mỉm cười, gật đầu rồi chính thức nhập tọa.

Không ai chú ý, sau khi ngồi xuống, Từ Loan Đao khẽ phất tay, một tia huyết mang nhỏ xíu xuất hiện trong tay hắn.

Nhân lúc hỗn loạn, tia huyết mang đó biến hóa thành hình dáng của Văn Đạo Nhân!

Từ Loan Đao mỉm cười.

Văn Đạo Nhân không hổ là lão quái vật từ thời thượng cổ, thủ đoạn ẩn nấp đúng là bậc nhất!

Suốt thời gian dài như vậy mà không bị Hạo Thiên phát hiện!

Đúng vậy!

Văn Đạo Nhân đã bám trên người Hạo Thiên từ lâu, vừa không ngừng hút tinh huyết, vừa thám thính tin tức cho Từ Loan Đao.

Từ khi Từ Loan Đao đoạt Thí Thần Thương từ tay Hạo Thiên, hắn biết gã sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nên lúc thả gã đi, hắn đã để Văn Đạo Nhân hóa thành huyết mang lẻn vào cơ thể gã.

Trước đó hắn đã nhận được tin từ Văn Đạo Nhân.

Đại tiệc Bàn Đào lần này vốn chưa hề thương lượng xong với Dao Trì Vương Mẫu!

Thế là Từ Loan Đao chẳng nói chẳng rằng, phi thẳng lên Thiên Cung.

Hắn biết, đến lúc Dao Trì Vương Mẫu không chịu đưa Bàn Đào ra, mâu thuẫn giữa hai bên sẽ bùng nổ.

Hạo Thiên chắc chắn không muốn mất mặt trước vô số tu sĩ thiên hạ.

Nên gã nhất định sẽ ép Dao Trì Vương Mẫu phải giao Bàn Đào ra!

Đối với Từ Loan Đao, đây quả là một vở kịch hay!

Quả nhiên!

Theo thời gian, mặt Hạo Thiên dần lộ vẻ nôn nóng.

Gã biết tính của Dao Trì Vương Mẫu, bà sẽ không dễ dàng khuất

phục gã.

Huống chi trước đó gã đã được bà cứu mạng, lúc ấy bà còn nói thẳng là từ nay về sau không còn quan hệ gì với gã nữa.

Lúc này, không ít tân khách cũng bắt đầu nảy sinh nghi ngờ.

Chẳng lẽ tiệc Bàn Đào này là giả sao?

Nói thật, họ cũng biết Bàn Đào thụ là tiên thiên linh căn, quả thực của nó không dễ gì được nếm.

Cùng lắm cũng chỉ là loại bàn đào được nhân giống từ cây mẹ mà thôi.

Nhưng đối với họ, bấy nhiêu đó vẫn có sức hấp dẫn cực lớn.

Mười người ở đây thì hết tám chín người là tới vì lời hứa về Bàn Đào của Hạo Thiên.

Thấy mọi người có vẻ sốt ruột, Hạo Thiên biết không thể trì hoãn thêm được nữa.

Gã vội vàng gọi Lý Trường Canh tới.

"Mau bảo Dao Trì mở vườn Bàn Đào ra!

Chọn những quả đẹp nhất mà hái!" Lý Trường Canh nghe lệnh mà lòng đầy lo sợ.

Chương 247

Bảo lão đi tìm Dao Trì Vương Mẫu?

Chẳng khác nào bảo lão đi nộp mạng!

Nhưng lão cũng không thể từ chối, vì lão và Hạo Thiên giờ đã là châu chấu trên cùng một sợi dây rồi.

Nếu tiệc lần này không có Bàn Đào, chẳng khác nào Hạo Thiên lừa gạt cả giới tu sĩ Hồng Hoang, nên dù muốn hay không, lão cũng phải lấy được Bàn Đào!

Thế là lão đánh bạo bay về phía Dao Trì Vương Mẫu.

Từ Loan Đao nhìn cảnh đó, trên mặt lộ nụ cười hóng hớt.

Trên Thiên Cung, cảnh ca múa vẫn tấp nập.

Đủ loại long can phượng tủy, quỳnh tương ngọc dịch đều có đủ cho mọi người thưởng thức.

Ai nấy đều lộ vẻ hưng phấn, nhưng trong lòng họ vẫn thầm mong đợi, vì họ biết rằng những thứ này không phải là nhân vật chính của buổi tiệc.

Nhân vật chính chính là Bàn Đào!

Đối với loại tiên thiên linh căn trong truyền thuyết, chỉ cần ăn một miếng là có được tu vi vô hạn, mọi người đương nhiên vô cùng kỳ vọng!

Hạo Thiên thấy vậy liền siết chặt nắm tay.

Bất kể thế nào, hôm nay gã cũng phải tổ chức đại tiệc này cho ổn thỏa.

Nếu không, gã sẽ mang tiếng lừa gạt cả Hồng Hoang, lúc đó sẽ trở

thành chuột chạy qua đường bị người người đòi đánh!

Gã không muốn thấy cảnh đó.

Nên Hạo Thiên đặt hết hy vọng vào Lý Trường Canh, mong lão có thể giúp gã lấy được Bàn Đào.

Dù sao Lý Trường Canh cũng đã tu luyện ở nhân gian nhiều năm, rất thông thạo nhân tình thế thái.

Để lão đi giao thiệp với Dao Trì Vương Mẫu chắc chắn sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Nhưng đúng lúc đó...

"Oanh!" Từ cung điện phía xa đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn!

Ngay sau đó một bóng người bị đánh bay ra, vẽ một đường vòng cung trên không trung rồi rơi bịch xuống trước Lăng Tiêu Điện!

Sắc mặt Hạo Thiên lập tức biến đổi.

Bởi gã thấy rõ, người bị đánh bay chính là Lý Trường Canh!

Hiển nhiên là đến cuối cùng, Dao Trì vẫn không thèm nể mặt gã!

"Bàn Đào là do ta vất vả bồi dục, tên Hạo Thiên kia lấy quyền gì mà không được ta đồng ý đã tự tiện tổ chức đại tiệc Bàn Đào!" Một giọng nói nữ thanh tao nhưng đầy giận dữ truyền đến từ phía sau đại điện.

Thân hình Dao Trì Vương Mẫu xuất hiện tại Lăng Tiêu Bảo Điện, gây ra một trận xôn xao!

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Dao Trì và Hạo Thiên.

Chẳng phải hai người họ năm xưa đều là đồng nam đồng nữ dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Theo lý mà nói quan hệ phải rất tốt, sao Dao Trì Vương Mẫu lại

đột nhiên nổi giận như vậy.

Lúc này mặt Hạo Thiên đỏ bừng lên.

Trước mặt bao nhiêu tu sĩ thiên hạ, Dao Trì Vương Mẫu lại làm gã nhục nhã như vậy, thực sự là không thể nhịn nổi!

"Dao Trì, nàng đừng có quá đáng, trước mặt bao nhiêu đạo hữu thiên hạ, chẳng lẽ nàng thực sự không chịu đưa Bàn Đào ra sao?" Hạo Thiên cũng không vừa mà gắt lại!

Trước bao nhiêu tu sĩ thế này, gã không thể để mất mặt được!

Nếu thực sự không xong, gã hoàn toàn có thể dùng thủ đoạn cứng rắn ép Dao Trì phải tuân phục.

Xét về tu vi thì hai người ngang nhau, nhưng Dao Trì đã tặng Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho Từ Loan Đao rồi.

Thiếu đi linh bảo hộ thân, Dao Trì chưa chắc đã là đối thủ của Hạo Thiên!

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạo Thiên thoáng hiện lên một tia điên cuồng!

Hơn nữa giờ gã không còn đơn độc, gã đang tọa trấn Thiên Đình với ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần.

Với thế lực mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ không trấn áp nổi Dao Trì sao!

Nên gã chẳng lo Dao Trì sẽ trở mặt.

Thực tế đúng như gã dự đoán.

Hiện tại Dao Trì Vương Mẫu tuy mặt đầy giận dữ nhưng trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Bà biết với thực lực của mình e là không đấu lại Hạo Thiên.

Trong lúc hoảng loạn tột độ, ánh mắt bà chợt dừng lại ở một người trong đám đông.

Người đó điềm tĩnh nội liễm, nhưng toàn thân lại toát ra một khí tức siêu nhiên, dường như tách biệt hoàn toàn với thế giới này!

Người đó chính là Từ Loan Đao!

Lúc trước bà đã hứa sẽ phục vụ cho Tiệt Giáo.

Nhưng đối mặt với cục diện này, không biết hắn có ra tay giúp đỡ không, vì ai cũng thấy Hạo Thiên đang chiếm ưu thế.

Thêm nữa Từ Loan Đao cũng đại diện cho lợi ích của Tiệt Giáo, chắc gã sẽ không vì bà mà đắc tội Thiên Đình đâu.

Nên bà chỉ đành cười khổ một tiếng, rồi nhìn Hạo Thiên với ánh mắt quyết tuyệt.

"Muốn lấy Bàn Đào, trừ phi bước qua xác ta, nếu không đừng hòng có lấy một hạt đào!" Bùng nổ rồi!

Nhất thời cả Thiên Cung xôn xao hẳn lên!

Không ngờ hôm nay tới Thiên Đình lại được xem cảnh Vương Mẫu và Hạo Thiên quyết liệt với nhau!

Đúng là không uổng công tới đây một chuyến!

Nghĩ vậy, đám đông đều lộ vẻ hưng phấn.

Nhưng đồng thời họ cũng thấy bực bội với Hạo Thiên.

Rõ ràng chưa thương lượng xong với Dao Trì mà đã tự tác chủ trương mời họ tới.

Chẳng lẽ định cho họ leo cây sao?

"Ta thấy nàng muốn chết thật rồi!" Hạo Thiên lúc này cũng điên tiết.

Chỉ thấy gã lấy ra một chiếc gương tỏa ánh kim quang chói lọi.

Trên đó ẩn chứa uy thế vô thượng, những phù văn thần bí không ngừng lưu chuyển.

Đó chính là bản mệnh linh bảo của gã, Hạo Thiên Cảnh!

Đột nhiên, khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong bùng nổ, một luồng áp lực vô thượng bao trùm lấy tâm trí mọi người.

Lúc này tại Lăng Tiêu Bảo Điện, ai nấy đều im như thóc!

Bây giờ họ mới nhận ra, tuy Hạo Thiên ít khi ra tay nhưng gã dù sao cũng là đồng tử năm xưa của Đạo Tổ.

Thực lực vô cùng đáng sợ.

Gã mời họ tới không phải vì họ mạnh, mà là để khoe cơ bắp của Thiên Đình.

Lúc này mọi người đều quăng cái gọi là Bàn Đào ra sau đầu, cẩn thận nhìn Hạo Thiên, sợ gã nổi hứng lên là giết sạch cả lũ tại đây.

Chương 248

Thậm chí không ít người còn quay sang giúp Hạo Thiên nói đỡ.

"Dao Trì Vương Mẫu, người làm vậy là không đúng rồi, đã cùng Hạo Thiên cai quản Thiên Đình thì phải lấy Thiên Đình làm trọng chứ!" "Đúng vậy, đúng vậy, chẳng phải chỉ là mấy quả đào thôi sao?

Đâu cần phải nhỏ mọn như thế?" "Xin Vương Mẫu hãy suy nghĩ lại, đừng vì mấy quả đào mà làm mất hòa khí." Những kẻ này vừa khuyên bảo Vương Mẫu vừa đưa ánh mắt nịnh bợ nhìn Hạo Thiên.

Nhất thời, Dao Trì Vương Mẫu bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Mặt bà đỏ bừng vì uất ức.

Chuyện này rơi vào ai mà chẳng tức?

Tại sao công sức bồi dục Bàn Đào của bà lại phải đem ra cho không những kẻ này?

Rồi ân tình đó lại thuộc về Hạo Thiên?

Hạo Thiên rõ ràng là lấy đồ của bà để làm ơn cho thiên hạ, hạng người này thực sự là hèn hạ tột cùng.

"Cái gã này cũng thật quá quắt, biết chừng mực chút đi!" Giữa lúc mọi người đều đứng về phía đối lập với Dao Trì Vương Mẫu, một giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Ánh mắt Dao Trì Vương Mẫu chợt lóe sáng, nàng nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy Từ Loan Đao đang đứng giữa đám đông với thần sắc lạnh băng nhìn chằm chằm Hạo Thiên, trên mặt không chút biểu cảm.

Đám tu sĩ vây xem xung quanh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Không ai nghĩ tới Từ Loan Đao lại chủ động nhúng tay vào chuyện này.

Nên biết Tiệt giáo hiện nay đã không còn như xưa.

Sau Phong Thần lượng kiếp, tuy đệ tử Tiệt giáo thương vong không ít nhưng cuối cùng vẫn giành được thắng lợi.

Hiện tại Hồng Hoang gần như hình thành cục diện Tiệt giáo nhất gia độc đại, Thiên Đạo định sẵn sẽ không cho phép tình hình này kéo dài.

Trong mắt mọi người, việc Thiên đình quật khởi chính là để Thiên Đạo chế hành Tiệt giáo.

Giờ đây Từ Loan Đao lại can thiệp vào mâu thuẫn giữa Dao Trì và Hạo Thiên, khiến ai nấy đều phải suy ngẫm sâu xa.

Thấy Từ Loan Đao ra mặt, trong lòng Dao Trì dâng lên sự cảm kích vô hạn, ánh mắt thậm chí còn lộ ra một tia thần sắc mập mờ khó tả.

Nàng vạn vạn không ngờ vào thời khắc nguy cơ này, hắn lại đứng ra bảo vệ nàng.

Trái ngược hoàn toàn với Dao Trì, sắc mặt Hạo Thiên lúc này đại biến, gã nhìn Từ Loan Đao với vẻ kinh hoàng thất thố.

Đừng nhìn bề ngoài gã phong quang vô lượng, dù sao Phong Thần lượng kiếp vừa kết thúc, chúng thần quy vị, Thiên đình thực lực hùng hậu, nhưng trong lòng gã hiểu rõ nhất: đám thủ hạ đại bộ phận đều là đệ tử Tiệt giáo!

Quan trọng nhất là đám người kia đều là nhục thân phong thần!

Thế nên bọn họ căn bản không chịu chế ước, chỉ cần Từ Loan

Đao ra lệnh một tiếng, có khi bọn họ sẽ quay xe đánh ngược lại gã ngay.

Nếu hỏi Hạo Thiên sợ ai nhất, chắc chắn đó là Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao mặt lạnh như tiền nhìn Hạo Thiên.

Trong lòng hắn ghét nhất loại gia hỏa mượn hoa hiến Phật, làm thuận thủy nhân tình này.

Kiếp trước hắn đã thấy quá nhiều kẻ đạo đức giả như vậy, lấy nhân tình của người khác để làm việc cho mình.

Thấy Dao Trì bị ép đến mức đó, hắn rốt cuộc quyết định xuất thủ.

"Từ Loan Đao đạo hữu, xin đừng can thiệp, đây là sự vụ nội bộ của Thiên đình ta, hết thảy giao cho trẫm xử lý!" Hạo Thiên nghiêm túc nói.

Trong lòng thì sợ hãi nhưng ngoài mặt tuyệt đối không thể lộ ra, nếu không mặt mũi Đế quân để đâu cho hết?

"Sự vụ nội bộ Thiên đình?" Từ Loan Đao nghe vậy liền nở nụ cười khinh miệt.

"Ai nói Dao Trì là người của Thiên đình?

Nàng sớm đã gia nhập Tiệt giáo của ta.

Đã bị khinh thường như vậy, chẳng lẽ bảo ta khoanh tay đứng nhìn?" Lời của Từ Loan Đao vừa thốt ra đã gây nên một trận sóng gió kinh hoàng.

Dao Trì là người của Tiệt giáo!

Tin tức này chấn động đến mức không gì sánh kịp!

Người mộng bức nhất chính là đương sự Hạo Thiên.

Gã căn bản không biết Dao Trì từ lúc nào đã cấu kết một giuộc với

Tiệt giáo.

Ngoài phẫn nộ, trong lòng gã còn có nhiều hơn là sự tật đố!

Hiện tại Tiệt giáo gần như như nhật trung thiên, có thể quan hệ với Tiệt giáo thì chẳng khác nào ôm được cái đùi lớn!

"Nói tóm lại, cái gọi là Bàn Đào đại hội lần này nếu chưa thương nghị trước với Dao Trì Vương Mẫu thì tự nhiên là do ngươi đơn phương tình nguyện.

Mau lên!

Mang Bàn Đào ra đây!

Nếu không ngươi định coi tất cả tu sĩ Hồng Hoang này là lũ ngốc chắc?" Từ Loan Đao lạnh lùng nói.

Nghe xong lời này, Hạo Thiên muốn khóc mà không có nước mắt!

Gã định đoạt Bàn Đào từ tay Dao Trì, chứ trong tay gã làm gì có quả nào?

Bây giờ Từ Loan Đao đòi hỏi, chẳng lẽ gã lại phải lủi thủi chui vào Bàn Đào viên giữa thanh thiên bạch nhật thế này sao?

Trong lòng gã dâng lên một nỗi bất lực sâu sắc.

"Đã như vậy, Bàn Đào đại hội này không khai mạc cũng được!" Hạo Thiên thở dài, bất lực nói.

Nhưng sự tình đã đến nước này, đâu phải nói không khai mạc là xong.

Đám người xung quanh lập tức không đồng ý!

"Hạo Thiên, ta biết thực lực ngươi đủ mạnh, nhưng ngươi có biết làm thế nào không?

Ngươi coi tất cả tu sĩ Hồng Hoang là lũ ngốc, dắt mũi bọn ta đi

vòng vòng, cái thù này kết rồi đó!" "Thôi bỏ đi, ta đi đây!

Đường đường là một Thiên Đế mà lại hành xử như vậy, hạng người bất tín!" Mỗi một câu nói vang lên như một cây kim châm thẳng vào tim Hạo Thiên.

Thân là Thiên Đế mà chịu nhục nhã thế này, thật khiến gã bi phẫn đến cực điểm.

"Từ Loan Đao, trẫm kính trọng ngươi nên mới gọi một tiếng đạo hữu, đừng có mà xương cuồng như thế, thực sự là ác độc chí cực, phá hỏng hảo sự của trẫm!" Hạo Thiên đã sắp bùng nổ.

Gã thừa biết trong tình huống này mà chọc vào Từ Loan Đao là hành vi tìm chết, nhưng lúc này lý trí đã bay sạch!

Thực lực có mạnh đến đâu nhưng một khi thất tín với tu sĩ thiên hạ, đối với Thiên đình hay đối với gã đều là một đòn chí mạng!

Hết thảy chuyện này đều do Từ Loan Đao và Dao Trì Vương Mẫu ban cho.

Ngọn lửa giận trong lòng gã cuồn cuộn như núi lửa chực chờ phun trào.

Những người vốn định rời đi cũng dừng lại, ngơ ngác nhìn Hạo Thiên đang bốc hỏa.

Lý Trường Canh vừa bị Dao Trì đánh gục cũng đã tỉnh lại, nhưng nghe thấy lời của Hạo Thiên, ông ta liền trợn mắt rồi lăn ra ngất tiếp.

Kẻ lăn lộn từ nhân gian đi lên như ông ta đâu có ngu!

Lúc này mà đứng bên cạnh Hạo Thiên đối đầu với Từ Loan Đao thì khác gì tự sát?

Thế nên dù không ngất cũng phải giả vờ ngất!

Từ Loan Đao bật cười.

Đậu má, tên Hạo Thiên này đúng là không sợ chết thật!

Chương 249

Thực ra trong lòng Hạo Thiên cũng có tính toán riêng.

Gã thấy đám đệ tử Tiệt giáo trên Phong Thần Bảng sau khi có được nhục thân vẫn chọn hợp tác với gã, chắc chắn là được Từ Loan Đao chỉ thị.

Từ Loan Đao hẳn phải rõ gã là chủ Thiên đình, gánh vác nhân quả cực lớn, nên sẽ không dám ra tay với gã!

Chính vì thế gã mới dám tứ vô kỵ đạn như vậy!

Chỉ có điều, hành động tiếp theo của Từ Loan Đao đã khiến gã nhận ra mình quá ngây thơ.

Từ Loan Đao chẳng thèm nói nhảm, trực tiếp tế ra Thí Thần Thương, sát ý kinh thiên động địa bao trùm khắp người!

Sát lục pháp tắc đã bắt đầu vận hành.

Hạo Thiên không nhịn được nuốt nước miếng, trong lòng run rẩy.

Đám tu sĩ xem náo nhiệt lúc này cũng nhận ra sự tình nghiêm trọng thế nào.

Bọn họ tiến thoái lưỡng nan, đi không được mà ở cũng không xong, thầm ước gì có thể tự vả cho mình mấy cái, tại sao lại ham hố xem náo nhiệt làm gì cơ chứ!

Sát lục pháp tắc của Từ Loan Đao đã đủ đáng sợ, nhưng cái khiến bọn họ thực sự sợ hãi chính là Thời gian pháp tắc trong truyền thuyết!

Nghe nói trước đó Từ Loan Đao đấu với Tạ Quan Hi của Tây Phương giáo, lợi dụng Thời gian pháp tắc đã đánh giết gần hết tam đại đệ tử của Xiển giáo và Tiệt giáo!

Trận chiến đó khiến Xiển giáo nửa ngày trời vẫn không gượng dậy nổi, thậm chí quyết định cả thành bại của Phong Thần lượng kiếp!

Nếu Từ Loan Đao lại thi triển Thời gian pháp tắc, một khi không khống chế được, thời gian lưu tốc xung quanh bị ảnh hưởng, chẳng lẽ bọn họ sẽ bị cuốn vào dòng chảy thời gian mãi mãi không thoát ra được sao?

Lúc đó biết đi tìm ai mà đòi công đạo?

Nhưng người hoảng loạn nhất chính là Hạo Thiên.

Khi thấy Từ Loan Đao rút ra Thí Thần Thương, tim gã đã lạnh ngắt một nửa!

Gã biết mình đã phán đoán sai lầm rồi!

Loại người như Từ Loan Đao, một khi đắc tội, hắn tuyệt đối không để đến ngày thứ hai mới giải quyết!

Hắn chính là loại người không thèm ôm hận qua đêm!

"Từ Loan Đao, ta khuyên ngươi nên bình tĩnh một chút, ngươi nên biết ta là chủ Thiên đình, thân gánh nhân quả to lớn.

Nếu ngươi thực sự ra tay với ta, e là cái nhân quả đó ngươi không gánh nổi đâu, hãy suy nghĩ cho kỹ!" Trong cơn hoảng loạn, Hạo Thiên lớn tiếng đe dọa.

Từ Loan Đao nhếch môi cười.

Gia hỏa này phạm phải cái sai lầm giống hệt Khương Tử Nha!

Thật sự tưởng cái Thiên đình này thiếu ngươi thì không vận chuyển được chắc?

"Thế thì ta phải cảm ơn sự quan tâm của ngươi rồi!" Từ Loan Đao vừa dứt lời, Thí Thần Thương trong tay đã đâm thẳng ra!

May mà Hạo Thiên luôn đề phòng, nên khi đối diện với Thí Thần Thương, gã lập tức dùng Hạo Thiên Kính chắn trước mặt!

Kết quả là...

Hạo Thiên Kính trực tiếp bị đánh bay, gã cũng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra sau, đập mạnh vào ngai vàng Ngọc Đế!

Quá mạnh!

Sớm nghe nói Từ Loan Đao có thể một mình đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, vốn tưởng chỉ là lời đồn, giờ mới thấy đó là sự thật!

Nên biết Hạo Thiên là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có Hạo Thiên Kính trợ trận, thực lực thâm bất khả trắc, Chuẩn Thánh bình thường căn bản không phải đối thủ của gã.

Vậy mà cường giả như thế lại bị Từ Loan Đao đánh bại chỉ trong một kích.

"Từ bây giờ, Thiên đình này do Dao Trì quản lý, ngươi cứ ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của nàng là được." Từ Loan Đao lạnh lùng nói.

Nghe câu này, Hạo Thiên vốn đang trọng thương suýt ngất, đột nhiên bật dậy.

Bảo gã phải phục tùng người đàn bà kia?

Thật là kỳ sỉ đại nhục!

"Không thể nào!

Trẫm tuyệt đối không nghe theo phân phó của một nữ nhân!

Toàn bộ bộ chúng Thiên đình, ra tay bắt lấy tên gia hỏa này cho trẫm!" Trong cơn giận dữ, gã hạ lệnh cho toàn bộ tiên gia Thiên đình xuất thủ bắt giữ Từ Loan Đao.

Đám tu sĩ nghe thấy vậy liền lộ vẻ hưng phấn, muốn xem thử thực lực thực sự của Thiên đình hiện nay.

Kết quả là một màn khiến người ta cực kỳ xấu hổ đã xảy ra.

Hạo Thiên gào thét nửa ngày nhưng không có lấy một người tiến lên.

Mọi người nhìn lại, thấy đám tiên gia Thiên đình vẫn thản nhiên càn quét gân rồng gan phượng trên bàn, căn bản không thèm để ý tới mệnh lệnh của gạo Thiên.

Chỉ có vài đệ tử Xiển giáo nghe lệnh là có chút do dự, nhưng nhìn quanh một lượt rồi cũng im lặng ngồi yên.

Dù sao bọn họ cũng đâu có thoát khỏi gông xiềng Phong Thần Bảng như đám người Tiệt giáo.

Chuyện gì thế này?

Mọi người đều mộng bức.

Nhìn cảnh này, Hạo Thiên chợt nhận ra đám đệ tử Tiệt giáo trên Phong Thần Bảng hoàn toàn không chịu khống chế nữa rồi.

Gã thật ngốc khi đi ra lệnh cho bọn họ.

"Được, ta đồng ý!" Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi thốt ra một câu, cuối cùng quay lưng rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trên mặt Dao Trì vẫn còn vẻ khó tin.

Rõ ràng nàng cũng không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, đột nhiên nàng lại ngồi lên cái ghế chủ Thiên đình một cách khó hiểu.

Nàng vốn không có ý định tranh giành vị trí này, chỉ là miếng bánh từ trên trời rơi xuống đầu nàng thôi.

Liệu nàng có gánh vác nổi trọng trách này không?

"Yên tâm đi, trên Thiên đình này, tất cả đám con em Tiệt giáo sẽ dốc lòng ủng hộ nàng." Từ Loan Đao dường như đọc được suy nghĩ của Dao Trì, mỉm cười nói với nàng. ...Lúc này trong hư không, tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi xếp bằng, trang nghiêm túc mục.

Chỉ có điều trong lòng ông ta lại đang cuộn sóng.

Không biết tại sao gần đây Thiên Đạo đột nhiên trở nên hỗn loạn bất kham, ý chí thiên địa bắt đầu bạo táo.

Điều này khiến ông ta, người vốn đang dung hợp với Thiên Đạo, cảm thấy khổ không thể tả.

Nếu cứ để Thiên Đạo giày vò như vậy, e rằng chẳng bao lâu nữa ông ta sẽ bị Thiên Đạo đồng hóa hoàn toàn, mất đi ý thức và trở thành một "công cụ nhân" đúng nghĩa.

Hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ đang cực kỳ xoắn xuýt.

Vốn dĩ thân hợp đạo là để tu vi tiến thêm một bước, đồng thời bổ toàn Thiên Đạo, tạo phúc cho chúng sinh Hồng Hoang.

Kết quả không ngờ lại rơi vào cái bẫy của Thiên Đạo, cuối cùng không thoát khỏi sự khống chế của nó, từng bước bị đồng hóa!

Với tu vi của mình, ông ta cũng chỉ cố gắng trì hoãn tốc độ đồng hóa chứ không thể thoát khỏi hoàn toàn.

Giờ đây Hồng Quân Đạo Tổ chỉ cảm thấy trong não hải có hai luồng ý thức đang tranh đấu dữ dội: một luồng ác niệm tàn lưu, và một luồng chấp niệm muốn dung hợp với Thiên Đạo!

Chính vì chấp niệm quá mạnh nên mới dẫn đến nông nỗi này.

"Chẳng phải đây là điều ngươi muốn sao?

Chương 250

Thiên Đạo, Thiên Đạo!

Khi cơ duyên thực sự ở ngay trước mắt, tại sao ngươi lại từ chối?" Luồng chấp niệm trong đầu vang lên như ma âm, liên tục nhiễu loạn đạo tâm của ông ta.

"Không, đây không phải điều ta muốn!

Hồng Quân ta không phải là Thiên Đạo, không phải là một cái công cụ vô tri chỉ biết hành sự theo quy tắc!" Chẳng lẽ đạo đồ của ông ta thực sự phải hủy hoại ở đây sao?

Trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ thoáng qua một tia bi ai.

Ông ta là nhân vật từ thuở khai thiên lập địa, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tuế nguyệt mới đạt tới cảnh giới này, kết quả lại đi làm áo cưới cho Thiên Đạo!

"Ngươi thực sự muốn cắt đứt với ta rồi bỏ chạy sao?

Nếu thực sự làm vậy, ta phải bội phục cái phách lực của ngươi đấy, nhưng lúc đó tu vi của ngươi không biết sẽ tụt dốc đến mức nào đâu!" Chấp niệm của Hồng Quân cứ lải nhải bên tai.

Ông ta dù phong bế lục thức cũng vô dụng, vì âm thanh đó phát ra từ chính tâm khảm.

Luồng chấp niệm này có thể đọc thấu mọi suy nghĩ của ông ta, hoặc có thể nói, cả hai vốn dĩ là một!

Đúng lúc này, Thiên Đạo càng trở nên hỗn loạn hơn.

Cách đây không lâu, Thiên Đạo còn giáng xuống bát thiên công đức cho một mình Từ Loan Đao.

Theo Hồng Quân, chính vì sự sai sót này mà Thiên Đạo rơi vào trạng thái tự mâu thuẫn.

Nếu Từ Loan Đao biết được suy nghĩ này chắc chắn sẽ cười khẩy.

Số công đức đó là do hắn dày công tính toán bố cục mới có được, sao có thể là Thiên Đạo sai sót?

Nhưng Hồng Quân đâu biết Từ Loan Đao có năng lực trảm thi vô hạn, nên vẫn đinh ninh đó là một sai lầm cực đại của Thiên Đạo.

Chính sự hỗn loạn này đã kích phát luồng chấp niệm trong tâm ông ta!

Chẳng lẽ thực sự phải từ bỏ tu vi sao?

Hồng Quân cũng có chút không cam lòng.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất nên an phận một chút, nếu ép ta quá mức, ta sẽ cắt đứt với ngươi, lúc đó chẳng ai có lợi đâu!" Hồng Quân cảm nhận được sự xao động của chấp niệm, cau mày quát mắng.

Luồng chấp niệm nghe vậy liền sững lại, sau đó phát ra một tràng cười cuồng loạn.

"Ha ha ha, ngươi chắc chắn mình nỡ làm vậy không?

Đừng quên chúng ta về bản chất là một, suy nghĩ của ngươi ta nắm rõ mồn một!" Chấp niệm đắc ý vô cùng!

Nó đinh ninh Hồng Quân Đạo Tổ tuyệt đối không dám dễ dàng từ bỏ khát vọng với Thiên Đạo.

Dù sao để dĩ thân hợp đạo, Hồng Quân đã hy sinh quá nhiều, nếu từ bỏ lúc này thì thực sự không cam tâm.

Thiên Đạo giống như một vị nữ thần đang thả thính một gã liếm chó, luôn cho Hồng Quân thấy tia hy vọng nhưng tuyệt đối không cho

ông ta chạm vào!

Chính vì thế chấp niệm mới có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Nghe chấp niệm nói, Hồng Quân cũng ngẩn người.

Chẳng lẽ thực sự cam lòng từ bỏ sao?

Bao công sức đổ xuống, hy vọng ngay trước mắt, kết quả Thiên Đạo lại đột nhiên hỗn loạn đến mức nhìn không thấu, vậy thì dĩ thân hợp đạo cái nỗi gì?

"Hồng Quân, đủ rồi đó!

Mau đưa tất cả ý thức dung nhập vào Thiên Đạo đi!" Chấp niệm liên tục dụ hoặc.

Dung nhập hoàn toàn ý thức vào Thiên Đạo sao?

Làm vậy thì ký ức và ý thức sẽ không còn, cuối cùng chắc chắn trở thành một công cụ hành sự theo quy tắc.

Chẳng lẽ đây là điều ông ta muốn?

Thực lực đã đứng đầu thế giới này nhưng lại không có tự do.

Nghĩ đến đây, gương mặt ông ta lộ vẻ quyết nhiên.

Cảm nhận được ý định của ông ta, luồng chấp niệm lập tức kinh hãi.

"Ngươi định làm gì?

Ta cảnh báo ngươi đừng có làm bậy!

Tâm huyết bao năm đổ sông đổ biển, ngươi cam tâm sao?

Hãy hỏi lại nội tâm mình đi!" Tuy nhiên, mặc kệ sự can ngăn, Hồng Quân Đạo Tổ đã hạ quyết tâm.

Chỉ thấy ông ta ngưng tụ toàn bộ pháp tắc chi lực đã lĩnh ngộ, linh lực trong hư không điên cuồng tràn vào thể nội.

Hồng Quân lúc này như một cái lốc xoáy nhỏ, không ngừng hấp thu và dung hợp vô số năng lượng.

Dần dần, cơ thể ông ta xuất hiện cảm giác căng tức đau đớn.

"Dừng lại mau!

Ngươi làm thế sẽ hủy hoại tâm huyết vô số năm đấy!

Có nghe thấy không!

Dừng lại cho ta!" Chấp niệm gào thét thảm thiết, nhưng Hồng Quân không hề dừng lại.

Luồng chấp niệm bắt đầu tấn công ý chí của ông ta, hòng đánh sập nó để chiếm quyền chủ đạo cơ thể.

Một khi cơ thể bị chấp niệm chiếm giữ, Hồng Quân sẽ thực sự tiêu tùng.

Nghĩ đến đây, ông ta không chút do dự, trực tiếp dùng thủ đoạn trảm thi để cắt bỏ luồng chấp niệm kia, thậm chí bao gồm cả phần lớn cảm ngộ về pháp tắc chi lực.

Ý thức của bản thân ông ta dung nhập vào một cơ thể chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, rồi đầu cũng không ngoảnh lại, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang!

Luồng chấp niệm kia thuận lý thành chương chiếm giữ được nhục thân mạnh mẽ nhất, trong lòng dâng lên niềm cuồng hỉ.

Nó không ngờ Hồng Quân lại bị nó tính kế.

Đúng vậy, tất cả đều là kế hoạch của chấp niệm!

Nhân lúc Thiên Đạo biến động, nó quyết định ra tay, ép Hồng Quân phân thân làm hai để nó có được nhục thân mạnh nhất này.

Điều khiến nó hưng phấn nhất là nó cứ ngỡ sẽ chỉ nhận được một

nhục thân yếu ớt, ai ngờ Hồng Quân trong lúc hoảng loạn lại nhường lại hết cho nó.

Cảm giác này thật là quá tuyệt vời!

Tuy nhiên, sắc mặt nó nhanh chóng trở nên nghiêm túc.

Hiện tại trước mắt nó có hai việc: một là sớm dung hợp hoàn toàn với Thiên Đạo, hai là tìm cách giết chết bản thể Hồng Quân đã bỏ chạy kia trong phạm vi quy tắc cho phép. ...Lúc này trên đảo Kim Ngao, đám đệ tử Tiệt giáo đang khổ tu.

Bọn họ hiểu rõ phải tận dụng môi trường yên bình khó có được này để nâng cao cảnh giới.

Đúng lúc đó, trong hư không xuất hiện những gợn sóng, một tia lưu tinh xẹt qua rồi đâm sầm vào hộ sơn đại trận.

Khi cơ thể Hồng Quân Đạo Tổ va mạnh vào hộ sơn đại trận đảo Kim Ngao, ông ta suýt thì hộc máu!

Sau khi chạy trốn, ông ta cũng chẳng biết đi đâu về đâu.

Cái luồng chấp niệm kia chắc chắn sẽ không để ông ta yên ổn ở Hồng Hoang.

Sau một hồi suy nghĩ, ông ta quyết định đến Tiệt giáo.

Chương 251

Hiện tại Tiệt giáo chiếm giữ đại bộ phận khí vận Hồng Hoang, cái luồng chấp niệm kia muốn tiếp tục dung hợp với Thiên Đạo thì phải tuân thủ quy tắc, sẽ không dễ dàng ra tay với Tiệt giáo.

Chỉ là do chưa thích ứng với cơ thể yếu ớt này nên ông ta mới đâm thẳng vào hộ sơn đại trận.

Nghe thấy tiếng động lớn, đệ tử Tiệt giáo đồng loạt xuất quan.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn Hồng Quân đang dính trên hộ sơn đại trận, không biết phải làm sao.

Bọn họ đương nhiên nhận ra Hồng Quân, vì hồi Phong Thần lượng kiếp đã từng gặp.

Nhưng không ai hiểu nổi tại sao đường đường là Đạo Tổ lại nằm bẹp dí ở đó?

Chẳng lẽ đây là một loại bí pháp tu luyện cao thâm nào đó?

Nhìn thần tình của đám đệ tử Tiệt giáo, Hồng Quân Đạo Tổ hận không có cái lỗ nào để chui xuống!

Đúng là phượng hoàng rụng lông không bằng con gà mà!

Tuy nhiên gia hỏa này dù sao cũng từng là Đạo Tổ, nhục thân yếu đi nhưng cảnh giới và cảm ngộ vẫn còn đó.

Ông ta liền nhảy xuống khỏi trận pháp, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Đa Bảo Đạo Nhân đi tới.

Từ Loan Đao đang ở Thiên đình nên Tiệt giáo hiện do Đa Bảo đứng đầu.

“Không biết Đạo Tổ tới đây có chuyện gì?” Nghe vậy, mặt già Hồng Quân đỏ bừng.

Chẳng lẽ lại bảo ta từ bỏ dĩ thân hợp đạo, chuyên môn đến Tiệt giáo lánh nạn?

Ông ta nhẹ nhàng ho hai tiếng để che giấu sự xấu hổ.

“Bản tọa tới đây chủ yếu là tìm Từ Loan Đao, xem ra hắn không có ở đây nhỉ?” Đa Bảo lộ ra thần sắc "quả nhiên đúng như dự đoán".

Hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ đang bị Hồng Quân cấm túc, nên chắc chắn không phải tìm sư tôn rồi, chỉ có thể là tìm tiểu sư đệ Từ Loan Đao thôi.

“Sư tổ nói đúng, Từ Loan Đao hiện đang ở Thiên đình tham gia Bàn Đào đại hội, không có ở đây.” Lời của Đa Bảo khiến Hồng Quân lộ vẻ thất vọng.

Có thể thấy, biến số duy nhất dưới gầm trời này chính là Từ Loan Đao!

Nếu không, Thiên Đạo cũng chẳng đột ngột hỗn loạn rồi giáng xuống vô số công đức cho hắn như vậy.

Hồng Quân thất thần gật đầu rồi nói: “Đã vậy, ta ở đây đợi hắn về.” Nói xong, ông ta trực tiếp bước vào đảo Kim Ngao, tùy tiện tìm một cái động phủ trên núi để tá túc.

Đa Bảo và chúng đệ tử Tiệt giáo đứng hình mất vài giây.

Chuyện gì thế này?

Tử Tiêu Cung xịn xò không ở, Đạo Tổ lại chạy tới cái núi nghèo nàn này ở là sao?

Hồng Quân cảm nhận được những ánh mắt sau lưng, nhưng trong lòng ông ta khổ lắm chứ!

Nếu có thể yên ổn ở Tử Tiêu Cung, ai lại mặt dày chạy tới Tiệt giáo lánh nạn thế này? ...Ba ngày sau, Từ Loan Đao rốt cuộc cũng từ Thiên đình trở về!

Sau khi đuổi Hạo Thiên khỏi Lăng Tiêu Điện, trước mặt đám tu sĩ Hồng Hoang, Dao Trì lại tổ chức Bàn Đào đại hội lần nữa!

Chỉ có điều lần này nàng dùng thân phận chủ Thiên đình để yến thỉnh thiên hạ.

Hạo Thiên đang trốn ở một góc Thiên cung nghe tin này thì tức đến xanh mặt.

Hiện tại thủ hạ của gã chỉ còn Lý Trường Canh và mấy linh hồn Xiển giáo trên Phong Thần Bảng, với thực lực đó mà đòi đấu với Dao Trì thì đúng là nằm mơ.

Nghĩ đến đây, trong lòng gã dâng lên nỗi lo âu vô hạn.

Sau khi giải quyết ổn thỏa việc Thiên đình, Từ Loan Đao quay về đảo Kim Ngao.

Hắn vừa về không lâu thì Đa Bảo đã tìm đến.

"Đệ biết Hồng Quân Đạo Tổ tới không?

Hiện đang ở trên đảo, dường như tìm đệ có việc." Đa Bảo trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Ông ta cứ tưởng Từ Loan Đao lại gây họa gì khiến Đạo Tổ nổi giận tới đây hưng sư vấn tội.

Tuy tiểu sư đệ này hay làm mấy chuyện dở khóc dở cười nhưng tình cảm với huynh đệ rất sâu đậm, nên Đa Bảo không muốn thấy hắn bị trừng phạt.

Sau khi bàn bạc với mấy huynh đệ, họ quyết định báo tin cho Từ Loan Đao ngay khi hắn về, còn quyết định thế nào là việc của hắn.

Từ Loan Đao nghe tin xong cũng ngẩn người.

Thật lòng mà nói, hắn cũng chẳng biết Hồng Quân tìm mình làm gì.

Trong ấn tượng của hắn, sau khi Phong Thần kết thúc, Hồng Quân đã về Tử Tiêu Cung rồi mà.

Chuyện gì đã xảy ra thì không ai biết, chỉ là phỏng đoán lung tung thôi.

Cuối cùng hắn quyết định cứ bình tĩnh xem sao.

Hiện tại nếu Hồng Quân thực sự muốn ra tay với hắn, tuy hắn có thể chống đỡ đôi chút nhưng chung quy vẫn khó thoát khỏi mắt Thiên Đạo.

Quả nhiên một lát sau, thân hình Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện trên núi Tuấn Lãng.

Khóe miệng Từ Loan Đao giật giật.

Hắn cảm nhận được Hồng Quân trước mặt giống như một món hàng giả vậy.

Tu vi người này dường như chỉ ở mức Chuẩn Thánh, nếu thực sự đánh nhau, hắn chỉ cần dùng một ngón tay cũng giết được!

Đậu má, thời buổi này vẫn có kẻ gan hùm dám mạo danh Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Từ Loan Đao thầm cười lạnh, hắn muốn xem xem tên này định mượn danh nghĩa Đạo Tổ để làm trò gì, nên ban đầu không thèm vạch trần mà vẫn cung kính hành lễ.

"Giữa ta và ngươi không cần đa lễ." Hồng Quân phẩy tay, thở dài nói.

Hiện tại ông ta chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, tuy ý cảnh vẫn còn đó

nhưng chưa chắc đã là đối thủ của Từ Loan Đao.

Hai người bây giờ cùng lắm là ngang hàng thôi!

Từ Loan Đao nhịn cười muốn nội thương.

Hắn có chút bội phục lá gan của gã này rồi đấy.

Với chút tu vi Chuẩn Thánh quèn mà dám xông vào đảo Kim Ngao mạo danh Đạo Tổ!

Hồng Quân bây giờ là nhân vật dĩ thân hợp đạo rồi, mọi chuyện liên quan đến ông ta đều bị cảm tri hết, có khi Đạo Tổ thật đang ngồi ở Tử Tiêu Cung nhìn xuống đây cười khẩy cũng nên!

"Không biết Đạo Tổ tới đây có gì chỉ giáo ạ?" Từ Loan Đao mỉm cười, một nụ cười chân thành từ tận đáy lòng vì thấy gia hỏa này quá tấu hài.

Chỉ là Hồng Quân không hề nhận ra sự bất thường của Từ Loan Đao.

Vì đang ở trong Tiệt giáo, có khí vận ngút trời che đậy thiên cơ nên ông ta cũng không có ý định ẩn giấu gì thêm.

"Lần này ta tới là để cầu cứu ngươi!" "Phụt!" Từ Loan Đao thực sự không nhịn nổi nữa, bật cười thành tiếng!

Cái chiêu lừa đảo này lỗi thời quá rồi ông ơi!

Kiếp trước hắn đã thấy đầy kẻ mạo danh Tần Thủy Hoàng bảo là chưa chết, đang bị phong ấn trong địa cung, yêu cầu chuyển tiền để khai quật, xong việc sẽ phong hầu phong tước.

Cái trò lừa đảo sơ đẳng ấy ở thế giới của hắn nhan nhản, không ngờ ở thế giới này lại có kẻ dùng danh nghĩa Hồng Quân Đạo Tổ đi hành nghề!

Chắc là nghĩ danh hiệu Đạo Tổ cao quý nên dễ lừa người đây mà?

Thấy Từ Loan Đao cười phụt cả nước miếng, Hồng Quân suýt thì khóc.

Chương 252

Ông ta biết mình hiện tại rất thảm hại, nhưng dù sao cũng là sư tổ của hắn mà, Từ Loan Đao cười nhạo một cách trắng trợn thế này làm ông ta tổn thương quá.

Cách đây không lâu ông ta còn là đại ngôn nhân của Thiên Đạo, đỉnh tiêm chiến lực Hồng Hoang, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã rơi xuống nông nỗi này để rồi bị đồ tôn cười nhạo.

Từ Loan Đao thấy mình hơi quá đà liền thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Hồng Quân.

"Đạo Tổ có khó khăn gì cứ nói, chỉ cần giúp được, vãn bối nhất định không từ nan!" Nghe lời hứa này, Hồng Quân mới hài lòng gật đầu.

May mà cái thằng đồ tôn này vẫn còn chút nghĩa khí!

Thế là ông ta đem chuyện xảy ra ba ngày trước kể lại ngọn ngành cho Từ Loan Đao nghe.

Hồng Quân không lo Từ Loan Đao nhân cơ hội này báo thù, vì hồi Phong Thần lượng kiếp ông ta cũng chỉ làm việc công tâm, không hề thiên vị bên nào.

Nghe xong, Từ Loan Đao lộ vẻ chấn động.

Hắn bắt đầu nghi ngờ phán đoán lúc nãy của mình.

Hồng Quân trước mặt dường như là thật!

Nếu không, làm sao có thể hiểu rõ chuyện Thiên Đạo đến vậy?

Nhưng nếu là thật thì rắc rối to rồi.

"Tức là cái luồng chấp niệm kia đang chuẩn bị dung hợp hoàn toàn

với Thiên Đạo?

Vậy chẳng phải nó sẽ ra tay với ngài sao?" Từ Loan Đao cau mày.

Tuy hắn rất muốn giúp Hồng Quân vì dù sao ông ta cũng là sư phụ của Thông Thiên, tức sư tổ của hắn, nhưng nếu bảo hắn đi khô máu với Thiên Đạo lúc này thì hắn xin kiếu!

Hắn có tự tin đến đâu cũng không nghĩ mình có thể cứng đối cứng với Thiên Đạo hiện tại!

Hồng Quân là cáo già trong giới tu luyện, đương nhiên nhìn thấu nỗi lo của Từ Loan Đao.

"Điểm này ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.

Hiện tại khí vận Tiệt giáo thâm hậu, cái luồng chấp niệm kia muốn dung hợp Thiên Đạo thì nhất định phải hành sự theo quy tắc của nó.

Chí ít là khi ở trong đảo Kim Ngao này, ta vẫn an toàn!" Lúc này Từ Loan Đao mới hiểu tại sao Hồng Quân lại vội vàng chạy tới đây.

Hóa ra là muốn mượn khí vận Tiệt giáo để che đậy thiên cơ!

"Khí vận thực sự quan trọng đến thế sao?" Từ Loan Đao mỉm cười.

Những bước đi trước đó của hắn quả nhiên đã phát huy tác dụng cực lớn!

Hiện tại Từ Loan Đao là kẻ có khí vận thịnh nhất Hồng Hoang, vì hắn kiêm nhiệm vô số thân phận: đại sư huynh Tây Phương giáo, niềm hy vọng phục hưng của Xiển giáo, và thiên chi kiêu tử của Tiệt giáo!

Đồng thời hắn còn bố trí vô số hậu chiêu trong nhân tộc.

Với khí vận mạnh mẽ như thế, chấp niệm của Hồng Quân muốn

động vào hắn cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng!

Nghĩ vậy, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Để Hồng Quân ở lại đảo Kim Ngao cũng chẳng sao.

"Đạo Tổ không cần lo lắng, chỉ cần ngài ở trên đảo, ta đảm bảo ngài sẽ bình an vô sự.

Còn về việc đối phó với luồng chấp niệm kia, chắc phải tìm cách khác vậy." Hồng Quân gật đầu đồng tình.

Ông ta biết sau khi chấp niệm dung hợp với Thiên Đạo thì không cần lo lắng nữa, vì lúc đó ý chí Thiên Đạo sẽ nuốt chửng nó.

Nhưng hiện tại mới là lúc nguy hiểm nhất!

Luồng chấp niệm đó có ý thức riêng nên chắc chắn sẽ tìm mọi cách truy sát ông ta.

Trốn ở đảo Kim Ngao khiến nó không thể tự tay ra tay, nhưng nó có thể dùng thủ đoạn khác để làm suy yếu khí vận Tiệt giáo!

Nghĩ đến đây, lòng ông ta dâng lên một tia áy náy.

"Cứ chờ xem sao!

Một thời gian nữa có lẽ ta sẽ giải quyết được vấn đề này!" Ánh mắt Từ Loan Đao lóe lên tia tinh mang, hắn ngẩng đầu nhìn trời, đầy tự tin nói.

Thấy cảnh này, Hồng Quân cũng chẳng biết nói gì hơn.

Tuy thực lực ông ta tụt xuống Chuẩn Thánh đỉnh phong nhưng với cảm ngộ về Thiên Đạo, việc trở lại ngôi vị Thánh nhân không khó, chỉ là ông ta không chắc có thể giải quyết được vấn đề sớm hay không.

Vì luồng chấp niệm kia hiện đang là đại ngôn nhân của Thiên Đạo!

Muốn giải quyết rắc rối này, trừ phi cứ lủi đi mà sống cho đến khi nó dung hợp hoàn toàn.

Còn nếu muốn chiến thắng nó lúc này thì chẳng khác nào bảo mấy vị Thánh nhân như Thông Thiên đi đấu với Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa vậy!

Những Thánh nhân bị Thiên Đạo gông cùm đó tuyệt đối không có cửa thắng!

Từ Loan Đao nhìn thấu suy nghĩ của Hồng Quân.

Hắn biết lời mình nói bây giờ có vẻ cuồng vọng tự đại, nhưng đó là sự thật!

Chẳng bao lâu nữa, chỉ cần Lực chi pháp tắc tu luyện tới đỉnh phong, hắn có thể dĩ lực chứng đạo, trực tiếp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Lúc đó tu vi của hắn sẽ tăng vọt, thực lực thay đổi về chất!

Đồng thời với việc nắm giữ ba đại pháp tắc thiên phú, hắn hoàn toàn có thể đối phó với Thiên Đạo.

Đó chính là chỗ dựa của hắn!

Thời gian tiếp theo, Hồng Quân Đạo Tổ ở lỳ trong đảo Kim Ngao, không bước ra nửa bước.

Bất kể là cường giả hạng nào, khi đối diện với thứ đe dọa đến mạng sống thì đều trân trọng cái mạng mình hơn ai hết.

Có khí vận Tiệt giáo bảo hộ, ông ta cảm thấy rất yên tâm.

Từ Loan Đao thì đang suy ngẫm xem luồng chấp niệm của Hồng Quân sẽ dùng cách gì để đối phó.

Nhưng ít nhất hiện tại chưa cần lo lắng, vì chắc gì nó đã đoán được Hồng Quân đang trốn ở đảo Kim Ngao.

Hắn thở phào nhưng lại quan tâm đến một vấn đề khác: hiện giờ các Thánh nhân đều bị cấm túc, nhưng Hồng Quân bây giờ không phải Hồng Quân trước kia.

Luồng chấp niệm đó liệu có lợi dụng các Thánh nhân để đối phó với bản thể Hồng Quân không?

Vì một sợi thần hồn của các Thánh nhân đều gửi gắm vào Thiên Đạo, nên họ chắc chắn không dám làm trái ý đồ của chấp niệm.

Từ Loan Đao cực kỳ xoắn xuýt: nếu kẻ địch trở thành Thông Thiên Giáo Chủ hay Nữ Oa thì hắn biết phải làm sao?

Có lẽ hiện tại người duy nhất có thể tin tưởng chỉ còn mình hắn.

Đương nhiên Bình Tâm nương nương cũng đáng tin vì nàng là Địa Đạo Thánh nhân, không chịu sự khống chế của Thiên Đạo, chỉ tiếc nàng chỉ có thể ở trong U Minh giới, bước ra ngoài là thực lực bị ảnh hưởng ngay, chẳng giúp được gì.

Suy nghĩ hồi lâu, Từ Loan Đao lắc đầu thở dài.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, bất kể chấp niệm kia định làm gì, hắn tin mình nhất định sẽ giải quyết được. ...Lúc này, luồng chấp niệm trong tâm Hồng Quân đang bắt đầu dung hợp với Thiên Đạo, nhưng nó luôn cảm thấy xao động, không thể hoàn toàn khế hợp.

Nó cảm thấy bực bội vô cùng vì hiểu rõ bản thể Hồng Quân bỏ chạy kia đã trở thành một đạo ma chướng trong lòng nó.

Nếu không thanh trừ hoặc nuốt chửng bản thể đó, việc dung hợp Thiên Đạo sẽ gặp trở ngại lớn.

Có lẽ theo thời gian ma chướng này sẽ nhỏ đi, nhưng nó không có nhiều thời gian như vậy.

Việc tìm ra vị trí của Hồng Quân rồi giết sạch là cách một mũi tên

trúng hai con nhạn: vừa không còn hậu họa, vừa giúp việc dung hợp diễn ra thuận lợi hơn!

Nghĩ vậy, nó không do dự nữa, thân hình lóe lên, lập tức xuất hiện tại Linh Sơn!

Chương 253

...Lúc này Tây Phương nhị thích đang bế quan.

Do Phong Thần lượng kiếp mà họ bị Hồng Quân Đạo Tổ hạ lệnh cấm túc, nên chỉ có thể ngoan ngoãn ở Linh Sơn.

Sau lượng kiếp đó, Tây Phương giáo thực ra thu hoạch không nhỏ, ví dụ như Tạ Quan Hi đã nắm giữ được Thời gian pháp tắc, chỉ cần tu luyện thành công chắc chắn sẽ đạt đến độ cao đáng gờm, thậm chí vượt qua cả hai vị Giáo chủ.

Vì họ chỉ thành thánh nhờ công đức, còn Tạ Quan Hi hoàn toàn có khả năng trảm tam thi thành thánh!

Nếu đệ tử mà mạnh hơn cả sư phụ thì còn mặt mũi nào nữa?

Thế nên cả hai cũng đang dốc sức tu luyện.

Đúng lúc đó, họ cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ bàng đại giáng xuống Linh Sơn.

Cả hai hoảng loạn vô cùng.

Đang bị cấm túc nên bất kể chuyện gì họ cũng không được can thiệp vào Hồng Hoang, nhưng cái uy thế này thì đám đệ tử Linh Sơn sao đỡ nổi?

Ngay cả Tạ Quan Hi cũng không làm gì được.

Hai người sốt ruột muốn ra ngoài xem xét thì một bóng người đột nhiên xông vào nơi bế quan.

Là Hồng Quân Đạo Tổ!

Tây Phương nhị thích đờ người ra, rồi vội vàng cung kính hành lễ.

“Chúng đệ tử bái kiến Sư tôn!” “Không biết Sư tôn đại giá quang

lâm, chúng đệ tử đón tiếp chậm trễ, xin xá tội!" Cả hai vội vã nói, giọng điệu có chút u oán, dường như muốn phàn nàn chuyện bị cấm túc.

"Được rồi, đừng phàn nàn nữa, từ bây giờ lệnh cấm túc không còn tồn tại nữa!" Hồng Quân cau mày phẩy tay.

Mọi người nghe vậy ban đầu còn không tin, Sư tôn nhà mình từ bao giờ lại dễ tính thế?

Nhưng nhìn vẻ nghiêm túc của Hồng Quân, họ dần tin rằng lệnh cấm túc thực sự đã được bãi bỏ!

"Đa tạ Sư tôn!" "Không biết lần này lệnh cấm túc chỉ được bãi bỏ cho hai đứa con, hay là tất cả đều được bãi bỏ ạ?" Sau cơn vui sướng, họ liền thắc mắc.

Họ hiểu rõ nếu chỉ có hai người được giải phóng thì chắc chắn Hồng Quân có yêu cầu gì đó.

Đây mới là điều đáng lo nhất, vì nhiệm vụ từ Hồng Quân chắc chắn không hề đơn giản.

"Bớt nói nhảm đi, trong lòng các ngươi chắc cũng rõ tại sao ta thu hồi lệnh cấm túc, vì có việc cần giao cho các ngươi." Hồng Quân lạnh lùng nói.

Không hiểu sao Tây Phương nhị thích cảm thấy Sư tôn dạo này bạo lực hơn hẳn, mang lại cảm giác xa lạ, nhưng khí thế mạnh mẽ kia thì không giả được nên họ chẳng mảy may nghi ngờ.

"Không biết Sư tôn có gì phân phó?

Chỉ cần làm được, chúng đệ tử định nhiên lên núi đao xuống biển lửa vì ngài!" Cả hai cung kính cúi đầu, nhưng trong mắt lại lóe lên những tia tính toán riêng.

Nhìn hai vị chủ tể Tây Phương giáo trước mặt, luồng chấp niệm lộ vẻ hài lòng.

Theo nó, dù bản thể Hồng Quân có trốn ở đâu để che giấu thiên cơ thì nó vẫn có ưu thế của mình, vì giờ nó là đại ngôn nhân của Thiên Đạo.

Việc cần làm là tận dụng các điều kiện Thiên Đạo ban cho, ví dụ như đám Thánh nhân này!

Bản thể Hồng Quân giờ thậm chí còn chưa đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nên phái vài vị Thánh nhân đi tìm tung tích là quá đủ!

Sở dĩ nó không tìm Lão Tử – người mạnh nhất trong Tam Thanh – mà lại tìm Tây Phương nhị thích là vì Lão Tử quá mạnh, khó kiểm soát và lại giỏi nhìn gió đổi chiều, nó không chắc có thể hoàn toàn khống chế được ông ta.

Còn Tây Phương nhị thích thì khác, nó hiểu rõ hai kẻ này luôn đặt lợi ích giáo phái lên hàng đầu.

Có thể trong mắt người khác hạng người này không đáng kết giao, nhưng với nó thì lại cực kỳ dễ khống chế.

"Một đạo ác thi của ta đột nhiên thoát khỏi tầm kiểm soát, bỏ trốn vào Hồng Hoang.

Hiện tại ta không tiện ra tay, nên hai ngươi nhất định phải tìm ra đạo ác thi đó cho ta.

Một khi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ ban cho Tây Phương giáo một cơ hội thành thánh." Muốn ngựa chạy thì phải cho ngựa ăn cỏ.

Chấp niệm của Hồng Quân biết rõ phải cho họ thấy lợi ích đủ lớn thì họ mới bán mạng cho mình, vì thế nó hứa hẹn luôn một ngôi vị Thánh nhân!

Đúng như dự đoán, nghe thấy hứa hẹn về ngôi vị Thánh nhân, Tây Phương nhị thích hưng phấn tột độ.

Thân là Thánh nhân, họ hiểu rõ thêm một vị Thánh nhân nữa sẽ giúp ích thế nào cho giáo phái!

Hiện tại Tạ Quan Hi đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đang cảm ngộ Thời gian pháp tắc để trảm tam thi.

Nếu có Hồng Quân trợ giúp mượn sức mạnh Thiên Đạo thì tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ còn nhanh hơn nữa!

Nghĩ đến cảnh đệ tử mình dùng Thời gian pháp tắc trảm tam thi thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, họ không khỏi mong chờ.

"Chúng đệ tử nhất định sẽ dốc hết sức mình để chia sẻ nỗi lo với Sư tôn!" Cả hai đồng thanh đáp.

Chấp niệm của Hồng Quân hài lòng, xem ra lần này đã chọn đúng người.

Sau đó nó mỉm cười rồi rời đi.

Nó không cần phải theo sát hai kẻ này, vì nó biết cái miếng bánh Thánh nhân kia quá lớn, họ sẽ không dám làm việc tắc trách đâu.

Sau khi Hồng Quân đi khuất, nụ cười trên mặt Tây Phương nhị thích dần thu lại, họ nhìn nhau với vẻ mặt nghiêm trọng.

Thánh nhân chi vị?

Thực sự rất khao khát!

Nhưng nhiệm vụ này chắc chắn không đơn giản, nếu không Hồng Quân cũng chẳng để Tây Phương giáo độc chiếm cái hời này.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng họ cảm thấy Hồng Quân hôm nay có gì đó khang khác.

Nhưng dù sao đó vẫn là Sư tôn của họ, là đại ngôn nhân Thiên Đạo, chắc chắn sẽ không hại họ, nên cả hai quyết định xuất quan ngay lập tức.

Họ hiểu rõ bất kể Hồng Quân có tính toán gì hay thực tâm giúp đỡ thì họ cũng không có lý do hay gan dạ để từ chối.

Vừa ra khỏi nơi bế quan, họ liền gặp Tạ Quan Hi đang truyền đạo tại Linh Sơn.

Phải nói là Tạ Quan Hi có phong thái của một người huynh trưởng rất tốt, đang tận tình chỉ bảo môn hạ đệ tử, khiến ai nấy đều kính trọng.

Nhìn cảnh này, Tây Phương nhị thích cảm thấy vô cùng an lòng.

Họ cứ tưởng sau khi bị Từ Loan Đao vơ vét thì Tây Phương giáo sẽ rơi vào trầm tịch, ngờ đâu lại xuất hiện một đệ tử xuất sắc như Tạ Quan Hi!

Đúng là phúc đức bao đời!

Tạ Quan Hi cũng nhìn thấy hai người, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Theo lý mà nói, họ đang bị cấm túc cơ mà?

Chẳng lẽ dám cãi lệnh Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Hay là có biến cố gì rồi?

“Hai vị Thánh nhân lão gia đã xuất quan rồi ạ?” Tạ Quan Hi lên tiếng hỏi.

Thân là thiện thi của Từ Loan Đao, hắn đương nhiên biết về những biến cố của Thiên Đạo.

Từ Loan Đao cũng dặn hắn phải luôn cảnh giác để không bị lộ.

Thấy hai vị Thánh nhân có động thái lạ, hắn liền đề phòng.

Nghe câu hỏi, hai người liền nở nụ cười mãn nguyện, thầm nghĩ ngôi vị Thánh nhân mà Hồng Quân hứa hẹn chắc chắn phải dành cho Tạ Quan Hi!

“Ha ha ha, không giấu gì ngươi, chúng ta không cần bế quan nữa!

Sư phụ lão nhân gia đã giao cho ta một số việc.

Nếu làm tốt, ngài sẽ ban thưởng cho Tây Phương giáo một ngôi vị Thánh nhân.

Chương 254

Đến lúc đó, tốc độ bước vào hàng ngũ Thánh nhân của ngươi chắc chắn sẽ vượt xa Từ Loan Đao!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười nói, trong lòng vẫn nhớ thù cũ giữa Tạ Quan Hi và Từ Loan Đao.

Thánh nhân chi vị?

Tạ Quan Hi thầm cười thầm trong bụng.

Đậu má, cái luồng chấp niệm của Hồng Quân đúng là dám hứa thật!

Thời buổi này làm gì có đại kiếp, các giáo phái đóng đô khắp nơi, lấy đâu ra cơ hội kiếm công đức?

Chẳng lẽ định mượn sức mạnh Thiên Đạo giúp hắn cảm ngộ Thời gian pháp tắc để trảm tam thi chứng đạo?

Thiên Đạo liệu có đồng ý không?

Nếu làm được vậy thì chấp niệm kia đã chẳng phải lo lắng về bản thể Hồng Quân bỏ trốn, vì lúc đó nó đã hoàn toàn khống chế và khế hợp với Thiên Đạo rồi.

Hắn biết thừa đó là lời lừa gạt của chấp niệm, nhưng không ngờ hai vị Thánh nhân này lại tin sái cổ, bèn lên tiếng nhắc nhở bóng gió: "Chẳng lẽ Thiên Đạo lại giáng xuống vô số công đức như cho Từ Loan Đao sao?

Nhưng ý của con và Từ Loan Đao giống nhau, không định dựa vào công đức để thành thánh." Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hài lòng gật đầu vì đệ tử mình có chí khí.

Nhưng câu nói đó cũng khiến họ giật mình: Hồng Quân thực sự có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo giúp Tạ Quan Hi tu luyện Thời gian

pháp tắc sao?

Họ rơi vào trầm tư.

Thực lực của Hồng Quân là một ẩn số, mọi người chỉ biết ông ta đứng trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng chính Hồng Quân cũng phải trảm tam thi thành thánh, nên chắc cũng chỉ lĩnh ngộ một đạo pháp tắc mà thôi, ai dám chắc ông ta biết về Thời gian pháp tắc?

Thấy hai người im lặng, Tạ Quan Hi mỉm cười nói tiếp: "Hai vị sư tôn, có phải con vừa thấy Hồng Quân Đạo Tổ không ạ?

Với thân phận của ngài, nếu cần hai người giúp đỡ thì có nhất thiết phải lén lút như vậy không?" Tạ Quan Hi quyết định bồi thêm một đòn tâm lý.

Nghe xong, sắc mặt Tây Phương nhị thích thay đổi hẳn.

Chẳng lẽ Hồng Quân thực sự gặp biến cố?

Cái bóng người vừa rồi không phải bản tôn?

Họ bắt đầu suy đoán táo bạo.

Nếu không nhờ Tạ Quan Hi nhắc nhở, họ chắc chắn sẽ không bao giờ nghĩ theo hướng này, vì trong mắt họ, Hồng Quân là một tượng đài bất khả xâm phạm.

Nếu là Thánh nhân khác gặp biến cố thì họ tin, chứ bảo Hồng Quân có vấn đề thì họ chẳng dám tin!

"Mặc kệ đi, thần tiên đánh nhau hy vọng đừng kéo chúng ta vào, ta cứ tận tâm hoàn thành nhiệm vụ được giao là được." Thấy Chuẩn Đề có vẻ hoảng hốt, Tiếp Dẫn cau mày an ủi.

Ông ta cũng chẳng rõ đây là phúc hay họa, nhưng Thiên Đạo đã biến động thế này thì vùng nước này chắc chắn rất sâu.

Tây Phương giáo hoặc là bị nhấn chìm, hoặc là có thể đục nước béo cò.

"Cụ thể thế nào ngươi không cần lo, cứ lo tu luyện đi, tranh thủ sớm ngày thành thánh." Tiếp Dẫn hạ quyết tâm nhảy vào cuộc chơi, rồi mỉm cười nói với Tạ Quan Hi.

Tạ Quan Hi thấy hai người vì lợi ích mà chấp mê bất ngộ như vậy, cũng chỉ biết thở dài bất lực.

Hai lão này đúng là không còn gì để nói.

Nếu thời này có danh hiệu "lao động gương mẫu" thì chắc chắn phải trao cho hai vị Thánh nhân Tây Phương, vì giáo phái mà họ làm việc quên mình.

Dù biết dính dáng đến Thiên Đạo là nguy hiểm nhưng họ vẫn muốn đánh cược một ván để tranh thủ cơ hội thành thánh.

Nói đến nước này mà hắn còn nhắc nhở nữa thì dễ bị lộ thân phận, nên hắn im lặng, giả vờ lộ ra vẻ mặt cảm kích vô cùng, như thể đang mang ơn hai vị sư phụ đã dốc lòng vì tương lai của mình.

Tây Phương nhị thích thấy vậy cũng rất hài lòng. ...Đâu có ngờ, Từ Loan Đao thông qua Tạ Quan Hi đã nắm rõ ý đồ của họ.

Hắn nở một nụ cười nhạt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Chấp niệm của Hồng Quân quyết định lợi dụng sự ràng buộc của Thiên Đạo với các Thánh nhân để sai khiến họ đi tìm bản thể Hồng Quân!

Với trí thông minh của đám Thánh nhân đó, chẳng mấy chốc họ sẽ đoán được nơi Hồng Quân đang ẩn náu.

Bởi vì nơi có khí vận nồng đậm nhất thiên hạ lúc này chỉ có đảo

Kim Ngao.

Nếu Tây Phương nhị thích không đoán ra được thì chỉ số thông minh của họ đúng là có vấn đề.

"Cái gì?

Nó bảo hai tên Tây Phương giáo tới đối phó ta à?" Khi bản thể Hồng Quân nghe tin này, ông ta nhìn Từ Loan Đao với vẻ mặt kinh ngạc.

Ông ta không thể tin nổi tin tức này, và càng không tin Tây Phương nhị thích lại dám nhận lời!

Có lẽ cái tàn niệm kia không nói rõ thân phận thật, nhưng ông ta biết với tu vi Thánh nhân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắc chắn sẽ nhận ra điểm bất thường, vậy mà họ vẫn đồng ý.

"Yên tâm đi, có lẽ họ chỉ giả vờ vâng lệnh thôi, vì cái luồng chấp niệm kia của ngài thực lực cũng không yếu, họ không dám đối đầu trực diện đâu." Từ Loan Đao giải thích, dù chính hắn cũng thấy lời giải thích này hơi gượng ép.

Theo hắn, hai kẻ hám lợi như Tây Phương nhị thích thì quan tâm gì Hồng Quân thật hay giả, chỉ cần có lợi là họ sẵn sàng tôn thờ bất cứ ai ngồi vào cái ghế đó làm sư tôn ngay!

Nhưng không thể bảo họ sai, vì hạng người đó thường sống rất dai và kiếm được nhiều lợi ích nhất trong thời loạn.

Hồng Quân biết Từ Loan Đao đang an ủi mình nên thở dài: "Từ khi rớt khỏi cảnh giới đó, ta lại nhìn thấu được lòng người.

Được và mất cũng là lẽ thường tình vậy!" Đột nhiên, Từ Loan Đao cảm thấy khí thế của Hồng Quân tăng vọt một bậc, thấp thoáng có dấu hiệu đột phá!

Hắn trợn tròn mắt.

Thế này cũng được sao?

Quả không hổ danh là nhân vật từng đứng trên đỉnh Hồng Hoang, tu vi có sụt giảm nhưng thiên tư tu đạo vẫn cực kỳ mạnh mẽ!

Nên biết Hồng Quân là người đã tự mình mò mẫm ra con đường trảm tam thi khi chưa có tiền lệ nào!

Người ta thường chỉ chú ý đến thực lực của ông ta mà quên mất cái tư chất nghịch thiên đó.

"Xem ra Đạo Tổ từ bỏ luồng chấp niệm kia là có tính toán khác rồi!" Từ Loan Đao mỉm cười.

Có thể thấy Hồng Quân đã nhận ra việc cưỡng ép dĩ thân hợp đạo năm xưa khiến mình rơi vào cảnh lúng túng, giờ đây bỏ hết tu vi để bắt đầu lại thực chất là một ván cược lớn!

Nhân lúc Thiên Đạo hỗn loạn, ông ta từ bỏ Thiên Đạo để đi tìm con đường của riêng mình, đây là một cơ hội để sửa sai!

"Gia hỏa nhà ngươi, hèn gì Thông Thiên lại tin tưởng ngươi như thế, thông minh thật đấy!

Nếu không phải Thông Thiên đã nhận ngươi làm đồ đệ, ta cũng muốn thu ngươi rồi!" Hồng Quân hiểu ý của Từ Loan Đao, cười lắc đầu.

Đúng như hắn nói, đây quả thực là một ván cược lớn!

Chỉ có điều, nút thắt của ván cược này lại nằm chính trên người Từ Loan Đao!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, toàn bộ Tiệt Giáo bắt đầu trở nên bận rộn.

Tất cả mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Từ

Loan Đao yêu cầu họ cố gắng hết sức để nâng cao tu vi.

Đồng thời, các hộ sơn đại trận cũng được khởi động đến mức tối đa.

Thậm chí trên cơ sở ban đầu, Từ Loan Đao còn dung nhập cả Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận vào trong, khiến cho lực phòng ngự và tấn công của toàn bộ hộ sơn đại trận tăng lên một bậc ngay tức khắc.

Một cảm giác lo xa bao trùm lên tâm trí của tất cả đệ tử Tiệt Giáo.

Mặc dù không rõ tại sao Từ Loan Đao đột nhiên làm vậy, nhưng họ sớm đã coi lời của y như kim chỉ nam.

Vì vậy, dù lời của Từ Loan Đao không có lý do, họ vẫn lao vào bận rộn.

Nhìn thấy uy tín của Từ Loan Đao trong Tiệt Giáo, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Chương 255

E rằng dù với thân phận Đạo Tổ ra lệnh cho đám đệ tử Tiệt Giáo làm việc, cũng không có được sự tích cực như vậy đâu nhỉ?

Từ Loan Đao đã cho họ uống thuốc mê gì sao?

Đương nhiên trong lòng ông rất rõ, sự tin tưởng của Tiệt Giáo đối với Từ Loan Đao đều là do y từng chút một tích lũy được.

Cả đảo Kim Ngao bận rộn khiến Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu người của Tiệt Giáo đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó, vậy cũng không cần phải lo lắng nữa.

Bây giờ ông chỉ cần chăm chỉ nắm bắt thời gian tu luyện, cố gắng sớm ngày khôi phục tu vi thời đỉnh cao.

Dù chưa thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ít nhất cũng có thể có một chút sức tự vệ trong Hồng Hoang!

Đến lúc đó, với cảnh giới của mình, đối mặt với Thánh nhân tìm tới cửa, cũng không đến nỗi hoảng loạn.

Cứ ở lại trong Tiệt Giáo như hiện tại, ngược lại sẽ mang đến phiền phức cho người ta.

Trên thực tế, lý do Từ Loan Đao khiến toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo bận rộn, không phải vì hy vọng những người này có thể giúp được bao nhiêu trong trận đại chiến tương lai.

Chủ yếu là vì y thực sự không muốn thấy đám đệ tử Tiệt Giáo chìm đắm trong môi trường an nhàn, chỉ biết tu luyện.

Cho đến cuối cùng, ngay cả nhuệ khí trong lòng cũng bị mài mòn

sạch sẽ!

Một Tiệt Giáo như vậy dù khí vận có sâu dày đến đâu, e rằng cũng không xa ngày bị diệt vong.

Chỉ có để họ duy trì cảm giác nguy cơ và khẩn trương thích hợp, mới có thể khiến Tiệt Giáo trong tương lai đi được xa hơn.

Không ai biết được dụng tâm lương khổ của Từ Loan Đao.

Nhưng không khí của Tiệt Giáo quả thực đã được nâng cao rất nhiều.

Những đệ tử Tiệt Giáo vốn có chút an nhàn, muốn hưởng thụ cuộc sống sau Phong Thần lượng kiếp, lúc này ai nấy đều dốc hết sức tu luyện.

Đang bế quan, nhìn thấy cảnh này, trên khuôn mặt non nớt của Thông Thiên Giáo Chủ cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Ngài không thể xuất quan vì bị hạ lệnh cấm túc.

Nhưng đệ tử này hoàn toàn có thể gánh vác nửa giang sơn của Tiệt Giáo.

Chỉ là đối với việc Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên được thả ra, trong lòng ngài vô cùng nghi hoặc.

Có thể thấy được, vị Hồng Quân Đạo Tổ trước mắt này tu vi dường như chỉ ở giai đoạn Chuẩn Thánh, tuy mấy ngày nay tiến bộ thần tốc.

Nhưng nhìn thế nào cũng giống hàng giả!

Ngài tin rằng Từ Loan Đao cũng có thể nhìn ra, nhưng không rõ tại sao Từ Loan Đao lại trước sau không có bất kỳ biểu hiện nào.

Ngược lại vẫn cung kính với vị Hồng Quân Đạo Tổ hàng giả này.

Thực tế, với thực lực hiện tại của Từ Loan Đao, hoàn toàn có thể tránh được sự dò xét thánh niệm của Thông Thiên Giáo Chủ, vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra với Hồng Quân Đạo Tổ. ...

Lúc này trong Hồng Hoang.

Tây Phương Nhị Thích đang lang thang không mục đích, tìm kiếm khắp nơi trong Hồng Hoang.

Ròng rã tìm kiếm hơn một tháng, đừng nói là ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, ngay cả một người tu đạo cũng không gặp.

Hai người trong lòng có chút chán nản.

Cứ tìm kiếm không mục đích như vậy, không biết đến khi nào mới có thể tìm được ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ.

"Mấy ngày nay gần như đã tìm hết những nơi có thể ẩn thân, nhưng căn bản không tìm thấy ác thi của sư tôn.

Cứ tiếp tục thế này, tuyệt đối không phải là cách!" Chuẩn Đề thở dài, bất đắc dĩ nói.

Chỉ là thực sự không biết, cụ ác thi đó của Hồng Quân Đạo Tổ rốt cuộc sẽ trốn ở đâu.

"Tìm được thì sao chứ?

E rằng chúng ta cũng chưa chắc là đối thủ của ác thi Hồng Quân Đạo Tổ đâu?" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng thở dài nói.

Mặc dù đã nhận nhiệm vụ lần này, nhưng trong lòng ông đương nhiên hiểu rõ, trong đó tất có manh mối.

Thậm chí không chừng, vị Hồng Quân Đạo Tổ mà họ tìm trước đó, không phải là bản thể.

Người mà họ đang tìm kiếm khắp nơi mới là Hồng Quân Đạo Tổ

thật sự.

Trong lòng cũng có chút áy náy, nhưng vì ngôi vị Thánh nhân kia, cũng không thể không ra tay.

"Ta cũng không nói sẽ xảy ra chuyện gì đáng chết, chỉ là nơi ẩn thân này quả là một phiền phức." Tiếp Dẫn hiện tại trong lòng cũng vô cùng phiền não, nếu tìm không được ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, chẳng lẽ phải tìm kiếm vô số năm trong Hồng Hoang sao?

"Nếu thật sự dễ tìm như vậy, e rằng sư tôn cũng không để chúng ta ra tay, mà nên trực tiếp nói cho chúng ta biết nơi ẩn thân của ác thi." Tiếp Dẫn đạo nhân suy đoán.

"Nếu có thể che giấu thiên cơ, trừ phi là một số linh bảo mạnh mẽ, thì chính là ở một số nơi khí vận cường đại." Chuẩn Đề đạo nhân cũng ở bên cạnh nhắc nhở.

"Hiện tại, trong toàn bộ Hồng Hoang, nơi có khí vận sâu dày nhất nên là..." Dường như nghĩ đến điều gì, trên mặt hai người đồng loạt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Đảo Kim Ngao!" Đúng vậy!

Kể từ sau Phong Thần lượng kiếp, thế phát triển của Tiệt Giáo hiện nay như mặt trời ban trưa, tuyệt đối là giáo môn có khí vận sâu dày nhất.

"Lời tuy nói như vậy, nhưng chúng ta dù sao cũng là giáo chủ của Tây Phương Giáo, cứ thế trực tiếp xông lên đảo Kim Ngao, chẳng phải có chút không ổn sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng cũng có chút rối rắm.

Dù sao thân là Thánh nhân, khẳng định cũng cần thể diện.

Nếu nhân lúc Thông Thiên Giáo Chủ đang bế quan, trực tiếp xông lên đảo Kim Ngao tìm người khắp nơi, quả thực có chút không ổn.

Truyền ra ngoài, e rằng đối với danh tiếng của Tây Phương Giáo cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ.

Nhưng Chuẩn Đề đạo nhân lại lắc đầu.

"Chúng ta chỉ là phụng mệnh lệnh của sư tôn hành sự mà thôi, trời có sập xuống cũng có người cao hơn chống đỡ." "Chúng ta vì sư tôn giải quyết khó khăn, bản thân là một chuyện tôn sư trọng đạo, sao lại có thể không tốt chứ?" Gã Chuẩn Đề đạo nhân này mặt cũng thật là dày.

Quay tay một cái, đã biến chuyện xông vào đạo trường của người khác thành chuyện quang minh chính đại như vậy.

Tiếp Dẫn đạo nhân tuy trong lòng khinh bỉ, nhưng sự đã đến nước này, chẳng lẽ cứ tiếp tục tìm kiếm không mục đích trong Hồng Hoang sao?

Nếu đã có một tia hy vọng ở trên đảo Kim Ngao, hai người tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Nhìn đại dương xanh biếc một màu, lại không khiến lòng Tây Phương Nhị Thích bình tĩnh hơn bao nhiêu.

Ngược lại, họ nhìn hòn đảo to lớn uy nghi trước mắt với vẻ mặt nghiêm nghị.

Với tu vi và cảnh giới của họ, đương nhiên có thể nhìn ra lực khí vận nồng đậm bao quanh hòn đảo này.

Nếu là trước kia, họ chắc chắn không dám dễ dàng lên đảo Kim Ngao, dù sao chỉ cần hơi bất cẩn là có thể dính vào nhân quả to lớn!

Nhưng chính cái gọi là trọng thưởng ắt có dũng phu.

Nếu Hồng Quân Đạo Tổ đã hứa hẹn trước đó, sẽ cho Tây Phương Giáo một ngôi vị Thánh nhân.

Vì vậy bất kể trong đảo Kim Ngao ẩn chứa lực khí vận lớn đến đâu, họ cũng phải tiến vào trong đó, tìm hiểu cho ra nhẽ.

Nếu cụ ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ không ở trong đảo Kim Ngao thì thôi.

Nếu thật sự ẩn thân ở đây, vậy không thể không làm một trận rồi!

Nghĩ đến đây, trong mắt hai người lộ ra một tia kiên định, ngay sau đó thân hình lóe lên, tức khắc xuất hiện trước hộ sơn đại trận của đảo Kim Ngao.

"Chúng ta là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân, hôm nay đặc biệt đến thăm Tiệt Giáo, xin hãy hiện thân gặp mặt!" Chuẩn Đề đạo nhân mặt không đỏ, tim không đập nói.

Rõ ràng là đến gây sự, kết quả lại văn vẻ như vậy, quả thực có chút buồn nôn.

Chương 256

Kết quả nói xong, đợi nửa ngày trời trên đảo Kim Ngao cũng không có động tĩnh gì truyền ra.

Trên mặt Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi lộ ra một tia ngượng ngùng.

Đám người Tiệt Giáo này thật sự quá không nể mặt.

Dù cuối cùng đã giành được thắng lợi trong trận chiến Xiển - Tiệt, nhưng cũng không đến nỗi không nể mặt Thánh nhân như vậy chứ!

Trong lòng hắn lập tức có chút tức giận, chuẩn bị trực tiếp ra tay cứng rắn xông vào đảo Kim Ngao!

Ở bên cạnh thấy cảnh này, Tiếp Dẫn đạo nhân suýt chút nữa bị dọa mất hồn.

Phong Thần lượng kiếp đã qua một thời gian dài như vậy, Chuẩn Đề đạo nhân sao lại như linh đài bị bụi che mờ vậy?

Đã biết rõ trên đảo Kim Ngao có vô số khí vận gia trì, lại còn định mạnh mẽ xông vào, trí thông minh này thật đáng lo ngại!

"Chuẩn Đề!

Ngươi làm gì vậy?" Tiếp Dẫn đạo nhân ở bên cạnh kéo thân thể Chuẩn Đề lại, giận dữ quát.

"Sư huynh, đừng cản ta!

Đám người Tiệt Giáo này thật quá đáng ghét, ta phải cho chúng một bài học nhớ đời!" Chuẩn Đề đạo nhân có chút tức giận nói.

"Ngươi không muốn sống nữa sao, chẳng lẽ muốn rơi vào trong vô số lực nhân quả à?" Một câu của Tiếp Dẫn đạo nhân như tiếng

chuông cảnh tỉnh, khiến Chuẩn Đề đạo nhân vốn đang chìm trong phẫn nộ tức khắc bừng tỉnh.

Lưng hắn còn toát ra một trận mồ hôi lạnh!

Mình bị sao vậy?

Vô duyên vô cớ lại định ra tay với Tiệt Giáo!

Cũng may Tiếp Dẫn đạo nhân đã cản mình lại, nếu không hậu quả không thể lường được!

"Nhiệm vụ lần này e rằng không tầm thường, nếu vị kia thật sự xảy ra chuyện gì, e rằng hiện tại Thiên Đạo cũng đã rơi vào một mảnh hỗn loạn." "Mọi việc, phải cẩn thận là trên hết!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng có chút sợ hãi nói.

Vừa rồi nhìn bộ dạng của Chuẩn Đề đạo nhân, tuyệt đối là linh đài bị che mờ!

Nếu không nhắc nhở, cứ thế xông vào đảo Kim Ngao, hai vị Thánh nhân có thể chống đỡ được lực nhân quả, nhưng Tây Phương Giáo sau lưng thì sao?

Trong lúc hai người đang trầm tư, chỉ thấy hộ sơn đại trận của Tiệt Giáo đột nhiên xuất hiện một khe hở.

Dường như đang nghênh đón Tây Phương Nhị Thích.

Thấy cảnh này, Chuẩn Đề đạo nhân hừ lạnh một tiếng.

Lúc này hắn sao không biết, người của Tiệt Giáo đang ra oai!

Đám gia hỏa này thật sự quá ngông cuồng.

Trước đó Từ Loan Đao thông qua Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Đại Trận.

Đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn te tua, chắc chắn cho rằng hiện

tại có năng lực đối đầu với Thánh nhân.

Vì vậy người của Tiệt Giáo mới trở nên kiêu ngạo như vậy!

Chỉ là, hai người dù sao cũng đến tìm người, nên đương nhiên cũng sẽ không so đo những chi tiết nhỏ này.

Thong thả bước vào đảo Kim Ngao!

Nào ngờ, lúc này trong Tiệt Giáo, người bị Tây Phương Nhị Thích làm chấn động nhất, không phải Từ Loan Đao, cũng không phải Hồng Quân Đạo Tổ.

Mà là Thông Thiên Giáo Chủ!

Ngài thực sự không dám tin, Tây Phương Nhị Thích lại phớt lờ lệnh cấm túc, đường hoàng xuất hiện ở đây như vậy!

Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố, đến nỗi lệnh cấm túc của Thiên Đạo cũng mất đi hiệu lực rồi sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ cũng lộ ra một tia nóng bỏng.

Ngài vội vàng đi ra ngoài Bích Du Cung.

Nhưng vừa mới đến gần cửa đại điện, đã cảm nhận được một luồng lực va chạm mạnh mẽ truyền đến thân thể.

Khiến ngài không thể tiến lại gần nửa bước!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại mặt đầy ngơ ngác, nhìn cánh cửa Bích Du Cung tràn ngập lực pháp tắc trước mắt.

Lệnh cấm túc không hề biến mất, nhưng tại sao hai gã kia lại có thể phá quan ra ngoài?

Thậm chí còn đến đảo Kim Ngao!

Chẳng lẽ là Hồng Quân Đạo Tổ cho phép?

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trong lòng vô cùng nghi hoặc, sư tôn nhà mình cũng quá mức bên trọng bên khinh rồi nhỉ?

Lệnh cấm túc này dường như chỉ nhắm vào Tam Thanh, còn hai vị của Tây Phương Giáo lại không hề bị ảnh hưởng!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ lập tức trở nên vô cùng phẫn nộ.

Hồng Quân Đạo Tổ ở đảo Kim Ngao, đã ở một thời gian dài như vậy, kết quả không hề có bất kỳ biểu hiện gì.

Nhưng hai vị của Tây Phương Giáo lại có thể đi lại khắp nơi không kiêng dè!

Tây Phương Nhị Thích hoàn toàn không biết, sự xuất hiện của họ đã khơi dậy ngọn lửa giận vô biên trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện tại hai người đang chìm đắm trong sự ghen tị vô biên.

Phải thừa nhận, đảo Kim Ngao so với Linh Sơn, quả thực là một trời một vực.

Trên đảo Kim Ngao, khắp nơi đều là linh thực vật và thụy thú, chỉ cần hít một hơi không khí cũng khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Vô số thiên địa linh khí dưới tác dụng của tụ linh đại trận, không ngừng tuôn vào đảo Kim Ngao.

Dưới đảo Kim Ngao, còn có vô số linh mạch, không ngừng nuôi dưỡng ra các loại sinh cơ.

Còn Linh Sơn, có thể nói là muốn gì không có nấy!

Đám đông đệ tử Linh Sơn, đều theo họ ăn rau dưa, làm gì có ngày lành.

“Quá đáng ghét!

Sớm muộn gì, Linh Sơn của chúng ta cũng phải trở nên giống như đảo Kim Ngao!” Chuẩn Đề đạo nhân nhìn những cảnh tượng trước mắt, đồng thời lại liên tưởng đến sự nghèo nàn của Linh Sơn nhà mình, không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói.

“Có lẽ mục tiêu này, đã đặt lên người của tên nhóc Tạ Quan Hi kia rồi.” Tiếp Dẫn đạo nhân cũng thở dài một hơi.

“Không biết, Tạ Quan Hi nhà chúng ta so với tên nhóc Từ Loan Đao, thành tựu tương lai của ai sẽ cao hơn một chút.” Trong lúc hai người đang cảm khái.

Từ Loan Đao mang theo một nụ cười đi tới.

“Không biết hai vị sư thúc, không ở Linh Sơn bế quan cho tốt, đến đảo Kim Ngao của ta làm gì?” Bất kể là Tiếp Dẫn đạo nhân hay Chuẩn Đề đạo nhân, sau khi nhìn thấy Từ Loan Đao, sắc mặt đều trở nên lạnh lùng.

Mặc dù quan hệ giữa Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo hiện tại đã cải thiện không ít, nhưng cái bóng mà Từ Loan Đao mang lại cho họ trước đó, lại khắc sâu trong lòng.

Hai người thực sự không muốn có nhiều giao tiếp với gã nhóc con ranh ma này.

Sợ rằng chỉ cần không cẩn thận là sẽ rơi vào bẫy!

“Đại sư huynh của Tiệt Giáo không phải là Đa Bảo đạo nhân sao?

Sao không ra gặp chúng ta, lại phái một sư đệ nhỏ tuổi ra đây!” Chuẩn Đề đạo nhân nhíu mày hỏi.

Nếu giao thiệp với Đa Bảo đạo nhân một phen, e rằng sẽ đơn giản hơn không ít.

Chương 257

Dù sao Đa Bảo đạo nhân thuộc loại tính cách trầm mặc ít lời, bản thân cũng tương đối nhu nhược, nên đàm phán điều kiện với hắn hiển nhiên sẽ sảng khoái hơn nhiều so với đàm phán với Từ Loan Đao.

Từ Loan Đao bĩu môi.

Chuẩn Đề đạo nhân đã nói đến mức này, sao y có thể không hiểu ý chứ?

"Đại sư huynh hiện tại đang bế quan, toàn bộ Tiệt Giáo hiện tại do ta quản lý, hai vị sư thúc nếu có chuyện gì, cứ việc tìm ta là được." Từ Loan Đao nhướng mày nói.

Chỉ là từ biểu cảm của y mà xem, đối với hai vị Thánh nhân không có một chút kính ý nào!

Gã Chuẩn Đề đạo nhân này vốn nhỏ mọn, nay thấy Từ Loan Đao bất kính như vậy, không khỏi mí mắt cũng giật giật.

Cố nén cơn giận trong lòng!

Tiếp Dẫn đạo nhân sợ hắn không khống chế được lửa giận trong lòng, ra tay với Từ Loan Đao.

Vì vậy cũng lập tức ra mặt hòa giải, sợ lại xảy ra mâu thuẫn.

"Thực ra chúng ta lần này đến, là phụng mệnh lệnh của sư tôn, bảo chúng ta ra mặt tìm kiếm một cụ ác thi đã trốn thoát." Nghe xong những lời này, Từ Loan Đao trong lòng lập tức vui vẻ.

Xem ra quả nhiên là vì Hồng Quân Đạo Tổ, có vẻ họ không biết thân phận thật sự của Hồng Quân Đạo Tổ.

Hai gã này bị người ta bán đứng, còn đang giúp người ta đếm tiền

đây!

"Hai vị sư thúc nói đùa rồi, chẳng lẽ định lục soát đảo Kim Ngao của ta sao?" Giọng điệu của Từ Loan Đao dần dần trở nên lạnh lùng, y biết lúc này tuyệt đối không thể yếu thế, nếu không hai gã này chắc chắn sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

Thấy Từ Loan Đao một bộ không hợp tác, sắc mặt của Tây Phương Nhị Thích lập tức cứng đờ.

Sớm đã liệu như vậy!

"Việc này thực sự là bất đắc dĩ, dù sao cũng là chuyện Hồng Quân Đạo Tổ giao cho ta, ta không thể không tận tâm hoàn thành chứ!" Tiếp Dẫn đạo nhân nhíu mày nói.

Ông thực sự không muốn tranh chấp với Từ Loan Đao.

Dù sao gã này tuyệt đối là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, không ai muốn vô duyên vô cớ đắc tội!

Nếu không sẽ vô cớ tạo thêm một kẻ địch cho Tây Phương Giáo!

Vì vậy Tiếp Dẫn đạo nhân hy vọng có thể dùng phương pháp ôn hòa nhất có thể, để tìm ra tung tích của ác thi Hồng Quân Đạo Tổ.

"Mơ mộng hão huyền!

Nếu đã như vậy, vậy hãy để Hồng Quân Đạo Tổ tự mình đến đây!" Từ Loan Đao nói xong, chân đạp một bước!

Ra tay liền vung ra năm lá cờ nhỏ!

Cùng lúc đó, Tru Tiên Kiếm Trận cũng dâng lên!

Chính là Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận!

Thấy cảnh này, mặt của Tây Phương Nhị Thích lập tức biến sắc.

Không ngờ thái độ của Từ Loan Đao lại cứng rắn như vậy.

“Nếu đã như vậy, ta liền thay gã Thông Thiên kia dạy dỗ ngươi một phen, để ngươi biết thế nào là uy của Thánh nhân!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này nếu còn nhịn nữa, e rằng thật sự sẽ phải đội cái mũ rùa rụt cổ!

Hiện tại cũng không quan tâm đến lực nhân quả nữa, đến lúc ra tay thì phải ra tay!

Uy của Thánh nhân, tuyệt đối không phải người thường có thể chống đỡ!

Nếu động thủ ở đây, không chừng toàn bộ đảo Kim Ngao sẽ chìm xuống đáy biển.

Lúc này đang ở trong Bích Du Cung, thấy cảnh này Thông Thiên Giáo Chủ có thể nói là tức đến nứt cả quai hàm.

“Khinh người quá đáng, quả thực khinh người quá đáng!

Đợi ta ra ngoài, nhất định sẽ cho hai ngươi biết tay!” Cùng lúc đó, ngài cũng thử khuếch tán thánh niệm ra ngoài Bích Du Cung.

Một giọng nói phẫn nộ tức khắc truyền ra.

“Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Hai người các ngươi nhớ kỹ cho ta!

Mối thù này ta đã kết, đợi ngày sau ta phá quan ra ngoài, nhất định sẽ đến Linh Sơn ngồi chơi một chuyến!” Lời của Thông Thiên tràn đầy phẫn nộ, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng không khỏi rùng mình.

Lời đe dọa của Thông Thiên không thể coi thường, gã này tuyệt đối là loại người nói được làm được.

Chỉ là, đợi đến lúc Thông Thiên xuất quan, Tây Phương Giáo cũng không còn yếu đuối như bây giờ nữa.

Đến lúc đó, Tạ Quan Hi tu luyện có thành, thành tựu ngôi vị Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ phá quan ra ngoài, lại có thể làm gì được một vị Thánh nhân nắm giữ thời gian pháp tắc chứ?

Nghĩ đến đây, họ cũng yên tâm, không còn lo lắng nữa.

Nhưng hiện tại bày ra trước mắt, lại là Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận do Từ Loan Đao bày ra!

Nếu có một chút sơ suất, e rằng cũng sẽ bỏ mạng tại đây.

Dù sao tu vi của hai người, so với Nguyên Thủy Thiên Tôn kém không ít.

Ngay cả cường giả như Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng suýt chút nữa bỏ mạng tại đây, hai người như họ không khỏi bắt đầu thận trọng đối đãi.

"Đối phó nhất định phải cẩn thận một chút!

Hai môn đại trận này tương phụ tương thành, hơi không chú ý là dễ dàng rơi vào sát cơ!" Tiếp Dẫn đạo nhân sợ Chuẩn Đề lỗ mãng, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Sau đó hai người bắt đầu cùng nhau đối phó.

Nhưng khi thân ở trong đại trận, mới hiểu được, lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đối mặt với một trận pháp mạnh mẽ đến nhường nào!

Thật sự quá kinh khủng!

Hai người nếu hơi không chú ý, e rằng sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Khắp nơi đều là ngũ hành độn quang, nhưng lại có từng luồng sát lục pháp tắc ẩn chứa trong đó, khiến người ta phòng không kịp!

"Không được rồi, cứ tiếp tục thế này ta e rằng không chống đỡ nổi nữa!

Từ Loan Đao dù sao cũng mượn uy thế của trận pháp, nên tiêu hao có thể nói là rất ít, nhưng chúng ta thì không giống!" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt đầy lo lắng nói.

Vốn tưởng rằng, lúc đó Từ Loan Đao sở dĩ có thể mượn uy lực của trận pháp, đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc đầu không có phòng bị, nên mới bị đánh lén.

Hắn và Chuẩn Đề đạo nhân đối với bộ trận pháp của Từ Loan Đao có thể nói là vô cùng quen thuộc, nên sẽ không có vấn đề lớn.

Nhưng không ngờ đối phó vẫn khó khăn như vậy.

"Từ hiền điệt!

Giữa chúng ta nhất định có hiểu lầm, hay là ngươi cứ thu trận pháp lại trước, chúng ta nói chuyện đàng hoàng, thế nào?" Chuẩn Đề đạo nhân lúc này không khỏi mở miệng nói.

Nhưng Từ Loan Đao không hề nể mặt.

"Cho hai người hai lựa chọn, một là ở lại trong trận pháp, từ từ hưởng thụ uy lực của trận pháp, hai là mau chóng cút khỏi đảo Kim Ngao cho ta!" Trong giọng nói của Từ Loan Đao, mang theo một tia sát ý.

Tây Phương Nhị Thích nghe xong, trên người cũng không khỏi nổi một lớp da gà.

"Được được được!

Chúng ta rời đi!" Nếu là trước kia, hai người đều không ngờ sẽ phát triển thành cảnh tượng như hiện tại.

Dù sao họ cũng là Thánh nhân chí tôn, so với một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn, họ có đến hai người.

Nên dù thế nào, cũng không nên bị Từ Loan Đao áp đảo thành bộ dạng này.

Chương 258

Nếu không chịu thua, hai người hoàn toàn tin rằng, Từ Loan Đao tuyệt đối sẽ hạ sát thủ với họ.

Không chút nể tình!

"Chúng ta rời đi!" Bất đắc dĩ và dưới áp lực, cuối cùng Tiếp Dẫn đạo nhân đành phải chịu thua.

Nghe Tiếp Dẫn đạo nhân nói vậy, Chuẩn Đề trong lòng một trận kinh ngạc.

Mục đích lần này, không phải là để tìm ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Nay nhiệm vụ còn chưa hoàn thành đã rời đi như vậy, chẳng phải là công cốc sao?

Thấy thần tình của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đạo nhân ngầm ra hiệu bằng mắt, bảo hắn yên tâm, lặng lẽ chờ đợi cơ hội.

Nhận được ánh mắt của Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề cũng ngầm gật đầu, xem ra sư huynh nhà mình dường như đã có kế sách.

Thật sự đồng ý như vậy sao?

Ở không xa đang khống chế trận pháp, Từ Loan Đao ngẩn người.

Lần này, không phải là để lục soát Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Trên mặt Từ Loan Đao, lộ ra một tia lạnh lẽo.

Y biết hai gã ham tiền như mạng này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, trong lòng chắc chắn sẽ giở trò.

Chỉ là hai gã này nếu đã muốn rời đi, vậy Từ Loan Đao cũng không có cớ, tiếp tục giữ lại.

Y tin rằng mình ở trên đảo Kim Ngao, hai gã này dù có kế sách gì, cũng tuyệt đối có đủ tinh lực để đối phó.

Dù sao Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận tùy thời đều có thể dùng được.

Trước khi Thông Thiên Giáo Chủ bế quan, đã để lại Tru Tiên Kiếm Trận, nên đối mặt với hai vị Thánh nhân, hiện tại y cũng không hề lo lắng.

Chỉ thấy Từ Loan Đao tay nhẹ nhàng vung lên, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, tức khắc bị thu lại.

Đối với hai môn trận pháp này, y đã dùng đến mức thuần thục.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, dù sao cũng đã bị y triệt để luyện hóa thành đồ của mình, nên dùng như cánh tay chỉ huy.

Còn Tru Tiên Kiếm Trận, bản thân là trận pháp có lực sát phạt cực kỳ mạnh mẽ, vừa hay tương đắc ích chương với sát lục pháp tắc.

Lúc dùng uy lực thậm chí có thể tăng lên ba phần.

Cảm nhận áp lực xung quanh giảm hẳn, Tây Phương Nhị Thích trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi những đợt tấn công đó, triệt để dọa họ sợ ngây người.

Nếu không phải hai người trời sinh ăn ý, bao nhiêu năm qua hình thành sự phối hợp mật thiết, e rằng thật sự đã bỏ mạng ở đây rồi.

Từ Loan Đao một khi ra tay, đều là thuật tất sát.

Thật sự đủ tàn nhẫn!

“Thực ra chúng ta cũng không nghi ngờ cụ ác thi đó trốn trên đảo Kim Ngao, chỉ là thuận đường xem qua mà thôi.” “Nếu sư điệt đã như vậy, không chào đón thì chúng ta cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.” Tiếp Dẫn đạo nhân nói xong, ngay sau đó ra hiệu bằng mắt với

Chuẩn Đề, hai người trực tiếp bay ra ngoài đảo Kim Ngao.

Thấy cảnh này, Từ Loan Đao lập tức sững sờ.

Chẳng lẽ hai gã này thật sự cải tà quy chính rồi sao?

Chỉ là lúc này, y đột nhiên cảm giác, một luồng khí tức xa lạ, đột nhiên xuất hiện trên đảo Kim Ngao.

Có lẽ người khác đều không thể nhận ra sự thay đổi trên đảo Kim Ngao, nhưng Từ Loan Đao đối với hòn đảo này thật sự quá quen thuộc.

Dù là một chút thay đổi nhỏ, cũng không thể qua được cảm giác của Từ Loan Đao.

Hai gã này, quả nhiên lòng lang dạ sói.

Nhưng y không để ý, mà quay về Tuấn Lang Sơn. ...

Lúc này bên ngoài đảo.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề, mặt đầy sợ hãi nhìn lại đảo Kim Ngao sau lưng.

Nếu không đủ lanh lợi, e rằng thật sự đã chết ở đó rồi.

Lần này, nhiệm vụ mà Hồng Quân Đạo Tổ giao cho, có thể nói là khó khăn vô cùng, thậm chí không cho họ một chút manh mối nào.

"Sư huynh, chẳng lẽ chúng ta thật sự từ bỏ như vậy sao?

Phải biết rằng trên đảo Kim Ngao, là nơi có khả năng ẩn thân nhất đấy!" Chuẩn Đề đạo nhân mặt đầy không cam lòng nhìn Tiếp Dẫn.

Rõ ràng đã vào được đảo Kim Ngao, chỉ cần thăm dò một phen, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Kết quả cuối cùng lại không, bị Từ Loan Đao cản lại.

Chỉ là trên mặt Tiếp Dẫn đạo nhân không hề có chút buồn bã vì

nhiệm vụ thất bại, ngược lại, trên mặt ông luôn treo một nụ cười như có như không.

"Sư đệ, ngươi còn quá non!

"Ngươi thật sự cho rằng ta không để lại hậu thủ trên đảo Kim Ngao sao?" Nhìn vẻ tự tin của Tiếp Dẫn đạo nhân, trên mặt Chuẩn Đề cũng mang theo một tia hưng phấn.

"Ta biết mà!

Sư huynh chắc chắn không thể dễ dàng từ bỏ như vậy, quả nhiên đã để lại hậu thủ trên đảo Kim Ngao." Chuẩn Đề mặt đầy sùng bái, sư huynh quả nhiên là sư huynh!

Bình thường tự phụ kế sách độc bộ thiên hạ, nhưng không ngờ trước mặt Tiếp Dẫn cuối cùng vẫn là châu chấu đá xe.

"Ta đã để lại một cụ thiện thi của ta trên đảo Kim Ngao, và dùng thuật liễm tức để che giấu khí tức của nó." "Nhiệm vụ của cụ thiện thi đó, chỉ là tìm kiếm một phen trên đảo Kim Ngao mà thôi, nên thực lực bản thân không mạnh, nhưng tìm kiếm ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ thì dư sức." Tiếp Dẫn đạo nhân mặt đầy đắc ý nói.

Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh, không khỏi mặt đầy khâm phục.

"Chiêu này của sư huynh thật cao tay!

Chỉ là nếu ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, thật sự trốn trên đảo Kim Ngao, chúng ta lại có thể làm gì?" Chuẩn Đề đạo nhân hỏi như vậy, tức khắc đánh Tiếp Dẫn đạo nhân đang đắc ý trở về nguyên hình.

Đúng vậy, nếu ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, thật sự trốn trên đảo Kim Ngao, họ lại có thể làm gì?

Nếu ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ ở đó, Từ Loan Đao cũng nhất định biết, không chừng Từ Loan Đao đã quyết tâm, muốn bảo vệ cụ

ác thi đó.

Đến lúc đó, chẳng lẽ vì một cụ ác thi, lại đánh nhau với Từ Loan Đao một trận nữa sao?

Nhưng đã thấy thực lực của Từ Loan Đao rồi, nếu thật sự đánh nhau sống chết, vậy không khác gì bảo hai người đi tìm chết!

"Cứ xem sao đã, không chừng ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ không nhất định ở trên đảo Kim Ngao." Tiếp Dẫn đạo nhân có chút không chắc chắn nói.

Vốn rất kỳ vọng, tìm được ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ trên đảo Kim Ngao, như vậy, cũng đỡ phải lang thang tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng hiện tại, lại bắt đầu kỳ vọng cụ ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, tuyệt đối đừng xuất hiện trên đảo Kim Ngao! ...

Thời gian thoáng qua đã nửa tháng.

Vào một ngày, trên đảo Kim Ngao đột nhiên truyền ra một giọng nói: "Tiếp Dẫn!

Ngươi thật gan to bằng trời!

Thật sự cho rằng phái một thiện thi đến là ta không phát hiện được sao!" Giọng của Từ Loan Đao vang vọng khắp hòn đảo.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng lóe lên, vô số mưa máu bay lả tả!

Từ Loan Đao cầm Thí Thần Thương, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

Chương 259

Thứ vừa bị giết, đương nhiên là thiện thi của Tiếp Dẫn đạo nhân mà y đã phát hiện ngay từ đầu.

Thực tế, ngay khi cụ thiện thi của Tiếp Dẫn đạo nhân xuất hiện trên đảo Kim Ngao, Từ Loan Đao đã phát hiện.

Chỉ là y không chọn giết nó ngay lập tức.

Dù sao, nếu đối phương đã để lại một tai mắt như vậy, Từ Loan Đao đương nhiên sẽ không để nó ra về tay không.

Trong nửa tháng, gần như toàn bộ đảo Kim Ngao đều đã bị cụ thiện thi của Tiếp Dẫn đạo nhân quan sát một lượt.

Chỉ là, lúc này Hồng Quân Đạo Tổ đang ở trên đảo Kim Ngao, đã bị Từ Loan Đao dùng thời gian pháp tắc ẩn giấu đi.

Căn bản không thể bị thiện thi của Tiếp Dẫn đạo nhân, với cảnh giới chỉ có Chuẩn Thánh, phát hiện được!

"Chuyện gì vậy, tại sao Từ Loan Đao sư huynh lại đột nhiên nổi giận?" "Ngươi không nghe thấy sao?

Từ Loan Đao sư huynh không phải đã nói rồi sao, hình như thiện thi của Tiếp Dẫn đạo nhân, lúc trước đã bị để lại ở chỗ chúng ta." "Không biết để thiện thi ở đây để làm gì, chẳng lẽ muốn nhòm ngó đảo Kim Ngao của chúng ta sao?"...

Xung quanh những đệ tử Tiệt Giáo, sau khi nghe lời của Từ Loan Đao, cũng đều nhìn về phía mưa máu kia.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ phẫn nộ.

Đám người Tây Phương Giáo này thật quá đáng!

Thật không biết, tại sao Hồng Quân Đạo Tổ lại thả hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo ra, ngược lại vẫn giam sư tôn dưới lệnh cấm túc! ...

Lúc này trong Hồng Hoang, trên một ngọn núi vô danh.

Tây Phương Nhị Thích mặt đầy chán nản.

Đã tìm vô số nơi rồi, nhưng trước sau vẫn không thể tìm ra, cụ ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, rốt cuộc ở đâu.

Lúc này, sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân trắng bệch, tức khắc trở nên như tờ giấy vàng!

Thấy cảnh này, Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng lập tức kinh hãi thất sắc!

Sư huynh nhà mình mấy ngày nay, vì tìm kiếm ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, đã tâm lực cạn kiệt.

Vạn lần không ngờ, Tiếp Dẫn đạo nhân lại bị tổn thương tâm thần, đến nỗi hiện tại đột nhiên bộc phát ra!

"Sư huynh!

Ngươi không sao chứ!

Cùng lắm thì chúng ta không tìm cái gọi là ác thi nữa!

Tin rằng Tạ Quan Hi cũng sẽ hiểu." Chuẩn Đề đạo nhân mặt đầy lo lắng nói.

Nếu Tiếp Dẫn đạo nhân thật sự xảy ra chuyện, Tây Phương Giáo chỉ còn lại một mình hắn, e rằng đến lúc đó cũng một cây làm chẳng nên non!

"Không ở đó!

Mục tiêu của chúng ta không ở trên đảo Kim Ngao!" Tiếp Dẫn đạo

nhân sau khi hoàn hồn, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Vừa rồi, ông cảm giác được cụ thiện thi kia, đã bị Từ Loan Đao giết chết.

Chính vì vậy, dưới sự liên kết của thần hồn, bản thể của ông cũng bị tổn thương cực lớn.

Chỉ là lúc này không đến lượt hai người tiếp tục rối rắm.

Vốn tưởng rằng, cụ ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ chắc chắn trốn trên đảo Kim Ngao, kết quả thiện thi của Tiếp Dẫn đạo nhân đi một vòng, lại không hề phát hiện ra.

Ngược lại còn mất oan tính mạng!

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của hai người tức khắc rơi vào tuyệt cảnh, thực sự không nghĩ ra, cụ ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ rốt cuộc sẽ trốn ở đâu.

"Tìm thêm vài năm nữa đi!

Nếu vẫn không có tung tích, ta cũng đành phải từ bỏ." Tiếp Dẫn đạo nhân thở dài một hơi, chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

Trong lòng ông rất rõ, Thánh nhân tuy có tuổi thọ vô tận, nhưng cũng tuyệt đối không thể đặt toàn bộ thời gian lên chuyện này.

Vẫn phải tu luyện, nếu tham gia quá nhiều vào Hồng Hoang, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến khí vận.

Thậm chí còn không hiểu sao dính vào vô số nhân quả!

Hồng Quân Đạo Tổ hứa hẹn, cho Tây Phương Giáo một ngôi vị Thánh nhân, nhưng cũng không thể lúc nào cũng đặt tinh lực vào đây.

Nghe Tiếp Dẫn đạo nhân nói vậy.

Mặc dù Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng không cam tâm, nhưng

cũng hiểu rằng sư huynh nhà mình nói quả thực có lý. ...

Trong Tử Tiêu Cung Thời gian đã trôi qua tròn bảy năm, nhưng không hề có tin tức gì về Hồng Quân Đạo Tổ.

Lúc này đạo chấp niệm kia, bắt đầu thử dung hợp với Thiên Đạo.

Mặc dù mất đi bản thể của Hồng Quân Đạo Tổ, tốc độ dung hợp tương đối chậm, nhưng may mắn là tiến triển khá ổn định.

Ít xảy ra sai sót.

Vì vậy lúc này bản thể của Hồng Quân Đạo Tổ, dù sống hay chết, đối với đạo chấp niệm này, ảnh hưởng không lớn nữa.

Lúc này bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Tây Phương Nhị Thích mặt đầy cung kính nhìn cung điện, lặng lẽ chờ đợi Hồng Quân Đạo Tổ triệu kiến.

"Vào đi!" Đạo chấp niệm kia không hề mở mắt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút hoảng loạn tiến vào trong Tử Tiêu Cung, nhìn Hồng Quân Đạo Tổ khí tức sâu thẳm như vực, trong lòng càng thêm hoảng.

"Khởi bẩm sư tôn, những năm qua, chúng con gần như đã đi khắp vô số nơi trên đại địa Hồng Hoang, nhưng trước sau vẫn không phát hiện ra cụ ác thi kia của Người!" Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

Nghe những lời của ông, "Chấp Niệm" mới từ từ mở mắt.

"Những giáo môn kia, đã đi chưa?

Ví dụ như Tiệt Giáo hoặc Xiển Giáo." Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu.

Sớm đã biết sư tôn nhà mình sẽ hỏi như vậy, dù sao trong những giáo môn này đều có lực khí vận gia trì, có thể che giấu thiên cơ.

“Bất kể là Tiệt Giáo hay Xiển Giáo, chúng con đều đã tìm cách đi thăm dò, kết quả không thu hoạch được gì.” Nghe hai người nói vậy, tàn niệm của Hồng Quân Đạo Tổ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Đối với hắn hiện tại, bất kể bản thể của Hồng Quân Đạo Tổ rốt cuộc sống hay chết, thực ra cũng không sao cả.

Dù sao khoảng cách đến lúc triệt để dung hợp Thiên Đạo cũng không xa nữa.

Đợi dung hợp thành công, bất kể bản thể của Hồng Quân Đạo Tổ trốn ở đâu, đều có thể tìm ra.

“Nếu đã như vậy, vậy không cần tiếp tục tìm nữa!” Đạo tàn niệm nhìn Tây Phương Nhị Thích nói.

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, dường như có lời muốn nói.

Chỉ là hai người trong lòng đều rất do dự, không biết có nên mở miệng hay không.

Tàn niệm thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Trong lòng hắn rất rõ, hai gã chỉ biết lợi ích này, chắc chắn chuẩn bị mặc cả.

“Điều kiện ta đã hứa lúc đó, chỉ cần các ngươi tìm được cụ ác thi kia của ta, ta sẽ cho Tây Phương Giáo một ngôi vị Thánh nhân.” “Chỉ là tuy các ngươi cũng đã vất vả tìm kiếm một thời gian dài, nhưng cuối cùng không tìm được.” “Yên tâm đi, xem như không có công lao cũng có khổ lao, lần lượng kiếp tiếp theo bắt đầu, nhất định sẽ ưu tiên chiếu cố Tây Phương Giáo, để Tây Phương Giáo trở thành người hưởng lợi lớn nhất của lượng kiếp!” Lời của tàn niệm, lập tức khiến Tây Phương Nhị Thích thở phào nhẹ nhõm.

Tây Phương Nhị Thích mặt đầy hài lòng trở về Linh Sơn.

Chương 260

Đối với họ, không tìm được ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, quả thực là một thiếu sót lớn, dù sao cũng có nghĩa là có lẽ không có cơ hội, nhận được ngôi vị Thánh nhân mà "Hồng Quân Đạo Tổ" đã hứa hẹn.

Nhưng hai người trong lòng cũng hiểu rõ.

Chưa kể đến thực lực, khi đối mặt với ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ có thể đối phó được hay không.

Thật sự tìm được ác thi của Hồng Quân Đạo Tổ, e rằng Đạo Tổ cũng sẽ tìm ra các loại lý do để thoái thác cái gọi là ngôi vị Thánh nhân chứ?

Vì vậy, có thể trong lượng kiếp tương lai, tranh thủ một cơ hội cho Tây Phương Giáo, đối với họ đã là mãn nguyện rồi!

Chỉ là, khi trở về Linh Sơn, hai người trong lòng cũng có chút rối rắm.

Lúc đó, họ đã thề thốt hứa hẹn với Tạ Quan Hi một ngôi vị Thánh nhân.

Nay lại một lần nữa trở về Linh Sơn, nhưng ngôi vị Thánh nhân kia cũng đã hóa thành hư ảo.

Mặc dù đã mấy năm không trở về, nhưng toàn bộ Linh Sơn dưới sự lãnh đạo của Tạ Quan Hi, lại phát triển ngày một thịnh vượng.

Ngày càng có nhiều đệ tử không ngừng đến Linh Sơn, tìm tiên hỏi đạo. 69.

Đồng thời tín đồ của Tây Phương Giáo cũng ngày càng nhiều, hai người trong khoảng thời gian này luôn bận rộn tìm kiếm Ác thi của

Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng có thể cảm nhận rất rõ khí vận của Tây Phương Giáo không ngừng tăng lên.

"Ai, có một vị đệ tử như vậy, đối với Tây Phương Giáo của chúng ta, quả thực là một chuyện may mắn lớn lao!" Tiếp Dẫn đạo nhân thấy cảnh này, không khỏi lên tiếng cảm khái.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng mặt đầy tán đồng.

Lúc này Tạ Quan Hi cũng cảm nhận được hai người trở về, sau khi biết, liền đi ra nghênh đón.

Trong lòng hắn đương nhiên hiểu rõ, hai người bận rộn một thời gian dài như vậy, thực ra cuối cùng không tìm được Hồng Quân Đạo Tổ.

Lúc đó hắn cũng đã khuyên hai người, nhưng hai người đều không để tâm, một lòng chỉ muốn mưu cầu một ngôi vị Thánh nhân cho Tây Phương Giáo.

Hai người vốn định trực tiếp trở về nơi bế quan, để tránh gặp mặt Tạ Quan Hi.

Kết quả không ngờ, vừa mới đến Linh Sơn, Tạ Quan Hi đã nghênh đón!

Thấy Tạ Quan Hi, mặt của hai người, vốn có lực phòng ngự sánh ngang Hỗn Độn Chung, lập tức đỏ lên.

"Khụ khụ!

Đồ nhi ngoan, hai chúng ta tưởng ngươi lại bế quan, tu luyện thời gian pháp tắc rồi chứ." Lời của Chuẩn Đề đạo nhân, có thể nói là rất có trình độ.

Nói như vậy, e rằng Tạ Quan Hi chắc chắn sẽ vì không chăm chỉ tu luyện, mà sinh ra lòng xấu hổ.

Từ đó trực tiếp tránh được việc Tạ Quan Hi hỏi vấn đề cực kỳ khó xử kia.

Nhưng mạch não của Tạ Quan Hi, không thể lý giải như vậy.

Chỉ thấy Tạ Quan Hi lắc đầu thở dài.

"Ta tuy trên thời gian pháp tắc quả thực có chút thiên phú, nhưng cứ lĩnh ngộ thế này, muốn tu luyện thời gian pháp tắc, trảm tam thi, tuy có thể làm được, nhưng e rằng cũng cần một khoảng thời gian nhất định!" "Chỉ đáng tiếc, lần này Từ Loan Đao e rằng lại nhanh hơn ta một bước rồi!" Nghe Tạ Quan Hi nói một phen, khóe miệng của Tây Phương Nhị Thích lập tức co giật.

Đậu má!

Tên nhóc này, thật không biết học những thứ vòng vo này từ ai, thật đáng ghét!

"Khụ khụ!

Trước đó hai chúng ta cũng đã nói với ngươi, Hồng Quân Đạo Tổ hứa cho chúng ta một ngôi vị Thánh nhân." "Chỉ là nhiệm vụ của hai chúng ta không hoàn thành, vì vậy, ngôi vị Thánh nhân này cuối cùng đã hóa thành hư ảnh." Gã Tiếp Dẫn đạo nhân này tương đối thật thà hơn một chút, cuối cùng không nỡ lừa dối Tạ Quan Hi.

Tạ Quan Hi lắc đầu cười.

"Hai vị sư tôn không cần phải tự trách ở đây, thực ra con chỉ đùa với các người thôi." "Bằng thực lực của con, chắc chắn có thể dùng lực thời gian pháp tắc trảm tam thi thuận lợi thành Thánh!

Điểm này không cần lo lắng." Tạ Quan Hi vỗ ngực, tự tin nói.

Thấy vậy, hai vị Thánh nhân có thể nói là lòng già vô cùng an ủi!

Xem đi!

Đệ tử nhà ai có được giác ngộ như vậy!

Vừa không để họ lo lắng, thậm chí còn có thể ngược lại suy nghĩ cho họ!

"Chỉ là, vị Hồng Quân Đạo Tổ này cũng thật sự quá không đáng tin!

Theo con thấy, không có một chút dáng vẻ của Đạo Tổ nào!" "Đã biết là một nhiệm vụ rõ ràng không thể hoàn thành, lại vô duyên vô cớ tiêu khiển hai người!" Nhưng ngay sau đó, một câu nói từ miệng Tạ Quan Hi, tức khắc khiến sắc mặt hai người đại biến!

Họ muốn thu hồi lại suy nghĩ vừa rồi trong lòng!

Tên nhóc này, hoàn toàn là một kẻ chuyên gây họa!

Dám vọng nghị Đạo Tổ!

Lời lẽ bất kính như vậy!

Nếu thật sự lọt vào tai Đạo Tổ, e rằng không thể thiếu việc tìm đến Tây Phương Giáo gây phiền phức!

"Cẩn thận lời nói!

Cẩn thận lời nói!" Hai người vội vàng kéo Tạ Quan Hi, trở về nơi tu luyện.

Cùng nhau thương thảo làm thế nào để nghênh đón lần lượng kiếp tiếp theo. ...

Trên đảo Kim Ngao, nhận được tin tức, trên mặt Từ Loan Đao lộ ra nụ cười nhẹ.

Không ngờ, Thiên Đạo lòng vòng một hồi, lại trở về quỹ đạo ban đầu.

Lần lượng kiếp tiếp theo, để Tây Phương Giáo trở thành người

thu lợi lớn nhất?

Đây không phải là Tây Du đại kiếp sao?

Chỉ là, Thiên Đạo có chút quá ngây thơ rồi.

Trong thế giới này, Tam Giáo không bị hủy diệt, vẫn còn tồn tại.

Tiệt Giáo đã thắng trong Phong Thần lượng kiếp.

Trên Phong Thần Bảng, toàn bộ đều là thiện thi hoặc ác thi của Từ Loan Đao.

Trong tình huống như vậy, Thiên Đạo muốn để cho toàn bộ thế giới Hồng Hoang đi đến thời đại mạt pháp, để hắn trở thành tồn tại chí cao của vạn vật, tuyệt đối là mơ mộng hão huyền!

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã trăm năm.

Vào một ngày, Tuấn Lang Sơn vốn đang rất yên tĩnh, lúc này đột nhiên bùng phát ra một trận ma khí!

Ma khí ngút trời!

Tất cả mọi người đều bị một luồng ma khí mạnh mẽ làm kinh động!

Nào có ngờ, có một ngày trong đạo trường của Tiệt Giáo, lại thấy ma khí mạnh mẽ như vậy!

Vào khoảnh khắc này, Từ Loan Đao cũng mở mắt, tức khắc ra khỏi thế giới Hỗn Độn Châu!

Trên mặt y mang theo một tia ngưng trọng, nhìn về hướng ma khí phát ra.

Nơi đó, chính là trên Tuấn Lang Sơn, hướng của Na Tra!

Không chút do dự, thân hình của Từ Loan Đao lóe lên, tức khắc xuất hiện ở hướng của Na Tra.

Đối với mấy đệ tử của mình, Từ Loan Đao rất quan tâm.

Chương 261

Nếu những đệ tử này, đã bằng lòng yên tâm để y chỉ đạo tu luyện, Từ Loan Đao tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kỳ ai!

Sư phụ sư phụ, một ngày làm thầy, cả đời làm cha!

Người đời sau, chỉ treo chữ "lão sư" trên miệng, nhưng sớm đã mất đi nội hàm cơ bản mà một người thầy nên làm!

Đến nơi của Na Tra, nơi đó đã biến thành một cái hố khổng lồ.

Thân hình của Na Tra, thì đã biến mất, không ai biết đã đi đâu.

Dần dần, Dương Tiễn cũng đến.

Thấy cảnh này, sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến!

Toàn bộ Tuấn Lang Sơn rơi vào một mảnh hoảng loạn.

Dương Tiễn nhìn cái hố lớn trước mắt, đồng thời cảm nhận ma khí mạnh mẽ còn sót lại ở đây, trong lòng không khỏi vô cùng lo lắng.

Mặc dù ngày thường, hắn cũng thường xuyên so đấu với Na Tra, thậm chí ai cũng không phục ai.

Nhưng thực tế, tình cảm giữa huynh đệ, gần như tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần!

Kim Tra và Mộc Tra hai người càng không cần phải nói, vốn là huynh đệ ruột của Na Tra!

"Sư tôn!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Tại sao Na Tra lại đột nhiên biến mất?

Ma khí còn sót lại ở đây lại là chuyện gì?" Dương Tiễn mặc dù

trong lòng rất rõ, sư tôn nhà mình e rằng hiện tại cũng vô cùng lo lắng, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Từ Loan Đao lắc đầu, nhìn những luồng ma khí trước mắt, trong hai mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Chỉ có thể nói đây là một kiếp nạn của Na Tra!

Nếu thuận lợi vượt qua, e rằng từ nay về sau sẽ thẳng tiến đại đạo, không có bất kỳ trở ngại nào.” “Một khi không vượt qua được... e rằng sẽ không còn là Na Tra trong ấn tượng của chúng ta nữa.” Trên mặt Từ Loan Đao lóe lên một tia nghiêm túc.

Y rất rõ, tuy Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế, nhưng cùng sinh ra với Linh Châu Tử còn có Ma Châu. 70.

Từ Loan Đao luôn không biết cái gọi là Ma Châu rốt cuộc ở đâu, xem ra e rằng là cùng sinh ra với Linh Châu.

“Vậy phải làm sao bây giờ?

Chúng ta đều không biết Na Tra rốt cuộc đã đi đâu, càng không biết phải giúp nó như thế nào.” Dương Tiễn trong lòng có chút lo lắng nói.

Trong lòng hắn rất rõ, nếu sư phụ của mình, đã nói kiếp nạn lần này của Na Tra vô cùng hung hiểm.

E rằng, lần này Na Tra có thể nói là thật sự lành ít dữ nhiều.

Từ Loan Đao không nói nhiều, cẩn thận cảm nhận ma khí vẫn còn sót lại trong thiên địa.

Mặc dù Na Tra đã biến mất, thậm chí không biết đã đi đâu.

Nhưng những ma khí này, lại cho Từ Loan Đao một manh mối nhất định.

Y có thể thuận theo những ma khí còn sót lại này, tìm kiếm tung tích của Na Tra.

Sau khi cảm nhận khí tức một phen, Từ Loan Đao nhận định một hướng rồi bắt đầu lao đi.

Dương Tiễn và những người khác sau lưng cũng vội vàng đuổi theo, mặc dù biết có thể không giúp được gì.

Nhưng cũng phải cố gắng hết sức, để tìm kiếm sư đệ này.

Mọi người rời khỏi đảo Kim Ngao, sau khi bay một đoạn thời gian, Từ Loan Đao lại dừng lại, cảm nhận một phen.

Y có thể cảm nhận được luồng ma khí trước đó, sau khi đến đây đã biến mất.

Lông mày của Từ Loan Đao không khỏi nhíu lại.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Khí tức của Na Tra biến mất ở đây, nhưng y cũng cảm thấy không thể nào là đã đi sâu vào trong đại dương, dù sao dù ở trong đại dương, với thực lực của Từ Loan Đao cũng chắc chắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Chẳng lẽ Na Tra lại đột nhiên biến mất sao? 71.

Lúc này, sau khi cảm nhận được khí tức của Từ Loan Đao, Hồng Quân Đạo Tổ vốn luôn ở trên đảo Kim Ngao cũng ra ngoài.

Vì Từ Loan Đao đã dùng sức mạnh của thời gian pháp tắc, che giấu khí tức của ông đi.

Nên lúc này Hồng Quân Đạo Tổ cũng không lo lắng, sẽ bị Thiên Đạo chú ý đến.

Lúc này ông cũng nhíu mày.

“Thật là ma khí nồng đậm!

E rằng so với La Hầu năm đó cũng không hề thua kém.” Hồng

Quân Đạo Tổ mặt đầy nghiêm túc nói.

Trong lòng ông rất rõ, trong thế giới Hồng Hoang xuất hiện một đại ma như vậy, có ý nghĩa gì.

Một khi để nó trưởng thành, thế tất sẽ gây ra cảnh sinh linh đồ thán.

Nhưng trong lòng ông cũng rất rõ, tình trạng của bản thân Na Tra rốt cuộc như thế nào.

Linh Châu Tử chuyển thế, đồng thời bạn sinh một viên Ma Châu.

Cả hai đều tương phụ tương thành, tuyệt đối không thể tách rời để xem xét.

Nhưng một khi Ma Châu xuất hiện vấn đề, e rằng đối với Na Tra, tuyệt đối là một đòn hủy diệt.

Ý thức của bản thân tất sẽ bị ma khí nuốt chửng, một thân tu vi tuy sẽ bắt đầu tăng vọt, nhưng tất sẽ trở thành dị loại trong mắt mọi người.

Sau mấy năm chung sống, Hồng Quân Đạo Tổ đối với Từ Loan Đao cũng đã có một sự hiểu biết nhất định, tự nhiên biết y là một người cực kỳ trọng tình cảm.

Vì vậy tất nhiên hiện tại cũng rất khó xử.

Vạn nhất Na Tra thật sự nhập ma, chẳng lẽ Từ Loan Đao phải tự tay chém giết nó sao?

"Nơi này dường như là một điểm không gian, có vẻ là một thông đạo ma giới.

Xem ra Na Tra đã thông qua điểm không gian này tiến vào trong ma giới." Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng chắc chắn nói.

Quan vũ truyền trong ma giới, Hồng Quân Đạo Tổ hiểu rất rõ.

Năm đó, ma tộc La Hầu dẫn đầu người trong ma giới, gần như đã náo loạn cả Hồng Hoang.

Chỉ là vì sau đó, La Hầu cuối cùng bị triệt để đánh giết, ma giới cũng dần dần im hơi lặng tiếng, cuối cùng không còn xuất hiện.

Thiên Đạo vì để tu bổ lỗ hổng của bản thân, còn trực tiếp phong ấn thông đạo giữa ma giới và Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ ở đây lại có một điểm không gian, kết nối với ma giới.

Nghe những lời của Hồng Quân Đạo Tổ, trên mặt Từ Loan Đao cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Lúc này, hệ thống đã im lặng trong đầu y từ lâu, cuối cùng lại một lần nữa, đưa ra lựa chọn. 【Kiểm tra túc chủ, hiện đang đối mặt với lựa chọn trọng đại, đưa ra hai lựa chọn sau.】 【Lựa chọn một: Tìm ra điểm không gian, tiến vào trong ma giới.

Cố gắng cứu Na Tra.

Chương 262

Thưởng: Bản nguyên không gian pháp tắc】【Lựa chọn hai: Con cháu tự có phúc của con cháu, mọi việc nghe theo mệnh trời, hy vọng Na Tra có thể vượt qua cửa ải này.

Thưởng: 50 vạn công đức chi lực.】Nghe những lời của hệ thống, Từ Loan Đao không khỏi nhíu mày.

Theo y thấy, hiện tại quan trọng nhất đương nhiên là phải cứu đệ tử của mình.

Vì vậy Từ Loan Đao không chút do dự, chọn lựa chọn một.

Đối với Na Tra nhất định phải cứu, lựa chọn của hệ thống, chẳng phải là thuận tay làm thôi sao.

"Na Tra, hiện đang ở trong ma giới, ta nhất định phải cứu nó ra." Từ Loan Đao mặt đầy nghiêm túc nói.

Hồng Quân Đạo Tổ nghe Từ Loan Đao nói vậy, lại chỉ lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài.

"Năm đó Thiên Đạo vì để bổ khuyết lỗ hổng, đã phong ấn tất cả các thông đạo, Na Tra có thể vào được hoàn toàn là vì bản thể của nó là Linh Châu và Ma Châu." "Người bình thường muốn tiến vào trong đó, bắt buộc phải phá vỡ không gian bích lũy.

Không gian bích lũy do Thiên Đạo tự tay thiết lập!" Nhưng không đợi Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, Từ Loan Đao đã bắt đầu ra tay!

Có lẽ đối với người khác, không gian bích lũy như vậy gần như đã chặn đứng mọi con đường.

Nhưng đối với Từ Loan Đao đã tu luyện lực chi pháp tắc, dường như không có khó khăn gì. ...

Từ Loan Đao không chút do dự, trực tiếp lấy ra Thí Thần Thương.

“Ngươi thật sự định trực tiếp phá vỡ không gian bích lũy sao?

Đây căn bản là chuyện không thể làm được!” Hồng Quân Đạo Tổ ở bên cạnh lắc đầu nói.

Ông không phải đang làm tâm lý chiến, cố ý ảnh hưởng đến Từ Loan Đao, trên thực tế, toàn bộ lời ông nói đều là sự thật!

Với tu vi trước đây của ông, muốn phá vỡ một đạo không gian bích lũy, e rằng cũng phải tốn một phen công sức.

Hơn nữa, thông đạo được mở ra, e rằng cũng chỉ có thể duy trì trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi.

Từ Loan Đao muốn phá vỡ không gian bích lũy, trực tiếp xông vào trong ma giới, gần như là chuyện không thể.

Từ Loan Đao lắc đầu.

“Có lẽ đối với người khác, không gian bích lũy này đủ để khiến họ chùn bước, nhưng theo ta thấy, thứ này giống như giấy hồ mà thôi!” Hồng Quân Đạo Tổ vẫn lắc đầu.

Ông thừa nhận, thực lực của Từ Loan Đao quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Vượt xa người cùng cảnh giới, đối mặt với Thánh nhân, cũng vẫn có sức ra tay.

Nhưng đối mặt với không gian bích lũy như vậy, dù Từ Loan Đao dùng hết thủ đoạn, e rằng cũng không thể lay động được một phân.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, tức khắc khiến ông mắt tròn miệng dẹt.

Chỉ thấy một luồng pháp tắc chi lực mạnh mẽ, đột nhiên bùng phát ra từ trên người Từ Loan Đao!

Loại pháp tắc chi lực này, Hồng Quân Đạo Tổ cả đời hiếm thấy, thậm chí có thể nói là chưa từng thấy, cũng không quá.

Khóe miệng ông không khỏi co giật một trận.

Pháp tắc chi lực này, tại sao lại cho người ta một cảm giác không thể ngăn cản?

Hơn nữa, dù sao ông cũng là người trước đây đã dung hợp Thiên Đạo, sao lại có pháp tắc chi lực mà thế gian không nhận ra chứ.

Nhưng rất nhanh, ông đã bị một loạt thao tác của Từ Loan Đao làm chấn động.

Chỉ thấy luồng pháp tắc chi lực kia, tức khắc truyền vào Thí Thần Thương, cùng lúc đó, một luồng sức mạnh sát lục pháp tắc cũng gia trì lên đó.

Toàn bộ Thí Thần Thương, lập tức bùng phát ra một luồng năng lượng cực kỳ mạnh mẽ!

Hiện tại bản thể của Hồng Quân Đạo Tổ sắp đột phá ngôi vị Thánh nhân, nhưng trên Thí Thần Thương của Từ Loan Đao, lại vẫn có thể cảm giác được một loại khí tức khiến ông tuyệt vọng.

Ông tin rằng với thực lực trước đây của mình, khi đối mặt với Từ Loan Đao hiện tại cũng phải cẩn thận cân nhắc một phen.

Lực công kích mạnh mẽ như vậy, ai có thể tin được, đây là do một tiểu gia hỏa chưa bước chân vào cảnh giới Thánh nhân, có thể thi triển ra!

"Khai thiên chi ý!" Từ Loan Đao gầm lên một tiếng, Thí Thần Thương trong tay hung hăng đâm ra.

Một kích này, phảng phất xuyên qua thời không năm tháng, e rằng tất cả những ai thấy được đều sẽ tán thưởng.

Xé rách hư không, vượt qua thời gian!

Toàn bộ không gian như bị xé ra một lỗ hổng, đột nhiên xuất hiện một cái hố đen khổng lồ.

Tỏa ra khí tức kinh khủng!

Từng luồng ma khí đen kịt, còn không ngừng tuôn ra từ trong đó, khiến tất cả mọi người trong lòng đều sinh ra một cảm giác chán ghét.

"Căn bản không thể nào!" Thấy cảnh này, tâm cảnh của Hồng Quân Đạo Tổ dù bình ổn đến đâu, cũng có chút thất sắc.

Từ Loan Đao quay đầu nhìn một cái, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn còn mang vẻ kinh ngạc, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Không có gì là không thể!" Nói xong, y đi đầu tiến vào trong thông đạo, cẩn thận cảm nhận khí tức của Na Tra một phen, sau đó lao đi!

Dương Tiễn cũng không còn thời gian rối rắm, làm sao Từ Loan Đao phá vỡ được không gian bích lũy, lúc này từng người cũng xông vào trong hố đen.

Định theo bước chân của sư tôn nhà mình, đi cứu Na Tra.

Đợi đến khi Hồng Quân Đạo Tổ phản ứng lại, mấy người đã bay xa rồi.

Hồng Quân Đạo Tổ cuối cùng thở dài một hơi, thẳng thắn nói hậu sinh khả úy.

Ngay sau đó cũng theo cùng, hướng về sâu trong ma giới, lao đi.

Mặc dù trong lòng đối với Từ Loan Đao vô cùng yên tâm, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên đến ma giới.

Nên ít nhiều chắc chắn sẽ có những chỗ không hiểu, nếu theo đi, ít nhất cũng có thể để y tránh được một số phiền phức.

Sau khi đuổi kịp Từ Loan Đao, Hồng Quân Đạo Tổ bắt đầu ở bên cạnh giải thích cho y.

"Trong ma giới, thực ra không phức tạp như ngươi tưởng.

Tuy người trong ma giới đều là người bị Thiên Đạo ruồng bỏ, nhưng thực lực cá thể vô cùng mạnh mẽ." "Chính vì vậy, mới dưỡng thành tính cách kiệt ngạo bất tuân, nên mọi người ai cũng không phục ai, khó mà có thể thực sự thống nhất ma giới." Nghe đến đây, Từ Loan Đao không khỏi nhíu mày.

Na Tra cũng chưa từng đến ma giới, nhưng tại sao có thể nhận rõ điểm không gian đi đến ma giới?

Sau khi tiến vào ma giới cũng không như ruồi không đầu bay loạn khắp nơi, ngược lại cực kỳ có mục đích, xuất phát về một hướng.

Chẳng lẽ trong ma giới, có người cảm nhận được ma khí mạnh mẽ trên người Na Tra, nên đã tiếp dẫn nó sao?

Với tốc độ của mấy người họ, rất nhanh đã đến, đích cuối cùng.

Cũng là nơi khí tức của Na Tra biến mất.

Trước mắt là từng tòa cung điện khổng lồ, xếp thành hàng, trông khí thế hùng vĩ, vô cùng to lớn!

Cung điện như vậy, so với Bích Du Cung của đảo Kim Ngao, Kim Khuyết Cung của Côn Luân Sơn, đều có hơn chứ không kém.

Trên cửa chính của đại điện, treo một tấm biển hiệu khổng lồ, trên đó rành rành viết bốn chữ lớn.

"Vô Đạo Ma Cung!" Vãi nồi!

Thấy cảnh này, không chỉ Từ Loan Đao, mà cả Hồng Quân Đạo Tổ, lúc này cũng ngây người!

Ông bây giờ dù có sa sút, trước đây cũng là người phát ngôn của

Thiên Đạo.

Nay chủ nhân của tòa cung điện này treo một tấm biển hiệu như vậy, rõ ràng là khiêu khích ông!

Nếu đều có thể nhịn được, thật sự bị Từ Loan Đao truyền ra ngoài, vậy người đời sau biết được chẳng phải sẽ cười rụng răng sao?

Chương 263

Lúc này Từ Loan Đao, đang chuẩn bị tiến lên đập cửa.

Kết quả giữa đường, gã Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên xông ra!

Bác sĩ pháp tắc chi lực điên cuồng vận chuyển, sau đó giơ nắm đấm của mình, hung hăng đập lên cánh cửa trước mắt.

"Ầm ầm ầm!" Theo một tiếng nổ lớn, chỉ thấy cánh cửa vô cùng kiên cố trước mắt, tức khắc sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Sau đó còn dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, tấm biển hiệu khổng lồ trên cửa, tức khắc cũng hóa thành mảnh vỡ.

"Người bên trong mau cút ra đây cho ta!" Giọng nói ẩn chứa một luồng uy thế vô thượng pháp tắc, như sấm trời cuồn cuộn, đột nhiên nổ vang trong quần thể cung điện này Những ma tộc bên trong, lập tức sững sờ.

Thực sự không hiểu, trong ma giới, có gã nào dám đến Vô Đạo Ma Cung gây sự?

Sau một hồi im lặng, dường như chủ nhân bên trong đã phản ứng lại.

Một luồng khí thế kinh thiên, tức khắc truyền ra.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng đã nguôi giận, khuôn mặt vốn đỏ bừng vì giận dữ cũng dần trở lại trạng thái bình thường.

Thậm chí từ đỏ chuyển sang trắng, rồi chuyển hẳn sang màu xanh mét.

Chẳng còn cách nào khác, khí thế phát ra từ bên trong cung điện kia thực sự quá đáng sợ!

Ở nơi bị Thiên Đạo vứt bỏ này, lẽ ra không nên có loại cường giả như vậy mới đúng!

Trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ chợt hiện lên một tia bất lực.

Mặc dù từ thời Ma tổ La Hầu xuất hiện, ông đã từng quan tâm đến Ma giới một lần.

Sau khi chuẩn bị lấy thân hợp đạo, Ma giới cuối cùng trở thành nơi bị Thiên Đạo ruồng bỏ, nên ông cũng không còn chú ý nhiều nữa.

Bởi vậy ông hoàn toàn không ngờ được, sau bao năm phát triển, Ma giới lại xuất hiện loại cường giả thực lực cỡ này.

Nhìn cảnh giới của đối phương, dường như cũng chẳng kém gì Thánh nhân là bao.

Đúng lúc này, một thân hình cao lớn bao phủ trong ma khí lập tức bước ra.

Dù thân hình cao lớn nhưng gã Ma tộc này lại không hề cho người ta cảm giác vạm vỡ.

Ngược lại, thể hình của gã khá gầy và dài.

Nhìn kỹ thì tướng mạo của gã thực ra cũng không mấy hung thần ác sát, ngược lại trông còn có vẻ văn chất lịch thiệp, giống một ông giáo dạy học hơn.

Vị Ma tộc thực lực cường đại này lập tức đặt tầm mắt lên người Hồng Quân Đạo Tổ.

Gã có thể cảm nhận được, luồng khí thế tấn công phá hủy đại môn nhà mình vừa rồi với người trước mắt này cũng chẳng khác nhau là mấy. "Dám làm ra chuyện như vậy ở Vô Đạo Ma Cung của ta, không thể không nói, lá gan của ngươi thật sự không nhỏ đâu!" Trên mặt kẻ này lộ ra một tia cười lạnh, kèm theo đó là vẻ âm trầm hoàn

toàn không phù hợp với khí chất của bản thân.

Dù trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng Hồng Quân đạo nhân cũng không muốn mất mặt trước đám đông.

Thế là ông không nhịn được mà cố gắng vực dậy khí thế, giận dữ quát mắng: "Ngươi là tên nào?

Năm đó Ma tổ La Hầu ở trước mặt ta cũng không dám kiêu ngạo như vậy!" Hồng Quân Đạo Tổ vẻ mặt đầy kiêu ngạo nói.

Chỉ là ông không hề ý thức được, mình sớm đã không còn là vị Hồng Quân Đạo Tổ của trước kia nữa.

Tên Ma tộc trước mắt sững người một lát, rồi lập tức cười ha hả.

Mãi một hồi lâu sau, gã mới lấy lại tinh thần. "Ma tổ La Hầu còn không dám kiêu ngạo trước mặt ngươi?

Xem ra đúng là như thế thật, lúc Ma tổ La Hầu thành danh, e rằng ngươi còn chưa ra đời đâu nhỉ?" "Ngô nãi Vô Đạo Ma Vương của Ma giới, thử hỏi khắp cả Ma giới này, có ai là không nghe qua đại danh của ta?" Kẻ này nhìn Hồng Quân Đạo Tổ bằng ánh mắt đầy châm biếm, hoàn toàn không tin những lời ông vừa nói.

Trong mắt gã, lão già trước mặt này chẳng qua chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, có lẽ còn cách một bước mới đột phá thành Thánh nhân.

Mà nếu là như vậy, so với Ma tổ La Hầu thì còn kém xa vạn dặm.

Thế mà lão già này đang lảm nhảm cái gì vậy?

Ma tổ La Hầu cũng không dám kiêu ngạo trước mặt lão?

Không lẽ lão già này bị tâm thần rồi sao?

Nghe những lời Vô Đạo Ma Vương nói, mặt già của Hồng Quân Đạo Tổ cũng không khỏi đỏ lên.

Tuy thực lực hiện tại đúng là giảm sút không ít, nhưng cũng đâu đến mức ở Ma giới không ai nghe qua danh hiệu của ông chứ? "Vô Đạo Ma Vương?

Vậy ngươi có biết ta chính là Hồng Quân Đạo Tổ không!" Trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ lộ ra một tia đắc ý.

Có lẽ lúc trước khi còn là người đại diện của Thiên Đạo, ông định sẽ không ấu trĩ như vậy.

Nhưng từ khi thoát ly Thiên Đạo, ông dần tìm lại được bản ngã của mình, nên mới nói ra mấy lời mang tính đấu khí như thế. "Nếu ngươi là Hồng Quân Đạo Tổ, thì ta đây chẳng hóa ra là Thiên Đạo luôn rồi à?" Vô Đạo Ma Vương lạnh lùng cười nói.

Ngay sau đó, gã vung một chưởng ẩn chứa Hủy Diệt pháp tắc, đánh mạnh về phía Hồng Quân Đạo Tổ.

Sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ tức thì biến đổi.

Đánh không lại nha!

Nếu là trước kia khi còn là người đại diện Thiên Đạo, cái gã gọi là Vô Đạo Ma Vương trước mắt này, e rằng ông chỉ cần lật tay là có thể đánh bại.

Nhưng hiện tại thì chỉ có thể miễn cưỡng đánh một trận!

Huống hồ là đối mặt với Vô Đạo Ma Vương đột nhiên ra tay không hề báo trước!

Trong lúc vội vàng chuẩn bị, ông cuối cùng cùng Vô Đạo Ma Vương đối chưởng một cái thật mạnh.

Vô Đạo Ma Vương chẳng hề hấn gì, ngược lại Hồng Quân Đạo Tổ bị đánh bay ra ngoài.

Đợi khi bò dậy từ mặt đất, trên người ông cũng nhếch nhác đi

không ít.

Cũng may, tất cả chỉ là ngoại thương, nội thể không bị tổn thương gì mấy.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Vô Đạo Ma Vương không khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Hồng Quân Đạo Tổ cái thá gì, mới một kích đã thảm bại rồi. "Đến lượt ta." Đúng lúc này, từ phía không xa đột nhiên truyền đến một giọng nói nghe rất trẻ trung.

Nghe thấy tiếng này, Vô Đạo Ma Vương lập tức quay đầu lại, lúc này mới chú ý đến Từ Loan Đao và các đệ tử ở phía sau. "Các ngươi từ đâu tới?

Trên người dường như không cảm nhận được chút ma khí nào, chẳng lẽ là người từ Hồng Hoang?" Nhìn thanh niên cũng có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong trước mắt, không hiểu vì sao, trong lòng Vô Đạo Ma Vương lại sinh ra một tia cảm giác nguy hiểm.

Gã biết kẻ trước mắt này tuyệt đối đe dọa hơn lão già vừa rồi nhiều. "Có phải ngươi đã đưa Na Tra vào Ma giới không?

Ta khuyên ngươi tốt nhất nên giao Na Tra ra ngay, đệ tử của ta tuyệt đối không phải loại mà ngươi có thể nhúng tay vào!" Trong ngữ khí của Từ Loan Đao tràn ngập sát ý.

Những người quen thuộc đều biết, Từ Loan Đao tuyệt đối đã động sát tâm rồi.

Đối diện với ánh mắt của Từ Loan Đao, không hiểu sao trong lòng Vô Đạo Ma Vương lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Điều này khiến gã tức thì nảy sinh một cảm giác nhục nhã.

Đối mặt với một tên nhóc cảnh giới Chuẩn Thánh mà gã lại thấy

sợ hãi sao!

Chương 264

"Thằng nhóc thối!

Với thực lực của ngươi, e rằng không giữ nổi Ma châu đâu.

Duyên phận sư đồ giữa các ngươi triệt để kết thúc rồi." Trên mặt gã mang theo một tia ngạo nhiên.

Chỉ là Từ Loan Đao hoàn toàn không để gã vào mắt.

Khí tức Sát Lục pháp tắc tức thì giáng xuống Ma giới, ngược lại khiến Vô Đạo Ma Vương hoảng hốt.

Trong lòng gã quá rõ Sát Lục pháp tắc có ý nghĩa thế nào đối với Ma giới.

Năm đó Ma tổ La Hầu chính là dựa vào sức mạnh Sát Lục pháp tắc mà đánh khắp thiên hạ không đối thủ!

Sau bao nhiêu năm trôi qua, Sát Lục pháp tắc lại tái hiện thiên hạ.

Xem ra tiểu tử này sở dĩ dám đơn thương độc mã xông vào Ma giới chắc chắn là có chuẩn bị.

Thực lực tuyệt đối không thể xem thường.

Nghĩ vậy, khi đối mặt với Từ Loan Đao một lần nữa, sắc mặt gã đã mang theo một tia ngưng trọng.

Gã không hề có chút khinh thường nào vì Từ Loan Đao chỉ có tu vi Chuẩn Thánh.

Từ Loan Đao hiển nhiên cũng không có ý định nương tay, ngay lúc này, Lực chi pháp tắc, Sát Lục pháp tắc, cùng với Thời Gian pháp tắc đã lâu không thi triển, lúc này đều được tung ra hết!

Cơn giận của Từ Loan Đao tuyệt đối không phải ai cũng có thể

chịu đựng được.

Điểm này đã được kiểm chứng trên người vô số kẻ rồi.

Lần này đối mặt với Vô Đạo Ma Vương, hắn thi triển toàn bộ ba đại pháp tắc, không hề giữ lại chút nào.

Hiển nhiên hắn không muốn cho Vô Đạo Ma Vương bất kỳ thời gian phản ứng nào.

Quả nhiên!

Khi Vô Đạo Ma Vương cảm nhận được Sát Lục pháp tắc phát ra từ cơ thể Từ Loan Đao, sắc mặt gã biến đổi dữ dội.

Thật lòng mà nói, gã tu luyện Hủy Diệt pháp tắc cũng không tệ, luận thực lực cũng thuộc hàng đỉnh tiêm.

Nhưng so với Sát Lục pháp tắc của Từ Loan Đao thì vẫn có chút không đủ nhìn.

Nhưng khi cảm nhận được hai đạo pháp tắc khác trên người Từ Loan Đao, gã lập tức nảy sinh ý nghĩ muốn bỏ chạy.

Gã có thể cảm nhận được, hai loại pháp tắc kia giống như quân vương trong các pháp tắc vậy, tuyệt đối không phải thứ mà Hủy Diệt pháp tắc có thể so bì.

Kẻ gã đang đối mặt rốt cuộc là loại quái thai nào thế này!

Ở độ tuổi nhỏ như vậy mà đã lĩnh ngộ được ba đại pháp tắc, lại còn là ba đại pháp tắc đỉnh tiêm nhất thế gian.

Biệt đích bất, ít nhất trong số những thiên kiêu mà Vô Đạo Ma Vương từng biết, tuyệt đối không có nhân vật nào như Từ Loan Đao! "Ngươi là ai?

Ta không tin một kẻ có thể cùng lúc lĩnh ngộ ba đại pháp tắc lại là kẻ vô danh tiểu tốt!" Cảm giác sợ hãi trong lòng đi kèm với cơn giận

dữ bốc lên, Vô Đạo Ma Vương gần như gào thét ra câu hỏi này.

Dường như làm vậy có thể giúp gã khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng.

Thậm chí gã cũng không biết tại sao mình lại sợ.

Phải biết rằng Từ Loan Đao dù mạnh đến đâu cũng chỉ là một tên nhóc cảnh giới Chuẩn Thánh mà thôi.

Cảnh giới của gã sớm đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hoàn toàn không cần phải lo lắng về Từ Loan Đao trước mắt.

Tuy nhiên, Từ Loan Đao không nói nhiều.

Hắn lật tay một cái, Thí Thần Thương tức thì xuất hiện trong tay!

Nhìn thấy cây Thí Thần Thương này, nhãn cầu của Vô Đạo Ma Vương suýt chút nữa thì lòi ra ngoài!

Không nhìn lầm chứ?

Trong tay tên nhóc này đang cầm Thí Thần Thương sao?

Năm đó vốn là bản mệnh linh bảo của Ma tổ La Hầu, ông ta dựa vào cây thương này không biết đã đánh bại bao nhiêu kẻ địch.

Có thể nói, nếu không có Thí Thần Thương, năm đó Ma tổ La Hầu tuyệt đối không thể có thành tựu lớn như vậy.

Đối với thân phận của Từ Loan Đao, gã càng nhìn càng thấy không thấu.

Nhưng rất nhanh, Vô Đạo Ma Vương không còn thời gian để suy nghĩ nữa.

Chỉ thấy cây Thí Thần Thương ẩn chứa sức mạnh của ba đại pháp tắc, dường như xuyên qua vô số không gian, trực tiếp xuất hiện trước mặt gã!

Đâm thẳng vào mặt!

Vô Đạo Ma Vương thậm chí không có thời gian phản ứng, chỉ cảm thấy một luồng khí tức lẫm liệt ập vào mặt, khiến gã nổi cả da gà!

Chết tiệt, lực tấn công mạnh mẽ như vậy mà là thứ một tên nhóc Chuẩn Thánh có thể thi triển ra sao?!

Tất nhiên gã sẽ không đứng yên chịu trói, vì vậy trong chớp mắt, Hủy Diệt pháp tắc cũng lập tức được phát động, gã dùng thân phận Thánh nhân điều động toàn bộ sức mạnh pháp tắc trong người.

Đồng thời lấy ra bản mệnh linh bảo, một cặp đại giản trông cực kỳ nặng nề.

Mục đích chỉ có một: trong cơn tấn công cuồng phong bạo vũ của Từ Loan Đao, gã phải chống đỡ được một khoảng thời gian.

Không cần nói cũng biết, loại thiếu niên thiên tài như Từ Loan Đao một khi thi triển thủ đoạn tấn công chắc chắn sẽ như thủy triều không dứt.

Hiện tại gã chỉ cần cố gắng chống đỡ là được.

Gã tin rằng, Từ Loan Đao dù sao cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, luận về khả năng tác chiến lâu dài chắc chắn không bằng gã.

Khiêu khích gã, rồi không ngừng chọc giận gã!

Khiến Từ Loan Đao mất đi lý trí, không giữ lại chút sức lực nào mà điên cuồng tấn công, đợi đến lúc hắn kiệt sức chính là cơ hội phản kích.

Sống qua vô số tuế nguyệt, gã cũng từng thấy không ít thiếu niên thiên tài, trong tay gã cũng không biết đã giết bao nhiêu cái gọi là thiên tài rồi.

Cho nên đối phó với loại này, trong lòng gã tràn đầy tự tin.

Thứ gã mạnh hơn Từ Loan Đao chính là kinh nghiệm chiến đấu và sự từng trải!

Tuy nhiên khi đòn tấn công của Từ Loan Đao rơi xuống cặp đại giản trong tay, gã mới biết cái gọi là kinh nghiệm chiến đấu của mình nực cười đến mức nào!

Đậu má!

Đây là thực lực một kẻ cảnh giới Chuẩn Thánh có thể phát huy ra sao?

Theo lý mà nói, trường thương đối với đại giản, nếu chỉ xét về sức mạnh đơn thuần, người chịu thiệt chắc chắn là Từ Loan Đao.

Nhưng không ngờ, khi dùng đại giản chặn Thí Thần Thương của Từ Loan Đao, gã bỗng nhiên cảm thấy một luồng đại lực truyền tới.

Sau đó cả người gã lùi lại mấy chục bước, mãi mới dừng lại được trong hư không.

Không thể nào!

Thiên phú của thanh niên này dù mạnh đến đâu thì cũng vẫn kém một đại cảnh giới.

Huống hồ cảnh giới này là thứ mà bao nhiêu người khó lòng vượt qua được!

Nhưng gã vạn vạn không ngờ, một đòn tấn công của Từ Loan Đao lại khiến gã chật vật như vậy!

Đúng là nhân lúc gã đang yếu mà lấy mạng gã, thừa dịp Vô Đạo Ma Vương bị đẩy lùi, Từ Loan Đao lập tức xông lên.

Hắn không cho Vô Đạo Ma Vương bất kỳ thời gian phản ứng nào, đòn tấn công lập tức như thủy triều không ngừng quét tới.

Chương 265

Có thể nói, dự đoán của Vô Đạo Ma Vương rất chính xác.

Đòn tấn công của Từ Loan Đao đúng như gã tưởng tượng, liên miên bất tuyệt.

Chỉ có điều gã lại không có bất kỳ cơ hội phản kích nào, ngược lại bị Từ Loan Đao ép lui từng bước, hoàn toàn không ngóc đầu lên nổi. "Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao Na Tra ra cho ta." Từ Loan Đao mạnh bạo đâm thương ra, đồng thời lên tiếng đe dọa.

Chỉ là, mới đánh được một lát như vậy, Vô Đạo Ma Vương dù có chấn động đến mấy cũng tuyệt đối không vì vài câu của Từ Loan Đao mà sụp đổ tâm lý. "Muốn tên Ma đồng kia thì bước qua cửa của ta đã!" Vô Đạo Ma Vương nói xong cũng phát hỏa, cặp đại giản trong tay được dồn toàn lực Hủy Diệt pháp tắc vào, mỗi nhát vung ra thậm chí đánh nát cả hư không.

Đó mới là ý nghĩa thực sự của sự hủy diệt!

Không để lại bất kỳ dấu vết nào, khiến mọi thứ hoàn toàn biến mất!

Mặc dù thực lực của hai người đều rất mạnh, nhưng cả hai đều chủ tu nhục thân, vì vậy đôi bên không hề kéo giãn khoảng cách để dựa vào uy lực linh bảo đối chiến.

Ngược lại là vác vũ khí lên, xắn tay áo mà táng nhau!

Trong nhất thời, không gian xung quanh không ngừng sụp đổ, thậm chí vô số dòng thời gian loạn lạc cũng liên tục hiện ra.

Dương Tiễn cũng như Hồng Quân Đạo Tổ và những người khác vội vàng lùi lại phía sau, sợ bị dư chấn chiến đấu của hai người cuốn

vào.

Vốn dĩ họ tưởng Từ Loan Đao chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, luận về khả năng chiến đấu bền bỉ chắc chắn không phải đối thủ của Vô Đạo Ma Vương.

Bởi vì lực tấn công mạnh như vậy, thi triển được một lát đã là ghê gớm lắm rồi, tuyệt đối không thể duy trì mãi được.

Nhưng Từ Loan Đao hiển nhiên không hề yếu như họ tưởng.

Dần dần, Vô Đạo Ma Vương bắt đầu cảm thấy sức lực không còn theo kịp.

Mặc dù nhìn từ bên ngoài, hai người vẫn đang bất phân thắng bại, nhưng chỉ có Vô Đạo Ma Vương mới biết rõ, nếu cứ tiếp tục như thế này gã chắc chắn sẽ thua!

Nếu hôm nay mà thua dưới tay một thằng nhóc Chuẩn Thánh, truyền ra ngoài e rằng gã chẳng còn mặt mũi nào mà lăn lộn ở Ma giới nữa.

Nghĩ vậy, cuối cùng gã nghiến răng, quyết định thi triển thủ đoạn mạnh nhất. "Bành!" Đại giản trong tay và Thí Thần Thương của Từ Loan Đao va chạm mạnh vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang trời, làm chấn nát một vùng không gian xung quanh.

Thừa dịp này, Vô Đạo Ma Vương vội vàng lùi ra sau.

Cùng lúc đó, cặp đại giản trong tay gã biến mất, dung nhập vào đôi tay của gã!

Tình cảnh kỳ quặc này khiến mọi người đều sững sờ, đương nhiên họ không nghĩ Vô Đạo Ma Vương sẽ dễ dàng đầu hàng như vậy.

Từ Loan Đao cũng tập trung tinh thần, nghiêm túc nhìn Vô Đạo

Ma Vương.

Chỉ thấy đôi bàn tay của Vô Đạo Ma Vương sau khi dung nhập đại giản lại trở nên khô gầy vô cùng như bị rút hết nước.

Tuy nhiên, khí tức hủy diệt phát ra trên đó lại vô cùng nồng đậm!

Một tình cảnh đầy mâu thuẫn hiện ra trước mặt mọi người, khiến ai nấy đều kinh ngạc, không rõ Vô Đạo Ma Vương định làm gì. "Hủy Diệt pháp tắc, Tịch Diệt chi lực!" Chỉ nghe thấy Vô Đạo Ma Vương gầm lên một tiếng, rồi thốt ra một câu nghe rất trung nhị.

Cái tên tuy nghe hơi chuối, nhưng phải thừa nhận là uy lực cực kỳ cường đại.

Từ Loan Đao chỉ cảm thấy một luồng khí tức tịch diệt ập đến, dường như trong trời đất, mọi thứ đều tan thành mây khói.

Các pháp tắc tràn lan trong hư không cũng hoàn toàn biến mất.

Đó mới chính là ý nghĩa thực sự của Hủy Diệt pháp tắc, mọi thứ đều quy về tịch diệt, mọi thứ đều trở thành hư vô!

Xem ra sự lĩnh ngộ của Vô Đạo Ma Vương đối với Hủy Diệt pháp tắc đã đạt đến trình độ đáng sợ như vậy.

Từ Loan Đao trên mặt lộ ra một tia cười nhạt.

Lĩnh ngộ Hủy Diệt pháp tắc đến cực hạn thì đã sao?

Chẳng lẽ sức mạnh của Hủy Diệt pháp tắc lại thực sự mạnh hơn Lực chi pháp tắc, thậm chí là Thời Gian pháp tắc hay sao?

Từ Loan Đao cũng thu lại Thí Thần Thương, gương mặt phủ đầy sương lạnh.

Khí chất của hắn cũng dần dần thăng hoa, giống như đang ngồi tên lửa vậy.

Sắc mặt Dương Tiễn biến đổi, tất cả đệ tử của Từ Loan Đao đều biết rõ sư tôn nhà mình sắp nâng Lực chi pháp tắc lên đến đỉnh phong rồi!

Sau khi nhận ra điều đó, mọi người lại lùi ra xa thêm một đoạn nữa.

Mặc dù biết đòn tấn công này của Từ Loan Đao không nhắm vào họ, nhưng luồng dư chấn chiến đấu mạnh mẽ kia tuyệt đối có thể tạo ra sức sát thương cực lớn.

Khoảng cách giữa mình và sư tôn quả là lớn thật!

Nghĩ đến đây, Dương Tiễn không khỏi thở dài một hơi.

Tốc độ trưởng thành của anh dù có nhanh đến mấy, nhưng so với loại yêu nghiệt như sư tôn thì vẫn không đủ nhìn.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy Dương Tiễn cẩn thận như vậy thì không cho là đúng, nhún vai một cái.

Theo ông thấy, hiện tại thực lực của ông dù không phải đối thủ của Từ Loan Đao và Vô Đạo Ma Vương, nhưng cũng không đến mức bị dư chấn chiến đấu của hai người dọa cho phải chạy xa đến thế.

Thế nên ông vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề lay chuyển.

Thấy cảnh này, Dương Tiễn không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Đạo Tổ, lùi lại một chút đi, sức tấn công của sư phụ ta tuyệt đối không giống như ông tưởng đâu." Lời nhắc nhở này của Dương Tiễn xuất phát từ ý tốt, nhưng phần nào lại khiến Hồng Quân Đạo Tổ thấy hơi ngượng.

Nếu Dương Tiễn không nhắc, có khi ông đã thực sự lùi lại một đoạn rồi.

Nhưng Dương Tiễn đã nói thế rồi, giờ mà lùi lại thì đường đường

là Đạo Tổ, chẳng phải sẽ mất mặt sao?

Nghĩ vậy, ông vốn định không lùi, giờ càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình.

Đúng lúc này, đòn tấn công của Từ Loan Đao và Vô Đạo Ma Vương cuối cùng cũng va chạm mạnh vào nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Lực chi pháp tắc và Hủy Diệt pháp tắc lần lượt đạt tới đỉnh phong.

Đây hoàn toàn không còn là trận chiến giữa hai bên nữa, mà giống như một cuộc so tài giữa hai đại pháp tắc.

Trong chớp mắt, mọi âm thanh dường như đều biến mất, ngay cả ánh sáng cũng bị một hố đen xuất hiện trước mắt nuốt chửng.

Hồng Quân Đạo Tổ lần này có chút bi kịch rồi.

Vốn dĩ mọi người đã khuyên ông lùi ra xa một chút, kết quả ông nhất quyết không nghe.

Đến khi đòn tấn công của hai bên va chạm, Hồng Quân Đạo Tổ mới hiểu được sự tự tin vừa rồi ngu xuẩn đến mức nào.

Một luồng sóng xung kích cực mạnh tức thì quét qua người ông!

Hồng Quân Đạo Tổ lập tức thi triển thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của mình, đồng thời thân hình cũng bắt đầu điên cuồng lùi về phía sau.

Ông biết nếu còn tiếp tục gượng ép ở đây thì người xui xẻo chắc chắn là mình.

Tuy đã chuẩn bị trước, nhưng tất cả đều đã muộn.

Luồng xung kích kia ngay lập tức cuốn phăng ông đi, những chuẩn bị của Hồng Quân Đạo Tổ chẳng có tác dụng gì.

Gần như không có bất kỳ sự kháng cự nào, thân hình ông lập tức bị đánh bay, sau đó ngã rầm xuống đất.

Khi bò dậy, quần áo trên người đã rách nát tả tơi.

Búi tóc trên đầu cũng tán loạn, từng sợi tóc đều bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích mà dựng ngược ra sau.

Không thể không nói, tạo hình này thực sự quá bờm xờm!

Nhưng người còn thảm hại hơn cả Hồng Quân Đạo Tổ chính là Vô Đạo Ma Vương, giờ trông gã chẳng còn ra hình người nữa!

Chương 266

Sau khi dốc hết toàn lực đối chưởng với Từ Loan Đao, Vô Đạo Ma Vương cũng thảm bại rồi.

Bại dưới tay một thiếu niên chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đây là nỗi nhục lớn nhất kể từ khi gã thành danh đến nay!

Gã thực sự không hiểu, một người rốt cuộc lấy đâu ra thời gian để cùng lúc tu luyện ba đại pháp tắc?

Hay nói cách khác, thiên phú của Từ Loan Đao mạnh đến mức nào, khi người khác ngay cả một đạo pháp tắc còn chưa nhập môn thì hắn đã lĩnh ngộ được ba đạo!

Nhưng hiện tại, mọi chuyện không còn là lúc để suy xét nữa rồi.

Sau đòn tấn công vừa rồi của Từ Loan Đao, toàn thân gã đã chịu những tổn thương không thể cứu vãn.

Trừ phi có vài trăm năm thời gian tĩnh tâm khôi phục, e rằng trong một sớm một chiều gã khó lòng chiến đấu được nữa.

Vô Đạo Ma Vương nhìn vẻ lạnh lùng sắc bén trước mắt, trong lòng chợt nảy sinh một cảm giác hụt hẫng.

Thời đại của gã cuối cùng cũng đã hạ màn.

Từ Loan Đao giơ Thí Thần Thương trong tay lên, mũi thương sắc lẹm khiến Vô Đạo Ma Vương sởn cả gai ốc. "Dẫn ta đi tìm Na Tra." Lúc này Từ Loan Đao cũng chẳng buồn tiếp tục giao thiệp với đại ma vương này nữa, trực tiếp lạnh lùng nói.

Vô Đạo Ma Vương dù trong lòng có chút không cam tâm, vì đối với gã, Na Tra là một hạt giống tốt.

Nếu có thể bồi dưỡng thêm, không chừng sau này ở Ma giới chắc chắn sẽ có một chỗ đứng.

Thậm chí gã cũng sẽ có người kế thừa y bát.

Thực tế, lý do Vô Đạo Ma Vương có thể đưa Na Tra vào Ma giới hoàn toàn là do tình cờ.

Ban đầu gã đang đi lang thang khắp Ma giới, hy vọng có thể tìm được một người kế nhiệm Vô Đạo Ma Cung, vì hiện tại gã chỉ cần bế quan một cái là mất hàng vạn năm.

Căn bản không có thời gian quản lý thế lực của mình.

Hiện nay cục diện Ma giới cũng dần trở nên biến động, Vô Đạo Ma Vương đương nhiên cũng phải chuẩn bị đường lui cho mình.

Thế nên gã mới hy vọng tìm được một đệ tử có thiên phú.

Kết quả không ngờ lại đụng phải một lão oan gia khác, rồi hai bên đại chiến một trận ở Ma giới.

Thật trùng hợp là trận chiến giữa hai bên đã làm rách không gian, dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi và là một khe nứt rất nhỏ.

Nhưng một viên ma châu đen kịt đột nhiên từ Hồng Hoang rơi xuống, vừa vặn bị Vô Đạo Ma Vương nhặt được.

Gã liếc mắt một cái là nhận ra ngay, viên ma châu này có ý thức riêng!

Đừng nhìn vẻ ngoài mà lầm, thiên phú tu luyện của nó cực kỳ mạnh mẽ, nếu bồi dưỡng thêm một chút, không chừng thực sự có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nghĩ đến đây gã lập tức hưng phấn.

Chỉ là tên oan gia kia cũng nhìn ra thiên phú của viên ma châu, mắt tức thì đỏ rực lên.

Lão ta cũng hy vọng chiếm được viên ma châu này.

Hai người nổ ra một trận đại chiến, cuối cùng Vô Đạo Ma Vương vốn già đời hơn một chút đã giành chiến thắng.

Đó cũng là lý do tại sao khí tức của Na Tra lại xuất hiện ở Vô Đạo Ma Cung. "Đi theo ta!" Biết rằng không còn cơ hội lật ngược thế cờ, Vô Đạo Ma Vương chỉ biết thở dài một hơi.

Sau đó gã dẫn đầu bước vào Vô Đạo Ma Cung.

Lúc này Hồng Quân Đạo Tổ dưới sự dìu dắt của Dương Tiễn cũng đã đứng dậy được, tay thi triển đạo pháp, đổi lấy một bộ quần áo mới.

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều có chút do dự.

Ai biết được Vô Đạo Ma Vương có thực lòng bị đánh phục hay không?

Nhỡ gã giả vờ bị thương rồi lừa họ vào Vô Đạo Ma Cung để bố trí thiên la địa võng thì sao?

Chỉ là Từ Loan Đao không nghĩ nhiều như vậy.

Thấy Vô Đạo Ma Vương đi vào, Từ Loan Đao chẳng nói hai lời cũng bước theo sau.

Trong lòng hắn biết rõ, sở dĩ hắn có thể dễ dàng thắng Vô Đạo Ma Vương như vậy là vì hắn cảm nhận được trên người gã dường như đã có sẵn vài vết thương rồi.

Cũng chính vì thế, dưới cú đánh toàn lực của hắn, Vô Đạo Ma Vương gần như không có dư địa để phản kháng.

Hắn thong thả bước vào Vô Đạo Ma Cung, nhưng rất nhanh đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Tuy nhìn từ bên ngoài, Vô Đạo Ma Cung có vẻ rất xa hoa, nhưng

bên trong lại là một mớ hỗn độn.

Khắp nơi đều là tường đổ vách nát, gần như không tìm thấy một chỗ nào nguyên vẹn.

Không ít kiến trúc đã sụp đổ, nhìn từ tình trạng xà nhà bị gãy, dường như chỉ mới vừa bị ngoại lực đập phá cách đây không lâu.

Đi theo sau Từ Loan Đao, đám người Hồng Quân Đạo Tổ sau khi vào trong cũng nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Lúc này Vô Đạo Ma Vương nhìn biểu hiện của mọi người, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khổ đầy ngượng ngùng.

Thật lòng mà nói, cung điện cách đây không lâu đâu có như thế này. "Tất cả đều là do vị đồ đệ ngoan kia ban tặng cả đấy!" Vô Đạo Ma Vương lắc đầu, vẻ mặt đầy cạn lời nói: "Sau khi ta mang cái thằng tên Na Tra kia về cung, nó đột nhiên lên cơn điên như uống nhầm thuốc vậy." "Cũng không biết nó lôi đâu ra lắm linh bảo thế, nó dùng hết sức bình sinh đập nát đạo trường của ta một lượt!" Nghe Vô Đạo Ma Vương nói xong, bất kể là Từ Loan Đao hay Dương Tiễn cũng đều ngượng ngùng cười một tiếng.

Đối với tính cách của Na Tra thì họ quá rõ rồi.

Đặc biệt là Na Tra khi đã khôi phục lại hình thái Ma đồng. "Vậy giờ Na Tra đang ở đâu?" Từ Loan Đao cũng biết bây giờ không phải lúc bàn chuyện đó, liền vội vàng lên tiếng hỏi.

Vô Đạo Ma Vương nghe Từ Loan Đao hỏi vậy cũng không vội trả lời, gã dẫn họ đến một khu hậu viện.

Nơi này chim hót hoa thơm, cây cối linh thực xanh mướt, xum xuê.

Nhìn qua thì giống như một khu hậu hoa viên.

Sau khi vào trong, Vô Đạo Ma Vương chỉ vào một bông hoa sen ở

giữa mà nói: "Nó ở đó, sau khi phá phách cho bõ ghét ở chỗ ta xong, nó đột nhiên biến thành một bông hoa sen hai màu đen trắng như thế này, không biết phải đợi bao lâu nữa nó mới chui ra." Từ Loan Đao và mọi người nhìn theo hướng đó.

Thực tế chẳng cần Vô Đạo Ma Vương nhắc, họ cũng đã cảm nhận được khí tức của Na Tra tỏa ra từ bông hoa sen đó.

Xem ra hiện tại Na Tra đang ở một giai đoạn cực kỳ quan trọng.

Bất kể là Ma đồng thắng hay Linh đồng thắng, ban đầu Na Tra có lẽ đều sẽ biến mất.

Chỉ khi cả hai bên có thể triệt để dung hợp thì đó mới là Na Tra ban đầu, một Na Tra hoàn chỉnh nhất.

Dù trong lòng rất lo lắng, nhưng hắn cũng biết, vì Na Tra đã chọn con đường này, nên thành bại hoàn toàn dựa vào chính nó, không ai có thể giúp được.

Từ Loan Đao lắc đầu, mỉm cười nhìn bông hoa sen kia. "Không hổ là đệ tử của ta!

Dám dùng mạng để đánh cược cho tiền đồ sau này!" Từ Loan Đao hài lòng gật đầu.

Chưa kịp quay người, nhìn thấy vẻ mặt đầy suy tư của bọn Dương Tiễn đằng sau, sắc mặt hắn liền sầm xuống. "Nghịch thì nghịch, quậy thì quậy, nhưng sau này đứa nào dám làm theo kiểu này, xem ta có đánh gãy chân chó không!" Có thể thấy, sau khi nghe lời khen ngợi Na Tra, bọn Dương Tiễn mấy đứa đều có chút muốn thử sức.

Thế nên hắn mới vội vàng quát mắng.

Nghe Từ Loan Đao nói vậy, Dương Tiễn và những người khác đành bất lực gật đầu.

Xem ra ý định trong lòng họ đã tiêu tan rồi.

Chương 267

Đúng lúc này, vài luồng khí tức mạnh mẽ lập tức giáng xuống Vô Đạo Ma Cung!

Những khí tức này, mỗi một cái đều mạnh ngang ngửa Vô Đạo Ma Vương, thậm chí có một cái còn mạnh hơn cả Vô Đạo Ma Vương.

Cảm nhận khí tức xong, sắc mặt Vô Đạo Ma Vương tức thì trắng bệch. "Chưa được bao lâu mà đám người này đã đánh hơi thấy mùi như mèo thấy cá vậy!" Khi Vô Đạo Ma Vương nói ra câu này, trong mắt lộ rõ vẻ kinh hoàng như một cô gái nhỏ.

Nhìn cảnh này, Từ Loan Đao cũng không khỏi có chút cạn lời.

Vừa nãy chẳng phải còn khá kiêu ngạo sao?

Sau khi bị đánh bại, trông gã càng lúc càng giống một con chuột, chẳng còn chút can đảm nào.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Từ Loan Đao, Vô Đạo Ma Vương vẫn mặt dày như không.

Hiện tại trong lòng gã chỉ còn sự hoảng loạn!

Gã vừa bị Từ Loan Đao đánh bại, vết thương đầy mình chưa kịp hồi phục mà đám người kia đã đột ngột kéo đến.

Muốn sống sót bây giờ gần như là chuyện bất khả thi.

Bởi vì dù chỉ một người, với trạng thái hiện tại gã cũng hoàn toàn không đối phó nổi, huống hồ lại còn kéo đến đông như vậy.

Thú thật, ở đây có lẽ chỉ có mỗi Từ Loan Đao là vẫn thong dong tự tại như không có chuyện gì.

Hồng Quân Đạo Tổ và Dương Tiễn dù biết chuyện này không liên quan đến mình nhưng trong lòng vẫn thấy vô cùng sợ hãi.

Lửa cháy trước cửa, vạ lây cá dưới ao.

Câu nói cổ này tuyệt đối không phải chỉ nói chơi.

Nếu đám cao thủ Ma giới kia mà nổ ra một cuộc chiến, e rằng đối với họ đang ở trong Ma giới cũng là một thảm họa. "Vô Đạo lão nhi, không mau mau cút ra đây chịu chết, chẳng lẽ muốn ta phải mời ngươi sao?" Đúng lúc này, một giọng nói cực kỳ kiêu ngạo lập tức truyền đến bên tai.

Qua lời nói có thể thấy, kẻ này tuyệt đối có tính cách ngang ngược bạo ngược, với tình trạng hiện tại của Vô Đạo Ma Vương, nếu bước ra ngoài chắc chắn khó thoát khỏi cái chết.

Vô Đạo Ma Vương nghiến răng, hạ quyết tâm, xem ra định liều mạng một phen.

Sau đó gã chẳng thèm quay đầu mà định bỏ chạy về hướng không xa!

Nhưng gã vừa định chạy thì phía sau lập tức có một luồng cự lực kéo lại.

Vô Đạo Ma Vương quay đầu nhìn lại thì phát hiện Từ Loan Đao đang túm chặt lấy cánh tay mình, khiến gã không thể nhúc nhích phân hào.

Trong lòng Vô Đạo Ma Vương tức thì một trận đắng ngắt.

Nếu không phải Từ Loan Đao đánh gã bị thương thì thực ra gã cũng không cần phải hoảng loạn đến thế.

Dù sao cũng là cường giả cảnh giới Thánh nhân, muốn chết cũng hơi khó.

Tuy đối phương đông người nhưng gã vẫn có đủ tự tin để sát ra một con đường máu giữa vòng vây. "Vị huynh đệ này, cầu xin ngươi tha cho ta đi!

Nếu ta cứ tiếp tục ở lại đây, một khi bị đám người kia phát hiện, với trọng thương trên người, ta chắc chắn chết không có chỗ chôn!" "Ngươi cũng mau chạy đi!

Đám người kia đều là lũ Ma tộc thuần túy nhất, một khi phát hiện ngươi đến từ Hồng Hoang, chúng tuyệt đối sẽ không buông tha đâu!" Nhìn Từ Loan Đao mặt lạnh như tiền, Vô Đạo Ma Vương khổ sở van xin.

Gã biết rõ, nếu Từ Loan Đao không thả gã đi, gã sẽ chẳng có sức mà chống đỡ đám người bên ngoài kia.

Nhưng ngay lúc này, đám người ngoài cửa đồng loạt xông vào!

Nhìn thấy Vô Đạo Ma Vương đang định bỏ chạy, trên mặt đám Ma tộc kia đều lộ ra một tia lạnh lẽo. "Vô Đạo lão tặc, chẳng lẽ ngươi định bỏ chạy sao?

Ta thấy ngươi đúng là sống chán rồi, mau giao thứ đó ra đây, rồi ngoan ngoãn tự kết liễu đi!" Trong đó có một tên béo ị, cũng đầy vẻ ngạo mạn nhìn Vô Đạo Ma Vương, trên mặt mang theo sự khinh miệt.

Trước đó khi đi du ngoạn khắp Ma giới, lão ta đã nổ ra xung đột với Vô Đạo Ma Vương.

Sau đó, hai người lại cùng gặp được một viên ma châu, có thể nói thiên phú cực kỳ mạnh mẽ, nếu có thể thu nó làm đệ tử thì đúng là một chuyện hạnh phúc.

Nhưng không ngờ, thực lực của Vô Đạo Ma Vương lại nhỉnh hơn lão một chút, cuối cùng viên ma châu bị Vô Đạo Ma Vương cướp mất.

Nhưng lão làm sao nuốt trôi cục tức này được.

Một đệ tử có thiên phú tốt như vậy mà cuối cùng lại rơi vào tay cái gã Vô Đạo Ma Vương kia, chẳng phải là làm hỏng cả một đời người ta sao?

Thế nên lão chẳng nói hai lời, lập tức kéo theo vài người bạn tốt xông vào Vô Đạo Ma Cung định cướp người.

Nhìn thấy đám người này, trên mặt Vô Đạo Ma Vương cũng thoáng qua một tia giận dữ.

Hiển nhiên gã không ngờ cái lão này vì Na Tra mà dám dẫn theo nhiều người đến cướp như vậy. "Ngoan ngoãn giao viên ma châu kia ra, biết đâu ta còn tha cho một con đường sống, bằng không thì đừng trách ta, hôm nay ngươi chắc chắn phải hồn xiêu phách lạc!" Sau khi nói ra câu đó, trên mặt vị Ma Vương kia thoáng hiện vẻ hiểm độc.

Chỉ là dần dần lão cũng phát hiện ra điều gì đó không bình thường.

Vô Đạo Ma Vương trước mắt dường như đang bị trọng thương, nhìn qua thì thực lực đã giảm sút đáng kể, e rằng không phải đối thủ của lão.

Lão biết rõ trước kia tuy gã có đánh thắng lão một trận, nhưng thực tế lão cũng phải thừa nhận là mình kém hơn một chút.

Tuy Vô Đạo Ma Vương có bị thương nhẹ, nhưng cũng đâu đến mức như hiện tại, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thực lực của gã chứ.

Đúng lúc này, lão mới chú ý đến đám người Từ Loan Đao.

Ánh mắt lão lộ ra vẻ nghi hoặc không định.

Lão có thể thấy Vô Đạo Ma Vương dường như rất sợ hãi thanh niên trước mặt, nhưng tên nhóc này cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh mà thôi.

Chẳng lẽ là con trai của một đại lão nào đó sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng lão cũng có chút do dự.

Đúng lúc này, từ phía sau, vị Ma Vương có khí tức mạnh mẽ nhất cũng bước ra.

Người này chính là Đông Ma Vương.

Tuy cũng là tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng gã đột phá sớm hơn, nên các thủ đoạn chiến đấu cực kỳ phong phú.

Cộng thêm sự tích lũy không ngừng bao nhiêu năm qua, thực lực của gã tuyệt đối có thể coi là khủng bố. "Đó chính là Ma châu trong truyền thuyết sao?" Đông Ma Vương chẳng thèm để ý đến những người khác, trái lại gã dồn toàn bộ sự chú ý lên bông hoa sen kia.

Trong mắt gã lóe lên một tia tham lam!

Đệ tử cái thá gì, gã hoàn toàn không có hứng thú.

Sở dĩ gã đồng ý đến đây vì gã biết rõ uy lực của Ma châu lớn đến mức nào.

Không ngờ, lượng ma khí chứa trong đó lại vượt xa tưởng tượng của gã.

Nếu có thể luyện hóa nó, biết đâu cảnh giới vốn đã dậm chân tại chỗ bấy lâu của gã sẽ có tiến triển, thậm chí là tiến thêm một bước nữa?

Thế nên gã chẳng buồn quan tâm mấy người kia có thu đệ tử hay không, gã chỉ vào bông hoa sen mà nói: "Thứ đang ấp ủ bên trong kia, ta muốn.

Có được nó chắc chắn tu vi của ta sẽ tiến thêm một bước, chắc các ngươi không có ý kiến gì chứ?" Trên mặt Đông Ma Vương thoáng hiện vẻ hiểm độc.

Vị Ma Vương dẫn đường cho gã lúc này cũng ngây người ra.

Chẳng phải đã nói là đến cướp đệ tử sao?

Tại sao Đông Ma Vương lại đột ngột thay đổi ý định như vậy?